

ALICE A. BAILEY
ESOTERISK
PSYKOLOGI
II

Alice A. Bailey

Udkommet på dansk:

Nationernes Skæbne, 1982
En kompilation om seksualitet, 1988
Esoterisk Psykologi, bind I, 1989
Døden – det store eventyr (kompilation), 1990
Blændværk – et verdensproblem, 1991
Hierarkiets fremtræden, ashramernes eksternalisering, 1992
Esoterisk Psykologi, bind II, 1993
Kristi Tilsynekomst, 2. udgave, 1994
Undervisning i den nye tidsalder, 2. udgave, 1994
Herkules' arbejder, en astrologisk fortolkning, 1995
Fra intellekt til intuition, 1995
En afhandling om Kosmisk Ild, 1996
Telepati og det æteriske legeme, 2. udgave, 1996
Stof til eftertanke (kompilation), 1996
Den syvende stråle (kompilation), 1997
Breve om Okkult Meditation, 1997
Sjælen, livets kvalitet (kompilation), 1998
Sjælens lys, Patanjalis Yoga Sutraer, 1998
En afhandling om Hvid Magi, 2. udgave, 1998
Sindslidelser (kompilation), 1998
Strålerne og Indvielserne, 1998
Menneskehedens problemer, 1999
Discipelskab i den nye tidsalder, bind I, 1999
De syv stråler (kompilation), 1999
Indvielse, menneskelig og solar, 2. udgave, 2000
Karma og Dharma (kompilation), 2000
Reinkarnation (kompilation), 2001
Fra Betlehem til Golgata, Jesu indvielser, 2001
Tjeneste for menneskeheden (kompilation), 2002
Esoterisk Astrologi, 2. udgave, 2003
Discipelskab i den nye tidsalder, bind II, 2004
Esoterisk Healing, 2. udgave, 2007

Alice A. Bailey

Esoterisk Psykologi

Bind II

af

En afhandling om
De syv Stråler

ESOTERISK CENTER FORLAG

Esoterisk Psykologi

En afhandling om De syv Stråler, Bind II

Originaltitel: Esoteric Psychology, Volume Two

© Copyright 1970 by Lucis Press Ltd., Genève, London, New York

Dansk udgave © Esoterisk Center Forlag 1993

Trykt hos Narayana Press, Gylling

ISBN 87-88365-15-8

Oversættelsen er et gruppearbejde

www.shop-ecf.dk

info@shop-ecf.dk

En afhandling om De syv Stråler

- Bind I Esoterisk Psykologi
- Bind II Esoterisk Psykologi
- Bind III Esoterisk Astrologi
- Bind IV Esoterisk Healing
- Bind V Strålerne og Indvielserne

Indhold

	Side
Uddrag af Tibetanerens erklæring.....	<u>11</u>
<u>KAPITEL I</u>	
Den egoiske stråle.....	<u>13</u>
I. Sjælsindflydelsens vækst.....	<u>15</u>
1. De tre stadier for egoisk vækst.	<u>19</u>
a. Individualisering og de syv stråletyper.	<u>45</u>
b. Strålerne og indvielse.	<u>54</u>
2. De to cykler for egoisk tilegnelse.	<u>59</u>
a. Krisepunkter.....	<u>61</u>
b. Visse grundlæggende forhold.	<u>70</u>
c. De syv strålers metoder for tilegnelse.....	<u>83</u>
II. De syv love for sjæls- eller gruppeliv.....	<u>92</u>
1. Loven om offer.	<u>94</u>
a. Betydningen af loven om offer.	<u>95</u>
b. Redningsarbejdet eller frelse.....	<u>102</u>
c. Afståelse fra fortjenestens frugt.....	<u>109</u>
2. Loven om magnetisk impuls.	<u>114</u>
3. Loven om tjeneste.	<u>122</u>
a. Nogle spørgsmål vedrørende tjeneste.	<u>126</u>
b. Karakteristiske metoder for stråletjeneste.....	<u>141</u>
4. Loven om frastødning.	<u>149</u>
a. Loven om frastødning og begær.	<u>156</u>
b. Loven om frastødning på discipelskabets og indvielsens vej.	<u>161</u>
c. Loven om frastødning og pilgrimmen på livets vej.....	<u>165</u>
d. De syv retninger for loven om frastødning.	<u>166</u>
5. Loven om gruppefremskridt.	<u>177</u>

a.	Forbindelsen mellem verdensgrupperne.	<u>180</u>
b.	De nye gruppers kendetegn.	<u>185</u>
c.	Gruppernes eksperimentelle natur.	<u>189</u>
d.	Astrologi og de nye grupper.	<u>195</u>
6.	Loven om ekspanderende respons.	<u>199</u>
7.	Loven om de lavere fire.	<u>201</u>
III.	De fem sjælsgrupper.	<u>202</u>
IV.	Regler til fremme af sjælskontrol.	<u>214</u>
1.	Reglerne og deres formål.	<u>216</u>
2.	De syv regler.	<u>219</u>
a.	Tendensen til syntese.	<u>229</u>
b.	Den skjulte visions kvalitet.	<u>234</u>
c.	Den indre trang til at formulere en plan.	<u>238</u>
d.	Den indre trang til skabende liv.	<u>243</u>
e.	Analysefaktoren.	<u>247</u>
f.	Menneskets medfødte evne til at idealisere.	<u>250</u>
g.	Samspelet mellem de store dualiteter.	<u>251</u>
<u>KAPITEL II</u>		
	Personlighedsstrålen.	<u>253</u>
	Introduktion.	<u>255</u>
1.	Tilegnelsen af legemeerne.	<u>263</u>
a.	Legemernes opbygning og fortolkning.	<u>282</u>
b.	Udvikling og samordning af legemeerne.	<u>305</u>
c.	Personlighedslivets indbyrdes relationer.	<u>316</u>
2.	Koordinering af personligheden.	<u>331</u>
a.	Syv integrationsmetoder eller -teknikker.	<u>334</u>
b.	Fusionens og dualitetens teknik og metoder.	<u>365</u>
3.	Nogle psykologiske problemer.	<u>387</u>
	Indledning.	<u>387</u>
a.	Spaltningens problemer.	<u>400</u>
b.	Integrationsproblemer.	<u>420</u>
c.	Stimuleringsproblemer.	<u>430</u>

Mentale problemer.....	434
Problemer der opstår ved meditation og den- nes resultat: indre oplysning.	443
Problemer med hensyn til vejledning, drøm- me og depression.	459
4. Disciples og mystikers sygdomme og problemer. .	495
a. Problemer, der opstår ved, at centrene væk- kes og stimuleres.	495
b. Udvikling af de psykiske kræfter eller evner. . .	526
c. Sygdomme, der har forbindelse med gruppe- forhold.	581
d. Mystikernes problemer, der er forbundet med stråleindflydelser.	587

KAPITEL III

Menneskeheden i vor tid.	591
--------------------------------------	---------------------

1. Verdenssituationen.	593
2. Den nye gruppe af verdenstjenere.	612
a. Mål og idealer.	614
b. Aktuelle retningslinjer for aktivitet og metoder. 621	
c. Den nye verdenstjenergruppes opgaver.	629
d. Fremgangsmådens regler.	638
e. Verdenstjenerne og fuldmånen i maj.	642
3. De store tilnærmelser (Den kommende nye reli- gion).	658
a. Menneskehedens sjæl.	658
b. Fremskyndelse af krisen.	668
c. Hierarkiske metoder tilpasses den fysiske ver- den.	680
d. Det akutte behov og hvorledes det afhjælpes. . .	686
e. Hierarkiets umiddelbare Plan.	696

Register	705
---------------------------	---------------------

Uddrag af Tibetanerens erklæring

Det er tilstrækkeligt at sige, at jeg er en tibetansk discipel af en bestemt grad, og det siger jer kun lidt, for alle er disciple fra den mest beskedne aspirant op til og hinsides Kristus selv. Jeg lever ved Tibets grænse og i et fysisk legeme ligesom alle andre mennesker. Undertiden, når mine øvrige pligter tillader det, leder jeg (eksoterisk set) en stor gruppe tibetanske lamaer. Dette er årsag til det forlydende, at jeg er abbed for dette særlige lamakloster. De, der er forbundet med mig i Hierarkiets arbejde (og alle sande disciple deltager i dette arbejde), kender mig under et andet navn og embede. A.A.B. ved hvem jeg er, og kender to af mine navne.

Jeg er en af jeres brødre, som er vandret et lille stykke længere ad vejen end den almindelige studerende, og som derfor har påtaget sig et større ansvar. Jeg har stridt og kæmpet mig frem til mere lys end det, aspiranter kender, som læser disse linjer, og derfor må jeg nødvendigvis virke som overbringer af lyset. Jeg er ikke en gammel mand efter lærernes opfattelse, og dog er jeg heller ikke ung og uerfaren. Mit arbejde er at under vise og udbrede kendskabet til den urgamle visdom, hvor som helst jeg finder genklang, og det har jeg gjort i mange år. Jeg søger også at være til støtte for mestrene M. og K.H., når som helst lejlighed gives, for i lang tid har jeg været forbundet med dem og tilknyttet deres arbejde. I det ovennævnte har jeg meddelt jer meget, men intet som kunne give anledning til den tåbelige tilbedelse og blinde lydighed, som følelsesfulde aspiranter udviser over for den guru og mester, de endnu er ude af stand til at kontakte. Ej heller vil de få den ønskede kontakt, før de har forvandlet deres emotionelle tilbedelse til uselvisk tjeneste for menneskeheden – ikke for mesteren.

De bøger, jeg har skrevet, er sendt ud uden krav på anerkendelse. De kan være korrekte, sande og nyttige eller ikke; det er jer, der skal efterprøve deres sandhed gennem praktisk anven-

delse og opøvelse af intuition. Hverken jeg eller A.A.B. er det mindste interesseret i at få dem erklæret for inspirerede skrifter, eller at nogen (med tilbageholdt åndedræt) skal omtale dem som et af mestrenes værker. Hvis de fremlægger sandheden på en sådan måde, at den naturligt viderefører den lære, der allerede er givet til verden, og hvis den information, der gives, kan løfte den åndelige stræben og viljen til at tjene fra det emotionelle plan, op til det mentale (det plan hvor mestrene *kan* findes), vil formålet med dem være nået. Hvis den undervisning, der gives, finder genklang i de oplyste åndsarbejdere i verden og fremkalder glimt af intuition, lad da læren blive accepteret; men ellers ikke. Hvis disse udsagn kan bekræftes eller anses for sande ifølge loven om overensstemmelse, er det godt og rigtigt. Men skulle det ikke være tilfældet, da bør den studerende ikke acceptere det, der siges.

August 1934

KAPITEL I

Den egoiske stråle

- I. Sjælsindflydelsens vækst
- II. De syv love for sjæls- eller gruppeliv
- III. De fem sjælsgrupper
- IV. Regler til fremme af sjælskontrol

KAPITEL I

Den egoiske stråle

I. Sjælsindflydelsens vækst

Før vi begynder på det emne, vi skitserede i slutningen af forrige bind, vil jeg gerne udtale mig om den symbolik, vi vil benytte, når vi behandler beherskelsen af egoet og personligheden. Alt, hvad der er sagt i denne forbindelse, er et forsøg på at definere og betragte det i realiteten udefinérbare, der er så uåndgribeligt og så subtilt, at selv om vi kalder det for energi eller kraft, er disse ord kun et ringe udtryk for den sande idé. Vi må derfor, mens vi læser og reflekterer over denne afhandling om psykologi, erindre, at vi taler i symboler. Det er nødvendigvis således, for vi befatter os med det guddommelige udtryk i tid og rum, og først når mennesket er *virkelig bevidst* om sin guddommelighed og tilkendegiver den, bliver det muligt at gøre mere end tale i lignelser og symbolske billeder for at få viden gennem den mystiske perception og det oplyste menneskes visdom. Som det ofte let henkastet siges med kun ringe forståelse af de anvendte ords betydning, befatter vi os med kræfter og energier. Under disse energiers cykliske forløb, og ved deres samspil og sammenblanding med andre energier og kræfter, frembringer de i materie og substans de former, hvorigennem de store altomfattende livsvæsener og det liv, »i hvem alt lever, røres og har sin væren«, træder synligt frem og udtrykker deres kvalitet.

Den menneskelige bevidsthedsudfoldelse markeres fortløbende ved genkendelsen af liv efter liv, væren efter væren, og ved forståelsen af, at disse livsforløb i sig selv er summen af alle kræfter og energier, hvis vilje det er at skabe og at manifestere. Imidlertid er det, når man beskæftiger sig med disse energier, umuligt at udtrykke deres tilsynekomst, kvalitet og formål undtagen i symbolsk form, og derfor bør følgende punkter erindres:

1. Personlighedens bevidsthed er det tredje aspekt af det guddommelige, skaberaspektet. Dette virker i materie og substans for at skabe former, hvorigennem kvaliteten kan komme til udtryk og på den måde vise guddommelighedens væsen på tilsynekomsternes plan.
2. Egoets bevidsthed er det andet aspekt af det guddommelige, sjælens bevidsthed, der ytrer sig som kvalitet og som tilsynekomsternes bestemmende subjektive »farve«. Denne varierer naturligvis i overensstemmelse med sjælens evne i en hvilken som helst form til at mestre sit vehikel, materien, og til at give udtryk for iboende kvalitet gennem den ydre form.
3. Den monadiske bevidsthed er det første aspekt af det guddommelige, det, som *legemliggør* guddommeligt livsformål og hensigt, og som benytter sjælen for at bevise Guds iboende mål. Det er det, der bestemmer kvaliteten. Sjælen legemliggør denne hensigt og Guds vilje, således som den kommer til udtryk i syv aspekter. Monaden udtrykker den samme hensigt, således som den eksisterer forenet i selve Guds tanke. Dette valg af ord giver praktisk taget ingen mening for gennemsnitsmennesket.

Når disse tre udtryk for det ene store liv erkendes af mennesket på det fysiske plan, begynder det bevidst at samstemme sig med guddommens plan, som toner frem, og *hele skabelsesprocessen bliver beretningen om Guds virkeliggjorte hensigt.*

For det første, idet det tredje aspekt udvikles bevidst, vil mennesket nå frem til en viden om materie, om substans og om ydre skabende aktivitet. For det andet går mennesket videre til en erkendelse af de tilgrundliggende kvaliteter, som det er hensigten, at formen skal åbenbare, og han identificerer sig med egoet, sjælen eller solenglen. Dette ego lærer han at kende som sit sande selv, det virkelige, åndelige menneske. Senere når han frem til erkendelse af hensigten, der virkeliggøres gennem kvaliteterne, således som de kommer til udtryk gennem formen.

Ovennævnte punkter er blot en opsummering af det, der tidligere har været sagt, men det er nødvendigt, at der er en virkelig tankemæssig klarhed omkring disse forhold. Efterhånden som vi studerer, bliver det tydeligt, hvorledes denne fortløbende erkendelsesproces koncentrerer sig om *manifestation af form* og har relation til den guddommelige tankes kvalitet og hensigt. Dette vil uvægerligt stå klart for det menneske, som har studeret emnet i *A Treatise on Cosmic Fire*, der ganske særligt beskæftiger sig med skabelsesprocessen og med manifestation. Den omhandler således det ydre personlighedsudtryk for det store altomfattende *liv*, som vi i mangel af bedre kalder for Gud. Det er meget nødvendigt, at vi husker, at vort univers (så meget som den højeste menneskelige bevidsthed indtil videre kan opfatte af det) vil findes på det kosmisk fysiske plans syv underplan, og at vor højeste energitype, der for os legemliggør det reneste udtryk for ånd, blot er kraftmanifestationen af det kosmisk fysiske plans første underplan. Vi beskæftiger os således bevidsthedsmæssigt med det, der symbolsk kunne betragtes som hjernereaktion og respons på kosmisk hensigt - selve Guds hjernereaktion.

For mennesket, mikrokosmos, er målet for det fjerde naturri- ges evolutionære hensigt at sætte mennesket i stand til at manifestere sig som sjæl i tid og rum og at samstemme sig med sjælens hensigt og skaberens plan, således som den kendes og kommer til udtryk gennem de syv ånder foran tronen, de syv planetariske Logoi. Men på dette punkt kan vi kun antyde et stort mysterium, der går ud på, at alt, hvad den højeste af Guds sønner i vor manifesterede planetariske verden kan fatte, er en delvis virkeliggørelse af Sollogos' hensigt og plan, således som den blev opfattet, forstået og tilkendegivet af en af de planetariske Logoi, som (på sin plads og i sin embedsperiode) er betinget og begrænset af sit eget specielle evolutionstrin. En syvendedel af Planen, der udfoldes, kommer til udtryk gennem vort særlige planetariske liv, og fordi dette store væsen ikke er et af de syv hellige livsvæsener, og derfor ikke udtrykker sig

gennem en af de syv hellige planeter, er Planen, således som den udfoldes på jorden, en del af et dualistisk udtryk for hensigt; og først når en anden ikke-hellig planet når sin fuldbyrdelse, kan hele Planen for jorden virkeliggøres. Dette er måske ikke let at forstå, for det er blevet sagt, at kun de, der er indviet, kan fatte lidt af betydningen af udtalelsen: »De to skal blive én og skal sammen udtrykke guddommelighed«.

Alt, hvad det drejer sig om for menneskeheden i vor tid, er nødvendigheden af støt at udvikle en bevidst respons på den evolutionære åbenbaring og en gradvis forståelse af Planen, der vil sætte mennesket i stand til at

- a. arbejde bevidst og intelligent,
- b. erkende relationen af form og kvalitet til liv,
- c. skabe den indre forvandling, der vil forårsage manifestation af det femte naturrige, sjælenes rige.

Alt dette må udrettes i området for bevidst viden eller respons ved hjælp af stadigt bedre vehikler eller responsmekanismer og ved hjælp af åndelig forståelse og udlægning.

De større spørgsmål vil vi ikke tage os af. Bevidstheden om Guds liv, således som det kommer til udtryk i de tre riger under menneskeriget, behøver vi ikke at bekymre os om. Vi skal udelukkende beskæftige os med følgende tre punkter:

1. Med den helt specielle menneskelige bevidsthed, således som den begynder med individualiseringsprocessen og fuldbyrdes i den dominerende personlighed.
2. Med den egoiske bevidsthed, solenglens, som begynder med forberedelse til indvielse på discipelskabets vej og fuldendes i den fuldkommengjorte mester.
3. Med den monadiske erkendelse. Dette er et udtryk, der absolut ikke betyder noget for os, for den vedrører den planetariske Logos' bevidsthed. Denne begynder at erkendes ved den tredje indvielse, idet den styrer sjælen og

virkeliggøres gennem personligheden.

Mennesket, gennemsnitsmennesket, er summen af adskilte tendenser, ukontrollerede kræfter og splittede energier, der langsomt og gradvis koordineres, forenes og sammensmeltes i den enkelte personlighed.

Mennesket, solenglen, er summen af disse energier og kræfter, der forenes, blandes og kontrolleres af den »tendens til harmoni«, der er virkningen af kærlighed og den fremherskende guddommelige kvalitet.

Mennesket, den levende monade, er den tilslørede virkelighed, der skjules af nærværelsens engel. Han udtrykker syntesen af Guds hensigt, symboliseret gennem åbenbaret, guddommelig kvalitet og manifesteret gennem formen. Tilsynekomst, kvalitet, liv - atter konfronteres vi med den ældgamle triplicitet. Rent symbolsk kan denne triplicitet fremstilles således:

1. Mennesket. Englen. Nærværelsen
2. Roden. Lotusen. Vellugten
3. Det uopdyrkede land. Ilden. Flammen

Evolutionsarbejdet, der er en del af guddommens beslutning om gennem formen at give udtryk for det guddommelige, er således nødvendigvis *åbenbarings* opgave, og når der er tale om mennesket, udmøntes denne åbenbaring som vækst i sjælens evolution og falder i tre stadier:

1. Individualisering. Personlighed
2. Indvielse. Ego
3. Identifikation. Monade

1. De tre stadier for egoisk vækst

Følgende udsagn må vi fastholde i tanken. Personligheden er en

tredobbelt kombination af kræfter, der præger og fuldstændigt kontrollerer personlighedens fjerde aspekt, der er det tætte, fysiske legeme. De tre eksempler på personlighedsenergi er det æteriske legeme, der er den vitale energis vehikel, astrallegemet, der er vehiklet for følelsesenergi eller sansende kraft, og mentallegemet, vehiklet for viljens intelligente energi, som er udset til at være det fremherskende skabende aspekt. Det er denne sandhed, som Christian Science har lagt vægt på. Disse kræfter udgør det laverestående menneske. Solenglen er en dobbelt kombination af energier - kærlighedens energi og viljens eller hensigtens energi - og disse er livstrådens kvaliteter. Når disse to energier behersker den tredje, tænkningens energi, frembringer de det fuldendte menneske. De forklarer det menneskelige problem, de viser mennesket målsætningen, de belyser og forklarer illusionens energi og viser vejen til psykologisk udfoldelse, der (fra triplicitet og differentiering) fører mennesket gennem dualitet til enhed.

Disse sandheder er praktisk anvendelige, og følgelig ser vi i dag, at der blandt esoterikere lægges afgørende vægt på forståelse af Planen; heraf også psykologernes arbejde, således som de søger at tolke mennesket, og på samme måde også deres forskellige opfattelser af den menneskelige mekanisme. Derved ser vi mennesket dissekeret, så at sige, i forskellige bestanddele. Den erkendelse er ved at vågne, at det er menneskets kvalitet, der udadtil bestemmer hans plads på evolutionens stige, men den yderliggående materialistiske retnings moderne psykologi forudsætter fejlagtigt, at menneskets kvalitet bestemmes af hans mekanisme, hvorimod det er den omvendte tilstand, der er den afgørende faktor.

Disciple har det problem gennem personligheden at skulle udtrykke dualiteten »kærlighed og vilje«. Denne forklaring er en sand formulering af disciplens mål. Den indviede har det mål at give udtryk for Guds vilje gennem udviklet kærlighed og vis anvendelse af intelligens. Denne indledning danner grundlaget for definitionen af de tre stadier af egoisk vækst.

Hvad er derfor *individualisering*, set ud fra menneskets psykologiske udfoldelse? Den er fokuseringen af sjælens laveste aspekt, den skabende intelligens' aspekt, således at det kan udtrykke sig gennem formnaturen. Til sidst vil det blive det første aspekt af det guddommelige, der på denne måde kommer til udtryk. Det er solenglens specifikke kvalitet, der træder i manifestation, idet denne engel tilegner sig et hylster eller hylstre, hvorigennem den træder synligt frem. Det er den første påtvingelse af en energi, der anvendes og ledes mod den tredobbelte kraftkoncentration, som vi kalder menneskets formnatur. Det individuelle menneske på vej til fuld koordinering og udfoldelse fremstår på livets scene. Den entitet, der er sig selv bevidst, fremstår i fysisk inkarnation, skuespilleren kommer til syne under indlæring af sin rolle; han debuterer og forbereder sig på den dag, hvor personligheden som helhed gør sig gældende. Sjælen fremstår i den tætte form og på laveste plan. Selvet begynder den del af sin vej, der udtrykker sig gennem selvished, som til sidst fører til yderste uselvished. Det enkelte individ begynder at forberede sig på gruppeerkendelse. En gud vandrer på jorden, tilsløret af den kødelige form, begærnaturen og det omskiftelige sind. Han er midlertidigt et bytte for sansernes illusion og begavet med en mentalitet, der til at begynde med hindrer og begrænser, men som til sidst frigør og befrier.

Der har i *Den hemmelige lære* og i *A Treatise on Cosmic Fire* været skrevet meget om emnet individualisering. Individualisering kan helt enkelt defineres som den proces, hvorved livsformer i det fjerde naturrige når frem til:

1. Bevidst individualitet ved at opleve sansernes liv.
2. Bekræftelse af individualitet ved at anvende skelneevnen.
3. Det endelige offer af denne individualitet for gruppen.

I dag er masserne optaget af opgaven med at blive bevidst om sig selv, og de udvikler denne fornemmelse eller sans for

personlig integritet eller helhed, der vil resultere i øget selvhævdelse - det første tegn på guddommelighed. Dette er godt og rigtigt til trods for de umiddelbare komplikationer og konsekvenser for verdens bevidsthed og tilstand af væren. Heraf også behovet for den umiddelbare vejledning af disciple i alle nationer og for deres skoling i den *korrekte* aspirations liv, med påfølgende forberedelse til indvielse. Den opgave, der i dag hviler på de intelligente forældre og de unges kloge lærer, må være at føre disse bevidste unge individualiteter, der vil påtage sig at arbejde med selvhævdelse i nutidens anliggender, ud i et aktivt arbejde for verden. Den massepsykologi, der består i en ukritisk accept af informationer, i en ubetinget lydighed over for påtvungne begrænsninger af personlig frihed uden behørig forståelse af de tilgrundliggende årsager og den påfølgende blinde lydighed over for ledere, vil først få en afslutning, når det enkelte individ på intelligent måde anerkender selvets eksistens og hævder sin individualitet, mens han søger at udtrykke sine egne ideer. En af de grundlæggende ideer for al menneskelig og individuel adfærd er nødvendigheden af fred og harmoni, for at mennesket i særlig grad kan udforme sin egen skæbne. Denne tro er dybt forankret i menneskeheden. Det første tydelige bevis på den begyndende selvhævdelse hos menneskene som helhed må vendes i denne retning, for den vil udgøre den mindste modstands vej. Det vil da resultere i afskaffelsen af krig og oprettelsen af sådanne fredstilstande, som vil skabe mulighed for en vel tilrettelagt og kultiveret vækst. Diktatoren er det menneske, som under denne proces har udviklet sig inden for viden og magt, og han er derved et eksempel på den guddommelige naturs effektivitet, når der er mulighed herfor, ligesom han er produktet af evolutionsprocessen. Diktatoren giver udtryk for mange af menneskets guddommelige muligheder, men en dag vil han være en anakronisme, for når de mange har nået stadiet for individuel selverkendelse og styrke og søger at nå det fulde udtryk for deres evner, vil han tabes af syne i de manges

selvbekræftelse; i dag tilkendegiver han målet for det lavere selv, for personligheden.

Men forinden de mange uden risiko kan opnå selvhævdelse, må der være en stigende tilvækst af de mennesker, der har overskredet dette stadium, og som er vidende, som underviser, og som virker ved deres eksempel, således at de mange, der udgør den intelligente gruppe, bestående af selvbevidste individualiteter, indsigtfuldt kan identificere sig med gruppens hensigt og glemme deres egen identitet i organiseret gruppeaktivitet og syntese. Dette er den nye gruppe af verdenstjeneres vigtigste opgave. Det burde være det mål, som verdensdisciple stræber hen imod i dag. Dette arbejde med at skole de enkelte individer i gruppehensigt skal gennemføres på tre måder:

1. Ved selvpålagt identifikation med gruppen gennem erfaring, dvs. forståelse, tjeneste og offer. Dette kan udmærket udgøre et nyttigt eksperiment på eget initiativ.
2. Ved opdragelse af masserne i de principper, der ligger til grund for gruppearbejdet, og ved at fremme en oplyst offentlig mening om disse.
3. Ved forberedelsen af mange i den nye gruppe af verdenstjenere til den store bevidsthedsøvergang, vi kalder indvielse.

Hvad er så indvielse? Indvielse kan defineres på to måder. Det er først og fremmest det at træde ind i en ny verden af større dimension gennem udvidelse af menneskets bevidsthed, således at han kan indbefatte og omslutte det, som han i øjeblikket udelukker, og som han normalt adskiller sig fra i tanke og handling. For det andet er det den kendsgerning, at der ind i mennesket strømmer de energier, som er karakteristiske for sjælen - kun sjælen - kræfter af intelligent kærlighed og åndelig vilje. Det er dynamiske energier, og de påvirker alle, som er frigjorte sjæle. Denne proces - at trænge igennem og blive

gennemtrængt af energier - bør være en samtidig proces og udtrykke en syntese, en begivenhed af største betydning. Har processen et sekventielt forløb eller er vekslende, indicerer det en ujævn udvikling og en uafbalanceret tilstand. Ofte er teorien omkring forløbet til stede og en mental opfattelse af kendsgerninger vedrørende indvielsesprocessen, inden de forsøgsvis føres ud i dagliglivet og således psykologisk integreres i den praktiske livsførelse på det fysiske plan. Heri ligger der megen fare og vanskelighed og også megen tidsspilde. Menneskets mentale forståelse er ofte meget større end evnen til at udtrykke den viden, han har, og vi har derfor de iøjnefaldende fejlslag og de vanskelige situationer, der har bragt hele spørgsmålet om indvielse i miskredit. Mange mennesker, som blot stræber efter at blive indviet, betragtes allerede som indviede. Men de er ikke virkelige indviede. Det er disse velmenende mennesker, hvis mentale forståelse er større end deres personligheds evne til at praktisere. Det er dem, som er i berøring med kræfter, de endnu ikke er i stand til at håndtere og beherske. De har gjort en stor del af det nødvendige arbejde for indre kontakt, men har endnu ikke tilpasset den lavere natur. De er derfor ude af stand til at udtrykke det, som de inderst inde forstår og til en vis grad virkeliggør. Det er de disciple, der taler for meget, for gerne og for egocentrisk, og som præsenterer verden for et ideal, de virkeligt arbejder hen imod, men som de endnu ikke er i stand til at materialisere på grund af deres udrustnings utilstrækkelighed. De bekræfter deres anskuelse, som var den en fuldbyrdet kendsgerning, og får »de små« til at snuble. Men på samme tid arbejder de sig frem mod målet. De er mentalt i forbindelse med idealet og med Planen. De er bevidst om kræfter og energier, som er aldeles ukendt for det store flertal. Deres eneste fejl ligger i selve tiden, for de påstår alt for tidligt at være det, som de først en dag vil blive.

Når indvielse bliver mulig, viser det, at to store energigrupper (den tredobbelt integrerede personligheds og

sjælens eller solenglens) begynder at forenes og smelte sammen. Sjælens energi begynder at dominere og at kontrollere de lavere typer af kraft, og det legeme, i hvilket denne kontrol vil begynde at gøre sig bemærket, vil være i overensstemmelse med sjælensstrålen. Det vil blive uddybet senere i afsnittet under behandling af strålerne, således som de dirigerer de forskellige legemer - det mentale, det emotionelle og det fysiske. Man må huske, at kun meget lidt egoisk kontrol behøver at gøre sig gældende, når den første indvielse har fundet sted. Denne indvielse viser ganske enkelt, at sjællivets kim har vitaliseret det indre åndelige legeme, det indre åndelige menneskes klædning, og givet det liv og eksistens. Dette vil til sidst sætte mennesket i stand til ved den tredje indvielse at træde frem som et »fuldvoksnet menneske i Kristus« og til den tid give monaden lejlighed til denne fuldstændige livsudfoldelse, der kan finde sted, når den indviede bevidst har identificeret sig med det Ene Liv. Mellem første og anden indvielse kan der, som det så ofte er blevet nævnt, hengå megen tid, og megen forandring må udvirkes under de mange stadier af discipelskabet. Dette vil vi senere tage op, når vi studerer de syv love for egoets udvikling.

Individualisering, båret frem til sit højdepunkt, fuldbyrdes, idet den integrerede personlighed udtrykker sig som en enhed gennem tre aspekter. Dette personlighedsudtryk indebærer:

1. Fri anvendelse af tanken, således at fokuseret opmærksomhed kan rettes mod alt, hvad der angår det personlige selv og dets mål. Det betyder personlighedens succes og fremgang.
2. Evnen til at beherske emotionerne og dog have den fulde rådighed over sansesystemet til at fornemme tilstande, at føle reaktioner og skabe kontakt med andre personligheds emotionelle aspekter.
3. Evnen til at berøre ideernes plan og at bringe ideer igennem til bevidstheden. Selv om disse senere bliver underlagt

selviske formål og udlægning, kan mennesket dog være i berøring med det, der kan opfattes åndeligt. Den fri anvendelse af tanken forudsætter stigende sensitivitet over for intuitive indtryk.

4. Tilkendegivelse af mange talenter og evner, vidnesbyrd om genialitet samt hele personlighedens stærkt betonedede tilbøjelighed til at give udtryk for nogle af disse evner. Der er ofte en udpræget alsidighed og en evne til at udføre mange fremragende ting bemærkelsesværdigt godt.
5. Det fysiske menneske er ofte et vidunderligt sensitivt instrument for det indre emotionelle og mentale selv og er begavet med stor magnetisk kraft; der er ofte tale om et spændstigt legeme, selv om det fysiske helbred aldrig er robust; der er stor charme og personlige ydre fortrin.

Et studium af de fremragende mennesker, der findes inden for alle områder for livsudfoldelse i verden i dag, mennesker, der er helt ukendt med de højere gruppebegreber og den konstante åndelige stræben efter at tjene menneskeheden, vil vise karakteren af den fuldendte individualitet samt denne del af den guddommelige plans succes. Man bør nøje mærke sig, at det dominante individs heldige udtryksform ligeså meget er en guddommelig succes, på rette tid og sted, som det er tilfældet med de store gudesønner. Den ene succes er imidlertid udtryk for guddommelighedens tredje aspekt, således som det slører og skjuler sjælen, og den anden succes er udtryk for to aspekter af guddommeligheden (det andet og det tredje), således som disse tilslører og skjuler monadens livsaspekt. Når dette er forstået, vil vor vurdering af denne verdens præstation undergå en forandring, og vi vil se livet mere i det sande lys og adskilt fra den forblindelse, der fordrejer vor egen og de store personligheders vision. Det bør også erindres, at individuel succes i sig selv er bevis på sjælsaktivitet, idet hvert individ er en levende sjæl, der påvirker de lavere hylstre og giver sig til:

1. At bygge hylster efter hylster, liv efter liv, som i stigende grad vil være egnede til at udtrykke den levende sjæl.
2. At skabe den sensitivitet i hylstrene - fortløbende og til sidst på samme tid - som vil sætte dem i stand til at respondere på en stadigt tiltagende sfære eller grad af guddommelig indflydelse.
3. At integrere de tre vehikler, eller legemshylstre, til en enhed, som gennem tre, undertiden syv, liv (lejlighedsvis elleve) vil optræde som en fremherskende personlighed inden for et større område, idet ærgerrighedens energi anvendes til at gennemføre dette.
4. At nyorientere det lavere individuelle selv, således at dets ønskeverden og tilfredsstillelsen af personlighedsmaal sluttelig henvises til deres rette plads.
5. At anspore det selvhævdende menneske til at iværksætte de nye præstationer, der vil lede hans skridt ind på discipelskabets vej og til sidst til indvielsens vej.
6. At erstatte tidligere, nødvendigvis egennyttig og personlig ambition med gruppens behov og målet for verdenstjeneste.

Er ovennævnte ikke i tilstrækkelig grad praktisk anvendeligt?

Indvielse, når den er fuldbyrdet, frembringer for menneskeheden vedkommende den frigjorte visdommens mester, som befriet for det individuelle menneskes begrænsninger høster individualiseringsprocessens frugter og virker mere og mere som solenglen, fordi han først og fremmest er fokuseret i det indre åndelige legeme. Således udvikles langsomt og støt nærværelsens bevidsthed. Denne kendsgerning fortjener alle disciples indgående studium og meditation. Efterhånden som de tre stråler, der styrer den lavere triplicitet, blandes og går op i en højere enhed og skaber den vitale personlighed, idet de på deres side behersker det tætte fysiske legemes stråle, kommer det lavere menneske ind i en langvarig konflikttilstand. Gradvis, og i stigende grad,

begynder sjælsstrålen, »strålen for vedvarende og magnetisk greb«, som den okkult kaldes, at blive mere aktiv. I hjernen hos det menneske, som er en udviklet personlighed, fremkaldes en voksende bevidsthed om vibration. Der er mange grader og stadier i denne erfaring, og de strækker sig over mange liv. Personlighedsstrålen og den egoiske stråle synes først at kollidere, og senere opstår der så en vedvarende krig med disciplen som tilskuer - og deltager i dramaet. Arjuna dukker op på kamppladsen. Midtvejs mellem de to kræfter står han, et bevidst uendeligt lille punkt af sansende opmærksomhed og lys. Omkring ham, i ham og gennem ham strømmer og strides de to strålers energier. Efterhånden som kampen fortsat raser, bliver han gradvis en mere aktiv faktor og aflægger den neutrale og uinteresserede tilskuers holdning. Når han fuldt og helt er opmærksom på de involverede kræfter og kaster hele sin indflydelse, sine ønsker og tanker over på sjælens side, kan han tage første indvielse. Når sjælsstrålen fokuseres igennem ham, og alle hans centre er styret af denne fokuserede sjælsstråle, bliver han den transfigurerede, forklarede indviende og tager den tredje indvielse. Personlighedsstrålen er i okkult henseende »ophævet« eller absorberet af sjælsstrålen, og alle de lavere strålers magtfulde kræfter og attributter underordnes og farves af sjælsstrålen. Disciplen bliver en »Guds mand« - et menneske, hvis magt og indflydelse beherskes af sjælsstrålens dominerende vibration, og hvis indre, sensitive mekanisme vibrerer i takt med denne sjælsstråle, der - på sin side - orienteres på ny og beherskes af monadestrålen. Derefter gentager processen sig:

1. De mange stråler, som udgør det lavere menneske, smelter sammen og går over i de tre personlighedsstråler.
2. Disse stråler smelter ligeledes sammen og går over til en syntese, der er udtryk for det selvhævdende menneske, det personlige selv.
3. Personlighedsstrålerne bliver til én stråle og underordnes på

sin side sjælens dualistiske stråle. Således blandes og sammensmeltes igen tre stråler.

4. Sjælsstrålerne dominerer personligheden, og de tre bliver igen til én, idet sjælens dualistiske stråle og personlighedens sammensatte stråle vibrerer i takt med den højeste af sjælsstrålerne - sjælsgruppens stråle, der altid har været betragtet som den sande egoiske stråle.
5. Med tiden begynder sjælsstrålen (ved tredje indvielse) at smelte sammen med monadestrålen, livsstrålen. Den højere indviede er således et dualistisk og ikke et trefoldigt udtryk.
6. Men efterhånden giver denne virkeliggjorte dualitet plads for den gådefulde og ubeskrivelige proces, der kaldes *identifikation*, som er slutstadiet for sjælens udvikling. Det tjener intet formål at sige mere, for det, der kunne siges, ville blot opfattes af den, der forbereder sig på fjerde indvielse, og denne afhandling er skrevet for disciple og indviede af første grad.

I disse på hinanden følgende stadier kan vi skimte visionen af det, vi er og kan blive. Sjælshensigten, som åbenbares mere og mere af vore egne sjæle (disse »engle for vedvarende og udødelig kærlighed«), skulle fuldt og helt vinde kontrol over enhver af os, og dette burde for enhver pris, og som et personligt offer, stedse være vort mål. I sandhed og oprigtighed burde vi stræbe efter dette.

Vi har således berørt de tre store delinger, der kendetegner sjælens udvikling hen imod målet. Gennem *individualiseringsprocessen* når sjælen frem til en virkelig selvbevidsthed og en vågen erkendelse i de tre verdener for dens erfaring. Aktøren i livsdramaet mestrer sin rolle. Gennem *indvielsesprocessen* bliver sjælen klar over det guddommelige væsentlige natur. Deltagelse i fuld bevidsthed med gruppen og absorptionen af det personlige og individuelle i helheden kendetegner dette trin på evolutionens vej. Til sidst kommer den mysteriøse proces, hvorunder sjælen gennem *identifikation*

absorberes i den grad i den højeste virkelighed og syntese, at endog bevidstheden om gruppen efterhånden forsvinder (undtagen når den forsætligt genvindes for at tjene). Da kendes intet andet end guddommelighed, - ingen adskillelse af nogen art, ingen små synteser og ingen opdelinger eller differentieringer. Gennem disse processer, så at sige, er der tre energistrømme, der indvirker på det vågnende menneskes bevidsthed:

- a. Selve materiens energi, idet den påvirker det indre åndelige menneskes bevidsthed, mennesket, der benytter formen som udtryksmiddel.
- b. Selve sjælens energi, eller solenglens, idet denne energi strømmer ud i vehiklerne og fremkalder tilbagevirkende energi i den solare form.
- c. Selve livets energi, et intetsigende udtryk, og et udtryk, som kun indviende af tredje grad kan fatte, for selv den moderne videnskabs opfindelser giver ikke nogen virkelig idé om livets sande væsen.

Liv eller essentiel energi er mere end atomets aktivitet eller det levende princips aktivitet, der skaber evig fortsættelse af selvet, genskabelse, bevægelse, vækst og dette specielle »noget«, som vi kalder »levende virkelighed«. Måske er det muligt at »skabe« eller frembringe det laveste, eller det tredje livsaspekt i de såkaldt videnskabelige laboratorier, men at genskabe eller frembringe de andre og mere væsentlige aspekter, der resulterer i den bevidste respons, den intelligente, spirende hensigt, der synes at belive alle substanser, dét er ikke muligt. Når den tredje indvielse er nået, vil mennesket forstå, hvorfor dette er umuligt. Mere kan der ikke siges, for først når denne indvielse er nået vil det blive forstået.

For at bringe mere lys over dette spørgsmål om bevidsthedens tredobbelte udvidelse (for alle disse kriser er aspekter af én stor hensigt eller proces under udvikling), som

vi kalder individualisering, indvielse og identifikation, bør det erindres, at disse ord i dag betyder noget for os - set ud fra vort nuværende evolutionstrin, fra den lære og de tankevaner, vi har arvet, og ud fra den moderne viden og terminologi. Senere kan de fremstå i et ganske andet lys, når vi ved mere, og menneskeheden er nået videre frem i lyset. Men ud fra denne store synteses lys, og ud fra deres synsvinkel, hvis bevidsthed er højere, større og mere omfattende end menneskets, kan betydningen af disse ord synes helt anderledes. Definition er ganske enkelt den umiddelbare forståelse, der udtrykker et menneskes tanke. Men definition kan senere vise sig at være ufuldkommen, ja endog forkert set ud fra en større viden og en mere indbefattende *helhedsopfattelse* (ligesom det er tilfældet med et såkaldt faktum). Følgelig vil al definition og endelig også alle fakta anses for at være midlertidige, og al fortolkning er kun anvendelig et flygtigt øjeblik. Det, der i dag er grundlæggende sandheder, vil måske senere helt enkelt kunne betragtes som aspekter af endnu større sandheder, og når den store sandhed er opfattet, forekommer betydningen og udlægningen af den tidligere så betydningsfulde del heraf at være vidt forskellig fra det, der formodedes. Dette må de, der læser denne *Afhandling om De syv Stråler*, aldrig glemme. En indviet, som læser de tre ord, som vi har betragtet, har en ganske anden idé om dem end en discipel eller en person, som aldrig har tænkt eller studeret i disse retninger, og for hvem vort ordforråd er nyt og fremmedartet, idet det kun giver meget lidt mening og endda ofte en helt ukorrekt.

Ved individualisering bliver Guds liv, som i de tre lavere naturriger har været underkastet processerne for vækst, stimulering og udvikling, gennem en »krisecyklus« koncentreret i det fjerde naturrige, menneskeriget, og udsættes for sjælsenergiens indflydelse i et af de syv stråleaspekter. Kvaliteten af formaspektet, således som det er legemliggjort i personligheden og udtrykt i formuleringen »personlighedsstrålen«, underkastes den egoiske stråles

kvalitet. Disse to store indflydelser berører hinanden hele tiden og påvirker hinanden gensidigt, idet de frembringer modifikationer og forandringer, indtil personlighedsstrålen, langsomt og gradvis, bliver mindre fremherskende, mens sjælsstrålen mere og mere vinder frem. Personlighedsstrålen eller formstrålen bliver da ganske enkelt det udtryksmiddel, hvorigennem sjælens kvalitet kan gøre sig gældende i hele sin styrke. En del af denne tanke er gengivet i de gamle okkulte ord »den mindre ild må slukkes af det større lys«. Et symbol på dette kan ses i solens magt til tilsyneladende at slukke en lille brand, når den kan lade sin hedes lys strømme lige ind i den.

Det blev tidligere påpeget, at vi med fordel kan bruge ordene - liv, kvalitet, tilsynekomst - i stedet for ånd, sjæl og legeme, for de udtrykker den samme sandhed. Materiens kvalitet, hvoraf den menneskelige form er tilvirket, er med den iboende sjæl eller solenglen det, der normalt farver tilsynekomsten. Senere ændrer denne tilsynekomstens iboende kvalitet sig, og det er guddommens *væsenskvalitet* (således som den kommer til udtryk i sjælen), der udsletter formernes kvalitet. På det stadium, hvor det er materiens kvalitet, der har den altoverskyggende indflydelse, gør denne materielle udstråling sig bemærket gennem tre former. Set ud fra hele evolutionsprocessen, og for så vidt angår den menneskelige personlighed - kommer disse til syne den ene efter den anden og præger materieaspektet med sine tre hovedkvaliteter:

1. *Den fysiske substans's kvalitet*. På dette udviklingstrin er mennesket næsten aldeles fysisk i sine reaktioner og fuldstændigt underlagt strålen for sit fysiske legeme. Dette svarer for menneskets vedkommende til den lemuriske epoke og til den første barndomstid.
2. *Astrallegemets kvalitet*. Denne styrer individet gennem en meget lang periode og styrer endnu mere eller mindre menneskemasserne. Det svarer til den atlantiske periode og til ungdomstiden. Astrallegemets stråle har meget stor

magt.

3. *Mentallegemets kvalitet.* Denne er for menneskehedens vedkommende netop begyndt at vokse i styrke i denne vor ariske race, som denne æra tilhører. Den svarer til menneskets modne alder. Sindets mentale stråle har meget tæt forbindelse til solenglen, og der består en særlig tilknytning mellem nærværelsens engel og det mentale menneske. Det er dette rodfæstede, skønt ofte upåagtede samspil og denne vedvarende forbindelse, der frembringer enhedsskabelsen mellem sjælen og dens mekanisme, mennesket i de tre verdener.

Set ud fra disse tre stråleindflydelser har vi (i aspirantens liv) en rekapitulation af den tredobbelte proces, som vi kunne kalde »udviklingsprocesserne for den lemuriske, den atlantiske og den ariske bevidsthed«. På prøvestadiets vej må det fysiske legemes stråle underordnes de kræfter, der udgår fra de sjælsstråler, der strømmer ud fra den ydre krans af kronblade i den egoiske lotus (se *A Treatise on Cosmic Fire*). Disse er kundskabens kronblade. På discipelskabets vej bliver astrallegemet tvunget ind under sjælsstrålen, idet denne strømmer gennem den anden række af kronblade, kærlighedens kronblade. På indvielsens vej, indtil den tredje indvielse, bliver mentallegemets stråle underlagt den kraft, der udgår fra offerets kronblade. Således tvinges personlighedens tre aspekter til at underkaste sig den energi, der udgår fra de ni kronblade i den egoiske lotus. Efter den tredje indvielse bliver hele personligheden, der er sammensat af de tre aspekter, sensitiv over for den energi, der er ren elektrisk ild eller liv, som strømmer gennem den »lukkede blomsterknop i hjertet af den egoiske lotus«.

Værdien af ovennævnte oplysninger ligger i den kendsgerning, at der symbolsk gives et sammenfattende billede af et menneskes udvikling og højere relationer. Faren består i det menneskelige intellekts evne til at adskille og opdele,

således at processen anses for at have et successivt forløb, hvorimod der i virkeligheden ofte foregår en parallel aktivitet og megen overlappning, sammensmeltning og indbyrdes relatering af aspekter, stråler og processer inden for tidscyklen.

Således er menneskeheden program, idet det drejer sig om den menneskelige bevidstheds udfoldelse. I den evolutionære proces lægges i sidste instans hele vægten på udvikling af bevidst intelligent vågen erkendelse hos det liv, der besjæler de forskellige former. Den nøjagtige bevidsthedstilstand afhænger af sjælens alder. Dog har sjælen ingen alder ud fra en tidsmæssig betragtning, således som menneskeheden forstår det. Sjælen er tidløs og evig. Forbi sjælen passerer sansernes kalejdoskop og det tilbagevendende drama, der handler om tilværelsen i den synlige ydre verden; men gennem alle disse tildragelser i tid og rum bevarer sjælen altid tilskuerens og den sansende iagttagers holdning; den betragter og tolker. I de tidlige stadier, hvor den »lemuriske bevidsthed« kendetegner det objektive menneske, er det fragmentariske aspekt af sjælen, som bor i og beliver den menneskelige form, inaktivt, ufuldstændigt og uorganiseret, og skænker mennesket den smule virkelig menneskelig bevidsthed, der eventuelt måtte være til stede. Den er blottet for tænkeevne, således som vi forstår det, og udmærker sig kun ved en fuldstændig identifikation med den fysiske krop og dennes aktiviteter. Dette er perioden for langsomme, tamasiske reaktioner over for lidelse, glæde, smerte, begærets tilskyndelse og tilfredsstillelse samt en stærk underbevidst trang til forbedring. Liv efter liv svinder hen, og langsomt øges evnen til bevidst identifikation tillige med et voksende ønske om et større område for tilfredsstillelse. Den iboende og belivende sjæl bliver mere og mere skjult, formnaturens fange. Alle livskræfterne overhovedet koncentrerer i det fysiske legeme, og de begær, der da udtrykkes, er fysiske begær. Samtidig er der en voksende tendens til mere subtile begær som fx dem, som astrallegemet fremkalder. Gradvis flytter sjælens identifikation

med formen sig fra den fysiske til den astrale form. På dette tidspunkt er der ikke meget til stede, som kunne kaldes en personlighed. Den er ganske enkelt et levende, aktivt, fysisk legeme med dets savn og begær, dets behov og lyster, ledsaget af en meget langsom og dog stadigt tiltagende bevidsthedsændring fra det fysiske til det astrale legeme.

Når denne forandring med tiden fremgangsrigt er blevet gennemført, er bevidstheden ikke længere fuldt ud identisk med det fysiske legeme, men den centrerer sig i det astral-emotionelle legeme. Da fokuseres sjælens koncentrerede opmærksomhed, der virker gennem det sig langsomt udviklende menneske, i begærets verden, og sjælen identificerer sig med et andet modtagerredskab, begær- eller astrallegemet. Menneskets bevidsthed bliver da den »atlantiske bevidsthed«. Hans begær er ikke længere så vage og ufuldstændige; de har hidtil drejet sig om de fundamentale tilskyndelser eller lyster - først selvopholdelsesdriften, derefter selvets fortsatte beståen gennem forplantningsdriften og endelig økonomisk tilfredsstillelse. På dette trin har vi barnets og det primitive menneskes bevidsthedstilstand. Imidlertid finder vi gradvis en stadigt voksende indre erkendelse af selve begæret og mindre betoning af den fysiske tilfredsstillelse. Bevidstheden begynder langsomt at reagere over for tankens indflydelse og over for evnen til at skelne og vælge mellem forskellige begær; evnen til i nogen grad at anvende tiden intelligent begynder at vise sig. De mere subtile glæder begynder at finde genklang; menneskets begær bliver mindre grove og mindre fysiske; det spirende ønske om skønhed begynder at vise sig samt en vag sans for æstetiske værdier. Menneskets bevidsthed bliver mere astral-mental eller kama-manasisk, og alle hans holdninger i hverdagen eller hans livsstil og hans karakter begynder at udvide sig, udfolde sig og gøre fremskridt. Skønt han stadig for det meste beherskes af ulogisk begær, er dog området for hans tilfredsstillelse og hans sanseimpulser mindre udpræget dyrisk og mere udpræget

emotionelt. Stemninger og følelser bliver efterhånden erkendt, og et svagt ønske om fred og en indre trang til at finde det tågede begreb, der kaldes »lykke«, begynder at spille ind. Dette svarer til ungdomsperioden og til den bevidsthedstilstand, der kaldes den atlantiske. Det er massernes tilstand i vor tid. Hovedparten af menneskene er stadig atlantider, stadig rent emotionelle i deres reaktioner og i deres holdning til livet. De er endnu overvejende styret af selviske begær og driftslivets kalden. Vor jords menneskehed befinder sig endnu på det atlantiske trin, medens verdens intellektuelle samt disciple og aspiranter hurtigt bevæger sig væk fra dette stadium, idet de opnåede individualisering i månekæden og var atlantider i forhistorisk tid.

De, som arbejder i verden i dag, bør omhyggeligt notere sig disse kendsgerninger og handlingsforløb for rigtigt at kunne vurdere verdenssituationen og vejlede og undervise menneskene korrekt. De burde indse, at der i al almindelighed kun er meget lidt sand mental virksomhed at arbejde med, når det drejer sig om de helt lavtstående befolkningsgrupper; at disse har behov for at blive orienteret om det, der er virkeligt ønskværdigt frem for det rent fornuftsmæssige, og at alle, der underviser, burde anstrenge sig for at lede begærenergien, som den ytrer sig hos de uoplyste og letpåvirkelige masser i den rigtige retning.

Hos de mere fremskredne mennesker i verden i dag ser vi mentallegemet fungere; dette bemærkes i stor udstrækning i vor vestlige civilisation. Mentallegemets stråleenergi begynder at strømme ind og gør sig langsomt gældende. Efterhånden som dette sker, bringes begærenaturen under kontrol, og følgelig kan den fysiske natur på mere afgørende måde blive instrumentet for mentale impulser. Hjernebevidstheden begynder at organisere sig, og energiernes brændpunkt begynder gradvis at flytte sig fra de lavere til de højere centre. Menneskeheden er ved at udvikle den »ariske bevidsthed« og opnår modenhed. Hos de mere fremskredne mennesker ser vi også

personlighedens integrering samt fremkomsten af den definitive beherskelse af personlighedsstrålen med dens synteseskabende, konsekvente greb om de tre legemer og deres sammensmeltning til én fungerende enhed. Senere bliver personligheden instrument for den iboende sjæl.

Ovennævnte er en enkel og direkte forklaring på en lang og vanskelig evolutionær udvikling. Netop denne enkelhed vil tilkendegive, at vi kun har beskæftiget os med hovedtræk og har ignoreret processens uendelige detaljer. Arbejdet begynder med individualisering og fortsætter gennem de to sidste stadier, indvielse og identifikation. Disse i alt tre stadier markerer sjælsbevidsthedens fremskridt fra identifikation med formen til identifikation med *selvet*. Disse tre ord - *individualisering*, *indvielse* og *identifikation* - dækker hele menneskets livsforløb fra det tidspunkt, hvor han begynder at komme til syne i menneskeriget, indtil han går ud af det ved den tredje indvielse og fungerer frit i det femte naturrige, Guds rige. På det tidspunkt har han lært, at bevidstheden er fri og ubegrænset, og at han kan fungere i formen eller uden for formen på sjælens befaling, eller som Planen bedst kan tjenes. Sjælen er da på ingen måde betinget af form. Ligesom et menneske kan udtrykke sig i det, der kaldes den tredimensionale eksistens, kan han på det tidspunkt, hvor han opnår tredje indvielse, fungere aktivt og bevidst i fire dimensioner, og i slutstadierne af indvielsesvejen bliver han aktiv i fem dimensioner.

Når vi tænker over disse forskellige grader af ekspanderende erkendelse, er det vigtigt at erindre, at der hele vejen igennem sker en rolig, fremadskridende udvikling. Sjælens liv i denne store livscyklus, som vi kalder den menneskelige inkarnation, gennemløber på det synlige plan alle stadierne med samme målbevidsthed, styrke, regelmæssighed i vækst og i formens tilpasning til omstændigheder og omgivelser, som Guds liv gør det, når det gennemstrømmer de forskellige naturriger fra tidsalder til tidsalder. Bevidsthedsudviklingens tråd kan skelnes klart i alt. Former opbygges, anvendes og aflægges. Livscykler

fører formerne ind i visse udviklingsfaser, som den voksende, altomfattende bevidsthed har behov for. Andre og senere cykler viser denne udviklede bevidstheds bestemte og specifikke virkninger, for nogle liv er overvejende rige på muligheder, når det gælder om at frembringe årsager (en paradoksal sætning med dyb mening), og andre, når det drejer sig om at skaffe sig af med virkningerne af tidligere skabte årsager. Dette er et punkt, der ikke ofte er blevet fremhævet. Men senere livscyklusser bringer disse to aspekter - bevidsthed og form - i nærmere forbindelse og frembringer derved en ganske anderledes type liv. Det, der modsvarer disse cykler, er aktivt til stede i den planetariske Logos' liv og bevidsthed, idet dette store livsvæsen søger at komme til udtryk gennem de fire naturriger.

Imidlertid (og dette er en kendsgerning af største betydning) er hele denne aktivitet, hele denne styrede udvikling og levende hensigt, alt hvad der sker i alle naturrigerne og alle faser af livsbetingelserne i den menneskelige familie plus begivenhedernes kalejdoskopiske gang, forekomsten af karakteristika og tendenser, former, der kommer til syne med deres enestående farver, kvaliteter og aktiviteter, synteser og sammensmeltninger, tilskyndelser, instinkter og aspirationer, manifestation af kærlighed og had (som udtryk for den store lov om tiltrækning og frastødning), frembringelse af civilisationer, af videnskab og kunst i al deres forunderlige skønhed - alt dette er blot visse væseners eller livs udtryk for viljen-til-at-være. Deres bevidsthed overskrider den menneskelige så meget, at kun den indviede af høj grad kan trænge ind i deres virkelige plan. Det, vi ser i dag, er kun udtrykket for deres energier i formdannelsens processer og bevidsthedens evolution. Planen, som den opfattes af verdensdisciple under forsøget med at arbejde og samarbejde med den, omfatter kun den del, der angår den menneskelige bevidsthed. Endnu har vi ikke været i stand til at fange blot et glimt af den uhyre syntese i den plan for evolutionerne ud over den evolution, der vedrører mennesket, hverken den, der ligger

over, eller den, der ligger under den menneskelige; ej heller kan vi fatte Guds ideal, således som det ligger til grund for helheden af de manifesterede processer, selv på vor lille planet. Alt, hvad vi i virkeligheden ved, er, at Planen er en kendsgerning, og at den er god; at vi er omfattet af den og underlagt den.

Heri kan der måske findes en løsning på det uklare problem med den fri vilje. Det kan siges, at der inden for grænserne af den intelligente styrelse af det intelligente menneske *findes* fri vilje, for så vidt angår aktivitet i menneskeriget. Hvor der ingen tankevirkosomhed er til stede, ingen evne til at skelne, analysere og vælge, dér er der ingen fri vilje. Inden for Planens mere vidtrækkende virkeområder er der imidlertid, da den indbefatter hele den planetariske evolution, ingen fri vilje for den uendeligt lille enhed, mennesket. Han er fx underlagt det, vi kalder »de uafvendelige begivenheder«, og over for dem er han hjælpeløs. Han har intet valg og ingen flugtmulighed. Heri ligger der en hentydning til karmas funktion i menneskeriget, karma og intelligent ansvar er uløseligt sammenvævet.

Nu da vi slutter vor drøftelse af de tre trin, *individualisering*, *indvielse* og *identifikation*, der kendetegner sjælens fremskridt fra identifikation med formen, indtil den fortaber sig og sin identitet i en højere identifikation med den absolutte Ene, lad os føre vore tanker videre frem til det punkt i tid og rum, hvor den åndelige bevidsthed frigør sig fra alle erkendelseskategorier, alle differentieringer og fra den sidste fornemmelse af et eget selv og går op i den sublime tilstand, hvor selvoptagethed (således som vi forstår ordet) forsvinder. Vi skal senere betragte de stadier, hvor sjælen - tilskyndet hertil af sine ganske særlige strålekvaliteter - (med det formål at søge erfaring) tilegner sig sådanne former, som kan udtrykke og respondere på de mange arter af guddommelig erkendelse.

Det bør derfor her bemærkes, at der bogstavelig talt er to sider af identifikation under sjælens lange erfaring. Den ene kendetegner det stadium, hvor form, materie, substans, tid og

rum er styrende faktorer, som holder sjælen fangen inden for deres art af bevidsthed. Dette betyder *identifikation med formlivet*. Den anden side betyder *identifikation med alt, hvad der ligger uden for formudtryk og er frigjort herfra*. Hvad denne identifikation kan være ligger uden for vor nuværende fremskredne menneskeheds fatteevne og kendes kun i sin virkelige betydning af så store eksistenser som Kristus, Buddha og eksistenser af lignende rang i livsvæsenernes hierarki. De gennem den første af disse identifikationer frembragte og udviklede kvaliteter består fortsat og farver den bevidste erkendelse, og det må erindres, at den næste identifikation er resultatet af den erfaring, der er vundet ved hjælp af den første. Disse kvaliteter vil variere i overensstemmelse med den ene eller den anden stråleenergis dominans, men der vil - i de sidste stadier - ikke være nogen bevidsthed om kvalitet eller stråletype, men helt enkelt en tilstand af væren eller levende virkelighed, som erkender identifikation med *helheden*, og som på samme tid holder alle resultaterne af de mindre identifikationer i en tilstand af opløsning (hvis vi kan benytte et så utilfredsstillende udtryk), og ligeledes af de forskellige differentieringer og distinktioner samt de mange stråleinstinkter, impulser og intuitioner. De erhvervede og udtrykte kvaliteter og mulige aktioner og reaktioner og bevidstgørelser er ligeledes evigt til stede og kan generhverves efter ønske, men de holdes alle under bevidsthedens tærskel. Levende virkelighed, væren, helhed og enhed er de særegne kendetegn for dette højt udviklede stadium, som på sin vis er grundlaget for den højere evolutionscyklus, som vi intet ved om, men som der hentydes til i *A Treatise on Cosmic Fire* samt i alle sammenhænge med de syv veje, der åbnes for adepten af femte indvielse. Absorption i det Ene Liv er det ophøjede bevidsthedstrins natur. Frihed for alt det, der ligger i anvendelsen af ordene form og ego er hovedkendetegnet, og derfor bliver mange gamle skrifter, når de forsøger at befatte sig med og forklare denne overnaturlige og overjordiske

tilstand, tvunget til at anvende benægtende ord og den såkaldte »benægtelsens doktrin«. Kun ved at antyde, hvad denne tilstand, eller tilstand af erkendelse, *ikke* er, kan der gives nogen idé om, hvad den rent essentielt *er*. De benægtende ord, der således er forekommet (og ofte misforstået af den vesterlandske læser) er derfor et resultat af sprogets fattigdom og utilstrækkelighed med hensyn til at udtrykke den da kendte virkelighed.

Efter at de større indvielser er taget, er den oplyste og befriede adepts bevidsthed således, at sproget kun tjener til at blinde og hæmme sand forståelse. Den indviedes bevidsthed er af så ophøjet natur, at den kun kan beskrives som befrielse, og som negation, der understreger det, som det *ikke* er. Det er en tilstand af intethed og af ikke-ego, for al egoisk bevidst viden er afløst af en tilstand af væren og af bevidsthed, der kun er i stand til at opfatte og udtrykke sig, når formlivet ikke længere er til nytte for det fuldkommengjorte åndelige liv. Det er en tilstand, hvor individualitet ikke er til stede, dog med den individuelle erfarings underbevidste viden og fortjenester. Bevidsthedscentret er nu fjernet så langt fra enhver individuel, adskilt identitet, at denne bestemte faktor fuldstændigt er forsvundet, og kun det makrokosmiske liv sanses og opfattes. Det er, set ud fra vor nuværende synsvinkel, en tilstand af manglende aktivitet, fordi alle individuelle reaktioner på materiens aktivitet eller på denne tilstand af væren, som vi kalder egoisk, er forsvundet, og livsenergi og tanke kan ikke længere sættes i bevægelse af nogen af de faktorer, som hidtil har frembragt det, vi har kaldt sjælsaktivitet og formeksistens.

Men selv om bevidstheden er anderledes end alt, hvad der hidtil har været kendt, og selv om den kun kan udtrykkes med benægtende vendinger, så må den sandhed til stadighed huskes, at den større bevidsthed altid må indbefatte de mindre bevidsthedstrin. Derfor er alle mulige aktioner og reaktioner, identifikationer og koncentrationer, bevidsthedstrin og kontakter, stråleimpulser, tilnærmelser og tilbagetrækninger, og

alle udtryk for guddommelig aktivitet og kvaliteter, i den synlige og ikke-synlige verden, indbefattet i den tilstand af væren, der nu er den naturlige tilstand for den befriede og oplyste åndelige eksistens. Alt er det muligt at generhverve gennem viljen eller som respons på et behov, men den åndelige væren fastholdes ikke længere deraf eller identificerer sig dermed. Hvert af stadierne på den store befrielsens eller oplysningens vej, som vi har befattet os med - individualisering, indvielse og identifikation - har ført livsenergien eller det åndelige, indre menneske fra punkt til punkt, fra kvalitet til kvalitet, fra erkendelse til erkendelse, fra tilsynekomst i den ydre verden til liv på åndeligt plan, fra fysisk opmærksomhed til sansende årvågenhed og derfra til mental differentiering og adskilthed. Han er blevet ført fra helvede til himmel, fra himmel til nirvana, fra det personlige egos livsbetingelser til gruppesjælens og derfra til det rene, intuitive livs frigjorte tilstand. Han er gået fra formoplevelsen som helhed til den fuldstændige frihed for alle vibrationers indtryk, som kendetegner tilstanden af ren væren (adskilt fra eksistens i den synlige verden). Men samtidig er intet tabt, hverken evne, kvalitet eller sansende erkendelse. Dette er meget smukt udtrykt for os med ordene fra *Den gamle kommentar*, fundet i mestrenes arkiver:

»Livskvaliteten ebber ud. Den flimrer og er borte. Dog de velsignede åbenbarer denne kvalitet, når de vil. Den rene farve forbliver.

Formlivets natur undlader at komme til syne. Den blusser op en liden stund, forsvinder så. De velsignede kan efter ønske antage en form, men er da ikke formen.

De syv store stråler strømmer ind i manifesteret liv. De er, og er dog ikke. Alt er, og alt er ikke. Men de velsignede kan til hver en tid svinge ind i manifesteret lys.

De fører da åndens kræfter med sig for at afhjælpe det savn, der kom til udtryk. Lyset holder dem ikke; deres hensigt er ikke begrænset; deres vilje er ikke kuert; de kommer til syne og svinder bort, når de vil.«

(Et udtryk for denne sandhed kan ses i verden ved hver fuldmåne i Taurus, når Buddha kommer til syne i strålende manifestation til opfyldelse af Planen, indtrængende tilskyndet hertil af hans egen åndelige vilje).

»Intet holder de velsignede. Hverken de guddommelige eller formen, hverken begær eller tanke, ej heller nogen livskvalitet. Rent liv er de, ren væren og ren vilje, ren kærlighed og ren hensigt; dette er alt, hvad det uoplyste menneske kan fatte, og endda kun en del.

De velsignede er ikke, og endog er de.

De velsignede ved intet, og ved dog alt.

De velsignede elsker ikke, men skænker guddommelig kærlighed.

De velsignede erindrer ikke, men er dog al erindring.

De velsignede forbliver i ren afsondrethed, men tager form, hvor deres hu står til.

De velsignede dvæler altid på høje og ophøjede steder, men kan dog vandre på jorden i den ydre verdens lys.

De velsignede manifesterer sig ikke gennem form, men er dog alle former og alle endemål.«

Derefter gennemgår *Den gamle kommentar*, hvad der ville fylde mange skrevne sider, og viser, at de velsignede intet er og dog er alt, som er. At de intet ejer og dog i sig selv er udtryk for al virkelighed; at de intetsteds bor og dog findes overalt; at de er forsvundet, men dog stråler i al deres glans og kan ses. Benægtelse efter benægtelse hober sig op for kun prompte at blive modsagt i bestræbelse for at vise, hvor adskilt fra form (og dog indbefattet heri) de velsignedes liv er. Den slutter med

den vidunderlige formaning:

»Vær derfor fuld af glæde, o pilgrim, på vej mod oplyst væren, thi vinding og tab er ét; mørke og lys åbenbarer evindeligt det sande; kærlighed og begær påkalder livet i al evighed.

Intet forsvinder undtagen smerte. Intet bliver tilbage, kun lyksalighed - lyksalighed, der udspringer fra sand viden, fra sand kontakt og guddommeligt lys, vejen til Gud.«

Således er det sande mål, som endnu ikke kan virkeliggøres af os. Hvad er det, vi nu bestræber os på at gøre? Vi betræder *befrielsens vej*, og på den vej falder alt ud af vore hænder, alt tages bort, og uundgåeligt påtvinges vi adskillelse fra liv og individualitet i den synlige verden. Vi betræder *ensomhedens vej* og må til sidst lære, at vi essentielt hverken er ego eller ikke-ego. Fuldstændig indre frigjorthed og skelneevne må til sidst føre os til en tilstand af så afgjort en ensomhed, at rædslen for det store mørke vil sænke sig over os. Men når dette mørkets sorte klæde løftes, og lyset igen strømmer ind, ser disciplen, at alt, hvad der var samlet og bevaret i erindring og derefter tabt og taget bort, er blevet givet tilbage, men med den forskel, at det ikke længere holder livet som begærets fange. Vi betræder *vejen, der fører til isolationens bjergtop* og vil finde den fuld af rædsel. På den bjergtop må vi udkæmpe den endelige kamp med tærsklens vogter kun for at finde, at også det er en illusion. Dette højdepunkt af isolation og kampen i sig selv er kun illusion, uvirkelighedens fantasi i uvirkelighedens verden, det gamle blændværks og afsondrethedens store kætteris sidste tilflugtssted. Da vil vi, de lyksalige, til sidst finde os selv forenet med alt det bestående i kærlighed og forståelse. Isolationen, et nødvendigt stadium, er selv kun en illusion. Vi er inde på *renselsens vej*, og trin for trin fjernes alt

det, vi værner om - lysten til formliv, begæret efter kærlighed og hadets store forblindelse. Alt dette forsvinder, og vi står lutrede og tomme. Sorgen over tomheden er det umiddelbare resultat, det griber os, og vi føler prisen for hellighed for høj. Men medens vi står på Vejen, overskylles pludselig hele vort væsen af lys og kærlighed, og tomheden ses udgøre det, hvorigennem der kan strømme lys og kærlighed til en verden i nød. Den lutrede og rensede kan da tage ophold, hvor de Velsignede Herrer dvæler og derfra gå videre for at »oplyse menneskenes og gudernes verden«.

Der er fire veje, der ligger udstrakt foran Verdens Herres disciple. De må alle betrædes, før det indre væsen frigives, og den befriede gudesøn efter ønske kan passere det, der symbolsk kaldes »de fire porte til staden Shamballa« - denne den allerhøjeste Guds stad, som bestandig fyldes af det liv, der gennemstrømmer dem, der har opnået befrielse gennem ensomhed, indre afstand, isoleret enhed og lutring. En erkendelse af målet og af vejen til dette mål vil være nyttig på dette tidspunkt, og det er for denne erkendelses skyld, at menneskehedens lærere søger at stimulere gudesønnerne.

Livets reaktion på de store stadier, individualisering, indvielse og identifikation vil afhænge af stråletype eller strålekvalitet. Dette er en forslidt, men vigtig okkult udtalelse, som behøver megen overvejelse. Lad os altid huske, at vi befatter os med kvaliteter, der bestemmer ydre fremtoninger og udtrykker liv. Det, der i Østens litteratur kaldes »den velsignede«, henviser til den, som til fuldkommenhed udtrykker en eller anden strålekvalitet gennem den ydre fremtoning, der er valgt med det formål at tjene, men som på ingen måde udgør en begrænsning, ej heller holder den velsignede som fange, fordi hans bevidsthed overhovedet ikke er identificeret med den ydre fremtoning og heller ikke med den kvalitet, den er udtryk for.

a. Individualisering og de syv stråletyper

Vi vil udtrykke disse syv stråletypers reaktion på individualiseringsprocessen (som er identifikation med formen) ved hjælp af syv okkulte udsagn, som hvis forstået ret kan anslå grundtonen for den nye psykologi. De angiver hovedimpulsen, den medfødte kvalitet og udviklingsteknikken.

Første stråle

»Den velsignede flyver som en pil ind i materien. Han tilintetgør (eller afskærer) den vej, ad hvilken han kunne vende tilbage. Han fortaber sig i formens dybder.

Han hævder: 'Jeg vil vende tilbage. Min magt er stor. Jeg vil tilintetgøre alle hindringer. Intet kan standse udviklingen mod mit mål. Rundt om mig ligger det, jeg har tilintetgjort. Hvad skal jeg gøre'?

Svaret lyder: 'Skab orden ud af kaos, o pilgrim på dødens vej, denne er vejen for dig. Kærlighed må du lære. Styrke vil du få. Den rette brug af tilintetgørelse for at fremme Planen må være vejen for dig. Fastholden ved planetens rytme vil frigøre den skjulte velsignede og bringe orden'.«

Anden stråle

»Den velsignede byggede sig en ark. Stykke for stykke byggede han den og flød på vandenes dyb. Dybt skjulte han sig, og hans lys sås ikke mere - kun hans flydende ark.

Hans stemme hørtes: 'Jeg har bygget og bygget stærkt, men er fange i min bygning. Mit lys er skjult. Kun mit ord når ud. Rundt om mig er vand. Kan jeg vende tilbage dertil, hvorfra jeg kom? Er ordet stærkt nok til at åbne døren på vid gab? Hvad skal jeg gøre'?

Svaret lød: 'Byg nu en gennemskinnelig ark, der kan åbenbare lyset, o du arkens bygherre. Ved hjælp af det lys vil du åbenbare den oplyste vej. Evnen til på ny at opbygge, den

rette brug af ordet og anvendelse af lyset - disse vil frigøre den velsignede, dybt skjult i arken'.«

Tredje stråle

»Den velsignede samlede styrke. Han skjulte sig bag et slør. Han indhyllede sig i det slør og skjulte helt sit ansigt. Intet var at se uden sløret og aktiv bevægelse. Bag sløret fandtes den latente tanke.

Tanken brød frem. 'Bag dette mayas slør står jeg, en velsignet, men ikke åbenbaret. Min energi er stor, og ved min tankes hjælp kan jeg stille guddommens herlighed til skue. Hvorledes kan jeg derfor tilkendegive denne sandhed? Hvad skal jeg gøre. Jeg vandrer i illusion'.

Ordet udgik: 'Alt er illusion, o skyggernes vogter. Kom ud i dagens lys. Vis den velsignedes skjulte herlighed, den Enes og Enestes herlighed. Herligheden og sandheden vil hurtigt tilintetgøre det, der har tilsløret sandheden. Den fangne kan gå frit. Sønderrivningen af det slør, der blinder, den klare udtale af sandheden og den rette handle måde vil skænke den velsignede den gyldne tråd, der vil bringe frigørelse fra hele jordtilværelsens labyrint'.«

Fjerde stråle

»Den velsignede styrtede sig ud i kamp. Han så tilværelsen som to stridende magter og bekæmpede dem begge. Tynget af det store krigsopbud stod han midtvejs og holdt udkig i to retninger. Kamplarmen, de mange våben, han havde lært at bruge, længslen efter ikke at kæmpe, ophidselsen over erkendelsen, at de, som han kæmpede mod, kun var brødre og ham selv, nederlagets kval, hans sejrs jubelsang - alt dette holdt ham nede.

Den velsignede betænkte sig og spurgte: 'Hvorfra kommer sejren og hvorfra nederlaget? Er jeg ikke selv den velsignede? Jeg vil påkalde englenerne om hjælp'.

Trompeten lød: 'Stå op og kæmp og forlig Herrens hære. Der er ingen kamp. Tving konflikten til at ophøre; anrån om fred for alle; skab ud af to én hær for Herren; lad sejr krone den velsignedes anstrengelser ved at harmonisere alt. Freden ligger bag de stridende energier'.«

Femte stråle

»Den velsignede stod frem i uvidenhed. Han vandrede i dybt åndeligt mørke. Han så ingen begrundelse for denne livsform. Han søgte blandt de mange tråde, der væver Herrens ydre klædning, og fandt de mange veje, der findes, og som fører til det evige vævs centrum. De former, der væver dette væv, skjuler den guddommelige virkelighed. Han forvild. Frygt opstod.

Han sagde til sig selv: 'Et andet mønster må væves, en anden klædning skabes. Hvad skal jeg gøre? Vis mig en anden måde at væve på'.

Ordet til ham kom som et tretydigt svar. Hans sind var modtageligt for visionen, der klart var vakt: 'Sandheden ligger gemt på den ukendte vej. Nærværelsens engel vogter vejen. Sindet åbenbarer englen og døren. Bliv stående i denne nærværelse. Løft dine øjne. Gå ind ad den gyldne dør. Således vil englen, som er den velsignedes skygge, åbenbare den åbne dør. Også denne engel må forsvinde. Den velsignede bliver tilbage og går gennem den dør, ind i det sublime lys'.«

Sjette stråle

»Den velsignede opfangede visionen om vejen og fulgte den betingelsesløst. Raseri kendetegnede hans anstrengelser. Vejen førte ned i det dualistiske livs verden. Mellem modsætningernes par tog han ophold, og idet han svingede imellem dem, hældende snart mod den ene snart mod den anden, lyste flygtige glimt af målet. Han svingede midt i den åbne himmel. Han søgte at svinge ind i det strålende lys, hvor

døren til den højere vej fandtes. Men stadigt svingede han mellem modsætningernes par.

Til sidst sagde han til sig selv: 'Det synes, som om jeg ikke kan finde vejen. Jeg prøver den ene vej og betræder med fasthed den anden vej, og altid med det inderligste ønske. Jeg forsøger alle veje. Hvad skal jeg gøre for at finde *Vej*'?

Der lød et råb. Det syntes at komme fra hans hjertes dyb: 'Betræd, o pilgrim, det sansende livs vej, den midterste, oplyste vej. Den går lige mellem to verdener. Find den snævre middelvej. Den fører dig til målet. Søg den erkendende besindighed, der fører til bekræftende udholdenhed. Ved at fastholde den valgte vej og ignorere modsætningernes par vil den velsignede bringes ind på den oplyste vej, ind til glæden over det held, der har vist sig'.«

Syvende stråle

»Den velsignede søgte den vej, der førte til form, men holdt fast ved magikerens hånd. Han søgte at forsones pilgrimmen, som var ham selv, med formlivet. Han søgte at bringe den kaotiske verden, hvori han befandt sig, ind i en slags orden. Han vandrede langt ind i de dybeste dyb og nedsænkedes i kaos og uorden. Han kunne ikke forstå, men holdt stadigt fast ved magikerens hånd. Han søgte at skabe den orden, som hans sjæl krævede. Han talte med alle, han mødte, men hans rådvildhed øgedes.

Han talte til magikeren således: 'Skaberens veje må være gode. Bag alt det, der synes at være, må der være en plan. Lær mig formålet med det hele. Hvordan kan jeg virke, nedsænket i den dybeste materie? Fortæl mig, hvad jeg skal gøre'.

Magikeren sagde: 'Lyt, o du, der arbejder i den fjerneste verden, til tidernes rytme. Mærk hjertepulsslaget i det, der er guddommeligt. Træk dig tilbage i stilheden og bring dig i harmoni med helheden. Vov dig så frem. Skab den rette rytme, bring orden i livsformerne, som må give udtryk for guddommens plan'.

For denne velsignede findes frigørelse i arbejde. Han må vise sit kendskab til Planen ved at lade de ord lyde, der vil vække formernes bygherrer og således skabe det nye'.«

Det ville være rigtigt her i mere enkle og mindre okkulte vendinger at foretage en opsummering af betydningen af ovenstående esoteriske stanzas for at udtrykke deres virkelige mening i få koncise og klare sætninger. Stanzerne er til ingen nytte, medmindre de kan være til gavn for stråletyperne blandt dem, der studerer denne afhandling, således at de kan leve mere rigtigt.

Den individualiserede ånd udtrykker sig gennem de forskellige stråletyper på følgende måde:

Første stråle

Dynamisk ensrettethed.
Tilintetgørende energi.
Magt anvendt selvisk.
Ukærlighed.
Isolation.
Længsel efter magt og autoritet.
Ønske om at dominere.
Udtrykt styrke og egenvilje,

som fører til:

Dynamisk anvendelse af energi til fremme af Planen.
Anvendelse af tilintetgørende kræfter for at berede vejen for bygherrerne.
Viljen til magt med henblik på samarbejde.
Magt, virkeliggjort som kærlighedens hovedvåben.
Identifikation med helhedens rytme.
Isolationens ophør.

Anden stråle

Magt til at opbygge for selviske formål.
Evne til at fornemme helheden og dog forblive adskilt.
Pleje en separatistisk ånd.
Det skjulte lys.
Virkeliggørelsen af selvisk begær.
Længsel efter materielt velvære.
Selviskhed og underordning af alle sjælskræfter til dette
formål,

som fører til:

Fornuftig opbygning i forbindelse med Planen.
Inklusivitet.
Længsel efter visdom og sandhed.
Sensitivitet over for *helheden*.
Fornægtelse af separatismens store kætteri.
Åbenbaring af lyset.
Sand illumination.
Ret tale gennem udviklet visdom.

Tredje stråle

Kraftmanipulation gennem selvisk begær.
Intelligent anvendelse af kraft med forkert motiv.
Intens materiel og mental aktivitet.
Opfattelsen af energi som et mål i sig selv.
Længsel efter storhed, skønhed og materielle ting.
Neddykning i illusion, blændværk og maya,

som fører til:

Håndtering af energi for at åbenbare skønhed og sandhed.
Intelligent anvendelse af kræfter til Planens fremme.
Ordnet rytmisk aktivitet i samarbejde med *helheden*.
Ønske om den rette åbenbaring af guddommelighed og

lys.
Overholdelse af ret handlemåde.
Åbenbaring af storhed og god vilje.

Fjerde stråle

Forvirret kamp.
Erkendelsen af det, der er højt, og det, der er lavt.
Mørket, der går forud for formudtryk.
Intuitionens tilsløring.
Fornemmelse af disharmoni, og samarbejde med delen og ikke med helheden.
Identifikation med menneskeheden, det fjerde skabende hierarki.
Overdreven påskønnelse af det, der fremkommer gennem tale.
Abnorm sensitivitet over for det, der er ikke-selvet.
Konstante krisepunkter,

som fører til:

Enhed og harmoni.
Fremkaldelse af intuitionen.
Ret dømmekraft og ren fornuft.
Den visdom, der virker gennem nærværelsens engel.

Jeg vil gerne her gøre opmærksom på en stadig misforståelse fra esoterikerens side. Denne fjerde stråle for harmoni, skønhed og kunst er *ikke* i sig selv strålen for den skabende kunstner. Den skabende kunstner findes ligeligt fordelt på alle stråler, uden undtagelse. Denne stråle er strålen for intuition og harmonisering af alt, hvad der er opnået gennem formlivets aktivitet, og som senere er sammenfattet i en syntese og

absorberet af solenglen; den manifesterer til sidst alt, hvad der kan vækkes og udvikles gennem det Ene Livs (monadens) kraft, der virker og udtrykkes gennem formen. Den er mødested for alle de energier, der strømmer gennem den højere åndelige triade og den lavere triplicitet.

Femte stråle

Uvidenhedens energi.

Kritik.

Evnen til at rationalisere og tilintetgøre.

Mental adskillelse.

Videbegærlighed. Denne fører til materiel aktivitet.

Detaljeret analyse.

Intens materialisme og midlertidig fornægtelse af det guddommelige.

Intensivering af evnen til at isolere sig.

Følgerne af forkerte værdinormer.

Fordrejet sandhedsopfattelse.

Mental hengivenhed over for form og formaktivitet.

Teologi,

som fører til:

En viden om virkelighed.

Erkendelsen af sjælen og dens muligheder.

Evnen til at genkende og kontakte nærværelsens engel.

Sensitivitet over for det guddommelige, over for lys og visdom.

Åndelig og mental hengivenhed.

Evnen til at tage indvielse (dette punkt er af virkelig betydning).

Sjette stråle

Vold. Fanatisme. Hårdnakket fastholdelse ved et ideal.
Kortsynet blindhed.
Militarisme og en tendens til at skabe uro i forbindelse med andre og med grupper.
Hang til kun at kunne se sit eget synspunkt.
Mistro over for andre menneskers motiver.
Hurtig reaktion på blændværk og illusion.
Emotionel hengivenhed og forvirret idealisme.
Svingende aktivitet mellem modsætningernes par.
Udpræget hang til at være personlig og lægge vægt på personligheden,

som fører til:

Målrettet, altomfattende idealisme.
Ufravendt perception gennem bevidsthedsudvidelse.
Reaktion på og forståelse over for andres synspunkter.
Beredvillighed til at se andre menneskers arbejde skride frem ad de baner, de selv har valgt.
Valg af middeelvejen.
Fred og ikke krig. Det gode for *helheden* og ikke for de len.

Syvende stråle

Sort magi eller anvendelse af magiske kræfter til selviske formål.
Evnen til at forholde sig afventende, til de selviske værdier dukker op.
Uorden og kaos gennem misforståelse af Planen.
Forkert anvendt tale for opnåelse af udsete mål.
Usandhed.
Seksualmagi. Den selviske misbrug af sjælskræfter,

som fører til:

Hvid magi, anvendelse af sjælskræfter til åndelige formål.

Identifikation med virkeligheden.

Den rette orden gennem den rette magi.

Evne til at samarbejde med *helheden*.

Forståelse af Planen.

Det fortolkende magiske arbejde.

Manifestation af det guddommelige.

Et nøje studium af de anførte formuleringer, der indlysende viser de forkerte og de rigtige virkninger af strålekraft, vil hjælpe den studerende til rigtigt at forstå sin egen strålenatur og også, hvor omtrent han står i sin udvikling. En af disciplenes hovedfejl i dag er, at de alt for meget retter deres opmærksomhed mod andre disciples fejl, mangler og aktiviteter, og alt for lidt opmærksomhed mod deres egen opfyldelse af kærlighedens lov, deres egen dharma og deres eget arbejde. En anden svaghed hos disciple (især de arbejdende og accepterede disciple i verden i dag) er ukorrekt tale med en tvetydig betydning og motiveret af kritik eller af et individuelt ønske om at brillere. I tidligere tider var neofyten tvunget til at forblive tavs i længere tid. Det var ikke tilladt at tale. Dette indskærpedes på det fysiske plan for at hindre ytring af forkerte ord og ideer, som var baseret på utilstrækkelig viden. I dag skal neofyten lære den samme lektie, der tilgodeser personlig fuldkommenhed og personligt arbejde gennem den indre stilhed, der hviler over disciplen og tvinger ham til at passe sit eget arbejde, sine egne anliggender og tillade andre at gøre det samme; derved lærer han erfaringens lektie. I vor tid hindres en stor del af korrekt aktivitet ved indbyrdes tale mellem disciple, og megen tid går tabt ved

vidtløftig diskussion om andre disciples arbejde og aktiviteter. Menneskeheden som helhed har i vor tid brug for stilhed som aldrig før; den har behov for tid til at reflektere og for en mulighed til at fornemme den universelle rytme. Nutidens disciple behøver, om de skal gøre deres arbejde som ønsket og samarbejde korrekt med Planen, denne indre reflekterende stilhed, som på ingen måde afviser intens ydre aktivitet, men som befrier dem for ordrig kritik, heftige diskussioner og konstant optagethed af deres meddisciples dharma, motiver og metoder.

b. Strålerne og indvielse

Det vil ikke være mig muligt at klarlægge strålereaktionerne på den endelige proces, som vi her kort har betragtet, dvs. det stadium i åndens frigørelse, som vi kalder identifikation. Alt, hvad der er muligt, selv hvor det drejer sig om indvielse, er at give de elementære stanzer, som giver de accepterede disciple noget af den første indvielses betydning. Med hensyn til identifikation gøres den oplyste indviedes reaktioner tilgængelig for hans intelligens i symbolsk form, men hvis disse former blev beskrevet, ville de blive fuldstændig misforstået. Når den tredje indvielse finder sted, og den i endnu højere grad vidt åbne dør toner frem for den indviede, vil han opdage betydningen af den form for virkeliggørelse, som her (i mangel af en bedre benævnelse) kaldes identifikation.

Første stråle

»Nærværelsens engel står i det guddommelige lys - midtpunkt og mødested for mange kræfter.

Disse kræfter mødes og sammenblandes. De fokuseres i hans hoved, han, som står foran englen.

Øje til øje, ansigt til ansigt, og hånd til hånd står de. Vilje forstærker vilje, og kærlighed møder kærlighed. Viljen-til-magt

smelter sammen med viljen-til-kærlighed, og styrke mødes med visdom. Disse to er ét. Fra dette høje sted af enhed står den Ene, som er befriet, frem og siger:

'Jeg vender tilbage dertil, hvorfra jeg kom. Fra det formløse ind i formens verden begiver jeg mig. Jeg har vilje til at være, jeg har vilje til at arbejde. Jeg vil tjene og frelse. Jeg vil opløfte menneskeheden. Jeg tjener Planen ved viljens kraft, *helheden* med magt'.«

Anden stråle

»Nærværelsens engel drager den vandrende til sig. Guddommelig kærlighed tiltrækker den søgende på Vejen. Sammensmeltningens punkt er nået.

Mund til mund, der åndes ud, der åndes ind. Hjerter til hjerter, disse tvende hjerteslag smelter sammen til ét. Fod til fod, styrken gives videre fra den større til den mindre, og således betrædes Vejen.

Kraft fylder ordet, åndedraget. Kærlighed fylder hjertet, livet. Aktivitet styrer betrædelse af Vejen. Disse tre frembringer sammensmeltningen. Alt er da tabt og vundet.

Ordet lyder: 'Jeg betræder kærlighedens vej. Jeg elsker Planen. Til denne plan afstår jeg alt, hvad jeg har. Til helheden giver jeg mit hjertes dybe kærlighed. Jeg tjener Planen, jeg tjener *helheden* med kærlighed og forståelse'.«

Tredje stråle

»Nærværelsens engel står i centret af de hvirvlende kræfter. I lange evigheder har han stået således, centret for alle energier fra oven og fra neden.

Med intelligens virker englen for at få den *Ene*, som er foroven, og den, som er forneden, til at smelte sammen til ét. Med tolv klare toner lyder timeslaget, og de to er ét. Englen står henrevet.

Øre til øre, bryst til bryst, højre hånd over venstre, de to,

(som er de tre) frembringer sammensmeltningen af deres liv. Herligheden stråler. Sandheden er åbenbaret. Arbejdet er gjort.

Da råber mennesket, som er sjælen, med stor kraft: 'Jeg forstår Vejen - den indre vej, den tavse vej, den manifesterede vej, thi disse tre *veje* er ét. Planen udfolder sig på den ydre vej, den stiller sig selv til skue. *Helheden* vil stå åbenbaret. Denne plan kender jeg. Jeg har *vilje* til med kærlighed og intelligens at tjene denne plan'.«

Fjerde stråle

»Nærværelsens engel står i al sin enestående skønhed på den oplyste vej. Nærværelsens herlighed strømmer ud over slagmarken og bilægger fredeligt striden.

Krigeren står åbenbaret. Hans arbejde er til ende. Ryg mod ryg står englen og krigeren, deres auraer mødes i en strålende lyssfære. De to er ét.

Stemmen lyder: 'Harmoni er genoprettet, og Kærlighedens Herres skønhed stråler. Således er Planen. Således åbenbares helheden. Det højere og det lavere mødes; form og det formløse smelter sammen og kender sig som ét. I harmoni med alle forenede sjæle tjener jeg Planen'.«

Femte stråle

»Nærværelsens engel tjener de tre, den foroven, den forneden og den, som altid er. (Dette refererer til, at englen på det femte plan helt afgjort mødes og kendes, og den højere triades tre aspekter - buddhi, den abstrakte tænkning og ånd - samt egoet i kausallegemet, og den lavere tænkning blandes og sammensmeltes her).

Den store triangel begynder sine omdrejninger, og dens stråler når ud i alle retninger og gennemtrænger *helheden*.

Mennesket og englen står over for hinanden og ved, at de er den samme. Lyset, der stråler fra hjertet, struben og fra centret midtvejs, mødes og smelter sammen. De to er ét.

Stemmen, der taler i stilheden, kan høres: 'Den magt, der kommer fra det højeste punkt, har nået det laveste. Planen kan nu blive kendt. Helheden kan stå åbenbaret. Kærligheden, der kommer fra hjertet, livet, der udgår fra Gud, har tjent Planen. Sindet, der forstår alt med visdom inden for Planens grænseområde, har nået de ydre grænser for Guds aktivitets-sfære. Den magt fylder mit liv. Den kærlighed optænder mit hjerte. Det sind oplyser hele min verden. Jeg tjener derfor Planen'.«

Sjette stråle

»Nærværelsens engel stiger ned, og i midtvejspunktet gennemtrænger den blændværkets tåge. Vejen ligger klar.

Den Ene, som betræder Vejen og holder op med at kæmpe, som brydes blindt med de to, der søger at hindre og blinde, ser, at vejen er fri. Den ligger åbenbaret. Han trækker sig tilbage fra kampen og larmen. Han finder vej ind i nærværelsen.

Knæ til knæ, fod til fod står de. Hånd til hånd og bryst til bryst, pande til pande, se dem stå. Og således smelter de sammen og bliver ét.

Fanfaren blæses: 'Kampen er ikke mere. Slaget er endt. Blændværk og skyer er forsvundet. *Dagens* lys og herlighed er hos os nu. Det lys åbenbarer Planen. Helheden er med os. Hensigten er åbenbaret. Med alt, hvad jeg har, tjener jeg denne Plan'.«

Syvende stråle

»Nærværelsens engel hæver den ene hånd mod himlens blå. Han sænker dybt den anden i formernes hav. Således forbinder han formens verden og det formløse liv. Himlen bringer han til jorden, jorden til himlen. Dette ved mennesket, som står foran englen.

Han fatter meningen med det viste tegn, som englen højt holder hævet. (Så følger en sætning, som det er umuligt at

oversætte til moderne sprog. Den tilkendegiver den fuldstændige sammensmeltning, som mystikeren søger at udtrykke i vendinger som 'himmelsk bryllup', og som er blevet fordrejet i den falske lære om seksualmagi. Denne sætning, udtrykt ved et malet symbol, symboliserer fuldstændig enhed mellem det ydre og det indre, det objektive og det subjektive, mellem ånd og materie og mellem det fysiske og det essentielle).

De to er ét. Der er intet mere at forstå. Ordet er klart og åbenbart. Arbejdet ses fuldbyrdet. Helheden skues. Det magiske arbejde er udført. Igen er de to ét. Planen er tjent. Intet ord er da nødvendigt mere.«

Disse sætninger er et forsøg på at give udtryk for nogle af den sande indvielses erkendelser, når han - ved den tredje indvielse - står foran englen og ser, at englen også forsvinder, således at der tilbage kun er bevidst viden og virkeliggørelse. Skønt denne forklaring måske kun betyder lidt for os i øjeblikket, vil den ikke desto mindre tjene til at vise det nytteløse i at beskæftige sig med mysteriernes hemmeligheder og med indvielse ved hjælp af ord. Når dette bliver mere kendt, vil frimurerdramaernes sande funktion begynde at være i overensstemmelse med behovet.

Dette afsnit udtrykker nogle af de grundlæggende sandheder, der er ved at komme frem, og som vil betyde noget for verdens seniordisciple og indvielse, der for tiden kæmper for at tjene Planen. De er til stede i verden i vor tid, og deres arbejde bærer frugt, men de behøver fra tid til anden at blive mindet om den herlighed, der venter dem i fremtiden som en hjælp til at gå videre.

Denne afhandling er således i nogen grad dunkel og ren symbolsk. Den kan synes vanskelig at fatte, og for nogle betyder den måske kun lidt, for andre overhovedet intet. Hvis disciplene i verden virkelig anstrenger sig, og hvis de i praksis

anvender den lære, der er givet, så meget som de evner, vil de i tidens løb, efterhånden som deres fornuft og intuition vækkes, finde, at sådanne symbolske og dunkle forklaringer bliver stedse klarere og tjener således til at bringe den lære, det var tilsigtet. Når dette sker, vil nærværelsens engel nærme sig mere og mere og oplyse vejen for disciplen. Følelsen af adskilthed bliver mindre, indtil lyset til sidst gennemtrænger mørket, og englen behersker livet.

2. De to cykler for egoisk tilegnelse

Vi skal nu gå i gang med en lidt teknisk overvejelse af egoets og dets stråles relation til de hylstre eller vehikler, hvorigennem det er nødt til at udtrykke sig, og hvorigennem det må opnå kontakt med visse faser af guddommelig erfaring. Grundlaget for det, der her er gjort nærmere rede for i relation til tilegnelsens cykler, er ganske kort berørt i *A Treatise on Cosmic Fire* (s.787-790), og de følgende udsagn, samlet fra disse sider, vil blive belyst i det følgende.

1. Efterhånden som egoet eller sjælen tilegner sig et hylster for at udtrykke sig og opnå en erfaring, vil der uundgåeligt opstå krisepunkter:
 - a. Arbejdet med at gå over til et specielt plan i den hensigt at inkarnere er et sådant krisepunkt. Dette drejer sig om at gå ned til et lavere plan eller at gå fra et lavere plan til et højere. Antydninger om, hvor betydningsfuld og vanskelig en sådan overgang er, fremgår af nogle af de formler, der inden for frimureriet anvendes ved overgangen fra én grad til en anden, som fx når en loge hæves fra en lavere grad til en højere.
 - b. Endnu et krisepunkt af den art indtræffer, når mentallegemet aktiveres, og det æteriske legeme belives

tilsvarende.

2. Forbindelse mellem egoet eller sjælen og det tætte, fysiske legeme etableres, når:
 - a. De tre laveste underplans materie på det fysiske plan indbygges i det æteriske legeme forud for fysisk inkarnation, og de potentielle forbindelses- og udgangskanaler bliver oprettet. Disse er den hovedkanal eller kommunikationslinje, der findes mellem centret ved rygsøjlels basis og centret i hovedet via milten.
 - b. En tilsvarende aktivitet finder sted i befrielsesprocessen på Vejen tilbage, hvor broen (eller antahkaranaen) etableres mellem det lavere mentallegeme, kausallegemet, og de højere mentale verdener.

Når arbejdet under førstnævnte kategori er udført på det fysiske plan, og dets teknik er forstået, kan mennesket forlade sit fysiske legeme ved fuld, vågen og vedvarende bevidsthed. Når et tilsvarende arbejde har fundet sted på det højere plan, og »broen« er bygget tilfredsstillende, kan den »indviede« unddrage sig formlivets begrænsninger og indtræde i den bevidsthedstilstand, som buddhisterne kalder *nirvana*. Også denne høje tilstand af væren er det nødvendigt at gå ind i ved fuld bevidsthedskontinuitet. Begge disse store kriser i sjælens liv - den ene fører til fysisk inkarnation, og den anden udvirker sjælens befrielse fra denne tilstand - er og må altid være resultatet af en gruppevibration, gruppeimpuls, gruppetilskyndelse og gruppedrivkraft. Drivkraften stammer i første tilfælde fra den gruppe sjæle, som et inkarnerende ego er en uadskillelig del af, den anden tilskyndelse er resultatet af de atomgruppers aktivitet, der vibrerer som respons på (men ikke i samklang med) den pågældende egoiske impuls. I denne beskrivelse er sjælens arbejde og muligheder opsummeret, for

sjælen arbejder hen imod materiens fornyelse og ikke for fuldbyrdelse af sin egen frelse. Det kunne siges, at sjælens eller egoets befrielse finder sted, når dens arbejde med at frelse materien (ved at udnytte den og bygge former af den) er blevet udført til et ønsket punkt. Det skyldes primært ikke det, at mennesket har opnået en vis åndelig vækst og giver udtryk for visse åndelige kvaliteter. Denne ønskede vækst og disse åndelige kvaliteter manifesteres, når vehiklerne er blevet »frelst i okkult henseende«, og materien således er blevet transformeret, forvandlet og symbolsk »oprejst til himlen«. Når vehiklerne vibrerer i samklang med sjælen, da er befrielsen nået.

a. Krisepunkter

Ligesom der er fem kriser i et menneskes liv, indtil han når målet for indvielse (vi kalder dem for de fem indvielser), således er der også fem tilsvarende krisepunkter, der er ved at tage form i de tre verdener, heraf har de tre større betydning, den første, den tredje og den femte. Når en sjæl (og vi taler atter i symboler), der virker under guddommelig tilskyndelse, inkarnerer og gør erfaring inden for menneskeracerne for at udvikle visse manifesterede kvaliteter, er der fem kriseperioder. Jeg taler her om menneskeheden som helhed, eftersom menneskeslægten udtrykker den tilstand, vi kalder den »menneskelige bevidsthed«. Jeg taler ikke om en individuel sjæl, hvis en sådan misvisende benævnelse må være tilladt. Disse fem krisepunkter markerer sjællivets overgang fra én race til en anden. Hver gang en sådan begivenhed finder sted, sker der en racemæssig udvikling, idet racen mere eller mindre bevidst tilegner sig en anden udtryksform. Følgende tabel viser de tilegnelser, der kendetegner de fem kriser af racemæssig oprindelse:

1. Den lemuriske civilisation
Tilegnelse af det fysiske legeme med dets fem sanser.
2. Den atlantiske civilisation
Tilegnelse af astrallegemet.
3. Den nuværende ariske verden
Tilegnelse af mentallegemet, med påfølgende intellektuel udvikling.
4. Den kommende race
Bevidst tilegnelse og integration af den trefoldige personlighed.
5. Den sidste race
Højeste udtryksform for sjælen og dens vehikler samt til en vis grad åndelig manifestation.

Her har vi således fem krisepunkter i det enkelte menneskes liv i forbindelse med helheden, med det første stadium (kaldt individualisering) i Lemurien, det tredje stadium i vor race og et endeligt stadium ved tidsalderens slutning. Disse stadier strækker sig over en så lang tidsperiode og er indbyrdes så nært forbundet, at ét stadium og én periode er en forudsætning for den næste, og kun det analytisk tænkende menneske bemærker eller søger differentieringen. Genspejlingen af denne femfoldige erfaring i ethvert individs liv sker på følgende måde i den almindeligt intelligente aspirants liv - den aspirant, der responderer på og drager fordel af nutidens civilisation og uddannelse:

1. Tilegnelse af det fysiske hylster. Dette finder sted mellem det fjerde og det syvende år, når sjælen, der hidtil har overskygget, tager den fysiske form i besiddelse.

2. En krise under opvæksten, hvor sjælen tilegner sig astrallegemet. Denne krise erkendes ikke af almenheden, og kun fordi der viser sig midlertidige afvigelser, opfattes den vagt af den almindelige psykolog. Denne erkender ikke årsagen, kun virkningerne.
3. En lignende krise mellem det enogtyvende og femogtyvende år, hvor mentallegemet tilegnes. Mennesket skulle da begynde at respondere på egoiske indflydelser, og er der tale om et fremskredent menneske, er dette ofte tilfældet.
4. En krise mellem det femogtredivte og toogfyrretyvende år, hvor bevidst kontakt med sjælen etableres. Den trefoldige personlighed begynder da som en enhed at respondere på sjælsimpuls.
5. I de år, der er tilbage af livet skulle der mellem sjælen og dens vehikler opstå en stærkere og stærkere forbindelse, der fører til en ny krise mellem det seksoghalvtredsindstyvende og treogtresindstyvende år. Af denne krise afhænger det, om personen fremtidigt vil være til nytte, og om hvorvidt egoet vedbliver at anvende vehiklerne ind i alderdommen, eller om der sker en gradvis tilbagetrækning af den iboende entitet.

Der er mange tilsvarende krisecykler i enhver sjæls livshistorie ned gennem tiderne, men disse fem store kriser kan tydeligt ses ud fra en højere synsvinkel.

En af de måder, hvorpå en sjæls livshistorie kortlægges i mestrenes arkiver (i henhold til det nuværende planetariske eksperiment), er ved hjælp af grafiske fremstillinger, der viser disse kriser - for menneskeheden og for det enkelte individs vedkommende. Hos mere fremskredne aspiranter kortlægges undertiden endda de betydningsfulde, psykologiske kriser. Den fuldstændige historie om en sjæls forhold til sine forskellige vehikler i de tre verdener er den, der fortæller om de forskellige

energytyper, der er magnetisk forbundet med hinanden og midlertidigt underordnet skiftende kraftaspekter for at frembringe de magnetiske aktivitetsfelter, hvor visse nødvendige vibrationshastigheder kan etableres. I henhold til den tidløse visdoms indvielse er menneskets, aspirantens historie, historien om hans respons på eller afvisning af energier, der er opnået kontakt med. Den kendsgerning, at samspillet mellem forskellige typer af energi resulterer i dannelsen af de ophobninger eller fortætninger af kraft, som vi kalder legemer, hylstre eller vehikler (materielle eller immaterielle) er et ledsagefænomen til den egentlige hensigt, der drejer sig om at udvikle bevidst respons på Guds liv.

Relativt små energienheder bringes i kontakt med store energifelter, de såkaldte plan. I henhold til påvirkningens eller prægningens grad (og denne bestemmes - rent symbolsk - af den oprindelige viljes kraft, sjælens såkaldte alder, gruppeaktivitetens styrke samt planetens eller gruppens karma) vil responsen være mellem energienheden og det kontaktede felt og ligeledes kvaliteten og vibrationsaktiviteten af materiens atomer, som tiltrækkes og sammenholdes. De vil således udgøre en midlertidig form, der kan ses som en forholdsvis håndgribelig form i den ydre verden, og som kan virke som et middel eller redskab, hvormed sjælen kan kontakte større former af guddommeligt liv og udtryk. Jo mere udviklet formen er organiseret, og jo mere kompleks og fuldendt responsapparatet, desto mere klart vil sjælens alder fremgå samt dens viljes fuldkommengjorte hensigt eller styrke, og desto mere fri vil den være af et uudviklet betingende legemes begrænsende karma.

Et nærmere studium af dette emne er ikke muligt her. En sjæls tilegnelse af de nævnte energienheder, der skal udgøre dens legeme eller hylster, medens den går fra ét plan til et andet, fra én bevidsthedstilstand til en anden, er et så vanskeligt og kompliceret studium, at kun de indvielse, hvis udvikling

ruster dem hertil, og hvis interesse tvinger dem til i praksis at arbejde med karmaloven (der i tid og rum identificeres med substans og kraft), let kan forstå emnets indviklede beskaffenhed.

Der er to ord, der i dag forbindes med den moderne psykologi, og som har nær tilknytning til denne vanskelige lov; de indicerer to grundlæggende ideer, som de skolede indviede arbejder med. Ideen om *grundmønstre* og ideen om *påvirkning* rummer bestemte okkulte implikationer. De, som virker inden for denne afdeling af det esoteriske arbejde, beskæftiger sig først og fremmest med den verden af mønstre, der ligger til grund for oversjælens og de individuelle sjæles samlede aktiviteter. Glem ikke, at dette udtryk »individuelle sjæle« blot er en begrænsende talemåde, anvendt af det sondrende sind for at betegne den ene virkeligheds aspekter.

Grundmønstre er, når alt kommer til alt, kun de energityper, som kæmper for at komme frem og udtrykke sig i den materielle verden, og som til sidst underordner de mere overfladiske og åbenlyse energier (som under manifestationsprocessen har banet sig vej op til overfladen) deres nyere, pålagte rytme. Således frembringer de ændrede typer nye former og forskellige toner, karakteristika og tilsynekomster. Disse mønstre er bogstavelig talt de guddommelige ideer, som opstår af den subjektive gruppebevidsthed, og som antager de mentale former, der kan erkendes og tilegnes af menneskets forstand og hjerne i en bestemt epoke. Det kunne således meget vel tænkes, at disse mønstre eller fundamentale ideer, der tager form og fremkommer for at kontrollere et »menneskes vej på jorden«, som det esoterisk kaldes, frembringer den her omtalte prægning eller påvirkning. Dette er mærkelig nok rent faktisk *ikke* tilfældet. Ud fra en esoterisk tankegang drejer påvirkningen sig (hvis rigtigt forstået) om materiens eller substansens respons, nedarvet og instinktiv, på mønstret. Det kan siges, at

grundmønstret fremkalder og vækker genklang, men at den resulterende aktivitets påvirkning bestemmes af reaktionsapparatets kvalitet. Denne kvalitet er uløseligt forbundet med substansen selv, og samspillet mellem mønstret og den prægede materie frembringer den type hylster, som sjælen tilegner sig i tid og rum for at kunne gøre sine forsøg og høste erfaring. Det vil således mere klart fremgå, når vi studerer dette emne nærmere og tænker dybt over, hvad det indebærer, at formens prægning, nedarvet og instinktiv, efterhånden som et menneske går frem ad evolutionens vej og nærmer sig en indiviets status, mere og mere nærmer sig de af mønstret stillede krav. Det kan også nævnes, at mønstret er forholdsvis ubevægeligt og uforanderligt i sin inderste natur, idet det dukker frem fra enten den makrokosmiske guddoms tanke eller den mikrokosmiske tænkens sind, men at den proces, der vedrører materiens indre prægning, er omskiftelig og underkastet stadige forandringer. Når ved den tredje indvielse foreningen af mønstret og den påvirkede og prægede form er opnået, indtræffer transfigurationen af den indviede, hvilket fører til den endelige krise, hvor de to kendes som én, og formnaturen (som i denne fase indbefatter kausallegemet, såvel som de lavere hylstre), spredes og forsvinder.

De tidligste stadier af menneskets udvikling er - som alt andet i naturen - tilsyneladende ufuldstændige og formløse, set ud fra det sande mønster, der eksisterer evigt i himlen. Der eksisterer en fysisk form, men den indre, omskiftelige natur, emotionel og mental, er på ingen måde i overensstemmelse med mønstret, og derfor er den ydre form også utilstrækkelig. Krise efter krise opstår, og den indre formnatur reagerer mere bestemt og præcist på sjælsdrivkraftens ydre anslag (bemærk denne paradoksale talemåde), indtil astrallegemet og mentallegemet er bevidst tilegnet og tillige bevidst anvendt. Det må aldrig glemmes, at evolution (således som vi forstår den, og således som den må studeres af det menneskelige

intellekt) er historien om bevidsthedens og ikke formens evolution. Sidstnævnte er indbefattet i førnævnte evolution og er af sekundær betydning okkult set. Bevidsthed er bogstavelig talt den aktive, intelligente reaktion på mønstret. I dag synes vi at respondere bevidst, og med voksende intelligent hensigt, på det udkast, bygmesteren har ført ind på sin arbejdstavle. Endnu evner vi ikke, og kan heller ikke, trænge ind i det kosmiske sind og vibrere i bevidst samklang med den guddommelige idé, ej heller fatte Planen, således som den kosmiske tænker opfatter og ser den. Vi må arbejde med udkastet, med mønstret og med Planen, fordi vi endnu kun er i færd med at blive indviet i denne Plan, og vi er ikke klar over den virkelige betydning af de store *identifikationer*, der satte tømreren fra Nazareth i stand til at sige: »Jeg og Faderen er ét«.

Men vi må også huske (og her ligger nøglen til verdens udfoldelse og til fortidens, nutidens og fremtidens mysterium), at vi beskæftiger os med materie-substans og med former, som allerede er præget, idet dette fandt sted, da skabelsesprocessen begyndte. Det materiale, der kan findes i den manifesterede hensigts stenbrud, er symbolsk talt *marmor* og er derfor præget; det er ikke ler eller skifer. Det er af dette marmor med alle dets iboende egenskaber, at Herrens tempel skal bygges i overensstemmelse med udkastet og mønstret. Denne prægede substans må accepteres som eksisterende og må behandles i henhold hertil. Således er tidernes lignelse. Udkastet, materialet og det fremtidige tempel er alle subjektivt forbundet, og det er det, sjælen ved. For sjælen er den, der tilegner sig det (allerede prægede og kvalificerede) materiale, og gennem tidsaldre kæmper sjælen med dette materiale, bygger forsøgsvis former af det, kasserer det, når den vil, samler igen det nødvendige materiale og skaber mere og mere tilfredsstillende modeller, efterhånden som mønstret kan ses. En dag vil selve modellen blive kasseret, mønstret vil ses, som det i virkeligheden er, og arbejderen, sjælen, vil da begynde bevidst at bygge Herrens tempel af det prægede og tilvirkede materiale, som den gennem

umindelige tider har forberedt i formlivets stenbrud, personlighedens liv.

Her er derfor angivet to kriser i sjælens subjektive liv:

1. Den krise, hvorunder sjælen, blindet, begrænset og hindret af formen, begynder at arbejde i erfaringens stenbrud, langt fra sit eget land, med utilstrækkelige redskaber og i uvidenhed - midlertidig og selvpålagt - om udkast eller mønster.
2. Den krise, som kommer langt senere i sjælens erfaring, hvor den ser udkastet mere klart, og hvor der er forberedt meget materiale. Sjælen er ikke længere blind og kan nu virke i samarbejde med andre sjæle med at forberede materialet til det endelige Herrens tempel. Sjælen inkarneret i menneskelig form, anbringer i templet sit specielle bidrag til helheden, der symbolsk kunne siges at være:
 - a. En i fundamentet anbragt sten, symboliserende det viede fysiske liv.
 - b. En søjle i selve templet, symboliserende ønsket eller det eftertragede liv.
 - c. Et udkast på arbejdstavlen, som falder sammen med det store mønster eller udkast, og som er det fragment af udkastet, som det enkelte menneske måtte fremskaffe, og som det drog ud for at søge.
 - d. En stråling eller et lys, der vil forstærke shekinah, det lys, der »evigt stråler i øst«.

Tre ting dukker op i forbindelse med sjælens opgave, efterhånden som den tilegner sig hylster efter hylster for at kunne udtrykke sig:

1. Beskaffenheden af hylstrenes substans, som bestemmer udrustningen.
2. Modtagelighed over for mønstret, som er afhængigt af den

bevidste udviklings stadium.

3. Evne til at arbejde sammen med Planen, hvilket afhænger af antallet og kvaliteten af de gennemgåede kriser.

Alt dette finder sted, efterhånden som sjælen fra tid til anden gennemlever den fysiske inkarnations erfaring. Senere opnås der bevidst fremskridt fra plan til plan, og dette sker med klar hensigt. Arbejdet bliver lettere og går fremad med øget hast, idet sjælen aktivt, intelligent og intuitivt begynder at arbejde med mønstret og fra krise til krise (hver krise markerer en bevidsthedsudvidelse) overfører en nyere udviklingshorisont og en klar forståelse af det store udkast, parret med en bedre og mere egnet udrustning til at fortsætte arbejdet.

I vor betragtning af anden del af denne afhandling, der drejer sig om sjælens forhold til sit instrument - den mekanisme, hvorigennem den udtrykker kvalitet og til sidst guddommelighed (hvad dette vage udtryk end måtte betyde) - må vi nærme os emnet på to måder og betragte:

For det første: Udnyttelsen af mekanismen på vejen ud.

For det andet: Udnyttelsen af mekanismen på vejen tilbage.

I det første tilfælde beskæftiger vi os med det, som kunne betragtes som det fysiologiske aspekt, for det er i den fysiske natur, at bevidstheden først og fremmest er koncentreret. I det andet tilfælde interesserer vi os for det rent mentale apparat, selv om ordet »apparat« i grunden er uegnet.

Det ville måske være passende her at stoppe op et øjeblik for at overveje ideen om mekanisme og guddommelighed, idet disse to ofte bliver jævnført med en materialisering af guddommelighedsopfattelsen, især i Vesten. Kristi guddommelighed, for eksempel, er ofte illustreret under henvisning til hans mirakler og til de overnaturlige kræfter, han så ofte tilkendegav. Overnaturlige kræfter er i sig selv slet intet bevis på guddommelighed. Store eksponenter for det onde kan

udføre de samme mirakler og demonstrere samme evne til at skabe og til at overskride menneskets normale anlæg. Disse evner eller kræfter er en naturlig del af guddommelighedens skabende aspekt, det tredje aspekt eller materiens aspekt, og er forbundet med en intelligent forståelse af materien og sindets evne til at styre substansen. Denne kraft er således hverken guddommelig eller ikke-guddommelig. Den er en demonstration af den mentale egenskab og kan anvendes med lige stor lethed af en inkarneret gudesøn, der fungerer som verdensfrelser eller Kristus, og af de væsener, som befinder sig på den destruktive vej, og som af dem, der ikke ved bedre, kaldes sorte magikere, onde kræfter og djævl.

Guddommelighed (når ordet anvendes i en adskillende betydning) udtrykker kvaliteter fra det andet eller det opbyggende gudsaspekt: magnetisme, kærlighed, inklusivitet, ikke-separatisme, opofrelse for verden, uselvskhed, intuitiv forståelse, samarbejde med Guds plan og mange andre lignende kvalitative udtryk. Når alt kommer til alt, ligger der i ordet mekanisme skabelsen af en form ud af materie og det at indgyde denne form et livsprincip, der vil vise sig som en evne til at vokse, at regenerere, at bevare en eller anden identitet, at blomstre frem i visse instinktive reaktioner og at bevare sit eget helt specielle kvalitative væsen. Livet minder om brændstoffet, der i forbindelse med mekanisme frembringer det motiverende princip og muliggør aktivitet og fornøden bevægelse. Men manifestation består af andet end former, der ejer et livsprincip. Gennem hele naturen verserer der en mangfoldighed af liv og et kvalificerende princip, der differentierer mekanismerne. Der er en generel syntese og hensigt, som udfordrer menneskets evner til skabende kappestrid, og som på fremragende måde er det vigtigste kendetegn for guddommelighed. Den udtrykker sig gennem farve og skønhed, gennem fornuft og kærlighed, gennem idealisme og visdom, og gennem de mange kvaliteter og den hensigt, der for eksempel besjæler aspiranten. Dette er

- omend kort og utilstrækkeligt - guddommelighed. Imidlertid er det kun et relativt udtryk for guddommelighed. Når enhver af os engang står, hvor mestrene og Kristus står, vil vi betragte hele dette spørgsmål fra en anden synsvinkel. Udvikling af dyder, opøvelse af forståelse, tilkendegivelse af god karakter og høje mål og desuden en etisk og moralsk holdning er alle nødvendige grundtræk, en forudsætning for visse afgørende erfaringer, der fører sjælen ind i virkelighedens verdener, der ligger så fjernt fra vor nuværende holdning, at enhver definition af dem ville være intetsigende. Det, som optager os, er at udvikle sådanne kvaliteter og dyder, som vil »tydeliggøre vor vision«, fordi de bevirker en renselse af formerne, således at guddommelighedens virkelige betydning kan begynde at bryde frem i vor bevidsthed.

b. Visse grundlæggende forhold

Efter denne indledning vil vi gå over til betragtning af mekanismen og det, som tilskynder den og motiverer den for liv og intelligens.

Visse grundlæggende forhold er kendt og kan her nævnes ganske kort:

1. Sjælen beliver mekanismen på to måder og gennem to kontaktpunkter i legemet:
 - a. »Livstråden« er forankret i hjertet. Livsprincippet kan findes dér, og fra dette sted gennemtrænger det hele det fysiske legeme ved hjælp af blodstrømmen, for »blod er livet«.
 - b. »Bevidsthedstråden« eller intelligenstråden er forankret i hovedet i området for pinealkirtlen, og fra dette sted for perception beordrer det eller leder det aktiviteterne på det fysiske plan ved hjælp af hjernen og nervesystemet.

2. Sjælens ledende aktivitet eller dens autoritative greb om legemets mekanisme afhænger af det opnåede udviklingstrin eller af den såkaldte »sjælens alder«. Sjælen har ingen alder, set ud fra et menneskeligt synspunkt, og det, der i virkeligheden menes, er varigheden af den tid, som sjælen har benyttet til fysisk inkarnation.
3. Resultatet af dette dobbelte greb om mekanismen ned gennem tiderne har været påvirkningen af materialet i forbindelse med dets egen iboende og prægede natur. Der frembringes en form, der dækker sjælens foreløbige behov, en form, som er en genspejling i tid og rum af dens »relative alder« eller udviklingstrin. Dette frembringer derfor den type hjerne, den legemsbygning, det endokrine systems tilstand og følgelig de kvaliteter, den mentale reaktionsevne og den karakter, som ethvert individ bringer med sig i livet på det fysiske plan. Fra dette punkt går arbejdet videre. Dette arbejde kunne betragtes som et forsøg på at intensivere det greb, den guddommelige tænker har om mekanismen. Dette vil føre til en mere vis og frugtbar ledelse, en dybere erkendelse af hensigten, og til en indsats for at bane vej for sjælen ved indledning af sådanne øvelser, som tilstræber korrekt handlemåde, ret tale og en god karakter. Den tanke, der ligger til grund for dette afsnit, forbinder de psykologers konklusioner, der udspringer af den materialistiske retning, med den introspektive retning og de retninger, der går ind for et selv, en sjæl eller en åndelig entitet, og dette viser, at begge grupper beskæftiger sig med kendsgerninger, og at begge i fællesskab må spille deres rolle ved aspirantens skoling i den nye tidsalder.
4. Når den introspektive metode følges, og når vi studerer menneskets væsen, opdager vi, at der bag om alle dele af det menneskelige legeme, og som en vigtig del af det menneskelige redskab, er et legeme, der er blevet kaldt »det æteriske legeme«, sammensat udelukkende af krafttråde,

der på deres side danner de kanaler, langs hvilke der flyder endnu finere og varierende energityper. Disse igen »præges« under manifestationer af sjælens status. Trådene ligger til grund for og gennemtrænger hele legemet og nervesystemet og er i virkeligheden nervesystemets drivkraft. Deres evne til at respondere på ydre og indre påvirkninger er utrolig stor. Nervereaktionerne hos en discipel og et højt udviklet menneske, hvis æteriske legeme er nært forbundet med hans nervesystem, ligger uden for den almindelige fatteevne.

5. Samtlige nerver med millioner af nadis, som er deres »trådlignende genpart« i det æteriske legeme, udgør en enhed, og denne enhed rummer ifølge den tidløse visdomslære brændpunkter for forskellige energityper. Disse kaldes »kraftcentre«, og af dem afhænger sjælens livserfaring og dens udtryksmuligheder, ikke af legemet. Det er de faktorer, der betinger legemets kirtelsystem.
6. Dette subjektive og objektive system styrer sjælens manifestation på det fysiske plan. Det viser dem, der i sandhed kan se det greb om eller den magt, sjælen har over sit instrument. Det er muligt at se, om dette greb optræder lejlighedsvis og delvis, eller om det er fuldkomment og helt. Dette er meget fint antydnet i et bestemt frimurerhåndgreb, som markerer et klimaks i kandidatens erfaring, når han indvies i mysterierne.

Jeg har tidligere udtalt, at den vigtigste kommunikationskanal mellem sjælen og dens mekanisme er:

- a. Centret ved rygsøjlels basis.
- b. Centret øverst i hovedet, hvor legemets vigtigste center, set ud fra sjælens synspunkt, er placeret. Der findes punktet for sjælens ind- og udgang. Der er den store radiostation for modtagelse og centret, som fordeler og leder.
- c. Milten, som er et underordnet center og organ, der har

forbindelse med hjertetcentret.

Det er gennem milten, at der sker en sammenkædning mellem livsprincippet (med sæde i hjertet) og bevidsthedssystemet, hvorved alle materielle organer og det fysiske legemes atomare substans indbyrdes forbindes. Dette udsagn viser, at to store energistrømme krydser i det område af menneskelegemet, hvor milten findes og dens tilsvarende subjektive kraftcenter. Det drejer sig om strømmen af fysisk vitalitet eller liv og om strømmen af atomernes bevidsthed, som opbygger formen. Bemærk, at vi her taler om det samlede underbevidste liv, ikke det bevidste liv og egenbevidstheden. Milten er det organ, hvor den planetariske prana eller vitalitet modtages og gives videre. Denne prana går ind gennem »den åbne port« i miltens kraftcenter og derfra videre til hjertet. Der smelter den sammen med det individuelle livsprincip. Gennem miltcentret strømmer også det bevidste liv af samtlige legemets celler, hvilke på deres side modtager energi fra bevidsthedsaspektet eller fra alle atomers og formers principper inden for det fjerde naturrige. Det kan ikke forventes, at vi fatter dette endnu, men sandheden vil blive erkendt på et senere tidspunkt i menneskehedens udvikling. Dette er antydnet i solar plexus centrets overordentlig store sensitivitet over for de nærmeste gruppepåvirkninger og indtryk af astral art. Der er en nær forbindelse mellem miltcentret og solar plexus såvel som med hjertet.

7. Disse to subjektive og underbevidste energistrømme krydser hinanden i området for milten, og de danner dér et kors i det menneskelige legeme, idet de gennemskærer hinandens kraftbaner. Dette svarer i menneskelegemet til materiens kors, som omtales i forbindelse med guddommen. Bevidsthed og liv danner et kors. Den fra hjertet kommende livsstrøm og den livgivende energistrøm fra milten går

videre (efter at have krydset hinanden og skabt en hvirvel af kraft) ind i området for selve solar plexus. Derfra samles de - på et vist tidspunkt i den fremskredne aspirants liv - definitivt til én strøm. Der smelter de sammen med samtlige energier, idet de anvender de omtalte tre punkter - hovedet, rygsøjle's basis og milten - som en bestemt kommunikationsvej, en måde til fordeling og styring og sluttelig til den endelige tilbagetrækning, bevidst eller ubevidst, enten i dødsøjeblikket eller ved udøvelsen af den teknik, der fremkalder dette stadium for fuld beherskelse, kendt som *samadhi*.

8. Når den styrende faktor i hovedet, velovervejet og ved en viljesakt, hæver de ved rygsøjle's basis ophobede energier, drages de ind i centrenes magnetfelt op langs rygsøjlen og blander dem med den dobbelte energi, der udgår fra milten. Rygsøjle's system med dets fem centre vågner da op til aktivitet, og til sidst samles alle kræfterne i én sammensmeltet og blandet energistrøm. Det bevirker:
 - a. Kundalini-ilden løftes, og straks brændes hele det æteriske net bort, de beskyttende barrierer, der adskiller de forskellige centre.
 - b. Det æteriske legeme forstærker sin vitalitet, og det fysiske legeme bliver følgelig kraftigt belivet, opildnet og energiladet.
 - c. Hele auraen koordineres og illumineres, og sjælen kan da, når den vil, trække sig tilbage fra sin fysiske form i fuld dagsbevidsthed eller forblive i formen som en inkarneret gudesøn, hvis bevidsthed er fuldendt på det fysiske plan, det astrale plan og på de mentale plan såvel som i de tre aspekter: Lavere tænkeevne, kausalbevidsthed og nirvanisk erkendelse. Denne proces fuldbyrdes ved den tredje indvielse.

I aspirantens liv afhænger evnen til at fremkalde denne vældige begivenhed af videreførelsen af det indre, subjektive og åndelige arbejde, der tidligere er beskrevet som »bygningen af broen på det mentale plan« mellem de oven for nævnte tre aspekter. For menneskeracen *som helhed* begyndte dette arbejde i midten af vor ariske race og går i dag fremad med stor hast. For den enkelte aspirant har arbejdet ned gennem tiderne altid været muligt, og i vor tid er det disciplens hovedopgave. Her bør tilføjes, at den nye gruppe af verdenstjenere er sammensat af dem, som har forpligtet sig til dette arbejde for menneskeheden, og hvert eneste menneske, som bygger sin bro, tilslutter sig denne gruppe af okkulte »brobyggere«. Der er derfor noget symbolsk i vore moderne brobygges arbejde, idet de slår bro over kløfterne og over vandene og giver på den måde et konkret bevis for det arbejde, der bliver gjort i dag af den fremskredne menneskehed.

Det bliver nu muligt at betragte den proces, hvorved et menneske bygger bro over det svælg eller gab (symbolsk talt), der eksisterer mellem personlighedens lavere selv og det højere selv, således som sidstnævnte fungerer i sin egen verden. Denne brobygning må finde sted, før enhedsstadiet kan opnås, og en fuldstændig integration af hele mennesket kan gennemføres. For klart at forstå, hvad der sker, vil det være klogt at forklare nøjere, hvad denne højere natur er, og hvad den består af.

Vi har under vore studier set, at sjælen er en blanding af to energier - livsenergien og tankeenergien - for så vidt som dens relation til mekanismen er midlertidig. Sammensmeltningen af disse to energier i den menneskelige mekanisme frembringer det, vi kalder bevidsthed - først selvbevidsthed og dernæst gruppebevidsthed. I sin inderste natur er mekanismen også en blanding eller en sammensmeltning af energier, selve substansens energi, der tager form efter det fysiske legemes atomare struktur, plus den vitalitet, der beliver dette legeme.

Dernæst energien i det legeme, vi kalder astrallegemet, der udmærker sig ved sensitivitet, emotionel aktivitet og den magnetiske kraft, som vi kalder begær. Endelig er der selve den mentale energi. Disse fire energityper udgør det, vi kalder den lavere personligheds selv, men det er sindets højere, mentale aspekt, der subjektivt sammenkæder denne personlighed med sjælen. Det er den lavere bevidsthed, som når den er udviklet sætter et menneske i stand til endeligt at skabe bevidst kontakt med den højere bevidsthed. Det er den lavere konkretiserende tænkeevne, der må vækkes, forstås og anvendes med fasthed, før den højere tænkeevne kan blive det middel, hvorigennem der kan opnås viden om den virkelighed, der udgør Guds rige. Intellectet må komme til udfoldelse, før intuitionen på rette måde kan fremkaldes.

Vi har derfor for menneskets vedkommende, og som et resultat af lang erfaring i inkarnation i formverdenen, to store dominerende energigrupper - energien fra astral- eller begærnaturen samt sindets mentale energi. Når disse forenes og smelter sammen, og når de omhyggeligt organiseres og udnyttes, vil vi se en aktiv og stærk personlighed. Mens denne søger at udnytte disse energier og underordne dem højere og andre mål, får den øje på den sammensatte energienhed, som vi kalder sjælen. Sjælens to energier (sindets energi og kærlighed, sidstnævnte er ligeledes en dualistisk energiform) er forankret, så at sige, i symbolsk og esoterisk forstand, i den menneskelige hjerne, medens livsprincippet, som vi har set, er forankret i menneskets hjerte. Det lavere selvs fire energier - atomar energi, livsenergi, følelsesenergi og mentalenergi - udgør sammen med sjælens to energier de seks energier, som mennesket benytter under sin livserfaring. Imidlertid regnes atomets energi sædvanligvis ikke for at være en »menneskelig« energi, idet den anvendes på samme måde i alle former for liv i alle naturriger; derfor betragtes mennesket i sin helhed som bestående af fem energier og ikke af seks.

Menneskesjælen (i modsætning til sjælen, som fungerer i sit eget rige, befriet for menneskelivets begrænsninger) fastholdes af og underkastes de lavere energiers kontrol gennem størstedelen af sine livserfaringer. På prøvestadiets vej begynder sjælens dualistiske energi at blive mere og mere aktiv, og mennesket søger bevidst at anvende sin tænkeevne og give udtryk for kærlighed-visdom på det fysiske plan. Dette er en enkel forklaring på alle aspiranternes mål. Når de fem energier begynder at blive anvendt i tjeneste, bevidst og med visdom, opstår der en rytme mellem personlighed og sjæl. Det er, som om der etableredes et magnetfelt, og disse to vibrerende og magnetiske enheder, eller grupperede energier, begynder at svinge ind i hinandens indflydelsesområde. I de tidlige stadier sker dette kun lejlighedsvis og sjældent. Senere sker det mere konstant, og således etableres der en kontaktvej, som til sidst bliver til »den mindste modstands vej«, »tilnærmelsens kendte vej«, som den undertiden esoterisk kaldes. Således opbygges den første halvdel af »broen«, antahkaranaen. På tidspunktet for den tredje indvielse er denne vej fuldført, og den indviede kan »efter ønske gå videre til højere verdener, idet han lægger de lavere verdener bag sig; eller han kan komme igen og gå frem ad den vej, der fører fra mørke til lys, fra lys til mørke, og fra de ganske lave verdener ind i lysets riger«.

Således er de to nu ét, og den første store forening på vejen tilbage er fuldført. Det næste stadium på vejen skal herefter betrædes og føre til en anden forening af endnu større betydning, idet denne fører til fuldstændig befrielse fra de tre verdener. Det må erindres, at sjælen på sin side er en forening af to energier samt åndens energi, som de lavere tre er en genspejling af. Sjælen er en syntese af selve livets energi (som viser sig som livsprincippet i formernes verden) af intuitionens energi, som er åndelig kærlighed-visdom eller forståelse (der viser sig som sensitivitet og følelse i astrallegemet) og af sindets åndelige energi, hvis genspejling i den lavere natur er

tænkeevnen eller intelligensprincippet i formverdenen. I disse tre energier har vi den teosofiske litteraturs atma-buddhi-manas. De er denne højere triplicitet, som reflekteres i de lavere tre, og som gennem sjælslegemet fokuseres på mentalplanets højere plan, førend de »nedfældes i inkarnation«, som det esoterisk kaldes.

Hvis vi omsætter dette begreb til moderne sprogbrug, kunne vi sige, at de energier, der beliver det fysiske legeme og atomets intelligente liv, de sensitive, emotionelle tilstande, og det intelligente sind, til sidst skal forenes med og omdannes til de energier, som beliver sjælen. Disse energier udgør det åndelige sind, der formidler oplysning, den intuitive natur, der skænker åndelig perception, samt den guddommelige levende virkelighed.

Efter tredje indvielse følges »Vejen« med stor hast, og »broen« er færdig, den bro, der fuldstændigt forbinder den højere åndelige triade med den lavere materielle genspejling. Sjælens tre verdener og personlighedens tre verdener bliver én verden, hvori den indviede arbejder og fungerer; han ser ingen forskel, men betragter den ene verden som inspirationens verden og den anden verden som tjenesteområdet; dog betragter han dem begge som en eneste handlingens verden. Det subjektive æteriske legeme (eller legemet for vital inspiration) og det tætte fysiske legeme er på det ydre plan symboler på disse to verdener.

Hvorledes skal denne bro, antahkaranaen, bygges? Hvilke skridt må disciplen tage? Vi betragter her ikke prøvestadiets vej, på hvilken de største fejl allerede burde være elimineret og de vigtigste dyder udviklet. Meget af den åndelige undervisning, der er givet i fortiden, har opstillet regler for udvikling af discipelskabets dyder og kvalifikationer og har også understreget nødvendigheden af selvbeherskelse, tolerance og uselvished. Men det er elementære stadier og burde tages for givet af alle, der studerer denne afhandling.

Sådanne studerende er formodentlig ikke kun optaget af at præge discipelskabets karakteraspekt, men også af de mere utilgængelige og vanskelige krav, der stilles til dem, hvis mål er indvielse.

Det er brobyggernes arbejde, vi befatter os med. For det første lad det være sagt, at den virkelige opbygning af antahkaranaen først finder sted, når disciplen begynder at være afgjort fokuseret på de mentale plan, og når hans forstand fungerer intelligent og bevidst. Han må på dette stadium, mere end det tidligere har været tilfældet, begynde at have en mere nøjagtig forestilling om de forskelle, der består mellem tænkeren, tankeapparatet og tanken selv, idet han begynder med dens dobbelte esoteriske funktion:

1. Erkendelse af *ideer* og modtagelighed over for disse.
2. Den skabende evne til bevidst opbygning af tankeformer.

Dette kræver nødvendigvis en stærk mental holdning og tankens nyorientering med hensyn til virkeligheden. Efterhånden som disciplen begynder at koncentrere sig på mentalplanet (og dette er hovedformålet med meditationsarbejdet), begynder han at arbejde med mental materie og opøve tankens kraft og anvendelse. Han opnår en vis grad af tankekontrol; han kan anvende tankens søgelys i to retninger - ind i verdenen for menneskets bestræbelse og ind i verdenen for sjælens aktivitet. Ligesom sjælen baner sig vej ved at projicere sig ind i de tre verdener ved en tråd eller en strøm af energi, således begynder disciplen bevidst at projicere sig ind i de højere verdener. Ved hjælp af den kontrollerede og styrede tanke går hans energi ud og ind i den højere åndelige tænknings verden og i intuitionens rige. Derved skabes en aktivitet fra begge sider. Denne respons mellem den højere og den lavere tænkning omtales symbolsk som lys, og den »oplyste vej« (et ofte anvendt udtryk) vækkes til live mellem

personligheden og den åndelige triade via sjælslegemet, ligesom sjælen kom i direkte kontakt med hjernen via tanken. Denne »oplyste vej« er den illuminerede bro. Den er bygget gennem meditation; den er frembragt gennem den konstante bestræbelse for at fremkalde intuitionen ved ydmyghed og lydighed mod Planen (der erkendes mere og mere, så snart intuitionen og tænkeevnen er i nær forbindelse) og også gennem en bevidst indtræden i gruppen med det formål at tjene og tilpasse sig helheden. Alle disse kvaliteter og aktiviteter bygger på en god karakter og på de på prøvestadiets vej udviklede kvaliteter.

Bestræbelsen for at fremkalde intuitionen kræver målrettet okkult meditation (ikke kun aspiration). Det kræver skolet intelligens, for at grænselinjen mellem intuitiv erkendelse og den højere psykismes former tydeligt kan ses. Det kræver en konstant disciplinering af tænkningen, således at den »vedvarende kan holde sig i lyset«, og udviklingen af en rendyrket, korrekt tolkning, således at den opnåede intuitive viden selv kan iklæde sig de rette tankeformer.

Ydmyghed over for eller lydighed mod Planen indebærer andet end en vag og tåget erkendelse af, at Gud har en Plan, som vi er indbefattet i. Det er mere end at skjule sig i skyggen af Guds vilje. Det kræver en klog skelnen mellem:

1. Det generelle perspektiv og den store verdensplan for planeten.
2. De stadier i Planen, der umiddelbart og i den nærmeste tid kræver intelligent samarbejde.

Det kan måske være interessant at beskæftige sig med de sidste rodracer og spekulere over livet på andre planeter, men det er en forholdsvis intetsigende og unyttig beskæftigelse; det stimulerer på utilbørlig vis forestillingsevnen og forårsager en hang til ukontrollable detaljer, spild af tid med vilde

formodninger og et uoplyst intellekts hjernesvind. Den del af Planen, der vedrører dens umiddelbare anvendelse, er af interesse og til nytte. Lydighed mod den umiddelbare hensigt og pligt kendetegner den skolede discipel. De, der kender langt mere til Planen end vi, nægter at lade deres tanker dvæle ved de ikke-bevislige, men måske mulige, hypoteser om fremtidig racemæssig udvikling. De koncentrerer deres opmærksomhed om det, der skal varetages i dette aktuelle øjeblik. Jeg vil gerne tilskynde alle disciple til at gøre det samme, for når de gør det, er det muligt at bygge bro over kløften og forbinde de to bredder, dvs. de højere og lavere bevidsthedstrin, den gamle og den nye tidsalder, Guds rige og menneskeriget, og således kan de indtage deres plads i rækkerne af den nye gruppe af verdenstjenere, hvis vanskelige opgave kalder på vor opofrende indsats. Bevidst indlemmelse i gruppen kræver personlighedslivets ophør og foranlediger, at det lille selv underordnes arbejdet for helheden. Disse ord er lette at skrive og læse, men de udtrykker alle disciples opgave i vor tid. Hvor denne ansporing og virkeliggørelse mangler, er disciplen stadig langt fra sit mål.

Det kunne også her siges, at konstruktionen af den bro, ad hvilken bevidstheden med lethed kan fungere både i de højere og lavere verdener, først og fremmest skal skabes ved en målrettet livstendens, der til stadighed driver mennesket hen imod de åndelige realiteters verden og imod visse dynamiske bevægelser af planlagt, nøje beregnet og ledet orientering eller fokusering. I denne sidste proces bliver forgangne måneders eller års *fremskridt* omhyggeligt vurderet. *Virkningen* af dette fremskridt på dagliglivet og på legemets mekanismer studeres lige så nøje, og *viljen-til-at-leve* som et åndeligt væsen indarbejdes i bevidstheden så eftertrykkeligt og beslutsomt, at fremskridt umiddelbart er garanteret.

Disciple i nogle af mestrenes grupper (ikke i alle) opmuntres hvert syvende år til at gøre således og underkaste sig, hvad der

esoterisk kaldes en »polariseringskrise«. Denne proces har karakter af et tilbageblik, der pålægges bevidstheden på samme måde, som det der foretages om aftenen, blot strækker det sig over en årrække og ikke over få timer. Denne tanke fortjener nærmere overvejelse.

Bygningen af antahkaranaen skrider støt og sikkert fremad for hver enkelt aspirant, der har viet sig dertil. Når arbejdet udføres intelligent og i fuld bevidsthed om det eftertragtede mål, og når aspiranten ikke alene erkender processen, men også er vågen og aktiv under dens fuldførelse, da skrider arbejdet fremad med raske skridt, og broen bliver bygget.

Kun en ting er det nødvendigt at tilføje i forbindelse med denne bygning af antahkaranaen, og det er bekræftelsen af den vigtige kendsgerning, at jo flere mennesker der kan opnå denne sammenkædning af den menneskelige naturs højere og lavere aspekter, desto hurtigere vil det gå fremad med hensyn til at frelse verden. Jo mere samvittighedsfuldt og udholdende dette arbejde udføres, desto hurtigere vil planetens Hierarki genoptage sin gamle opgave og genindtage sin position i verden, og desto hurtigere vil mysterierne blive genindført, og verden således fungere mere bevidst i overensstemmelse med Planen. Hver enkelt enhed af den menneskelige familie, som det er lykkedes for på discipelskabets vej, er i sig selv måske af forholdsvis ringe betydning. Men enhederne i fællesskab har en uhyre stor kraft. For at glæde og opmuntre jer fortæller jeg på dette tidspunkt, at disciplenes antal i verden er stærkt stigende. Lidelse og vanskeligheder, større forståelse og den proces, hvorved ikke-tilknytning og lidenskabsløshed styrkes, gør deres nødvendige arbejde. Her og der, overalt i verden, i enhver nation, og praktisk taget hver uge, træder mænd og kvinder fra prøvestadiets vej ind på discipelskabets vej. Heri ligger verdens håb i dag. På denne kendsgerning beror mestrenes stærkt øgede aktivitet.

Denne begivenhed, eller overgang, finder aldrig sted førend

den første fine energistreng (ligesom det første stålkabel på en fysisk bro) er forankret på den bred, der er længst borte; således etableres der en fin og (i begyndelsen) næsten tågeagtig kommunikationskanal mellem den højere og lavere natur, mellem sjælens verden og menneskets ydre verden. Hver måned ved fuldmånetid forstærker mestrene deres anstrengelser, og mænd og kvinder forberedes til indvielsesprocessen med så stor hurtighed, som det på betryggende vis er muligt. Husk, at forståelse altid må løbe parallelt med den intellektuelle opfattelse af et emne; det er det, der holder nogle disciple tilbage fra dette store skridt fremad.

Ved at udføre den næste pligt, ved at stabilisere livstendensen, der er helliget virkeligheden, ved at opløse illusion og udføre tjeneste i kærlighed og forståelse føres arbejdet videre. Ligger denne bestræbelse uden for hver enkelts rækkevidde? Eller overstiger den vor fatteevne? Jeg tror det ikke.

c. De syv strålers metoder for tilegnelse

Som vi har set, er denne tilegnelsesproces todelt, eller snarere indebærer den to aktiviteter - at tage og give, at gribe om og lade gå, at holde fast ved det, der begæres, og give slip på det, der blev holdt fast. De forskellige typer mennesker, der følger den ene eller den anden af de syv stråler, har hver deres specifikke måde at gøre dette på. Jeg vil nævne disse forskellige måder. Samtidig må vi huske, at den virkelige betydning af det, der er skildret, og meningen med det, der sker, kun kan forstås af dem, som står midt i denne forsagelsesproces. Stadiet for tilegnelse gennemlevs blindt og ubevidst. Mennesket ved ikke, hvad han gør. Det er først mod slutningen af hans lange pilgrimsfærd og tilegnelsesproces, at han opdager, hvor træt han i virkeligheden er af at gribe efter det ikke-væsentlige og materielle, og hvor rede han er til

frigørelsesprocessen. Hos ethvert menneske på det fysiske plan, som har levet sit liv fuldt og helt og tiden ud, kan denne dobbelte proces ses rent symbolsk. I ungdommen holder de tankeløse (og alle er tankeløse, for det er naturens orden) fast ved livet og skænker ikke den tid en tanke, hvor de må slippe taget i den fysiske eksistens. De unge glemmer, og med rette, det uundgåelige i den endelige symbolske frigørelse, som vi kalder døden. Men når livet har udspillet sin rolle, og alderen har fået, hvad den tilkommer af interesser og styrke, frygter det trætte og verdenstrætte menneske ikke frigørelsesprocessen og forsøger ikke at holde fast ved det, som tidligere blev begæret. Han hilser døden velkommen og slipper villigt det, der tidligere optog hans opmærksomhed.

Medens vi beskæftiger os med tilegnelsesprocesserne, bør følgende sætninger studeres, idet de kaster lys over de enkelte stadier fra forskellige synsvinkler:

1. Stadiet for konkretisering og materialisation. Sjælen tilegner sig, hvad den behøver og begærer med hensyn til formbygning.
2. Inkarnationsstadiet, som på dette tidspunkt foregår i blinde.
3. Den periode, hvor det vigtigste er begærets tilfredsstillelse. Begær strækker sig lige fra fysisk begær og dets tilfredsstillelse til et generelt og udefineret ønske om befrielse.
4. De enkelte processer for tilegnelse:
 - a. Et legeme eller legemer
 - b. Et hylster eller hylstre
 - c. Et vehikel eller vehikler
 - d. En form eller former
5. Nedsænkning i mørke. Det var resultatet af begær. Uvidenhedens mørke valgtes, og mennesket begyndte gennem begær at arbejde sig vej fra mørke til lys, fra

uvidenhed til viden, fra det uvirkelige til det virkelige. Således er frimureriets store symbolske arbejde. Det er en belysning af forsagelsens vej.

6. Den udadgående vej til besiddelse.
7. Selviskhed, det vigtigste kendetegn for selvet set i sin relation til identifikation med ikke-selvet.
8. Kærlighed til besiddelse, misbrug af åndelig kærlighed.
9. Glæde ved erhvervelse, det materielle behovs illusion.
10. Den periode, der i bibelen kaldes den fortabte søns »udsvævende liv«.
11. Anvendelse og nyttiggørelse af energi til personligt selvsk hensigt.
12. Personlighedslivet med alt, hvad dette indebærer - ambition, selvsk formål etc.
13. Tilknytning til det synlige, det kendte og fortrolige - ydre objektive former.
14. Stadiet for bygning af tankeformer, først uvidende og senere bevidst og selvsk.
15. Den periode, hvor mennesket er optaget af jordiske ting.
16. Verden, kødet og djævelen.

Med hensyn til sjælsudtryk, der styres af ikke-tilknytning, vil de følgende vendinger og sætninger give en idé om fremskridt og hensigt.

1. Stadiet for åndeliggørelse og dematerialisering. Sjælens virke er rettet hen imod befrielse og ikke hen imod yderligere erfaring på det fysiske plan.
2. Afståelse fra formlivet.
3. Den periode, hvor mæthed opleves; begær har været så dominerende og så ofte tilfredsstillet, at de ikke længere tiltrækker.
4. De enkelte processer for befrielse fra:

- a. Et legeme eller legemer
 - b. Et hylster eller hylstre
 - c. Et vehikel eller vehikler
 - d. En form eller former
5. Opståen i lyset, en symbolsk udtryksmåde for det omvendte af nedsænkning i mørket.
 6. Vejen tilbage, motiveret af ønsket om intet at tilegne sig for det personlige selv. Begyndelse til gruppebevidsthed og gruppearbejde.
 7. Uselviskhed, sjælens eller selvets vigtigste kendetegn.
 8. Frihed fra begæret om at besidde, frihed fra trang til at erhverve og derfor den begærløse tilstand.
 9. Etablering af virkelighedssansen som det herskende livsprincip.
 10. Den fortabte søns tilbagevenden til Faderens hus.
 11. Anvendelse og nyttiggørelse af energi til gruppeformål og i samarbejde med Planen for helheden.
 12. Sjælens liv med alt, hvad dette udtryk indebærer.
 13. Kærlighed til Gud i modsætning til kærlighed til selvet.
 14. Tilknytning til det usynlige, det sande, det subjektive og det virkelige, hvilket kun er muligt, når der er sket en løsrivelse fra det synlige, det falske, det objektive og det uvirkelige.
 15. Fuldstændig befrielse fra den lavere tænknings herredømme.
 16. Den periode, hvor interessen er centreret om Guds rige og sjælens rige.
 17. Virkelighed. Formløshed. Gud.

Det bør huskes under studiet af de syv strålers tilegnelsesmetoder og de omvendte processers stadier, at vi beskæftiger os med energier. Okkult studerende må i stigende grad tænke i og arbejde med begrebet energi. Rent esoterisk siges det, at disse energier har »spontane virkninger, magnetisk

tiltrækning og fokuserede aktiviteter«. Strømmene eller emanationerne af energi eksisterer som bekendt i syv hovedaspekter eller -kvaliteter. De fører menneskesønnerne i inkarnation og drager dem ud af inkarnation. De har deres egne specifikke kvaliteter og kendetegn, og disse bestemmer de opbyggede formers natur, den livskvalitet, der til enhver tid eller i hvilken som helst inkarnation er kommet til udtryk, livscyklens længde og tilsynekomst og forsvinden af enhver af de tre formaspekter. Nogle korte afsnit vil være tilstrækkelige til at definere hvert stadium for tilegnelse. De afsnit, der i enkeltheder beskriver frigørelsesmetoderne, er tidligere anført i *En afhandling om Hvid Magi*.

Første stråle. Energien for vilje eller magt. Tilintetgørerespektet.

Okkult siges det, at sjæle på denne stråle »styrter sig ind i inkarnation«. De tilegner sig dynamisk det, de behøver. De tåler ingen hindring for opfyldelse af deres ønsker. De står alene, stolte i deres isolation og berømmer deres egen styrke og hensynsløshed. Disse kvaliteter må forvandles til en så intelligent magtanvendelse, at de bliver til magtfulde faktorer i Planen og magnetiske kraftcentre, der samler arbejdere og kræfter omkring sig. Mesteren Moryas arbejde kan ses som et eksempel på dette. Mesteren Morya er centret, det magnetiske, tiltrækkende centrum for alle esoteriske grupper, og han har magt til at give dem evnen til at tilintetgøre det, der er uønsket i disciplenes liv. Glem ikke, at arbejdet med at stimulere det, der er nødvendigt, er en mesters store opgave ud af mange, og en discipels evne til at tilintetgøre det, der begrænser ham, er i høj grad nødvendig. Denne stråles sjæle vil (idet de begærer inkarnation) *magtfuldt gribe*. Dette udtrykker den anvendte kraftdemonstrations natur. I deres teknik er der en voldsomhed. De vil til sidst »indtage« himmeriget med magt.

Anden stråle. Energien for kærlighed-visdom.

Sjæle på denne stråle anvender metoden »at indsamle« eller »inddrage«. Sjælen fremkalder en vibration (selv om vi endnu kun fatter lidt af den virkelige betydning af dette ord), og denne vibration påvirker omgivelserne, og substansens atomer på alle tre plan drages mod energiens centrale punkt. Metoden er forholdsvis blid, sammenlignet med første stråles metode, og processen er noget længere, medens overskygningen (der udføres forud for indgangen i de tre verdener, hvor det drejer sig om en synlig form) er ret meget længere. Dette skyldes denne overskygning af substansen, hvormed formen bygges, og ikke overskygningen af den fuldførte form, dvs. barnet i moders liv. I det første tilfælde kan det siges, at sjæle på første stråle er pludselige og hurtige i deres ønske om inkarnation og i de metoder, der anvendes. Sjæle på anden stråle er langsommere til at foretage den »impulsive« handling, der (i betydningen impuls til at handle og ikke i henseende til tid), fører til den okkulte frembringelse af en synlig form, som sjælen kan manifestere sig i.

Sjæle på denne stråle vil, når de ønsker at inkarnere, *tiltrække*. De er magnetiske snarere end dynamiske, de er konstruktive og går den vej, der for alt liv og alle former er den mindste modstands vej i vort univers.

Tredje stråle. Energien for aktiv intelligens.

Ligesom de karakteristiske fremgangsmåder »at gribe efter« og »at tiltrække« er metoderne for de første to stråler, så er en proces, der går ud på »selektiv manipulation«, en karakteristisk fremgangsmåde for tredje stråle. Denne metode er i sin teknik helt forskellig fra de to førnævnte strålers. Det kunne måske siges, at tonen, der fremkalder den aktivitet, som sjælene på denne stråle udøver, er af en sådan art, at de forskellige plans atomer sættes i bevægelse, som om de bevidst reagerede på en selektiv proces. Sjælens vibrerende aktivitet giver sig til kende, og atomer samles fra vidt forskellige punkter som respons på

en bestemt vibrationskvalitet. Den er langt mere selektiv, end det er tilfældet med anden stråle.

Ligesom sjæle i det første tilfælde synes *vilkårligt at gribe* det, de behøver og tvinge den således med magt grebne substans ind i den påkrævede form eller tilsynekomst og beklæde den med den fornødne kvalitet på en dynamisk og energisk måde, og ligesom sjæle på anden stråle skaber en bevægelse, der samler materiale fra de umiddelbare omgivelser og gennem *magnetisk tiltrækning* påtvinger det den ønskede kvalitet, således udvælger sjæle på tredje stråle her og der det fornødne materiale, men det valgte materiale har allerede den nødvendige kvalitet (bemærk denne forskel), og intet som helst påtvinges. Det vil derfor være indlysende, at selve substansen eksisterer i tre hovedkategorier, og at disse tre kategorier i substansen stemmer overens med Treenighedens tre personer eller med det inkarnerede menneskes tre legemer. De er også i det tredje guddommelige aspekt (Treenighedens tredje persons liv) i overensstemmelse med kvaliteten af de tre periodiske vehikler, hvorigennem manifestationen finder sted.

Én del, eller type, af denne substans bliver *dynamisk elektrificeret*, og derfra vælger alle første stråle egoer det materiale, der er nødvendigt i de tre verdener. En anden type substans bliver *magnetisk elektrificeret*, og derfra udvælger alle anden stråle egoer det, som de, i tid og rum, behøver for at manifestere sig. Den tredje substans bliver *diffust elektrificeret* (jeg kender ikke noget bedre ord til at beskrive det, der sker), og alle tredje stråle egoer tager derfra den nødvendige substans til opbygning af manifestationsformerne.

Hvad angår metoderne, teknikken og substanstyperne, anvendt af sjælene på de resterende fire mindre stråler, er disse nødvendigvis kvalificeret af det, der kendetegner den tredje hovedstråle, som til sidst samler dem til en syntese.

Følgende skematiske opstilling er et forsøg på at definere det, som det næsten er umuligt at gøre forståeligt i ord. For den

oplyste okkultist er den intetsigende, endog mere, end den er for den almindelige studerende, fordi elektricitetens mysterium og de elektriske fænomeners sande natur (og der findes ikke andet end fænomener) i vor tid er en ikke-åbenbaret hemmelighed, selv for de mest fremskredne, moderne videnskabsmænd.

<i>Stråle</i>	<i>Energi</i>	<i>Teknik</i>	<i>Kvalitet</i>
<i>Kilde</i>			
1. Magt eller Dynamisk vilje	Dynamisk elektrificere-	Bemægtigelse hensigt	rede former
2. Kærlighed-Kærlighed visdom	Magnetisk elektrificere-	Tiltrækning	de former
3. Intelligent Intellekt aktivitet	Diffust elektrificerede	Udvælgelse	former
4. Skønhed eller kunst	Enhedsska-	Forening	Harmoniserende
trificerede former		belse	
5. Videnskab Skelneevne	Krystalliserende elektri-	Differentie-	trificerede former
	ring		
6. Idealisme Bevægeligt elektrificere-	Respons	Sensitivitet	
de former			
7. Organisa- Fysisk elektrificerede	Koordinering	Tilsyne-	
tion		komst	former

At der findes elektricitet, at alt, hvad der kan ses, sanses og vides, sandsynligvis kan forklares derved, og at hele universet er en manifestation af elektrisk kraft, - alt dette må fastslås og er i vore dage ved at blive anerkendt. Men når det er sagt, er der stadig et mysterium, og det vil ikke blive opklaret, ikke engang delvist, førend i midten af næste århundrede. Så vil en åbenbaring måske være mulig, idet der vil være flere indviede i verden, og indre syn og indre hørelse vil være mere almindeligt kendt og mere aktuelt. Når mennesket kommer til en bedre forståelse af æterlegemet og dets syv kraftcentre (som alle er forbundet med de syv stråler og tilkendegiver de syv karakteristiske træk og teknikker, der her er skematisk opstillet vedrørende strålerne), kan der på intelligent måde kastes mere lys over beskaffenheden af de syv former for elektriske fænomener, som vi kalder de syv stråler.

På vejen tilbage og i forbindelse med processen, der fører til indre afstand, og som markerer sjælens skridt hen imod befrielse og afslutning på tilegnelsesperioden, angiver bestemte passager i *En afhandling om Hvid Magi* den teknik, der er tilsigtet. Det drejer sig om følgende passager, som findes på s. 302-303.

Første stråle. »Lad kræfterne mødes. Lad dem stige til det høje sted, og lad sjælen fra dette ophøjede sted se ud over en tilintetgjort verden. Lad da ordet lyde: 'Jeg består endda'.«

Anden stråle. »Lad alt blive draget til midtpunktet og således træde ind i den guddommelige kærligheds hjerte. Lad da sjælen fra dette punkt af sansende liv virkelig gøre Guds bevidsthed. Lad ordet genlyde i stilheden: 'Intet er, undtagen jeg'.«

Tredje stråle. »Lad herrens hærske, som responderer på ordet, indstille sine aktiviteter. Lad viden blive til visdom. Lad det vibrerende punkt blive det stille punkt og lad alle linjer samles i én. Lad sjælen erkende den ene i de mange og lad ordet lyde i fuldkommen forståelse: 'Jeg er arbejderen og

arbejdet, den ene, som er'.«

Fjerde stråle. »Lad den ydre glans svinde bort og skønheden fra det indre lys åbenbare den ene. Lad harmoni erstatte disharmoni, og lad sjælen tale fra det skjulte lys' midtpunkt. Lad ordet tone: 'Skønhed og glans skjuler mig ikke. Jeg står åbenbaret. Jeg er'.«

Femte stråle. »Lad de tre former for elektrisk energi stige opad til stedet for magt. Lad hovedets og hjertets kræfter og alle de nedre aspekter smelte sammen. Lad da sjælen se ud over en indre verden af guddommeligt lys. Lad ordet triumferende lyde: 'Jeg mestrede energi, for jeg er energi. Mesteren og det mestrede er ét'.«

Sjette stråle. »Lad alt begær ophøre. Lad al stræben slutte. Al søgen er forbi. Lad sjælen erkende, at den har nået målet og fra denne port til evigt liv og kosmisk fred lad ordet lyde: 'Jeg er den søgende og det søgte. Jeg hviler'.«

Syvende stråle. »Lad bygmestrene indstille deres arbejde. Templet er fuldført. Lad sjælen tage sin arv i besiddelse og fra det hellige sted befale, at alt arbejde skal ophøre. Lad da sjælen i den følgende stilhed fremsynge ordet: 'Det skabende arbejde er forbi. Jeg, skaberen, er. Intet andet forbliver, undtagen jeg'.«

II. De syv love for sjæls- eller gruppeliv

I vort studium af sjælen og dens liv kommer vi nu til et afsnit, der har virkelig betydning for alle, der lever (eller begynder at leve) og fungerer som *bevidste* sjæle gennem skabelse af fuldstændig samklang og enhed. Dette afsnit vil dog være relativt uforståelig for alle dem, hvis liv er centreret i personligheden. Ned gennem tiderne har verdens hellige skrifter og de, som har forsøgt at belyse dem, været optaget af at bibringe menneskeheden en forståelse af naturen af de kvaliteter og særlige kendetegn, som burde betegne alle sande troende, alle sande aspiranter og alle oprigtige disciple, det være sig kristne eller andre. Grundlaget for læren har altid været god opførsel og rigtig handlemåde, og den bygger således på *virksomheder* skabt af indre årsager, som ikke altid er blevet nærmere specificeret. Alle sådanne dyder, gode tilskyndelser og tilstræbt sunde kvaliteter, er nedarvet i sjælen selv, og repræsenterer dybest set bestemte energier og tendenser, der dukker op og tilkendegiver sig på det fysiske plan. Disse egenskaber er på deres side styret af *energier og love af en ganske anden natur end dem, der styrer personligheder*. Det er vigtigt at fremhæve dette og erindre, at sjælens evner, således som de viser sig i verden i dag, udgør (i deres udfoldelse) en samling fænomener, der for adskillige hundrede år siden ville være blevet betragtet som magiske, umulige og overmenneskelige. Videnskabens opdagelser, udnyttelsen af de love, der styrer materien, og frigørelsen af materiel energi til tjeneste for menneskeheden og dennes voksende behov, det menneskelige legemes fine og sarte udstyr og den menneskelige mekanismes stadigt tiltagende sensitivitet har skabt en verdensbevidsthed og en civilisation, som - til trods for den separatistiske og selviske holdning hos de personligheder, som sjælen endnu skal arbejde med - er en garanti for menneskets iboende guddommelighed med alt, hvad

dette udtryk indebærer, og alt, hvad der kan udledes heraf.

Det, som endnu ikke er blevet forstået, er, at disse »gudlignende« kvaliteter, disse velsignelsesrige karakteregenskaber, og de langsomt fremtonende menneskelige dyder blot er tegn på skjulte muligheder, der ikke har været studeret videnskabeligt. Godhedens kvaliteter kaldes således, fordi de essentielt er de energier, der styrer grupperelationer. De kræfter, der kaldes overmenneskelige, er fundamentalt de kræfter, der udtrykker gruppeaktivitet, og dyderne er kun virkninger af gruppeliv, håndteret på rette måde, virkninger, som forsøger at komme til udtryk på det fysiske plan. Den voksende videnskab om samfundsforhold og -ansvarlighed eller et koordineret samfundsmæssigt liv, om nationaløkonomi og indbyrdes menneskelige relationer, den stedse voksende sans for internationalisme, for religiøs enhed og for økonomisk uafhængighed er alle tegn på sjællivets energier på det fysiske plan og inden for menneskeheden. Heraf den konflikt, der består mellem idealer i verden i dag, og heraf den massive dualisme, der skaber så megen forvirring, heraf kompromiserne og uoverensstemmelserne. Her skal vi også finde årsagen til alle divergenserne i de civiliserede idealers verden og de modstridende og vidt forskellige motiver, der driver mennesker med gode forsæt og hensigter og høje principper ud i fjendtlige aktiviteter.

Det viser sig, at der er to sæt principper, der styrer menneskets liv - det selviske og det uselviske, det individuelt gode og det gruppemæssigt gode, det objektive mål og det subjektive mål, den materielle ansporing og den åndelige impuls, national patriotisme og verdensidealet, den separatistiske trosretning og sammenslutningen af religioner og alle de mange dualiteter, der ganske enkelt viser realismen hos de mennesker, der er personligheder (integrerede og separatistiske) eller hos de (harmoniske og gruppebevidste) sjæle. Her er den største divergens i verden i dag med

hovedvægten lagt på adskillelse, da dette er den mindste modstands vej, samt på kritiske differentieringer. En afbalancering af disse to vil gradvis finde sted, idet verdensidealismens tyngdepunkt efterhånden forskydes til sjælens område, indtil verdens tanke til sidst (men det vil vare et stykke tid endnu) helt og holdent vil kunne findes på »englenes side«. Bemærk den okkulte sandhed i den velkendte talemåde. Derfor kan vi forvente, at de nye love, der styrer sjællivet, som er gruppeliv, begynder at fungere og gøre sig gældende. Dette vil i begyndelsen øge verdens vanskeligheder; heraf nødvendigheden af at klargøre betydningen og styrken af disse love, og at forklare deres mål på en enkel måde.

1. Loven om offer

Den del af vore studier, som vi nu begynder på, vil være vanskelig og kontroversiel. Den tråd, der vil lede os ud af den forvirrende tankelabyrinth, som vi nødvendigvis begiver os ind i, er *gruppe-kærlighedens*, *gruppe-forståelsens*, *gruppe-relationens* og *gruppe-holdningens* gyldne tråd.

<i>Nr.</i>	<i>Eksoterisk navn</i>	<i>Esoterisk navn</i>	<i>Symbol</i>	<i>Stråleenergi</i>
1	Loven om Udstrømmen med en gylden dø fugl	Loven for dem, de fjerde stråle, enhedsskabende energi	offer	Et rosa kors der vælger at

Denne lov om offer, som er den første af de love, der må opfattes af den menneskelige intelligens, og som derfor er den, mennesket lettest kan forstå (fordi han allerede styres af den og derfor er bevidst derom) fik sit første store gennembrud i den

nuværende tidsalder, der langsomt svinder bort, Fiskenes tidsalder. Denne lov har altid været virksom og aktiv i verden, for det er den første af de indre, subjektive love, der udtrykkes bevidst, og som et aktivt ideal i menneskets liv.

Temaet for alle verdensreligioner har været det guddommelige offer, ofringen af den kosmiske guddom gennem skabelsesprocessen og ofringen af verdensfrelser ved deres offerdød som et middel til frelse og senere frigørelse og befrielse. Så stor er blindheden og så stor den smittende indflydelse fra det lavere, separatistiske menneske, at denne guddommelige lov om offer håndteres i den selviske hensigt at opnå individuel frelse. Men den karikerede sandhed er og forbliver på sit eget plan den ubesudlede sandhed, og denne fremherskende verdenslov styrer al tilsynekomst og forsvinden af universer, solsystemer, racer og nationer, af verdensledere og verdensherskere, inkarnerende mennesker og åbenbarende Guds sønner.

Lad os se, om vi kan tolke eller definere den virkelige betydning af denne lov, som i virkeligheden er udtryk for en guddommelig impuls, der fører til en bestemt aktivitet med deraf følgende senere resultater og virkninger. Det var selve ofrets aspekt, der førte til verdeneres skabelse og til manifestationen af den guddommelige skaber.

Det kunne måske hjælpe til en bedre forståelse af loven om offer, hvis det blev udtrykt i synonyme ord og vendinger.

a. Betydningen af loven om offer

Den betyder *impulsen til at give*. Hele hemmeligheden ved læren om »syndernes forladelse« og »enhedsskabelsen« ligger gemt i denne enkle formulering. Den er grundlaget for den kristne lære om kærlighed og offer. Heraf kommer, at der i Fiskenes tidsalder og gennem kristendommens indflydelse blev lagt vægt på netop disse to faktorer - forladelse og forsoning.

At mennesket som sædvanligt fordrejede og misfortolkede læren og sandheden, og at det som alt andet i vor tid kom til at høre ind under astralplanets blændværk og illusion samt indflydelsen fra Fiskenes tidsalder er sandt. Menneskets tanke dominerede og forvrængede idealet og skabte en så forkastelig lære som Guds udvalgte, Herrens udkårne eller det eneste folk, der skulle nyde godt af Guds ophøjede søns offer og død, og som på grund af den stedfortrædende døds fortjeneste skulle indgå til den himmelske lyksalighed, helt enkelt på grund af et emotionelt valg, der ser bort fra de millioner, der ikke har foretaget et sådant valg og ej heller havde mulighed for det. Den symbolske handling udøvet af den store lærer fra Nazareth, vil først blive rigtigt forstået og dens betydning rigtigt værdsat, når gruppesammenhænge studeres mere omhyggeligt, når offer og død finder sin rette plads i den menneskelige bevidsthed, og loven om det at give med alt, hvad dette indebærer, bliver forstået og anvendt korrekt. De, som bringer dette offer, er:

Solguden, som gav sit liv til universet, til solsystemet, til planeten, og følgelig kom de manifesterende verdener til syne. Den kosmiske guddom har gjort det samme. Men hvad betyder dette for os? Intet, ud over, at det er et symbol. Det var hans indskydelse, hans vilje, hans ønske, hans motiv, hans idé og hensigt at komme til syne. Skabelseshandlingen fandt da sted, og manifestationsprocessen begyndte sin cykliske evolutionære tilværelse. Den kosmiske Kristus blev korsfæstet på materiens kors, og ved dette store offer åbnedes der for alle livsvæsener under udvikling, i alle naturriger og i alle skabte verdener, en mulighed for at gøre fremskridt. Arbejdet i tid og rum, og det vældige optog af levende væsener hen imod et endnu ikke erkendt mål begyndte. Vi kan ikke give nogen grund for guddommens valg med hensyn til at handle således. Vi kender ikke hans endelige hensigt eller plan, og kun aspekter af hans teknik og metode begynder at vise sig for det oplyste sind. Det

har været antydet af dem, der ved så meget mere end vi, på grund af deres længere livscyklus og erfaring, at nogle glimt af den evige og kosmiske hensigt er begyndt at dæmre i bevidstheden hos dem, som har taget nogle af de højere indvielser, men hvilke indvielser er et spørgsmål, der nødvendigvis må forblive uforståeligt for menneskeheden. Alt, hvad det intelligente menneske kan begynde at fatte, når han ser tilbage på planetens historie (så langt tilbage som den moderne historie tillader) er, at der er sket følgende:

1. Fremskridt i menneskets evne til at være bevidst.
2. Voksende, parallelt løbende forfinelse af livsformerne i de forskellige naturriger.
3. Intensivering af bevidst aktivitet, som på grund af en stigende rytme i livet stadig er tilbøjelig til at overskride tiden, således som vi kender den.
4. Voksende erkendelse af overgang fra én dimension til en anden, indtil vi i dag taler om en firedimensional bevidsthedstilstand og kan forstå den kendsgerning, at fem eller seks dimensioner meget vel er mulige.
5. Større og større videnskabelig beherskelse af de elementer, vi lever i, og af naturkræfterne. I dag taler vi om beherskelse af luften, ligesom der for femhundrede år siden (hvor noget sådant ansås for umuligt) taltes om beherskelse af havene. Vi er ved at kunne ophæve jordens tyngdekraft, således at vi kan »flyve op i solens åsyn«.
6. Fra sansebevidsthedens instinktive liv i materielle former har vi udviklet os til selvbevidste menneskers intellektuelle liv og til den intuitive erkendelse af dem, som er begyndt at fungere som overmenneskelige væsener.

Alt dette er fremkommet som resultatet af et mægtigt væsens målbevidste og betingende aktivitet, idet det valgte at bringe et stort offer og lade sig korsfæste på himlens kardinalkors og

derved gennemgå en kosmisk indvielse. Fra vor lille og forholdsvis uoplyste synsvinkel står han i dag korsfæstet på det faste kors i himlen, og gennem det bevægelige kors skaber han ikke desto mindre forandringer i den evolutionære cyklus for at frembringe den udviklede bevidsthed, den voksende forfinelse af formen og den intensivering af livet, der udmærker det, som han har skabt.

Et studium af følgende mål

1. udvikling af bevidsthed,
2. forfinelse af former,
3. intensivering af virkeliggjort liv,

vil give selv den alvorligt studerende kun en ringe forståelse af den guddommelige hensigts laveste aspekter. Denne hensigt under overgår enhver menneskelig forestillingsevne. Hvis dette er en kendsgerning, og hvis disse tanker blot er udtryk for en stadigt dybere og skønnere kosmisk hensigt, må da ikke målet erkendes at ligge langt uden for menneskelige beregninger, når dets *laveste udtryk* rummer de mest intuitive og abstrakte begreber, som kun den mest ophøjede menneskelige bevidsthed kan fatte? Jeg beder jer om at tage denne tanke op til alvorlig overvejelse.

Det vil derfor være indlysende, hvorfor det er den fjerde stråles energi, der har relation til loven om offer, og hvorfor der i dette fjerde planetsystem og på vor fjerde klode (jordkloden) lægges så stor vægt på denne lov om offer, »loven for dem, der vælger at dø«. Den fjerde stråle for konflikt (konflikt med senere harmoni for øje) er for tiden ikke en af de stråler, der er manifesteret, og dog er denne stråle - i lyset af den større cyklus - en stor, styrende faktor i vor jords evolution samt i vort solsystems evolution, som er et system af fjerde orden.

Erkendelsen af dette kan måske vise, hvorfor vor lille planet, Jorden, er af så tilsyneladende stor betydning i solsystemet. Det er ikke blot, fordi vi vælger at tænke således og derigennem nærer vort eget hovmod, men det er først og fremmest, fordi den fjerde stråle for konflikt og denne første lov - i tid og rum - er dominerende faktorer i det fjerde naturrige, menneskeriget. Vor planet, den fjerde i rækken af guddommelig udfoldelse, som vi er knyttet til, har en særlig relation til den stilling, vort solsystem indtager i rækken af de solsystemer, der udgør det legemlige udtryk for den Ene, om hvem intet kan siges.

Det må ikke glemmes, at denne fjerde stråle for konflikt er den stråle, hvis energier, rigtigt anvendt og forstået, fremkalder harmoni og enhed. Resultatet af denne harmoniserende aktivitet er skønhed, men det er en skønhed, der er opnået gennem kamp. Dette skaber en levende virkelighed gennem død, en harmoni gennem strid, en enhed gennem mangfoldighed og modgang.

Solenglenes offer bragte det fjerde naturrige til verden. De »tilbagevendende Nirvanier« (således kaldt i den esoteriske litteratur) antog, velovervejet og i fuld forståelse, menneskelige legemer for at hæve de lavere livsformer nærmere til målet. Disse solengle var og er os selv. »Kundskabens og barmhjertighedens herrer« og »Den uendelige hengivenheds herrer« (som er os selv) valgte at dø, for at lavere livsformer kunne leve, og dette offer har muliggjort evolutionen af den iboende guddoms bevidsthed. Denne bevidsthed, der har arbejdet sig frem gennem de naturriger, der ligger under menneskeriget, havde brug for solenglens aktivitet for at kunne gøre yderligere fremskridt. Heri ligger:

- a. Vor tjeneste for Gud, gennem offer og død.
- b. Vor tjeneste for andre sjæle, med et velovervejet, selvopofrende mål for øje.
- c. Vor tjeneste for andre livsformer i andre naturriger.

Alt dette indebærer død og offer af en gudesøn, en solengel, for set ud fra guddommens synsvinkel betragtes nedstigen i materie, manifestation gennem form, det at iklæde sig et legeme, udvidelse af bevidstheden gennem inkarnationsprocessen rent okkult som død. Men englene »valgte at dø, og ved at dø levede de«. Gennem deres offer løftes materien op i himlen. Det er dette tema, der fylder siderne i *Den hemmelige lære*, og som behandles mere detaljeret i *A Treatise on Cosmic Fire*. Englenes offer, gudesønnernes død, ofringen af den mystiske Kristus, korsfæstelsen i tid og rum af alle levende væsener, kaldt sjæle - det er temaet i disse bøger. Det er dette mysterium, der antydes i verdens hellige skrifter, og det er tidsaldrenes hemmelighed, som kun opdages af menneskesjælene, efterhånden som de individuelt kommer i bevidst forbindelse med deres egen sjæl. Derved opdager sjælen det, som den i fortiden frydefuldt har gjort og når således til erkendelse af det store offer, som den velovervejede bragte i tidernes morgen, og som den på et tidspunkt af sin livsbane som sjæl på jorden bevidst og symbolsk gentager til gavn for andre sjæle for at fremskynde deres udvikling mod målet. Således kommer der et liv, hvor sjælen på den ene eller anden måde i sit indre skildrer eller fuldbyrder - men også for den beskuende verden - det store, symbolske drama, som vi kalder *en verdensfrelses offer*. Det er emnet for den historiske eventyrlige beretning om alle disse store gudesønner, som ned gennem tiderne er nået til en forståelse af betydningen af Guds guddommelige hensigt, betydningen af *ordet*, der inkarnerede gennem en planet, og betydningen af disse solengle, der i sig selv er det gennem en menneskelig form inkarnerede ord. Hvad enten de opfører dette drama, som Kristus gjorde, for at vise mennesket symbolikken i død og offer, eller de opfører dramaet på Buddhas måde for at bevise for mennesket offer og død af personligt begær (for blot at nævne to af de manifesterede Guds sønner, Kristus og

Buddha), forbliver emnet det samme - at det, som er af en lavere orden dør for at frigive det, som er af en højere orden, eller - i større målestok - at det, som er af en højere orden eller tilværelsesform dør for at frigive det, som er af en lavere.

Men lektien må nødvendigvis læres (og det er den lektie, mennesket nu er ved at lære), at død, således som menneskets bevidsthed forstår det, smerte og sorg, tab og ulykke, glæde og bekymring kun er tilsyneladende, fordi mennesket endnu identificerer sig med formlivet og ikke med sjælens liv og bevidsthed, med solenglen, hvis bevidsthedsområde er potentielt det samme som den planetariske guddoms, hvis større bevidsthed, igen, potentielt svarer til den solare guddoms. I det øjeblik, et menneske identificerer sig med sin sjæl og ikke med sin form, forstår han betydningen af loven om offer; han er spontant styret af den, og han er et menneske, som med fuldt overlæg *vælger at dø*. Men der er ikke tale om smerte, sorg eller virkelig død.

Dette er illusionens og blændværkets mysterium. Disse to frihedsberøvende faktorer er alle verdensfrelser fri for. De lader sig ikke vildlede. Det vil være rigtigt, ganske kort, at gøre opmærksom på her, at vi i den nye tidsalder skal udvide vor forestilling om selve begrebet *verdensfrelser*. I øjeblikket anvender vi det overvejende på de sjæle, som kommer til syne på undervisningsstrålen, den anden stråle eller Kristi stråle. De opfører dramaet om frelse. Men det er en vildfarelse, som skyldes det overvældende emotionelle blændværk fra Fiskenes tidsalder. Denne astrale indflydelse har sin rod i den svundne atlantiske civilisation, der gik forud for vor. I den tidsalder var astrallegemet genstand for opmærksomhed. Meget af det, der sker i dag, og som måtte udvikle sig, har sin rod i dette energiaspekt. Frø, der blev sået på den tid, bringes nu til at spire og blomstre. Dette er godt og nødvendigt, selv om erfaringen er smertefuld.

Men verdensfrelser må betragtes som dem, der kommer for

at tjene menneskeheden med offer af en eller anden art i mange retninger og mange skikkelser. De kan være store herskere eller diktatorer, politikere, statsmænd, videnskabsmænd og kunstnere. Deres arbejde er at virke for at frelse, for at genoprette eller forny og åbenbare, og ved at ofre sig selv fuldfører de dette. Derfor må de anerkendes for det, de er. I vor tid misforstås de, misfortolkes de og bedømmes efter deres fejltagelser mere end efter deres hensigter. Men de er sjæle, som har helliget sig et mål. De frelser, de løfter, de integrerer, de oplyser, og det sluttelige resultat af deres arbejde vil gå over i historien og blive betragtet som *godt*.

Denne lov om offer og tilskyndelsen til at give kan også spores gennem alle naturriggerne. Et typisk eksempel ser vi i de grundlæggende ofre, som det ene naturrige bringer det andet. De væsentlige egenskaber ved jordens mineraler og salte er et eksempel herpå. De er nødvendige for andre livsformer, og de skænkes mennesket gennem planteriget og gennem det vand, som han drikker; således gør denne *givende proces* sig gældende endda i det første og det tætteste naturrige (hvis bevidsthed er så fjern fra vor). Men eftersporing af loven om offer i de riger, der ligger under menneskeriget er ikke mulig her, og vi må begrænse vor opmærksomhed til den verden, hvor mennesket lever og har sin bevidsthed.

b. Redningsarbejdet eller frelse

Loven om offer betyder også redning og ligger til grund for alle evolutionsprocesser, og dette viser sig ganske tydeligt i menneskeheden. Instinktet for forbedring, trangen til fremskridt (fysisk, emotionelt og intellektuelt), anstrengelsen for at skabe bedre betingelser, tendensen til filantropi, der så hurtigt er ved at få overtaget i verden, og ansvarsfølelsen, der får mennesker til at erkende, at de er deres broders vogter, er alle udtryk for dette offerinstinkt. Denne faktor er, skønt ikke

anerkendt af den moderne psykologi, af langt større betydning end hidtil erkendt. Det er denne instinktmæssige tendens, der styrer loven om genfødsel. Den er udtryk for en endnu større faktor i skabelsesprocessen. Den er den meget vigtige, afgørende impuls, som tilskyndede selve Guds sjæl til at stige ned i formlivet, og som tilskynder livet på involutionens vej til at gå ned i materien og således skabe Guds immanens. Det er også den, der driver menneskeheden fremad i dets voldsomme kamp for materielt velfærd. Det er endvidere den, der ansporer mennesket til endeligt at vende ryggen til »verden, kødet og djævelen«, som der står i Det nye testamente, og til at styre hen imod værdier af åndelig betydning. Den fortabte søn ofrede Faderens hus, da han valgte at vandre ud i den vide verden. Han bortødslede og ofrede det væsentlige og gjorde brug af livserfaringen på jorden, indtil han havde udtømt alle sine ressourcer, og der intet var tilbage ud over det sidste offer af det, som han holdt så meget af, men som havde vist sig så utilfredsstillende. For de mindre værdier havde han ofret de højere værdier og måtte vende tilbage til stedet, hvorfra han kom. Således er alle inkarnerede gudesønners livshistorie, således som det også er givet os i bibelens symbolik. Men temaet er det samme i alverdens bibeler.

Denne trang til offer, til at afstå dette for hint, til at vælge en bestemt vej eller et bestemt adfærdsmønster, og således give afkald på en anden vej, til at miste for til sidst at vinde - dette er historien bag evolutionen. Dette kræver psykologisk forståelse. Det drejer sig om selve livets styrende princip, der løber som et gyldent skønhedens mønster gennem det mørke stof, hvoraf menneskets historie er opbygget. Når denne trang til at ofre for at vinde, at opnå eller frelse det, som anses for at være attråværdigt er forstået, da vil hele forklaringen på menneskets udvikling stå åbenbaret. Denne tendens eller trang er noget andet end begær, således som det i dag forstås og studeres akademisk. Det, der i virkeligheden antydes, er

tilsynekomsten af det, der er det mest guddommelige i mennesket. Det er et aspekt af begær, men det er den dynamiske, aktive side og ikke den følende, sansende side. Det er guddommens karakteristiske kendetegn.

Imidlertid er det interessant for dem, der studerer esoterisme, at notere sig, at denne trang til at redde og til at ofre med henblik på at forløse udvikler sig på forskellige måder i de forskellige planetsystemer. Enhver stråleherre for et system manifesterer sig gennem en planet og udtrykker denne trang på sin egen måde, og enhver udtryksmåde er så forskellig fra den anden, at det er vanskeligt for et menneske at gøre andet end at fornemme den metode, der findes på vor egen specielle planet. Indviede ved, at strålevæsenernes forskellige psykologiske kendetegn på højst ejendommelig vis betinger den måde, hvorpå offeret kommer til udtryk i løbet af manifestationen. Den store strøm af levende energi, som manifesterer sig i vor jords evolutionssystem, betinges af et temperament, en holdning og en indstilling, som er en »guddommelig rebels«. Det er kun oprør, der skaber smerte og sorg, men dette oprør er nedarvet og naturligt for selve vor planets guddom, »den Ene, i hvem vi lever, røres og har vor væren«. Det er derfor en tendens, der rækker ud over den enkelte enhed. Det er således kun muligt at udtrykke denne utrolige sandhed om det planetariske livsvæsen under et slør af symbolik og i et menneskeligt tankesprog. Heri ligger der altid en risiko, for mennesker udlægger alt, hvad de læser, hører og erfarer ud fra deres egen opfattelse.

I *Den gamle kommentar* står der skrevet:

»Han gik ind i livet og vidste, at det var døden.

Han antog en form og græmmedes ved at se, at den var mørk.

Han tvang sig selv ud fra det hemmelige sted og søgte lysets sted, og lyset åbenbarede alt det, som han mindst søgte.

Han bønfuldt om lov til at vende tilbage.

Han søgte tronen i det høje og Ham, der sad derpå.

Han sagde: 'Jeg søgte ikke dette. Jeg ledte efter fred, efter lys, efter lejlighed til at tjene, at bevise min kærlighed og åbenbare min magt. Der er intet lys. Fred findes ikke. Lad mig vende om'.

Men Han, der sad på tronen, vendte ikke sit hovede. Han syntes end ikke at lytte, ej heller at høre. Men fra mørkets og smertens lavere sfære lød en stemme, der råbte: 'Vi lider her. Vi søger lyset. Vi savner den herlighed, der omgiver en kommende Gud. (Jeg kan ikke finde andre ord end de to sidste til at udtrykke det ældgamle symbol, som jeg oversætter fra). Løft os op til himlen. Stig ned o Herre i graven. Løft os op i lyset og bring offeret. Nedbryd for os fængslets mure og del vor smerte'.

Livets Herre vendte tilbage. Han brød sig ikke om det, heraf smerten.«

De samme betingelser, som forbinder loven om offer med smerte, sorg og trængsel, findes også på planeterne Mars og Saturn. De findes ikke på de øvrige planeter. De, som med forståelse har læst *Den hemmelige lære* og *A Treatise on Cosmic Fire*, ved, at vor jord er en ikke-hellig planet. Saturn, Mars og Jorden udgør imidlertid på en ejendommelig måde og rent esoterisk personligheden for et umådeligt stort strålevæsen, hvis energi er tredje stråles energi. Der er som tidligere omtalt syv hellige planeter, men ti planetsystemer, og i tre tilfælde (det drejer sig om de tre hovedstråler) udgør tre planeter hvert strålevæsens personlighed. Nogle esoteriske tænkere mener, at der er tale om tolv planeter i vort solsystem, og der er grundlag for deres konklusion. Personligheden for nævnte tredje stråles væsen virker gennem følgende planeter:

1. Mentallegemet udtrykker sig gennem planeten Saturn

2. Astrallegemet udtrykker sig gennem planeten Mars
3. Det fysiske legeme udtrykker sig gennem planeten Jorden

Dette væsens usædvanlige styrke behøver tre komplette systemer - alle tre nært forbundne og indbyrdes afhængige - til at udtrykke sig igennem. Uranus, Jupiter og Venus er forbundet på lignende måde for at kunne manifestere eller udtrykke et stort væsen.

Disse kendsgerninger udgør et uhyre stort mysterium og benægter på ingen måde den sandhed, at Venus har et ganske særligt og fortroligt forhold til Jorden. Det spørgsmål, der her lægges vægt på, er vanskeligt at udtrykke, men det har stor betydning. Lad mig udtrykke mig tydeligere ved følgende udsagn:

1. Kun tre planetsystemer kender til smerte og sorg, således som vi forstår disse ord. Ingen af dem kender det dog så godt eller føler det så stærkt som vor planetariske Logos.
2. Smerte og sorg er resultatet af oprør og af guddommelig utilfredshed. Instinktet for forbedring, baseret på utilfredshed, har nødvendigvis influeret planetens temperament eller holdning, idet dualiteterne erkendes.
3. Der skal i menneskets bevidsthed nås et trin, hvor det, der ligger bagom dualiteterne - udviklingstrinet for essentiel enhed - kan og vil blive erkendt.
4. Når dette sker, vil vor menneskeheds bevidsthed smelte sammen med helhedens tilgrundliggende bevidsthed, den bevidsthed, der hverken kender smerte eller sorg, og som derfor har forladt den opfattelse, der overvejende præger de tre store livsvæsners bevidsthed i vort solsystem.
5. Det er denne vagt opfattede sandhed, der ligger bag den højeste form for metafysisk tænkning, som fx udmærker Christian Science, Unity, Divine Science, og som er årsag til den vægt, der af kristendommen og de esoteriske skoler

lægges på enhedsskabelse.

Dette instinkt for forbedring gennem offer er i sig selv forskelligartet.

Der er for det første instinktet for individuel forbedring, der fører til selvished, til en begærlig griben, samt til det materielt indstillede menneskes orientering hen imod materielle besiddelser.

Der er for det andet instinktet for en bedring af andre menneskers betingelser, først ud fra et selvisk motiv (undgåelse af personlig bekymring ved synet af andres lidelser) og dernæst gennem ren og uegennyttig tjeneste, hvilket er en sjælskvalitet.

Endelig er der den aktive anvendelse og det fuldstændige offer af det lavere, adskilte selv gennem evnen til at »forblive i åndelig væren«, hvorefter der nødvendigvis må drages den slutning, at der er nået en bevidsthedstilstand, som overskrider det, der symbolsk kan kaldes »Jord-Saturn-Mars« bevidsthedstilstanden.

Lad os imidlertid ikke glemme, at bidraget til disse tre store planetariske væsener, som fortrinsvis legemliggør loven om offer gennem smerte og oprør, er et meget vigtigt bidrag til helheden, som i høj grad beriger helhedsbilledet. Enheder af guddommeligt liv og atomer af elektrisk energi, som passerer gennem disse tre planetsystemer, er underkastet disse for at tilegne sig den psykiske sensitivitet, som ellers ville være umulig. Kun de livsenheder, som overvejende er farvet af tredje stråle for aktivitet, passerer i længere tid gennem disse tre systemer. Her gives et vink om udbredelsen af tredje stråles monader blandt menneskesønnerne. Strålen for aktiv intelligens, der udtrykker sig gennem de syv stråletyper, er frem for noget andet den stråle, hvorpå hovedparten af menneskelige monader, især i vor tid, kan findes. Vi vil derfor se de følgende psykologiske typer, der præger størsteparten af vor menneskehed, og strålen for aktiv intelligens, der udtrykker

sig gennem:

1. Vilje, der fremkalder guddommelig hensigt.
2. Kærlighed, der udtrykker guddommelig kvalitet.
3. Intellekt som intuitionens reflektor.
4. Konflikt, der skaber harmoni.
5. Viden eller videnskab, der fører til udstråling.
6. Idealisme, der grundlægger det guddommelige mønster.
7. Ritual eller organisation, der manifesterer guddommen.

Når der derfor, rent psykologisk, er opnået større viden om de energier, der bestemmer et menneskes type, fx en person, hvis monade formodentlig hører hjemme på tredje stråle, hans ego på fjerde og hans personlighed på syvende stråle, vil han blive beskrevet på denne måde: Tre, IV. 7. Inden for denne enkle formel vil der være mindre differentieringer, og en syvende stråle personlighed kan have et første stråle mentallegeme, et femte stråle astrallegeme og et tredje stråle fysisk legeme. Formlen, der beskriver denne person, vil være:

	1
Tre, IV. 7.	5
	3

Omsat betyder { dette:

Monade.	tredje stråle
Ego.	fjerde stråle
Personlighed.	syvende stråle
Mentallegeme.	første stråle
Astrallegeme.	femte stråle
Fysisk legeme.	tredje stråle

Studerende vil måske finde det værdifuldt at studere sig selv og andre i relation til ovennævnte og at udfærdige deres personlige

formler. Det bør ske samtidig med, at de rådfører sig med deres horoskop. Dette vil blive behandlet mere udførligt, når vi har set nærmere på strålernes astrologiske sammenhænge i det efterfølgende bind.

Loven om offer kan derfor aldrig fjernes fra vort jordsystem, når det gælder reaktioner på sorg og smerte i menneskeriget og i de underliggende riger, og ej heller kan de fjernes fra planeterne Saturn og Mars. Loven er relativt ukendt i de andre systemer. Lyksalighed og offer er synonyme udtryk, hvad vor Sollogos angår og også, hvad angår størsteparten af de planetariske Logoi. Dette må vi huske. En anelse af frihed for smertens og sorgens begrænsninger kan ses hos de mere fremskredne menneskesønner på jorden. De kender mystikkens ekstase, den indviedes opløftelse og ofrets intense smerte eller en hvilken som helst anden følelse, der bearbejdes indtil sublimering. Når dette punkt er nået, er grænsen for lidelsens mekanisme og evnen til at registrere sansernes perception overskredet, og for et øjeblik undviger mennesket og når enhedens plan. Her er der ingen smerte, ingen sorg, intet oprør og ingen lidelse. Når den levende, vibrerende antahkarana eller broen er opbygget, bliver denne »undvigelses vej« den normale livsvej. Flugt fra smerte sker da automatisk, for bevidsthedscentret er andetsteds. I de førnævnte tilfælde, og hvor antahkaranaen endnu ikke er en fuldbyrdet, virkelig kendsgerning, skyder den spinkle tråd til den delvis opførte »undvigelsesvej« frem under et umådeligt stort pres og stor anspændelse, ligesom et sitrende lysbånd, og berører for et øjeblik det lys, som er selvet. Heraf opstår ekstase og opløftelse. Men denne tilstand varer ikke og kan ikke *bevidst* genvindes, før tredje indvielse er taget. Efter denne bliver »undvigelsesvejen« den daglige »levende virkeligheds vej« (for utilstrækkeligt at tolke den gamle, okkulte talemåde). Da er smerten for evigt overskredet, og modsætningernes par - glæde og smerte - har ikke længere nogen magt over disciplen.

Alt dette udgør temaet for esoterisk psykologi og vil, hvis rigtigt forstået, forklare:

1. Saturns indflydelse i menneskelivet.
2. Oprørets afslutning eller Mars-indflydelsens ophør.
3. Opbygningen af antahkaranaen, der befrier mennesket fra personlighedslivets herredømme.
4. Fremkaldelsen af gruppebevidsthed.
5. Den deraf følgende fornægtelse af smerte og sorg.
6. Indtræden i nirvana og den *virkelige vejs* begyndelse.

Loven om offer betyder også:

c. Afståelse fra fortjenestens frugt

Dette er grundtemaet i *Bhagavad Gita*. I *Bhagavad Gita* lærer vi om sjælen og dens udfoldelse og bliver belært om at udføre »handling uden tilknytning« og derved lægge fundamentet for senere afståelser; dette kan da ske uden smerte og fornemmelse af tab, fordi vi har erhvervet den evne til - latent og evigt til stede i os - at skilles fra opnåede besiddelser.

Denne lov virker på mange måder, og det er ikke muligt at gøre andet end at bringe et par antydninger af almen gyldighed, som udgør den vigtigste lektie for enhver discipel.

For det første må sjælen give afkald på personligheden. I umindelige tider har sjælen identificeret sig med det lavere personlige selv og har ved dette lavere selvs hjælp opnået erfaring og tilegnet sig megen viden. Den tid må nødvendigvis komme, hvor denne hjælp ikke længere er sjælen »dyrebar«, og hvor deres respektive positioner er vendt om. Sjælen er ikke længere identificeret med personligheden, men personligheden identificerer sig med sjælen og mister sin egen kvalitet og position. Alt det, der er erhvervet gennem evighedens kamp og strid, gennem smerte og glæde, gennem ulykke og tilfredsstillet

begær, og alt, hvad livets hjul, der uophørligt har drejet, har bragt i sjælens besiddelse - *alt* det må opgives. Livet for disciplen bliver da en række løsrivelsesprocesser, indtil han har lært forsagelsens lektie.

Rækkefølgen er: Først *lidenskabsløshed*, dernæst *skelneevne* og endelig *indre afstand*. Disse tre ord bør alle disciple meditere over, hvis de nogensinde skal høste offerets frugter.

»Efter at have gennemtrængt verdenerne med en del af mig selv, forbliver jeg.« Således er temaet for sjælens stræben, og således er den ånd, som må ligge til grund for alt skabende arbejde. I denne tanke ligger nøglen til symbolet for loven om offer - et kors i rosa med en fugl flyvende ovenover. Dette er det elskede kors (rosa er hengivenhedens farve) med fuglen (symbol på sjælen) frit flyvende i tid og rum.

For det andet må sjælen også give afkald på ikke alene det, som den har høstet gennem kontakt med det personlige selv, men den må fuldstændigt give afkald på sin binding til andre personlige selv. Den må lære at kende og møde andre mennesker udelukkende på sjælens plan. I dette ligger der for mange disciple en svær lektie. Måske bekymrer de sig kun lidt om sig selv og har måske lært personlig ubundethed. Måske værdsætter de kun lidt det, der opnås ved kontakt med det lavere personlige selv. De er ved at lære at sætte sig ud over alt dette og har måske også for en stor del allerede gjort det, men kærligheden til deres børn, deres familie, deres venner og fortrolige er for dem af største betydning, og denne kærlighed holder dem fangen i de lavere verdener. De ophører ikke med at indse, at deres kærlighed først og fremmest er kærlighed til personlighederne og kun i anden række til sjælene. På disse skær sønderrives mange disciple gennem flere inkarnationer, indtil den tid kommer, da deres kærlighed, gennem smerte og lidelse ved konstant at miste det, de holder så meget af, træder ind i en ny, en højere og mere sand fase. De hæver sig over det personlige og finder - efter at have følt tab og lidelse - igen

dem, som de nu elsker som sjæle. Da erkender de, at der har været gevinst og ikke tab, og at kun det illusoriske, kortvarige og usande er forsvundet. Det virkelige menneske er blevet bjærget og kan aldrig mere mistes.

Dette er meget ofte problemet for forældre, som er på discipelskabets vej, og det er gennem deres børn, at den lektie skal læres, som kan frigøre dem med henblik på indvielse. De holder på deres børn, og da dette er imod naturens lov, ender det ulykkeligt. Det er højdepunktet af egoisme. Hvis de blot vidste og så rigtigt, ville de erkende, at for at kunne fastholde må de give slip, og for at kunne bevare, må de frigive. Sådan er loven.

Sjælen må lære at give afkald på tjenestens frugter eller høst og lære at tjene uden at knytte sig til resultater, midler, personer eller til ros. Dette emne vil jeg behandle senere.

For det fjerde må sjælen også opgive følelsen af ansvar for det, som andre disciple foretager sig. Mange oprigtigt tjenende klynger sig til deres tjenende brødre og slipper ikke deres tag i dem eller deres aktiviteter på det ydre plan. Det er en underfundig fejl, for den maskerer sig bag en følelse af retfærdigt ansvar, en klyngen sig til principper, således som de ser ud for den enkelte, og ud fra disciplens ophobede erfaringer - og det må nødvendigvis være ufuldstændige erfaringer. Forholdet mellem disciple er egoisk og ikke personligt. Forbindelsesleddet vedrører sjælen og ikke forstanden. Enhver personlighed følger sin egen kurs, må bære sine egne forpligtelser, gennemleve sin egen dharma og fuldbyrde sin egen karma og således tage ansvaret for sig selv over for sin herre og mester, sjælen; og ansvar vil der være. Lyder dette i sig selv som adskillelse og ensomhed? Det gør det, for så vidt angår ydre aktiviteter. Når de tjenende brødre derimod samarbejder ud fra en indre subjektiv forbindelse, kan et forenet arbejde udføres.

På dette tidspunkt i verdens historie, med dens periodiske

redning fra tilstande, som lægger den nuværende civilisation i ruiner, er det nødvendigt, at aspiranter fatter den kendsgerning, at redningsprocessen må gennemføres under loven om offer, og at der på dette tidspunkt kun kan nås en relativ ydre enhed. Visionen ses endnu ikke tilstrækkeligt klart af de mange tjenende, til at de kan arbejde fuldstændigt enstemmigt med hensyn til hensigt og mål, teknik og metode, eller med fuldstændig forståelse og enhed, hvad angår tilnærmelse. Dette fleksible, fuldkomne samarbejde ligger endnu frem i tiden. Etableringen af indre kontakt og forbindelse, baseret på erkendt enhed i hensigt og sjælskærlighed, lader sig fortrinligt gennemføre, og for det må alle disciple kæmpe og stride. På det ydre plan er en fuldstændig enighed om detaljer, metode og udlægning af principper ikke mulig på grund af den separatistiske holdning i dag. Men - det indre tilhørsforhold og samarbejde *må* for enhver pris etableres og udvikles på trods af de ydre divergenser i opfattelse. Når den indre forbindelse holdes i kærlighed, og når disciple giver afkald på følelsen af autoritet over for hinanden og på ansvar for hinandens aktiviteter, og samtidig står skulder ved skulder i det ene arbejde, da vil alle forskelle, divergenser og uenigheder automatisk overvindes. Der er tre regler, der er vigtige for disciple i vor tid.

For det første, drag omsorg for, at der ikke opstår en kløft i den indre forbindelse, som I har med hinanden. Integriteten af det indre bånd mellem tjenende brødre må bevares intakt.

For det andet, gør din pligt, løs din egen opgave, bær dit eget ansvar og overlad til dine meddisciple at gøre det samme uden at påvirke med din tanke og din kritik. Vejene og midlerne er mange, synspunkterne er forskellige fra personlighed til personlighed. Arbejdets princip er kærlighed til alle mennesker og tjeneste for menneskeheden, idet der samtidig bevares en dyb kærlighed til dem, du er bestemt til at arbejde sammen med. Enhver sjæl vokser ind på lysets vej gennem ydet tjeneste,

gennem opnået erfaring, gennem begåede fejltagelser og gennem lektier, der er lært. Dette må nødvendigvis være personligt og individuelt. Men selve arbejdet er ét. Vejen er én. Kærligheden er én. Målet er ét. Det er disse punkter, der har betydning.

For det tredje, bevar altid i arbejdet den sindsholdning, der nødvendigvis vokser frem fra de førstnævnte to regler, der må følges trofast. Du har dit eget synspunkt, din egen samvittighed, og de er således rigtige for dig. Men det, der synes for dig så indlysende og af så vital betydning, har ikke nødvendigvis samme værdi og betydning for dine brødre. Det for dig vigtige princip vil måske opfattes af en kløgtigere forstand end din og af en mere fremskreden discipel som virkeliggørelsen af et aspekt af et endnu større princip og en udlægning af et princip, der er korrekt og rigtigt på et vist tidspunkt, men som også kan anvendes anderledes en anden gang og af et andet tænkende menneske. Under loven om offer kan tre regler anvises og fortolkes på følgende måde:

1. At aflægge eller ofre den ældgamle tendens til at kritisere og korrigere andres arbejde og derved bevare den indre gruppeintegritet. Adskillige planer om tjeneste er faldet til jorden, og adskillige arbejdende disciple er blevet hindret af kritik mere end af nogen anden væsentlig årsag.
2. At aflægge eller ofre følelsen af ansvar for andres handlinger og især for disciples handlinger. Se til, at din egen aktivitet står mål med deres, og i kampens glæde og på tjenestens vej vil det alment gode opnås.
3. At aflægge åndshovmodet, der anser sin vej og sine fortolkninger for at være rigtige og sande og andres falske og forkerte. Det er vejen til adskillelse. At holde sig til integrationens vej, som er sjælens og ikke intellektets.

Dette er hårdt sagt, men det er de regler, efter hvilke lærerne på

den indre side styrer deres handlinger og deres tanker, når de arbejder med hinanden og med deres disciple. Den indre integritet er nødvendigvis for dem en virkelig kendsgerning. Det er det ikke for disciplen. Men for lærerne på den indre side er de ydre meningsforskelle frastødende. De overlader til enhver frit at tjene Planen. De træner deres disciple (uanset deres grad) i at tjene Planen i frihed, for i frihed og i følelsen af glæde og i den indre styrke, der opstår af samarbejdende kærlighed, bliver det bedste arbejde gjort. Det er oprigtighed, de ser efter. Beredvillighed til at ofre det mindre, når det større fornemmes, det er det, de søger. Den spontane beslutning om at give afkald på længe efterstræbte idealer, når et større og mere vidtfavnende viser sig, er deres vejleder. At ofre stolthed og ofre personligheden, når arbejdets storhed og behovets nødvendighed er erkendt, er det, der får dem til at samarbejde. Det er vigtigt, at disciplene lærer at ofre det ikke-væsentlige, for at arbejdet kan gå videre. Selv om det kun er lidet anerkendt, kommer de mange teknikker, metoder og måder i anden række i forhold til det store behov i verden. Der er mange veje, mange synspunkter, mange eksperimenter og mange bestræbelser - fejlslagne eller heldige - og alle kommer de og går, men menneskeheden består. Alle gør sig gældende i en mangfoldighed af mentalitet og erfaring, men målet består. Forskellen ligger altid i personligheden. Når denne lov om offer styrer tanken, vil dette uundgåeligt få alle disciple til at give afkald på det personlige til fordel for det universelle og til fordel for sjælen, der ikke kender adskillelse og ikke kender forskel. Da vil ingen stolthed, ej heller et kort- og snæversynet perspektiv eller en trang til indblanding (som så mange mennesker ynder) eller misforståelse af motiver hindre deres samarbejde med hinanden som disciple eller hindre deres tjeneste for verden.

2. Loven om magnetisk impuls

<i>Nr.</i>	<i>Eksoterisk navn</i>	<i>Esoterisk navn</i>	<i>Symbol</i>	<i>Stråleenergi</i>
2	Loven om magnetisk impuls	Loven om polar forening	To ildkugler og trianglen	Udstrålende energi Anden stråles manifesterende energi

Vi skal huske, at vi her ikke betragter det aspekt af anden stråle, som på en særegen måde har med form at gøre, og som udgør den sammenholdende magnetiske faktor i enhver form, det være sig atom, menneske eller solsystem. Vi beskæftiger os ikke med forbindelsen mellem former, selv om den skyldes (i de fleste tilfælde) anden stråles energi. Ej heller betragter vi relationen fra sjæl til form, hverken den ene sjæls relation til de mange former, eller en individualiseret sjæls relation til den form, der holder den fangen. De love, vi betragter, drejer sig udelukkende om slægtskabet mellem sjæle og den syntese, der ligger til grund for formerne. Disse love styrer den bevidste kontakt, der består mellem den ene sjæls mange aspekter. Jeg har valgt dette udtryk med omhu.

Denne lov om magnetisk impuls styrer relationen, samspillet og en indbyrdes gennemtrængende forbindelse mellem de syv sjælsgrupper på mentalplanets højere niveauer, som udgør den første af de store *form*-differentieringer. Disse sjælsgrupper kan vi kun studere intelligent ud fra de syv strålegrupper, eftersom de danner menneskeheden's åndelige aspekt. Denne lov styrer også slægtskabet mellem sjæle, som, medens manifesteret gennem form, er i forbindelse med hinanden. Det er derfor en lov, der vedrører alle sjæles indbyrdes forhold inden for det område, som de kristne kalder »Guds rige«. Hvis denne lov forstås ret, når mennesket til en viden om sit subjektive liv. Han kan subjektivt håndtere kræfter og således arbejde bevidst i form og med form, idet han dog holder sin polarisering og bevidsthed i en anden dimension, medens han fungerer aktivt

bag kulisserne. Denne lov angår de indre esoteriske aktiviteter, der ikke umiddelbart har forbindelse med formlivet.

Denne lov har stor betydning på grund af, at guddommen selv er på anden stråle, og vort solsystem er under indflydelse af anden stråle. Derfor er alle stråler og de varierende bevidsthedstilstande eller -grupperinger samt alle former i og uden for inkarnation, farvet og domineret af denne stråle, og er derfor i sidste instans styret af denne lov. Loven om magnetisk impuls er i sjælens rige, hvad loven om tiltrækning er i den ydre verden. I virkeligheden er den det subjektive aspekt af denne lov, dvs. det er loven om tiltrækning, således som den fungerer i sjælens rige, men fordi den fungerer på de plan, hvor »separatismens store kætteri« ikke findes, er det vanskeligt for os - med vor aktive analytiske tænkning - at forstå dens sammenhænge og betydning. Loven om magnetisk impuls styrer sjælens rige, solenglen responderer på den, og under dens stimulering folder egoets lotusblade sig ud. Måske forstås det bedst, hvis det betragtes som:

- a. Det impulsive samspil mellem sjæle i form og uden for form.
- b. Grundlaget for egoisk erkendelse.
- c. Den faktor, der skaber nyorientering i de tre verdener.
- d. Årsagen til den magnetiske forbindelse mellem en mester og hans gruppe eller en mester og hans discipel.

Loven har et okkult navn, vi kalder den for »loven om den polare forening«. Dog, når jeg siger til jer, at dette indebærer foreningen af modsætningernes par, sammensmeltningen af dualiteterne og sjælens ægteskab, da har jeg udtalt meningsløse ord eller ord, som i bedste fald anskueliggør et ideal, der er så nært forbundet med materielle ting i aspirantens sind og i den grad forbundet med løsrivelsesprocessen (som disciple så ivrigt arbejder på), at jeg opgiver at præsentere jer

for sandheden, således som den angår sjæle og sjælsforbindelser.

Denne lov styrer også en gruppesjæls relation til andre grupperes sjæle. Den styrer samspillet, der er vitalt vigtigt, men endnu ikke anerkendt som en kraft mellem det fjerde naturriges sjæl, menneskets sjæl, og sjælen i de tre riger under menneskeriget samt i de tre riger over menneskeriget. På grund af den vigtige rolle, som menneskeheden skal spille i Guds store projekt eller Plan, er det denne lov, der vil blive afgørende for menneskeheden. Dette vil dog ikke være tilfældet, før størsteparten af menneskeheden forstår lidt af, hvad det betyder at fungere som sjæl. Da vil menneskeheden i lydighed mod denne lov stå frem som en lysbringer. Den vil overføre energi og åndelig kraft til rigerne under menneskeriget og vil udgøre en kommunikationskanal mellem »det, som er over, og det, som er under«. Således er den høje bestemmelse, der ligger foran menneskeheden.

Ligesom visse mennesker igennem meditation, disciplin og tjeneste helt afgjort er kommet i kontakt med deres egen sjæl og derfor kan blive en kanal, hvorigennem sjælen udtrykker sig, eller blive et redskab for udbredelsen af sjælsenergi i verden, således vil alle de mænd og kvinder, der lever et sjælsbevidst liv, som helhed *danne en gruppe af sjæle*, som er i forbindelse med kilden for åndelig energitilførsel. De har som gruppe, og ud fra Hierarkiets synsvinkel, etableret en kontakt og er i »berøring« med de åndelige realiteters verden. Ligesom den enkelte discipel stabiliserer denne kontakt og lærer hurtigt at samordne sig, for først da kan han komme i kontakt med mesteren for sin gruppe og intelligent respondere på Planen, således kommer denne gruppe af samordnede sjæle i kontakt med visse højere livsenheder og lyskræfter som fx Kristus og Buddha. Gruppens samlede aspiration og viede, intelligente hengivenhed fører de enkelte individer, som den er sammensat af, til større højder, end det ville have været muligt alene.

Stimuleringen af gruppen og den forenede anstrengelse fører hele gruppen til en intens virkeliggørelse, hvilket ellers ikke havde været muligt. Ligesom loven om tiltrækning, der virker på det fysiske plan, bragte dem sammen som mænd og kvinder i en gruppebestræbelse, således kan loven om magnetisk impuls begynde at styre dem, når de igen som gruppe, og kun som gruppe, i forening gør sig selv til kanaler for tjeneste i ren selvforglemmelse.

Denne tanke indebærer umiddelbart en mulighed for alle grupper af aspiranter og beslægtede mennesker af god vilje i verden i dag. Hvis de arbejder sammen som en gruppe af sjæle, kan de udrette meget. Den tanke illustrerer også betydningen af denne lov, som *frembringer den polare forening*. Hvad der er nødvendigt at forstå er, at der i dette arbejde ikke ligger personlig ambition, end ikke af åndelig natur, og at der ikke søges personlig forening. Det er ikke den mystiske forening fra den hellige skrift eller fra den mystiske overlevering. Det er ikke koordinering og forening med en mesters gruppe eller sammensmeltning med ens indre skare af forpligtede disciple, end ikke med ens eget stråleliv. Alle disse faktorer udgør de indledende nødvendige skridt og er et individuelt anliggende. Jeg beder jer om at grunde over denne sætning. Denne forening er en større og mere vital virkeliggørelse, fordi det er *en gruppeforening*.

Det, som vi forsøger at gøre, er at videreføre en gruppebestræbelse af så stor betydning, at det, til rette tid, i sin voksende intensitet kan frembringe en så stærk magnetisk impuls, at den vil nå de livsvæsener, som våger over menneskeheden og vor civilisation, og som virker gennem visdommens mestre og det samlede Hierarki. Denne gruppebestræbelse vil fra mestrene fremkalde en responderende og magnetisk impuls, der ved alle de stræbende gruppers hjælp vil samle de overskyggende og velsignende *kræfter*. Gennem disse gruppers koncentrerede anstrengelse i verden i dag (de

udgør subjektivt *én* gruppe) kan lys, inspiration og åndelig åbenbarelse udløse en sådan kraftstrøm, at den vil udvirke afgørende ændringer i menneskets bevidsthed og vil bidrage til at forbedre tilstandene i denne nødlidende verden. Det vil åbne menneskenes øjne for de grundlæggende realiteter, som endnu kun vagt fornemmes af den tænkende offentlighed. Menneskeheden må selv frembringe de nødvendige midler til forbedringer og tro på, at den kan gøre således i kraft af egen opfattet visdom og styrke; alligevel står hele tiden bag kulisserne de grupperede verdensaspiranter, der arbejder i stilhed med hinanden og med Hierarkiet og således holder den kanal åben, hvorigennem den nødvendige visdom, styrke og kærlighed kan flyde.

Der kan således i denne store opgave findes følgende relationer og grupperinger, som må overvejes:

1. Lysets kræfter og Fredens Ånd, legemliggjorte liv af uhyre stor gruppestyrke.
2. Det planetariske Hierarki.
3. Buddha.
4. Kristus.
5. Den nye gruppe af verdenstjenere.
6. Menneskeheden.

Vi ser, at Buddha i sig selv fokuserer de nedstrømmende kræfter, medens Kristus i sig selv fokuserer hele planetens frembrydende krav og de åndelige aspirationer. Dette skaber en planetarisk samklang af stor styrke. Skulle det nødvendige arbejde blive fuldbåret, kan de fornødne justeringer i verden foretages. Succes eller fiasko ligger i det store og hele i hænderne på de vidt spredte, men åndeligt koordinerede mænd og kvinder, som vi kalder den nye gruppe af verdenstjenere.

I førnævnte opstilling er skildret lidt af det, som ligger i ordene »loven om den polare forening«. Hele processen

vedrører bevidsthed og de resultater, der udvirkes i bevidstheden med påfølgende hændelser på det fysiske plan, afhængigt af de bevidste erkendelser hos mennesker af god vilje i eller uden for den nye gruppe af verdenstjenere.

Dette arbejde, videreført med held og intelligens, skulle gøre det muligt at indlede en ny forbindelse mellem Hierarkiet og menneskeheden. Denne bestræbelse kunne markere (og lad os håbe, den vil) begyndelsen til en ny type formidlende arbejde - et arbejde, videreført af en redningsgruppe af tjenere, som er under uddannelse med henblik på oprettelsen af den gruppe, der efterhånden skal frelse verden ifølge loven om offer. Dette formidlende arbejde indebærer imidlertid en anerkendelse af loven om magnetisk impuls og et ønske om at forstå den og samarbejde med dem, der udøver den. Ved hjælp af loven og ved at forstå den ret skulle det være muligt at etablere den fornødne forening af de befriede sjæle (som i sig selv er symbol på sjælen i alle former) med de sjæle, der er i fængsel. Meget af succesen med dette planlagte arbejde vil afhænge af den intellektuelle forståelse hos medlemmerne af den nye gruppe af verdenstjenere i forbindelse med den nødvendige fremgangsmåde. Succesen vil også afhænge af deres vilje til at acceptere, hvad denne mulighed indebærer, og deres beredvillighed til at arbejde ad de angivne retningslinjer. De har ingen garanti for nøjagtigheden af de krav, der stilles vedrørende denne periodes betydning, ej heller har de nogen personlig viden om den her beskrevne situation. Nogle ved end ikke, at der er et iagttagende Hierarki, men de er viede og uselviske sjæle, og som sådan hører de til den nye gruppe af verdenstjenere. Hvis de har åndelig stræben, kan bede, meditere og tjene, idet de fortsat koncentrerer sig i forening med alle andre tjenere, vil menneskehedens redning gøre fremskridt, meget hurtigere end hidtil; denne kaldelse vil mange respondere på.

For den enkelte discipel kunne betydningen af denne lov om

magnetisk impuls og de tilsvarende relationer i hans eget liv også vises i følgende opstilling:

1. Sjælens verden på de højere mentalplan
2. Mesteren for hans gruppe
3. Solenglen
4. Den stræbende discipel på de lavere mentalplan
5. Personligheden, integreret og ofte besværlig
6. Aspirantens omgangskreds

De studerende har gavn af at have disse analogier i tankerne, for de kan ofte nå til en frigørelse fra deres eget livs begrænsninger og til en bedre forståelse af de større spørgsmål, når de ser, at deres små, ubetydelige liv kun er en genspejling af større og vigtigere faktorer.

Det er altid klogt at erindre, at der på planet for sjælens eksistens ingen adskillelse er, ikke noget, der hedder »min sjæl og din sjæl«. Det er kun i de tre verdener for illusion og maya, at vi tænker på sjæle og legemer. Det er en velkendt, okkult frase, men en understregning af den velkendte sandhed vil undertiden tjene til at overbevise jer om dens rigtighed.

Den anden illustration, som måske bedre kan anskueliggøre meningen og formålet med denne lov, og som vil være af yderste interesse for esoterikere, kan findes i forbindelse med det symbol, der nærmere beskriver denne lov i de hellige optegnelser og i Logens arkiver. Symbolet er de to ildkugler og trianglen. Dette har ikke kun planetarisk og kosmisk betydning, men har også en meget afgørende relation til den individuelle udfoldelse (i det fysiske legeme) af disciplens åndelige liv. Lad mig udtrykke det helt enkelt. De studerende ved, at der i hovedet findes to centre, ajacentret og issecentret - to ildkugler, symbolet på sjælens opildnede bevidsthed og ikke på legemets animale bevidsthed.

Disse to centre (i den ydre verden bestående af de to kirtler, pinealkirtlen og hypofysen) begynder at vibrere, at blive

levende og intenst aktive gennem tjeneste, meditation og den rette åndelige stræben. Der oprettes til sidst en kontakt, en forbindelseslinje imellem dem, som fortsat vokser i styrke. Der er også en anden linje, en frembrydende, brændende kraft hen imod rygsøjleens top. Efterhånden som sjælens liv bliver stærkere, øges centrenes udstråling, og periferien af deres indflydelsessfære fastsættes og skaber et dobbelt magnetisk felt. Rent esoterisk drives de »magnetisk mod hinanden« og mod den oplagrede energi, der findes i rygsøjlen, og som lokaliseres i de fem centre langs denne. Til sidst bliver samspillet så kraftfuldt, at en krafttriangel kommer til syne inden for magnetfeltets radius, og denne triangel af lys, af levende ild, sammenkæder de tre »laya-centre«. Da er symbolet fuldendt, og det tilkendegiver, at disciplen nu er kontrolleret af den subjektive side af sit væsen. Han styres nu af loven om magnetisk impuls (således som sammenkædningen af hovedets centre viser det), og de to aspekter af hans væsen, det højere og det lavere, der udgør de to poler, som han beskæftiger sig med, er nu forenet. Den polare forening er gennemført.

Emnet for dette magnetiske samspil giver stof til eftertanke og viser gruppens vej og ligeledes vejen til individuel tjeneste. Efterhånden som de enkelte aspiranter glemmer sig selv i tjeneste, og efterhånden som de når den indre afstand over for det personlige livs krav og hændelser, lærer de at opretholde en inderlig og varig tillidens, glædens og kærlighedens ånd over for hinanden. De lærer at arbejde helhjertet sammen for at hjælpe verden og aflaste Hierarkiet.

3. Loven om tjeneste

<i>Nr.</i>	<i>Eksoterisk navn</i>	<i>Esoterisk navn</i>	<i>Symbol</i>	<i>Stråleenergi</i>
3	Loven om tjeneste	Loven om vand og fiskene	En mand med en vandkrukke	Udstrålende energi
	Sjette stråle			

Vi skal nu betragte sjælens tredje lov, som er udset til at styre al sjælsaktivitet. Det er loven om tjeneste. Men inden vi uddyber dette emne nærmere, vil jeg gerne omtale tre ting, som fortjener vor fulde opmærksomhed.

For det første er det en kendsgerning, at resultatet af al kontakt opnået ved meditation og hele vor succes vil blive bestemt af den påfølgende tjeneste for menneskeheden. Hvis der er den rette forståelse, vil handlingen nødvendigvis være rigtig.

Det er tidligere blevet understreget, at de tre store videnskaber, som vil vise sig i den nye tidsalder, og som vil føre menneskeheden fra det uvirkelige til det virkelige og fra åndelig søgen til erkendelse, er:

1. Videnskaben om meditation, den kommende videnskab om sindet.
2. Videnskaben om antahkaranaen eller videnskaben om den brobygning, der må finde sted mellem den højere og lavere tænkning.
3. Videnskaben om tjeneste, som er en bestemt teknik med henblik på enhedsskabelse.

Vi skal nu ligeledes betragte de store linjer i denne videnskab, som er den store, udløsende faktor i disciplens liv.

For det andet er der ingen mulighed for at unddrage sig denne lov om tjeneste. Unddragelse medfører straf, hvis det sker bevidst. Evne til at tjene markerer et bestemt fremskredent stadium på vejen, og først når dette stadium er nået, kan der ydes spontan tjeneste i kærlighed, ledet gennem visdom. Hvad der indtil dette tidspunkt er synligt, er god hensigt, blandede motiver og ofte fanatisme. Dette vil vi belyse senere.

Denne lov om tjeneste er baseret på visse energier og impulser, som påvirker den planetariske rytme, og som udgår

fra det tegn i zodiakken, som vi til stadighed bevæger os ind i. Derfor er der ingen undtagelsesmulighed. Det er virkningen af denne kraft, der i nogle lande ensretter masserne på en sådan måde, at det enkelte individ tjener gruppen ved en tvungen fornægtelse af sit eget selv. Det enkelte menneskes egne ideer, eget personlige velvære og dets egen individualitet er underordnet helheden, og mennesket er relativt umyndiggjort set ud fra sjælens udfoldelse. Mennesket er tvunget til at indordne sig under gruppebetingelserne, frivilligt eller ufrivilligt. Dette er en af de laveste manifestationer af denne lovs virkning på menneskets bevidsthed. I dens højeste udtryk har vi den tjeneste, der ydes af mestrenes Hierarki i alle naturriger på planeten. Mellem disse to ekstreme udtryksformer er der stor forskel, men begge er i samme grad affødt af reaktionen på loven om tjeneste (i det ene tilfælde tjeneste ydet bevidst, i det andet ubevidst styret).

For det tredje blev denne lov for første gang udtrykt fuldt og helt af Kristus for totusinde år siden. Han var forløberen for Vandbærerens tidsalder; derfor betonedede han uophørligt den kendsgerning, at han var »livets vand«, det levende vand, som mennesker havde behov for, og derfor er denne lovs esoteriske navn loven om »vand og fiskene«. Fiskenes tidsalder forberedte langsomt, meget langsomt, vejen for tjenestens guddommelige aspekt, som vil blive de kommende århundreders storhed. I dag har vi en verden, der langsomt og støt er ved at nå til den erkendelse, at »intet menneske lever for sig selv«, og først når den kærlighed, der har været talt og skrevet så meget om, finder sin udløsning i tjeneste, kan mennesket begynde at leve op til sine iboende evner.

Tegnet for Vandbærerens tidsalder er en mand, der på sine skuldre bærer en vandkrukke, der er så fuld, at den flyder over til alt og alle, og dog mindskes indholdet ikke. Tegnet for loven om tjeneste ligner meget ovennævnte, men forskellen ligger i, at mennesket her står fuldstændigt afbalanceret som et kors

med udstrakte arme og med vandkrukken på hovedet. Denne forskel er af virkelig stor betydning. Vandkrukken anbragt på skuldrene betegner tjenestebyrden. Det er ikke let at tjene. Mennesket er i dag kun lige begyndt at lære, hvordan han skal tjene. Vandkrukken på hovedet af mennesket, som i så lang tid har været bundet af offerets kors, at placeringen er blevet helt naturlig for ham, indicerer, at korset, der så længe har holdt ham oppe, nu er forsvundet. Mennesket med vandkrukken på hovedet viser os en sikker holdning, ligevægt og balance. Forståelsen af loven om magnetisk impuls har beredt mennesket til denne balance. Det er loven om den polare forening, hvis symbol henleder til det zodiakale tegn for stjernebilledet Libra - ligevægt og tjeneste. Disse er guddommens to udtryk, som i dag er menneskets næste store mål.

Tjeneste udlægges sædvanligvis som noget meget ønskværdigt, og det erkendes sjældent, hvor overordentlig vanskelig tjeneste egentlig er; der må ofres megen tid, forbundet med afsavn af interesser og egne ideer. Tjeneste kræver uhyre hårdt arbejde, fordi den nødvendiggør velovervejet indsats, bevidst viden og evne til at arbejde uden tilknytning. Disse kvaliteter opnås ikke let af den almindelige aspirant, og dog er i dag tendensen til at tjene en holdning, der gælder for et stort flertal af verdens befolkning. Så stor en succes har den evolutionære proces været.

Tjeneste betragtes ofte som den tjenendes forsøg på at bibringe de nærmeste omgivelser det samme synspunkt som hans eget, fordi det, som den vordende tjener har anset for godt, sandt og nyttigt, må nødvendigvis være godt, sandt og nyttigt for alle. Tjeneste anses for at være noget, vi yder de fattige, de hjemsøgte, de syge og de ulykkelige, fordi vi gerne vil hjælpe dem og kun lidet erkender, at denne hjælp først og fremmest tilbydes, fordi vi selv er blevet ilde berørt af de ulykkelige forhold og derfor må forsøge at forbedre disse forhold, for at vi

igen kan føle os godt tilpas. Denne form for hjælp befrier os fra vor egen elendighed, selv om det ikke lykkes os at befri eller hjælpe de lidende.

Tjeneste er ofte tegn på et fortravlet og overaktivt temperament eller på en selvtilfreds natur, der får den, der besidder den, til at gøre en ihærdig indsats for at forandre situationer og ændre dem til det, som han synes, de skal være, og hvorved den tjenende tvinger andre mennesker til at tilpasse sig det, som han føler, der skal gøres.

Eller, med andre ord, tjeneste kan opstå af et fanatisk ønske om at træde i Kristi fodspor, denne store Guds søn, »som gik omkring og gjorde godt,« og som gav os et eksempel til efterfølgelse. Mennesker tjener derfor ud fra en følelse af lydighed, og ikke ud fra en spontan indskydelse rettet imod de nødlidende. Den væsentlige kvalitet for tjeneste mangler således, og i begyndelsen formår menneskene ikke mere end at gøre visse tilløb. Tjeneste kan ligeledes ydes ud fra et dybt rodfæstet ønske om åndelig fuldkommenhed. Dette betragtes som en af de nødvendige kvalifikationer for discipelskab, og for at blive discipel må man derfor tjene. Denne teori er korrekt, men tjenestens levende substans mangler. Idealet er korrekt, sandt og fortjenstfuldt, men motivet bag er helt forkert. Tjeneste kan også ydes, fordi det mere og mere bliver skik og brug at være optaget af en eller anden form for tjeneste. Mennesket følger med strømmen. Alle tjener aktivt inden for velgørende bevægelser, i filantropiske foretagender, i Røde Kors arbejde, inden for områder af opbyggende, opdragelsesmæssig karakter og med den opgave at forbedre forholdene i en nødlidende verden. Det er moderne at tjene på den ene eller den anden måde. Tjeneste giver en følelse af magt, tjeneste bringer venner med sig, tjeneste er en form for gruppeaktivitet og giver ofte den tjenende langt mere (rent verdsligt) end den, der tjenes.

Og dog, til trods for alt det, som viser forkerte motiver og

falsk stræben, ydes der konstant og beredvilligt tjeneste. Menneskeheden er på vej mod den rette forståelse af tjeneste, den er ved at blive modtagelig over for denne nye lov og er ved at lære at reagere på den stedse virkende vilje, der tilskrives dette store livsvæsen, som besjæler stjernebilledet Vandbæreren på samme måde, som vor Sollogos besjæler vort solsystem og vor planetariske Logos vor planet Jorden.

Begrebet tjeneste er på dette tidspunkt det vigtigste begreb, der må forstås, for ved at vi forstår det, åbner vi os fuldstændigt for de nye indstrømmende indflydelser. Loven om tjeneste er den energi, som et stort væsen udtrykker, og som i samarbejde med ham, »i hvem vi lever, røres og har vor væren« udsætter menneskeheden for visse indflydelser og energistrømme, der til sidst vil udvirke tre ting:

1. Vække hjertecentret hos alle aspiranter og disciple.
2. Gøre det muligt for den emotionelt polariserede menneskehed at fokusere mentalt og intelligent i sindet.
3. Overføre solar plexus energien til hjertet.

Udviklingen af det, som vi kunne kalde »hjertets bevidsthed« eller sand følelse, er det første skridt hen imod gruppebevidsthed. Denne gruppebevidsthed og denne identifikation med følelsesaspektet i alle grupper er den kvalitet, der fører til tjeneste - en tjeneste i lighed med mestrenes tjeneste, og en tjeneste, som Kristus viste os i Galilæa.

a. Nogle spørgsmål vedrørende tjeneste

Den i dag ydede tjeneste er, som den er, fordi menneskers respons på disse nye indflydelser fra Vandbærerenes tidsalder i øjeblikket registreres i astrallegemet og kommer til udtryk gennem solar plexus. Dette forklarer, hvorfor det meste af den

tjeneste, der ydes i verden i vor tid, er af emotionel karakter. Tjeneste er ansvarlig for det had, der oparbejdes af dem, som reagerer sensitivt på lidelse, og som på grund af deres emotionelle identifikation med lidelse, lægger skylden for de ulykkelige forhold, de møder, på et enkelt menneske eller en gruppe mennesker. Den er ligeledes ansvarlig for den i al almindelighed utilfredsstillende karakter af meget af det, som nu er ved at blive gjort for at afhjælpe tilstandene. Den er utilfredsstillende set ud fra sjælens højere synsvinkel.

Når, imidlertid, den ydede tjeneste er baseret på en mental respons på menneskehedens behov, så løftes hele problemet ud af illusionens slør og op af verdensblændværkets dal. Da registreres impulsen til at tjene i hjertecentret og ikke i solar plexus, og når dette bliver mere almindeligt, så får vi en mere lykkelig og vellykket tilkendegivelse af tjeneste.

I denne afhandling søger jeg at være yderst praktisk, for denne nye videnskab om tjeneste må være baseret på de rigtige grundsætninger og på en sund forståelse. Måske er den mest enkle måde, hvorpå jeg kan behandle et så nyt og dog så kendt emne på, at formulere visse spørgsmål og derefter besvare dem så udførligt og så koncist som muligt.

1. Hvordan definerer vi ordet »tjeneste«?
2. Hvad kendetegner området for denne tjeneste, og hvorfor kalder vi den for en videnskab?
3. Hvad kendetegner den sande tjener?
4. Hvilken virkning har tjeneste
 - a. på sindet?
 - b. på følelserne?
 - c. på det æteriske legeme?
5. Beviser denne videnskab, at de syv nøgle- eller stråletyper anvender bestemte metoder i deres tjeneste?

Ved at behandle disse spørgsmål har jeg tre muligheder:

1. Vise, i mine svar på hvert spørgsmål, at tjeneste ikke er en følelse eller et ideal, men at den er en virkning og på samme tid en videnskabelig fremgangsmåde.
2. Vise behovet i dag for den rette forståelse af en teknik, som, når den anvendes af den nye gruppe af verdenstjenere, vil føre menneskeheden ind i den sande betydnings og de virkelige værdiers verden. Jeg vil forsøge at vise, hvordan den nye gruppe af verdenstjenere vil arbejde.
3. Give jer en idé om, hvordan visse grupper under visdommens mestre tjener på vor planet i vor tid.

Når spørgsmålene besvares, vil vi tage dem ét for ét.

Hvordan definerer vi ordet »tjeneste«?

Definitionen af dette ord er ikke let. Der har været for mange forsøg på at definere det set ud fra personlighedens viden. Tjeneste kan kort defineres som den spontane virkning af sjælskontakt. Denne kontakt er så fuldstændig og fast, at sjælens liv kan strømme ind igennem det instrument, som sjælen er nødt til at benytte på det fysiske plan. Det er den måde, hvorpå denne sjæls natur kan gøre sig gældende i det praktiske livs verden. Tjeneste er ikke en kvalitet eller en præstation; den er heller ikke en aktivitet, som mennesker ihærdigt må stræbe hen imod; den er ikke en metode til at frelse verden. Denne forskel må forstås ganske tydeligt, ellers vil hele vor holdning til denne yderst vigtige bevisførelse for evolutionsprocessens succes i menneskeheden være på vildspor. Tjeneste er en tilkendegivelse af liv. Den er en sjælsimpuls og viser sjælens evolutionære drivkraft i lige så høj grad som drivkraften til selvopholdelse eller til arternes forplantning viser dyresjælen. Dette er en vigtig udtalelse.

Tjeneste er et sjælsinstinkt, hvis vi må bruge et så utilstrækkeligt udtryk, og er derfor en medfødt egenskab og et særpræg ved sjælens udfoldelse. Den er det fremtrædende kendetegn for sjælen, ligesom *begær* er den lavere naturs fremtrædende kendetegn. Tjeneste er gruppebegær, ligesom den i den lavere natur er personlighedens begær. Den er drivkraften til det bedste for gruppen. Tjeneste kan derfor ikke læres eller påtvinges et menneske som et ønskværdigt bevis for aspiration, der fungerer udefra, og er baseret på en teori om tjeneste. Den er helt enkelt den første reelle virkning, der på det fysiske plan vidner om den kendsgerning, at sjælen begynder at udtrykke sig i en ydre manifestation.

Hverken teori eller aspiration vil eller kan gøre et menneske til en virkelig tjener. Hvordan kan det da være, at så megen tjenesteaktivitet giver sig til kende i verden i dag?

Ganske enkelt, fordi det liv, de ord og de gerninger, som kendetegner verdens første, store tjener, som kom til os for at lade os forstå, hvad tjeneste egentlig er, nødvendigvis har haft en virkning; mennesker prøver i dag alvorligt på at efterligne hans eksempel, idet de kun lidet forstår, at efterligning ikke bringer dem de sande resultater, men kun viser dem en voksende mulighed.

Alle disse love for sjælen (og loven om tjeneste er ingen undtagelse) manifesterer sig uundgåeligt på to måder. For det første er der deres virkning på det enkelte individ. Denne indtræffer, når sjælen med sikkerhed er blevet kontaktet, og sjælens mekanisme begynder at respondere. Bevis for dette skulle komme til udtryk nu blandt esoterisk studerende, spredt over hele verden, for de har nået et punkt, hvor den sande tjener kan stå frem fra rækkerne og vidne om en etableret sjælskontakt. For det andet begynder disse love at have en gruppevirkning i selve menneskeheden og at influere menneskeslægten som helhed. Denne virkning er noget i retning af en højere bevidstheds refleksion i den lavere natur,

og derfor er der i dag et sandt kapløb om tjeneste og megen filantropisk indsats. Alt dette er imidlertid stærkt farvet af personligheden, og det gør ofte megen fortræd, for mennesker søger at påtvinge andre aspiranter deres ideer om tjeneste og deres personlige fremgangsmåde. De er måske blevet sensitive over for sjælsindtryk, men de misfortolker ofte sandheden og er tilbøjelige til at følge personlighedens hensigter. De må lære at lægge vægt på sjælskontakt og på en aktiv fortrolighed med egoets liv og ikke på tjenestens forside. Må jeg bede dem af jer, som responderer på disse ideer og er sensitive over for sjælsindtryk (og som ofte misfortolker sandheden ved at følge personlighedens hensigter) om at lægge vægt på sjælskontakt og ikke på tjenestens forside. Formsidens aktivitet lægger vægt på personlighedens ambitioner og tilslører dem med tjenestens blændværk. Hvis der drages omsorg for det væsentlige ved tjenesten - sjælskontakt - så vil den ydede tjeneste flyde med en spontanitet ad de rigtige baner og bære megen frugt. Den uselviske tjeneste og dybe strøm af åndeligt liv, som er blevet udvist inden for verdensarbejdet i den senere tid, er et lovende tegn.

Hvad kendetegner området for denne tjeneste, og hvorfor kalder vi den for en videnskab?

Det næste punkt, vi skal betragte, er området for denne tjeneste og dens videnskabelige karakter. Området for tjeneste viser sig frem for alt som åndens liv, der virker inden for grænserne af menneskets eget væsen. Det første, sjælen har at gøre, når der er etableret kontakt, og mennesket ved det i sin hjernebevidsthed, ikke mindst på grund af sindets aktive modtagelighed for indtryk, er at gøre mennesket opmærksom på, at han er et levende, guddommeligt princip, og dernæst at forberede den lavere trefoldige natur, således at den automatisk kan underkaste sig loven om offer. Den vil da ikke optræde

som en hindring for det liv, som må og vil strømme igennem den. Dette er den første og den sværeste opgave, og med denne opgave er verdens aspiranter i øjeblikket beskæftiget. Dette viser det udviklingstrin, som flertallet har nået, ikke sandt? Når denne lovs rytme er blevet indført, og det inkarnerede menneskes naturlige drivkraft bliver et udtryk for sjælen, og når denne rytme gennemføres som en naturlig, daglig foreteelse, begynder mennesket at »stå i åndelig væren«, og det liv, som strømmer igennem ham, blidt og naturligt, vil herefter have en virkning på hans omgivelser og hans medarbejdere. Denne virkning kan da kaldes et »liv i tjeneste«.

Alt for megen vægt er blevet lagt på den *proces*, hvorved den lavere natur skal undertvinges tjenestens højere lov, og begrebet offer har udviklet sig i dets værste betydning. Dette begreb understreger det nødvendige og uundgåelige modsætningsforhold mellem den lavere natur, der virker ud fra sine egne love, og de højere aspekter, som virker under de åndelige love. Så antager ofringen af det lavere til det højere store proportioner, og ordet passer helt i den sammenhæng. Der er tale om offer. Der er lidelse. Der finder en smertelig frigørelsesproces sted. Der gøres et langvarigt forsøg på at lade livet strømme igennem, medens personligheden bestandigt opfører den ene barriere og forhindring efter den anden. Dette stadium og denne holdning kan vi betragte med sympati og forståelse, for der er dem, der er så optaget af teori i deres tjeneste og dens udtryksform, at det ikke lykkes dem at tjene, og de evner heller ikke at forstå den smertefulde periode, som altid går forud for udvidet tjeneste. Deres teorier blokerer vejen til det sande udtryk og lukker døren for virkelig forståelse. Tankens element er for aktiv.

Når det personlige lavere selv underordnes de højere rytmer og er lydige over for den nye lov om tjeneste, da vil sjælens liv begynde at strømme igennem mennesket til andre, og virkningen i den nærmeste familie og gruppe vil være den, at

mennesket viser en virkelig forståelse og en sand hjælpsomhed. Efterhånden som livsstrømmen bliver stærkere gennem anvendelse, vil virkningen brede sig fra den nærmeste lille familiegruppe til omgivelserne. Et større kontaktområde bliver da muligt, indtil til sidst (hvis adskillige liv på den måde er blevet tilbragt under indflydelse af loven om tjeneste) virkningen af det udstrømmende liv måske omfatter hele nationen og hele verden. Men det vil ikke blive planlagt, heller ikke vil der blive kæmpet for det som et mål i sig selv. Virkningen vil blive et naturligt udtryk for sjælens liv og tage form og retning efter et menneskes stråle og forgangne liv; den vil blive farvet og bestemt af de omgivende forhold, - af tiden, af perioden, af race og alder. Den vil blive en levende strøm, og en spontan given ud, og det tilkendegivne liv og den kraft og kærlighed, der sendes ud fra sjælens plan, vil virke som en mægtig, tiltrækkende kraft på de gruppeenheder, som sjælen eventuelt kommer i kontakt med i de tre verdener for sjælens udtryk. Der er ingen andre verdener, i hvilke sjælen i denne tid kan udtrykke sig på denne måde. Intet kan stoppe eller standse dette livs kraft af naturlig, kærlig tjeneste undtagen i de tilfælde, hvor personligheden kommer i vejen. Da bliver tjeneste, således som lærerne på livets indre side forstår den, forvrænget og forandret til overdreven geskæftighed. Den ændres til ambition, til et forsøg på at få andre til at tjene, således som vi synes, at tjeneste bør ydes, samt til en kærlighed til magt, som er en hindring for sand tjeneste, i stedet for til kærlighed til vore medmennesker. Der opstår et faremoment i ethvert liv, når tjeneste er forstået i teorien, og den højere lov er erkendt. Da kan personlighedens evne til at imitere og efterabe, og den iver, der skyldes en ekstrem aspiration, let forveksle teori med virkelighed, og et tjenestelivs ydre ageren med sjællivets naturlige, spontane strøm gennem det redskab, hvorigennem det udtrykker sig.

Behovet for en voksende finere skelneevne er konstant, og

alle viede studerende opfordres indtrængende til at tage sig selv op til vurdering i denne tid. De står over for en ny cyklus i tjeneste og må benytte sig af en ny muligheds dag. Der er et stort behov for at være forankret i åndelig væren; hvor denne afbalancerede holdning findes, vil det ikke være nødvendigt for andre at anspore mennesket til tjeneste. Lad »lysets kræfter« strømme igennem, og verdenstjenernes rækker vil hurtigt blive fyldt op. Lad »Fredens Ånd« anvende den lavere natur som et instrument, og der vil være fred og harmoni inden for det personlige tjenesteområde. Lad »den gode viljes ånd« beherske vore tanker, og der vil ikke være plads til kritik og nedbrydende diskussioner. Det er af denne årsag, og for at udvikle en gruppe af tjenere, som kan arbejde efter sande, åndelige retningslinjer, at der må lægges større og større vægt på *harmløshed*. Harmløshed bereder vejen for livets indstrømning, harmløshed spreder de hindringer, der står i vejen for kærlighedens frie udstrømning; harmløshed er nøglen til den lavere naturs frigørelse fra verdensillusionens greb og fra den ydre tilværelses magt.

Vi har givet udtryk for vor overbevisning om, at en af den kommende tidsalders store videnskaber vil blive bygget op omkring aktiv tjenesteydelse. Vi har benyttet ordet »videnskab«, fordi tjeneste, som en åndelig kvalitet, hurtigt vil blive anerkendt som det ydre synlige udtryk for en indre virkelighed, og med den rette forståelse af tjeneste vil meget blive åbenbaret med hensyn til sjælens natur. Tjeneste er en metode til at frembringe synlige, ydre og håndgribelige resultater på det fysiske plan. Jeg henleder jeres opmærksomhed på dette som et vidnesbyrd om dens skabende kvalitet. I kraft af denne skabende kvalitet vil tjeneste til sidst blive betragtet som en verdenstjeneste. Den er en skabende trang, en skabende impuls, en skabende energi af stor betydning. Denne tjenestens kreativitet er allerede så småt blevet anerkendt i de menneskelige anliggendes verden under

forskellige navne som fx erhvervsuddannelse. Der vil ikke mangle anerkendelse af den drivkraft, der kommer af den rette forståelse af sociale forhold og studiet af disse. Ligeledes forskes der meget i samme retning inden for kriminologi og den rette behandling af ungdommen inden for en hvilken som helst nation og national gruppe.

Tjeneste er frem for alt også den fremgangsmåde, som de rette gruppeforbindelser benytter, det være sig den rette vejledning af et asocialt barn i en familie, den kloge assimilering af en urostifter i en gruppe, håndteringen af asociale grupper i vore storbyer, den rette praksis ved børneopdragelse på vore læreanstalter, forholdet mellem de religiøse og politiske partier eller mellem nationer. Alt dette er del af den nye og voksende videnskab om tjeneste. Indførelsen af denne lov vil til sidst bringe lys ind i en splittet verden og lede menneskets frigjorte energier i de rigtige retninger. Det er ikke muligt at gøre andet her end kort berøre dette. Emnet er for stort, for det indbefatter den åndelige bevidstheds opvågnen med hele dens ansvar og sammensvejsningen af det enkelte individ med en bevidstgjort gruppe. Det indebærer ligeledes indførelsen af en nyere og højere rytme i den praktiske verden. Tjeneste udgør derfor et afgjort videnskabeligt forsøg og tiltrækker de mest fremtrædende intelligensers opmærksomhed. Til sidst skulle det også resultere i verdensdisciplenes viede indsats.

Hvad kendetegner den sande tjener?

Hans kendetegn kan beskrives nemt og kort. De er ikke helt det, man kunne have troet. Jeg taler her ikke om de kvalifikationer, som kræves for at betræde discipelskabets vej eller prøvestadiets vej. Disse er velkendte. De er det åndelige livs selvfølgeligheder og udgør slagmarken, eller kurukshebra, for de fleste aspiranter. Vi beskæftiger os her med de kvaliteter,

som vil træde frem, når et menneske arbejder under impulsen fra loven om tjeneste. De vil vise sig, når han er en virkelig kanal for sjælens liv. De vigtigste tre kendetegn for ham vil da være følgende:

1. Han vil, som det kunne forventes, udmærke sig ved kvaliteten *harmløshed* og ved aktivt at afholde sig fra sådanne handlinger og sådan tale, som kunne såre eller give anledning til misforståelse. Hverken med ord, antydning, indblanding, insinuation eller udtalt utilfredshed vil han skade sin gruppe. I vil bemærke, at jeg ikke siger »vil skade nogen enkeltperson«. De, som arbejder under loven om tjeneste, behøver ingen påmindelse om ikke at gøre den enkelte fortræd. De behøver derimod på grund af den overvældende åndelige stimulering og intensiteten af deres aspiration at blive mindet om at vise harmløshed over for gruppen.
2. Det andet kendetegn er en *villighed til at lade andre tjene, som de finder bedst*, vel vidende, at det liv, der flyder gennem den enkelte tjener, må finde sine egne kanaler og veje, og at det kan være farligt at dirigere disse strømme og derved forhindre fuldførelsen af den påtænkte tjeneste. Den tjenendes anstrengelser vil udvikle sig i to retninger:
 - a. At hjælpe andre til at bevare en tilstand af åndelig væren, således som han selv er ved at lære det.
 - b. At bistå den enkelte med at udtrykke sin tjeneste inden for det område, han har valgt, på den måde han ønsker at udtrykke sin tjeneste, og ikke som den betragtede hjælper synes, han burde gøre det.

Et punkt bør her klarlægges. De, som arbejder under loven om tjeneste, har ikke først og fremmest til opgave at samarbejde med den gruppe i verden i dag, som arbejder

under virkningen af den generelle respons på det, som vi tidligere har omtalt. Disse virkninger føres let ind i de aktiviteter, som samlet giver sig udslag i filantropiske bestræbelser, pædagogiske forsøg eller en social indsats i samfundslivet. Tallet på dem, som responderer således, er legio, og viljen til at tjene på denne måde, behøver intet incitament. Den bemærkelsesværdige respons på de mange nyere fremstød for god vilje var et afgjort bevis på dette. Men den nye tjenertypes arbejde styres hen imod dem, som er ved at skabe sjælskontakt, og som derfor kan arbejde under den nye lov for Vandbærerens tidsalder, der er på vej ind. Denne lov koncentrerer sig ikke alene om at opretholde tilstanden af åndelig væren, men også om *sammen med andre* at arbejde subjektivt, telepatisk og integreret. Denne forskel fortjener opmærksomhed, for der kan nemt spildes kræfter ved at gøre en indsats på områder, der allerede varetages udmærket set ud fra de resultater, der er opnået af tjenestehederne i dette område.

3. Det tredje kendetegn for den nye tjener er *glæde*. Glæde erstatter kritik (denne årsag til megen elendighed) og er *stilhedens tavse sprog*.

Det ville være godt at grunde over de sidstnævnte ord, for deres sande betydning kan ikke gengives i ord, kun gennem et liv, helliget de nyere rytmer og tjeneste for helheden. Da kan denne »stilhedens talende glæde« og »glædebringende talende stilhed« lade sin sande betydning skinne igennem.

Hvilken virkning har tjeneste på sindet, følelserne og det æteriske legeme?

Vi må huske, at det er gennem dens virkninger, at fremtidens videnskabsmand vil begynde at drage slutningen om den

virkelige eksistens af en indre årsag, af en indre virkelighed, et selv eller en sjæl. Vi har set, at tjeneste ikke blot er et menneskes eller en gruppes aktivitet, der ydes i en god hensigt for et andet menneske eller en gruppe. Tjeneste i sig selv er afgjort resultatet af en voldsom indre begivenhed, og når dette resultat er bragt i stand, vil det vise sig at have frembragt et antal skabende sekundære årsager. Disse er først og fremmest en ændring i den lavere bevidsthed, en tendens til at vende sig fra de ting, der vedrører det personlige selv hen imod vigtigere gruppeanliggender, en nyorientering, som er virkelig og udtryksfuld og en kraft, der ændrer tilstande (gennem skabende aktivitet), hvilket er tilkendegivelsen af noget nyt og dynamisk. Efterhånden som denne indre begivenhed stabiliserer sig til en afbalanceret indre tilstand, bliver tilkendegivelsen af ovennævnte forandringer mere regelmæssig og mindre krampagtig, og virkningerne af de nye kræfter, der strømmer ind i personligheden, og som senere skal bruges i skabende øjemed, vil blive set i alle tre legemer. Således tager den sande tjener sine redskaber i besiddelse med henblik på tjeneste, og herefter kan et skabende arbejde fortsætte på alle tre plan i overensstemmelse med Planen. Således har Gud i sin visdom valgt at begrænse sig, og evolutionsarbejdet skrider frem udelukkende gennem hans udvalgte bygmestre og under ledelse - på denne planet - af de mennesker, hvis liv er ved at blive transformeret gennem sjælskontakt og skabende tjeneste, og som udgør det planetariske Hierarki.

Når der er skabt samklang, når enhedsskabelse er blevet gjort mere konstant, og når antahkaranaen (broen, der forbinder det højere og det lavere) er under endelig opførelse, begynder tjenestens sande natur, således som *den praktiseres af den enkelte*, at træde frem. Den første virkning af sjælens indstrømmende kraft, som er den vigtige faktor, der fører til tjeneste i praksis, vil være at integrere personligheden og forene menneskets tre lavere aspekter til én tjenende helhed.

Dette er et vanskeligt og elementært stadium for den studerende i visdommens hal. Mennesket bliver sig sin magt og sin kapacitet bevidst, og idet han har forpligtet sig til tjeneste, begynder han at tjene desperat. Han skaber den ene og den anden kanal for at udtrykke den kraft, der driver ham. Han river ned og ødelægger ligeså hurtigt, som han skaber. Han bliver midlertidigt et alvorligt problem for de andre tjenende, som han måtte være tilknyttet, for han ser ingen anden vision end hans egen, og den aura af kritik, der omgiver ham, og det ihærdige tryk fra den selvhævdende kraft i hans indre forårsager, at »de små« snubler, og der må konstant foretages et genoprettende arbejde (på hans vegne) af ældre, mere erfarne disciple. Han bliver offer, for en tid, for sin egen indre trang til at tjene og for den kraft, der strømmer igennem ham. Dette stadium vil i nogle tilfælde puste ild i ambitionens latente frø. Denne ambition er i sidste instans personlighedens trang til forbedring og er på rette sted og tid et aktiv, men det må rykkes op med rode, når personligheden bliver sjælens redskab. I andre tilfælde vil den tjenende opnå en mere vidtrækkende og kærlig vision, og medens han fjerner blikket fra sin egen bedrift, vil han gå til arbejdet i tavs forening med grupperne af alle sande tjenere. Han vil lade sin personligheds tendenser, sine ideer og sine ambitioner synke ned i det større gode for helheden, og selvet vil blive tabt af syne. Måske kan der ikke gives noget bedre forslag til den mand eller den kvinde, som søger at virke som en sand tjener, end at bede dem gentage daglig, og lægge hele deres hjerte og sind i ordene, dedikationen i slutningen af den esoteriske katekismus, der er medtaget sidst i bogen *Indvielse, menneskelig og solar*. Jeg vil gerne minde sådanne tjenere om, at dersom de oprøres over eller forfærdes ved de ideer, der ligger bag de ord, så viser det måske, hvor stort behov de har for at præge deres bevidsthed med dette livsmål. Denne forpligtelse lyder som følger:

»Jeg spiller min rolle med fast beslutsomhed og i alvorlig stræben. Jeg ser opad, jeg hjælper nedad, jeg drømmer ikke, ej heller hviler jeg; jeg arbejder hårdt; jeg tjener, jeg høster, jeg beder. Jeg er korset, jeg er vejen, jeg står over det arbejde, jeg gør; jeg hæver mig over mit slagne selv, jeg døder begær, og jeg strider, medens jeg glemmer al belønning. Jeg giver afkald på fred, jeg opgiver retten til hvile, og under smertens pres mister jeg mig selv og finder Mig Selv, og træder ind i freden. Alt dette forpligter jeg mig højtideligt til, idet jeg påkalder mit højere selv.«

Efterhånden som arbejdet med at lære at tjene fortsætter, og den indre kontakt bliver mere sikker, vil det næste, der sker, være en uddybning af det meditative liv og en hyppigere forekommende oplysning af sindet gennem sjælens lys. Derved åbenbares Planen. Det betyder dog ikke en spredning af dette lys ud over den tjenendes planer, hverken for hans eget livs vedkommende eller for hans valgte tjenesteområde. Dette må være klart forstået. Det ville kun antyde (om det skete) den mentale behændighed, hvormed den tjenende finder måder til retfærdiggørelse af sin egen ambition. Det vil derimod være erkendelsen, i sindet, af Guds plan for verden på netop den tid, hvor den tjenende lever, og af den del, han skal udføre for at fremme mål og hensigter for dem, der er ansvarlige for at bringe denne Plan videre. Han bliver da villig til at være en ganske lille del af et større hele, og denne holdning ændrer sig aldrig, end ikke når disciplen er blevet en visdommens mester. Han er til den tid i kontakt med et langt større koncept af Planen, og hans ydmyghed og hans proportionssans forbliver uændret.

En integreret, intelligent personlighed er tilstrækkelig til at den tjenende kan klare at udføre sin del af verdens aktive arbejde, forudsat hans vision ikke er sløret af personlig ambition, og at hans aktivitet ikke er af en sådan art, at den

degenererer til påtaget hastværk og til en udfoldelse af rastløs aktivitet. Det er selve sjælens opgave ved at indpræge ideer at åbenbare for det ligevægtige, fredfyldte sind det næste skridt, der skal tages i arbejdet med verdens evolution. Således er Planen for menneskeheden.

Efterhånden som kraften strømmer gennem personligheden og formidler den tjenende den nødvendige vision og følelsen af magtfuldhed, hvorved han bliver i stand til at samarbejde, finder denne kraft vej ind i følelses- og astrallegemet. Her igen vil der være en dobbelt virkning på grund af tilstanden i den tjenendes astrallegeme og hans indre orientering. Det vil muligvis forstærke forblindelsen og gøre illusionen dybere, hvilket udsætter den tjenende for de illusoriske psykiske virkninger, som da findes. Når dette sker, vil han træde frem på det fysiske plan forblændet fx ved tanken om sine overraskende personlige kontakter, medens han kun har været i forbindelse med en eller anden gruppetankeform, der hidrører fra de store. Han vil leve i den illusion, at han er et udvalgt redskab eller et talerør for Hierarkiet, medens sandheden er den, at han er blevet vildledt af de mange stemmer, fordi stilhedens røst er blevet overdøvet af larmen fra astralplanet; han vil blive vildført af den idé, at der ikke er andre veje end hans vej. En sådan illusion og et sådant bedrag er almindelig blandt lærere og mange arbejdende overalt i dag, fordi der er så mange, der helt sikkert skaber en kontakt med deres sjæl, og som bliver optændt af ønsket om tjeneste. Imidlertid er disse vordende tjenere endnu ikke fri for ambition, og principielt har de stadig tilbøjelighed til at lade personligheden komme til udtryk frem for at smelte sammen med gruppen af verdenstjenere. Dog, hvis de kan undgå blændværk og kan skelne mellem det virkelige og det uvirkelige, vil den indstrømmende kraft oversvømme deres liv med frugtbar, uselvsk kærlighed og med hengivenhed over for Planen, over for dem, som Planen tjener, og over for dem, som tjener Planen. Bemærk rækkefølgen i disse holdninger og

lad jer lede i overensstemmelse hermed. Da vil der ikke blive plads til egenkærlighed, selvhævdelse eller selvsk ambition. Alt, hvad det drejer sig om, er behovet for og den tvingende nødvendighed af at tage det næste umiddelbare skridt for at efterkomme dette behov, der viser sig for den tjenendes øjne.

Når hjerte og sind således virker sammen (enten i selvsk forening for at præsentere en aktiv personlighed eller i viet uselvskhed og med en holdning, som er orienteret imod sjælens ledelse), vil den kraft, der gennemstrømmer den tjenende, opdne hans æteriske legeme til aktivitet. Da vil det fysiske legeme automatisk respondere. Den tjenende har derfor et stort behov for at gøre ophold på astralplanet og dér i en hellig og behersket stilhed vente, indtil han tillader kraften at strømme igennem centrene i det æteriske legeme. *Dette tavshedspunkt er et af den åndelige udviklings mysterier.* Når først sjælens kraft eller energi - enten bevaret i sin renhed eller inficeret og vildledt på sin vej frem til fysisk manifestation - har nået det æteriske legeme, er der ikke mere at gøre for den almindelige discipel. Resultatet er, når det når frem til det punkt, uundgåeligt og effektivt. Den indre tanke og begærlivet afgør den aktivitet, som vil komme fysisk til udtryk. Når kraften kommer igennem i renhed, aktiverer den mere og mere centrene over mellemgulvet. Når den kommer igennem farvet af personlighedens tilbøjeligheder, benytter den fortrinsvis solar plexus og river med sig i manifestation alle de astrale illusioner, alle de pompøse vildfarelser og de egoistiske fænomeners blændværk, med ordet »egoistisk« benyttet i dets sædvanlige verdslige, psykologiske betydning. Dette kan let ses i dag hos ledere for forskellige grupper.

b. Karakteristiske metoder for stråletjeneste

Beviser denne videnskab, at de syv stråletyper anvender

karakteristiske metoder i tjeneste?

Med tiden vil dette afgjort blive bevist, og det vil erkendes, at enhver der arbejder og tjener ud fra sin stråle, vil yde denne tjeneste efter ganske særlige og specifikke retningslinjer. De viser for ham den mindste modstands vej og er derfor de mest virkningsfulde. Disse metoder og fremgangsmåder vil udgøre den indre struktur i den kommende videnskab om tjeneste, og de vil blive opdaget, når strålehypotesen vinder indpas, og når metoderne anvendt af disse klart isolerede stråletyper og -grupper er blevet observeret. Disse forskellige veje for tjeneste virker alle i overensstemmelse med Planen, og sammen frembringer de en helhed, en syntese. Den stråle eller de stråler, der på et givet tidspunkt er i manifestation, vil bestemme den generelle tendens for verdenstjeneste, og de tjenere, hvis egoiske stråle er i inkarnation, og som bestræber sig for at arbejde med den rette aktivitet, vil finde, at deres arbejde lettes, hvis de forstår, at den almindelige udvikling er med dem, og at de i den pågældende periode følger den mindste modstands vej. De vil arbejde med større lethed end de disciple og aspiranter, hvis egoiske stråle er ude af manifestation. Denne erkendelse vil føre til et nøje studium af tider og perioder; således vil der ikke være spild af kræfter, og der kan drages virkelig fordel af tjenernes kvalifikationer og evner. Alt vil være i overensstemmelse med Planen. En betragtning af strålerne i og ude af manifestation, og en erkendelse af de disciple og tjenere, der er til rådighed på det fysiske plan på et givet tidspunkt, er en del af det arbejde, der udføres af Hierarkiets mestre.

Tilsynekomsten af den nye gruppe af verdenstjenere i dag er et tegn på, at der er tilstrækkeligt egoiske stråletyper i fysisk manifestation, og at et tilstrækkeligt antal personligheder responderer på sjælskontakt, således at der kan dannes en gruppe, der helt klart kan *modtage indtryk som gruppe*. Det er første gang, at en sådan situation har været mulig. Op til dette

århundrede kunne enkeltpersoner, her og der i forskellige dele af verden, modtage indtryk, og det i vidt forskellige tidsaldre og perioder. Men i dag kan *en gruppe respondere*, og deres antal er forholdsvis stort nok til, at der på planeten kan dannes en gruppe, bestående af et antal personer med en aktivitet af så stor udstråling, at deres auraer kan mødes og kontakte hinanden. Således kan - subjektivt og objektivt - én gruppe fungere.

Der er i dag tilstrækkelige lyscentre spredt over hele verden, og disciple og aspiranter nok til, at de små stråler eller tråde af lys (symbolsk talt), som udgår fra enhver af dem, kan mødes og sammenflettes og danne et netværk af lys i verden. Dette udgør den nye gruppe af verdensstjernerets magnetiske aura. Hvert individ i gruppen er sensitiv over for Planen, enten gennem sin egen personlige viden via kontakt med sin sjæl, eller fordi hans intuition formidler ham, at det, som den gruppe, der tiltrækker ham, accepterer som sin umiddelbare opgave, for ham er sand og rigtig, og med det kan alt det højeste og bedste i ham samarbejde. Hvert individ i denne gruppe vil arbejde i sine egne bestemte omgivelser alt efter sin stråle og sin type. Dette igen vil være præget af hans race og nation. Men arbejdet udføres bedre, efterhånden som gruppens enheder opfylder behovet i deres eget specielle miljø, og på den måde, som for dem er den enkleste og bedste vej, idet de vanemæssigt og opdragelsesmæssigt hører til i netop dette miljø. Dette bør huskes.

De syv stråletyper vil arbejde på følgende måder, som jeg meget kort skal omtale. At gøre mere end det kunne virke begrænsende for dem, der ikke ved nok til at skelne mellem de forskellige kendetegn, eller kunne måske i for høj grad kvalificere og farve erfaringen med hensyn til de tjenere, der kender deres stråle (hvad nogle allerede gør). De kunne i absolut god hensigt søge at tvinge deres sjæls stråle kvaliteter i forgrunden, inden personlighedsstrålen er tilstrækkelig kendt

eller under kontrol. Andre tjenende forveksler ofte de to stråler og anser deres sjælsstråle for at være af en bestemt type, hvorimod det kun er deres personlighedsstråle, som de følger, og som de hovedsagelig er styret af. Ser vi ikke her, med hvilken forsigtighed lærerne af disse sandheder og vogterne af den kommende åbenbaring må gå frem? De er nødt til at værne aspiranterne mod for tidlig opnået viden, som de teoretisk set måske forstår, men som de endnu ikke rent praktisk er rede til at anvende.

Første stråle. Tjenende på denne stråle arbejder, hvis de er erfarne disciple, gennem det, der kunne kaldes for Guds viljes indprægning i menneskers sind. Dette gør de gennem den magtfulde fremføring af ideer mod menneskers sind og en understregning af de styrende principper, som må assimileres af menneskeheden. Når disse ideer er opfattet af aspiranten, medfører de to udviklingsforløb. Først indledes en destruktiv periode og en nedbrydning af det gamle, som virker hæmmende, og denne proces efterfølges senere af den nye idé, som fremtræder så klart, at de intelligente i menneskeheden kan opfatte den. De oven for nævnte ideer indeholder store principper og udgør den nye tidsalders ideer. Første stråles tjenende virker derfor som Guds nedbrydende engle, der nedbryder de gamle former; men ikke desto mindre ligger bagom kærlighedens drivkraft.

Hos gennemsnitsaspiranten er aktiviteten imidlertid ikke så intelligent. Han fatter den idé, som er nødvendig for menneskeheden, men han vil søge at gennemtvinge den, først og fremmest som sin egen idé, noget, som han har set og fattet, og som han utålmodigt søger at pånøde sine medmennesker til deres eget bedste, således som han ser det. Han nedbryder uundgåeligt, ligeså hurtigt som han opbygger, og til sidst tilintetgør han sig selv. Mange værdifulde aspiranter og disciple, som oplæres til tjeneste i denne tid, arbejder på denne sørgelige måde.

Nogle af visdommens mestre og deres grupper af disciple er aktivt engageret i denne tid i et forsøg via indtryk at overføre til menneskeracerne visse grundlæggende og tiltrængte ideer, og meget af deres arbejde bliver forberedt af en gruppe nedbrydende disciple og ligeledes af en gruppe forkyndende disciple, for disse to former for arbejde fremfører opgaven som en enhed. Den idé, der skal være den fremherskende i fremtiden, bekendtgøres i skrift og i tale af én gruppe. Nedbrydernes gruppe tager den op og begynder at opløse de gamle former for sandhed for at bane vej for den nye idé, der bryder frem.

Anden stråle. De, der tjener på denne stråle, tænker, mediterer over og assimilerer de nye ideer, der er forbundet med Planen og gennem deres tiltrækkende kærligheds styrke samler de dem omkring sig, som er nået til det punkt i deres udvikling, hvor de kan respondere på Planens dimension og rytme. De igen kan udvælge og oplære dem, som kan »føre« ideen dybere ned i hovedparten af menneskeheden. Vi bør ikke glemme, at Hierarkiets arbejde i denne tid og den nye gruppe af verdenstjeneres opgave først og fremmest er forbundet med ideer. Disciplene og tjenerne på den anden stråle er »travlt optaget af at bygge boliger for de dynamiske væsener, hvis funktion det altid har været at oplade menneskenes tanker og således indvarsle den nye og bedre tidsalder, som vil tillade opfostringen af menneskesjælene«. Således lyder *Den gamle kommentar*, hvis jeg omskriver dens gamle ordlyd i moderne vendinger. Gennem magnetisk, tiltrækkende, positiv forståelse og ved forstandig og rolig handling, baseret på kærlighed, arbejder tjenerne på denne stråle. I dag bliver deres indflydelse mere og mere fremherskende.

Tredje stråle. De tjenende på denne stråle har i vor tid den specielle funktion at stimulere menneskehedens intellekt, at skærpe det og inspirere det. De arbejder med ideer for at gøre dem lettere forståelige for hovedparten af de intelligente mænd

og kvinder, som findes i verden i denne tid, og hvis intuition endnu ikke er vakt. Det er bemærkelsesværdigt, hvordan de sande tjeneres arbejde stort set gælder de nye ideer og ikke organisationsvirksomhed og kritik (for disse to går hånd i hånd). Ideer gribes af tredje stråle aspiranten, efterhånden som de dukker frem fra den ophøjede bevidsthed hos dem, som den første stråle arbejder for, og bliver gjort tiltrækkende af anden stråle arbejder (tiltrækkende i esoterisk forstand) og de tilpasses det øjeblikkelige behov samt gives stemme gennem den kraft, der udgår fra de intellektuelle tredje stråle typer. Heri ligger der et fingerpeg for mange af de tredje stråle personligheder, som for tiden ses arbejde på de forskellige tjenesteområder.

Fjerde stråle. Denne stråle er ikke i inkarnation for tiden, og derfor er der kun få fjerde stråle egoer til rådighed for verdenstjeneste. Der er imidlertid mange fjerde stråle personligheder, og de kan lære meget ved at studere den nye gruppe af verdenstjeneres arbejde. Den vigtigste opgave for fjerde stråle aspiranten er at bringe de nye ideer i samklang med de gamle, således at der ikke opstår en farlig kløft eller afbrydelse. Det er dem, der skaber et »retfærdigt kompromis« og tilpasser det nye og det gamle, således at det sande mønster bevares. De er beskæftiget med brobygningsprocessen, for de er de sande intuitive og har en evne for syntesens kunst, således at deres arbejde helt afgjort kan hjælpe med til at fremme en nøjagtig fremstilling af det guddommelige billede.

Femte stråle. Tjenere på denne stråle er hurtigt ved at komme i forgrunden. Det er dem, der udforsker formen for at finde dens skjulte idé, dens motiverende kraft, og med det mål for øje arbejder de med ideer, som de beviser enten er sande eller falske. Inden for deres række samler de dem, hvis personligheder er på denne stråle, og skoler dem i den videnskabelige forsknings kunst. Ud fra de fornemmede åndelige ideer, der ligger bag manifestationens forside, de

mange opdagelser inden for Guds veje med menneske og natur, ud fra opfindelserne (som blot er materialiserede ideer) og fra det vidnesbyrd om Planen, som loven skildrer, er de ved at forberede den nye verden, hvori mennesker vil arbejde og leve et dybere bevidst, åndeligt liv. Disciple, der i dag arbejder efter disse retningslinjer i alle lande, er mere aktive end på noget andet tidspunkt i menneskets historie. De leder, vidende eller uvidende, mennesker ind i betydningens verden, og deres opdagelser vil til sidst afslutte den nuværende æra af arbejdsløshed. Deres opfindelser og deres forbedringer, føjet til den stadigt voksende idé om gruppernes indbyrdes afhængighed (hvilket er den nye gruppe af verdenstjeneres største budskab) vil til sidst forbedre de menneskelige forhold, således at en æra af fred og fritid kan indtræde. I vil bemærke, at jeg ikke siger »vil indtræde«, for end ikke Kristus selv kan forudsige nøjagtigt den tidsgrænse, inden for hvilken forandringer kan ske, ej heller menneskehedens reaktion på en hvilken som helst åbenbaring, der måtte gives.

Sjette stråle. Denne stråles aktivitet har i de forløbne totusinde år haft den virkning, at menneskeheden er blevet oplært i kunsten at erkende idealer, som ideerne er forbillede for. På denne stråle er disciplenes hovedopgave at drage fordel af menneskehedens udviklede tendens til at erkende ideer og - samtidig med at undgå fanatismens klipper og det overfladiske begærs farlige sandrevler - at opøve verdens tænkere i inderligt at ønske det gode, det sande og det smukke, at den idé, som gerne skulle materialisere sig i en eller anden form på jorden, kan frigøre sig fra tankeplanet og iklæde sig en form på jorden. Disciplene og de tjenende arbejder bevidst med begærelementet i mennesket; de arbejder videnskabeligt på at vække dette på rette måde. Deres fremgangsmåde er videnskabelig, fordi den er baseret på den rette forståelse af det menneskelige materiale, som de er nødt til at arbejde med.

Nogle mennesker må ansføres til aktivitet ved hjælp af en

idé. Med sådanne mennesker kan første stråle disciplen arbejde effektivt. Andre er lettere at nå gennem et ideal og vil da underordne deres personlige liv og ønsker dette ideal. Med disse arbejder sjette stråle disciplen med lethed, og dette skulle han bestræbe sig for at gøre, idet han bør lære mennesker at erkende sandheden, holde idealet bestandigt op foran dem og afholde dem fra en alt for energisk og fanatisk interesseudfoldelse i deres behov for at udfolde sig fuldt ud. Det bør erindres, at sjette stråle, når den udgør et menneskes eller en gruppes personlighedsstråle, kan være langt mere destruktiv end første stråle, for der er ikke så megen visdom til stede, og da den virker igennem en eller anden form for begær, følger den den mindste modstands vej for masserne og kan derfor så meget lettere fremkalde virkninger på det fysiske plan. Sjette stråle mennesker skal behandles med varsomhed, for de er i for høj grad ensrettet og er alt for opfyldt af personligt begær, og evolutionens strøm har i meget lang tid været med denne type. Men sjette stråles metode til at fremkalde begær for at materialisere et ideal er uundværlig, og heldigvis findes der i dag mange aspiranter og disciple på denne stråle.

Syvende stråle. Denne stråle sørger i vor tid for en aktiv og nødvendig gruppering af disciple, som er ivrige efter at understøtte Planen. Deres arbejde ligger naturligt på det fysiske plan. De kan organisere det fremkaldte ideal, som vil virkeliggøre så meget af Guds idé eller tanke, som perioden og menneskeheden kan opvise og skabe i form på jorden. Deres arbejde er virkningsfuldt og nødvendigt og kræver megen dygtighed i handling. Det er den stråle, der er ved at få overtaget. Ingen af disse strålearbejdere, som deltager i det hierarkiske korstog i dag kan virkeligt arbejde uden hinanden, og ingen gruppe kan fortsætte alene. Forskellen mellem den gamle og den nye tidsalders metoder kommer til udtryk i begrebet lederskab ved én person og lederskab ved en gruppe.

Der er en forskel mellem et enkelt individs respons på en idé, der pånødes hans medmennesker, og en gruppes reaktion på en idé; det sidste frembringer gruppeidealisme og ideen koncentrerer sig til en bestemt form, hvorved den opdukkede idé føres videre uden nogen enkeltpersons dominans. Dette er syvende stråle disciplens hovedopgave i dag, og mod dette mål må han rette al energi. Han må udtale disse magtord, som er et gruppeord, og legemliggøre gruppeaspirationen i en organiseret *bevægelse*, som i øvrigt er helt forskellig fra en organisation. Et slående eksempel på anvendelse af et sådant magtord, der fremsiges af en gruppe, er i nyere tid blevet givet i Den store invokation, som har været anvendt med tydelig virkning. Den bør fortsat anvendes, for den er det indledende mantra for den indkommende syvende stråle. Det er første gang, at et sådant mantra er blevet givet til menneskeheden.

Alle disse stråler virker for gennemførelsen af en ganske speciel gruppeidé, der udgår fra syv mestre, som gennem deres udsøgte og udvalgte tjenere deltager aktivt i det arbejde, som er den syvende stråles indledende arbejde. Dette står også i forbindelse med Vandbærer-indflydelsen, der er tiltagende. Mestrene, med deres store gruppe af disciple, der fungerer på alle den menneskelige udviklings fem plan, har nøje studeret deres accepterede disciple, disciplene under opsyn, som endnu ikke er accepteret samt aspiranterne i verden. De har udvalgt et antal af dem for at svejse dem sammen til en gruppe på det ydre fysiske plan. Grundlaget for denne udvælgelse er:

- a. Sensitivitet over for Vandbærerens indflydelse.
- b. Villighed til at arbejde i en gruppe som en integrerende del af gruppen uden at have nogen tanke om personlig ambition eller noget ønske om at være en leder. Hvor der eksisterer et begær efter at være leder bliver denne discipel automatisk (omend kun midlertidigt) diskvalificeret på grund af denne særlige stræben. Han kan stadig udføre et

godt arbejde, men det vil være underordnet arbejde og mere forbundet med den gamle tidsalder end med den nye gruppe af verdenstjeneres arbejde.

- c. En hengivenhed, der intet holder tilbage, som *med rette* kan gives.
- d. En harmløshed, som, skønt endnu ikke fuldkommen, eksisterer som et ideal, mod hvilket aspiranten konstant stræber.

I dette arbejde kan mange have del. Loven om tjeneste er blevet skildret således i et forsøg på at få en af de mest esoteriske indflydelser i solsystemet til at stå noget klarere i vor bevidsthed. Jeg kalder jer til tjeneste, men minder jer om, at den tjeneste, der her diskuteres, kun vil være mulig, når vi har en klarere vision af meditationens mål og lærer at bevare, dagen igennem, en holdning af indre, åndelig orientering. Efterhånden som vi i bevidstheden lærer at udslette og udviske os selv som den centrale figur i vort livsdrama, da, og kun da kan vi leve op til vore virkelige muligheder som Planens tjenere.

4. Loven om frastødning

Vi skal her betragte en yderst interessant lov. Det er en af de vigtige guddommelige love, som pilgrimmen har meget at gøre med på sin møjsommelige lange vej gennem tiden, tilbage til centrum. Det er den fjerde lov, som styrer og behersker sjælens liv.

	<i>Eksoterisk</i>	<i>Esoterisk</i>	<i>Symbol</i>	<i>Stråleenergi</i>
<i>Nr.</i>	<i>navn</i>	<i>navn</i>		
4	Loven om det Første stråles frastødning	Loven for alle tilintetgørende		Englen med flammende

sværd

tilbagevisende
engle

energi

Først og fremmest er det godt at gøre sig klart, at denne lov har visse karakteristiske og grundlæggende virkninger, som i korthed kan anføres således:

1. Den energi, der udfoldes, er opløsende i sin virkning. Denne lov virker som en adsplittende faktor.
2. Når den kommer aktivt til udtryk, forårsager den en aktiv spredning eller tilbagevisning af formlivets aspekter.
3. Den frembringer en nøje afvejet kontakt, som til sidst fører til det, der esoterisk kaldes for »den guddommelige afvisnings vej«.
4. Ikke desto mindre er den et aspekt af kærlighedens lov, af Vishnu- eller Kristus-aspektet, og vedrører en sjælsholdning, idet sjælens inderste natur er kærlighed.
5. Denne lov udtrykker sig gennem tænkeevnen, og derfor kan den kun gøre sin nærværelse og indflydelse gældende på discipelskabets vej.
6. Den er den første forudsætning for sand selverkendelse. Den afslører samtidig det, som den adskiller eller spreder.
7. Den virker gennem kærlighed og interesse for enheden - formen og den eksistens, som til sidst frastøder formen.
8. Den er et aspekt af en af de største kosmiske love, sjælens lov, som er den kosmiske lov om tiltrækning, for det, som med tiden tiltrækkes, bliver automatisk og til sidst frastødt af det, som tiltrak det i første instans.

Det er en lov, som først og fremmest begynder at indprente den guddommelige hensigt i aspirantens bevidsthed, og som dikterer ham de højere impulser og de åndelige beslutninger, der kendetegner hans fremskridt på Vejen. Den er tilkendegivelsen af den første stråles kvalitet (en underordnet

stråleindflydelse fra anden stråle), for det bør huskes, at det at frastøde en form, en situation eller en tilstand kan være et tydeligt bevis for åndelig kærlighed hos den, der udvirker frastødningen. Dette skildres tydeligt for os i det gamle symbolske billede af englen med flammesværdet, som står foran porten til Paradis for at afvise dem, som søger dette tilflugtssted og denne tilstands formentlige sikkerhed. Denne engel handler i kærlighed og har handlet således ned gennem tiderne, for denne tilstand af erkendelse, som vi kalder Paradis, er et yderst farefuldt sted undtagen for dem, som har gjort sig fortjent til at opholde sig dér. Englen beskytter den uforberedte aspirant (ikke det sted, hvor han søger at træde ind) og skærmer ham mod de risici og farer, der er forbundet med den indvielse, som han må tage, førend han kan passere gennem de fem inddelinger af Paradis til det sted, hvor lyset bor, og visdommens mestre lever og arbejder. Det er den tanke, der ligger bag frimurerens ceremoni, hvorunder ydrevagt står uden for logens dør med et draget sværd for at beskytte frimureriets hemmeligheder mod dem, der endnu ikke er rede.

Jeg vil også gerne minde jer om, at da denne lov er et aspekt af kærlighedens fundamentale lov, vedrører den psyken eller sjælen, og dens funktion er derfor at fremme det sande menneskes åndelige interesser og at påvise det andet aspekts magt, Kristus-bevidstheden, og guddommelighedens magt. Den »afviser det uønskede for at finde det, som hjertet higer efter, og leder således den trætte pilgrim fra den ene afvisning til den anden, indtil han ved et sikkert valg træffer den store afgørelse«. Dette er citeret fra *Den gamle kommentar*.

Det, som vi har at sige om funktionen og virkningen af frastødningens lov, vil vi opdele i tre afsnit:

- a. Loven om frastødning, og begærets funktion og kvalitet.
- b. Loven om frastødning, som den udtrykker sig på discipelskabets og indvielsens vej.

- c. Loven om frastødning, som »styrer i syv retninger og tvinger alt, hvad den møder, tilbage til de syv åndelige fædres skød«.

Denne lov virker gennem sjælen i alle former. Rent bogstaveligt påvirker den ikke materien, undtagen for så vidt som formen bliver påvirket, når sjælen »trækker sig tilbage«, eller okkult »afviser«. Det vil derfor være indlysende, at vor forståelse af dens aktivitet hovedsagelig vil afhænge af den grad af sjælskraft, som vi hver især måtte være os bevidst, samt af omfanget af vor sjælkontakt. Vort trin på evolutionsstigen vil styre vor håndtering af denne lov (hvis et sådant udtryk kan anvendes) og vil være afgørende for vor evne til at være sensitiv over for dens indflydelse. Hvis vi i enhver henseende er ude af stand til at respondere på dens indflydelse, er dette i sig selv tilstrækkeligt til at vise vor udvikling. Medmindre forstanden er aktiv, og medmindre vi begynder at anvende tanken intelligent, er der intet medium og ingen kanal, hvorigennem denne indflydelse kan flyde eller virke. Lad det aldrig glemmes, at denne indflydelse eller lov for vor åndelige væren er det, som åbenbarer det guddommelige livs vilje, plan eller hensigt, således som det kommer til udtryk i det enkelte individ eller i menneskeheden som helhed. Lad os aldrig glemme, at medmindre der er en lyslinje, der optræder som en kanal, vil det, som denne lov kan udtrykke, forblive ukendt, ufuldbyrdet og unyttigt. Det er disse love, som overvejende styrer den åndelige triade, denne guddommelige triplicitet, som udtrykker sig ved hjælp af sjælen, ligesom sjælens tre aspekter på deres side reflekteres gennem personligheden.

Derfor kan alt, hvad der kan meddeles i forbindelse med denne lov, kun forstås af det menneske, som er begyndt at vågne åndeligt. De tre love, som vi allerede har betragtet, drejer sig om de særlige åndelige indflydelser, som strømmer ud fra de tre rækker af kronblade, som den egoiske lotusblomst består

af (se s. 823 i *A Treatise on Cosmic Fire*).

1. Loven om offer. Offerets kronblade
Sjælens opofrende vilje
2. Loven om magnetisk impuls. Kærlighedens kronblade
3. Loven om tjeneste. Kundskabens kronblade

Denne fjerde lov om frastødning virker gennem den første lov om offer og formidler til aspiranten den åndelige triades, kvalitet, indflydelse og tendens, monadens trefoldige udtryk. Dens fulde styrke mærkes først efter den tredje indvielse, hvorved åndens kraft for første gang føles bevidst. Indtil det tidspunkt var det sjælens voksende herredømme, der først og fremmest registreredes. Derfor har vi:

1.	Loven om frastødning
. Atma. Åndelig vilje.	
Fjerde lov	Denne indflydelse kommer via egoets offerblade og den underordnede lov om offer.
2.	Loven om
gruppefremskridt.	Buddhi. Åndelig
kærlighed.	
Femte lov	Denne kommer via kærlighedens kronblade i

3. den egoiske lotus og den
 underordnede lov om
 magnetisk impuls.
 Loven om ekspanderende
 respons..... Manas. Højere åndelig
 intelli Sjette lov
 gens.

Den kommer via
 kundskabens kronblade
 og den underordnede lov
 om tjeneste.

Disse højere åndelige love spejler sig i de tre lavere åndelige love, idet de finder vej ind i den lavere bevidsthed via den egoiske lotus og antahkaranaen. Dette udsagn er det andet grundlæggende postulat i forbindelse med vort studium af loven om frastødning; det første postulat er det tidligere udsagn, at medmindre der er en lyslinje, der optræder som en kanal, vil det, som denne lov indebærer, forblive ukendt og ufuldbyrdet.

Disse seks love giver os nøglen til hele det psykologiske problem for hvert enkelt menneske, og der er ingen tilstand, som ikke er frembragt af menneskets bevidste eller ubevidste reaktion på disse grundlæggende indflydelser - de naturlige og åndelige love. Hvis psykologer ville anerkende universets tre grundlæggende love og de syv love, hvorigennem de udtrykker deres indflydelse, ville de nå til en forståelse af menneskets væsen langt hurtigere, end det nu er tilfældet. De tre store love er, som allerede anført andetsteds:

1. *Loven om økonomi.* Denne styrer først og fremmest menneskets instinktive natur.
2. *Loven om tiltrækning,* som styrer sjælsaspektet i mennesket og i alle livsformer fra et atom til et solsystem.

3. *Loven om syntese*, som vil styre mennesket, når han er nået til indvielsens vej, men som endnu kun betyder lidt i hans udvikling.

Desuden er der de syv mindre betydelige love, som forårsager den evolutionære udvikling for mennesket, personen, og mennesket, sjælen. Disse er følgende:

1. Loven om vibration, solsystemets atomare lov.
2. Loven om kohæsion, et aspekt af loven om tiltrækning.
3. Loven om disintegration.
4. Loven om magnetisk kontrol, som styrer den åndelige naturs beherskelse af personligheden via sjælsnaturen.
5. Loven om fiksering. Ved hjælp af denne lov er det sindet, der mentalt styrer og stabiliserer.
6. Loven om kærlighed, hvorved den lavere begærnatur forvandles.
7. Loven om offer og død.

(A Treatise on Cosmic Fire, s. 569)

Disse syv love angår livets forside. Til de ti love må føjes de syv love for sjælen, som vi her betragter. Disse begynder at få indflydelse på mennesket og vil fremkalde hos ham en hurtigere åndelig udvikling, efter at han har været underlagt disciplinen på prøvestadiets vej eller renselsens vej. Han er da rede til at betræde de sidste stadier af vejen.

Disse syv love er grundlaget for al sand psykologisk forståelse, og når deres indflydelse bliver bedre forstået, vil mennesket nå til virkelig selverkendelse. Han vil da være rede til den fjerde indvielse, som fritager ham for alt yderligere behov for genfødsel. Det er den sandhed, der ligger til grund for frimureriets lære, som er udtrykt i de første atten graders symbolik. Disse kan inddeles i fire grupper af følgende grader: Antagen lærlings grad, S.L.'s grad (efterfulgt af markgraden)

mestermurergraden (efterfulgt af H.K.B.) og de grupperede grader, fire til sytten, i det skotske ritual. Disse sytten grader forbereder mennesket til den fjerde eller fundamentale grad, *der tages af det menneske, som er en mestermurer*. Den kan først tages, når mestermurere er i besiddelse af det tabte ord. Han er opstået fra de døde; han er blevet antagen, optaget og oprejst og kan nu blive fuldkommengjort. Heri ligger et stort mysterium. Disse sytten grader, der fører til det første store skridt (taget af den oprejste mester) er subjektivt forbundet med de sytten love, som vi har betragtet. Der er en overensstemmelse, som er værd at notere sig, mellem:

1. De atten love:
 - a. Universets tre store love.
 - b. Solsystemets syv mindre love.
 - c. Sjælens syv grundlæggende love, samt det, som vi kunne kalde selve guddommens store lov, loven for Guds hensigt, dvs. syntese.
2. De atten underplan, igennem hvilke mennesket baner sig vej:
 - a. De syv fysiske underplan.
 - b. De syv astrale eller emotionelle respektive begærets underplan.
 - c. De fire lavere mentale underplan.
3. De atten grader i frimureriet fra den antagne lærlings grad til den fuldkommengjorte indviede af Rosenkorskapitlet.
4. De atten kraftcentre, som det åndelige menneske skal arbejde med:
 - a. De syv centre i det æteriske legeme.

- b. De syv centre i det astrale legeme.
- c. De tre rækker kronblade i den egoiske lotus.
- d. »Juvelen i lotusblomsten,« i hjertet af »sjælens blomst«, som udgør det attende center.

En forståelse af disse symbolske forbindelser vil bidrage meget til at klarlægge sjælens vej i et legeme og vil danne grundlag for ethvert esoterisk psykologisk studium.

a. Loven om frastødning og begær

Det afsnit, som vi nu skal behandle, vil hovedsagelig dreje sig om menneskeheden store problem. Vi skal imidlertid berøre det meget kort og vil specielt behandle det aspekt, som karakteriserer overgangen fra aspirantens problem til disciplens. Til grund for hele det psykologiske problem for menneskeheden som helhed ligger denne meget vigtige holdning til eksistens, som vi karakteriserer som *begær*. Alle mindre kompleksiteter er baseret på, er underordnet eller hidrører fra, denne fundamentale drift. Freud kalder denne drift for »seksualitet«, hvilket for ikke-selvet kun er et andet navn for denne dragende kraft. Andre psykologer omtaler denne fremherskende aktivitet som menneskeheden »ønskeliv« og forklarer alle beslægtede karakteristiske tendenser, alle emotionelle reaktioner og det mentale livs retning, udtrykt i underbevidste ønsker, længsler og ivrig stræben, som »forsvarsmekanismer« eller »flugtmuligheder« fra de uundgåelige omgivende forhold. For disse længsler og ønsker og det arbejde, der hører med til deres opfyldelse giver alle mennesker deres liv, og alt, hvad der bliver gjort, sker i et forsøg på at opfylde det erkendte behov, at se tilværelsens udfordring i øjnene med kravet om lykke, om himlen og om den endelige fuldbyrdelse af den tilstræbte ideelle tilstand.

Alt er styret af en eller anden form for et *tvingende behov*

hen imod tilfredsstillelse, og dette kendetegner menneskets søgen på ethvert stadium i hans udvikling - hvad enten det er den instinktive selvopholdelsesdrift, som kan ses i det primitive menneskes søgen efter føde eller i det moderne civiliserede menneskes økonomiske problemer; hvad enten det er forplantningsdriften og tilfredsstillelsen af det begær, som i dag kommer til udtryk i menneskehedens komplicerede seksualliv; hvad enten det er trangen til at være populær, elsket og værdsat; hvad enten det er trangen til intellektuel nydelse og den mentale tilegnelse af sandheden, eller den dybt rodfæstede længsel efter himlen og hvile, hvilket karakteriserer den kristne, eller en stræben efter illumination, som er mystikerens begær, eller længslen efter identifikation med virkeligheden, som er okkultistens »ønske«. Alt dette er en eller anden form for begær, og af disse drifter styres og beherskes menneskehedens; mest beherskes, vil jeg sige, for dette er kun en enkel fremstilling af kendsgerningen.

Det er erkendelsen af menneskets fundamentale tilbøjelighed eller styrende faktor, der ligger bag den lære, som Buddha gav os, og som er nedfældet i den buddhistiske livsanskuelseres fire ædle sandheder, der kan opsummeres således:

De fire ædle sandheder

- a. Eksistens i det synlige univers kan ikke adskilles fra lidelse og sorg.
- b. Årsagen til lidelse er begær efter eksistens i det synlige univers.
- c. Lidelsens ophør nås ved at udrydde begæret efter objektiv eksistens.
- d. Vejen til lidelsens ophør er den ædle ottefoldige vej.

Det var erkendelsen af menneskets tvingende behov for at blive befriet for sin egen begærnatur, der fik Kristus til at

understrege nødvendigheden af at søge det gode for sin næste i modsætning til det gode for sig selv og at tilråde et liv i tjeneste og selvopofrelse, i selvforglemmelse og i kærlighed til alle væsener. Kun på denne måde kan menneskets sind og »hjertets øje« vendes bort fra egne behov og deres tilfredsstillelse og rettes mod de dybere behov hos menneskeheden selv.

Først når et menneske står på fuldkommenhedens vej, kan han virkeligt fatte sin egen sjæls bydende krav om befrielse fra søgen efter ydre, materiel, konkret tilfredsstillelse, og fra begær. Det var dette krav, der viste sjælens behov for at inkarnere og fungere i en nødvendig periode under loven om genfødsel. Efterhånden som det lutrende arbejde skrider frem på renselsens vej, bliver dette krav om befrielse stærkere og tydeligere, og når mennesket betræder discipelskabets vej, kan loven om frastødning for første gang begynde at styre hans reaktioner. Dette sker først ubevidst, men erkendes stærkere og mere bevidst, efterhånden som discipelen tager den ene indvielse efter den anden med voksende klar forståelse.

Det er ikke vor hensigt i denne afhandling at beskæftige os med udviklingen af det uudviklede og ufuldstændige menneske i forbindelse med disse sjælens love. Jeg søger blot at klarlægge det højt intelligente menneskes, verdensaspirantens og verdensdisciplens vej. Det uudviklede menneskes og gennemsnitsmenneskets fremskridt kan sammenfattes under nedenstående punkter, taget i deres sammenhængende forløb der beskriver hans fremskridts faser, medens han følger begærets bud:

1. Trangen til at opleve, at eksistere og tilfredsstillende instinktets natur.
2. Erfaring, ved at forstå, ved at eksistere, fulgt af fornyet krav om en mere tilfredsstillende opfyldelse af skæbnen.
3. Cyklus efter cyklus med krav om tilfredsstillelse, en

- periode med tilfredsstillelse af forbigående natur og derefter yderligere krav. Dette er menneskehedens historie.
4. Erfaring søges og efterstræbes vedholdende på menneskets tre evolutionsplan.
 5. Derefter samme erfaring, men denne gang som integreret personlighed.
 6. Behov stilles, indtil mæthed er opnået, for til sidst opnår alle mennesker det, som de forlanger.
 7. Da opstår kravet om indre åndelig opfyldelse, glæde og lyksalighed. Ønsket om en himmelsk tilstand er stærkt fremherskende.
 8. En vag erkendelse af, at to ting er nødvendige, lutring og evnen til at vælge rigtigt, hvilket er at skelne ret.
 9. En vision om modsætningernes par.
 10. Erkendelsen af den snævre vej, der går mellem modsætningernes par.
 11. Discipelskab og frastødning eller fornægtelse af ikke-selvet (over en lang tidsperiode).

Sådan er kort og utilstrækkeligt fortalt historien om mennesket, således som det søger efter lykke, glæde og lyksalighed eller (for at nævne erkendelsens stadier), således som det gør fremskridt fra det instinktive liv til intellektets liv og senere hen fra den intellektuelle forståelse til stadiet for indre oplysning og endelig identifikation med virkeligheden, når det er befriet for den store illusion.

To faktorer bestemmer den hurtighed, hvormed mennesket - på discipelskabets vej - kan iværksætte loven om frastødning. Den ene er kvaliteten af hans motiv. Kun ønsket om at *tjene* er egnet til at fremkalde den fornødne nyorientering og indordning under den nye livsteknik. Den anden er hans beredvillighed til for enhver pris at være *lydig* over for det lys, der er i og omkring ham. Tjeneste og lydighed er de store metoder til frigørelse og repræsenterer de bagvedliggende

årsager, som vil iværksætte loven om frastødning og på den måde hjælpe aspiranten til at opnå den længe ventede befrielse. Tjeneste frigør ham for hans eget tankeliv og selvbestemmelsesret. Lydighed over for hans egen sjæl integrerer ham i det større hele, hvor hans egne ønsker og tilskyndelser tilsidesættes til bedste for menneskehedens liv i større sammenhæng og for Gud selv. Gud er den store tjener og udtrykker sit guddommelige liv gennem sit hjertes kærlighed til menneskeheden.

Dog, når disse enkle sandheder bliver forkyndt, og vi bliver tilskyndet til at tjene vor broder og adlyde vor sjæl, forekommer det os så velkendt og så uinteressant, at det kun kan vække ringe genklang. Hvis det fortæller os, at det at følge en foreskrevet form for meditation, at udøve en bestemt form for åndedrætsøvelse og en regelmæssig koncentration på et specifikt center ville frigøre os fra livets hjul og identificere os med det åndelige selv og dets verden af væren, ville vi gerne, beredvilligt og med glæde følge disse instrukser. Men når vi med den okkulte videnskabs ord bliver bedt om at tjene og adlyde, er vi ikke interesserede. Dog er tjeneste midlet, *par excellence*, til at vække hjertecentret, og lydighed er ligeså stærkt virkende, når det drejer sig om at fremkalde reaktionen fra de to centre i hovedet over for sjælskraftens påvirkning og forene dem til ét område for sjælserkendelse. Så lidt forstår mennesker deres drifters styrke. *Hvis tilskyndelsen til at tilfredsstille begæret er den grundlæggende tilskyndelse i menneskets formliv, er tilskyndelsen til at tjene en grundlæggende tilskyndelse i menneskets sjæl.* Dette er en af de vigtigste udtalelser i dette afsnit. Det bliver endnu kun sjældent indrømmet. Der kan dog altid findes tegn på denne tilskyndelses tilstedeværelse selv hos de mest uheldige mennesketyper. Den bliver fremkaldt i stærkt skæbnebetonede øjeblikke, eller i en øjeblikkelig nødsituation og under yderst vanskelige forhold. Menneskets hjerte er sundt, men sover ofte.

Tjen og adlyd. Disse er kendingsordene i disciplens liv. De er blevet forvrænget til fanatiske slagord og har således frembragt filosofiske og teologiske formler af religiøs art, men disse formler tilslører samtidig en sandhed. De er blevet givet mennesket til overvejelse i vendinger, der udtrykker personlig hengivenhed og lydighed over for mestre og ledere i stedet for tjeneste og lydighed over for sjælen. Sandheden kommer imidlertid altid frem og må uundgåeligt sejre. Når først aspiranten på prøvestadiets vej har en vision herom (uanset hvor spinkel denne måtte være), vil loven om begær, som har styret ham gennem tidsaldre, langsomt og sikkert give plads for loven om frastødning, og denne vil med tiden befri ham for ikke-selvets trældom. Den vil føre ham til disse situationer, der kræver skelneevne og denne lidenskabsløse holdning, som er adelsmærket for det menneske, der er på vej hen imod befrielse. Lad os imidlertid huske, at en skelnen, der er baseret på en beslutning om at være fri, og en lidenskabsløs holdning, som viser et hårdt hjerte, vil lade disciplen havne i et fængsel omgivet af en krystalliseret skal, der er langt vanskeligere at bryde end det normale fængsel i det almindelige, selviske menneskes liv. Dette selviske, åndelige ønske er ofte såkaldte esoterikers største synd og må omhyggeligt undgås. Den, der er vis, vil derfor bestrebe sig på at tjene og adlyde.

b. Loven om frastødning på discipelskabets og indiviellsens vej

Når den fintskelnende sans (den åndelige modsvarighed til lugtesansen, den sidste af de fem sanser, der dukkede op i menneskeheden), er blevet tilstrækkeligt udviklet i aspiranten, og når han *kender* modsætningernes par og har opnået en vision om det, som hverken er den ene eller den anden af dem, da kan han gå videre til discipelskabets vej og påbegynde den vanskelige opgave at samarbejde med de åndelige love, i særdeleshed med loven om frastødning. I begyndelsen mærker

han næppe denne lovs indflydelse. Det er lige så vanskeligt for ham at fatte dens implikationer og at måle dens eventuelle virkninger, som det vil være for det almindelige arbejdende menneske med en middelmådig uddannelse og en fuldstændig uvidenhed om esoterisme at fatte betydningen af en sådan okkult sandhed, som den, der udtrykkes med ordene: »Opbygningen af antahkaranaen mellem højere og lavere manas ved den guddommelige agnishvatta, solenglen, der fungerer igennem den egoiske lotus, er den opgave, der skal fuldføres på meditationens kontemplative stadium.« Denne udtalelse er forholdsvis let at fatte intellektuelt af den almindelige okkult studerende, men er fuldstændig meningsløs for et menneske med almindelig erfaring. Loven om frastødning er lige så vanskelig at forstå for disciplen, når han kommer ind på Vejen. Han må lære at erkende dens indflydelse, og han må lære sig tre ting:

1. Gennem tjeneste bestandigt at decentralisere sig selv og således okkult begynde at »frastøde« personligheden. Han må drage omsorg for, at hans motiv er kærlighed til alle væsener og ikke ønsket om sin egen frigørelse.
2. Gennem forståelse af modsætningernes par begynder han esoterisk at »isolere« den »ædle middelvej«, som Buddha talte om.
3. Gennem en forståelse af Kristi ord, der påbyder mennesker »at lade deres lys skinne«, begynder han at bygge »lysets vej«, der fører til livets centrum, og som leder ham ud af mørket og ind i lyset, fra det uvirkelige til det virkelige, fra død til udødelighed. Dette er *antahkaranaens sande vej*, som disciplen væver ud af sig selv (for at udtrykke det symbolsk), ligesom edderkoppen væver sin tråd.

Tjeneste, en forståelse af Vejen, og opførelsen af den sande flugtlinje - det er den opgave, der skal udføres på discipelskabets vej. Sådan er det mål, der sættes alle, der i vor tid studerer de esoteriske videnskaber, forudsat de ønsker det tilstrækkeligt stærkt og kan øve sig i at arbejde uselvvisk for deres medmennesker. Efterhånden som dette lykkes dem, og de nærmer sig endnu mere det, som *ikke* er modsætningernes par (og således kommer ind på »den centrale vej«), begynder loven om frastødning støt og roligt at træde i kraft. Når den tredje indvielse er taget, vil denne lov begynde at have den fremherskende plads i livets styring.

Ordet »frastødning« har en uheldig klang hos mange mennesker, og den stærke reaktion over for ordet selv viser menneskets medfødte åndelige fordom. Frastødning, ønsket om at afvise, og tilbagevisende holdninger, ord og gerninger vækker i vort sind alt, hvad der er ubehageligt at tænke på. Imidlertid, åndeligt og videnskabeligt betragtet antyder ordet »frastødning« helt enkelt »en holdning over for det, som ikke er ønskværdigt«. Dette, på sin side (idet vi søger at bestemme det, som er ønskværdigt) kalder til handling skelneevnens dyder, lidenskabsløshed og disciplin i disciplens liv såvel som evnen til at decentralisere. Disse ord viser tilskyndelsen til at devaluere det uvirkelige og det uønskelige, at disciplinere den lavere natur, indtil der hurtigt og let kan foretages de valg, der fører til afkastning af det, som indespærrer eller hindrer sjælen. De vigtigste ideer er den klart og omhyggeligt valgte vej eller fremgangsmåde, som vil befri sjælen fra formernes verden, og som vil identificere den, først og fremmest med sig selv (hvorved den befries for verdens illusion), og dernæst med sjælenes verden, der er oversjælens bevidsthed.

Der er ingen grund til her at tale om den teknik, der skal benyttes ved dette valg. Metoderne med hensyn til skelnen og lidenskabsløshed og livets disciplin er blevet forenklet og tydeliggjort gennem de sidste tusinde års lære og gennem de

mange bøger, der er skrevet for at understrege Kristi og Buddhas belæringer. Når disse forstås rigtigt, kan det rette valg foretages, og det, som ikke længere burde værdsættes eller ønskes, kan »frastødes«. Mange seriøst studerende (som fx de, der læser denne afhandling) har fundet det gavnligt til eget brug at nedfælde deres egen personlige forståelse af de fire ord:

1. Skelneevne
2. Lidenskabsløshed
3. Disciplin
4. Decentralisering

Én side til hver definition skulle være tilstrækkelig, hvis den oprigtigt giver udtryk for disciplens højeste tanker. Studerende vil erkende, at de, når de udøver disse fire dyder, en discipels vigtigste kendetegn, derved automatisk sætter loven om frastødning i kraft, som på indvielsesvejen medfører åbenbaring og indsigt. Denne lovs virkeliggørelse på indvielsesvejen er for avanceret for dem, som endnu ikke er bevandret i den grundlæggende skelneevnes holdninger, og som endnu er langt fra at være lidenskabsløse. Er der derfor et behov for at uddybe denne lov, således som den virker i den indviedes liv? Det tror jeg ikke. Disciplen søger, uden lidenskab, smerte eller lidelse, at skelne mellem:

1. Ret og uret.
2. Godt og ondt.
3. Lys og mørke, i åndelig forstand.
4. Fængsel og frihed.
5. Kærlighed og had.
6. Introversion og ekstroversion. Vi bør tænke godt over denne dualitet.
7. Sandhed og usandhed.
8. Mystisk og okkult viden.

9. Selvet og ikke-selvet.
10. Sjæl og legeme.

Mange, mange andre dualiteter kan opføres på samme måde. Når discipelen har opdaget kendsgerningen om disse modsætningernes par, bliver det hans opgave at opdage det, *som er ingen af delene*. Det er den centrale middevej, der åbenbares den indviede gennem virkningen af loven om frastødning, som okkult set sætter ham i stand til »med begge hænder at skubbe dét langt væk fra sig, som trænger ind på og tilslører den centrale vej til lyset. For hverken til højre eller til venstre er der sikkerhed for det menneske, der søger den oplyste vej«. Betyder denne sætning overhovedet noget for de fleste af os? Lad os over for os selv i ord søge at udtrykke kvalifikationerne og navnet på denne tredje eller centrale vej, der, for eksempel hverken er lys eller mørk, og hverken er kærlighed eller had. Vi kan ikke klart se, hvad den kunne være, ej heller vil vi kunne det, førend den øgede stimulering, der frigives i os på indvielsens vej, gør sit fastsatte arbejde. En eller anden idé om, hvad der menes, kan måske vise sig utydeligt i vor vision, medens vi beskæftiger os med vort tredje afsnit.

c. Loven om frastødning og pilgrimmen på livets vej

Vi skal fæstne vore tanker på de tidligere citerede ord:

»Loven om frastødning styrer i syv retninger og tvinger alt, hvad den således kommer i berøring med, tilbage til de syv åndelige fædres skød.«

Vi er nået til endeligt at betragte frastødningens vej, styret af denne lov, som er vejen eller fremgangsmåden for hver

stråletype. Skønt det er muligt at se den samme lov virke i alle syv tilfælde og i alle syv retninger, vil dog resultaterne være forskellige, fordi der er så stor forskel på kvaliteten og den ydre fremtoning, som den guddommelige viljes lov indvirker på og præger. Problemet er derfor uhyre indviklet. Disse syv love ligger til grund for alle de forskellige fremstillinger af sandheden, således som de er blevet givet af verdenslærerne ned gennem tiderne. Det kræver imidlertid megen åndelig indsigt at få den almindelige discipel til at forstå overensstemmelsen eller retningen af de ideer, der fx sammenkæder følgende:

1. Saligprisningerne (forkyndt af Kristus) og disse syv love.
2. Stadierne på den ædle ottefoldige vej og disse sjælskræfter.
3. De otte veje til yoga eller forening med sjælen og denne syvfoldighed af indflydelser.
4. Den semitiske religions ti bud og de syv åndelige love.

Studerende ville finde det interessant at analysere deres forståelse af de esoteriske relationer, der eksisterer mellem disse grupper af belæringer for at se, om de selv kan spore deres grundlæggende betydning. Lad os ved eksempler tegne et billede af eller vise forbindelsen mellem de syv love og de otte veje til yoga, fordi det vil give os en illustration af den bestående forskel mellem disse veje til yoga, således som de forstås af den almindelige yogi eller esoteriker, og således som de kan forstås af den øvede discipel eller indviede.

1.	De fem bud.	Anden stråle kraft
. .	Loven om magnetisk im-	Den almindelige
	puls. Inklusivitet. Tiltræk-	ning.
	pligt.	
2.	Reglerne.	Fjerde stråle kraft
. .	Loven om offer. »Jeg dør	
	Til selvskoling.	dagligt.«
3.	Holdning.	Sjette stråle kraft

- .. Loven om tjeneste. Rette En afbalanceret
relationer og rigtige idea-
holdning til verden. ler.
4. Pranayama. Syvende stråle kraft
- .. Loven om gruppefrem-
Loven om rytmisk skridt.
levevis. Loven om åndelig
udvikling.
5. Abstraktion. Første stråle kraft
- .. Loven om frastødning. Pratyahara.
Tilbagevisning af begær.
Tilbagetrækning
fra begær.
6. Opmærksomhed. . Tredje stråle kraft
- .. Loven om ekspanderende
Korrekt orientering. respons.
7. Meditation. Femte stråle kraft
- .. Loven om de lavere fire. Den rette anven-
»Sjælen er i dyb medita-
delse af tænkeevnen. tion.«
8. *Resultat*. Kontemplation
- .. Fuldstændig åndelig
ubundethed.

Et nærmere studium af disse beslægtede forhold vil vise sig at være tankevækkende for disciplen, medens den indviede opnår en lysende klarhed, men lad os ikke forveksle denne klarhed med en ny eller lysende idé! Der er tale om noget ganske andet. Forskellen er som mellem lyset fra en stjerne og lyset fra en stadigt tiltagende sol. Den ene åbenbarer kendsgerningen om, at det er nat, den anden afslører dagslysets og den bevidste værens verden.

d. De syv retninger for loven om frastødning

Det må erindres, at loven om frastødning, som er de tilintetgørende engles lov, virker i syv retninger; at den fremkalder virkninger hos syv forskellige typer væsener og mennesker, og at den på grund af sin aktivitet drager den fortabte søn tilbage til Faderens hus. Den får ham til at »stå op og gå«. Men vi må huske, at da Kristus fortalte denne lignelse, gjorde han det tilstrækkeligt klart, at der ikke var nogen tilskyndelse om at vende tilbage, førend pilgrimmen i det fjerne land var kommet til sig selv eller til besindelse som et resultat af et tilfredsstillet begær gennem et tøjlesløst liv. Dette efterfulgtes af en deraf følgende lede og en manglende tilfredshed og derefter af en periode med intens lidelse, som nedbrød hans vilje til at flakke omkring eller begære. Et studium af denne lignelse vil vise sig at åbenbare meget. I intet andet helligt skrift er rækken af begivenheder (omkring pilgrimmens tilværelse og liv i et fjernt land og hans tilbagekomst) så koncist og så smukt behandlet som her. Find jeres bibel frem og læs grundigt denne fortælling og læs selv om pilgrimmens vej.

Denne lov om frastødning, således som den virker i discipelskabets verden og tilintetgør det, der hindrer, får pilgrimmen til bevidst at skynde sig tilbage ad en af de syv stråler, der fører til centrum. Dette kan ikke behandles detaljeret her. Vor nuværende opgave går ud på at betræde prøvestadiets eller discipelskabets vej og lære disciplin, lidenskabsløshed og de to andre nødvendigheder på Vejen: skelneevne og decentralisering. Det er dog muligt at vise målet og gøre opmærksom på styrken af de kræfter, som vi i stigende grad vil være underlagt, efterhånden som vi går videre - således som nogle af os kan - på vejen for accepteret discipelskab. Dette vil vi gøre i form af syv stanzer, som vil give et vink (hvis man er aspirant) om den fremgangsmåde, man vil blive stillet overfor. Den, som er nået videre på Vejen, vil stanzerne

give en ordre, som en discipel med indsigt vil adlyde, fordi han er vakt. Hvis det er en indviet, vil det fremkalde denne udtalelse: »Dette ved jeg.«

ANVISNING FOR FØRSTE STRÅLE

»Haven står åbenbaret. I ordnet skønhed lever dens blomster og træer. Summen af bier og insekter på deres vingede flugt høres overalt. Luften er fuld af duft. En overdådighed af farver mod den blå himmel. . .

Guds vind, Hans guddommelige ånde går hen over haven. . . blomsterne ligger ned. Bøjede træer, hærget af vinden. Tilintetgørelse af al skønhed efterfølges af regnen. Himlen er sort. Undergangen ses. Så døden. . .

Senere en anden have. Men det synes at ligge langt ude i tiden. Tilkald en gartner. Gartneren, sjælen, svarer. Kræv regnen, vinden, den brændende sol. Kald på gartneren. Lad da arbejdet gå videre. Altid går tilintetgørelse forud for skønhedens lov. Undergang går forud for det virkelige. Haven og gartneren må vågne. Arbejdet går videre.«

ANVISNING FOR ANDEN STRÅLE

»Den lærde kender sandheden. Alt er åbenbaret ham. Omgivet af sine bøger og fordybet i tankeverdenen graver han sig ned som en muldvarp og finder sin vej i mørket. Han finder frem til kundskaben om verdens naturlige ting. Hans øje er lukt. Hans øjne er vidt åbne. Han dvæler i sin egen verden, inderligt tilfreds.

Detalje efter detalje fylder hans tankeverdens indhold. Han oplagrer guld-kornene af verdens kundskab, som et eger samler forråd af sine nødder. Forrådskammeret er nu tilstrækkeligt fyldt. . . Pludselig nedsænkes en spade, thi tænkeren plejer sin tankes have og tilintetgør derved sindets gange. Undergangen indtræffer og tilintetgør hurtigt sindets forrådskammer, den trykke sikkerhed,

mørket og varmen fra den tilfredsstillende kundskabstørst. Alt er borte. Sommerens lys trænger ind, og sindets dunkle kroge ser lys. . . Intet er tilbage, kun lys, og det kan ikke anvendes. Øjnene er blindede, og det ene øje ser ikke endnu. . .

Langsomt må visdommens øje åbnes. Langsomt må kærligheden til det sande, det smukke, det gode trænge ind i den verdslige tankes mørke gange. Langsomt må lysets fakkell, retfærdighedens ild brænde fortidens hengemte skatte, som endnu viser deres grundlæggende nytte. . .

De syv lysets veje må vænne den studerende fra at fæstne opmærksomheden på alt det, der er fundet, oplagret og anvendt. Det afviser han og finder vej ind i visdommens hal, som er bygget på en høj, og ikke dybt under jorden. Kun det åbnede øje kan finde denne vej.«

ANVISNING FOR TREDJE STRÅLE

»Omgivet af en mangfoldighed af tråde, begravet i fold på fold af vævede stoffer, sidder væveren. Intet lys kan trænge ind, hvor han sidder. Ved skæret fra et lille lys, båret på toppen af hans hoved, ser han svagt. Han samler håndfuld efter håndfuld af tråde og søger at væve tæppet af sine tanker og sine drømme, sine ønsker og sine mål. Hans fødder bevæger sig ideligt, hans hænder arbejder hurtigt. Hans stemme synger uden ophør ordene: 'Jeg væver det mønster, jeg søger og holder af. Rendegarn og islæt er bestemt efter mit ønske. Jeg samler en tråd hist, en farve her, jeg samler dér en anden. Jeg blander farverne, og jeg ordner og blander trådene. Endnu kan jeg ikke se mønstret, men det vil sikkert stå mål med mit ønske.'

Højlydte stemmer og en bevægelse uden for det dunkle kammer, hvor væveren sidder; de vokser i styrke og kraft. Et vindue går itu, og skønt væveren råber højt, blindet af det pludselige lys, skinner solen ind på hans vævede

tæppe. Dets grimhed bliver således åbenbaret. . .

En stemme forkynder: 'Se ud ad dit vindue, væver, og se mønstret på himlen, Planens forbillede, farven og skønheden i helheden. Tilintetgør det tæppe, som du i umindelige tider har vævet. Det opfylder ikke dit krav. . . Væv så igen, væver. Væv ved dagens lys. Væv efterhånden, som du ser Planen.'«

ANVISNING FOR FJERDE STRÅLE

»'Jeg tager, jeg tilbereder og blander. Jeg sætter sammen det, som jeg ønsker. Jeg afstemmer det hele.'

Således talte den, der blander, som han stod i sit dunkle kammer. 'Jeg erkender verdens skjulte skønhed. Farve kender jeg og lyd. Jeg hører sfærernes musik og tone efter tone, akkord efter akkord, de meddeler mig deres tanke. De stemmer, jeg hører, fængsler og drager mig, og med oprindelsen til disse lyde søger jeg at arbejde. Jeg søger at male og blande de nødvendige farver. Jeg må skabe den musik, der vil drage mig til dem, som holder af de billeder, jeg fremstiller, de farver, jeg blander, den musik, jeg kan fremkalde. Mig vil de derfor elske, mig vil de forgude. . .'

Men med ét lød der en gennemtrængende tone, en akkord, der fik blanderen af de liflige lyde til at forstumme. Hans toner døde bort i denne ene tone, og kun Guds store akkord hørtes.

Et hav af lys skyllede ind. Hans farver falmede. Rundt om ham sås intet uden mørke, dog i det fjerne skimtedes svagt Guds lys. Den, der blander stod mellem sit nedre mørke og det blændende lys. Hans verden lå i ruiner omkring ham. Hans venner var borte. I stedet for harmoni var der mislyd. I stedet for skønhed var der gravens mørke. . .

Stemmen fremsagde derefter disse ord: 'Skab igen, mit

barn, og byg og mal, og bland skønhedens toner, men denne gang for verden, ikke for dig selv.' Den, der blander, optog da atter sit arbejde og virkede igen.«

ANVISNING FOR FEMTE STRÅLE

»I det dybe indre af en pyramide, opbygget af sten på alle sider, i dette betagende steds dybe mørke arbejdede et sind og en hjerne (legemliggjort i et menneske). Uden for pyramiden befæstede Guds verden sig. Himlen var blå, vindene blæste frit; træer og blomster åbnede sig mod solen. Men i pyramiden, nede i dens dunkle laboratorium, stod en arbejder og arbejdede hårdt. Sine reagensglas og sine skrøbelige redskaber brugte han med flid. Kolber i lange rækker med deres flammende ild stod til smeltning, til blanding, til krystallisering, og til det, som krævede en spaltning. Heden var stærk. Arbejdet hårdt. . .

Mørke gange, under stadig opførelse, ledte opad til toppen. Der stod et vindue vidt åbent mod den blå himmel og sendte én klar stråle ned til arbejderen i dybderne. . . Han arbejdede og sled. Han kæmpede sig fremad mod sin drøm, mod visionen om en opdagelse omsider. Han fandt undertiden det, han søgte, og undertiden ikke, men aldrig fandt han det, der kunne give ham nøglen til alt det øvrige. . . I dyb fortvivlelse råbte han på den Gud, han havde glemt: 'Giv mig nøglen. Alene kan jeg ikke gøre mere godt. Giv mig nøglen.' Da rådede der tavshed. . .

Gennem åbningen i pyramidens top, ud af den blå himmel, kom en nøgle. Den landede for den modløse arbejders fødder. Nøglen var af pure guld, som en lysstråle; på nøglen en seddel med disse ord skrevet med blå: 'Tilintetgør det, som du har bygget op, og byg på ny. Men byg først, når du har bestøget den opadgående vej, har krydset trængslens smalle gang og er kommet ind i lyset i kongens kammer. Byg fra højderne og forkynd

således dybdernes værd.'

Arbejderen tilintetgjorde da genstandene fra sit tidligere værk, idet han sparede tre skatte, som han vidste var gode, og som kunne tåle lyset. Han kæmpede sig vej mod kongens kammer. Og stadig kæmper han.«

ANVISNING FOR SJETTE STRÅLE

»'Jeg elsker og lever og elsker igen,' råbte højt den sanseløse tilhænger, blindet af sin brændende længsel efter læreren og efter sandheden, og han så intet uden det, der lå foran ham. Han havde for begge øjne de skyklapper, der kendetegner enhver fanatisk, guddommelig oplevelse. Kun den lange og snævre tunnel var hans hjem og hans sted for høj stræben. Han havde ingen anden vision end den, der var foran hans øjne. Han havde ingen horisont - ingen højde, ingen dybde, intet vidt udsyn. Der var kun plads til at gå én vej. Han gik den vej alene eller slæbte dem med sig, der spurgte ham om vej. Han havde en vision, der skiftede, efterhånden som han kom frem, og som antog forskellige former. Hver vision var for ham symbolet på hans mest ophøjede drømme, højdepunktet for hans længsel.

Han hastede gennem tunnelen og søgte det, der lå forude. Han så ikke meget og kun én ting ad gangen - et menneske eller en sandhed, en bibel eller billedet af hans gud, et ønskeobjekt, en drøm, men kun én ting. Undertiden sluttede han visionen, han så, i sine arme og fandt intet. Undertiden nåede han det menneske, som han elskede, og i stedet for den skønhed, han havde drømt om, fandt han et menneske som ham selv. Og således stræbte han. Han trættedes af sin søgen, han piskede sig frem til nye anstrengelser.

Åbningen tilslørede sit lys. En skodde syntes at lukke. Visionen, han havde haft, skinnede ikke længere.

Tilhængerens snublede i mørket. Livet sluttede, og tankens verden var borte. . . Han syntes at svæve frit. Han hang med intet under sig, foran sig, bag sig og oven over sig. For ham var der intet.

Dybt inde fra sit hjertes tempel hørte han et ord. Det talte med klarhed og styrke: 'Se dybt indad, rundt om, til alle sider. Lyset er overalt, i dit hjerte, i mig, i alt, som ånder, i alt, som er. Tilintetgør din tunnel, som du gennem tiderne har bygget. Stå frit, i hele verdens varetægt.' Tilhængerens svarede: 'Hvorledes skal jeg bryde min tunnel ned? Hvorledes kan jeg finde en vej?' Der kom intet svar. . .

En anden pilgrim dukkede op i mørket, og famlende fandt han tilhængerens. 'Før mig og andre til lyset,' råbte han. Tilhængerens fandt ingen ord, ingen leder viste sig, ingen sandhedsformler, ingen fremgangsmåder eller ceremonier. Han erkendte sig selv som leder og ledte andre til lyset - det lys, der skinnede til alle sider. Han arbejdede og kæmpede sig frem. Hans hånd holdt andres, og for deres skyld skjulte han sin skam, sin frygt, sin håbløshed og sin fortvivlelse. Han talte om sikkerhed og tro på livet, tro på lys og på Gud, på kærlighed og forståelse. . .

Hans tunnel forsvandt. Han bemærkede ikke tabet. På verdens legeplads stod han sammen med mange legekammerater midt i dagens lys. I det fjerne lå et bjerg i blålig dis, og fra dets top lød en stemme, som sagde: 'Nærm dig frimodigt bjergets top og lær på dets højeste punkt en frelsers invokation.' Mod denne store opgave rettede tilhængerens, nu en leder, sine energier. Han følger stadig denne vej. . .«

ANVISNING FOR SYVENDE STRÅLE

»Under en hvælving mellem to rum stod den syvende

magiker. Det ene rum var fuldt af lys, liv og kraft, af en stilhed, der vidnede om hensigt og om en skønhed, der vidnede om det ydre rum. Det andet rum var fuldt af bevægelse, en genlyd af stor aktivitet, af kaos uden form, af arbejde uden noget virkeligt mål. Magikerens øjne var fæstnet på kaos. Han yndede det ikke. Han vendte ryggen til det rum, hvor livfuld stilhed rådede. Han vidste ikke af det. Hvælvingen ovenover skælvede. . .

Han udbrød sagte i fortvivlelse: 'I umindelige tider har jeg stået og søgt at løse dette rums problem, at forandre kaos således, at skønheden måtte kunne lyse som mit ønskes mål. Jeg søgte at væve disse farver ind i en drøm af skønhed og at harmonisere de mange lyde. Det lykkedes ikke. Der ses kun min mislykkede bestræbelse. Og dog ved jeg, at der er forskel på det, jeg kan se for mine øjne, og det, jeg begynder at fornemme bag min ryg. Hvad skal jeg gøre?'

Over magikerens hoved, og lige bag hans ryg, dog inde i det rum af ordnet skønhed, begyndte en mægtig magnet at svinge. . . Den forårsagede en hel omdrejning af mennesket under hvælvingen, der var i færd med at falde. Magneten drejede mennesket rundt, indtil han kunne se scenen og det rum, der ikke før var set. . .

Derefter lod magneten sin tiltrækningskraft strømme gennem hans hjertes midtpunkt. Magneten udløste den tilbagevisende kraft. Den mindskede kaos, indtil dets former ikke mere kunne ses. Nogle aspekter af skønhed, der ikke tidligere var åbenbaret, dukkede op. Og fra det ene rum strålede frem et lys, og ved dets kraft og liv tvang det magikeren til at bevæge sig fremad ind i lyset og forlade den farefulde hvælving.«

Således lyder nogle tanker, oversat fra en gammel bearbejdelse på vers, som måske kan kaste lys over personlighedens dualitet

og det arbejde, der skal udføres af menneskene på de syv stråler. Ved vi, hvor vi står? Er vi klar over, hvad vi har at gøre. Eftersom vi higer efter at komme ind i lyset, lad os da ikke anse nogen pris for høj at betale for denne åbenbaring.

Vi har studeret en række interessante love. I *lov nummer et* kommer tre vigtige tanker til udtryk:

For det første, at den evige pilgrim af egen fri vilje og tilskyndelse valgte »okkult« at dø og tog et legeme, eller en række legemer, for at opløfte eller højne formnaturens livsenheder, som han legemliggjorde. Ved at handle således »døde« han selv i den forstand, at død og det at tage en form med livets påfølgende nedsænkning i denne form er synonyme udtryk for en fri sjæl.

For det andet, at sjælen ved denne handling i mindre målestok rekapitulerer det, som Sollogos og den planetariske Logos ligeledes har gjort og fortsat gør. Disse store livsenheder kommer ind under sjælens love i manifestationsperioderne, selv om de ikke ledes eller styres af lovene for naturens verden, som vi kalder den. Deres bevidsthed forbliver uden identifikation med fænomenernes verden, skønt vor bevidsthed identificerer sig med den indtil det tidspunkt, hvor vi kommer ind under de højere loves indflydelse. Som følge af disse store livsenheders okkulte »død« kan alle mindre livsenheder leve og tilbydes en chance.

For det tredje, at der gennem død foregår en stor enhedsskabende proces. Når et »blad falder« og derefter identificerer sig med den jord, som det falder på, har vi en ganske lille illustration af denne store og evige enhedsskabende proces gennem det at blive til, og at dø som et resultat af at blive til.

I *lov nummer to* præges den enhed, der ofrer sig - igen ved egen fri vilje og tilskyndelse - af den måde, hvorved denne død frembringes. Ved påvirkning fra modsætningernes par, og idet han hænger »frit svævende« mellem de to, kender han det ydre

mørke, ligesom Kristus kendte det til sidst ved korsfæstelsen, hvor han symbolsk svævede frit mellem himmel og jord og ved sin egen indre vibrations og magnetismes styrke drog og fortsat vil drage alle mennesker til sig. Dette er den første betydningsfulde tanke, der kommer til udtryk. Den anden tanke angår afbalanceringen af de kræfter, der blev mestret. Vægtskålenes symbol er her velegnet, og de tre kors på Golgatas høj er også symboler på denne sandhed. Libra styrer denne lov, og visse kræfter fra denne konstellation kan opfattes, når sjælens bevidsthed kommer under lovens indflydelse. Disse kræfter er passive, hvad personligheden angår, deres virkning registreres ikke, selv om de nødvendigvis er til stede.

I *lov nummer tre* kommer den opofrende Gud og dualiteternes Gud ind under visse indflydelser, der skaber lettere genkendelige virkninger. Ved sin død og ved sin sejr over modsætningernes par bliver disciplen så magnetisk og vibrerende, at han tjener menneskeheden ved at blive det, som han ved, han er. Nedsænket fysisk i den jordiske eksistens' vande, set ud fra personlighedens synspunkt, erkender han dog samtidig - i bevidstheden - andre tilstande og sit væsentlige mål, som er at dø for andre liv, ligesom han også erkender den metode, som han må anvende for at fuldende og nå den befriende ligevægt. Når disse tanker får overtaget i sindet, kan han tjene sine medmennesker. Sådanne love har kun denne virkning, efterhånden som de dukker op i bevidstheden hos det menneske, som er ved at opbygge antahkaranaen, og som arbejder videre med videnskaben om forening.

Når virkningerne af *den fjerde lov* om frastødning begynder at vise sig, bliver disciplen opmærksom på englen med flammesværdet, der står foran indiviellsens portal. Ved dette tegn ved han, at han nu kan træde ind, men denne gang ikke som en ringe, blindet kandidat, men som den, der er indviet i verdens mysterier. Sandheden af dette er blevet opsummeret for

os i en gammel sang, der plejede at blive sunget i templernes forhal. Nogle af ordene lyder omtrent således:

»Han træder ind fri, han der har kendt fængslets mure. Han går ind i lyset med åbne øjne, han, der gennem lange evigheder famlede sig frem i den mørke gang. Han fortsætter sin vej, han, der i evigheder har stået foran en fast lukket dør.

Han udtaler med kraft det *ord*, der åbner livets port på vid gab. Han står foran englen og fjerner dennes sværd, idet han således frigør englen til en højere opgave. Selv vogter han døren til det hellige sted.

Han døde. Han gik ind i striden. Han lærte tjenestens vej. Han står foran døren.«

5. Loven om gruppefremskridt

<i>Nr.</i>	<i>Eksoterisk navn</i>	<i>Esoterisk navn</i>	<i>Symbol</i>	<i>Stråleenergi</i>
5	Loven om gruppefremskridt	Loven om opløftelse	Bjerget og bukken	Progressiv energi Syvende stråle Evolutionfaktor

Denne lov begynder at virke og registreres i den menneskelige bevidsthed, når aspiranten har opnået bestemte former for erkendelse og har erfaret, at visse idealer er kendsgerninger. Disse kan fremføres meget enkelt og vil da for den, der overfladisk studerer, betyde den letteste adgang til

prøvestadiets vej. Imidlertid ville det være godt, hvis vi klart kunne fatte den kendsgerning, at denne enkle formulering af krav, og deres opfyldelse, i aspirantens bevidsthed viser sig som hans sinds ydre og slørede reaktioner på nogle dybt esoteriske, kosmiske sandheder. Dette udsagn indeholder selve essensen af esoterisk viden. De helt almindelige formuleringer med hensyn til kærlig livsførelse og daglig instinktiv selvopofrelse er så velkendte idealer, men ikke desto mindre - om vi blot kunne indse det - befinder de sig i yderkanten af de dybeste sandheder i verden. De er den esoteriske videns ABC, og gennem dem, og kun gennem dem, vil vi nå frem til de ord og sætninger, som på deres side er den vigtigste nøgle til den højeste viden.

Et kort eksempel vil tjene til at illustrere dette, og vi kan da betragte nogle enkle kendsgerninger, som viser, at aspiranten er begyndt at fungere som sjæl og er rede til et bevidst liv i Guds rige.

Disciplen, der søger at opnå disse former for højere erkendelse, anspores til at praktisere evnen til at *skelne*. I er ligeledes blevet tilskyndet hertil. I begyndelsen er den normale fortolkning og den umiddelbare virkning af denne praksis at lære disciplen at skelne mellem modsætningernes par, men i samme grad, som disciplen på et tidligt tidspunkt under sin indlæring opdager, at den skelnende proces intet har at gøre med valget mellem det erkendte (såkaldte) onde og det erkendte gode, men vedrører de mere subtile modsætningernes par som fx rigtig og urigtig tavshed, rigtig og urigtig tale, rigtig forståelse og rigtig neutral holdning og deres modsætninger, i samme grad opdager det menneske, som reagerer på disse højere love, at den skelnen, der skal udvises, er endnu mere subtil og - for de fleste aspiranter i verden i dag - endnu et intetsigende mål. Den form for skelnen er end ikke blevet vakt. Den må vise sig i relation til følgende subtile kontakter:

1. Sjælens egen vibration.

2. Vibrationen fra den indre gruppe, som han, omend ubevidst, er tilknyttet.
3. Mesterens vibration som gruppens brændpunkt.
4. Hans strålevibration, som fornemmes via sjælen og mesteren.
5. Vibrationen, der er resultat af samspillet mellem hans sjæl og hans personlighed.
6. Tre forskellige vibrationer: fra hans vitale legeme, hans emotionelle legeme og mentale legeme.
7. Vibrationen fra de grupper eller den gruppe, som han må samarbejde med på det ydre plan.
8. Sjælsvibrationen fra andre mennesker, som han kontakter.
9. Vibrationen fra en gruppe, fx den nye gruppe af verdenstjenere.

Disse er kun nogle eksempler på den type skelnen, der kræves. Dem vil han lære instinktivt at holde ude fra hinanden, når han er blevet mere udviklet. Jeg vil gerne minde jer om, at problemet synes uovervindeligt, når vi forsøger at skelne helt mentalt. Når sjælens herredømme og anerkendelse er blevet virkeliggjort, bliver disse forskellige former for erkendelse til instinktive reaktioner. *Intuitiv respons* er den betegnelse, vi giver sjælens instinktive liv - den højere modsvarighed til menneskelegemets instinktive liv. I ovenstående afsnit har vi en let fattelig opsummering af nogle af de dybere betydninger af det enkle påbud: »Lær at skelne.« Hvor meget har vi i virkeligheden forstået af dette påbud? Hos intellektet vinder det bifald. Rent praktisk betyder ordene som oftest intet. Betyder de for os sjælens evne til at adskille vibrationer i forskellige kategorier? Dog får vi at vide, at sjælen ikke kender til adskillelse. Således er nogle af den esoteriske videns paradokser for den ikke-indviede.

Loven om gruppefremskridt kan kun begynde at virke bevidst i disciplens liv, når han er en forpligtet og accepteret discipel. Når han har grundfæstet visse rytmer, når han arbejder

effektivt efter visse for gruppen velkendte retningslinjer, og når han for alvor og i forståelse bevidst forbereder sig på indvielsens udvidelser, begynder denne lov at styre ham, og han lærer at adlyde den instinktivt, intuitivt og intellektuelt. Det er gennem lydighed mod denne lov, at forberedelse til indvielse indledes af disciplen. Denne sætning er udtrykt således, fordi det er vigtigt, at alle forstår nødvendigheden af, at forberedelse til indvielse indledes på eget initiativ. Forstår vi betydningen af dette? Nogle af de virkninger, der tidligere er omtalt i den indledende omtale af denne femte lov, kan opregnes her. Lad os ikke glemme deres esoteriske og skjulte betydninger.

1. Disciplen vil lære effektivt at decentralisere sig. Dette betyder følgende:
 - a. Han vil ikke bede om noget for det adskilte selv. Det er derfor let at se, hvorfor aspiranter lærer at love deres højere selv troskab og at fralægge sig alle krav fra det adskilte selv. Man kan også se, hvorfor så mange reagerer imod det. De er ikke forberedte på det, og et sådant løfte virker derfor som en stor adskillende faktor. For dem, hos hvem uselvskhedens krav er sat for højt, er den hverken forstået eller ønsket. Derfor kritiseres det af dem, der endnu ikke er beredte. Senere vender disse tilbage og påtager sig med forståelse denne forpligtelse i lyset.
 - b. Hans øjne er vendt mod lyset og ikke mod ønsket om kontakt med mesteren. Dette udelukker derfor den åndelige selvskhed, der er kommet til udtryk gennem det iboende og dybt rodfæstede ønske om anerkendelse fra en af de store. Når denne frihed for det personlige er til stede, da kan mesteren vove at skabe kontakt og etablere en forbindelse med disciplen. Det ville være gavnligt for os at tænke over dette.

2. Han vil have lært at tjene instinktivt. Han har muligvis behov for, og dette er sædvanligvis tilfældet, at lære at skelne i sin tjeneste, men hans holdning til livet og over for alle mennesker er en guddommelig fremstormen for at hjælpe, oprejse, elske og undsætte.
3. Han vil have lært at bruge tænkeevnen i to retninger, efter ønske og øjeblikkeligt:
 - a. Han kan kaste tænkingens søgelys ind i sjælens verden og kende og vedkende sig de sandheder, der for ham må blive hans erfarede viden.
 - b. Han kan også kaste det ind i illusionens verden og sprede personlighedens blændværk. Når han evner det, begynder han at fordrive verdens blændværk, thi han nærmer sig indvielse.

a. Forbindelsen mellem verdensgrupperne

Det ville være muligt at fortsætte med at nævne de forskellige former for udvikling, der viser det iagttagende Hierarki, at en discipel eller en gruppe disciple nu er rede for »mere lys«. Det vigtigste tegn er imidlertid deres reaktion på loven om gruppefremskridt. Dette er den kommende nye lov, som må fornemmes af verdensdisciplene, og dens virkning er allerede ved at blive mere magtfuld, selv om dette i endnu lang tid ikke vil være erkendt af menneskeheden. Den vil igangsætte verdensgruppernes arbejde. I fortiden har der været dannet grupper til gensidig fordel, gensidig interesse og studium og gensidig bestyrkelse. Det har været deres storhed, men også deres forbandelse, for hvor storartede og gode deres motiver end har været, har disse grupper dog i grunden været selviske. De har udvist en art åndelig selviskhed, der er yderst vanskelig at overvinde, og som kræver den sande skelneevne, jeg tidligere har omtalt. Sådanne grupper har altid været slagmarker, hvor den mindst egnede og den mindst integrerede

blev opslugt, standardiseret eller ensrettet, og hvor de stærkeste til sidst har fået overtaget, mens de svage og farveløse er blevet udstødt og bragt til tavshed. Den mere fremgangsrige gruppe har efterhånden vist sig at være sammensat af beslægtede sjæle, som alle tænker ens, fordi ingen tænker intuitivt, men er styret af en eller anden åndsretning, eller fordi en bestemt central figur i gruppen dominerer alle de andre og hypnotiserer dem ind i en instinktmæssig, passiv, statisk tilstand. Dette vil måske tjene læreren eller gruppen til ære, men det er sandelig ikke til Guds ære.

I dag er de nye grupper langsomt og gradvis ved at blive til, og de styres af sjælens love. De vil derfor anslå en anden tone og danne grupper, der er svejset sammen af en fælles higen og et fælles mål. Dog vil de være sammensat af frie, individuelle og udviklede sjæle, som ikke anerkender nogen anden autoritet end deres egen sjæls, og som tilsidesætter deres egne interesser til fordel for gruppens sjælshensigt som helhed. Ligesom det enkelte menneskes præstation gennem tiderne har tjent til at opløfte menneskeheden, således vil en tilsvarende præstation i gruppeformation være i stand til at opløfte menneskeheden endnu hurtigere. Derfor kaldes denne lov for loven om opløftelse.

Nu er tiden inde til, at denne metode til at opløfte menneskeheden kan påbegyndes. De, som er trådt ind på prøvestadiets vej, har forsøgt at vække menneskeheden og har ikke haft held med sig. De, som er gået videre til discipelskabets vej, har ligeledes forsøgt uden held. De, som selv har mestret forholdene og overvundet dødens illusion, og som følge heraf er blevet vakt til live, kan nu forsøge at påtage sig opgaven i forening. Dem vil det lykkes for. Ordet har lydt med bøn om denne forenede aktivitet og med tilskyndelse til at rette enhver bestræbelse mod at vække menneskehedens døde krop. Fra mestrenes loge bliver en stor indsats nu mulig og er nær forestående, og alle aspiranter og disciple kan opnå denne helhedserkendelse af kraft og muligheder.

Det er i denne hensigt, at læren om den nye gruppe af verdenstjenere er blevet udbredt. Dette er det første forsøg på at danne en gruppe, der vil arbejde som én gruppe og påtage sig en verdensopgave. Denne gruppe kan virke som et formidlende led mellem menneskers verden og Hierarkiet. Den står mellem det, der okkult kaldes den »døde mester« og de »levende mestre«. Frimurere vil forstå, hvad der her beskrives. Den sande esoteriker vil også se den samme sandhed, blot fra en anden vinkel.

Her vil jeg gerne give jer nogle tanker vedrørende den nye gruppe, der kommer til at fungere aktivt under loven om gruppefremskridt. Medens vi betragter de kommende nye grupper, må det til stadighed huskes, at de først og fremmest er et eksperiment i *gruppeaktivitet*, og at de ikke er dannet i den hensigt at fuldkommengøre det enkelte medlem af en gruppe. Dette er en fundamental og vigtig udtalelse, hvis målene skal kunne forstås rigtigt. I disse grupper supplerer og styrker medlemmerne hinanden, og ved deres forenede kvaliteter og evner skulle de til sidst tilvejebringe grupper, der er i stand til at gøre nytte i åndelig henseende, og igennem hvilke der uhindret kan strømme åndelig energi til gavn for menneskeheden. Det arbejde, der skal udføres, sker for en stor del på de mentale plan. De daglige tjenesteområder for de enkelte medlemmer i de nye grupper forbliver på det fysiske plan alt efter deres skæbne og indre tilskyndelse, men (og dette er et vigtigt punkt), der vil til de forskellige områder for den individuelle indsats føjes en gruppeaktivitet, der vil være en fælles og forenet tjeneste. Ethvert medlem af sådanne grupper må lære at arbejde i et nært mentalt og åndeligt samarbejde med alle de andre, og det tager sin tid i betragtning af aspiranternes nuværende udviklingstrin i verden. Enhver må udstrømme kærlighed til alle, og det er ikke let. Enhver må lære at sætte sin egen personligheds ideer og personlige vækst til side for gruppens behov, for i øjeblikket er der nogle, som må forcere deres fremskridt i visse retninger, og nogle, der må holde det

tilbage som en tjeneste over for de andre. Denne proces vil ske automatisk, efterhånden som gruppens identitet og integration bliver den fremherskende tanke i gruppebevidstheden, og ønsket om personlig vækst og åndelig tilfredsstillelse er henvist til andenpladsen.

Den i tanken integrerede gruppenhed vil have sin rod i gruppemeditation eller i det kontemplative liv (hvor sjælen ved, at den er ét med alle sjæle). Dette vil på sin side resultere i en eller anden form for gruppeaktivitet, hvor hver enkelt gruppe vil yde deres særlige bidrag til at opløfte menneskeheden i esoterisk forstand. Inden for gruppelivet vil de, der søger at uddanne, belære og sammentømre gruppen til et redskab for tjeneste, ikke beskæftige sig med det enkelte medlem som sådan. Enhver vil blive betragtet som formidler af den energitype, der er den fremherskende energi hos hvilken som helst stråletype - det være sig egoets eller personlighedens stråle. Enhver kan med tiden lære at formidle sin sjælsstråles kvalitet til gruppen og derved stimulere sine brødre til større mod, klarere vision, en finere grad af motivets renhed og dybere kærlighed og dog undgå faren for at understrege sin personligheds karaktertræk. Dette er den største vanskelighed. For at gøre dette effektivt og korrekt må vi alle lære at tænke på hinanden som sjæle og ikke som mennesker.

Derfor kan vi foreløbig anføre følgende mål i den nye tidsalders gruppearbejde, således som disse kommer til udtryk i deres første spæde begyndelse. De senere og mere esoteriske mål vil dukke op, efterhånden som de tidligere mål nås.

1. *Gruppenhed*. Denne må nås gennem praktisering af kærlighed, som er en del af praktiseringen af Guds nærværelse, gennem indordning af personlighedens liv under gruppens liv og gennem konstant, hengiven, levende tjeneste.
2. *Gruppemeditation*. Grupperne vil efterhånden blive grundfæstet i sjælenes rige, og det udførte arbejde vil

motiveres og videreføres fra de højere mentalplan som en tilkendegivelse af det kontemplative liv. Dette medfører, at disciplens liv er aktivt i to retninger, hvor han fungerer bevidst både som personlighed og som sjæl. Personlighedens liv bør være intelligent aktivitet; sjælens liv er hengiven kontemplation.

3. *Gruppeaktivitet.* Hver gruppe vil have et eller andet særligt kendetegn, og dette vil være helliget en eller anden form for tjeneste.

Når grupperne er oprettet på rette måde (tiden er nært forestående), og når de har arbejdet sammen subjektivt et vist nødvendigt tidsrum (alt efter kvaliteten af de enkelte gruppemedlemmers liv og deres uselviskhed og tjeneste), vil de begynde at fungere udadtil, og deres livsaspekt vil begynde at fremtræde tydeligt. De forskellige aktivitetsretninger vil opstå, når gruppens vibration er stærk nok til at frembringe et klart nedslag i menneskehedens bevidsthed. Det vil derfor være indlysende, at kravene i første række er gruppeintegritet og gruppesammenhold. Uden dette kan der intet udrettes. Den subjektive forbindelse mellem alle gruppemedlemmer og fremkomsten af en gruppebevidsthed er et vitalt mål for de nærmeste årtier. Således vil der opstå en cirkulation eller overføring af energi, der vil være af virkelig værdi med hensyn til verdens frelse. Den enkelte bør huske, at legemets renhed, beherskelse af følelserne og sindets ligevægt er fundamentale krav og burde være målet for den daglige udøvelse. Igen og igen må vi vende tilbage til disse karaktermæssige begynderkrav, og hvor kedsommelig gentagelsen end er, beder jeg jer indtrængende om at udvikle disse kvaliteter. Gennem disse grupper må det være muligt at genoprette nogle af de gamle mysterier, og nogle af de grupper, der tidligere er nævnt i *Letters on Occult Meditation*, vil kunne findes blandt de grupper, der opstår i den nye tidsalder.

b. De nye gruppers kendetegn

Denne korte oversigt vil tjene til at vise nogle af de elementære krav og - i store træk - angive hovedårsagerne til, at sådanne grupper dannes. Måske kan vi nu udvide vor vision en smule og samtidig se mere indgående på grupperne.

Et af de kendetegn, der udmærker grupperne af verdenstjenere og vidende, er, at den ydre organisation, der vil holde dem sammen, vil være så taget og fin, at den for en ydre iagttager praktisk taget ikke eksisterer. Gruppen holdes sammen af en indre tankestruktur og af et nært telepatisk indbyrdes forhold. De store, som vi alle søger at tjene, er forbundet på den måde, og de kan ved det mindste behov og med mindst mulig kraftanvendelse komme i forbindelse med hinanden. De er alle afstemt efter en særlig vibration, og således må også disse grupper afstemmes. Der vil derfor kaldes mennesker sammen, som udviser en stor væsensforskel, som findes på forskellige stråler, som er af forskellig nationalitet, og som er et produkt af vidt forskellige miljøer og arv. Ud over disse faktorer, der umiddelbart tiltrækker opmærksomheden, vil der også findes en lignende forskel i de pågældende sjæles livserfaring. Komplexiteten af det problem, som gruppemedlemmerne står overfor, er også øget ganske betydeligt, når man husker den lange vej, hver enkelt har vandret, og de mange fra en fjern og dunkel fortid kommende faktorer og særpræg, der har tjent til at gøre hvert enkelt menneske til det, som han er nu. Når man derfor opholder sig ved de vanskeligheder og de mulige hindringer for succes, vil med rette det spørgsmål opstå: Hvad bevirker, at det er muligt at oprette dette indbyrdes gruppeforhold? Hvad skaber i al almindelighed et grundlag for, at de kan mødes? Svaret på disse spørgsmål har altoverskyggende betydning og

nødvendiggør åbenhed omkring emnet.

I Bibelen finder vi ordene: »I Ham lever, røres vi og har vor væren.« Dette udsagn er baseret på en fundamental naturlov og forkynder grundlaget for den forbindelse, der består mellem sjælsenheden, der fungerer i et menneskeligt legeme, og Gud. Den fastslår også, *for så vidt som den er erkendt*, forbindelsen mellem alle sjæle. Vi lever i et hav af energier. Selv er vi en ophobning af energier, og disse indbyrdes forbundne energier udgør vor planets samlede energilegeme.

Vi må nøje huske, at det æteriske legeme for enhver form i naturen, er en uadskillelig del af Guds substantielle form - ikke den tætte, fysiske form, men det, som esoterikerne betragter som den formdannende substans. Vi anvender ordet »Gud« for at tilkendegive det ene udtryk for det Ene Liv, som beliver enhver form på det ydre objektive plan. Ethvert menneskes æter- eller energilegeme er derfor en uadskillelig del af planetens eget æteriske legeme og følgelig også solsystemets. Ved hjælp af dette er ethvert menneske dybest set forbundet med enhver anden udtryksform for det guddommelige liv, det være sig lille eller stort. Det æteriske legemes funktion er at modtage energiimpulser og at blive bragt i aktivitet af disse impulser eller kraftstrømme, der udgår fra en eller anden skabende kilde. Det æteriske legeme er i virkeligheden intet andet end energi. Det er sammensat af myriader af krafttråde eller små bitte energistrømme, der holder forbindelse med det emotionelle og mentale legeme og med sjælen ved deres koordinerende virkning. Disse energistrømme har på deres side en virkning på det fysiske legeme og bringer det i en bestemt aktivitet i overensstemmelse med den energitypes natur og kraft, som måtte beherske det æteriske legeme på det pågældende tidspunkt.

Gennem det æteriske legeme cirkulerer derfor energi, som har sit udspring fra et eller andet sind. Hos størstedelen af menneskeheden sker reaktionen ubevidst på det universelle

sinds indflydelse. Dette kompliceres i vor tid og i vor tidsalder af en voksende lydhørhed over for de masseideer - undertiden kaldt den offentlige mening - fra menneskets intelligens, der er i hurtig udvikling. Inden for menneskeheden findes også de, som responderer på den *indre gruppe af tænkere*, der under arbejdet med den mentale materie fra livets indre side styrer fremkomsten af den store Plan og manifestationen af den guddommelige hensigt.

Denne gruppe af tænkere falder i syv hovedafsnit og dirigeres af tre store livsvæsener eller overbevidste entiteter. Det er Manuen, Kristus og Mahachohanen. Disse tre arbejder først og fremmest på den måde, at de påvirker adepternes og de indviedes sind. De sidste påvirker på deres side verdensdisciplene, og disse disciple udvikler hver på sit sted og under eget ansvar deres opfattelse af Planen og søger så vidt muligt at give den udtryk. Verdensdisciplene har hidtil arbejdet meget alene, undtagen når karmiske bånd har ført dem sammen og har afsløret deres identitet over for hinanden; telepatisk kommunikation har i udpræget grad været begrænset til adepternes og de indviedes Hierarki, både i og uden for inkarnation, og til deres individuelle arbejde med deres disciple.

Således kan og vil der af disse grupper, som hidtil har arbejdet helt subjektivt, opstå en genpart på det ydre plan, og de nye grupper vil for størstedelen blive skabt som en ydre tilkendegivelse - endnu forsøgsvis - af de grupper, der har virket bag kulisserne, motiveret fra den centrale gruppe, mestrenes Hierarki.

Dette eksperiment er først og fremmest endnu en gruppeintegration og den måde, hvorpå den kan udvikles. Grunden til, at »de på den indre side« nu eksperimenterer med denne gruppeidé, er, at denne så afgjort går i retning af den nye tidsalder. De søger at udnytte den voksende tilbøjelighed hos menneskeheden til sammenhæng og integration. Det må

imidlertid til stadighed huskes, at medmindre der er en subjektiv sammenhæng, må alle ydre former til sidst opløses eller vil slet ikke hænge sammen overhovedet. Det er alene de subjektive forbindelser og det subjektive arbejde, der er afgørende for successen, og dette skal (især i det nye gruppearbejde) være baseret på egoiske relationer og ikke på personlig tilknytning og forkærlighed. Disse er dog en hjælp, hvis der samtidig er en genkendelse af den egoiske forbindelse. Hvor den er til stede, kan der dannes noget udødeligt og ligeså varigt som sjælen selv.

En praktisk oplysning bør her fremhæves. Disse grupper vil i nogen tid være det, vi kalder for »mønstergrupper«, og de må derfor dannes langsomt og med megen omhu. Enhver, der udgør en del af de nye grupper, vil blive sat på en hård prøve og udsat for et stort pres. Det er nødvendigt, hvis grupperne skal komme igennem den nuværende overgangsperiode. Det vil ikke være let for disciple at danne disse grupper. Metoder og fremgangsmåder vil afvige meget fra fortidens. Adskillige mennesker vil måske vise et virkeligt ønske om at deltage i gruppens liv og udgøre en del af gruppens aktivitet, men den største vanskelighed for dem vil bestå i at bringe deres personlige liv og vibration i overensstemmelse med gruppens liv og rytme. Den snævre vej, som alle disciple må betrede (og i de tidlige stadier vil disse grupper hovedsagelig bestå af dem på prøvestadiets eller discipelskabets vej), kræver lydighed over for visse forskrifter, overleveret til os fra gammel tid. Disse følges beredvilligt og med åbne øjne, men der fordres eller forventes aldrig streng overholdelse af lovens bogstav. Flexibilitet inden for visse selvpålagte begrænsninger er altid nødvendig, dog må denne flexibilitet ikke komme i stand ved nogen som helst form for træghed i personligheden eller mental usikkerhed.

Dette omfattende forsøg med gruppetræning, der nu er påbegyndt som en af Hierarkiets nye aktiviteter, vil vise

menneskehedens vejledende vogtere præcist, hvor langt verdens disciple og aspiranter er villige til at underkaste deres personlige interesser gruppens vel; hvor sensitive de er som gruppe over for belæring og vejledning; hvor frie forbindelseskanalerne er mellem grupperne på det ydre plan og den indre gruppe, og ligeledes mellem grupperne og masserne, som det forventes, at de efterhånden når. En mesters discipelgruppe på livets indre side udgør en integreret organisme, kendetegnet ved gensidig kærlighed, liv og samspil. Forbindelserne i denne gruppe er helt mentale og astrale, og begrænsningerne i det æteriske kraftlegeme, den fysiske hjerne og det tætte, fysiske legeme føles derfor ikke. Dette fører til en større indre færdighed i forståelse og til et vekslende samspil. Det er klogt at mærke sig, at den astrale kraft føles langt stærkere her end på de fysiske plan. Derfor lægges der vægt på den emotionelle begærkontrol i alle de afhandlinger, der findes om discipelskab og om forberedelse til dette trin.

Der bliver nu gjort en indsats for at konstatere, om en sådan gruppeaktivitet og et sådant gruppesamspil kan oprettes på det fysiske plan, hvilket følgelig vil indbefatte det fysiske legemes mekanisme og hjernen. Vanskelighederne er derfor store. Hvilken fremgangsmåde skal der anvendes for at klare denne mere vanskelige situation, som kun er mulig, fordi arbejdet i mestrenes grupper har været så effektivt? Meget vil måske afhænge af, i hvor høj grad vi vil reagere på dette samspil, og hvor meget det vil betyde for os i vort liv. Dette indebærer en yderst praktisk okkult arbejdsmetode. De astral-fysiske hjernereaktioner bør betragtes som ikke-eksisterende og bør have lov til at synke ned under gruppens bevidsthedstærskel for dér at dø af mangel på opmærksomhed. Der lægges vægt på vedvarende mentale og egoiske relationer.

c. Gruppernes eksperimentelle natur

Jeg har sagt, at disse grupper udgør et eksperiment, der består af fire dele, og en klar og kortfattet fremstilling heraf kan bekræfte formodningerne.

- I. *De er et eksperiment med hensyn til grundlæggelse eller oprettelse af brændpunkter i menneskeheden, hvorigennem visse energier kan strømme ud i hele menneskeracen. Der er ti sådanne energier.*
- II. *De er et eksperiment med hensyn til indføring af visse nye fremgangsmåder inden for arbejde og kommunikation. Grupperne har til hensigt at lette den indbyrdes forbindelse eller kommunikation således:*
 1. De vil være optaget af et forsøg på at lette kommunikationen mellem enkelte mennesker, således at regler og metoder til at sætte sig ud over talens brug kan blive kendt, og den nye form for samkvem bringes i stand. Kommunikation vil da være fra:
 - a. Sjæl til sjæl på mentalplanets højere plan. Dette medfører fuldstændig samklang, således at sjæl-sind-hjerne bliver fuldstændig ét.
 - b. Sind til sind på mentalplanets lavere plan. Dette medfører den fuldstændige integration af personligheden eller det lavere selv, således at sind og hjerne er ét.

De studerende skal huske disse to karakteristiske kontakter og også lægge sig på sinde, at den større kontakt ikke nødvendigvis indbefatter den mindre betydelige. Telepatisk kommunikation mellem menneskets forskellige aspekter er absolut mulig på de forskellige udviklingstrin.

2. De vil arbejde på at etablere kommunikation mellem det

plan, som er illuminationens og den rene fornufts plan (det buddhiske plan) og illusionens plan, som er astralplanet. Man bør huske, at vor store opgave er at fordrive verdensillusionen gennem indstrømning af illumination eller lys. Når der er oprettet tilstrækkeligt mange grupper, der har dette som mål, vil der på det fysiske plan findes de kanaler for kommunikation, som vil virke som mellemed mellem lysets verden og illusionens verden. De vil overføre den energitype, der vil bryde den eksisterende maya eller illusion og sprede de gamle tankeformer. De vil frigive lyset og freden, som vil oplyse astralplanet og således fordrive den illusoriske natur af livet dér.

3. Gennem andre grupper strømmer en anden type energi, der skal frembringe en anden form for indbyrdes forbindelse og kommunikation. Disse grupper vil tilvejebringe den rette helbredelse i det enkelte menneskes personlighed, i alle dens aspekter. Det tilsigtede arbejde er den intelligente overføring af energi til forskellige dele af menneskets natur - det mentale, astrale og fysiske aspekt - ved den rigtige gennemstrømning og organisation af kraft. Til sidst må helbredelse udvirkes fra grupper, der virker som formidlerne mellem planet for åndelig energi (sjælsenergi, intuitiv energi eller viljens energi) og patienten eller patientgruppen. Bemærk dette sidste punkt. *Gruppe*-tanken må altid holdes for øje, for den vil adskille den nye tidsalders metoder fra fortidens; arbejdet vil være gruppearbejde for gruppen. Medlemmerne vil arbejde som sjæle og ikke som enkeltindivider. De vil lære at kommunikere helbredende energi fra den levende krafts reservoir til patienterne.
4. Andre kommunikationsgrupper vil virke som

formidlere af to aspekter af guddommelig energi - viden og visdom. Disse må betragtes som udtryk for energi. Gruppernes arbejde er at befatte sig med uddannelse af masserne som et direkte mellemlid mellem den højere og lavere tænkning og med opbygningen af antahkaranaen, og deres opgave er at sammenkæde de tre punkter af betydning på mentalplanet - den højere tænkeevne, sjælen og den lavere tænkeevne; således oprettes der en gruppe-antahkarana mellem sjælenes rige og menneskenes verden.

5. Politisk arbejde vil optage andre grupper i højere grad end nogen anden arbejdsgrænse. Disse grupper formidler den »pånødende kvalitet« og en autoritet, der mangler i mange andre grene af denne guddommelige gruppeaktivitet. Arbejdet er hovedsagelig af første stråle karakter. Det omfatter den metode, hvorved den guddommelige *vilje* giver sig udtryk i racers og nationers bevidsthed. Medlemmer af denne gruppe vil rumme megen første stråle i deres konstitution. Deres arbejde er at virke som forbindelseskanal mellem Manuens afdeling og menneskeslægten. Det er en ædel opgave at være kanaler for Guds vilje.
6. Nogle grupper vil i udpræget grad være kanal mellem anden stråles aktivitet, verdenslærerens (for tiden beklæder Kristus dette embede) og menneskenes verden. Den anden stråles energi må strømme gennem disse grupper af studerende og troende og beslægtede grupper af tænkere og arbejdere, og der vil være mange af dem. Læg mærke til denne kendsgerning. Der vil være mange sådanne grupper, og den nye verdensreligions fundament vil blive opført af dem.
7. Nogle få grupper vil have en interessant funktion, som dog endnu i lang tid ikke vil materialiseres eller først, når universets opbyggende kræfters arbejde forstås

bedre. Dette vil falde sammen med udviklingen af æterisk syn. Disse grupper vil virke som forbindelseskanaler eller formidlere mellem de energier, som udgør de kræfter, der opbygger formerne, der fremstiller Guds ydre klædning, og menneskeånder. Det skal derfor bemærkes, at hovedopgaven i begyndelsen vil være reinkarnationsspørgsmålet. Dette spørgsmål drejer sig om at antage en ydre klædning eller form i henhold til loven om genfødsel. Derfor vil det, når disse grupper er organiseret, være det emne, medlemmerne først vil arbejde med. De vil studere loven om genfødsel på en dybere og anderledes måde, end det hidtil har været tilfældet.

8. Nogle af de grupper, der kommunikerer og formidler energi, vil viderebringe oplysning fra den ene gruppe af tænkere til den anden. De *oplyser gruppens tanker*. De overfører energi fra et tankecentrum til et andet. De overfører først og fremmest ideernes energi. Det er deres vigtigste opgave. Ideernes verden er en verden af dynamiske kraftcentre. Det bør ikke glemmes. Disse ideer skal kontaktes og bemærkes. Deres energi skal assimileres og overføres, idet det er disse kraftcentres opgave at udtrykke aktivitet efter disse retningslinjer.
9. Grupper, der arbejder i en anden kategori, vil som deres særlige arbejde stimulere menneskenes sind, således at der kan opstå en koordinering. De virker først og fremmest som forbindelseskanaler mellem menneskets sjæl og sjælen i enhver form. Det vil være de store psykometriske arbejdere, for en psykometriker er et menneske, hvis sjæl er sensitiv over for sjælen i andre livsformer - menneskelige såvel som ikke menneskelige. De vækker hovedsagelig fortidens sjæl, forbinder den med nutiden og finder også antydninger om fremtiden.

10. Medlemmer af andre grupper vil skabe forbindelse mellem guddommens tredje aspekt, således som det udtrykker sig gennem den skabende proces og menneskets tankeverden. De vil sammenkæde eller sammensmelte liv og form i skabende henseende. I dag, hvor de er uden viden og uden nogen virkelig forståelse, fremkalder de en konkretisering af begærets energi, der på sin side fremkalder konkretiseringen af penge. Dette forudsætter derfor materialisering af *ting*. De har en meget vanskelig opgave, og det er årsagen til, at det først er gennem de seneste ethundrede og halvtreds år, at videnskaben om verdensøkonomien har gjort sit indtog. De vil beskæftige sig med det guddommelige aspekt af penge. De vil betragte penge som et middel til at føre det guddommelige formål fremad. De vil behandle penge som den formidlende kraft, gennem hvilken universets opbyggende kræfter kan føre det nødvendige arbejde videre, og (her er nøglen til forståelse) disse opbyggende kræfter vil mere og mere være beskæftiget med opførelsen af Herrens subjektive tempel frem for med materialiseringen af det, der tilfredsstiller menneskets begær. Denne forskel fortjener at overvejes.

III. *De er den ydre tilsynekomst af en indre eksisterende tilstand.*

Det må erkendes, at disse grupper ikke er en årsag, men en virkning. At de selv måske virker som initiativtagere, medens de arbejder på det fysiske plan, er uden tvivl sandt, men de er selv produktet af indre aktivitet og af subjektive kraftophobninger, der nødvendigvis må blive det ydre mål. Gruppemedlemmernes arbejde er *som gruppe* at holde sig i nær forbindelse med de indre grupper, der ikke desto mindre danner én stor aktiv gruppe. Denne centrale gruppekraft vil da strømme gennem grupperne, for så vidt som gruppens medlemmer *som gruppe*

- a. holder forbindelse med de indre kraftkilder,
- b. aldrig taber gruppens mål af syne, hvad end dette mål måtte være,
- c. udvikler en dobbelt evne til at anvende sjælens love på det enkelte liv og gruppens love på gruppelevet,
- d. anvender alle kræfter, der måtte strømme ind i gruppen i tjenesten og derfor lærer at registrere denne centrale kraft og benytte den korrekt.

Vil den følgende række udsagn give os noget at tænke på i denne forbindelse? Det er kendsgerninger og på ingen måde en symbolsk udlægning, undtagen for så vidt som alle ord er utilstrækkelige symboler for indre sandheder.

1. Hver gruppe har sit indre modstykke.
2. Dette indre modstykke er et fuldstændigt hele. Det ydre resultat er kun en del heraf.
3. Disse indre grupper, der danner én gruppe, er hver især udtryk for, eller er styret af, visse love, der udgør kontrollerende faktorer i gruppearbejdet. En lov er blot udtryk for eller en manifestation af kraft, anvendt af en tænkere eller en gruppe tænkere gennem tankens magt.
4. Disse indre grupper, der legemliggør forskellige krafttyper, og som en helhed arbejder for at udtrykke visse love, er et forsøg på at indføre nye og anderledes tilstande og dermed skabe en ny civilisation. Det er den nye tidsalder, som Vandbærerens tidsalder vil se fuldbyrdet.
5. De ydre grupper er et forsigtigt forsøg og et eksperiment for at se, i hvilken udstrækning menneskeheden er rede til en sådan bestræbelse.

IV. *De er også et forsøg, der har til formål at manifestere visse energityper, som vil skabe sammenhold eller enhed på*

jorden. Den nuværende kaotiske situation i verden, den internationale blindgyde, den religiøse utilfredshed, de seneste årtiers økonomiske og sociale omvæltning er altsammen resultatet af energier, der er så stærke - på grund af deres umådelige fremdrift - at de kun kan bringes i rytmisk aktivitet, ved at der påføres stærkere og mere målrettede energier. Når grupperne virker fyldestgørende og har opnået ikke blot indre gruppeenhed, men også harmoni mellem grupperne selv, er det muligt at gennemføre et ganske særligt esoterisk arbejde.

Således er nogle af de planer, som Hierarkiet forsøger at gennemføre, og som alle sande disciple og aspiranter kan få del i. På disse planer henledes vor opmærksomhed for at tilskynde os til varigt samarbejde.

d. Astrologi og de nye grupper

Denne lov om gruppefremskridt udtrykker en af de energier, som gradvis er blevet frigivet i løbet af de sidste to århundreder. En vældig bevægelse blev sat i gang ved tidspunktet for fuldmånen i maj 1936, og nu kan gruppeideen, både i dens gode og mindre gode aspekter, forventes at ville vokse i nær fremtid. Som det adskillige gange har været påpeget over for de studerende, er denne lov forbundet med en vis erkendt impuls i menneskers sind, og dette igen er virkningen af forskellige energityper, der har indflydelse på jorden. »Loven om gruppefremskridt« er den benævnelse, mennesker har givet en bestemt energitype, der frembringer *enhedernes sammenhæng i en gruppe*, idet de således formes til en levende organisme. De erkendelser, der bliver resultatet, er gruppeaffinitet, gruppeformål og gruppemål. I sidste instans er det tilsynekomsten i den subjektive bevidsthed af den samme energitype, der frembringer det aspekt af en sammenhængende

handling, der viser sig som stammemæssig, national eller racemæssig enhed. I vort tilfælde har imidlertid den afgørende faktor ikke fysisk betydning, ej heller er disse grupper grundfæstet på det fysiske plan. De er baseret på en gruppeidealisme, der kun kan registreres bevidst, når gruppens enheder begynder at virke på mentalplanet og udvikler evnen til at »tænke tingene igennem« - det vil sige at registrere i hjernen det, som sjælen har meddelt sindet. Vi har her en definition på meditationsprocessen, således som den bør vælges af dem, der gennem samklang har nået et vist mål af sjælskontakt. Disse grupper virker fuldstændigt gennem en subjektiv forbindelse, som skaber en subjektiv integration og aktivitet.

Når vi begynder at studere de astrologiske følgeslutninger i forbindelse med disse love, vil vi opdage, at de zodiakale tegns energier har en speciel virkning på et stort væsens energi, hvis formål manifesteres gennem disse love, der af os betragtes som store og uundgåelige og samtidig åndelige love. Denne virkning frembringer en blanding af energier, der på én gang afbalancerer og tilskynder.

I december 1935 blev Stenbukkens energier forøget gennem indstrømning af kræfter fra en endnu større konstellation, som forholder sig til vor zodiak, som zodiakken forholder sig til jorden. En lignende forøgelse fandt atter sted i 1942. Vi bør huske, at de tolv dyrekredstegn eller konstellationer fra visse vinkler udgør en særlig enhed, der drejer rundt inden for vort univers af himle, ligesom vor planet drejer rundt i centrum for vor cirkel af indflydelser. Takket være denne forøgede indstrømning, under den kommende zodiakale cyklus i Vandbæreren, kan grupper på jorden benytte sig af indflydelsesbølgen, som fra Stenbukken strømmer ind i vort registreringsområde hvert syvende år. Den indstrømning af kræfter, der netop er forbi, gav et vældigt fremstød i det arbejde, der udføres af den nye gruppe af verdenstjenere, og det var årsagen til den meget positive reaktion i verden på deres

specielle impuls. Dette resulterede i en tydelig tendens til god vilje i hver nation og i hver gruppe. I 1942 kom der endnu en planetarisk indstrømning, som vi alle blev anmodet om at benytte os af, og for hvilken vi indtrængende blev bedt om at træffe en passende forberedelse. Denne »uge for gruppepåvirkning«, der finder sted hvert syvende år mellem den 21. og den 28. december, og hver gang den falder sammen med en fuldmåneperiode, vil dette være en yderst betydningsfuld lejlighed, der må iagttages. Ovennævnte uge skal betragtes som »højtidsugen« for den nye gruppe af verdenstjenere, og siden 1942 har der været en anmodning om at benytte den efter nøje forberedelse. Det er en kendsgerning, der kalder på vor opmærksomhed.

De nye grupper opstår overalt i verden. Grupperne på det ydre plan med deres forskelligartede navne og angivne mål er ikke forbundet med denne indre gruppe, der støtter eller »projicerer« de nye grupper undtagen i det omfang, at der består en bestemt, omend tåget, forbindelse. Dette er altid muligt, hvor der findes tre medlemmer fra den nye gruppe af verdenstjenere i en eksoterisk gruppe; den bliver da »sammenkædet ved hjælp af en tredobbelt tråd af gyldent lys« med den nye gruppe af verdenstjenere og kan i nogen grad benyttes. Denne store åndelige gruppering af tjenere er kun ganske løst sammenkædet på det fysiske plan. På astralplanet er sammenkædningen stærkere, og den er baseret på kærlighed til menneskeheden. På mentalplanet finder den vigtigste sammenkædning sted set ud fra de tre verdener som helhed. Det vil derfor være indlysende, at der må være foregået visse udviklingsprocesser i det enkelte menneske, førend det bevidst kan blive et velfungerende medlem af den nye gruppe af verdenstjenere, som er den hovedgruppe, der i vor tid afgjort arbejder under loven om gruppefremskridt.

1. Hans hjertecenter må være vakt, og det må vise sig så udadvendt i hans »optræden«, at hjertet hurtigt bliver forbundet med i det mindste otte andre menneskers

hjertercenter. Grupper på ni vakte aspiranter kan da okkult set absorberes i den planetariske Logos' hjertercenter. Igennem dette kan hans liv strømme, og gruppedlemmerne kan bidrage med deres energimængde til de livsstrømme, der cirkulerer gennem hans legeme. Ovennævnte oplysning er kun af interesse for dem, der er åndeligt vakt, og vil kun betyde lidt eller intet for dem, der endnu sover.

2. Hovedcentret må også være ved at vågne, og evnen til »at holde tanken vedvarende i lyset« må være nogenlunde udviklet.
3. Visse former for skabende aktivitet må ligeledes være til stede, og den tjenende må være aktiv inden for visse humanitære, kunstneriske, litterære, filosofiske eller videnskabelige retninger.

Alt dette forudsætter personlighedens integration og koordinering og yderligere den magnetiske tiltrækningskraft, der på den ene eller anden måde kendetegner alle disciple. På denne måde vil der ud fra et esoterisk synspunkt findes visse store energitriangler i den enkelte, og følgelig i tiltagende grad i menneskeheden. Så vil også »det skabende livs kræfter« cirkulere fra »punktet i hovedet« (hovedcentret) i »retning af hjertet« og derefter sammen med strubecentret danne en »triangel af flammende lys«. Således er vejen for gruppefremskridt, og når den er ved at være fuldbyrdet, da begynder loven om gruppefremskridt omsider at virke og styre. Det kunne være interessant her at optegne de erkendte virkninger fra de fem love, som vi har beskæftiget os med.

<i>Lov</i>	<i>Virkning</i>	<i>Generel fysisk virkning</i>	<i>Reaktion</i>	<i>Kvalitet</i>
1 Offer.	Verdensfrelseren. Kristus.	Bevidst død. »Jeg dør dagligt.«	Kærlighed til Frelseren. Ønske om at følge.	Uselvskhed.
		<i>Enhed på det fysiske plan.</i>	<i>Masserne.</i>	
2 Magnetisk impuls.	Verdensreligion. Åndsretninger.	Kirker. Organisationer.	Kærlighed til ideer. Filosofi.	Hengivenhed. Idealisme.
		<i>Æterisk eller vital enhed.</i>	<i>Aspiranterne.</i>	
3 Tjeneste.	Humanitær aktivitet.	Røde Kors og beslægtede aktiviteter.	Kærlighed til menneskeheden.	Sympati. Medfølelse.
		<i>Astral enhed.</i>	<i>Dem på prøvestadiets vej.</i>	
4 Frastødning.	Kampen mod det onde.	Alle slags korstog.	Kærlighed til det gode.	Skelneevne.
		<i>Mental enhed.</i>	<i>Disciple.</i>	
5 Gruppefremskridt.	Nye grupper.	Ny gruppe af verdensstjerner.	Kærlighed til syntese.	Inklusivitet.
		<i>Sjælshenhed.</i>	<i>De indviede.</i>	

6. Loven om ekspanderende respons

Vi kan nu, dog i al korthed, berøre den sjette og den syvende lov, idet vi vil tale om dem under ét. De øvrige fem love er kommet til udtryk i en bestemt aktivitet på det fysiske plan. Virkningen eller følgerne af impulserne, der ligger bag, virkeliggør den Allerhøjstes hensigt og kan erkendes på de ydre fænomeners plan. De kan alle erkendes således, men for

tiden er menneskehedens bevidste erkendelse af en sådan art, at disse loves virkning kun kan bemærkes i fem tilfælde, og da kun af de mest fremskredne verdensaspiranter. Disciplen og den indviende kan svagt begynde at erkende virkningen af den sjette og den syvende lov, men på dette tidspunkt ellers ingen.

Disse to love, den sjette og den syvende, kan ikke tolkes som ovenfor, fordi kun de, der er indviet eller er under forberedelse til indvielse, kan begynde at fatte dem. Den oplysning, der er resultatet af indvielse, er nødvendig, førend man kan berøre ideen bag disse udtryk for hensigt. Vi vil derfor ikke anvende nogen tid på *loven om ekspanderende respons* eller med *loven om de lavere fire*, ud over at fremsige to ældgamle stanzas, som vil betyde meget for den indviende, men som måske kun er velklingende ord og meningsløse symbolske sætninger for den almindelige læser og studerende.

»Solen, i al sin pragt, er stået op og kaster sine stråler hen over den østlige himmel. Foreningen af modsætningernes par skaber, i cyklerne af tid og rum, både skyer og tåger. Disse tilslører en voldsom brand. . .

Vandene skyller frem. Arken flyder frit. . . Flammerne fortærer. De tre står frie; da indhyller tågen igen.

Oven over jordens skyer et tegn lyser op. . . Kun visionens øje ser dette tegn. Kun et hjerte i fred kan høre den tordnende røst, der kommer fra skyens mørke dyb. Kun en forståelse af loven, der ophøjer og løfter, kan lære 'ildens mand og havets søn' at træde ind i tågen. Fra det sted klatrer han til bjergets top og står dér atter fri.

Den tredobbelte frihed således opnået har intet med jord, med vand eller ild at gøre. Det er en frihed, tredobbelt i sin art, som hilser det menneske, der frit passerer fra jordens sfære ind i den vandholdige sfæres ocean og derfra til offerets brændende grund. Solen øger ilden; den spreder tågen og tørrer jorden. Og således gøres

arbejdet.«

7. Loven om de lavere fire

»Fire Guds sønner drog ud. Men kun én vendte tilbage.
Fire frelsere smeltede sammen til to, og da blev de to den
Ene.«

Disse to ældgamle skrifter - den ene mystisk, den anden okkult, siger de fleste kun lidt; det er indlysende for os. Derfor tjener det intet formål at betragte dem for grundigt. Tiden er endnu ikke inde. De er imidlertid givet os, fordi de indeholder en magnetisk kraft, der vil være med til at stimulere forståelsen.

Vi står i dag foran store begivenheder. Menneskeheden er på vej med en ny impuls. Den står ikke længere ved korsvejen, men uigenkaldelige afgørelser er truffet, og menneskeslægten bevæger sig fremad langs en vej, der til sidst vil føre den ind til lys og fred. Den vil finde vej ind i »den fred, der overgår al forstand«, fordi det vil være en fred, der er uafhængig af ydre betingelser, og som ikke er baseret på det, som den nuværende menneskehed forstår ved fred. Den fred, der ligger forude for menneskeheden, er den ophøjede ro's og glædes fred - en ophøjet ro baseret på åndelig forståelse, og en glæde, der er uberørt af omstændigheder. Denne glæde og ophøjede ro er ikke en astral tilstand, men en sjælens reaktion. Disse kvaliteter opnås ikke som resultat af en disciplinering af følelsesnaturen, men de viser sig som en naturlig, automatisk reaktion fra sjælen. Dette er belønningen for en endelig opnået samklang. Disse to sjælskvaliteter - ophøjet ro og glæde - er tegn på, at sjælen, egoet, den Ene, som står alene, styrer eller behersker personligheden, omstændighederne og alle livsbetingelserne i de tre verdener.

III. De fem sjælsgrupper

Vi påbegynder nu vort studium af de fem sjælsgrupper. Af hensyn til klassificering og sammenligning vil vi opdele vor jordiske menneskehed i følgende grupper:

1. Lemuriske egoer
. vor virkelige jordiske menneskehed
2. Egoer, som kom ind
. på Atlantis tid
3. Månekædens egoer
. fra Månen
4. Egoer
. fra andre planeter
5. Sjældne og fremskredne egoer. der afventer inkarnation

Vi vil derfor komme ind på en kort betragtning over et emne, der for den almindelige psykolog og studerende, som ikke er fortrolig med den okkulte lære og dens udtryk, vil lyde ejendommelig og uintelligent. Grunden hertil er, at vi skal betragte *oprindelsen* til de sjæle, der udtrykker sig gennem mennesker samt oprindelsen til de selv, der virker gennem formen og således ikke er håndgribelige og - videnskabeligt talt - ikke-bevislige. Kun de kan have en formodning herom, som kan acceptere formodninger og slutninger, der ikke kan bevises gennem den menneskelige udrustning, der findes på nuværende tidspunkt. Den moderne psykologi anser i al almindelighed sjælen for at være:

1. Enten ikke-eksisterende, idet det eneste indlysende og bevislige er den intelligente udrustning.
2. Summen af bevidste reaktioner fra legemets celler - med

andre ord organismens modtagelighed for sanseindtryk.

3. Et selv, der gradvis udvikles, idet det tilkendegiver liv og, som tiden går, erkendelse. Det betragtes som værende betinget af legemet og som et produkt af dette legemes evolution gennem tiderne. Imidlertid eksisterer det ikke i de lavere mennesketyper, og muligvis besidder det udødelighed, men det kan ikke bevises eller fremstå som en kendsgerning.
4. Et helstøbt selv, en enhed, der beliver et legeme, som virker på forskellige plan af menneskets bevidsthed og besidder kontinuitet, udødelighed og udviklingsmulighed.

Den okkulte lære anerkender, at alle disse hypoteser er korrekte, men relative i tid og rum, og at de henviser til forskellige former for guddommeligt liv og forskellige aspekter af disse former. Det er den okkulte lære, rigtig eller urigtig, som vi nu beskæftiger os med, og vi kan her anføre vore forudsætninger og slutninger:

1. Ethvert menneske, i eller ude af inkarnation, er et »fragment af guddommen« og den guddommelige bevidstheds forpost, der virker i tid og rum med det formål at udtrykke sig.
2. Alle disse sjæle, selv, eller mennesker findes, som vi har set, på en af de syv udstrømninger af åndelig energi, udgået fra Gud i begyndelsen af en æra af skabende aktivitet. De vender tilbage til deres kilde, når den specielle cyklus er tilendebragt.
3. I tiden mellem udstrømning og genoptagelse gennemlever disse sjæle forskellige erfaringer indtil det øjeblik, da de kan »stråle i hele deres fuldstændige sandhed«.
4. Som tidligere nævnt i *A Treatise on Cosmic Fire* (side 855) kaldes de for:

- a. Åbenbaringens lotusblomster
 - b. Duftende lotusblomster
 - c. Strålende lotusblomster
 - d. Lotusblomster, der er ved at åbne sig
 - e. Lotusblomster, som er fast tillukkede
 - f. Farveløse lotusblomster
 - g. Lotusblomster i knop
5. Disse sjæle, som gennemløber forskellige livsformer under den lange evolutionsproces, når til sidst frem til fuld selvbevidst eksistens. Hermed menes, at de er selvbestemmende, selvbetingende og selverkendende. De er også bevidste og modtagelige over for deres omgivelser.
6. Når først denne bevidste erkendelsestilstand er opnået, sker fremskridtet hurtigere. Det bør dog erindres, at mange mennesker ikke er bevidste på den måde. De grupperinger, der opstår ud af denne erkendelse (idet vi begrænser vore forestillinger til udelukkende at holde sig inden for menneskehedens rammer), kan udtrykkes således:
- I. Sjæle, som lever, men hvis bevidsthed sover. Det er de slumrende menneskevæsener, hvis intelligens er på et så lavt trin, og hvis erkendelse af sig selv og livet er så uklar og tåget, at kun de laveste former for menneskelig eksistens kommer ind under denne kategori. Med hensyn til race, nation og stamme eksisterer de ikke som rene typer, men lejlighedsvis dukker et sådant menneske op i vore storbyers slumkvarterer. De er som et »tilbagefald« i udviklingen, og de ses aldrig blandt dem, vi kalder vilde, eller almuen på landet.
 - II. Sjæle, som er sig det fysiske plans liv og sanseindtryk bevidst. Disse mennesker er langsomme, træge, uarticulerede, forvirrede *på grund af deres omgivelser*,

men de er ikke, ligesom de mere fremskredne og emotionelle typer, forvirrede *på grund af begivenheder*. De har ingen sans for tid eller mål. De kan sjældent undervises efter nogen mental linje, og de fremviser meget sjældent dygtighed i nogen retning. De kan slide og slæbe, hvis de ledes; de spiser, sover og forplanter sig, idet de følger det dyriske legemes naturlige instinkter. Men følelsesmæssigt sover de, og mentalt er de overhovedet ikke vakt. Også disse typer er relativt sjældne, selv om der kan findes flere tusinde på vor planet. De kan kendes ved deres fuldstændig manglende evne til at respondere på følelsesmæssig og mental undervisning og kultur.

- III. Sjæle, som begynder at integrere, og som emotionelt og psykisk er levende. I disse sjæle er naturligvis den dyriske natur vågen, og begærnaturen er ved at tage overhånd. Disse mennesker findes i alle racer i mindre grad og mange findes blandt negre, idet denne race tæller et stort antal af dem, som i dag relativt er børn. Det er barnesjæle, og selv om det mentale udstyr er til stede, og nogle af dem kan trænes til at bruge det, lægges der for en stor del udelukkende vægt på fysisk aktivitet. Denne motiveres af ønsket om tilfredsstillelse af en eller anden art og af et overfladisk »lystbetonet« liv, eller af en begærnatur, der næsten udelukkende er orienteret mod det fysiske liv. Disse sjæle er det nutidige sidestykke til de gamle lemuriske kulturer.
- IV. Sjæle, som først og fremmest er emotionelle. Den mentale natur virker ikke stærkt og er kun sjældent aktiv, og det fysiske legeme glider til stadighed ind i underbevidsthedens rige. I hver race og nation eksisterer der millioner af sådanne sjæle. De kan betragtes som de moderne atlantider.
- V. De sjæle, som nu kan klassificeres som intelligente

mennesker, i stand til at anvende intellektet, hvis de opdrages hertil, og som viser tegn til at kunne tænke om nødvendigt. De er dog overvejende emotionelle. De udgør størstedelen af nutidens menneskehed. De er gennemsnitsborgerne i vor moderne verden - gode, velmenende, i stand til en intens emotionel aktivitet og med en næsten overudviklet følelsesnatur, svingende mellem sansernes liv og mental virksomhed. De svinger mellem erfaringens poler. Deres liv tilbringes i astral uro, men der forekommer til stadighed længere og længere pauser, hvor tænkeevnen momentvis kan gøre sig gældende og således om nødvendigt kan tilskynde til vigtige afgørelser. Det er rare mennesker, som ikke desto mindre for en stor del styres af massebevidstheden, fordi de er forholdsvis lidt tænkende. De kan let ensrettes og standardiseres af ortodoks religion og regering, de er menneskehedens »gode får«.

VI. Sjæle, som tænker, og som er personligheder. Deres antal øges stadigt og får fortsat større indflydelse, efterhånden som vort uddannelsessystem og vore videnskabelige opdagelser bringer resultater og udvider den menneskelige erkendelse. De er menneskehedens elite, og det er de mennesker, der opnår succes på et eller andet område i menneskelivet. Det drejer sig om forfattere, kunstnere, tænkere inden for forskellige grene af menneskelig viden og aspiration, politikere, religiøse ledere, videnskabsmænd, faglærte arbejdere og håndværkere og alle dem, som skønt i forreste række dog optager ideer og forslag og arbejder med dem til yderste gavn for menneskeheden. Det er verdensaspiranterne, som er ved at blive bevidst om tjenestens ideal.

VII. Sjæle, hvis bevidsthed på det fysiske plan nu er af en

sådan art, at de kan gå videre til prøvestadiets vej. Det er mystikerne, bevidste om dualitet, svingende mellem modsætningernes par, men endnu ude af stand til at finde ro, førend de er polariseret i sjælen. Det er de kæmpende sensitive mennesker, som længes efter at blive befriet for mislykkede bestræbelser og for denne verdens tilværelse. Deres sind er levende og aktivt, men de kan endnu ikke styre det, som de burde, og den højere oplysning forbliver endnu et glædefyldt håb, og til sidst en mulighed.

- VIII. Sjæle, hvis intelligens og kærlighedsnatur er ved at blive så vakt og integreret, at de kan begynde at betræde discipelskabets vej. Det er nutidens praktiske mystikere eller okkultister.
- IX. Sjæle, som er indviet i Guds riges mysterier. Det er sjæle, som ikke blot er bevidste om deres udtryksmidler, dvs. deres vehikler og den integrerede personlighed, men også bevidste om sig selv som sjæle, men de ved, hævet over enhver tvivl, at der ikke findes noget sådant som »min sjæl og din sjæl«, men ganske enkelt »sjælen«. For dem er det ikke bare en mental forestilling og en sanset virkelighed, men det er en kendsgerning i deres egen bevidsthed.
- X. Sjæle, som har opnået frigørelse fra alle formnaturens begrænsninger, og som lever evigt i den ene sjæls bevidsthed, trukket tilbage fra identifikationen med enhver aspiration i formlivet, uanset hvor højt denne måtte være udviklet. De kan efter ønske benytte formen, og gør det også til gavn for det almene vel. De er livets mestre, de fuldkomne adepter.

Højere end dette behøver vi ikke at gå, ud over at drage en slutning. En detaljeret analyse er imidlertid ikke på sin plads på grund af begrænsningerne i menneskets sind. Ovenstående er

blot en bred generalisering, og de forskellige grupperinger glider over i hinanden på forvirrende måde. Der er myriader af forskellige mellemliggende typer, men denne analyse vil tjene som en grundstruktur til at bygge på.

7. I menneskehedens nuværende udvikling kan vi nu studere disse sjæles typer og kvaliteter, det reaktionsapparat, som de må anvende, og naturen af den kontaktmekanisme, de har opbygget for at kunne fungere i verden, som vi kender den i dag. Videnskab og religion er i fællesskab ved at skabe den seneste af de videnskaber, som vi kalder psykologi. For dette er tiden nu moden.
8. Alle disse manifesterende sjæle er på et vist tidspunkt i deres cykliske udtryk kommet fra en eller anden kilde. For den moderne tænker er dette ren spekulation og vil sandsynligvis betragtes som formålsløs. Måske kan den være interessant, men er formodentlig indbildning. Må jeg her bemærke, at okkultisten anser alle de beskrevne erklæringer for at være en nøjagtig og bevist videnskab, men gengivet i symbolsk form for tænkende mennesker til overvejelse. Esoterikere og teosoffer bør huske dette og gøre sig klart, at opdelinger og grupperinger, forsikringer og udtalelser angående den okkulte lære og erklæringer med hensyn til tid og sted for en stor del er symbolske og må betragtes som sådan.
9. Den proces, hvorved sjælens og formens natur mødes og forenes, kaldes *individualisering*.
 - a. *Individualisering* er sjælens tilsynekomst på den udadgående vej gennem en form. Det bliver således muligt gennem en form at komme til udtryk i de tre verdener.
 - b. *Indvielse* er den proces, hvorved en sjæl, der har udtømt formlivets ressourcer og har opnået fuldt herredømme

og udtryk, vender tilbage til sin kilde. Dette fuldbyrder sjælen gennem fem stadier, trin eller indvielser, som i sjælens indre liv svarer til de fem stadier, hvorved dette udtryk udvikles i de egentlige menneskeracer, begyndende med det lemuriske stadium, og videre gennem det atlantiske og ariske stadium og så fremdeles gennem de to sidste racer på vor planet i denne verdenscyklus.

I forbindelse med individualisering bør man bemærke følgende punkter:

1. Individualisering på månekæden fandt sted i den tredje rundes femte race.
2. På Lemuriens tid fandt individualiseringen sted, fordi der var tale om tredje rodrace og den fjerde runde.
3. På Atlantis åbnedes indvielsens dør, og fremskyndet indvielse blev målet for de bedste inden for menneskeslægten. De, som således kunne, eller kan blive, indviet, er de »lys, der altid stråler«. På Lemuriens tid var det de »lys, som altid brænder«, der blev til.
4. I vor race findes de »lys, der altid skinner«. Dette er individualiseringen af den sjette races typer, der kom til i anden runde.

Man må huske, at den sjæl, som blev inkarneret i det gamle Atlantis, individualiseredes på den kæde, der kaldes månekæden. Det var en udviklingsperiode på et så langt tidligere tidspunkt, at vi intet ved om den. Disse egoer individualiseredes derfor ikke på vor jord, men kom ind i vor udviklingscyklus som menneskelige væsener - af en lavere orden sammenlignet med de laveststående mennesker fra vor nuværende menneskehed, men af en noget højere orden end de egoer, der individualiseredes på det gamle Lemurien.

Det ville måske være af interesse at notere sig her, at Kristus var den første fra vor jords menneskehed, der nåede det mål, medens Buddha var den sidste fra månekædens menneskehed, der nåede det. Med hensyn til disse to gudesønner så foregik Kristi udvikling så hurtigt, at han på den atlantiske tid, ligesom Buddha, befandt sig på prøvestadiets vej. Buddha, som inkarneredes fra månekæden (idet han indtil dette tidspunkt var blevet holdt i det, som den okkulte lære kalder pralaya), betrådte prøvestadiets vej meget kort tid forud for sin broder Kristus. Set ud fra evolutionens synsvinkel var Kristi hurtige udvikling fuldstændig *uden sidestykke*. En så hurtig udvikling er aldrig blevet gentaget, skønt der i dag på planeten lever mennesker, som *nu* er begyndt at udvikle sig med lignende hurtighed (hvad der dog ikke er sket tidligere i deres udvikling, hvorved de har en baggrund af en langsom individuel udvikling, der nu fremskyndes). Denne hurtighed er en helt anden end den ved Kristi udvikling, for mange af nutidens disciple kom ind i denne jords evolution fra månekæden, hvor en udvikling allerede havde fundet sted. De har ikke arbejdet sig frem fra de lemuriske tider til deres nuværende stadi, således som Kristus har. Han står derfor enestående alene.

Hvordan og hvorfor egoer kommer ind i vor planets evolution fra tidligere cykler og fra andre planetsystemer er et emne af allerstørste interesse, men det har ingen reel betydning for dem, der studerer denne afhandling. Vi vil derfor hverken betragte eller beskæftige os med emnet; det er af en spekulativ natur og ligger helt uden for de studerendes mulighed eller evne at bekræfte eller efterprøve det. De har ikke noget sammenligningsgrundlag, så de kan ikke slutte sig til, hvad der er vigtigt. Alt, hvad der kan siges, er, at de tre monadiske hovedtyper kom til enten fra månekæden eller under den lemuriske individualiseringsproces, og at disse tre typer bestemmer meget af det, der sker i dag. Det, som her er muligt, er at give nogle oplysninger, der kan kaste lys over emnet og farve vore tanker i al almindelighed, men det er oplysninger,

der er umulige at kontrollere eller acceptere undtagen som slutninger eller som en eventualitet. Alt dette kan den studerende senere afgøre, når hans viden og evner er større, end de er i øjeblikket og er tilstrækkelige til det formål.

De tre hovedtyper er, som det er kendt, vilje eller magt, kærlighed-visdom og aktiv intelligens. Følgende kendsgerninger må derfor erindres:

1. At egoer af alle typer individualiseredes på månekæden, men at egoer af aktiv intelligens udgjorde 75 procent af dem, medens de resterende 25 procent fordeltes på de to andre typer.
2. At kærlighed-visdoms egoerne på den lemuriske tid var fremherskende og på deres side udgjorde 75 procent, hvorimod de resterende 25 procent var egoer af aktiv intelligens. Ganske få, kun et forsvindende lille antal, individualiseredes på den tid inden for området magt eller vilje.
3. Der var en meget stor tilstrømning af individualiserende egoer i de tidlige atlantiske dage, og de tilhørte praktisk talt alle typen magt-vilje. Det kan oplyses, at 80 procent af dem, der på den tid kom ind i menneskelig evolution, var egoer, der udtrykte guddommens viljespekt, og at de resterende 20 procent tilhørte området for kærlighed-visdom.

Alle disse - samt de egoer, der individualiseredes på månekæden, og som lige til de sidste stadier af atlantisperioden, kom ind i en jævn strøm, når de planetariske forhold var egnede til dem - udgør størstedelen af nutidens menneskehed tillige med nogle usædvanlige egoer, som af en eller anden grund kommer ind i vor planets evolution og aldrig rigtigt indordnes under eller tilpasses vort planetariske liv. De er fortsat abnormiteter.

To hændelser af stor betydning vil indtræffe inden alt for

længe. Døren vil åbnes for adgang for sjældne og usædvanlige sjæle, som vil bringe nye aspekter og sjældne og nye, guddommelige kvaliteter ind i vor verdens civilisation, selv om der ikke åbnes for almindelig individualisering. Disse sjældne og uventede typer vil forårsage megen forvirring for vore psykologer. Det skal her understreges, at *individualisering er en krise og ikke en udvikling*. Dette er af stor betydning og bør huskes under enhver betragtning af dette vanskelige emne. Individualisering er resultatet af udvikling, men en sådan udvikling behøver ikke at føre til denne specielle krise. Det, der forårsager krisen i sjælens liv, forbliver endnu skjult i den planetariske Logos' bevidsthed og åbenbares først ved indvielse. Der er stadig ejendommeligheder og kvaliteter hos den planetariske Logos, som for os fortsat er ufattelige.

Da dyreriget, set ud fra helhedens synsvinkel og ikke ud fra artens, havde nået et bestemt udviklingstrin, strømmede på samme tid energier fra alle syv stråler ind i det planetariske liv. Dette sker meget sjældent, og den vældige stimulering, som overgik de sensitive livsformer (og af disse var dyrene på den tid de mest sensitive), bevirkede, at en ny form dukkede op, den spæde menneskehed. Det var dette naturriges reaktion, således som det kom til udtryk gennem dets iboende liv, dyrevæsenet (som er det besjælende liv i dette naturrige), der bevirkede individualisering af det på den tid mere fremskredne dyremenneske.

De beretninger, der findes i okkulte bøger om, at hunde og andre dyr responderede på den guddommelige impuls gennem en viljens eller kærlighedens aktivitet, kan muligvis forstås symbolsk og er ikke ordret korrekt, som så mange hengivne, okkult studerende tror. Specielle livsformer som disse eksisterede ikke i hine fjerne tider, og i særdeleshed ikke på månekæden. Nærmere betragtning over arterne og typerne kan ikke tillades, det er frugtesløst og spild af tid. Det der virkelig skete, var en reaktion i hele dyreriget på de indstrømmende tre

store energityper, der kom til udtryk gennem de sædvanlige syv typer og således fremkaldte respons fra de livsformer, som var blevet energiladet ved hjælp af de tre vigtige centre - hjerte, hoved og strube - i det væsen, som er det besjælende liv. Der fulgte en vældig opadgående bølge og en forøget respons, der muliggjorde, at et nyt naturrige kunne opstå.

En skabende akt er altid resultat af en inspiration, som gribes, erkendt for det, den er, som udvikles på formsiden og forstås og næres af menneskets hjerne og hjerte. På den måde frembringes noget nyt. Det fysiske legemes instinktive, skabende akt behandles ikke her. På denne måde blev dyreriget til gennem en respons på inspiration. Først var der en indstrømning af stimulerende og inspirerende energi; dernæst kom erkendelsen af den responderende form, hvilket resulterede i en begyndende aktivitet, og derefter skabtes det, som ikke havde eksisteret tidligere. Således kom et nyt naturrige til syne.

Det er det, som sker igen i verden i dag. Der er en indstrømning af åndelig, vitaliserende, transformerende energi, der gør menneskeheden skabende. Indvielsesarbejdet muliggøres, og et nyt og højere naturrige kan komme til syne på jorden. Men alt dette skyldes som hidtil indstrømning af en tredobbelt energi på syv måder. Disse kræfters stærke indflydelse ligger bag nutidens splittelse, men der vil blive født et nyt naturrige.

Det interessante ved dette ligger psykologisk set ikke i det historiske i de omtalte kendsgerninger, men deri, at der på jorden opstår de højere typer, som for tiden kan findes overalt blandt mennesker. Egoer af vilje-typen findes der helt naturligt relativt få. Kærlighedsegoer ses efterhånden hyppigere; intelligente egoer er vidt udbredt. Der skabes nu en afbalancering mellem kærlighedsegoer og intelligensegoer, og disse må og vil sammen indlede den nye civilisation, som bliver det område, der vil udvikle Guds rige på jorden. Dette

riges komme vil i lige så høj grad være en nedfældning af en indre virkelighed ligesom en usynlig faktor som fx en mikroorganisme, der arbejder i et menneskelegeme. En sådan nedfældning og udvikling af mikroorganismens verden er langsomt ved at finde sted.

IV. Regler til fremme af sjælskontrol

Når vi betragter de regler, der kan udvirke sjælskontrol, er det ikke min hensigt at gentage det store antal, som en aspirant må følge samtidig med, at han ihærdigt stræber efter at betræde vejen tilbage til kilden - vejen til det, buddhisterne kalder nirvana. Denne vej er i virkeligheden blot begyndelsen til den højere vej, der fører til et liv, der er ufatteligt selv for det mest udviklede væsen i vor planets Hierarki. Ej heller er det nødvendigt, at vi betoner de enkelte leveregler, som må styre det menneske, der forsøger at leve som sjæl, der behersker personligheden. Sådanne detaljer er ofte blevet fyldestgørende skitseret af disciple gennem tiderne og omsat i mange ord. De er også blevet behandlet i min tidligere bog *En afhandling om Hvid Magi* samt i andre bøger. Vort umiddelbare problem er anvendelsen af disse regler for discipelskab, og en stadig udvikling af fremgangsmåden i praksis. Min nuværende hensigt er også langt mere vanskelig, for denne afhandling er skrevet for fremtidens studerende mere end for nutidens. Jeg søger at vise de grundlæggende regler, der leder det hierarkiske styre, og som derfor betinger verdenshistorien. Vi beskæftiger os således her med de subtile energikvaliteter, der på den indre side igangsætter de ydre aktiviteter og fremkalder de begivenheder i menneskets verden, som senere danner historie.

Hierarkiets problem har to sider og kan udformes som to spørgsmål:

1. Hvorledes kan menneskehedens bevidsthed udvides, således at den kan udvikles fra selvbevidsthedens kim (som var til stede ved individualiseringen) og føres frem til fuldstændig gruppebevidsthed og gruppeidentifikation, som er til stede, når den endelige indvielse finder sted?
2. Hvorledes kan det fjerde naturriges opstigende energi bringes i så nær forbindelse med den nedstigende ånds

energi, at en anden stor guddommelig tilkendegivelse - en gruppetilkendegivelse - kan fremstå gennem det manifesterede menneske?

Derfor bør her to punkter bemærkes: Det første punkt er, at opmærksomheden hos de medlemmer af Hierarkiet, der for tiden arbejder med menneskeheden, ikke koncentrerer sig om den enkelte aspirant på en måde, som kunne udlægges som personlig interesse. Interessen for aspiranten vækkes kun, for så vidt som han er optaget af forhold, der angår gruppens vel. Det andet punkt er velkendt og er i den senere tid ofte blevet fremhævet. I vor tid oplever vi en periode af uhørte muligheder og kriser, og Hierarkiets opmærksomhed er derfor yderst målbevidst rettet mod mennesker, som de forsøger at aktivere ved at udnytte den gunstige lejlighed mest fordelagtigt. Heri ligger der både ansvar og begrundet håb.

Derfor er de regler, som vi skal betragte, ikke sjælens love eller de love, der styrer menneskets udviklingsstadier på Vejen. De har en langt større rækkevidde og hører til det store område af evolutionscyklen, der angår menneskeslægten som helhed, især i forbindelse med dens bidrag til hele evolutionsplanen. Imidlertid må vi - på grund af manglende skoling og forståelse - begrænse os til blot at betragte disse regler i den udstrækning, de styrer den menneskelige udvikling.

Det, som vi - om muligt - søger at afsløre, er nogle af de faktorer, der styrer den indsats, som det ledende Hierarki og vogterne af Planen yder, medens de fortsat arbejder med de faktorer, der allerede er til stede i mennesket, og de energier, der allerede anvendes på denne planet. Det, der skal siges, vil ikke være enkelt, for det er svært endda for den fremskredne discipel at se formålet med visse af disse faktorer. Det, der her anføres om disse forhold, må afvente senere udviklingsforløb i det kommende århundrede, og visse retninger inden for videnskabelig og åndelig udfoldelse må virkeliggøres, førend

de skjulte antydninger kan forstås tilstrækkeligt. Hvis det synes enkelt og klart, kan det være klogt at nære mistillid til den nærliggende udlægning. Spørgsmålet er vanskeligt. Det vil være klogt at overveje nøje de her fremførte tanker og ikke være for hurtig til at foregive forståelse. Der er mange måder at udtrykke Hierarkiets arbejde på, og udlægningen vil være afhængig af tænkningens kvalitet.

1. Reglerne og deres formål

Formålene kan til vort brug opdeles i fire punkter, men hver af disse kan igen udlægges på flere måder. De angiver ganske enkelt de fire store mål, som de, der arbejder med Planen, har sat sig. Lad os kort nævne dem, så kan vi senere i nogen grad uddybe dem:

1. Det første og vigtigste formål er ved menneskehedens hjælp at oprette en forpost for Guds bevidsthed i solsystemet. I makrokosmisk forstand svarer det til den forbindelse, der består mellem en mester og hans discipelgruppe. Dette kan ved nærmere eftertanke være en nøgle til forståelse af vort planetariske arbejdes betydning.
2. At grundlægge på jorden (som allerede nævnt) en kraftstation af en sådan styrke og med et brændpunkt for en sådan energi, at menneskeheden som helhed kan blive en faktor i solsystemet, der kan fremkalde ændringer og begivenheder af enestående art i planetens liv og hos dens livsvæsener (således også i solsystemet selv) og skabe en interstellar aktivitet.
3. At udvikle, gennem det fjerde naturrige, en lysstation, der skal tjene ikke bare planeten og ikke bare vort specielle solsystem, men også de syv systemer, som vort er en del af. Dette spørgsmål om lys (forbundet som det er med de syv strålers farver) er endnu en videnskab i sin vorden, og det

vil være til ingen nytte at tale nærmere om det her.

4. At oprette et magnetisk center i universet, hvor menneskeriget og sjælenes rige i forening eller sammensmeltet vil udgøre den mest intense kraft, og som vil tjene de udviklede livsvæsener inden for den Enes strålingsfære, *Den, om hvem intet må siges*.

Under disse fire punkter har vi søgt at udtrykke vidtrækkende muligheder eller situationen, som Hierarkiet ser den i dag. Deres planer og hensigter er bestemt for og rettet imod en langt større fuldbyrdelse, end det endnu er muligt for det normale menneske at forestille sig. Hvis det ikke forholdt sig således, ville det primære mål for planeten være menneskets sjælsudfoldelse. Men det er ikke tilfældet. Det kunne være således set med menneskets øjne, idet han betragter sig selv som en særskilt og identificerbar enhed i den store, kosmiske plan. Men sådan er det *ikke* for den store helhed, som menneskeheden blot er en del af. Disse store gudesønner, som i udvikling er nået længere end de mestre, som udelukkende arbejder med menneskeriget, har planer om en endnu større og mere omfattende udvikling, og med hensyn til deres tilstræbte mål er menneskeheden kun et af punkterne i det store livsvæsens plan, »*I hvem vi lever, røres og har vor væren.*«

Man kunne med rette spørge, hvordan al denne oplysning kan være os til nytte midt i en bekymret og forvirret verden. Af indlysende årsager giver en vision om Planen, hvor tåget den nødvendigvis må være, en opfattelse af proportion og tillige stabilitet. Den fører til en stærk tiltrængt omvurdering af værdier, der viser, at der er *hensigt* og *formål* bag alle dagligdagens vanskelige hændelser. Det udvider og øger bevidstheden, efterhånden som vi studerer det store område af det planetariske liv, lige fra den enkelte detalje til den færdige struktur, det enkelte menneske og planetens hele liv med dens relation til den store helhed. Dette er af langt større betydning

end de små detaljer i menneskets individuelle evne til at fatte sin egen umiddelbare plads i det større billede. For mennesket er det let og naturligt at lægge vægt på de sider af det hierarkiske arbejde, som vedrører ham selv. Visdommens mestre, som er fremskredne nok til at virke på de større områder af den åndelige plan, undrer sig ofte over den betydning, som verdens disciple og aspiranter tillægger dem, og over den måde, de overvurderes på. Kan vi ikke indse, at der er medlemmer af Hierarkiet, hvis opfattelse af sandhed og viden om den guddommelige Plan er lige så meget forud for de mestre, vi kender, som disse mestre er forud for det primitive og uudviklede menneske? Vi gør klogt i at tænke nærmere over denne kendsgerning.

Imidlertid er det ikke en unyttig opgave for disciple og aspiranter at søge at opfatte det svage omrids af den struktur, den hensigt og den skæbne, som vil være fuldbyrdelsen og virkeliggørelsen af Planen på jorden. Det behøver ikke at fremkalde en følelse af frugtesløshed, endeløs stræben eller en næsten evindelig kamp. I betragtning af den kendsgerning, at mennesket og hans liv har sin begrænsning, i betragtning af kosmos' vældige omfang og vor planets lidenhed, samt af universets umådelige udstrækning og erkendelsen af, at det blot er et af utallige (bogstavelig talt) større og mindre universer, er der alligevel i mennesket og på vor planet en faktor og en kvalitet, der kan få alle disse kendsgerninger til at være synlige og erkendes som dele af en helhed. Denne faktor eller kvalitet tillader mennesket (der flygter, som han kan fra sin menneskelige selvbevidsthed) at udvide sin bevidsthedstilstand og identitet, således at livets formaspekter ikke frembyder nogen hindring for hans altomfattende ånd. Det er også til nytte at nedskrive disse ord og beskæftige sig med disse ideer, for der vil nu inkarnere mennesker, som kan og vil forstå, når de nuværende læsere er døde og borte. Jeg - og I - vil overgå til andet arbejde, men der vil på jorden være de, som har en klar

vision af Planen, og hvis vision vil være langt mere inklusiv og omfattende end vor. Vision er gudommelig af natur. Ekspansion er en vital kraft og guddommens privilegium. Lad os derfor kæmpe for at fatte det, der er muligt på vort særlige udviklingstrin, og overlade til evigheden at åbenbare dens skjulte hemmeligheder.

Der er syv faktorer, der bestemmer denne særlige proces af hierarkisk arbejde, og som derfor udgør hovedreglerne for, hvorledes Guds liv udvikler sig i menneskeslægten. Disse bestemmer, om man så må sige, hierarkisk aktivitet, idet de giver frit spillerum for en individuel indsats, men tillige tilvejebringer vitale, aktive tendenser, som ingen, der arbejder med Planen, turde sætte sig ud over. Vi bør være klar over, at der eksisterer kræfter og energier, der stilles i bero som resultatet af Hierarkiets bevidste indgriben. Det er muligt for os at fatte den kendsgerning, at der eksisterer liv og typer af aktivitet, der ikke har været i stand til at manifestere sig (et held for planeten), siden Hierarkiet blev grundlagt på jorden. Der har ikke altid været et Hierarki af fuldkomne sjæle, og dette begreb åbner op for perspektiver i de umodne livs udtryksområder (set ud fra menneskets synsvinkel), der er lige så vanskelige at forstå som dem, der åbnes, når vi i sløret og tåget bevidsthed i vor fantasi overskrider det område af Hierarkiet, der har med menneskets anliggender at gøre, og opfanger svage glimt af de andre områder, der virker efter bredere og mere inklusive retningslinjer.

2. De syv regler

De syv faktorer eller »regler til fremme af sjælskontrol« er:

1. *Tendensen, iboende og uforgængelig, til at forene og skabe syntese.* Dette er en lov, der gælder selve livet.

- a. Denne tendens resulterer på formsiden i tilintetgørelse og forlis, ledsaget af smerte og sorg. På livssiden er resultatet frigørelse, befrielse og efterfølgende ekspansion.
- b. Denne tendens er den egentlige årsag til enhver indvielse - for det enkelte individ, for racen, planeten og solsystemet.
- c. Den er resultatet af en viljens akt og forårsages af en tilskyndelse fra Guds sansede og iboende hensigt. Imidlertid motiveres denne tendens (og det er et punkt, der ofte glemmes) ved en erkendelse af, at den planetariske Logos' plan på sin side er betinget og er en integreret del af en endnu større plan - solguddommens. Gud, Sollogos, er ligeledes betinget af et endnu højere livsformål.

2. *Den skjulte visions kvalitet.*

- a. Denne kvalitet frembringer, på formsiden, fysisk udsyn, astral illusion og konkret viden. På livssiden forårsager den indre oplysning. Dette indbefatter den udbredte oplysning, der reflekteres fra vor planet i himlens sfærer, såvel som den oplysning, der gør det enkelte menneske til en lysbærer, og som til sidst sætter menneskeheden som helhed i stand til at oprette en lysstation på jorden.
- b. Denne kvalitet er den egentlige årsag til enhver opfattelse med sanserne, og den er den instinktive tilskyndelse til selve bevidstheden i alle dens mange faser. Hierarkiet må arbejde med denne kvalitet, intensivere den og give den magnetisk kraft.
- c. Den er det yderste resultat af begær, som i sig selv bygger på viljen til at udforme en plan og en hensigt.

3. *Instinktet til at udforme en plan.* Dette instinkt styrer al aktivitet, som under evolutionsforløbet opdeler sig i instinktiv aktivitet, intelligent aktivitet, intuitiv eller hensigtsmæssig aktivitet og aktivitet, der beror på indre oplysning, hvor det drejer sig om menneskeheden. Dette indbefatter den afdeling af Hierarkiet, der arbejder med menneskeheden. De højere faser af planlagt aktivitet er mange og forskelligartede, og alle danner en syntese under den tredje stråles aktivitet, for tiden fokuseret i den syvende stråle.
 - a. Set fra formens side fører denne evne for planlægning til separatistisk og selvisk aktivitet. Set fra livssiden fører den til et forenet samarbejde, der leder hver energienhed i enhver form, i alle dens subjektive og samlede aspekter, til selve opgaven at forene. Dette sker i udpræget grad i dag. Det er tendensen til enhedsskabelse, der fører mennesket først og fremmest til udvikling af en integreret personlighed og dernæst til at tabe personligheden af syne til gavn for den store helhed.
 - b. Det er evolutionens egentlige årsag for individet, for planeten og solsystemet.
 - c. Dette instinkt er resultatet af manasisk udvikling eller tænkeevnens og intelligensens opståen. Det er den særlige kvalitet eller instinktmæssige natur, ved hjælp af hvilken menneskeheden udtrykker den første stråle for viljestyret hensigt, fostret af begær og omformet til intelligent aktivitet.

4. *Den indre trang til skabende liv gennem den guddommelige imagination.* Denne trang er, og det er let at se, nært forbundet med den fjerde stråle for harmoni, der fremkalder enhed og skønhed, opnået gennem konflikt.

- a. Den fører på formsiden til krigsførelse, kamp og opbygning af former, der senere må tilintetgøres. På livssiden fører den til kvalitet, vibrerende udstråling og åbenbaring på jorden af *betydningens verden*.
 - b. Den er således den egentlige årsag til den subtile essens eller åbenbaring, der søger at komme til udtryk gennem enhver form i ethvert naturrige. Der synes ikke at være nogen bedre betegnelse til at udtrykke dette skjulte under, som skal åbenbares, end *betydningens åbenbaring*. Dette er begyndt at ske i dag.
 - c. Den er resultatet af den indre bevidstheds evne - undertiden tilstrækkelig, undertiden utilstrækkelig - til at åbenbare i hvilken grad den styres af Planen og responderer på den større hensigt. Det er denne respons, medlemmerne af Hierarkiet i dag regner med i deres bestræbelse på at bringe den skjulte betydning i forgrunden i menneskets bevidsthed.
5. *Analysefaktoren*. Denne faktor kan overraske dem, der lider under misbrug af evnen til at skelne, til at analysere og til at kritisere. Den er imidlertid en grundlæggende guddommelig kvalitet, der frembringer en forstandig deltagelse i Planen og stor færdighed i at handle.
- a. På formens side manifesterer den sig som en tendens til at adskille, opdele og tilvejebringe modsætningsforhold. På livssiden fører den til den forståelse, der bevirker identifikation gennem det større valg og den større opfattelse.
 - b. Den er den egentlige årsag til og den impuls, der fører til den endelige tilsynekomst af det naturrige, der ligger højere end menneskeriget, og som i realiteten er sjælenes rige og på jorden vil frembringe det femte naturriges manifestation, manifestationen af gudernes rige. Denne sætning bør der lægges mærke til.

- c. Denne faktor er resultatet af gudesønnernes aktive arbejde, tankens sønner, og den er den del, der er deres bidrag til det samlede planetariske bidrag, som en del af solsystemets større plan. Hierarkiet selv er den ydre og indre manifestation af de guddommelige manasaputraers offer (som de kaldes i *Den hemmelige lære*), og dets medlemmer responderer på deres sansede vision om Planen for helheden. Hierarkiet er i det væsentlige det femte naturriges kim eller kerne.
6. *Den i mennesket iboende kvalitet til at idealisere.* Den er grundlagt på Planens egen succes. Denne plan søgte oprindeligt i mennesket at fremkalde følgende reaktioner: Det rette begær, den rette vision, den rette skabende aktivitet, baseret på den rigtige fortolkning af idealer. Denne tredobbelte hensigt fortjener alvorlig overvejelse.
- a. På forsisiden har denne kvalitet udviklet sig til materielt begær, der efterhånden fører til grusomhed og ofte til en ekstrem sadistisk udtryksform. På livssiden har den ført til offer, målbevidst hensigt, fremgang på Vejen og hengivenhed.
- b. Den er den egentlige årsag til al organisation og samarbejde. Idealet for Hierarkiet er den virkeliggjorte Plan. Denne forelægges menneskeheden i form af ideer, der med tiden bliver til idealer - attråværdige - som der kæmpes for. For at materialisere disse idealer opstår der en tendens til at organisere.
- c. Kvaliteten er - mærkeligt nok - resultatet af det arbejde, der er udført af en særlig gruppe af verdensstjenere, som er kendt af menneskeheden under navnet verdensfrelserne. De har grundlagt de former, hvorigennem de guddommelige ideer bliver massernes idealer på alle områder for menneskelig tankevirksomhed. Enhver stor verdensleder er nødvendigvis en »lidende frelser«.

7. Den syvende regel eller styrende kraft, som Hierarkiet arbejder med, er *samspillet mellem de store dualiteter*. Gennem den aktivitet, der skabes af dette samspil, og gennem de opnåede resultater (der altid frembringer en tredje faktor), bringes hele den manifesterede verden i samklang med den guddommelige hensigt. Dette er ikke synligt for det menneske, der er fordybet i livets små detaljer, men kunne vi se det planetariske liv, således som det ses af mestrene selv, ville vi bemærke det mønster, der i al sin skønhed dukker op, og strukturen af Guds tanke med universet, der i dag viser sig i et klarere omrids og som en større syntese og skønhed i enkeltheder end nogensinde tidligere.
- a. På formens side skaber dette samspil fornemmelsen af at være fængslet af tidsfaktoren (et fartens offer) og al livsaktivitets uforsonlige kræfter, således som de driver deres spil med det fængslede menneske. På livssiden resulterer det i rytmisk levevis og bevidst tilpasning af energi til den umiddelbare hensigt og det umiddelbare mål.
 - b. Det er nødvendigvis den egentlige årsag til formernes tilsynekomst og forsvinden, de menneskelige og de menneskeligt opbyggede.
 - c. Det er resultatet af de enhedsskabende tilstande, der er udvirket på det fysiske plan, og som således skaber de lavere processer af forening, ligesom de enhedsskabende tilstande, hidtil udvirket i den menneskelige bevidsthed, frembragte forening med sjælen. Den højere enhedsskabelse, hidtil udvirket på mentalplanet, skal til sidst komme til udtryk på det fysiske livs plan.

I den forudgående skitserede indledning har vi meget kortfattet

behandlet de regler, der på jorden kan frembringe den sjælsstyring, som er evolutionsprocessens umiddelbare mål. Vi har set, at det ikke er nogen enkel opgave eller disciplin, vi behandler, ej heller beskæftiger vi os med at udvikle de nødvendige karakteregenskaber, som går forud for den tekniske indvielses stadium. I virkeligheden interesserer vi os for de grundlæggende tendenser og de medfødte tilbøjeligheder i det guddommelige udtryk, som til sidst vil medføre manifestation af oversjælen på vor planet. Vi har også set, at disse styrende tendenser allerede er begyndt at komme til udtryk og blive virkeliggjort, og at det fjerde naturrige, menneskeriget, indtager en enestående position i denne udvikling. I det guddommelige livs nedadgående og opadgående strøm, således som dette liv kommer til udtryk gennem de involutions- og evolutionære tilskyndelser, udgør menneskeheden et af de fundamentale »oprindelige kraftcentre«, der kan og vil danne en forpost til den guddommelige bevidsthed, et udtryk for den guddommelige psyke, der til sidst manifesterer guddommens tre fremtrædende psykologiske kendetegn: lys, energi og magnetisme. I mennesket, den mikrokosmiske genspejling af makrokosmos, udtrykkes disse kvaliteter ved ordene: indre oplysning eller visdom, intelligent aktivitet og tiltrækning eller kærlighed. Det er godt at tænke over dette forsøg på i ord at forenkle de guddommelige kræfter og således vise, hvorledes de kan udtrykke sig i og gennem et menneskelegeme.

Vi kan nu i nogen grad udbygge de hidtidige udsagn for at give en mere klar idé om to spørgsmål:

1. Forbindelsen mellem disse guddommelige kvaliteter, således som de kan opfattes og udvikles i mennesket.
2. Det fremtidige ansvar, som hviler på en oplyst menneskehed, efterhånden som den går videre ind i den nye tidsalder. Vi vil derfor lægge grunden til den undervisning, der skal gives senere i denne afhandling.

Et af de punkter, jeg har søgt at få frem i de allerede udgivne skrifter, er, at universets love, naturens love og de egentlige, styrende faktorer, der bestemmer alt liv og alle forhold, der for os forbliver fastsatte og uforanderlige - så vidt et menneske kan forstå dem - er udtryk for Guds *vilje*. De regler eller livsfaktorer, som vi beskæftiger os med, og som (når de forstås og adlydes) vil udvirke sjælskontrol i det enkelte menneske og i universet, er udtryk for Guds *kvalitet* eller væsen. De vil i sidste instans føre til den guddommelige psykes fulde udtryk. De vil gøre sig gældende som guddommens instinktive, emotionelle natur, hvis sådanne menneskeskabte ord på nogen måde kan udtrykke de guddommelige kvaliteters indflydelser.

Universets love udtrykker den guddommelige vilje og fører til manifestation af guddommelig hensigt. Dette er visdom. De bestemmer og nærer Planen.

Reglerne for at udvirke sjælskontrol udtrykker den guddommelige kvalitet og fører til åbenbaring af Guds væsen, som er kærlighed.

Naturens love eller de såkaldt fysiske love udtrykker det manifestationstrin eller det punkt, der er nået i guddommeligt udtryk. De angår mangfoldighed eller kvalitetsaspektet. De behersker eller udtrykker det, som den guddommelige ånd (som er vilje, der virker i kærlighed) har været i stand til at udvirke i forening med materien for at frembringe form. Den frembrydende åbenbaring vil medføre erkendelse af skønhed.

Den første kategori, universets love, er berørt i *A Treatise on Cosmic Fire* og lejlighedsvis nævnt i de andre skrifter. Den moderne videnskab har gjort meget for at fremkalde en forståelse af naturens love og kan betros dette hverv, da sjælen styrer alting frem mod viden. I det, der fremsættes her, søger jeg at lægge grunden til den nye videnskab om psykologi, der må baseres på en bred og almen forståelse af den guddommelige psyke, således som den søger at komme til udtryk gennem det manifesterede hele, solsystemet, og så vidt

det angår os, planeten og alt, hvad der er på den.

Når den guddommelige psykologis styrke og dens hovedtendenser og karakteristika erkendes, og når den moderne psykologi flytter sin opmærksomhed bort fra minutiøst at studere det enkelte menneskes psyke (og det drejer sig sædvanligvis om et menneske der afviger fra det normale) og retter den mod en koncentreret betragtning af de psykologiske egenskaber i den større helhed, som vi blot er en del af, vil vi nå til en ny forståelse af guddommen og af forholdet mellem mikrokosmos og makrokosmos. Dette har alt for meget været overladt til fortidens filosofi, men må nu kræve psykologiens opmærksomhed. Denne ønskværdige begivenhed vil finde sted, når historiens sande betydning erkendes, når den store menneskelige udvikling gennem tiderne forstås, og når sjælen ses at virke igennem alle former. For tiden er det alene mennesket, som har fået tilkendt en sjæl, medens alle tings sjæl overses. Dog er mennesket kun makrokosmos for de øvrige naturriger.

De syv regler, vi nu studerer, er derfor af største betydning, for de rummer de nøglebegreber, der vil åbenbare guddommens virke som alle tings sjæl. De vil åbenbare den kosmiske Kristi aktivitets natur og metode og vil angive de styrende kvalitative tendenser, der bestemmer alle formers psykiske liv - fra et univers til et atom - i legemet af enhver såkaldt materiel livsåbenbaring. Lad os erindre disse tanker under vor læsning og vort studium.

Disse regler kommer til udtryk med samme styrke på alle syv stråler, og de frembringer på jorden bevidsthed i alle former. Vi vil hovedsagelig beskæftige os med den større helhed uden at lægge vægt på differentieringen i stråler. De syv stråler farver eller kvalificerer, som det ofte er nævnt, de guddommelige instinkter og kræfter, men det er ikke alt. Selv bestemmes og styres de af disse kræfter. Det må aldrig glemmes, at strålerne er de syv betydningsfulde udtryk for den guddommelige

kvalitet, som begrænser (og den begrænser virkelig) Guds hensigt. Gud selv følger nøje et forbillede, der er vist ham i en endnu mere fjern vision. Denne hensigt eller bestemte vilje er betinget af hans instinktive kvalitet eller psyke på nøjagtig samme måde, som et menneskes livsmål både er begrænset og betinget af det psykologiske udstyr, han manifesteres med. Jeg har tidligere nævnt, at vi beskæftiger os med dunkle og vanskelige spørgsmål, og at meget af det, der præsenteres, ligger uden for vor umiddelbare konkrete forståelse. Ovennævnte fremstilling er imidlertid forholdsvis enkel, hvis den udlægges i vendinger ud fra vort eget livsmål og vor egen kvalitet.

Her må vi berøre et enkelt punkt, inden vi fortsætter vort studium af guddommens syv psykologiske tendenser.

Vi har her talt om Gud, som om Gud var en *person*, og vi har derfor benyttet personlige stedord som han og hans. Kan det derfor sluttes heraf, at vi beskæftiger os med en mægtig personlighed, som vi kalder Gud, og tilhører vi således den tankeretning, der hedder den antropomorfe? Den buddhistiske lære anerkender ingen Gud eller personificering af Gud. Er det derfor forkert ud fra vor synsvinkel og vor indstilling, eller er det rigtigt? Kun en forståelse af mennesket som et guddommeligt udtryk i tid og rum kan åbenbare dette mysterium.

Begge tankeretninger er rigtige og er på ingen måde i modstrid. I deres syntese og deres forening kan sandheden, som den i virkeligheden er, begynde, omend svagt, at vise sig. Der er en transcendent Gud, »som har gennemtrængt hele universet med et brudstykke af sig selv«, og som stadig kan sige: »jeg forbliver«. Der er en Gud immanent, hvis liv er kilden til aktivitet, intelligens, vækst og tiltrækning i enhver form i alle naturriger. Ligeledes er der i hvert menneske en transcendent sjæl, som når livscyklens på jorden er kommet og gået, og når manifestationsperioden er ovre, igen er umanifestet og

formløs, og som også kan sige: »jeg forbliver«. I form og under manifestation er den eneste måde, hvorpå det menneskelige sind og den menneskelige hjerne kan give udtryk for sin erkendelse af det betingende, guddommelige liv, at tale om en person, om en individualitet. Følgelig taler vi om Gud som en person, om hans vilje, hans væsen og hans form.

Bag det manifesterede univers står imidlertid den Ene, den formløse Ene, som ikke er et enkeltvæsen, men som er fri for begrænsninger af en individualiseret eksistens. Derfor har buddhisten ret, når han fremhæver guddommens ikke-individualiserede natur og afviser at personliggøre det guddommelige. Den kristne teologis Fader, Søn og Helligånd, der, som det er tilfældet, legemliggør tripliciteten i alle teologier, forsvinder også i den Ene, når manifestationsperioden er forbi. De forbliver fortsat ét, med deres kvalitet og liv uberørt og udifferentieret, ligesom under manifestationen.

En analogi viser sig, når et menneske dør. Så forsvinder hans tre aspekter: tænkeevne eller vilje, følelse eller kærlighed og fysiske fremtoning. Der er således ikke nogen person. Dog, hvis kendsgerningen om udødelighed accepteres, består det bevidste væsen; hans kvalitet, hans hensigt og liv er forenet med hans udødelige sjæl. Den ydre form med sine differentieringer i en manifesteret treenighed er borte - for aldrig mere at vende tilbage i nøjagtig samme form eller udtryk i tid og rum.

Samspillet mellem sjæl og sind frembringer det manifesterede univers med alt, hvad det indeholder. Så længe dette samspil vedvarer, enten i Gud eller i menneske, anvender vi (hvorledes skulle vi ellers kunne udtrykke os tydeligt) vendinger af menneskelig oprindelse, og derfor begrænsende. Således står vi på vort nuværende oplyste trin - eller skal vi sige uoplyste trin? Således er forestillingen om individualitet, personlighed og form opstået. Når samspillet ophører, og

manifestationen slutter, er disse udtryk ikke længere passende, de har ingen mening. Ikke desto mindre - den udødelige ene, hvad enten Gud eller menneske, vedbliver at eksistere.

Således har vi i menneskets tankeverden, bevaret for os af Østens store lærer, *Buddha*, begrebet den transcendent guddom, adskilt fra manifestationens tripliciteter, dualiteter og mangfoldigheder. Der er kun liv, formløst, befriet for individualitet, ukendt. I Vestens lære, givet og formuleret for os af *Kristus*, er begrebet Gud immanent bevaret - Gud i os og i alle former. I syntesen mellem Østens og Vestens lære og i sammensmeltningen af disse to store tankeretninger kan anes noget af det allerhøjeste hele - kun anes, ikke vides.

a. Tendensen til syntese

Den første af de faktorer, der åbenbarer den guddommelige natur, og det første af Guds store psykologiske aspekter er *tendensen til syntese*. Denne tendens gennemstrømmer hele naturen, al bevidsthed og er selve livet. Guds motiverende drivkraft, hans yderste ønske gælder forening og enhedsskabelse. Det var denne tendens eller kvalitet, som Kristus søgte både at åbenbare og dramatisk at fremstille for menneskeheden. Hvad angår det fjerde naturrige, er hans vældige udtalelser, således som de udtrykkes for os i Johannes-evangeliet 17, opfordringen til syntese og tilskyndelsen hen imod vort mål:

»Jeg er ikke mere i verden, men de er i verden, og jeg kommer til dig, hellige Fader! bevar dem i dit navn, det, som du har givet mig, så de må være ét, ligesom vi er. . .

Jeg har givet dem dit ord; og verden har hadet dem, fordi de ikke er af verden, ligesom jeg ikke er af verden.

Jeg beder ikke om, at du vil tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde.

De er ikke af verden, ligesom jeg ikke er af verden.

Ikke alene for disse beder jeg, men også for dem, som ved deres ord kommer til tro på mig, at de alle må være ét, ligesom du, Fader! i mig, og jeg i dig, at også de skulle være ét i os, så verden må tro, at du har sendt mig.

Og den herlighed, som du har givet mig, den har jeg givet dem, for at de skal være ét, ligesom vi er ét.

Fader, jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være hos mig, så de må skue min herlighed, som du har givet mig; thi du har elsket mig før verdens grundlæggelse.«

Her bliver syntesen af sjæl og ånd fremholdt for os og syntesen af sjæl og materie ligeledes fremhævet for således at fuldstændiggøre foreningen og den ønskede enhedsskabelse.

Men guddommens syntese, hans tendens til at forene og sammensmelte, er langt mere inklusiv og universel end noget som helst udtryk i menneskeriget, der, når alt kommer til alt, kun er en lille del af det store hele. Mennesket repræsenterer ikke alle muligheder, ej heller fuldbyrdelsen af Guds tanke. Dette instinkts gennemtrængende kraft til syntese ligger bag alle universer, konstellationer, solsystemer, planeter og naturrigger såvel som bag menneskets, individets aktivitetsaspekt og præstation. Dette instinkt er selve bevidsthedens styrende princip, og bevidstheden er psyken eller sjælen, der frembringer det psykiske liv. Det er årvågenhed - den undermenneskelige, menneskelige og guddommelige.

I forbindelse med mennesket har vi fremsat følgende psykologiske postulater:

1. *Instinkt*, der ligger under bevidsthedens niveau, men som beskytter og styrer de fleste af organismens vaner og dens liv. Meget af det emotionelle liv styres på den måde. Instinktet kontrollerer via solar plexus og de

lavere centre.

2. *Intellekt*, der er intelligent selvbevidsthed, der vejleder og styrer den integrerede personligheds aktivitet via sindet og hjernen og virker gennem strube- og ajnacentret.
3. *Intuition*. Denne har overvejende med gruppebevidsthed at gøre og vil efterhånden styre alle vore indbyrdes relationer, når vi virker i gruppeenheder. Den virker gennem hjertet og hjertecentret og er det højere instinkt, der sætter et menneske i stand til at erkende og underordne sig sin sjæl, dens styring og dens indtryk.
4. *Illumination eller indre oplysning*. Dette er et ord, der i virkeligheden burde anvendes som betegnelse for den overmenneskelige bevidsthed. Dette guddommelige instinkt sætter et menneske i stand til at erkende den helhed, som han er en del af. Den virker via et menneskes sjæl, idet hovedcentret benyttes, hvorved til sidst alle centrene gennemstrømmes med lys eller energi, således at mennesket i bevidstheden sammenkædes med alle de tilsvarende dele af det guddommelige hele.

På den måde er tendensen til syntese et iboende instinkt i hele universet, og mennesket er i dag først ved at vågne op til dens umiddelbarhed og styrke.

Det er denne guddommelige egenskab i mennesket, som gør hans fysiske legeme til en integreret del af den fysiske verden, og som gør ham psykisk omgængelig og villig til at gå i flok (gerne eller nødtvungent) med sit medmenneske. Det er dette princip, der virker eller fungerer gennem den menneskelige bevidsthed, og som har ført til dannelsen af vore kæmpestore, moderne byer - symboler på en kommende højere civilisation, som vi kalder Guds rige, hvori mennesker rent psykisk vil have et overordentlig nært forhold til hinanden. Dette instinkt til at

forene ligger bag al mysticisme og alle religioner, for mennesket søger til stadighed nærmere forbindelse med Gud, og intet kan standse hans forening (i bevidstheden) med guddommen. Dette instinkt er grundlaget for hans fornemmelse af udødelighed, og dette er hans garanti for forening med personlighedens modsatte pol - med sjælen.

Eftersom der tilskrives os en guddommelig egenskab og et guddommeligt instinkt, og vi er en del af selve Guds underbevidste liv, vil det, under de oprindelige forudsætninger, at der eksisterer en Gud, transcendent og immanent, være indlysende, at der ikke er nogen grund til virkelig frygt eller forudelse om noget ondt. Guds instinkter er stærkere og mere vitale og rene end menneskeheden og må til sidst sejre, når de kommer til fuld blomstring og udtryk.

Alle de lavere instinkter, som mennesket kæmper med, er kun (i tid og rum) forvrængninger af virkeligheden, og følgelig er værdien af den okkulte lære, at vi, ved at tænke over det gode, det smukke og det sande, omdanner vore lavere instinkter til højere guddommelige kvaliteter. Guds instinktive naturs tiltrækningskraft med dens evne til at skabe syntese, til at tiltrække og forene, samarbejder med de urealiserede kræfter i menneskets egen natur og gør hans endelige forening med Gud i liv og hensigt til en uundgåelig og uimodståelig hændelse.

Dette instinkt for eller tendens til syntese og forening kan studerende sammenkæde med universets og naturens love. Det er nært forbundet med loven om tiltrækning og med princippet om kohærens. Senere skal vi se, at der forskes meget i disse retninger. Den række lærebøger om okkultisme og om okkulte kræfter, som jeg har skrevet, har til hensigt at virke som retningsviser og vejledende lys på kundskabens vej. De indeholder antydninger og forslag, men må udlægges af hver enkelt studerende i overensstemmelse med det mål af lys, som er i ham. Lad ham i lyset af Planen og den her meddelte viden studere, hvad der foregår omkring ham, og lad ham selv

forsøge at spore guddommens instinktive psykiske natur, som dukker op i verdens anliggender og i hans eget liv, for dette sker hele tiden. Han må altid huske, at han selv besidder en psykisk natur, der er en del af et større hele og derfor underkastet indtryk fra guddommelige kilder. Lad ham fremelske i sig selv tendensen til syntese, lad ham gøre ordene »jeg vil ikke være separatistisk i min bevidsthed« til en af nøgletankerne i hans hverdag.

Et punkt bør her bemærkes. Dette instinkt for syntese (således som det angår guddommens psykiske natur) har intet at gøre med den fysiske seksualudfoldelse. Denne styres af andre love og er under den fysiske naturs kontrol. Lad os ikke glemme, at H.P.B. har sagt (og med rette), at det fysiske legeme ikke er et princip. Disse syv grundlæggende tendenser, som vi betragter, er udelukkende af psykisk eller psykologisk natur.

At forstå naturen af disse overbevisende, psykiske egenskaber hos Gud burde gøre det muligt for et menneske at lægge vægten af hans psykiske higen over på disse frembrydende kvaliteter. Han vil fx i sin hverdag arbejde hen imod at blive ét med alle væsener, idet han søger at trænge igennem til sin broders hjerte. Han vil forsøge at blive ét med livet i alle former og forkaste enhver tendens til separatistiske reaktioner, fordi han ved, at de vedrører den iboende, nedarvede psyke i materiens og substansens atomer, som udgør hans formnatur. Disse er blevet overført, samlet og på ny bygget ind i de former, der forekommer i Guds nuværende manifestation. De bærer i sig det psykisk materielle livs frø fra et tidligere univers. Der findes ikke andet ondt.

Vi har lært meget om separatismens store kætteri; det er det, der ophæves, når et menneske tillader »tendensen til syntese« at strømme igennem sig som en guddommelig kraft for således at bestemme hans holdning. Disse guddommelige tendenser har været de grundlæggende, underbevidste tilskyndelser siden evolutionens morgengry. I dag tilpasser menneskeheden sig

dem bevidst og fremskynder således det tidspunkt, hvor sandhed, skønhed og godhed vil herske.

Verdensdisciplene, og den nye gruppe af verdenstjenere, såvel som alle intelligente og aktive aspiranter har i dag ansvaret for at anerkende disse tendenser og navnlig tendensen til enhed. Hierarkiets arbejde i vor tid er på forunderlig vis forbundet med dette, og de, ligesom vi alle, må fremelske og nære denne tendens, overalt hvor den findes. Nationers standardisering og ensretning er kun ét aspekt af denne bevægelse hen imod syntese, men et aspekt, der er blevet anvendt forkert og gennemtvunget for tidligt. Alle bevægelser hen imod national og verdensomspændende syntese er gode og rigtige, men de må foretages bevidst og beredvilligt af intelligente mænd og kvinder, og de metoder, der anvendes for at bringe denne fusion i stand, må ikke bryde kærlighedens lov. Tendensen i vor tid hen imod religiøs enhed er også en del af denne spirende skønhed, og selv om former må forsvinde (fordi de er en kilde til adskillelse), må den indre, åndelige syntese udvikles. Disse to fremragende eksempler på denne guddommelige tendens, som efterhånden viser deres tilstedeværelse i menneskets bevidsthed, er nævnt her, fordi de skal anerkendes, og alle vakte sjæle må arbejde med disse mål for øje. I det øjeblik, der er viden og et glimt af forståelse til stede, i det øjeblik begynder menneskets ansvar.

Lad os derfor studere de tendenser i verden i dag, som viser den aktive tilstedeværelse af tendensen til syntese, og lad os støtte den, hvor vi kan. Det vil vise sig at være en praktisk, men svær opgave. At pålægge formlivet (med dets egne psykiske vaner) en sanset, guddommelig psykisk egenskab, vil stille enhver discipels kræfter på prøve. Til dette er vi alle kaldet af hensyn til det større hele.

b. Den skjulte visions kvalitet

Den næste tendens, der kommer til syne, er meget vanskelig at give udtryk for. Det er ikke let at finde de rette ord til at forklare dens betydning. Det er *den indre visions kvalitet*. Den kan ikke uden videre udtrykkes i ord, som mennesker kan forstå, for vi henviser ikke til menneskets vision om Gud, men til Guds egen vision om sin hensigt. Gennem tiderne har mennesker oplevet en vision, de har set den og har antaget den efter megen kamp og meget besvær. Derefter er de gået ud af menneskelivet og ind til den ukendte stilhed. Mystikeren og okkultisten har begge vidnet om denne vision, og alt, hvad der er smukt og farverigt i naturens og tankens verden, vidner også tavst herom. Men, hvad er det? Hvorledes skal det forklares? Menneskene er ikke længere tilfredse med at kalde det Gud, og de har ret, for *det er i sidste instans det, som Gud retter enhver bestræbelse hen imod*.

Dog har kvaliteten og naturen af den vision, som er Guds egen vision, drøm og tanke, i æoner fastholdt hans hensigt og har motiveret hans skabende processer. Store gudesønner er kommet og gået og har opfordret os til at følge lyset, søge virkelighedens vision, åbne vore øjne og se sandheden, som den er. Gennem tiderne har mennesker søgt at gøre dette og har kaldt deres efterforskningsmetode ved mange navne: livserfaring, videnskabelig forskning, filosofiske problemer, historie, eventyr, religion, mysticisme, okkultisme, og mange andre udtryk har været anvendt på menneskesindets eventyrlige flugt i søgen efter viden, efter virkelighed, efter Gud. Nogle er endt i en labyrint af astrale fænomener og må fortsætte deres søgen senere, når de lutrede dukker op fra den store illusions dybder. Andre er vandret tilbage til den udtalte materialismes og fænomenalismes mørke hule og må ligeledes vende tilbage og orientere sig på ny, eller måske må de snarere fuldende cirklen, for hvem skal sige, Gud er her eller der, eller fra hvilket punkt hans vision kan ses? Nogle fortaber sig i tankeprocesser og selvfrekaldte forestillinger, og visionen

bliver borte bag en mangfoldighed af ord, både talte og skrevne. Andre igen farer vild i skyerne af deres egen hengivenhed og selverkendelse og i tågede spekulationer fra deres eget sind og deres ønsker. De står i stampe, fortabt i deres egne drømmes tåge med hensyn til, hvad visionen skulle være, og derved unddrager sig visionen.

Andre - teologer fra alle åndsretninger - har søgt at definere visionen og har bestræbt sig på at begrænse Guds skjulte mål og hensigt til formaliteter og ritualer og med eftertryk at sige: »vi ved«. Dog har de aldrig berørt virkeligheden, og sandheden er endnu ukendt for dem. *Visionens* mulighed, der ligger hinsides eller bag mystikerens vision, glemmes i de i tidens løb opbyggede former, og symbolerne for disse gudesønners lære, de som *har* set virkeligheden, tabes af syne i ritualer og ceremonier, der (omend de er på deres plads og har belærende værdi) skal anvendes for at åbenbare og ikke for at fordunkle.

Visionen ligger stedse foran os, den unddrager sig vort tag, den hjemsøger vore drømme og vore store øjeblikke af higen. Først når et menneske kan virke som sjæl og kan rette det udviklede indre øje udad i fænomenernes verden og indad i virkelighedens verden, kan han begynde at fornemme Guds sande mål og hensigt, fange et kort glimt af Guds eget mønster og af Planen, hvortil han så beredvilligt tilpasser sit eget liv, og for hvilket den kosmiske Kristi evige offer er af afgørende betydning.

Med disse to guddommelige tendenser (mod syntese og mod vision) er Hierarkiet i vor tid først og fremmest beskæftiget. Deres parole er *forening* og *fremsyn*. For menneskeheden vil disse udviklingsfaser fremkalde integration af sjæl og personlighed, og de vil vække den indre vision, der vil tillade, at et glimt af virkeligheden kommer ind i menneskets bevidsthed. Det er ikke et glimt af hans egen guddommelighed eller en fornemmelse af Gud som skaber. Det er et glimt af den guddommelighed, der bor i helheden, og som udvirker noget

langt større i den evolutionære proces, end selv de mest skarpsindige tænkere på jorden hidtil har forstået eller fornemmet. Det drejer sig om den vision, der skænkes, når et menneske opnår nirvana og træder ind på det første trin af den endeløse vej, der fører frem til en skønhed, forståelse og udfoldelse, som den højeste type af menneskelig indsigt endnu ikke har nået.

Her ville det være rigtigt at gøre opmærksom på, at der hinsides det illuminationens stadium, som kan nås af mennesket, ligger, hvad vi kunne kalde udfoldelsen af den guddommelige *indsigt*. Vi har derfor følgende udfoldelser og udviklingsmuligheder, der hver for sig udgør en udvidelse af bevidstheden, og som hver især giver mennesket nærmere og mere afgørende adgang til Guds hjerte og sind:

Instinkt

Intellekt

Intuition

Illumination

Alle disse fører til *indsigt*

I disse ord, præsenteret i rækkefølge, gøres måske Guds egen vision mere tydelig for os. Mere er det ikke muligt at give, førend hvert af disse ord betyder noget praktisk i vor egen indre erfaring.

Denne indre visions kvalitet, som Hierarkiet søger at arbejde med og udvikle i menneskers sjæl (det vil være nyttigt at tænke over denne sidste sætning, eftersom den viser en side af Hierarkiets bestræbelse, som hidtil ikke har været taget i betragtning i okkulte bøger) er udtryk for princippet om vedholdenhed, der finder sin fordrejede genspejling i det ord, der så ofte bruges af disciple - *udholdenhed*. Dette princip om vedholdenhed udgør Guds evne til at vedblive og »at forblive«. Det er en egenskab ved den kosmiske kærlighedsstråle, som alle de principper er det, som vi nu beskæftiger os med i

forbindelse med sjælens regler eller faktorer - disse guddommelige tendenser og disse tendenser i det guddommelige liv. Lad os ikke glemme, at alle syv stråler er understråler af den kosmiske stråle for kærlighed. Vi vil derfor se, hvorfor disse principper bestemmer *sjælens* aktivitet og først kan gøre sig gældende når Guds rige, eller sjælenes, begynder at materialisere sig på jorden.

Dette princip om vedholdenhed baseres på guddommens helt klare vision og den deraf følgende kontinuitet i Guds Plan og hensigt, som er resultatet, når målet klart ses af ham og udvikles i en tydelig og enkel skitse. Det er den makrokosmiske modsvarighed til den vedholdenhed og kontinuitet, der findes i mennesket, når han - efter en nats søvn og uden bevidsthed - fortsætter sin daglige beskæftigelse og bevidst genoptager sine planlagte aktiviteter.

Ud fra de oven for givne antydninger vil det ses, hvordan Hierarkiets arbejde i forbindelse med menneskeheden falder i to dele: arbejdet med individuelle mennesker for at vække dem til sjælsbevidsthed, og dernæst arbejdet med dem som sjæle, således at de når de fungerer på sjælsplan og som bevidste enheder i Guds rige) kan begynde at skue selve Guds tilstræbte mål. Den anden del af deres arbejde er først nu ved at blive mulig, nu da menneskene begynder at respondere på tendensen til syntese og at reagere på det guddommelige princip om kohærens, således at de (stimuleret gennem deres gruppefællesskab) sammen kan fatte visionen og reagere på princippet om vedholdenhed. En antydning gives her med hensyn til det sande og fremtidige mål for gruppemeditation. Mere om dette emne er det ikke muligt at oplyse.

c. Den indre trang til at formulere en plan

Det tredje guddommelige instinkt eller den skjulte, indre tendens, er den *indre trang til at formulere en plan*. Det vil

være indlysende, at denne trang vokser frem af eller er afhængig af de forudgående to tendenser, som vi har beskæftiget os med. Den har sin mikrokosmiske genspejling i det begrænsede menneskes mange planer og projekter, medens han lever sit korte liv på planeten og løber travlt omkring i forbindelse med sine små personlige anliggender. Det er denne universelle evne til at arbejde og planlægge, der er en garant for, at der i mennesket eksisterer en evne til efterhånden i gruppesammenhæng at respondere på Guds Plan, baseret på Guds vision. Alle disse fundamentale guddommelige instinkter, der udvikler sig, og alle udtryk for Guds bevidsthed og bevidst viden finder deres spæde genspejlinger i vor moderne menneskehed. Det tilkommer ikke mig at give udtryk for min forståelse af Guds Plan. Den vil naturligvis være begrænset af min evne. Jeg fornemmer den kun vagt, og kun lejlighedsvis og utydeligt dukker omridset af Guds vældige, tilstræbte mål op i mit sind. Denne plan kan kun Hierarkiet i sandhed sanse, skimte og erkende og endda kun som gruppe og gennem de mestre, som kan virke i fuld monadisk bevidsthed. De alene begynder at forstå, hvad Planen er. Det vil være tilstrækkeligt for den resterende del af Hierarkiet - de indviede og disciplene i bestemt rangfølge og forskellige grader - at samarbejde med det umiddelbare aspekt af Planen, som de kan opfatte, og som formidles til dem gennem deres ledes inspirerende tanker på nærmere angivne tidspunkter og i bestemte år. Et sådant år var 1933 og et andet år er 1942. På de tidspunkter, hvor Hierarkiet mødes i en konklave, hvor stilheden råder, åbenbares for den næste ni års cyklus en del af Guds vision og hans udformning af visionen for den umiddelbare fremtid. Da lægger de i fuldkommen frihed og fuldstændigt samarbejde deres planer for at nå de mål, som de øverste inden for Hierarkiet ønsker, ligesom disse sidste på deres side samarbejder med endnu højere kræfter og intelligenser.

Ovennævnte oplysning vil sandsynligvis vække megen

interesse hos de studerende, der endnu ikke er i samklang med de højere værdier. Men for alle, som læser dette - og kunne de blot fatte det - er det den mindst betydningsfulde del af kapitlet og er kun til minimal gavn for dem. Som I vil bemærke, har det ingen praktisk betydning for os. Nogle kunne så med rette spørge, hvorfor da give denne oplysning? Fordi denne afhandling er skrevet for fremtidige disciple og indviede, og alt, hvad der her fremsættes, er en del af en sandhedsåbenbaring, der ønskes offentliggjort. Den kommer i dag ad mange kanaler og fra mange kilder - det er det forunderlige ved den kraft, der er bag de nuværende justeringer i verden.

Dette guddommelige instinkt er nært forbundet med loven om økonomi og er udtryk for materialisationens princip. Hvad angår mennesket, må dette instinkt studeres, forstås og udarbejdes gennem den rette anvendelse af mentallegemet, der virker under indflydelse fra atma eller ånd. Princippet om vedholdenhed må resultere i bevidst viden ved den rette brug af astral- eller begærnaturen, der virker under indflydelse fra buddhi. Tendensen til syntese må til sidst udarbejdes i hjernebevidstheden på det fysiske plan under indflydelse fra monaden, men dens virkelige udtryk og menneskets sande reaktion på denne indre trang bliver først mulig efter tredje indvielse. Derfor er det let at se, at denne afhandling i høj grad er skrevet for fremtiden.

Vi har her fået meget at tænke på, at grunde og meditere over. Lad os søge efter den gyldne tråd, der i vågnende bevidsthed vil føre os ind i vor egen sjæls skatkammer og dér lære os at blive ét med alt, hvad der ånder, at fornemme visionen om helheden, så langt vi kan, og at arbejde i samklang med Guds Plan, så vidt som den er blevet åbenbaret for os af dem, der ved.

Disse urgamle regler eller bestemmende faktorer - de væsentlige betingende love i sjælens liv - er dybest set

psykologiske. Af den årsag berettiger de vort studium. På sit eget plan kender sjælen ingen adskillelse, og syntesens faktor styrer alle sjælsrelationer. Sjælen er ikke kun optaget af den form, som visionen om dens tilstræbte mål måtte antage, men også af den kvalitet eller betydning, som visionen slører eller skjuler. Sjælen kender Planen; dens form, omrids, metoder og mål er kendt. Gennem den skabende imagination skaber sjælen. Den opbygger tankeformer på mentalplanet og målsætter begær på astralplanet. Den fortsætter så med at give sin tanke og sit begær ydre form på det fysiske plan ved anvendt kraft, der skabende aktiveres af det æteriske eller vitale legemes imagination. Men fordi sjælen er intelligens, motiveret af kærlighed, kan den (inden for den virkeliggjorte syntese, der styrer dens aktiviteter) analysere, sondre og opdele. Sjælen higer ligeledes mod det, der er større end den selv, og søger ud til de guddommelige ideers verden, og på den måde indtager den selv en midtvejsposition mellem ideernes verden og formernes verden. Dette har sin vanskelighed, men er samtidig en gunstig lejlighed.

På denne måde bekræftes sjælens liv af sine betingende faktorer. Værdien heraf ligger i den kendsgerning, at disse faktorer på discipelskabets vej må begynde at spille deres rolle i personlighedens liv. De må begynde at bearbejde det lavere menneske, således at hans liv, hans vaner, hans ønsker og hans tanker bringes på linje med de højere impulser, som sjælen har sat i gang. Dette er blot en anden måde at behandle de tilkendegivelser på fra det åndelige liv, som enhver indviet må give udtryk for.

Enhver aspirant må, som tiden går, udvikle evnen til at se helheden og ikke kun en del deraf, og at betragte sit liv og sin indflydelsessfære som sine forbundsfæller og ikke sig selv som det adskilte selv. Han må ikke kun se visionen (for det har mystikeren altid gjort), men han må trænge ind bag den, til de væsentlige kvaliteter, der giver visionen mening. Instinkt for at formulere planer, der bor i alle, og så udpræget i de højt

udviklede, må give plads for tendensen til at lægge planer i pagt med Guds Plan, således som denne er udtrykt gennem det planetariske Hierarki. Dette vil med tiden frembringe trangen til at skabe de former, som i sig selv har betydning, og som vil forvandle ondt til godt og ligeledes forvandle livet.

Men, for at kunne gøre dette inden for Planen og på samme tid erkende den grundlæggende syntese, i hvilken vi lever og røres, må disciplen lære at analysere, skelne og bedømme de aspekter, kvaliteter og kræfter, der i skabende øjemed skal anvendes til materialisation af den umiddelbart opfattede plan, baseret på den sansede vision. Vi burde nok tænke over denne forbindelse mellem mennesket og Hierarkiet via menneskets egen sjæl. Hierarkiet eksisterer for at skabe mulighed for at formgive den sansede plan og den guddommelige vision. For at få denne sandhed til at træde frem, står mennesket også ved midtvejspunktet, og må ved at håndtere livets store dualiteter skabe den nye verden.

Efterhånden som vi studerer disse regler for sjælskontrol, skulle det ikke være nødvendigt bestandigt at bekræfte sjælens tre grundlæggende relationer:

1. Relationen til andre sjæle inden for oversjælens omsluttende liv. Alene gennem en forståelse af denne forbindelse når vi frem til en praktisk viden om, at alle sjæle er én sjæl.
2. Relationen til Hierarkiet af styrende sjæle. Skønt dette Hierarki i sig selv har alle de syv elementer, der udgør den primære differentiering, som det Ene Liv (som bevidsthed) underkaster sig, må det alligevel erindres, at dette Hierarki i det væsentlige er udtryk for Logos' viljesaspekt - viljen til det gode, viljen til at elske, viljen til at vide, viljen til at skabe. Denne vilje præges af guddommens universelle sind, men den er udtryk for en endnu højere bevidsthed, som denne guddom tager del i. Dette begreb ligger nødvendigvis uden for vor fatteevne, men vi må erindre, at denne del af bogen skal anvendes i tiden, der skal komme og ikke blot

for vor tids forståelse.

3. Relationen til Guds Plan, således som den virkeliggøres i vor tid.

Disse tanker vil tjene som udgangspunkt for det, som nu skal klargøres. Undertiden kan det være nyttigt at føre bevidstheden tilbage til centrum, når tankens bane har en uendelig udstrækning. Den guddommelige idé's syntese, visionen om dens strukturerede omrids og planen for materialisation, er de faktorer, der styrer sjælene på deres eget plan, betinger deres aktivitet, og er inden for de grænser, de virker i, de faktorer, der (i tid og rum) betinger og begrænser guddommen, for således er hans guddommelige vilje. Betragter man hele emnet fra en anden vinkel, er det disse sjælens regler for kontakt, der fastsætter rytmen og bestemmer Guds livs pulsslag, således som det til stadighed indvirker på de lavere rytmer og til sidst udsletter dem. Dette sker, hvor det drejer sig om de enkelte mennesker, og en dag vil det ske for menneskeheden som helhed. Til sidst vil det bestemme livet, formålet og aktiviteten i alle former i og på vor planet.

d. Den indre trang til skabende liv

Forståelsen af dette bringer os til en lidt mere detaljeret betragtning over vort fjerde punkt, der er *den indre trang til skabende liv gennem guddommelig anvendelse af imaginationen*. Som vi har set, er det nødvendigt for menneskeheden at erkende, at der er en betydningens verden bag fænomenernes verden, formens verden, bag det, der har været kaldt »det tilsyneladendes verden«. Åbenbaringen af denne verden af indre betydning er for menneskeslægten nært forestående. Hidtil har vi - som race - været optaget af symbolet, af dets ydre forekomst og ikke af det, som symbolet står for. Men i dag har vi for en stor del udtømt vor interesse

for det håndgribelige symbol og søger - igen som race - efter det, som det er hensigten, at den ydre verden skal udtrykke.

Der høres i dag meget om den nye tidsalder, om den kommende åbenbaring, om det forestående spring frem til en intuitiv erkendelse af det, der hidtil kun var anet af mystikeren, seeren, den inspirerede digter, den intuitive videnskabsmand og den okkulte forsker, som ikke var alt for optaget af den lavere tænkeevnes teknik og akademiske aktiviteter. Men i den store forventning glemmes ofte én ting. Det er ikke nødvendigt at stræbe for meget opad eller at rette blikket alt for intenst udad for at anvende ord, der er forståelige ud fra den gængse begrænsede synsvinkel. Det, der skal åbenbares, ligger alt sammen i og omkring os. Det er betydningen af alt det, der er legemliggjort i form, betydningen bag det ydre synlige, virkeligheden, sløret af symbolet, sandheden udtrykt i substans.

Der er to faktorer, der vil sætte mennesket i stand til at trænge ind i årsagernes og åbenbaringens indre rige:

For det første den konstante stræben, baseret på en subjektiv impuls, efter at skabe sådanne former, som kan udtrykke en eller anden anet sandhed, for derved og gennem denne stræben skifter vægten konstant fra den ydre tilsyneladende verden til fænomenernes indre verden. På denne måde opstår der en koncentration af bevidstheden, der efterhånden bliver stabil, og som trækkes tilbage fra sin nuværende stærke udadvendthed. En indviet er i det væsentlige en person, hvis sans for klar erkendelse er optaget af subjektive kontakter og indflydelser, og som ikke overvejende er optaget af de ydre sansers verden. En sådan kultiveret interesse for betydningens indre verden vil ikke alene frembringe en udtalt virkning på selve den åndeligt søgende, men vil efterhånden også fremhæve den kendsgerning, som menneskeslægten opfatter i hjernebevidstheden, at betydningens verden for menneskeheden er den eneste virkeligheds verden. Denne erkendelse vil på sin side have følgende virkninger:

1. En nøje tilpasning af formen til de betydningsfulde faktorer, som har bragt den i eksistens på det ydre plan.
2. Frembringelse af en mere ægte skønhed i verden og således i de skabte formers verden en nøjere tilnærmelse til den indre sandhed, der kommer til syne. Man kunne sige, at guddommeligheden sløres og skjules i formernes mangfoldighed med deres uendelige detaljer, og at vi i formernes enkelhed, der til sidst vil ses, vil nå frem til en ny skønhed, en stærkere sandhedsfølelse og til åbenbaringen af Guds betydning og hensigt i alt, hvad han har fuldbyrdet fra tidsalder til tidsalder.

For det andet den konstante stræben efter at blive sensitiv over for de betydningsfulde realiteters verden og på den måde skabe de former på det ydre plan, som vil svare til den skjulte impuls. Dette sker ved at udvikle den skabende imagination. Endnu kender menneskeheden kun lidt til denne evne, der er latent i alle mennesker. Et lysglimt bryder igennem til det stræbende sind, en følelse af utilsløret storhed går et øjeblik igennem aspiranten, som anspændt venter på åbenbaringen, en pludselig oplevelse af en farve, en skønhed, en visdom og en herlighed, der ikke kan udtrykkes i ord, bryder frem i kunstnerens harmoniserede bevidsthed i et ophøjet øjeblik af målrettet opmærksomhed, og i et sekund opleves livet, som det i virkeligheden er. Men visionen er borte, den intense varme forsvinder, og skønheden blegner. Mennesket er ladet tilbage med en følelse af smerteligt tab og dog med en sikker viden og et ønske om at give udtryk for det, han har været i kontakt med, og som han aldrig tidligere har oplevet. Han må genvinde det, han har set, han må åbenbare det for dem, der endnu ikke har oplevet hans hemmelige øjeblikks åbenbaring; han må på en eller anden måde give udtryk for det og røbe for andre den erkendte betydning bag den ydre forekomst. Hvorledes kan han gøre det? Hvorledes kan han genvinde det, han engang havde,

og som synes at være forsvundet og at have trukket sig tilbage fra hans bevidsthed? Han må indse, at det, han har set og været i kontakt med, stadig er der og udtrykker virkeligheden; at det er ham, der har trukket sig tilbage og ikke visionen. Smerten i alle intensitetens øjeblikke må udstås, gennemleves atter og atter, indtil kontaktmekanismen er vænnet til den øgede vibration og ikke kun fornemmer og berører, men kan fastholde og efter ønske kontakte denne skjulte verden af skønhed. Opøvelse af denne evne til at gå ind i, fastholde og overføre afhænger af tre faktorer:

1. Beredvillighed til at bære åbenbaringsens smerte.
2. Evne til at fastholde det høje bevidsthedsstadium, hvor åbenbaringen sker.
3. Fokusering af imaginationen på åbenbaringen eller så meget deraf, som hjernebevidstheden kan bringe igennem til den ydre kundskabs oplyste område. Det er imaginationen eller den billedskabende evne, der forbinder tanken med hjernen og således fremkalder den tilslørede pragt i det ydre.

Hvis den skabende kunstner vil tænke over disse tre fornødenheder - udholdenhed, meditation og imagination - vil han i sig kunne udvikle evnen til at reagere på denne fjerde regel for sjælskontrol og vil til sidst kende sjælen som udholdenhedens hemmelighed, den, der åbenbarer kontemplationens belønning og skaber alle former på det fysiske plan.

Denne anvendelse af skabende imagination og frugterne af dens stræben vil give resultater på de mange områder inden for kunsten i overensstemmelse med den skabende kunstners stråle. Vi må ikke glemme, at der findes kunstnere på alle stråler; der er ikke nogen speciel stråle, der frembringer flere kunstnere end andre. Formen vil antagelig komme spontant til udtryk, når

kunstnerens indre liv er ordnet og frembringer den ydre orden for hans livsformer. Ægte skabende kunst er en sjælsfunktion; derfor er kunstnerens første opgave koordinering, meditation og fokusering af opmærksomheden på betydningens verden. Dette efterfølges af forsøget på at udtrykke guddommelige ideer i hensigtsmæssige former i henhold til den medfødte evne og kunstnerens stråletendenser på hvilket som helst område, han måtte vælge, og som for ham er det bedste udtryksmiddel for hans stræben. Det er sideløbende med den indsats, der konstant ydes på det fysiske plan for at udruste, instruere og opøve hjernens, håndens og stemmens mekanisme, hvorigennem inspirationen skal strømme, således at den indre virkelighed får det rette udtryk og en korrekt ydre form.

Den hermed forbundne disciplin er stor, og her er det, at mange kunstnere kommer til kort. Deres fejlslag beror på mange ting - på en frygt for, at den anvendte tænkeevne vil lamme bestræbelsen, og at spontan, skabende kunst først og fremmest må og skal være emotionel og intuitiv og derfor ikke må lammes eller hindres af for megen opmærksomhed med hensyn til mentalt arbejde. Dette beror på en træghed, der oplever skabende arbejde som den mindste modstands vej, og som ikke forsøger at forstå måden, hvorpå inspirationen kommer, eller hvorledes visionen gives ydre form, ej heller de indre aktiviteters teknik, men som ganske enkelt følger en impuls. Det viser igen en ujævn, uligevægtig udvikling, der er resultat af den kendsgerning, at der gennem specialisering eller fokuseret intens interesse over flere livsforløb opstår en evne til at oprette en sjælskontakt i *en enkelt retning*, men ikke evnen til at være i kontakt med sjælen. Dette bliver så meget lettere ved, at kunstneren gennem mange liv kommer under indflydelse af én speciel personlighedsstråle. Heraf ovennævnte okkulte paradoks, som fortjener kunstnerens opmærksomhed. En anden faktor, som den mislykkede bestræbelse ofte beror på, er mange kunstneres store indbildskhed og ærgerrighed.

Der er en evne til at udmærke sig på ét felt og på dette ene felt vise større evne end gennemsnitsmennesket. Men der er ikke evnen til at leve som sjæl, og den berømmede fortræffelighed går kun i én retning. Ofte er der ingen livsdisciplin eller selvkontrol, men i stedet glimtvis genialitet, utrolige præstationer inden for den valgte kunstretning og et liv, levet i modstrid med den guddommelighed, der er udtrykt i den kunstneriske præstation. Forståelsen af genialitetens betydning og teknik er en af den nye psykologis opgaver. Genialitet er altid udtryk for sjælen i en eller anden skabende aktivitet, der således åbenbarer betydningens, guddommelighedens og den skjulte skønheds verden, den, som fænomenernes verden sædvanligvis slører, men en dag vil vise som den i virkeligheden er.

e. Analysefaktoren

Sjælens femte betingende kvalitet eller aktivitet er *analysefaktoren*. Det er en lov, der styrer menneskeheden. Dette må altid have i erindring. Analyse, skelneevne, differentiering og evnen til at holde adskilt er guddommelige egenskaber. Når disse frembringer en følelse af adskillelse og forskel, stimulerer de personlighedens reaktioner, og følgelig bliver de misbrugt og forkert anvendt af personligheden. Når de imidlertid inden for syntesens rammer bevares og benyttes til iværksættelse af Planen for helheden, er de sjælens kvaliteter og love og er væsentlige for den rette udfoldelse af guddommelig hensigt. Guds Plan bliver til, når der *lægges vægt på det væsentlige*, og når vi fremhæver ét aspekt eller én kvalitet, udelukker eller forviser vi midlertidigt og kortvarigt et andet aspekt eller andre aspekter. Dette er en vigtig del af den aktivitet, der udfolder sig under loven om cyklerne, som mestrene arbejder med. Den indebærer fra deres side konstant anvendelse af evnen til at analysere og skelne.

Den kendsgerning, at modsætningernes par, i tid og rum, har afgørende indflydelse, og at de benyttes af mestrene til at væve livets væv, viser denne grundlæggende differentiering af den Ene i de to og de to i tre, de tre i de grundlæggende syv, og disse syv i de mange. Fra enhed til mangfoldighed går arbejdet videre, og det hele foregår under sjælens lov, der er analysens lov inden for syntesens område.

»Forskellighedens frø,« som de kaldes, er de hovedfaktorer, der benyttes til at fremkalde fænomenernes verden. Hierarkiet arbejder med frøene, som en gartner arbejder med blomsterfrø, og af disse frø opstår de fornødne differentierede former, der igen fremkalder yderligere særpræg. Såning af disse frø, deres pasning og næring er en del af Hierarkiets arbejde i den synlige verden, især når en ny tidsalder indledes, som det er tilfældet i dag. Mestrene skal først og fremmest forstå den hensigt, Guds vilje søger at bringe til udtryk i en bestemt verdenscyklus. De må forstå betydningen af de impulser, der hidrører fra kilder, der ligger højere end deres eget udtryksområde og dharma, og de må drage omsorg for, at de nye formers frø er tilpasset den ønskede hensigt. De må påskønne virkeligheden, som enhver tidsalder må åbenbare i den fremadskridende udvikling af den guddommelige hensigt; og dernæst må de være ansvarlige for at arbejde således, at den ydre virkelighed (i udseende og kvalitet) nærmer sig den indre sandhed. Alt dette gøres muligt gennem en forståelse af analysefaktoren eller analysereglen, idet den betragtes som en lov, der styrer eller skaber sjælskontrol både på sjælsplan og på den synlige verdens plan. Dette er en af Hierarkiets hovedopgaver, som kræver den yderste mentale kontrol, intuitive opfattelse og vilje til analyse. Det vil være gavnligt at tænke over disse udtryk.

Vi bør huske, at analyse styrer fremkomsten af det femte naturrige, Guds rige på det objektive plan. Denne fremkomst forudsætter en skelnen mellem det femte naturrige og de fire andre riger. Det er imidlertid en skelnen i kun én retning, og det

er med hensyn til bevidstheden. Dette er af interesse, for i denne henseende afviger det femte naturrige fra de andre naturriger. De fire andre riger har deres særskilte typer og differentierede grupper af former. Planterigets synlige former, og dyrerigets fx er meget ulige hinanden. I det femte rige vil der imidlertid findes en ny tilstand eller nye forhold. Det ydre udseende vil blive bibeholdt, hvad formen angår, hvorimod forædling og kvalitet vil fremmes. Guds rige materialiseres i og gennem menneskeheden. Men i bevidsthedens rige vil forholdene være ganske anderledes.

En visdommens mester viser sig objektivt som et menneske. Han har det fjerde naturrigers fysiske egenskaber, funktioner, vaner og mekanismer, men i selve formen er bevidstheden helt forandret. Derfor angiver den analyse, der henvises til på disse sider, en forskel i bevidstheden og ikke en forskel i formen. Symbolet fastholdes uændret, omend fuldkommengjort på det ydre plan, men dets kvalitet og bevidsthedstrin er lige så forskellig som forskellen mellem et menneske og en plante. Dette er i nogen grad en ny tanke, og konsekvenserne heraf er vældig store. Det er hemmeligheden ved denne tids fuldstændige overgang til betydningens verden, der medfører en ny bevidsthed og menneskehedens nye påskønnelse af en værdiernes større verden. Men - og dette er interessant - det er en bevidsthed, der føres videre ind i et nyt naturrige, medens den forbliver en del af det gamle. Det er her, at den nye syntese og sammensmeltning finder sted.

Det er ikke en del af Guds Plan, at cyklisk tilsynekomst af nye og uforudsigelige former skal fortsætte på ubestemt tid. Menneskeheden vil fortsat fuldkommengøre den menneskelige mekanisme for at holde trit med væksten i menneskets guddommelige bevidsthed, men fordi de tre guddommelige udviklingslinjer mødes og sammensmeltes i mennesket, er der ikke noget behov for yderligere drastiske forskelle i den ydre fænomenernes verden, når der opnås højere

bevidsthedstilstande. I fortiden har hver stor bevidsthedsudvikling fremskyndet nye former. Dette vil ikke længere ske. Guds bevidsthed frembragte ved sit virke i og på substansen i mineralriget former helt forskellige fra dem, som den samme bevidsthed ved indvirkning på den højere substans, anvendte i dyre- og menneskeriget. Under den guddommelige plan for dette solsystem har denne formdifferentiering sine begrænsninger og kan ikke fortsætte ud over et vist punkt. Dette punkt nåede menneskeriget i denne verdenscyklus. I fremtiden *vil guddommens bevidsthedsaspekt fortsat fuldkommengøre formerne i det fjerde naturrige ved hjælp fra dem, der har femte naturriges bevidsthed.* Dette er de hierarkiske mestres opgave og er en opgave, der er overdraget den nye gruppe af verdenstjenere, som på det fysiske plan kan blive redskab for mestrenes vilje. Gennem denne gruppe kan de indre guddommelige kvaliteter, god vilje, fred og kærlighed, øges og komme til udtryk gennem mennesker, der fungerer i det fjerde naturriges former.

Disse interessante punkter har været drøftet, da det er afgørende, at der opnås en vis forståelse af analysefaktoren inden for syntesens område. Analyse forveksles alt for ofte med separatisme. Problemet er kompleks og vanskeligt, men en forståelse af den grundlæggende betydning vil opstå, efterhånden som menneskeslægten vokser i visdom og viden. Vi beskæftiger os her med selve Planen, således som indviede har opfattet den.

f. Menneskets medfødte evne til at idealisere

Det er interessant at bemærke, hvor automatisk og naturligt de faktorer, der fremkalder sjælskontrol, som skitseret indtil nu, har ført os frem til den sjette lov eller regel, evnen - iboende, nedarvet og åndeligt instinktiv - til at idealisere. Instinkt, intellekt, intuition, idédannelse og indre oplysning er kun

differentieringer og forskellige aspekter af én stor, nedarvet evne i mennesket, og som findes i forskellig grad i alle former i alle naturriger. Hvad enten det er evnen i de uendeligt små frø, dybt skjult i den mørke jord, til at gennemtrænge de grænser, der omgiver dem, og dukke op i lyset, eller det er menneskets evne til at opstå fra døden i materie til et liv i Gud og trænge ind i virkelighedens verden fra uvirkelighedens rige, så drejer det sig om den ene fundamentale faktor, idealisme. Antropologi og historie gør rede for det enkelte menneske og for nationers evolution og deres aktiviteter på tilsynekomsternes plan. Men der er en historie, der i dag langsomt er ved at tage form, og det er historien om bevidsthedens frø i naturen og den voksende evne til at erkende ideer og føre dem frem, hen imod deres virkeliggørelse. Det er den nye historie, der - som det kunne forventes - langsomt og støt fører os ind i betydningens verden og gradvis åbenbarer for os det inderste væsen af de impulser og tendenser, der til stadighed har ført menneskeslægten fremad fra det tætteste punkt af det konkrete, primitive liv ind i en verden for sensitiv opfattelse.

På dette område arbejder mestrene, og her kalder de deres disciple til aktivitet. Ideernes magt er først i dag ved at vinde forståelse. Idédannelsens kraft, de former, som ideerne skal antage og tilskyndelsen til at fremme og nære de rigtige ideer er et af de vigtige problemer, som i den nye tidsalder skal tages vare på.

g. Samspillet mellem de store dualiteter

Den syvende af disse regler - *samspillet mellem de store dualiteter* - er en af de fundamentale regler for sjælskontrol, og den er for den studerende under ingen omstændigheder let at fatte. Det er en fundamental lov om sjælens liv. Grunden til, at det er så svært at forstå paradokset sjælsenhed gennem dualitet

er, at der, når der tales om modsætningernes par, igennem tiderne har været lagt vægt på de astrale dualiteter og den nødvendighed, at menneskeheden vælger den smalle vej mellem disse modsætninger. På dualiteternes slagmark står mennesket og skal finde den knivskarpe vej, der åbner sig for ham og bringer ham til indvielsens port. Men i det væsentlige er disse modsætningernes par blot genspejlinger af en højere og guddommelig modsvarighed. Den lov, som her betragtes, er den, der styrer forbindelserne mellem liv og form, mellem ånd og materie. Det kan vi ikke uddybe her, for kun de indviede, som i deres eget liv har overskredet dualiteternes lavere genspejling, kan, i større udstrækning og essentielt, begynde at fatte den sande, åndelige betydning af denne regel for sjælskontrol. Der er derfor ingen grund til, at vi skal komme ind på dette svært tilgængelige spørgsmål i denne afhandling.

Vor opgave er snarere at nå frem til en klog forståelse af visionen, for så vidt som den enkeltes evne tillader det. Kun på den måde vil vi opnå ikke alene endelig frigørelse, men også styrke til at leve i denne verden og til at kunne tjene vore medmennesker.

KAPITEL II

Personlighedsstrålen

1. Tilegnelsen af legemeerne
2. Koordinering af personligheden
3. Nogle psykologiske problemer
4. Disciples og mystikers sygdomme og problemer

KAPITEL II

Personlighedsstrålen

Introduktion

Vi begynder denne nye del af vort studium med at betragte mennesket, som det i de fleste tilfælde fremstår på det fysiske plan. I store træk kan mennesket inddeles i fire kategorier:

1. Nogle få, som er under indflydelse af deres sjæl, eller som hurtigt er ved at blive modtagelige for denne indflydelse.
2. Personligheder, som der er mange af i dag.
3. Et stort antal mennesker, som er ved at vågne til mental bevidsthed.
4. Den store menneskemasse, som ikke er vågnet, og som udgør størstedelen af verdens befolkning.

I enhver fase af menneskehedens historie er civilisationens *kvalitet* det eneste, der på nogen måde kan påvirkes af Det store hvide broderskab. Medlemmerne af broderskabet tillades kun at arbejde med de frembrydende kvalitative aspekter af den guddommelige natur. Derved påvirkes langsomt formlivet, og på den måde ændres og tilpasses formaspektet uafbrudt i sin udvikling hen imod tiltagende fuldkommenhed. Denne betingende proces videreføres via de sjæle, som vender tilbage til inkarnation, for kun i den udstrækning, de er bevidste eller ved at blive det, er det muligt for Hierarkiet at trænge igennem og påvirke dem til at tage hensyn til tidsfaktoren, der er afgørende vigtig, når inkarnationen overvejes.

Størstedelen af menneskehedens sjæle inkarnerer i overensstemmelse med trangen til eller ønsket om erfaring, og det fysiske plans magnetiske dragen er her den endelige, afgørende faktor. De er, som sjæle, orienteret hen imod jordisk

liv. I stigende grad kommer vågnende sjæle eller sjæle, der »kommer til sig selv«, okkult set, ind i det fysiske livs erfaringsverden med en ganske svag bevidsthed om en anden og højere »dragen«. Derfor mangler deres virkelige orienteringsevne på det fysiske plan i modsætning til størsteparten af deres medmennesker. Det er disse vågnende sjæle, som undertiden kan tilskyndes til at forsinke eller opsætte deres indtræden i det fysiske liv med det formål at frembringe en påvirkning af civilisationsprocesserne. Eller de kan bevæges til at fremskynde deres indtræden i fysisk liv for at være til rådighed som formidlere ved en sådan påvirkning. Denne gennemføres ikke af disse sjæle som en fremhævet eller intelligent vurderet aktivitet, men ved den enkle virkning, som deres livsudfoldelse i verden har, samt ved den måde, hvorpå de forfølger deres livsmål. På den måde påvirker de deres omgivelser med skønhed og styrke, eller de øver indflydelse gennem deres levemåde, og de er ofte selv helt ubevidste om den virkning, de har. Det vil derfor tydeligt fremgå, at de nødvendige ændringer i vor civilisation kan tilvejebringes hurtigt eller langsomt afhængigt af antallet af dem, der lever som *sjæle under skoling*.

I begyndelsen af det 18. århundrede, efter Hierarkiets store hundredårsmøde i 1725, blev beslutningen taget om at gøre en indsats for at øve en mere direkte indflydelse på en gruppe sjæle, som stod foran at skulle inkarnere, og derved påvirke dem til at fremskynde deres indtræden i livet på det fysiske plan. Det skete, og de nyere tiders civilisation blev til med både gode og dårlige resultater. Kulturens æra, som var et udpræget kendetegn i den viktorianske tidsalder, de store bevægelser, som vakte menneskehedens bevidsthed til en erkendelse af sin essentielle frihed, reaktionen over for kirkens dogmatik, den store og vidunderlige videnskabelige udvikling i den umiddelbare fortid, nutidens seksuelle oprør og proletariats revolutioner er alt sammen resultater af den »impulsive«

fremskyndelse af de sjæles inkarnation, hvis tid i virkeligheden ikke var inde, men hvis betingende indflydelse var nødvendig, hvis ganske bestemte vanskeligheder (som havde været til stede siden 1525) skulle afværges. De nævnte dårlige virkninger er tegn på de vanskeligheder, der opstår ved for tidlig udvikling, samt til de uønskede udfoldelser af, hvad der kaldes det onde (hvilket imidlertid er en uklog betegnelse).

Disse inkarnerende sjæle har igennem deres højt udviklede forståelse og ved hjælp af deres »egenviljes kraft« ofte anrettet skade i forskellige retninger. Kunne vi imidlertid se det på samme måde som dem på de indre plan, og hvis vi ville være i stand til at drage sammenligning mellem menneskehedens »lys,« som det er i dag, og som det var for to- eller trehundrede år siden, ville vi erkende, at der er blevet gjort enestående fremskridt. Dette bevidnes af, at tilsynekomsten af en række »betingende sjæle«, under navnet den nye gruppe af verdenstjenere, har været en kendsgerning siden 1925. De kan nu træde til på grund af det arbejde, der allerede er udført af den gruppe sjæle, som fremskyndede deres inkarnation under impulsen fra Hierarkiet. Ordet »betingelse« eller »betingende« anvendes ret ofte, fordi det er et velegnet udtryk for denne funktion. Disse sjæle kan, på grund af det punkt, de har nået i deres evolution, på grund af deres udviklingstrin og på grund af deres modtagelighed over for indtryk vedrørende gruppeideen og Planen, inkarnere og mere eller mindre begynde at udvirke og fremkalde en respons på denne plan i den menneskelige bevidsthed. De er således i stand til at »berede vejen for Herrens tilsynekomst«. Sidstnævnte er en symbolsk sætning, som angiver en vis grad af åndelig kultur i menneskeheden. De har undertiden en vag bevidsthed om denne uhyre store opgave, men for flertallets vedkommende er de helt ubevidste om deres »kvalificerende« bestemmelse. Som sjæle under ledelse af Hierarkiet og forud for inkarnation er de bevidste om impulsen »gå ud og hjælp den sørgende planet og

frigiv således dem, der holdes i strengt fangenskab af lave begær« (citater fra *Den gamle kommentar*), men når de først har iklædt sig kødets dragt, dør også den bevidsthed ud, og i den fysiske hjerne er de ikke vidende om, hvad deres sjæle har sat sig for. Kun trangen til særlige aktiviteter består. Arbejdet fortsætter ikke desto mindre.

Nogle få sjæle kommer i inkarnation af egen fri vilje og efter egen indskydelse. De arbejder med klar viden og fortsætter med den foreliggende opgave. De er nøglepersoner i enhver tidsalder og de bestemmende faktorer, psykologisk set, i en hvilken som helst historisk periode. Det er dem, der bestemmer tempoet og udfører pionerarbejdet. De fokuserer i sig selv både verdens had og kærlighed; de arbejder som opbyggere og nedbrydere, og til sidst vender de tilbage til deres eget sted, medbringende sejrens belønning i form af den frihed, de har vundet for sig selv og andre. De bærer rent psykologisk de ar, de har fået af dem, der har modarbejdet dem, men de bærer også visheden om at have udført den opgave, som de var blevet anmodet om at udføre, og som de påtog sig med succes.

Den første kategori mennesker i inkarnation er blevet væsentligt øget under det forrige århundrede, og af den grund kan vi se frem til en hurtig udvikling af vandbærertidsalderens kendetegn.

Den anden kategori mennesker, som her er kaldt *personligheder*, er ligeledes ved at blive stærk. Den flyder sammen med både første og tredje kategori.

I verden i dag har vi følgende personlighedstyper:

1. Personligheder, som hurtigt skifter til kategorien »betingende sjæle«.
2. Personligheder, som er integrerede, koordinerede mænd og kvinder, men som endnu ikke er under sjælens indflydelse. Deres »egen vilje og egenkærlighed« er en så magtfuld faktor i deres liv, at de udøver en bestemmende indflydelse

på deres omgivelser. Læg mærke til den esoteriske forskel mellem »betingende« og »bestemmende«. Det første begreb stiller objektet frit (det være sig menneske, race eller civilisation). Det tilvejebringer alene den indflydelse og de betingelser, hvorunder de bedste i racen kan blomstre op til en grad af fuldkommenhed. Det andet begreb stiller ikke objektet frit, men »bestemmer« gennem udøvelse af magt, selvisk anvendt og brugt til personlig vinding, den vej, som en person, en race eller en civilisation skal følge.

3. Vågnende personligheder findes ligeledes. Disse flyder sammen med vor tredje klassifikation og er eliten eller den tredje kategoris bedste udtryksmulighed.

Det er disse tre personlighedskategorier, vi hovedsagelig skal beskæftige os med i denne del af afhandlingen. Udtrykket anvendes imidlertid meget ubestemt, og måske kunne det her være af værdi at have en oversigt over definitioner for begrebet »personlighed«, både de definitioner, der anvendes generelt, og dem, der anvendes i den sande åndelige betydning. Det er vigtigt (er det ikke?), at de studerende kender de mange måder, som udtrykket kan anvendes på, både korrekt og fejlagtigt. Lad os nævne dem her:

En personlighed er et separat menneske. Vi kunne måske lige så godt sige et *separatistisk* menneske. Det er den vageste og mest ubestemte, men almindeligt anvendte definition; den betragter ethvert menneske som en person. Denne definition er afgjort *ikke rigtig*. Mange mennesker er simpelthen dyr med vage højere impulser, som ganske enkelt forbliver impulser. Der er også dem, som primært ikke er andet end *medier*. Her anvendes dette udtryk for alle de typer mennesker, som blindt og kraftesløst følger deres vej, drevet af deres lavere og tætte begærnatur, og for hvem det fysiske legeme kun er et udtryksmiddel eller selve mediet. De er under indflydelse af massebevidsthed, masseideer og massereaktioner, og de

befinder sig derfor i en situation, hvor de er helt ude af stand til et eget initiativ, men er standardiserede af massekomplekser. De styres af stærke tilskyndelser, som pånødes dem af lærere og demagoger, og de er modtagelige - uden tanke eller ræsonnement - over for enhver retning (åndelig, okkult, politisk, religiøs og filosofisk). Må jeg gentage, at de er medier, der er modtagelige for ideer, som ikke er deres egne, eller som de ikke selv er nået frem til.

En personlighed er et menneske, som fungerer koordineret takket være hans udrustning og den emotionelle naturs relative stabilitet og hans sunde og balancerede kirtelsystem. Dette støttes af personlighedens trang til magt og de rette livsbetingelser. Ovennævnte situation kan forekomme inden for et hvilket som helst område for menneskets stræben og gør mennesket enten til en god værkfører i en fabrik eller en diktator afhængig af omstændigheder, hans karma og muligheder. Jeg refererer her ikke på nogen måde til den ønskede koordination mellem sjæl og legeme, som er en senere udvikling. Jeg forudsætter ganske enkelt en god fysisk udrustning, sund emotionel kontrol og mental udvikling. Det er muligt at have en enestående indre udvikling og dog have et så ringe redskab på det fysiske plan, at koordination ikke er mulig. I sådanne tilfælde påvirker mennesket sjældent sine omgivelser vedvarende eller magtfuldt. Mennesket er ikke i stand til at bringe sin indre kraft igennem eller udstråle den, fordi hans fysiske legeme har blokeringer i alle områder. Et menneske med langt mindre indre udvikling, men med et modtageligt fysisk legeme og kirtler, der fungerer godt, vil ofte vise sig at være mere effektiv til at påvirke sine omgivelser.

En personlighed er et menneske med en sans for bestemmelse. Et sådant menneske har tilstrækkelig viljeskraft til at underkaste sin lavere natur en sådan grad af disciplin, at han kan opfylde sin bestemmelse, som han ubevidst fornemmer. Disse mennesker kan opdeles i to grupper:

- a. De mennesker, der ikke har nogen som helst sjælskontakt. De drives frem mod deres bestemmelse af magtfølelse, egenkærlighed, mereværdskompleks, overdreven ambition og en fast beslutning om at nå til tops inden for deres særlige område.
- b. De mennesker, der har et lille mål af sjælskontakt. Det er mennesker, hvis metoder og motiver derfor er en blanding af selvished og åndelig vision. Deres problem er vanskeligt, da deres grad af sjælskontakt bevirker en indstrømning af energi, som stimulerer den lavere natur, selv mens sjælskontrollen øges. Den er imidlertid ikke stærk nok til fuldstændigt at underordne den lavere natur.

En personlighed er et fuldstændigt integreret menneske. I dette tilfælde har vi et menneske, hvis fysiske, emotionelle og mentale natur kan forenes, og følgelig fungere som en helhed. Det skaber en mekanisme, der er underlagt personlighedens vilje. Dette kan forekomme med eller uden definitiv sjælskontakt. Det er på dette stadium, der opstår en tilbøjelighed til højre- eller venstrehåndsvejen. Koordinationen fortsætter som følger:

- a. Koordination mellem den emotionelle eller astrale natur og det fysiske legeme. I racemæssig henseende fandt dette sted i den atlantiske tid, men foregår stadig inden for den menneskelige families lavere grupperinger. Det burde være målet for børns udvikling fra syv- til fjortenårsalderen.
- b. Koordination mellem den fysiske, astrale og mentale natur til en helhed. Dette foregår for racens vedkommende i den ariske race i dag, og processen vil være afsluttet (for størsteparten af menneskeheden), når solen træder ind i det zodiakale tegn, Skytten, ligesom den nu træder ind i Vandbæreren. Denne koordination foregår hurtigt hos de fremskredne medlemmer af den menneskelige familie og er

målet for skolingens af alle unge mellem fjorten og enogtyve år.

- c. Dernæst påbegyndes koordination mellem sjælen og personligheden med sjælens opmærksomhed fokuseret på den astrale natur eller begærnaturen. Det er verdensaspiranternes umiddelbare opgave i denne tid og vil være målet for den næste race, som følger efter den ariske.
- d. Koordination mellem sjæl, sind og hjerne for at udelukke astrallegemet, illusionens legeme. Det er verdensdisciplenes specielle mål.
- e. Dernæst skal der etableres koordination mellem sjælen, den rensede personlighed og Hierarkiet. Det er i dag målet for indviede i verden og for alle, som forberedes til den første, anden og tredje indvielse. Denne fuldblyrdelse opnås definitivt ved transfigurationsindvielsen.
- f. Koordination mellem sjælen, personligheden og ånden. Dette finder sted via Hierarkiet af sjæle - en sætning, som kun kan tolkes og forstås korrekt af indviede. Denne proces foregår efter den tredje indvielse.

Et menneske kan anses for en virkelig personlighed, når formaspektet og sjælsnaturen er ét. Når sjælen påvirker personligheden og gennemtrænger hele den lavere manifestation, da, og kun da kan personligheden leve op til sin sande betydning, som er at udgøre en maske for sjælen, hvilket vil sige den ydre tilsynekomst for indre åndelige kræfter. Disse kræfter er sjælens udtryk, og sjælen er den centrale identitet eller det fundamentale brændpunkt for Guds eget liv på mentalplanet. Det inderste væsen, bevidsthed og tilsynekomst er menneskets og guddommelighedens tre aspekter. Personligheden er, når den er fuldt udviklet, »Guds tilsynekomst på jorden«. Liv, kvalitet og form er en anden måde at udtrykke den samme treenighed på.

Disse definitioner er yderst forenklet og forkortet. Indviklede

definitioner betyder ikke nødvendigvis, at de er korrekte, og tydelige grundtræk af en sandhed går ofte tabt i en labyrint af ord.

1. Tilegnelsen af legemeerne

Den sidste definition, som gives her, henviser til vore overvejelser om strålerne. *Personligheden udgør fusionen af tre vigtige kræfter, som underordner sig (til sidst og efter fusionen) påvirkningen fra sjælsenergien.* Denne påvirkning foregår i tre forskellige stadier eller i det, der okkult kaldes »tre impulsive bevægelser«. Her bruges ordet »impulsiv« i sin sande betydning og ikke i den sædvanlige emotionelle, entusiastiske forståelse. Disse impulsive bevægelser er:

- a. Sjælens påvirkning i det stadium af den menneskelige udvikling, som vi kalder individualisering. På dette tidspunkt bliver formen for første gang opmærksom på sjælens berøring. Esoterisk kaldes det for »*tilegnelsens berøring*«. Sjælen tilegner sig derved sit redskab.

Dette stadium efterfølges af en lang periode med justeringer og gradvis udvikling og udfoldelse. Det foregår på erfaringens vej, og i løbet af denne periode forstærker sjælen grebet om sit redskab, den lavere formnatur.

- b. Sjælens påvirkning, som fremkaldes gennem dilemma og gennem krisesituationer i de senere stadier på erfaringens vej. I løbet af denne fase føres mennesket til at underordne sig en højere indflydelse gennem pres fra behov og dilemma forårsaget af modsat rettede kræfter. Mennesket kalder da i desperation på sjælen og på de åndelige ressourcer, som er nedlagt i hans guddommelige natur, som hidtil har været ubrugt. Denne påvirkning kaldes »*acceptens berøring*« og markerer sjælens accept af personlighedens krav om hjælp og lys. Sjælen indvilliger i personlighedens anmodning om ledelse.

Det bemærkes, at vi her har at gøre med sjælens holdning over for personligheden og ikke personlighedens over for sjælen, som er den holdning, der sædvanligvis overvejes. I denne afhandling beskæftiger vi os hovedsagelig med

sjælens reaktioner og aktiviteter gennem dens stråleenergi, samt dens respons på kravet fra personlighedens kræfter, fokuserede, kombinerede og integrerede.

- c. Sjælens påvirkning i tiden for de forskellige på hinanden følgende indvielser, som disciplen efterhånden gennemgår, når han passerer fra det fjerde til det femte naturrige. Dette stadium kaldes »oplysningens berøring«, og igennem sammenføringen af kræfterne fra den rensede personlighed og sjælen, »der nærmer sig«, »skabes et lys, der ikke svinder«.

I disse tre påvirkninger:

1. Tilegnelsens berøring på det fysiske plan.
2. Acceptens berøring på det astrale plan.
3. Oplysningens berøring på det mentale plan sammenfatter klart og præcist sjælens holdning over for sit instrument, der er under hastig forberedelse.

Tilegnelsens vigtige berøring befinder sig racemæssigt set i fortiden. Acceptens berøring finder sted på den emotionelle naturs slagmark, og oplysningens berøring virkeliggøres gennem sindet.

De første tre indvielser er udtryk for disse tre stadier eller påvirkninger, og det kan også nævnes, at den lemuriske, den atlantiske og den ariske race ligeledes er udtryk for menneskets reaktioner på disse tre sjælstilnærmelser.

Ved den tredje indvielse ses sjælen og personligheden så fuldendt forenet, at lyset flammer op, og den store forening mellem sjæl og form fuldbyrdes.

I dag, i denne særlige cyklus og i den ariske race, rekapitulerer Hierarkiet (som udtryk for sjælsriget) disse tre uundgåelige trin og gør visse fremstød eller tilnærmelser over for racen. Vi kan derfor inddele menneskeheden i tre grupper

og relatere menneskeheden til de tre vigtigste tilnærmelser:

- a. *Tilegnelsens tilnærmelse udtrykker den virkning*, som den nuværende stimulering har *på de uudviklede masser*. Tusinder af mænd og kvinder befinder sig i en proces, hvor de er ved at vågne, og de vil i løbet af de næste få år opnå sjælsbevidsthed, idet ethvert menneskes sjæl intensiverer sin oprindelige tilegnelse fra den lemuriske individualiseringskrise, hvorved dette gamle foretagende udspiller sig som en nødvendig rekapitulerende bestræbelse. Alt dette ligger i dag næsten udelukkende inden for bevidsthedens område. Den vigtige tilegnelse blev foretaget for millioner af år siden. I dag vil der i bevidstheden vågne en dyb indsigt om betydningen af det, der på den tid stort set var en fysisk begivenhed, og masser af mennesker vil i deres hjernebevidsthed blive vidende om denne første tilegnelse. Det sker ved en fornyet tilnærmelse fra sjælens side som et fremstød mod dens genspejling, personligheden, og dette fremkalder til sidst en anerkendelse fra menneskets side.
- b. *Acceptens tilnærmelse* vil ligeledes blive anerkendt af *de intelligente og højere udviklede menneskesønner*. Deres øjne vil åbnes for den relation, som eksisterer mellem deres personligheder og sjælen og mellem den lavere naturs kræfter og sjælens energi. Det er denne særlige opgave, den nye gruppe af verdenstjenere først og fremmest er optaget af, når deres aktiviteter ses ud fra Hierarkiets standpunkt. Deres arbejde består i at lette tilgangen af sjælsenergi, den energi, som udtrykker sig i kærlighed og god vilje. Det vil på sin side resultere i fred - individuelt, racemæssigt og planetarisk - og den betydningsfulde gruppetilnærmelse vil finde sted og er i dag ved at blive virkeliggjort.
- c. *Oplysningens tilnærmelse* fører disciplen gennem

indvielsens port, og det er indflydelsen af den samme energi, som indvirker på personligheden hos disciple i verden og transformerer deres åndelige stræben til indvielsens lys.

Verdens mysterier, kødet og djævelen (for at anvende kristendommens symbolske, formelle terminologi) vil hurtigt blive forvandlet til mysterierne i Guds rige, til sjælens energi, til åbenbaring af guddommelighed. Hemmeligheden skjult i den omvendte lotus (verden) vil blive åbenbaret af den åbne lotus i sjælenes rige. Hemmeligheden om kødet, som udgør et fængsel for sjælen, afsløres af duften fra sjælens lotus, når den folder sig ud. Djævelens mysterium vil efterhånden kunne ses som udtryk for lyset fra Guds åsyn, der afslører det, der er uønsket, det, som skal ændres og fornægtes, og som således transformerer livet gennem det lys, der strømmer frem fra Guds natur.

Det vil være nyttigt for os alle at studere de tre sjælstilnærmelser - individuelle eller hierarkiske - fordybe os i dem og indlede vor egen skoling, således at vi kan komme til de nødvendige anerkendelser. Lad os også overveje følgende tripliciteter:

1. Massebevidsthed... Selvbevidsthed...

Gruppebevidsthed

Disse fører i rette tid til:

2. Tilegnelse. Accept. Oplysning

Gennem de racemæssige stadier:

3. Lemurisk erfaring. . Atlantisk erfaring. Arisk erfaring

Og de individuelle stadier med:

4. Erfaring. Discipelskab... Indvielse

Som på deres side skaber:

5. Racens prøve. Discipelskab... Indvielse

Og individuelt:

6. Aspiranten. Disciplen. Den indviede
Hvilket efterhånden fører til:
7. Den nye gruppe af
verdenstjenere. . . . Hierarkiet. Guds rige

Et sammenlignende studium af disse stadier og faser vil afsløre, hvordan relationen mellem egoet og personligheden opstår, og at de karakteristiske kendetegn mellem de to, for så vidt angår aspiranten, er fokuseringen eller koncentrationen af livsaspektet. I personligheden er *formen* brændpunkt for bevidstheden. I individualiteten overføres dette brændpunkt til *sjælen*. Det hele er et spørgsmål om, hvor opmærksomheden centreres. »Tilnærmelserne,« som finder sted mellem sjælen og personligheden, er relationsprocesser i overgangsperioderne. I forbindelse med racen kaldes de Hierarkiets store tilnærmelser, og de repræsenterer menneskehedens sjæl i racens form. Den nye gruppe af verdenstjenere er de mænd og kvinder, som samlet har reageret på en af disse store tilnærmelser. I det øjeblik, de har gjort det, bliver de en brobyggende eller forbindende gruppe mellem Hierarkiet og menneskeheden og letter derigennem det planetariske Hierarkis opgave.

Afsløringen af disse tilnærmelser i den tid, de står på, er først mulig nu. Ved den første store tilnærmelse i den lemuriske tidsalder, da menneskeracen blev individualiseret, var det kun medlemmer af det sig nærmende Hierarki, som var vidende om formålet. De, tilnærmelsen var rettet imod, registrerede svagt en forstærket trang til at hæve sig mod noget bedre. Aspiration blev født - bevidst aspiration, hvis sådant et udtryk kan bruges i forbindelse med dyremenneskets vage længsel. I dag er fremskridtet, på baggrund af selve evolutionen, af en sådan karakter, at mange mennesker bevidst registrerer sjælens indflydelse og Hierarkiets forestående tilnærmelse. Evnen til at registrere tilnærmelsen eller oplysningens berøring skyldes stort set det vellykkede arbejde, Kristus udførte, da han kom til

jorden for totusinde år siden. Han vænnede os til ideen om guddommelighed - et fuldstændigt nyt begreb, for så vidt angik mennesket. I stor målestok beredte han på den måde vejen for sjælsrigets forestående komme, repræsenteret ved Hierarkiet og den nye gruppe af verdenstjenere som det hierarkiske mellemlid. Dette formidler måske en forståelse for et aspekt af Kristi arbejde, som ofte er blevet overset.

I dag, når den syvende stråle manifesterer sig, vil tilnærmelsen mellem de to højere riger, menneskenes og sjælens, blive meget lettere, efterhånden som det magiske arbejde med at skabe og tilvejebringe relationen begynder at antage den ønskede form. Det er strålen for magisk orden, hvis virke fremkalder sensitivitet over for en af de største tilnærmelser, der nu forsøges gennemført. Først når der skrives historie, og vi erfarer om denne forbløffende epoke, som menneskeslægten gennemgår, vil menneskeheden værdsætte betydningen af det nuværende Hierarkis arbejde, storheden og successen med dets indsats siden 1925, som er resultat af den oprindelige impuls, iværksat i 1875.

Der behøver ikke siges mere om dette punkt, ud over at man bør være opmærksom på, at de første tegn på arbejdet, som er udført under Wesakfesten i 1936, og den genklang, det vakte i menneskeheden, berettiger til formodninger om succes. Lad os holde os afbalancerede og være rede, frygtløse og trygge, for på den måde at bevare resultatet af tidligere anstrengelser og (sammen med alle sande tjenere verden over) sikre os et positivt brændpunkt for overføring af åndelig energi.

Inden vi fortsætter vor betragtning af personlighedens stråle, ville det være rigtigt at føje et ord mere til den givne oplysning om sjælens tre store tilnærmelser eller de tre berøringer, der er det forandrende eller igangsættende element i personlighedens liv. Studerende ville gøre vel i at huske, at der altid skal være en analogi eller en overensstemmelse i det mindre selvs liv - en genspejling af det større selvs aktiviteter. Ligesom sjælen gør

tre tilnærmelser til sit redskab eller sin genspejling, et menneske, således nærmer den integrerede personlighed sig forening med sjælen ved tre lignende eller beslægtede *berøringer*. Det kunne være af interesse, hvis vi kom lidt nærmere ind på dette spørgsmål.

Den aktivitet i personligheden, der svarer til *tilegnelsens tilnærmelse*, kommer som resultat af den nyorientering og omstilling, der finder sted i personlighedslivet på prøvestadiets vej. Da »berører« den enkelte aspirant - efter megen kamp og indsats - pludselig i et kort øjeblik sjælsplanet og forstår meningen med ordene »sjælskontakt«. Denne kontakt er ikke længere et ønske, en vision, en teoretisk tro eller et håb. Den er erfaring og kendsgerning. Udtrykkene »sjælskontakt« og »at fornemme sjælens vibrationskvalitet« er ofte anvendt. Det ville sikkert gavne de studerende, hvis de lærte at værdsætte den kendsgerning, at der »under dyb meditation« skabes en bestemt forbindelse - pludselig og bevidst. Personligheden har for første gang responderet på en sådan måde, at sjælens »tilegnelse« af sit redskab (kaldt individualisering) gentages i personlighedens tilegnelse af den inspirerende og overskyggende sjæl. Denne erfaring markerer et betydningsfuldt øjeblik i sjælens og personlighedens liv, og mennesket bliver aldrig mere det samme. Det har taget del i en sjælsaktivitet. Når denne store begivenhed betragtes fra denne synsvinkel, burde den kaste nyt lys over og bringe et fornyet initiativ ind i aspirantens meditationsarbejde. Ligesom sjælen gennem en planlagt aktivitet individualiserede sig i en menneskelig form, således tager aspiranten på prøvestadiets vej, ligeledes som et resultat af planlagt aktivitet, det første skridt til individualisering i en åndelig form, og ændringen i bevidstheden fra et fysisk legeme til et legeme »ikke gjort af hænder, og evigt i himlen« finder sted. Det mindre selv gentager det store selvs aktivitet. En begivenhed på opstigningens vej forklarer betydningen af det, der skete på

nedstigningens vej.

Det fortælles, at der går lang tid mellem første indvielse (hvor tilegnelsens krise på opstigningens vej kulminerer) og den anden indvielse. Her igen er der en parallel til to tidligere hændelser, for megen tid er gået siden individualiseringen, rent teknisk, fandt sted. Denne individualisering, den første store sjælstilnærmelse, fandt sted enten på Lemuriens tid eller under en endnu tidligere krise på den døde planet, månen. Ligesom dyremenneskets form skulle nå et bestemt udviklingstrin, således skal den menneskelige form nå stadiet for personlighedens integration, inden tilegnelsens tilnærmelse bevidst kan gennemføres.

Dernæst kommer der en periode i aspirantens liv, hvor han forlader prøvestadiets vej og bevæger sig ind på discipelskabets vej. Dette er resultatet af en aktivitet, der er en genspejling af acceptens tilnærmelse i hans personlighedsliv. Denne aktivitet finder sted på astralplanets kampplads. Dér indvilliger discipelen bevidst i den uundgåelige forvandringsproces, der finder sted, før personligheden kan blive et egnet redskab for sjælen. Han står mellem modsætningernes par, lærer dualitetens hemmelighed at kende, og ligesom Arjuna (holdt fast ved midtvejspunktet) søger han at finde vej ud, idet han efterhånden indvilliger i den opgave, der ligger foran. Dette er underkastelsens stadium, som enhver discipel udsætter sig for.

Det er gennem *indvilligelse*, at personlighedens astrale aspekt bringes på linje med den iboende sjæls guddommelige hensigt. Dette er ikke en negativ, vag underkastelse eller en såkaldt bitter-sød accept af Guds vilje, men det er en positiv, dynamisk indtagelse af et vist standpunkt eller en holdning i livets kamp. Som i Arjunas tilfælde tilgodeser denne holdning helt rigtigt begge hæres krav (Herrens hær og personlighedens hær), og idet discipelen indvilliger i de foreliggende *kendsgerninger*, rejser han sig og kæmper så godt, som han kan for den rette forståelses og rette aktivitets privilegium. Ligesom

sjælen i hine fjerne tider, gennem acceptens berøring, gav efter for den påtagne forpligtelse, dengang tilegnelsens tilnærmelse fandt sted og personlighedens krav til sjælen blev mere og mere tydelige, således vender nu personligheden processen og anerkender sjælens krav. Dette markerer, som det let vil kunne ses, et meget afgørende stadium i aspirantens liv og er årsag til den ulykkelige fornemmelse af dualitet, som skaber sorg og fortvivlelse i alle disciples liv. Det er på dette trin på *Vejen*, at mange meget velmenende disciple falder. I stedet for at stå i åndelig væren og indtage en fast position midtvejs mellem modsætningernes par og således intensivere tilegnelsens berøring og stræbe efter at nå acceptens tilnærmelse, giver de efter for selvmedlidenhedens illusioner. Dette forhindrer tilegnelsens proces. Der følger en voldsom konflikt i bestræbelsen efter at ændre deres livsmønster, og disciplene glemmer, at dette mønster er legemliggørelsen af det ord, der lyder i deres sjæl i hver enkelt inkarnation, og at intet livsmønster - selv om det kalder særlige betingelser til live - kunne frembringe de rigtige og fornødne omstændigheder for en fuldstændig og fuldkommen udvikling. De bliver så optaget af dette mønster, at de glemmer den, der har udarbejdet det.

Personlighedens dramatiske test ved oplysningens tilnærmelse eller berøring (iværksat af sjælen) finder sted på indvielsens vej. Den er blevet skildret for os af Buddha, da han opnåede oplysning og blev den Oplyste.

Der er især ét særligt interessant punkt, som måske kan forklares. Gud, eller hvilket ord man måtte anvende for at udtrykke skaberen af alt eksisterende, igangsætter igen og igen disse dramatiske tilnærmelser for sit folk. Herved, og efterhånden som historien går videre, vil der uundgåeligt fremstå (eller er fremstået) to store grupper af avatarer. Først og fremmest er der alle de, der i sig legemliggør de store sjælstilnærmelser. Der vil desuden være dem (og jeg beder jer bemærke den ændrede tempus), der vil legemliggøre de

menneskelige tilnærmelser eller personlighedens aktiviteter, der svarer til sjælstilnærmelserne. De kaldes i den esoteriske terminologi »avatarer af logoisk herkomst på den strålende vej for. . « og »avatarer af guddommelig herkomst på den fordrende vej«. Jeg kan ikke oversætte disse vendinger tydeligere, ej heller kan jeg finde passende ord for det udtryk, der kvalificerer den strålende vej.

På »vejen for de nedstigende tilnærmelser« legemliggjorde *Buddha*, fra og på mentalplanet, i sig den strålende oplysning, som er resultat af en sjælden tildragelse - en *kosmisk berøring*. Han opfordrede menneskene til at følge lysets vej, hvorefter viden og visdom er to aspekter. Når disse aspekter bringes i forbindelse med hinanden, frembringer de lys. På en mærkelig og esoterisk måde legemliggjorde således Buddha i sig den tredje stråles kraft og aktivitet, guddommelighedens tredje aspekt, intelligensens guddommelige kosmiske princip. Ved dets fusion med vort solsystems stråle (kærlighedens stråle) gav han på fuldkommen vis udtryk for lysets betydning i materien, for intelligensens princip, således som det findes i formen og han var den avatar, som i sig bar det forgangne solsystems fuldmodne frø. Vi bør ikke glemme, at vort nuværende solsystem, som meddelt i *A Treatise on Cosmic Fire*, er det andet i en række af tre solsystemer.

Så kom den næste store avatar, Kristus, som idet han i sig rummede alt, hvad Buddha havde af lys og visdom (han var i okkult og åndelig forstand fuldt oplyst) på vejen for den nedstigende tilnærmelse tillige legemliggjorde inklusivitetens fred, der kommer fra *den guddommelige accepts berøring*. Kristus var den legemliggjorte underkastelses kraft, og han bragte den guddommelige tilnærmelse til astralplanet, følelsernes plan.

Således er to store energistationer og to store kraftstationer af lys blevet oprettet af disse to store gudesønner, og det guddommelige livs *nedstigning* i manifestation er i høj grad

blevet gjort lettere. *Vejen* ligger nu åben for helt at muliggøre menneskesønnernes *opstigning*. Det er omkring disse to begreber, guddommelig nedstigning og menneskets tilsvarende opstigning, at den kommende nye religion skal opbygges.

Der eksisterer allerede kraftstationer, som er blevet grundlagt gennem de forskellige verdensfrelseres arbejde. Disse kraftstationer skal med tiden kontaktes af menneskeheden, ved en gentagelse (i mindre målestok) af de kosmiske tilnærmelser eller guddommelige berøringer, der så dramatisk blev gennemført af de kosmiske avatarer, *Buddha* og *Kristus*. Idet Kristus er kommet nærmere menneskeheden ved at koncentrere guddommelig energi på astralplanet gennem sin guddommelige indvilligelse, er han den første indvier.

Fra ét synspunkt udgør disse to kraftcentre indvielsestempler, som alle disciple skal passere. Denne passage er temaet for den kommende nye religion.

Menneskeheden trådte ind i templerne under den store, kosmiske *tilegnelsens tilnærmelse* på Lemuriens tid. Nogle af de mere fremskredne mennesker fik adgang på Atlantis tid, og endnu flere vil få adgang i den umiddelbare fremtid, medens et betydeligt antal også vil ophøjjes til udødelighed. Men for menneskehedens vedkommende er det optagelsesindvielsen, der venter forude for et meget stort antal mennesker, og ikke ophøjelsesindvielsen. Jeg taler her ikke om de såkaldt fem store indvielser, men om visse gruppebegivenheder, der er overvejende kosmiske af natur. De store indvielser, der er målet for menneskets åndelige stræben, er individuelle af natur og udgør så at sige en forberedende periode for bevidsthedsudvidelse. Der var, hvis jeg må udtrykke det således, syv trin eller tilnærmelser, hvad angår Guds liv i de riger, der ligger under menneskeriget forud for *tilegnelsens tilnærmelse*, dengang menneskeheden blev individualiseret. Verdensdisciplene har, som vi ved, fem indvielser foran sig, og disse er skridt hen imod *acceptens tilnærmelse*, der inden længe

vil blive mulig på vor planet. Der skal - efter disse syv og fem skridt - tages tre skridt mere, før den kosmiske *oplysningens tilnærmelse* kan finde sted i en fjern fremtid. Sådan betræder menneskeheden Guds kærligheds ydre forgård, fortsætter ind til det hellige sted og oprejses på det hemmelige sted for den Allershøjeste.

Senere vil den avatar stå frem, som i sig vil legemliggøre alt, hvad Buddha besad af oplysning, og alt, hvad Kristus rummede af indvilligende kærlighed. Han vil imidlertid også legemliggøre den energi, der frembragte *tilegnelsens tilnærmelse*, og når han står frem, vil det ske, at menneskeheden i stor udstrækning tilegner sig sin erkendte guddommelighed og grundlægger en station af lys og kraft på jorden; derved bliver det muligt for indivielsemysterierne at antage en ydre form på jorden. Denne tilnærmelse er årsag til den megen uro i verden, for avataren er på vej.

Meget af forannævnte vil kun betyde lidt for dem, som endnu ikke befinder sig på det accepterede discipelskabs vej. Vi befatter os her med nogle af de store mysterier. Men et mysterium forbliver kun et mysterium, hvor der er uvidenhed og tvivl. Hvor der er viden og tro, er der ikke noget mysterium. Den kommende avatar, som i sig vil forene guddommens tre principper, er en uafvendelig fremtidig begivenhed, og når han viser sig, »vil lyset, der altid har været, kunne ses; den kærlighed, der aldrig ophører, vil erkendes, og den tilslørede stråleglans vil bryde frem.« Vi vil da få en ny verden - en verden, hvor Guds lys, kærlighed og viden vil komme til udtryk.

Disse tre mysterietempler (hvoraf de to allerede eksisterer, og det tredje vil vise sig senere) er hver især forbundet med et af de tre guddommelige aspekter, og energien fra de tre store stråler gennemstrømmer dem. I de tilsvarende tilnærmelser på menneskehedens opstigende vej er det energien fra de fire mindre attributstråler, der tilvejebringer kraften til at

gennemføre den nødvendige tilnærmelse. Gennem disse templers »præsiderende vogteres« aktive arbejde og ledelse vil det femte naturrige manifestere sig og blive til. *Buddha* præsiderer over templet på mentalplanet og vil dér fuldbyrde sit ufuldendte værk. Over templet på planet for sansning og følelse og hengiven kærlig aspiration præsiderer Kristus, for det er templet for de mest vanskelige indvielsesprocesser. Disse indvielser er så vanskelige og templet så betydningsfuldt, fordi vort solsystem er et system, som står for *kærlighed*, for sansende respons på Guds kærlighed og for udvikling af denne respons gennem den medfødte evne for følelse og sansning. Dette kræver samarbejde fra en gudesøn, som vil udtrykke to guddommelige principper. Senere vil der komme en avatar, som hverken vil opnå den fulde oplysning som Buddha eller det fulde udtryk for Kristi guddommelige kærlighed, men som vil rumme et stort mål af visdom og kærlighed og dertil den »materialiserende magt«, som vil sætte ham i stand til at grundlægge en guddommelig kraftstation på det fysiske plan. Hans opgave er på mange måder langt mere vanskelig end de to forudgående avatarers, idet han i sig rummer ikke blot de to guddommelige princippers energier, som hans to store brødre allerede har »behørigt forankret« på planeten, men meget af et tredje guddommeligt princip, der hidtil ikke har været i anvendelse på planeten. Han bringer Guds vilje i manifestation og denne vilje kender vi i virkeligheden endnu intet til. Så vanskelig er hans opgave, at den nye gruppe af verdenstjenere bliver skolet i at assistere ham. Således vil der ved ham forankres et aspekt af den første stråles princip på jorden.

Alt, hvad den studerende kan fatte, er, at *Planen* vil være den dynamiske impuls for denne tredje og vitale energi, som vil gennemtrænge templets forgård og udgøre et indvielsestempel på det fysiske plan og således eksternalisere Hierarkiets aktiviteter, hvor det er muligt. Da vil den første indvielse finde sted på jorden. Den vil ikke længere være en skjult

hemmelighed. Dette er forgårdens indvielse, hvor sjælens tilnærmelse på nedstigningsvej i manifestation og derefter personlighedens tilegnelse af den guddommelige energi på opstigningsvej finder sted.

Det hellige sted er stedet, hvor den anden indvielse foregår, og den vil en dag finde sted på det astrale plan, når den illusion, som endnu er fremherskende dér, til en vis grad er opløst. Den anden indvielse ledes af Kristus, og den er som nævnt før for os den vanskeligste og mest transformerende af indvielserne. Sjælens indvilligelse i personlighedens krav om åndeligt liv, hvorved personligheden underkaster sig sjælen, bliver her fuldbyrdet.

Endelig kommer den indvielse, der kaldes transfigurationen, hvor lyset bryder frem ved *oplysningens berøring*, og sjæl og personlighed står frem som ét. Denne proces kræver også hjælp fra Buddha og inspiration fra Kristus, og den »bevogtes okkult« af det fysiske plans avatar.

I alle disse oplysninger antydes det, hvad der vil ske, når menneskenes personligheder fungerer aktivt og vækkes mere og mere. Den snarlige tilsynekomst af den avatar, som vil grundlægge lys- og kraftstationen på det fysiske plan, vil afhænge af, hvor hurtigt de integrerede personligheder, som viser kærlighed, som kan tænke og tjene, vil udvikle sig og træde frem. En af de mere esoteriske sider af den nye gruppe af verdenstjeneres arbejde er antydnet her, og samtidig antydes grunden til, at denne *Afhandling om de Syv Stråler* er blevet skrevet. En forståelse af strålerne og af de tilskyndende kræfter, som personligheden skal arbejde under, igennem og med, er nødvendig, hvis arbejdet for denne tredje avatar fra kosmiske kilder skulle gøres muligt.

Vi har således bestræbt os for at skitsere en del af personlighedens problemer, set i en større sammenhæng. Som den okkulte lov dikterer, er vi begyndt med formens relation til sjælen, med livets nedstigning og gudesønnernes opstigning.

Ligeledes har vi ført tanken videre til Hierarkiet, der arbejder under den samme lov og dets forhold til den nye gruppe af verdenstjenere. Oplysning om indvielse har hidtil først og fremmest drejet sig om det enkelte menneskes forbindelse med sjælen og med Hierarkiet. Her fremstilles der nogle af de vigtige *gruppesammenhænge*. Den nye gruppe af verdenstjenere er forbundet med Hierarkiet, som legemet er med sjælen, og de er på deres side som sjælsgruppe på lignende måde forbundet med menneskeheden. Det vil sige:

1. Sjæl. Legeme
2. Det femte naturrige. Det fjerde naturrige
3. Hierarkiet. Den nye gruppe af
verdenstjenere
4. Den nye gruppe af
verdenstjenere. Menneskeheden
5. En sjæl. En personlighed

Den ene enhed stiger ned mod den opstigende forbundne enhed (idet vi taler om tilnærmelse fra to retninger). Denne tilnærmelse finder sted ved guddommelig tilskyndelse og menneskelig aspiration, og begge virker på samme måde under:

1. Karmaloven
2. Nødvendighedens lov
3. Cyklernes lov
4. Tiltrækningens lov

Lad os nu vende tilbage til det niveau, hvor vi har en praktisk forståelse. Selv om vi undertiden følger en sidevej for at befatte os med disse vigtige spørgsmål, er sådanne drøftelser ikke i første række beregnet for den nuværende generation af læsere, men for dem, som vil blive inkarneret, og som vil læse med en dybere forståelse, end det i vor tid er muligt for den

almindelige, interesserede aspirant, som studerer disse sider.

Som nævnt, mødes og blandes tre energityper i personligheden og kommer til udtryk gennem en ydre håndgribelig form, som i sig selv er farvet, motiveret og betinget af en fjerde energitype - den tilgrundliggende materies energi. Denne tilgrundliggende materie er produktet af det første solsystem, og den energi, den er dannet af, hører således overhovedet ikke til vort solsystem, undtagen gennem en tilegnelsesakt, udført af vor planetariske Logos, ved Guds skabende aktivitets begyndelse. Energien hos den i formen boende oplysende sjæl søger at præge, tilskynde og motivere denne gruppe på fire energier. Denne femte energitype er i sin natur dualistisk, idet den er den transcendent arketype for såvel tanke som følelse, eller vilje og kærlighed. Disse seks energier belives på deres side eller tilskyndes af selve Guds liv, som således bringer de syv energier i manifestation.

Dette er naturligvis velkendt, da teorien udgør selve skelettet i sandhedens okkulte organisme, og i denne fremstilling formuleres den grundlæggende struktur, hvorpå esoterismen bygger. Jeg taler udelukkende om energi, og ikke om principper eller legemer, for således at bringe den tidløse visdom på linje med den moderne sandhed og videnskabelig konklusion. Vi har følgende:

Personligheden

1. *Tænkeevnens eller sindets energi.* Manas' kraft. Genspejlingen af guddommelig vilje og hensigt. Motivering. Impulsen til planlægning under loven om syntese.
2. *Sanseevnens energi.* Evnen til at respondere, emotionel følelse. Astralenergi. Genspejling af kærlighed. Begærets kraft. Impulsen til aspiration. Den guddommelige evolutionære tilskyndelse. Tendensen til at tiltrække, til at

være magnetisk under loven om tiltrækning.

3. *Livsenergien*. Evnen til at integrere, at koordinere. Det vitale eller æteriske legemes kraft. Genspejlingen af intelligent aktivitet eller guddommelig bevægelse. Impulsen til at handle, at være virksom under loven om økonomi.
4. *Den tætte materies energi*. Ydre aktivitet. Det ydre hylsters automatiske reaktioner. Det tætteste punkt af enhed. Syntesens laveste aspekt.

Sjælen

5. *Buddhi-energien*. Den guddommelige fornufts kærlighedskraft. Intuitionen. Denne er en del af det ypperligste udtryk for den tiltrækkende energi, der fokuserer sig i »den egoiske lotus' kærlighedsblade«. Dens genspejling findes i personlighedens astrale, emotionelle, sansende bevidsthed.
6. *Atma-energien*. Den guddommelige viljes kraft. Legemliggørelse af den guddommelige hensigt. Denne fokuserer sig i den egoiske lotus' offerblade. Dens genspejling findes i personlighedens mentale natur eller sindet.

Ånden

7. *Livsenergien selv*.

Disse energier udgør selve mennesket, en energienhed. De gør ham *definitivt* til et aktivt, intelligent, kærligt, levende menneske. Energiene udvikles fortløbende i tid og rum og bringer til sidst, som et resultat af det store udviklingseksperiment, mennesket til sit væsens fulde blomstring og til fuldt udtryk for de syv energityper, der betinger ham.

Spørgsmålet opstår, hvornår et menneske i sin egen personlige og adskilte bevidsthed (som registreret i den vågnende hjerne) kan blive vidende om disse syv energiers eksistens. Jeg vil svare følgende:

1. Det uudviklede og laverestående menneske er bevidst om den automatiske, fysiske naturs tilskyndelser og om impulserne fra det vitale eller æteriske legeme.
2. Mennesker, der er ved at vågne og koordinere, bliver bevidste om begge disse primitive tilskyndelser og impulser samt om de sansende og emotionelle reaktioner fra det emotionelle eller astrale legeme.
3. Den intelligente menneskehed betinges med tiden af de tre lavere energitypers tilskyndelser, impulser og sansning samt af sindets mentale energi. Når dette virkelig er nået, er mennesket definitivt blevet en aspirant på prøvestadiets vej.
4. Aspiranterne bliver nu vidende om den femte grundlæggende energitype - sjælens. Denne respons på sjælsenergi og sjælsenergiens forenede aktiviteter (buddhi-atma) får den yderste række kronblade, kundskabsbladene, der er dannet af tre typer energi, til at folde sig ud.
 - a. Manasisk energi, energien fra mentalplanets abstrakte niveauer, forankret i sjælen.
 - b. Mental energi. Det er energien fra mentalplanets konkrete niveauer og er afgjort et bidrag fra mennesket selv.
 - c. Den mentale energi, der findes i selve materien. Den er den medfødte intelligens og er nedarvet fra et tidligere solsystem.

Disse tre aspekter af sindets energi forenes således og er en

syntese af guddommens intelligente kraft. De rummer så meget af Guds sind, som et menneske kan fatte i tid og rum. De er:

- a. Det intelligente livs energi, der kommer fra Gud Fader.
 - b. Den intelligente sjæls energi, eller bevidsthed, der kommer fra Gud Søn.
 - c. Den intelligente materies energi, der kommer fra Gud Helligånd.
5. Verdensdisciplene er optaget af personlighedens integration med sjælen eller med syntesen af de første fem energiaspekter, efterhånden som lotusens kærlighedsblade fører til bevidst erkendelse, og intuitionen begynder at fungere svagt. Disse kærlighedsblade, som kun er symbolske former til at udtrykke energi, har en dobbelt aktivitet - de drager planetens energier opad, mens energierne fra den åndelige triade, monadens udtryk, føres nedad.
 6. Indviede er ved at blive bevidste om den sjette energitype, atmas, åndens viljesaspekt. Dette får dem til at arbejde med Planen og gennem lotusblomstens offerblade tilvejebringe tjeneste for Planen. Dette er stedse målet for Hierarkiets indviede medlemmer. De forstår, udtrykker og arbejder med Planen.
 7. Efter tredje indvielse begynder disciplen at arbejde med og forstå åndens betydning, og hans bevidsthed overføres gradvis fra sjælen til monaden på samme måde som personlighedens bevidsthed fra den lavere erkendelse førtes over i sjælens.

Dette er den anden udlægning - om det kan udtrykkes således - af det billede, der her er tegnet af det guddommelige liv, således som det manifesterer sig gennem menneskehedens bevidsthed. Jeg forsøger at benytte vendinger, der kan forstås. Den første udlægning viste nogle af de universelle

konklusioner. De blev forklaret nærmere i *A Treatise on Cosmic Fire*. Den anden udlægning, indeholdt i denne *Afhandling om de Syv Stråler*, giver et alment overblik over menneskets udvikling som helhed. Den tredje udlægning førte ind i riget for synteseskabende virke og blev beskrevet i *En afhandling om Hvid Magi*.

Her ville det være nyttigt at huske, hvad der tidligere har været fremhævet.

1. Det mentale legeme styres af strålerne 1. 4. 5.
2. Det astrale legeme styres af strålerne 2. 6.
3. Det fysiske legeme styres af strålerne 3. 7.

Dette glemmes ofte, og menneskene vil være nødt til at revidere deres tanker på dette punkt. Det er ved en forståelse af disse dominerende typer kraft, efterhånden som de betinger de forskellige legemer, at psykologiens sande væsen vil dukke op, og den rette nøgle til problemernes løsning vil vise sig. Den her nævnte opstilling og udtalelse er en af de vigtigste, der overhovedet er fremkommet i denne afhandling i forbindelse med psykologi.

Gradvis vil det bemærkes, at visse strålemeditationer kan benyttes til at fremme sjælens indflydelse, og de vil senere blive drøftet. Der vil blive givet nogle enkle og dog meget effektive meditationsanvisninger, der kan benyttes af det menneske, som er en integreret personlighed, for at bringe hans forskellige legemer i indbyrdes harmoni og under kontrol.

Det vil ses, at de stråler, der styrer sindet, inkluderer en stråle, der forbinder sindets mentale natur med solsystemets stråle, kærlighedens kosmiske stråle. Den nævnte stråle er strålen for harmoni, den fjerde stråle, men den er også strålen for harmoni gennem konflikt. Det er en yderst vigtig stråle, for den giver os nøglen til hele smertens og lidelsens problem. Vor opmærksomhed burde rettes mod denne stråle og den mentale natur, der er forbundet med den. Ved at forstå dette slægtskab

har vi vist os selv en vej ud af problemet, eller hvilken type kraft der skal anvendes for at lede menneskeheden ud. Ethvert menneske, som har nået punktet for personlighedens integration, må efterhånden, når han er på Vejen, fremkalde denne fjerde energitype for at kunne tilpasse sit sind på rette måde og derigennem styre sin personlighed.

Når vi derfor overvejer personligheden og dens betingende stråler, vil vi undersøge:

1. *Tilegnelsen af legemerne:*

- a. Deres opbygning, psykologisk, eller deres sammenhængende konstruktion.
- b. Deres udvikling og endelige harmonisering eller samklang.
- c. Deres indbyrdes relation i personlighedens liv.

2. *Koordinering af personligheden:*

- a. Integrationens teknik, syv metoder i alt.
- b. Fusionens teknik, hvorved personlighedsstrålen bliver fremtrædende.
- c. Dualitetens teknik, i guddommelig forstand, eller forbindelsen mellem personlighedens stråle og sjælens stråle.

3. *Nogle psykologiske problemer, i forbindelse med personlighedens udviklingstrin:*

- a. Tilegnelsens teknik. Fysisk og æterisk integration.
- b. Acceptens teknik. Astral eller psykisk helbredelse.
- c. Oplysningens teknik. Mental oplæring.

Vi har ved dette studium meget at tænke over. De emner, der

berøres, er dybe og vanskelige at forstå. Grundig læsning, rolig eftertanke og praktisk anvendelse af den erkendte sandhed, og den intuitivt opfattede idé vil imidlertid gradvis bringe oplysning og føre til accept med hensyn til sjælens metoder og tilegnelse af læren.

a. Legemernes opbygning og fortolkning

I den teosofiske litteratur tales der meget om de forskellige elementaler eller lunare herrer, som danner, udgør og kontrollerer den lavere natur. I deres tredobbelte helhed former de personligheden. De er skabt af mennesket selv og er grunden til det problem, han som sjæl altid må se i øjnene, indtil den endelige frigørelse er opnået. Lige til mennesket har nået et forholdsvis højt udviklingsniveau, lever den mentale elemental, den astrale elemental og den fysiske elemental et klart, eget liv, farvet af de stråler, hvorpå disse forskellige legemer eller elementalvæsener befinder sig.

De elementaler, som det mentale legeme består af, omtales i *Den gamle kommentar* på følgende måde:

»Viljens Herre tog eksistens. Hans svage genspejling fulgte i hans fodspor. Den lille herre af manasisk kraft kom til syne på jorden.

Herren, der søgte harmoni, antog form. Den lille herre, som elskede at kæmpe for det, han søgte, fulgte rask i hans kølvand.

Herren, som i denne vor verden kendte sind og tanke, hastede i inkarnation. Han var der ikke, derefter var han. Den lille herre af mentalt stof antog også form. Menneskets besværlige rejse begyndte.«

Disse gamle sætninger bekræfter det tidligere udsagn, at ethvert menneskes mentallegeme er sammensat af substans, der styres

af første, fjerde og femte stråle. Undtagelser fra denne regel forekommer undertiden på discipelskabets vej, og de er da resultat af sjælens direkte og intelligente handling forud for inkarnation. Sjælen opbygger et legeme af mental substans eller trækker til sig den specielle type mental energi, der (under dens inkarnation) vil sætte den i stand til at eje den type vehikel, der vil gøre det muligt at *vælge* en erfaring. Denne valgfrihed sker kun, når det drejer sig om en vågnende discipel, ellers aldrig. Grunden hertil er indlysende, hvis man forstår, at disse tre strålers energier, når de fokuseres i en personlighed, frembringer lige netop den rigtige impuls til at styre det lavere liv, både når det gælder det uudviklede menneske og et menneske i discipelskabets og aspirationens tidlige stadier. Det ville måske være godt for os at uddybe dette spørgsmål lidt mere gennem forskellige opstillinger:

DET MENTALE LEGEME

Det tilvejebringer - hos det uudviklede eller det højt udviklede menneske - følgende muligheder:

Første stråle

HOS DET UUDVIKLEDE MENNESKE:

1. Viljen til at leve eller manifestere sig på det fysiske plan.
2. Impulsen, der følgelig udvikler sig til selvopholdelsesdrift.
3. Evnen til at udholde, uanset vanskelighederne.
4. Individuel isolation. Mennesket er altid »den, der står alene«.

HOS DET UDVIKLEDE MENNESKE:

1. Viljen til frigørelse eller til bevidst at manifestere sig på sjælsplanet.
2. Evnen til at reagere på Planen eller til at respondere på Guds vilje, som erkendes.
3. Udødelighedsprincippet.
4. Vedholdenhed eller udholdenhed på *Vejen*.

Fjerde stråle

HOS DET UUDVIKLEDE MENNESKE:

1. Aggressivitet og det nødvendige initiativ til at nå det opfattede mål, hvad der er karakteristisk for det menneske, der er under udvikling. Dette mål vil i de tidlige stadier være af materiel art.
2. Kampånden eller den konflikt, som til sidst medfører styrke og ligevægt, og som sluttelig skaber integration med guddommens første stråle aspekt.
3. Den sammenholdende kraft, der gør et menneske til et magnetisk centrum, hvad enten han er den vigtigste kraft i en gruppe som fx en fader, en moder, en hersker eller også en mester i forhold til hans gruppe.
4. Evnen til at skabe. I de lavere typer er dette forbundet med forplantningsimpulsen eller -instinktet, som fører til seksuel forbindelse; eller det kan føre til opbygning af tankeformer eller skabende former af en eller anden art, selv om det kun er det primitive menneskes hytte.

HOS DET UDVIKLEDE MENNESKE:

1. Arjuna-ånden. Det er tilskyndelsen til at sejre, til at holde sin position mellem modsætningernes par og til endeligt at erkende midelvejen.
2. Tilskyndelsen til syntese (igen en første stråle impuls)

forenet med en anden stråle tendens til at elske og til at inkludere.

3. Sjælens tiltrækkende kvalitet, som den udtrykker sig i forbindelsen mellem det lavere og højere selv. Resultatet er »det himmelske bryllup«.
4. Evnen til at skabe former eller den kunstneriske impuls.

Det kan i denne forbindelse bemærkes, hvor rigtig det tidligere udsagn var, at der findes kunstnere på alle stråler, og at den såkaldte stråle for harmoni og skønhed ikke er den eneste stråle, hvor det skabende menneske findes. Ethvert menneskes mentallegeme befinder sig på et eller andet tidspunkt på fjerde stråle og som regel, når mennesket nærmer sig prøvestadiets vej. Dette betyder, at det mentale redskab styres af en elemental af fjerde stråles natur eller kvalitet, og at skabende kunstnerisk aktivitet derfor er den mindste modstands vej. Vi har da et menneske med en kunstnerisk tendens, eller vi har et geni inden for et eller andet område for skabende arbejde. Hvis sjælen eller personligheden samtidig også befinder sig på fjerde stråle, vil vi opleve en Leonardo da Vinci eller en Shakespeare.

Femte stråle

HOS DET UUDVIKLEDE MENNESKE:

1. Evnen til at udvikle tanker.
2. Den materialistiske foretagsomheds ånd, den guddommelige tilskyndelse, således som den viser sig i de tidlige stadier.
3. Tendensen til at undersøge, stille spørgsmål og finde svar. Det er instinktet til at søge og at gøre fremskridt, som i sidste ende er tilskyndelsen til at udvikle sig.
4. Tendensen til at krystallisere, til at stivne eller til at have en fiks idé. I denne forbindelse vil man som regel opdage, at det menneske, der ligger under for en fiks idé, ikke alene

har et mentallegeme på femte stråle, men også en personlighed eller et emotionelt legeme på sjette stråle.

HOS DET UDVIKLEDE MENNESKE:

1. Den sande tænker eller mentale type - vågen og opmærksom.
2. Den, der kender Planen, Guds hensigt og vilje.
3. Den, hvis intelligens er ved at blive forvandlet til visdom.
4. Videnskabsmanden, pædagogen, skribenten.

Jeg har meddelt ovenstående i forbindelse med mentallegemets stråler, så vi ikke alene skal kunne forstå problemets kompleksitet, men også det uundgåelige lykkelige udfald, ifølge de mange energier, der øver indflydelse på, og gennem et enkelt menneskes sind. Det er ikke nødvendigt her at komme nærmere ind på de energier, der skaber og former det emotionelle eller fysiske legeme. Anden og sjette stråle farver hvert menneskes astrallegeme, medens det fysiske legeme styres af tredje og syvende stråle.

Det er interessant at tænke over, at det æteriske legeme er unikt sammensat, det er overvejende *livets redskab* mere end *kvalitetens redskab*. Det er den faktor, som frembringer og opretholder *det synlige redskab*, det fysiske legeme. Som det vil huskes, viste vi i første bind af denne afhandling menneskets differentiering i tre guddommelige aspekter: liv, kvalitet og tilsynekomst. Gennem de syv centre i æterlegemet føres de syv stråleenergier frem og øver deres virkninger, men i selve hjertet af hvert chakra eller hver lotus findes en hvirvel af kraft, sammensat af ren manasisk energi, og den er derfor udelukkende energi fra de tre første stråler. Denne energi er i ro, indtil et fremskredent stadium i discipelskabet er nået. Den træder først ind i sin guddommelige rytme og aktivitet, når de tre rækker kronblade, der findes i den egoiske lotus (den højere

modsvareghed), begynder at folde sig ud, og den egoiske lotus' centrum bliver vibrerende. Skønt menneskets æterlegeme er et udtryk for de syv strålekvaliteter i forskellige styrkegrader, er en mesters æteriske legeme et udtryk for monadisk energi og kommer til fuld aktivitet efter tredje indvielse.

Det vil derfor være indlysende, at der vil ske store fremskridt inden for behandlingsområdet, når psykologen tager de forskellige energityper, som et menneske er opbygget af, i betragtning, og han (ud fra studier og undersøgelser og en forståelse af strålerne) kan erkende, hvilke energier der er de betingende faktorer for en patient.

Den menneskelige naturs udrustning og dens indre forhold såvel som de ydre virkninger vil forstås bedre. Teknisk set vil den yderliggående psykologiske holdning (som den kommer til udtryk i den behavioristiske, dvs. adfærdspsykologiske skole, der i det væsentlige er rigtig, når det drejer sig om et menneskes tætte, materielle mekanisme) finde sin rette plads. Materialistiske psykologer har beskæftiget sig med substansenergiene og med organismens instinktive liv. Disse udgør summen af de energier, som er organiseret i det automatiske, fysiske legemes form, og farvet som dets atomer af de tendenser og kvaliteter, der er udviklet i et tidligere solsystem. I vort solsystem er vi ved at nå frem til en forståelse og en udvikling af det guddommelige bevidsthedsaspekt, dets kvalitet og særpræg, ligesom den instinktmæssige intelligens eller automatiske aktivitet var et bidrag fra Guds tidligere manifestation, hvor det tredje aspekt var fremherskende.

Problemet kan bringes på plads og dets rækkevidde anskueliggøres ved følgende opstilling, der viser de stråler, der må formodes eller kan forventes at styre eller kontrollere et problematisk menneske i en bestemt inkarnation:

1. Monadestrålen. Anden stråle for kærlighedsvisdom

(*livsaspektet*)

2. Sjælsstrålen. Første stråle for vilje eller magt

(*bevidsthedsaspektet*)

3. Personlighedsstrålen. Anden stråle for kærlighed-
visdom

(*materieaspektet*)

a. Det mentale legemes stråle. Femte stråle for
konkret viden

b. Det astrale legemes stråle. Sjette stråle for
hengivenhed

c. Det fysiske legemes stråle. Anden stråle for
kærlighed-visdom

Her bør vi overveje visse ideer. De er nedfældet som erklæringer, men vi vil ikke uddybe dem, idet vi ganske enkelt vil overlade dem til den studerendes grundige overvejelser.

1. Kun indviede er i stand til at fornemme, bestemme eller erkende deres egen eller deres disciples monadestråles natur. Monadestrålen er det livselement i mennesket, som de indviede definitivt må arbejde med, medens de søger at forberede mennesket til indvielse. Monadestrålen er den »ukendte faktor« i et menneskes natur. Den komplicerer imidlertid ikke menneskets problem i de tre verdener for almindelig menneskelig bestræbelse, da den er forholdsvis passiv indtil efter tredje indvielse, selv om den dybest set betinger selve æterlegemet.

2. De tre stråler (i *Den hemmelige lære* kaldt »de tre periodiske vehikler«) er derfor strålerne for monaden, egoet og personligheden, og er i grunden tre energistrømme, der udgør én stor livsstrøm. De forbinder et menneske med de tre aspekter eller med guddommens udtryk i manifestation:

- a. Monadestrålen er den energi, som, når den anvendes bevidst, forbinder den indviede med fader- eller åndsaspektet og giver ham »frihed inden for solsystemet«.
 - b. Egoets stråle forbinder, når den benyttes bevidst, disciplen med guddommens andet aspekt og giver ham »frihed i den planetariske sfære«.
 - c. Personlighedsstrålen, igen når den styres og anvendes bevidst, forbinder et menneske med guddommens materie- eller substansaspekt og giver ham »frihed i de tre verdener« og i de naturriger, der ligger under menneskeriget.
3. Når man går ud fra den nævnte hypotetiske opstilling, skulle de studerende kunne se, hvorledes personlighedens stråle, inden for deres egen manifestationssfære eller -periferi, forbinder dem med monadens, egoets og personlighedens hovedstråler. Dette svarer (inden for den mikrokosmiske manifestation) til den makrokosmiske situation, der blev berørt i det foregående afsnit. I det nævnte tilfælde (som er helt almindeligt forekommende) kan vi se, at:
- a. Mentallegemets femte stråle forbinder dette menneske med hans egoiske stråle, hvorved sjælskontakten lettes. Havde den forbundet ham med monadestrålen, ville der være opstået en helt anden situation.
- Talrækken 1. 3. 5. 7. må altid huskes.
- b. Astrallegemets sjette stråle forbinder dette menneske med dets monadestråle, og den vil til sidst udgøre hans astral-buddhiske tilnærmelse til livet og vil anvendes, når mennesket tager den fjerde indvielse. Denne stråle

forbinder ham også med hans personlighedsstråle og intensiverer hans medfødte problem.

Talrækken 2. 4. 6. må ligeledes omhyggeligt bevares i hukommelsen.

- c. Det fysiske legemes anden stråle kvalitet forbinder dette menneske med personligheden og til sidst med monaden. Det er derfor et stort problem for ham, en stor mulighed og en stor »sammenkædende« energi. Det gør personlighedens liv overordentligt dominerende og tiltrækkende, og samtidig letter det (medens mennesket er i det fysiske legeme) den fremtidige kontakt med monaden. Imidlertid vil hans problem, hvad *sjælsbevidstheden* angår, ikke være så let at løse.

Det vil også bemærkes, at monaden (anden stråle), astrallegemet (sjette stråle) og det fysiske legeme (anden stråle) alle er på samme aktivitetslinje eller guddommelige energilinje, hvad der skaber et højst interessant psykologisk problem. Sjælen (første stråle) og mentallegemet (femte stråle) følger en helt anden linje, og denne kombination frembyder store muligheder og mange vanskeligheder.

4. I det lavere udtryk for det menneske, hvis psykologiske diagram vi beskæftiger os med, vil psykologen finde et menneske, som er umådelig sensitivt, inklusivt og egenrådigt. Den kendsgerning, at den anden stråle personlighed og det fysiske legeme er forbundet ved den samme stråle, er grunden til en helt udtalt tendens til at lægge vægt på *materiel* inklusivitet og håndgribelig erhvervelse, og der vil derfor i denne person findes et yderst selvisk og selvcentreret menneske. Dette menneske vil ikke være specielt intelligent, da kun hans femte stråle

mentallegeme forbinder ham direkte med guddommens mentale aspekt, medens hans første stråle egoiske kraft sætter ham i stand til at benytte alle midler til at lægge planer for sig selv og til at bruge viljesaspektet til at erhverve og tiltrække det materielle gode, som han begærer eller tror at have behov for. Hans udprægede anden stråle udrustning vil imidlertid efterhånden fremme de højere værdier.

I det højere udtryk for det samme menneske, og når evolutionscyklen har gjort sit arbejde, vil vi have en sensitiv, intuitiv, alt favnende discipel, hvis visdom er i blomst, og hvis legemer på fremragende måde er kanal for guddommelig kærlighed.

Der kunne udfærdiges og studeres mange sådanne diagrammer, og mange hypotetiske tilfælde kunne danne grundlag for okkult forskning, for strålediagrammer og for studium af loven om modsvarigheder. Læserne ville finde det interessant at studere sig selv på denne måde, og de kunne på baggrund af den information, der er givet i denne *Afhandling om de Syv Stråler*, udforme deres egne diagrammer og studere, hvad de formoder kunne være deres egne stråler, og følgelig den virkning, strålerne har i deres liv. Således kunne de tegne de mest interessante diagrammer og opdage deres egen natur, egne kvaliteter og karakteristika.

Det ville være interessant at omtale den kendsgerning, at et sådant diagram er forberedt og bliver overbragt hans mester i det øjeblik, et menneske bliver en accepteret discipel. Der eksisterer fire sådanne diagrammer, for personlighedsstrålerne varierer fra den ene inkarnationscyklus til den næste og gør det nødvendigt at ajourføre personlighedsdiagrammet. De fire grundlæggende diagrammer er:

1. Diagrammet for et menneskes udtryk på tidspunktet for

hans individualisering. Det er naturligvis et meget gammelt diagram. I dette er det mentale og emotionelle legemes stråler meget vanskelige at få øje på, da der er så lidt mental udfoldelse eller emotionel erfaring. Kun sjælens stråle og det fysiske legemes stråle kan defineres tydeligt. De øvrige stråler betragtes blot som antydninger.

Dette er diagrammet for det *menneske, som endnu sover*.

2. Diagrammet for et menneskes udtryk, når personligheden når sit højeste uafhængige udviklingstrin, det vil sige, før sjælen har overtaget det *bevidste* herredømme eller i det hele taget gør sig gældende.

Dette er diagrammet for det *menneske, som drømmer*.

3. Diagrammet for et menneskes udtryk i det specielle og afgørende kriseøjeblik, når sjælen og personligheden er i krig, når slaget om nyorientering er på sit højeste, og aspiranten ved det. Han ved, at meget afhænger af slagets udfald. Han er Arjuna på kurukshetras slagmark.

Dette er diagrammet for det *menneske, som er ved at vågne*.

4. Diagrammet for et menneskes udtryk i det liv, hvor orienteringen og livskræfternes betoning er blevet ændret, og mennesket bliver en accepteret discipel.

Disse fire diagrammer, skildret eller tegnet i farver svarende til strålen, udgør en discipels *generalieblad*, for mesteren beskæftiger sig kun med generelle tendenser og aldrig med enkeltheder. De generelle tilbøjeligheder, anlæg og fremtrædende kendetegn samt de indlysende livsmønstre interesserer ham.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på den øgede anvendelse af ordet »mønster« fra psykologers og tænkeres side. Det er et ord, der har dyb, okkult betydning. En af de opgaver, der stilles disciplen på de indre plan, har forbindelse med disse fire psykologiske diagrammer eller disse livsmønstre. Disciplen bedes studere dem med omhu og derefter tegne det mønster, der for ham indebærer målet, så vidt han på sit nuværende udviklingstrin kan opfatte det. Når disciplen gennemgår første indvielse, føjer mesteren et andet mønster eller diagram til hans generalieblad, og disciplen kan da studere:

- a. Diagrammet for hans tilstand på det tidspunkt, han blev en accepteret discipel.
- b. Det hypotetiske diagram, som han selv tegnede under sin tidligere skoling til en accepteret discipel.
- c. Diagrammet for hans almindelige psykologiske tilstand på det tidspunkt, han gennemgik sin første indvielse.

Ved omhyggeligt at studere og sammenligne de tre diagrammer kan disciplen se, hvor nøjagtig eller unøjagtig hans egen diagnose var, og således udvikle en bedre proportionssans med hensyn til hans mentale opfattelse af sig selv.

Det ville være interessant, hvis studerende senere hen kunne få opgaven at udfærdige en analyse af sig selv. En sådan analyse kunne indgå i et diagram, der angav de stråler, som de tror styrer deres udrustning, og give en begrundelse for, hvorfor de tilskriver sig disse strålekvaliteter.

Når fremtidens psykolog anvender alle til rådighed stående videnskaber og samtidig lægger vægt på de videnskaber, som beskæftiger sig med det subjektive menneske og ikke i så høj grad med det objektive menneske (selv om dette *ikke* må udelades), vil vi få en fundamental ændring i behandlingen af det menneskelige problem eller den menneskelige faktor. I dag er dette et alvorligt og foruroligende problem for psykologen,

psykiateren, neurologen og socialrådgiveren.

Psykologen vil da anvende:

1. Den moderne, eksoteriske psykologi, der lægger vægt på kirtler og deres virkninger, drømme og deres virkning nu og da, instinktmæssig opførsel (som for en stor del er en reaktion fra det fysiske legeme) og på alle de seneste konklusioner, som videnskabsmænd verden over er kommet til ud fra deres materielle forskning.
2. Den esoteriske psykologi, således som beskrevet i denne *Afhandling om de Syv Stråler*. Den viser de energityper og kræfter, der styrer, kontrollerer og bestemmer de forskellige aspekter i gennemsnitsmenneskets udrustning og betinger hans bevidsthed.
3. Astrologien med sine antydninger (hidtil lidet forstået) om et menneskes plads »i solen« og i den generelle verdensorden. Disse antydninger forbinder mennesket med den planetariske helhed og giver megen oplysning om de tidsfaktorer, der styrer ethvert menneske, uanset hvor lidt han tror på det.

Man vil erkende, at den astrologi, som vi her beskæftiger os med, og som jeg senere i nogen grad vil uddybe nærmere, ikke drejer sig om personlighedens udtryk. Det er den planetariske og racemæssige astrologi, som de, der arbejder på den indre side, kender den store betydning af. Det er discipelskabets astrologi og stjernernes relation til sjælens aktiviteter, som de anser for at være vigtig. Det er indiviellsens astrologi, som de er dybt interesseret i. Selv om tiden endnu ikke er inde, vil vi en dag være i stand til at stille sjælens horoskop og tydeliggøre over for det vågnende menneske den vej, han bør gå. Herom mere en anden gang.

Det vil også fremgå, efterhånden som forbindelsen mellem

de forskellige aspekter i et menneskes manifesterede liv viser sig, at hans syv centre er forbundet med de syv aspekter eller kvaliteter, der rummer et menneskes essentielle guddommelighed. Det efterfølgende vil derfor være af interesse:

1. Hovedcentret. . . . Monade. Liv. Første aspekt.
2. Hjertecentret. . . . Sjæl. Bevidsthed. Andet aspekt.
3. Aijnacentret. . . . Personlighed. Substans. Tredje aspekt.
Disse er de tre vigtigste centre for det fremskredne menneske.
4. Strubecentret. Tænkevne. Det mentale aspekt og den mentale energi.
5. Solar plexus centret. . . . Følelse. Det astrale aspekt og astrale energicenter.
6. Sakralcentret. Fysisk udtryk.
7. Centret ved rygsøjle
basis. Selve livet. Monadisk
midtpunkt.

Sidstnævnte center vækkes først i virkelig og endelig forstand ved tredje indvielse. På det tidspunkt er cirklen sluttet. Som tidligere nævnt er æterlegemet forbundet med monaden og er livsaspektets ydre form. Det er æterlegemet med alle dets syv centre, som bringes i aktivitet, når basiscentret er vågnet, og kundalini-ilden vakt til live. Det ville måske være nyttigt at gøre de studerende opmærksom på, at det, der ofte sker, når en studerende har indtryk af eller tror, at kundalini-ilden er vakt, i virkeligheden kun er sakralcentrets energi (det vil sige det seksuelle centers energi), der er blevet forvandlet og løftet til struben, eller at solar plexus centrets energi er blevet løftet til hjertet. Aspiranter ynder imidlertid at lege med den tanke, at det er lykkedes dem at vække kundalini-ilden. Mange

udviklede okkultister har forvekslet sakralcentrets ild eller solar plexus kraften, der blev løftet til et sted over mellemgulvet, med »den opløftede kundalini-ild« og har derfor betragtet sig selv eller andre som indviede. Deres oprigtighed har været meget ægte, og de har let kunnet tage fejl. C.W. Leadbeater begik ofte denne fejl, og dog kan hans oprigtighed og udviklingsniveau ikke drages i tvivl.

Det dunkle og vanskelige i alt det førnævnte er meget virkeligt, og eftersom disciplen lever i en verden af blændværk og illusion, er det ikke let for den almindelige aspirant at få orden på sine tanker vedrørende disse spørgsmål eller at se det omfattende emne i det fornødne perspektiv. Han må allerførst begynde med at acceptere strålernes forudsætning, og den kan han ikke bevise, selv om han kan gøre to ting:

1. Sammenholde ideen om disse stråleenergier med den moderne, eksoteriske videnskab, der lærer, at der ikke er andet end energi som grundlag for hele den synlige verden.
2. Betragte denne teori, selv om den for ham endnu kun er hypotese, som den, der overensstemmer med de kendsgerninger, som han kender bedre end nogen anden. Han vil da, kan man roligt sige, efterhånden ændre sin hypotese til en levende kendsgerning, hvis han studerer sig selv omhyggeligt. Noget af det første, en discipel skal lære, er, at han i virkeligheden er mikrokosmos i forhold til makrokosmos, og at han i sig selv må finde den åbne dør til universet.

Det her fremførte er tilstrækkeligt vanskeligt og interessant til at fortjene grundig opmærksomhed.

Mon de studerende har nogen idé om, hvorledes de idealer, jeg søger at henlede deres opmærksomhed på, kunne oplyse deres liv, hvis de tog dem ind i deres grublende bevidsthed i en måneds tid. Dette bevidsthedsaspekt svarer *i sjælslegemet* til

moderaspektet, idet det ruger over, vogter og til sidst føder Kristus-aspektet. Liv ændres først og fremmest ved eftertanke; kvaliteter udvikles gennem bevidst styret tænkning; særpræg udfolder sig ved grublende overvejelse. Alt dette gør jeg opmærksom på.

Jeg forlod her mit emne et øjeblik og optog emnet om strålerne for personlighedens tre legemer, før jeg havde kompletteret enkelthederne i det tidligere givne omrids af personlighedsstrålen. Dette gjorde jeg med vilje, da jeg klart ville vise den forskel, der findes mellem de stråler, der styrer de tre lavere legemers elementaler og personlighedens stråle. Disse tre elementalers liv findes oprindeligt i de tre laveste centre i det æteriske legeme:

1. Sakralcentret. Den mentale elemental. Senere overført til strubecentret.
2. Solar plexus centret. Den astrale elemental. Senere overført til hjertecentret.
3. Centret ved rygsøjle
basis. Den fysiske elemental. Senere overført til hovedcentret.

Den iboende sjæls liv er fokuseret i de tre højere centre:

1. Hovedcentret. Den mentale bevidsthed
2. Strubecentret. Den skabende bevidsthed
3. Hjertecentret. Den følende bevidsthed

To vigtige stadier optræder i menneskets liv under evolutionsprocessen:

For det første: Det stadium, som indbefatter den første store fusion eller sjælens »oprettelse af sit herredømme«. På dette tidspunkt bliver ajnacentret levende. Dette stadium går forud

for menneskets overgang til prøvestadiets vej og er det stadium, der kendetegner den almindelige mand og kvinde i vor tid.

For det andet: Det stadium, som indbefatter en mere afgørende åndelig opvågning. På dette tidspunkt kommer centret ved rygsøjle's basis - gennem sit cirkulerende liv - i forbindelse med alle centrene i æterlegemet. Dette trin går forud for det, der kaldes indvielse, og markerer, at det centrale kraftpunkt i hjertet af hvert af chakraerne eller de æteriske lotuser vækkes til aktivitet. I alle forudgående stadier har det været kronbladene i de forskellige lotuser, chakraer eller kraftstrømme, som har øget aktivitetshastigheden. På dette senere stadium kommer hjulets »nav«, »punktet i midten« eller »lotusens hjerte« i dynamisk aktion, og hele det indre kraftlegeme kommer i forbindelse med alle sine dele og begynder at fungere harmonisk.

Dette er vigtigt at huske, og på dette hviler læren om esoterisk psykologi. Vi har derfor tre aktivitetsstadier spredt over en lang evolutionscyklus, forskellige alt efter stråle og de karmiske betingelser, der er skabt.

1. Stadiet for det at være levende. Det er det tidligste og mest enkle stadium, hvor mennesket fungerer som elementært menneskeligt væsen. I løbet af denne periode bliver alle centre nødvendigvis aktive, på en langsom og rytmisk måde. Alle har et lys i sig, men det er dæmpet og svagt. I alle fungerer de tre kronblade (ikke flere), og det kan den clairvoyante se. Med tiden bliver *alle* kronblade i centrene under mellemgulvet aktive, men de er ikke dynamiske i virkelig forstand, ej heller er de strålende lyscentre.
2. Stadiet for den første fusion som nævnt. Da vibrerer alle centrenes kronblade. Samtidig betinges de af:
 - a. Om livets *drivkraft* virker over eller under mellemgulvet.

- b. Den særlige stråleenergis natur.
 - c. Det trin, der allerede er nået på evolutionsvejen.
 - d. Typen af den fysiske mekanisme, der selv er betinget af personens karma og det tjenesteområde, der er valgt i et enkelt liv.
 - e. Aspirationens kvalitet og mange andre faktorer.
3. Stadiet for den anden fusion, hvor den indviede udtrykker sig gennem alle centrene, og hvor både gruppen af kronblade og det centrale energipunkt er fuldt ud og dynamisk levende.

Kristus udtrykte symbolsk disse tre stadier for os ved fødselens erfaring, forklarelsens oplysning og himmelfartens befrielse.

Sammenfattende kan siges:

1. På *individualiseringens stadium*:
 - a. Centrene i hele legemet vækkes og begynder ganske svagt at fungere.
 - b. Centrene under mellemgulvet tager imod den vigtige påvirkning og indflydelse fra det indstrømmende liv.
 - c. Tre kronblade i alle centrene er »vakte« og udviser aktivitet, kvalitet og lys.
2. På *intellektualiseringens stadium*, når et menneske er et selvbevidst, selvstyrende væsen og en afgjort personlighed:
 - a. Alle kronblade i alle centre er vakte, men det centrale punkt i centrene er i ro. Det gløder med et svagt lys, men der er ingen virkelig aktivitet.

- b. Centrene over mellemgulvet, med undtagelse af ajnacentret og hovedcentret, er modtagelige for påvirkning og for indstrømmende liv.
3. På *discipelskabets stadium*, når individualiteten og personligheden begynder at forenes:
- a. De to hovedcentre bliver mere og mere aktive.
 - b. Alle kronblade vibrerer, og sjælens dynamiske liv begynder at aktivere lotusens centrum.
 - c. Kronbladenes lys i centrene under mellemgulvet begynder at blive uklart, mens lotusens centrum bliver mere og mere strålende og levende.

Hele den ovennævnte proces tager megen tid, og den inkluderer prøvestadiets eller renselsens vej samt discipelskabets vej.

4. På *indvielsens stadium*, når enhedsskabelsen fuldstændigt er etableret:
- a. De fire centre over mellemgulvet bliver dominerende i deres aktivitet.
 - b. Centret ved rygsøjlebasis kommer i levende aktivitet, og de tre ild, materieaspektets såvel som sjælens og åndens (ild ved friktion, solar ild og elektrisk ild), forenes og smelter sammen.
 - c. Alle centre i den indviede legeme kan efter ønske elektrisk intensiveres og anvendes samtidigt eller et ad gangen, svarende til det behov, den indviede skal efterkomme.

Alt dette sker gradvis på indvielsens vej. Samme sandhed kan også udtrykkes set ud fra strålerne:

På *individualiseringens stadium* er de stråler, der styrer det fysiske og emotionelle legeme, de fremherskende. Sjælsstrålen fornemmes næsten ikke, men glimter kun med et svagt lys i

hjertet af hver lotus.

På *intellektualiseringens* stadium bliver mentallegemets stråle aktiv. Denne anden proces er delt op i to stadier:

1. Det stadium, hvor den lavere konkrete tænkning udvikles.
2. Det stadium, hvor mennesket bliver en integreret, koordineret person.

På ethvert af disse to sidste stadier bliver den lavere naturs stråler stærkere. Selvbevidsthed udvikles, og dernæst fremstår personligheden stadig mere tydeligt. Den lavere naturs tre elementaler, dvs. de såkaldte »tre lunare herrers« kraft (den integrerede personligheds tredobbelte energier) kommer mere og mere under personlighedsstrålens kontrol. På dette stadium er der således fire stråler aktive i mennesket, og fire energistrømme gør ham til det, han er. Sjælsstrålen begynder, omend meget svagt, at gøre sig bemærket og skaber den konflikt, som alle *tænkere* erkender.

På *discipelskabets* stadium kommer sjælsstrålen i tiltagende konflikt med personlighedsstrålen, og den store kamp mellem modsætningernes par begynder. Sjælsstrålen eller dens energi dominerer langsomt personlighedens stråle, således som den på sin side har domineret de tre lavere legemers stråler.

På *indvielsens* stadium fortsætter denne dominering, og ved den tredje indvielse begynder den højeste energi, som et menneske kan give udtryk for i dette solsystem, at styre - selve monadens energi.

På *individualiseringens* stadium bliver mennesket til; han begynder at eksistere. På *intellektualiseringens* stadium fremtræder personligheden tydeligt og kommer til udtryk. På *discipelskabets* stadium bliver mennesket magnetisk. På *indvielsens* stadium bliver han dynamisk.

Med hensyn til modsætningernes par og deres konflikt kunne det være af interesse at notere følgende kendsgerninger:

De studerende bør erindre, at der er flere modsætningernes par, som de trin for trin må beskæftige sig med. Dette glemmes ofte. Sædvanligvis lægges der vægt på de modsætningernes par, der findes på det astrale plan, medens aspiranten undlader at erkende dem, der findes på det fysiske og på det mentale plan. Det er derimod vigtigt, at disse andre modsætningernes par tages behørigt i betragtning.

Den i det individuelle æterlegeme fokuserede æteriske energi gennemgår to stadier forud for discipelskabets periode:

1. Det stadium, hvor den assimilerer den i den tætte fysiske forms latente kraft - den atomare substans' energi, hvorved der frembringes en bestemt forening og sammensmeltning eller fusion. Denne proces forårsager, at den dyriske natur kommer til at rette sig helt efter de indre impulser, som er indflydelser fra den praniske verden, når det drejer sig om et fuldstændigt uudviklet menneske, og fra den lavere, astrale verden, når det drejer sig om et mere udviklet menneske eller et gennemsnitsmenneske. Det er denne sandhed der ligger bag den ofte fremsatte forklaring, at det tætte fysiske legeme er en automat, en robot.
2. I det øjeblik, hvor en indre orientering finder sted hen imod de højere værdiers verden, bringes imidlertid den æteriske eller vitale kraft i konflikt med menneskets laveste aspekt, det tætte fysiske legeme, og kampen mellem det lavere modsætningernes par udspilles.

Det er interessant at iagttage, at der på dette stadium lægges vægt på fysisk disciplin og på sådanne faktorer som fuldstændig afholdenhed, cølibat og vegetarisme samt på legemlig hygiejne og legemsøvelser. Derigennem modvirkes, at formen, det laveste udtryk for guddommelighedens tredje aspekt, får herredømme over livet, og mennesket kan frigøres til den virkelige kamp med modsætningernes par.

Den anden kamp er den sande *kurukshetra* og udkæmpes i den astrale natur mellem de modsætningernes par, der er karakteristiske for vort solsystem, ganske som de fysiske modsætningernes par er karakteristiske for det sidste solsystem. Ud fra en anden synsvinkel er det interessant at iagttage, hvordan kampen mellem modsætningernes par på en lavere spiral (som vedrører det fysiske legeme i dets dualistiske aspekt) finder sted i dyreriget. I denne proces står menneskene som formidlere af disciplin på samme måde som Hierarkiet på sin side står over for den menneskelige familie. Husdyrene, der tvinges til at rette sig efter menneskenes krav, kæmper (omend ubevidst, set fra vort synspunkt) med de lavere modsætningernes par. Slaget udkæmpes ved hjælp af det tætte fysiske legeme og de æteriske kræfter, og således vækkes en højere aspiration. Derved skabes med tiden den erfaring, vi kalder *individualisering*, hvorved frøet til selve personligheden sås. På den menneskelige kampplads, *kurukshetra*, begynder sjælens højere aspekt at virke og efterhånden at dominere og frembringe den guddommelig-menneskelige integrationsproces, som vi kalder *indvielse*. De studerende vil finde det nyttigt at tænke over dette.

Når aspiranten når frem til det udviklingstrin, hvor kontrollen af den fysiske natur er tvingende nødvendig, rekapitulerer han i sit liv denne tidligere kamp med de lavere modsætningernes par og begynder at disciplinere sin tætte fysiske natur.

Ved en bred generalisering kunne man sige, at denne tætte-æteriske konflikt blev udkæmpet for den menneskelige familie *som helhed* under verdenskrigen, der indebar en vældig prøvelse og disciplin. Vi bør altid erindre at prøvelser og disciplin er selvpålagt og vokser frem af vore begrænsninger og muligheder. Resultatet af denne prøvelse var, at et meget stort antal mennesker trådte ind på prøvestadiets vej som følge af den renselse og lutring, de havde undergået. Denne

lutringsproces forberedte dem i nogen grad til den forlængede konflikt på det astrale plan, en konflikt, der ligger foran alle aspiranter, før indvielsen kan opnås. Det er »Arjuna«-erfaringen, der uden tvivl ligger foran mange i dag.

Det er en interessant kendsgerning at tænke på og reflektere over; den rummer megen mystik og vanskeligheder med hensyn til *forløbet* af den menneskelige udfoldelse. Den enkelte aspirant er tilbøjelig til kun at tænke på sig selv og sine egne prøvelser. Han må lære at tænke ud fra massernes aktivitet og på den forberedende virkning, der indbefatter menneskeheden som helhed. Verdenskrigen var et højdepunkt i den proces, der gik ud på at »devitalisere« verdens maya, for så vidt det drejer sig om hele menneskeheden. Der blev frigjort og udtømt megen kraft, og der blev også opbrugt megen energi. Det førte til stor afklaring.

Mange mennesker er i dag i deres individuelle liv optaget af nøjagtig samme proces og konflikt. Det, verdenskrigen udløste, udløses i meget mindre målestok i deres liv. De er travlt optaget af mayas problem. Det er grunden til, at der i dag lægges vægt på fysisk disciplin og på fysisk træning, der kommer til udtryk i sportsverdenen, i atletikken, ved militærtræning og forberedelse til Olympiader. Disse sidste er i sig selv en indvielse. Trods alle fejlagtige motiver og de frygtelige og skadelige virkninger (igen generelt set) er den organiserede træning af legemet (som i dag gives alle nationers ungdom) forberedelsen for millioner til at betrede renselsens vej. Er det svært at forstå? Menneskeheden står under den rette ledelse, selvom den i en kort periode misforstår processen og har fejlagtige motiver til de rette aktiviteter.

Der er en højere dualitet, som det er nødvendigt at henvise til. For disciplene er det dualiteten, der viser sig, når tærskelens vogter og nærværelsens engel står over for hinanden. De udgør det sidste modsætningernes par.

Tærskelens vogter betragtes ofte som ulykke, en katastrofe,

der må undgås, og som det ondes endelige kulmination. Ikke desto mindre vil jeg her minde jer om, at vogteren er »den, der står foran Guds port«, den som dvæler i skyggen af indvielsens portal, og den som ser nærværelsens engel med åbne øjne, som de gamle skrifter siger. Vogteren kan defineres som summen af den lavere naturs kræfter, der kommer til udtryk i personligheden forud for oplysning, inspiration og indvielse. Personligheden *per se* er på det stadium overmåde magtfuld, og vogteren legemliggør alle de psykiske og mentale kræfter, som ned gennem tiderne blev udviklet i et menneske og dyrket med omhu. Man kan betragte den som den tredobbelte materielle forms magtfulde styrke forud for dens viede og bevidste samarbejde med sjælens liv og i tjeneste for Hierarkiet, Gud og menneskehed.

Tærskelens vogter er alt det, et menneske er, bortset fra det højere åndelige selv; den er guddommelighedens tredje aspekt, som det udtrykkes i og gennem den menneskelige mekanisme. Dette tredje aspekt må efterhånden underordnes det andet aspekt, sjælen.

De to store modsat rettede kræfter, *englen* og *vogteren*, føres sammen - ansigt til ansigt - og den endelige konflikt finder sted. Igen er det, som I kan se, et møde og en kamp mellem et andet og et højere modsætningernes par. Aspiranten har således tre modsætningernes par at befatte sig med, efterhånden som han går fremad på vejen mod lys og befrielse.

MODSÆTNINGERNES PAR

1. På det fysiske plan. De tætte og æteriske kræfter
Disse mødes på renselsens vej
2. På det astrale plan. De velkendte dualiteter
Disse mødes på discipelskabets vej

3. På det mentale plan..... Nærværelsens engel og tær-
Disse mødes på indvielsens vej skelens vogter

b. Udvikling og samordning af legemerne

Efter disse indledende bemærkninger kan vi nu studere de tidligere opstillinger i forbindelse med den metode, hvorved sjælen tilegner sig de forskellige legemer, hvorledes de udvikles og samordnes, og endelig hvorledes koordineringen gennemføres. Den sidste del af opstillingen var angivet på en sådan måde, at mange af de problemer, en psykolog på dette tidspunkt stilles overfor, kan behandles ud fra en esoterisk synsvinkel, hvorved der kastes lys over disse problemer.

Den, der studerer omhyggeligt, når frem til den konklusion, at der i den aktuelle, okkulte litteratur lægges vægt på den proces, hvorved egoet eller sjælen tiltrækker sig formen, og hvordan den til dette formål benytter en mental enhed og to permanente atomer, og på den måde forankrer sig i de tre verdener for menneskelig erfaring. Materie- eller snarere substansaspektet tillægges største betydning. Derfor blev dette emne behandlet i mine tidligere bøger med den hensigt at støtte brobygningen og forståelsen mellem de ældre »metoder« og esoterismen, som den nye tidsalder vil fremme.

Vi burde imidlertid erindre følgende to faktorer:

1. At begreber som »mental enhed«, »permanent atom« og lignende ganske enkelt er symbolske udtryksmåder for en svært tilgængelig sandhed. Sandheden er, at sjælen er aktiv på alle de tre lavere plan, og at den er en energitype, der fungerer i et kraftfelt og på den måde frembringer en aktivitet af en eller anden art.
2. At de permanente atomer i virkeligheden overhovedet ikke er atomer, men ganske enkelt energifokuseringspunkter, som har tilstrækkelig kraft til at tiltrække og sammenholde den substans, sjælen behøver for at skabe en udtryksform.

Sjælen selv er et vigtigt center for erfaring i monadens liv; de lavere legemer er udtrykscentre i sjælens liv. Efterhånden som menneskets bevidsthed kontinuerligt går over til de højere legemer, hvorigennem den kan komme til udtryk, bliver sjælen gradvis det altoverskyggende erfaringscentrum *i bevidstheden*, og de mindre erfaringscentre (de lavere legemer) får mindre og mindre betydning. Sjælen erfarer mindre gennem dem, men anvender dem mere og mere til tjeneste.

Den samme tanke må overføres til vor opfattelse om sjælen som bevidsthedscentrum. I de tidlige evolutionsstadier benytter sjælen legemerne som centre for *bevidst* erfaring, og betoningen lægges på dem og på erfaringen. Men som tiden går, bliver mennesket mere sjælsbevidst, og den bevidsthed, han oplever (som sjæl i de tre legemer), får stadig mindre betydning, indtil legemerne til sidst ganske enkelt bliver kontaktredskaber, gennem hvilke sjælen kommer i forstående forbindelse med det fysiske plans verden, med følelsernes sansende niveauer samt med tankeverdenen.

For at opnå den rette forståelse og et muligt psykologisk udbytte af dette afsnit er det derfor nødvendigt at huske, at vi altid taler om bevidsthed og sjælsenergi og kun befatter os med den sansende substans ud fra dens brugbarhed i tid og rum eller manifestation. Tænker vi på fokuseringspunkterne for sjælsenergi på det mentale, det astrale og det fysiske plan, vil vi ikke tænke på de permanente atomer som materielle centre eller som formens kim, som det almindeligvis er tilfældet. Vi vil ganske enkelt tænke på dem som udtryk - tiltrækkende eller magnetisk af kvalitet - for sjælsenergi, der øver indflydelse på energier, der besidder den egenskab at være modtagelig over for de positive energiaspekter, de kommer i kontakt med. Til belysning af dette yderst vanskelige problem kan vi inddele de psykologiske problemer i to hovedgrupper:

1. Den gruppe vanskelige problemer, hvor psykologen har at

gøre med mennesker, hvis udtryksvehikler som centre for at vinde erfaring med henblik på deres skabende, iboende sjæl ikke reagerer tilstrækkeligt over for deres omgivelser. Når dette er tilfældet, er centrene i æterlegemet uensartet og kun delvis vakt. På tilsvarende måde arbejder kirtelsystemet middelmådigt og uregelmæssigt.

2. En anden gruppe vanskelige problemer vedrører mennesker, hvis udtryksvehikler som erfaringscentre er overudviklede og overstimulerede uden tilstrækkelig *bevidst* kontrol fra sjælen. Denne udvikling er for tiden hovedsageligt fokuseret i det astrale legeme og fører til oversensitivitet af solar plexus centret eller strubecentret med problemer til følge. Mange af nutidens skjoldbruskkirtel-forstyrrelser kan henregnes her.

Der er en tredje gruppe vanskeligheder, der vedrører mennesker, der er på discipelskabets vej, men dem vil vi ikke beskæftige os med her. I disse tilfælde er der en unormal oversensitivitet i vehiklerne, tilstrømningen af kraft fra sjælen via centrene frembyder virkelige vanskeligheder, og reaktionen overfor omgivelserne er i mange tilfælde overdreven.

Disse tilstande styres, som det vil erkendes, af udviklingstrin, stråletype, kvalitet, af karma fra fortiden samt arvede karakteristika fra nuværende familie, nation og race. Lad os under studiet hele tiden have i erindring, at vi beskæftiger os med *sjælen som bevidsthedscentrum* og med *vehiklerne som erfaringscentre*. Vi burde søge at eliminere fra vore tanker den mere materielle betydning, som den tidligere lære har lagt vægt på. Annie Besant søgte i sin bog *A Study in Consciousness* at undgå materialismens vildfarelse og give udtryk for en virkelig vision af sandheden. Ord i sig selv begrænser, og ofte slører og skjuler de sandheden. Hendes bog er derfor afgjort værdifuld. Husk også, at et menneskes bevidsthed først og fremmest er centreret i de tre legemer, og sædvanligvis efter hinanden, og

at erfaringscentrene for ham primært er hans bevidsthedsområde. Han har længe identificeret sig med erfaringsområdet, ikke med det virkelige selv. Endnu har han ikke identificeret sig med den, der er bevidst eller med den, som er bevidst vidende, men som tiden går, flyttes hans identifikationscentrum, og han bliver mindre interesseret i erfaringens område og mere vidende om sjælen som bevidst, tænkende enhed.

Vor forståelse vil afhænge af, *hvor* vi hver især som enkeltindivid lægger betoningen, og *hvor* vi er vågne og levende, og *hvad* vi er bevidste om. Når vi har opnået den tredje indvielses erfaring og ikke længere er identificeret med udtryksvehiklerne, vil der - på en højere drejning af spiralen - på ny ske en forandring i livsudtryk og erfaring. Hverken erfaringscentret, sjælen, eller udtryksvehiklerne, det lavere tredobbelte menneske, vil da overhovedet betragtes fra bevidsthedens synsvinkel. *Livsaspektet* vil fortrænge alle andre. Men hvilken nytte er det til at behandle dette stadium, når de guddommelige manifestationers lavere udtryk for mange af os endnu er de fremherskende (eller burde man sige »overhåndtagende«?), og endda sjælen er ude af stand til at overtage den nødvendige kontrol?

Det var grunden til, at jeg benyttede ordene »psykologisk opbygning« (da den tidligere opstilling blev givet). Hensigten var at rette den studerendes opmærksomhed mod sjælen eller psyken som den opbyggende formidler og samtidig benægte eller danne modvægt mod den materielle forestilling om legemsopbygningen. Okkultisme er videnskaben om energimanipulation, om kraftens tiltrækkende eller tilbagevisende aspekt, og det er det, vi skal befatte os med her.

I denne sjælsaktivitet findes kilden eller spiren til alle erfaringer, der - på det fysiske plan i dag - erkendes og overvejes af psykologer. Denne tanke rummer den kendsgerning, at ingen vanskelighed kan findes i

udtryksvehiklerne, der ikke kan findes som en tilsvarende og højere sandhed i det erfaringscentrum, vi kalder sjælen.

Tag for eksempel den betydning, visse psykologer tillægger den idé, at alt, hvad vi har arvet af sandhed (forestillingen om Gud, begrebet om en fremtidig himmel, den gamle og længst forladte tro, som menneskers tanker overtroisk har samlet sig om) blot er de ydre udtryk for eller formuleringer af et skjult »ønskeliv«. Der siges, at dette ønskeliv er baseret på en indre og ofte skjult og ikke erkendt fornemmelse af frustration, desillusion og bekymring; alle de ideer, menneskeslægten gennem tiderne har skattet højt, og som de fleste af dens ædlere sjæle har levet efter, er baseret på illusion. Lærerne på den indre side ville i mange tilfælde helt og fuldt bekræfte formuleringen af disse forskellige »ønskeopfyldelser« i den enkeltes liv og den kendsgerning, at de medfører mange vanskeligheder, belastninger og spændinger, som kræver omhyggelig behandling, og de ville dele den overbevisning, at der i disse begreber er indblandet megen barnlig overtro. Men de tager følgende forbehold. De erklærer, at udtrykscentrene, hvorigennem sjælen vinder den nødvendige erfaring og bliver bevidst i de eksistensverdener, som ellers forblev ukendte, har manifesteret sig som et resultat af sjælens »ønske« eller begær. Det er sjælens »ønskeliv« og ikke personlighedens frustrationer, der har frembragt den situation, som mennesket i dag kæmper med. Derfor er det, der er blevet nedfældet i den offentlige bevidsthed (gennem visse psykologiske retningslære) af viden om dette ønskeliv og dets voksende udbredelse, afgjort baseret på den kendsgerning, at menneskeheden er ved at blive sjælsbevidst og således, langsomt, bliver vidende om sjælens *ønsker*. Men eftersom et menneske endnu identificerer sig med udtrykscentrene og ikke med erfaringscentret sjælen, forvrænges sandheden uundgåeligt, omend midlertidigt.

Vi kan nærme os et andet psykologisk problem på samme måde. Der skrives i dag meget, som er et resultat af

psykoanalysens udvikling. Det er det problem, der alment kaldes en »personlighedsspaltning«. Denne spaltning i bevidsthedskontinuiteten (det er, hvad det i virkeligheden er) antager mange former og frembringer undertiden mere end bare en dualitet. Den store tilkendegivelse af begærets kontinuitet udtrykker apostlen Paulus for os i epistlen til romerne, hvor han henviser til den konstante strid mellem viljen-til-det-gode og viljen-til-det-onde, som den finder sted inden for et menneskes bevidsthedsperiferi. Fra visse synsvinkler er denne passage profetisk, idet forfatteren (måske uden at vide det) så *frem* til den periode i menneskehedens udvikling, hvor »kampen mellem modsætningernes par« ville blive udkæmpet med fuld styrke, både individuelt og inden for alle nationer og racer. En sådan tid er nu kommet. Med hensyn til den enkelte forsøger psykologen at tage sig af problemet. Med henblik på menneskeslægten er de store sociale, filantropiske, politiske og religiøse bevægelser optaget af samme problem. Dette burde interessere alle, fordi det viser, at den planetariske *kurukshetras* strid nu udkæmpes, og at de nuværende forhold derfor må betragtes fra den psykologiske synsvinkel, som - i tid og rum - giver udtryk for det store centers sjælstilkendegivelse, det, vi kalder den menneskelige familie. Det viser også det fremskredne niveau, som *bevidstheden* har nået på evolutionens vej. Når slaget er lykkeligt kæmpet til ende, og problemet bevidst erkendes (og en sådan erkendelse udvikler sig meget hurtigt), vil vi kunne bygge bro over kløften og gennemføre sammensmeltningen af det fundamentale modsætningernes par (sjælen og formen). Dette vil indlede en ny æra med åndelige resultater eller sjælskontakt.

Den tanke, der i dag burde være fremherskende i vor bevidsthed, således at vi kan forstå og anvende hele dette afsnit korrekt, er ganske enkelt denne: sjælens rette tilegnelse af formen er et resultat af et begyndende *ønske* eller begær. Den er resultat af en fundamental *udadgående* impuls fra

energicentret. Denne udadvendte tendens udtrykkes med mange forskellige ord i verdenslitteraturen, for eksempel:

- a. Begæret efter at manifestere.
- b. Den skabende impuls.
- c. Den evolutionære, indre tilskyndelse.
- d. Ønsket om at inkarnere.
- e. Tiltrækningen af modsætningernes par. Det er positiv energi, der har tiltrækkende virkning på negativ energi.
- f. Den udadvendte tendens.
- g. Menneskets fald.
- h. »Guds sønner kom til menneskets døtre« (Bibelen).
- i. »Hvedekornet, der falder på jorden«.

Der kan findes mange sådanne udtryk. De tilkendegiver en symbolsk kvalitet og kan ikke oversættes ordret eller gives en fysisk betydning. Imidlertid indebærer de alle en dualitet og den forestilling om, at der består »noget, der manifesteres gennem manifesteret form«. Dette er »sjælen og formen«, og mange andre lignende talemåder er velkendte for os.

Jeg vil indtrængende bede jer om så vidt muligt at opretholde tanken om den psykologiske betydning og overveje hele dette afsnit ud fra reaktionsevnen synsvinkel. I den sensitive evne ligger (som bekendt) hele det psykologiske problem. Det er altid og i alle tilfælde et spørgsmål om reaktion over for omgivelser og muligheder og denne tanke afslører meget for den esoteriske psykolog. I sensitiv bevidsthed ligger hemmeligheden om psykens udvikling og ligeledes hemmeligheden om de mange bevidsthedsstadier, som den sansende eller følede faktor, sjælen, erfarer når den på evolutionens vej udvider:

- a. Sfæren for sine kontakter

- b. Rækkevidden for sin indflydelse
- c. Området for sin bevidste aktivitet

Jeg har angivet disse tre i den rækkefølge, de kommer til syne.

Vi er tilbøjelige til at betragte disse stadier ud fra menneskets synsvinkel på det fysiske plan. Det er imidlertid nødvendigt at betragte dem ud fra sjælens synsvinkel og ud fra erfaringsprocessen. Dette vidsyn er kun virkelig muligt for det menneske, som er begyndt at fungere *som sjæl*.

Det er her, at en sjæls strålenatur begynder at blive aktiv, idet dens karakteristisk, tone, kvalitet og grundlæggende vibration psykologisk afgør den karakteristisk, tone, kvalitet og grundlæggende vibration, som sindets energi udviser. Den betinger den følsomme form, der tiltrækkes, og det vitale legeme der udgør den tiltrækkende kraft på det fysiske plan, idet den tiltrækker den negative energitype eller substans, hvorigennem det specifikke erfaringscentrums kvalitet, tone eller vibration kan udtrykkes, og omgivelserne kan kontaktes. I de tidlige manifestationsstadier er det formens eller vehiklets natur, der dominerer og er den fremherskende faktor. Kvalitetens natur af den bagved liggende sjæl er *ikke* åbenbar. Formen eller vehiklet er da følsom i to retninger: udad mod omgivelserne, der (efterhånden som evolutionen går fremad), fører til fuldkommengørelse af vehiklet, og indad mod den højere tiltagende impuls, der fører til en udvidelse af bevidstheden. De højere impulser er progressive i deres fremkomst. I denne forbindelse kan siges:

1. Den fysiske natur bliver modtagelig for:
 - a. Begær
 - b. Ambition
 - c. Aspiration

Sammensmeltningen af det sansende astrale legeme og det

fysiske legeme bliver da fuldstændig.

2. Denne fundamentale dualitet bliver derefter modtagelig for:

- a. Sindets lavere, konkrete tænkning.
- b. Det selviske mentallegemes separatistiske impulser.
- c. Intellektet, syntesen af tænkning og instinkt.
- d. Sjælens stemme.

Herved frembringes en integration af de tre energier, der udgør det tredobbelte lavere menneske.

3. Denne triplicitet bliver endelig modtagelig for:

- a. Sig selv som en integreret personlighed. Derefter bliver den rytme, der blev skabt ved sammensmeltningen af de lavere energier (den astrale og den mentale), dominerende.
- b. Sjælen som det fundamentale erfaringscentrum. Personligheden får en vision om sin bestemmelse, som er at være redskab for en højere kraft.
- c. Intuitionen.
- d. Inspirationskilden, monaden.

Nogle få studerende kan måske forstå processens symbolske betydning, hvis de fatter den kendsgerning, at monaden, i de tidlige stadier på evolutionens vej, er kilden til den eksspiration eller udånding, hvorved sjælen blev til på det fysiske plan; på Vejen tilbage, som vi beskæftiger os med i sidstnævnte stadium, er monaden kilde til indånding eller inspiration.

Under udåndingsprocessen fokuserede sig en vis type guddommelig energi som et erfaringscentrum i den type sansende substans, som vi kalder højere mental materie. Denne dannede efterhånden det aspekt af mennesket, som vi kalder sjælen. På sin side fortsatte sjælen den udåndingsproces, der var indledt af monaden eller det Ene Liv. Den på denne måde udsendte energi danner erfaringscentre i de tre verdener gennem »tiltrækkende tilegnelse«, dvs. en proces, hvorved der

tiltrækkes kvalificeret materie eller substans. Gennem disse centre vindes den nødvendige erfaring, livsprocessen intensiveres, og der skabes et erfaringsområde gennem kontakt med omgivelser, der stadigt udvides. Dette fører til successive bevidsthedsudvidelser, der i de senere stadier, når de bevidst gennemleves og definitivt er indledt af mennesket selv, kaldes indvielser. Således udvides sjælens indflydelsesområde til stadighed. Medens denne sjælsaktivitet gør fremskridt, foregår der en parallel aktivitet i den materielle substans, som uafbrudt løfter det negative materie- eller substansaspekt op til sjælens positive krav. Udtryksvehiklerne, manifestationsmekanismen og erfaringscentrene forædles og udvikles, efterhånden som bevidstheden udvides og uddybes.

Fra psykologiens standpunkt betyder dette, at kirtelsystemet, den fysiske mekanisme og responsredskabet bliver mere og mere effektive, medens en indre koordinering og integration hurtigt finder sted. Psykologens dilemma i dag skyldes i høj grad den kendsgerning, at loven om genfødsel endnu ikke anerkendes videnskabeligt eller af de intellektuelle. Han står derfor over for de utilstrækkeligheder i den fysiske udrustning, der ses overalt. Der består en manglende erkendelse af den bagved liggende årsag, der er ansvarlig for »tilsynekomsten« og for mekanismen. Der findes således intet videnskabeligt bevis for dette erfaringsområde. I tid og rum tillades der ingen *syntese* (i esoterisk forstand), men kun den isolerede tilsynekomst af det enkelte menneske, der repræsenterer hærskarer af mennesker, forskelligt udrustet og for en stor del begrænset af udrustningen. Også de står over for en tilsyneladende antagonistisk omgivelse, der mangler den indre syntese, koordinering og integration, undtagen når det drejer sig om højt intelligente og dybt åndelige mennesker, som definitivt fungerer som sjæle. Disse sidstnævnte har gennemsnitspsykologen ingen passende forklaring på.

Integrationen af det enkelte menneske i sine omgivelser gør

hurtige fremskridt, og menneskets psykologiske tilpasning til sit erfaringsområde vil stadig forbedres. Dette kan menneskeheden være sikker på, for historien vidner om menneskets udvikling som et *vidende* væsen. Men menneskets integration i tiden er ikke blevet fuldført, og selv dette udsagn vil næppe kunne forstås. Menneskets oprindelse og mål overvejes stort set ikke, og han studeres ud fra synsvinklen af det ene korte livsforløb og sin nuværende udrustning. Først når han er integreret i tiden såvel som i sine omgivelser, og når loven om genfødsel vinder indpas som den mest sandsynlige hypotese, vil der være virkelig forståelse for evolutionsprocessen, for individernes slægtskab og for selve udrustningens udvikling. Der vil ikke være nogen virkelig visdom. *Viden* opstår, efterhånden som den enkelte integreres i sine omgivelser. *Visdom* opstår, efterhånden som han koordineres i tidsprocesserne. Mekanismen er forbundet med omgivelserne og er det kontaktredskab og det middel, hvorved den erfaringsøgende sjæl når til fuld bevidsthed om området for viden. Denne sjæl er den identitet, der er tidsbevidst i dette ords sande betydning, og som ser manifestationsperioden *som en helhed*; således opnås der proportionssans, forståelse for værdier og en indre sans for syntese.

Lidt efter lidt udvikles den tredobbelte mekanisme, og erfaringscentret udvider sin viden. I dag er denne viden af meget høj klasse, og der findes i verden mange personligheder. Supplerer vi vore tidligere definitioner, kan en personlighed helt enkelt defineres som:

- a. En udrustning, der bliver fyldestgørende i tre kontaktretninger. Den erfarne sjæl kan nu begynde at bruge redskabet effektivt.
- b. Et udtryk for sjælens skabende kraft, der er rede til at omdanne viden til visdom.
- c. En inkarneret sjæl, som nu er parat til at arbejde bevidst

med tidsfaktoren, idet den, efter at have lært at arbejde med omgivelsernes faktor, begynder at kunne styre omstændigheder og omgivelser set ud fra tiden. Det betyder i første instans at bruge tid og mulighed rigtigt og dernæst etablere bevidsthedskontinuitet.

Jeg har ikke i sinde at behandle opbygningen af de forskellige legemer. Her søger jeg at generalisere og at tage emnet op ud fra det udviklingstrin, nutidens menneskehed har nået. Antydninger blev givet i *A Treatise on Cosmic Fire*, som, hvis de studeres rigtigt, vil belyse det tidligere problem om sjælens skabelsesimpuls. Vi vil derfor acceptere denne oprindelige skabelse af formerne, baseret på ønsket eller begæret om at manifestere, og gå videre med vort emne ud fra begreberne: *erfaring, udtryk og udvidelse*, idet vi beskæftiger os med det moderne menneske og hans problemer set fra den psykologiske udviklings synsvinkel.

c. Personlighedslivets indbyrdes relationer

Når vi nu beskæftiger os med det esoteriske aspekt vedrørende tilegnelse af de legemer, hvorigennem en manifesterende gudesøn kan udtrykke sig, er det umuligt at undgå et symbolsk sprog. Så længe den studerende imidlertid husker, at der er tale om symbolske ord, er der ikke fare for en virkelig misforståelse. Den analytiske, intelligente tænker benytter ordformer for at forenkle de intuitivt opfattede begreber til vendinger, der kan forstås. Abstrakte ideer bringes derved ned på et forståeligt niveau.

Vi har set, at vort vigtigste udgangspunkt må være *sjælen som bevidsthedscentrum* og *legemerne som erfaringscentre*, og med denne forudsætning lægger vi fundamentet til vore fremtidige psykologiske undersøgelser. Vi beskæftiger os ikke med spørgsmålet, hvorfor det er således, eller hvordan det er

blevet således. Vi accepterer fremstillingen som grundlæggende og fundamental og går ud fra den forudsætning, at livet i verden er at vinde erfaring, for vi ser dette ske overalt omkring os, og endda i vort eget liv.

Vi kan opdele menneskene i tre grupper:

1. De mennesker, som ubevidst vinder erfaring, men samtidig er så opslugt af erfaringsresultaterne, at de ikke bliver bevidst om de dybere formål.
2. De mennesker, som svagt er ved at blive bevidst om, at tilpasning til de levevilkår, de er underkastet, og som det ikke synes muligt at flygte fra, for dem indebærer en lære eller en lektie, som
 - a. beriger deres liv, sædvanligvis i praktisk og materiel forstand,
 - b. intensiverer deres sensitive opfattelsesevne,
 - c. tillader udvikling af kvalitet og til stadighed at erhverve nye karakteristika, evner og færdigheder.
3. De mennesker, som er bevidst om hensigten med erfaring, og som følgelig griber hver begivenhed intelligent for at uddrage de hændelser, de udsættes for, en eller anden gevinst for sjælens liv. De har lært at betragte de omgivelser, de befinder sig i, som et lutringens sted og som et område for deres planlagte tjeneste.

Dette er i store træk en generalisering, men den forklarer menneskelig erfaring og de deraf følgende holdninger i de tre hovedgrupper.

Det er interessant at huske på, at processen med tilegnelse af legemerne viser lignende stadier med hensyn til formens evolution og også det iboende livs udvikling. Historien markerer manifestationens materielle aspekt (som de okkulte

bøger lærer os) med følgende stadier:

1. Stadiet for involution eller tilegnelse og for opbygning af udtryksvehiklerne på den nedadgående bue, hvorved der lægges vægt på opbygning, vækst og tilegnelse af legemerne og ikke så meget på den iboende bevidste entitet.
2. Stadiet for evolution eller forædling og udvikling af kvalitet, der fører til befrielse på den opadgående bue.

Det samme gælder i menneskets psykologiske historie. Også der finder vi en lignende proces opdelt i to stadier, der markerer bevidsthedens involution og evolution.

Hidtil har der i okkulte bøger (som jeg tidligere har gjort opmærksom på) været lagt vægt på udvikling af livets forside og på denne forms natur og kvalitet, således som den, på forskellige niveauer i det planetariske liv responderer på omgivelsernes indflydelse i de tidlige stadier, og på sjælens indtryk i de senere stadier. I den afhandling, vi nu behandler, er vort primære mål at fremhæve virkningen på sjælen som følge af erfaringerne i legemerne, og den proces, hvorved det guddommelige bevidsthedsaspekt udvides, og som kulminerer i det, der rent teknisk kaldes en indvielse. Hver af de to vigtige inddelinger i denne proces - involution og evolution - kunne opdeles i seks bestemte bevidsthedsudvidelser. Udvidelserne på den opadgående bue adskiller sig fra dem på den nedadgående bue med hensyn til mål, motiv og rækkevidde og er i grunden sublimeringer af de lavere aspekter af bevidsthedsudviklingen. Disse seks stadier kan kaldes:

1. Tilegnelse
2. Aspiration
3. Tilnærmelse
4. Fremtræden
5. Aktivitet
6. Ambition

Ethvert stadium medfører på sit højdepunkt en kriseperiode. Denne krise går forud for det næste trin i menneskets bevidste opvågningen. Vi betragter her *mennesket* som bevidst tænker og ikke som medlem af det fjerde naturregne. Tænk over denne forskel, der markerer, hvor betoningen og identifikationen kan findes.

I det første stadium, *tilegnelsen*, har vi sjælen eller den bevidste tænker (den guddommelige Guds søn eller manasaputra), som foretager sig tre ting:

1. Registrerer bevidst begæret efter at inkarnere. Det er viljen til at eksistere eller viljen-til-at-være på det fysiske plan.
2. Fokuserer bevidst opmærksomheden på de processer, der er forbundet med beslutningen om at »virkeliggøre en tilsynekomst«.
3. Tager bevidst de nødvendige skridt til tilegnelsen af den fornødne substans, hvorigennem tilsynekomsten tilvejebringes, og derved kravet om eksistens tilfredsstilles.

Disse processer, formuleret som teorier, kender vi. Gennem spekulationer og udtalelser fra lærere overalt og gennem alle tider er vi gjort fortrolige med de mange symbolske måder, disse spørgsmål kan behandles på. De behøver ikke at uddybes nærmere. Hele rækken af begivenheder, der er forbundet med omtalte beslutning, skal her kun overvejes ud fra bevidsthedens synsvinkel og en præciseret involutions fremgangsmåde.

Andet stadium, for *aspiration*, angår sjælens stræben efter eller begær efter at komme til syne og bringer bevidstheden ned på det, vi kalder det astrale plan. Sjælen drages hen imod det materielle. Den kendsgerning må vi ikke glemme. Vi har været tilbøjelige til at betragte aspiration som begærets fuldbyrdelse eller transmutation. Imidlertid kunne det siges, at aspiration er basis for eller roden til alt begær, og at vi kun har brugt ordet »begær« for at tilkendegive, at aspiration er et naturligt mål for menneskets bevidsthed. Vi har begrænset ordet »aspiration« til

det transmutterede begær, der gør sjælen til det faste mål i det inkarnerede menneskes liv. Men alle begærets faser er i det væsentlige former for aspiration, og på den involutionsære bue viser aspiration sig som sjælen begær efter i bevidstheden at opleve de processer, der vil gøre den bevidst og dynamisk i de menneskelige anliggendes verden.

Når denne bevidste virkeliggørelse har fundet sted, og sjælen har tilegnet sig en form på det mentale plan gennem viljen til eksistens samt en form på det astrale plan gennem aspiration, da indtræder det tredje stadium for *tilnærmelse* på de æteriske niveauer. Bevidstheden fokuseres dér som en forberedelse til »tilsynekomstens« voldsomme krise, og der sker det, der kunne betragtes som en samordning eller samling af alle bevidsthedens kræfter for at fremtvinge resultatet og således træde frem i manifestation. Dette er et afgørende øjeblik i bevidstheden, en vital forberedelsesperiode for en stor åndelig begivenhed - en gudesøns inkarnation. Det indebærer, at der tages et tæt fysisk legeme, der enten kan virke som et fuldstændigt fængsel for sjælen eller som en »form for åbenbaring«, som det blev kaldt i de tilfælde, hvor det drejede sig om disse fremskredne mennesker, som vi betragter som åbenbarede Guds sønner.

Denne tilnærmelseskrise er et af de vigtigste og mindst forståede af de forskellige stadier. Det ville være af interesse for de studerende at foretage et sammenlignende studium af de tilnærmelser, der tidligere har været omtalt i forbindelse med sådanne episoder i menneskets historie, som de, der indtræffer på tidspunktet for Wesak fuldmånen. Der består en nær forbindelse mellem tilnærmelserne på involutionsens vej og dem på evolutionens vej og ligeledes mellem tilnærmelser fra et individ og fra en gruppe.

Når samlingen af kræfter under stadiet for tilnærmelse er fuldbyrdet, indtræder fjerde stadium, *tilsynekomsten*. Mennesket træder frem i dagens lys og gennemløber sin lille

cyklus på det fysiske plan, hvorved han udvikler større sensitivitet i bevidstheden ved hjælp af den erfaring, der vindes gennem livet i et fysisk legeme. Efter tilsynekomsten i formen bliver han (med hver ny tilsynekomst) mere og mere aktiv, levende og vågen, og stadiet for *aktivitet* vokser i intensitet, indtil menneskets bevidsthed gribes af *ambition*.

De sidste to stadier for aktivitet og ambition kendetegner gennemsnitsmennesket og behandles af den almindelige psykolog. Dette er i sig selv interessant, fordi det viser, hvor uendelig lidt af det virkelige menneskes liv, af det bevidst tænkende væsen, er et incitament for den ortodokse, eksoteriske psykolog. De fire stadier i et menneskes udvikling, der ligger bag hans aktive tilsynekomst på det fysiske plan, tages overhovedet ikke i betragtning. Intensiteten i tilnærmelsesprocessen, som går forud for tilsynekomsten, behandles ikke, og dog er den i grunden den bestemmende faktor. Men denne aktivitet på det fysiske plan og naturen af menneskets begærliv (som først senere i hans livserfaring tolkes som ambition) er de dominerende faktorer, der skal overvejes. Naturligvis er det overmåde vanskeligt at få virkelig forståelse af et menneske, før teorien om genfødsel vinder indpas, og mennesket betragtes som udtryk for en lang, forudgående historie. I denne tidsalder med en intens separatistisk tænkning og holdning er det det enkelte menneskes individuelle liv, adskilt i tid og rum fra alt det, der er gået forud, og fra alt det, der omgiver ham i nutiden, som anses for betydningsfuldt og for det, der udgør et menneske. Mennesket som udtryk for en sjælproces behandles på ingen måde.

Således har vi stadierne, som de følger efter hinanden, begyndende med tilegnelsen på det mentale plan, indtil mennesket i bevidstheden har banet sig vej ned gennem de forskellige plan og tilbage igen til det mentale plan, der bringer ham til det stadium, hvor personligheden koordineres, og hvor

det, vi kalder personlighedsstrålen, kommer til fuldt udtryk. Liv følger efter liv. Atter og atter inkarneres sjælen og passerer bevidst gennem de ovenfor skitserede stadier. Men gradvis indtræder en højere værdiopfattelse. Der opstår en periode, hvor begæret efter materiel oplevelse og ambitiøs personlighedstilfredsstillelse begynder at svinde; nyere og bedre værdier og højere ønske- og tankenormer begynder langsomt at vise sig.

Bevidsthedsaspektet passerer derefter alle de stadier, vi har berørt, men i omvendt orden, og denne gang på den opadgående bue, svarende til evolutionsstadiet i den store cyklus af naturlige processer, der angår formlivet. Det udvider sig langsomt fra ambitionens bevidsthed gennem aktivitet og de efterfølgende udfoldelser frem til stadiet for tilnærmelse til den guddommelige realitet på mentalplanet, og til den endelige tilegnelse, hvor menneskets bevidsthed går op i sjælens bevidsthed på dens eget niveau og sluttelig fuldt bevidst tilegner sig (hvis man kan anvende et så paradoksalt udtryk) den *Ene*.

Når sjælens bevidsthed, inkarneret i menneskelig form, bliver klar over det formålsløse ved den materielle *ambition*, markerer det et højt stadium af personlighedsintegration, som indleder en periode af forandring eller ændret *aktivitet*. I løbet af dette andet stadium på Vejen tilbage er bevidstheden helt og holdent flyttet fra det fysiske legeme over til det æteriske eller vitale legeme og flyttes derfra til det astrale legeme. Dér fornemmes dualiteten, og kampen mellem modsætningernes par finder sted. Disciplen gennemfører sin *tilsynkomst* som Arjuna. Først efter at slaget er endt, og efter at Arjuna har taget sin afgørende beslutning, er det muligt for ham at gennemføre sin *tilnærmelse* til sjælen på det mentale plan. Dette gør han ved:

1. At erkende sig selv som en sjæl og ikke som formen. Det

indebærer en proces, der kaldes »guddommelig refleksion«, der tilkendegiver sig på to måder. Sjælen begynder nu definitivt at afvise formen, og mennesket, hvorigennem sjælen ytrer sig og gør sine erfaringer, afvises selv af den verden, han lever i.

2. At opdage den gruppe han tilhører, men han blokerer vejen for tilnærmelse, indtil han gennem tjeneste finder frem til denne tilnærmelse.
3. At identificere sig med sin gruppe på sin egen stråle og således erhverve sig ret til at gennemføre sin tilnærmelse, fordi han har lært lektien, at »han ikke vandrer alene«.

Derefter indtræder det ejendommelige stadium, den transcendent *aspiration*, hvor begæret efter individuel erfaring forsvinder, og kun længslen efter at fungere som en bevidst del af den større helhed er tilbage. Da, og kun da, kan den bevidste sjæl *tilegne sig* det »legeme af lys og herlighed, udtryk for den Enes storhed«, som, når det engang er tilegnet, gør alle fremtidige inkarnationer i de tre verdener umulig undtagen ved en åndelig viljesakt. Betydningen af det her fremførte kan være vanskelig at forstå, da det drejer sig om en højere indvielses mysterium.

Vi forstår altså, at vi begynder og ender med en bevidsthedsudvidelse. Ved den første indbefattes den materielle verden, og ved den anden inkluderes eller tilegnes, bevidst og intelligent, den åndelige verden. Vi ser begærets bevidsthed transmutteret til aspiration efter de åndelige realiteter og den fokuserede, vitale tilnærmelse til Guds rige. Vi ser den fængslede bevidsthed - begrænset og indskrænket i en form, der udvikles - komme til syne på det fysiske plan for at gennemgå en bestemt og intelligent udvikling og sluttelig komme frem på det mentale plan som den berigede bevidsthed, frigjort i den fuldkomne frihed af Guds sind. Vi ser, hvordan menneskets bevidste mentale aktivitet langsomt udvides og

intensiveres, indtil den bliver det oplyste sinds aktivitet, der genspejler sjælens guddommelige bevidsthed. Vi ser det bevidste menneskes ambition omdannet, først til den forpligtede discipels åndelige ambition og sluttelig hos den indviede til et udtryk for Guds eller monadens vilje.

På den måde frigøres guddommelighedens tre aspekter på jorden gennem en inkarneret og fuldt udviklet bevidsthed, en gudesøns bevidsthed. Ud fra den bevidste tilegnelse af formen og igen tilbage til den bevidste tilegnelse af guddommelighed gennemføres arbejdet og Guds Plan. Når vi nu lægger grunden til studierne for menneskets integration, vil det ikke være nødvendigt, at vi detaljeret beskæftiger os med de mange faser i de forskellige stadier, vi har behandlet. Til hver en tid findes på vor planet tusinder af mennesker, ja, måske millioner, som med deres liv og aktiviteter illustrerer det ene eller andet punkt på den nedad- eller opadgående bue. For størsteparten vil kyndig assistance fra den moderne, skolede pædagog og psykolog, præst eller læge være tilstrækkelig til at give den nødvendige hjælp, især hvis tre hændelser indtræffer. Det vil uundgåeligt blive tilfældet inden for alt for mange årtier:

1. Nævnte fire eksperter - pædagoger, psykologer, præster og læger - vil samarbejde, og hver især vil de stille deres dygtighed, specielle synspunkt og tolkning af forholdene til rådighed for hinanden.
2. Kendsgerningen om sjælen vil vinde indpas som en rimelig hypotese, og det vil accepteres, at der kan være en iboende entitet, der i nogen grad søger at beherske mekanismen.
3. Loven om genfødsel vil blive betragtet som en naturlov, og de nævnte fire grupper af menneskelige hjælpere vil i deres tænkning være åben for et menneskes fortid og for hans fremtid, der hurtigt udvikler sig.

I denne afhandling beskæftiger vi os med de mere fremskredne mennesker, som udgør verdens intelligentsia, som er begyndt

at bruge tænkeevnen, som befinder sig på prøvestadiets vej eller nærmer sig discipelskabets vej. Når dette er tilfældet, er personlighederne så forfinede, at muligheden er til stede (og ikke før, undtagen ved en indviet) til at analysere og definere personlighedsstrålen og den egoiske stråle. Før der består en tilstrækkelig *tydelig* udvikling til at stille en nøjagtig diagnose, er det ikke muligt at præcisere personlighedsstrålen. Bestemmelse af den egoiske stråle kommer endnu senere, og der kan i begyndelsen kun gisnes derom ud fra den konflikt, som personligheden er bevidst om, og som er baseret på en voksende følelse af dualitet. Visse fysiske og psykiske kendetegn, som viser kvaliteten i den pågældende persons højere natur, vil også muliggøre denne bestemmelse gennem en eksperts diagnose, og det samme gælder et studium af et menneskes gruppeforbindelser, når disse begynder at blive synlige på det fysiske plan. Hvis et menneske - som ud fra en personlig forkærlighed er en skabende kunstner - pludselig får en dyb og udtalt interesse for matematik, kunne man slutte deraf, at han var ved at komme under indflydelse af en anden stråle sjæl; eller når et menneske - hvis hele personlighed utvetydigt er på sjette stråle, strålen for fanatisk idealisme eller hengivenhed over for et mål - hele livet igennem havde dyrket religion, men derefter kastede sit livs interesse over på videnskabelig forskning, kunne han reagere på en femte stråle sjæls indtryk.

Vi vil derfor studere koordineringsprocessen og de metoder, hvorved to store integrationer finder sted:

1. Integrationen af personligheden eller de måder, hvorved personens bevidsthed
 - a. flyttes fra ét legeme til et andet, således at der sker en afgjort udvidelse af bevidstheden,
 - b. begynder at blive aktiv i alle tre personlighedsvehikler på samme tid.

2. Integrationen af personligheden og sjælen, således at sjælen kan
 - a. fungere efter ønske gennem et hvilket som helst legeme eller,
 - b. fungere samtidig gennem alle tre legemer, der udgør personligheden.

Dette har til følge, at vi begrænser os til at studere de mere fremskredne eller mere udprægede typer, som først og fremmest er mystikeren, aspiranten, notabiliteterne og de mennesker, hvis psykologiske problemer skyldes vor tid og periode.

Skridt for skridt er de forskellige legemer blevet udviklet, udnyttet, forfinet og organiseret; skridt for skridt blev menneskets sanseredskab mere følsomt og brugbart indtil i dag, hvor verden rummer utallige mænd og kvinder, hvis reaktionsmekanisme og kontaktinstrument i effektivitet ligger lige så langt fra det primitive menneskes udrustning, som det moderne gennemsnitsmenneskes vehikler ligger fra Kristi og Buddhas, hvis bevidsthedsområde subjektivt og guddommeligt er af umådelig stor dimension. Skridt for skridt har nervesystemet udviklet sig parallelt med den indre psykiske mekanisme, og kirtelsystemet har nøjagtigt genspejlet de store kraftcentre med deres indbyrdes forbundne energibaner. Skridt for skridt har menneskets bevidsthed flyttet sig fra:

1. Det rent dyriske stadium med dets betoning på de naturlige fysiske begær og lyster til bevidstheden hos det vitale, personlige væsen, der responderer på indtryk fra omgivelserne, som han dog ikke forstår intelligent, men hvorved han bliver klar over sig selv. Dette er det primitive

og såkaldt uciviliserede bevidsthedsstadium, der ligger langt fra os i dag i racens fjerne historie. Under dette primitive stadium opstod den religiøse retning, som vi i dag kalder animisme.

2. Det vitale primitive væsens stadium, til det bevidsthedsstadium, der er farvet næsten helt af begæret efter materiel tilfredsstillelse. Dette stadium transmutteres med tiden til emotionel respons over for de omgivende forhold og fører således til et forstærket »ønskeliv«, en udvikling af forestillingsevnen. Afslutningen på dette frembringer *mystikeren* med hans aspiration, sans for dualitet og søgen efter Gud, samt med en stærk hengivenhed over for et eller andet ideal.
3. Det stadium af vital emotionel betoning af begær og længsel til en mental bevidsthed - intelligent, forskende, intellektuelt sensitiv, modtagelig over for tankestrømninger og reagerende med stadig større fasthed, kraft og sensitivitet over for påvirkninger af ideer.
4. Det ene eller andet af de nævnte bevidsthedsstadier, med skiftende betoning eller fortrinsvis aktivt i et af de lavere aspekter, til den integrerede personligheds bevidsthed, der er helt optaget af at fremhæve og markere sig selv, eller af selv-interesse og af at vise sig som et stort eller uforfærdet individ, der gør sig bemærket ved magt og målbevidsthed i en verden, som han udnytter til egne selviske formål.

Når dette stadium er nået, er livets betoning overvejende materiel, og mennesket er ambitiøst, effektivt og magtfuldt. Dog opstår der langsomt i ham en guddommelig utilfredshed; hans livsoplevelse og foretagsomhed begynder at være utilfredsstillende. Bevidstheden undergår en yderligere ændring, hvorved han - først ubevidst, senere bevidst - rækker ud efter en svagt sanset virkeligheds liv og indhold. Sjælen begynder at gøre sin nærværelse gældende og på en anden

måde og mere aktivt end hidtil at gribe sine udtryksvehikler for tjeneste.

I denne oversigt har vi skitseret de generelle linjer i processen. Det er indlysende, at der vil være gradueringer i denne proces, og at der på jorden findes mennesker på ethvert bevidsthedstrin. Et menneske vil være udstyret med vehikler, der tjener og betoner sansernes liv. I andre tilfælde vil der findes en bevidsthed, hvis betoning flyttes fra ét vehikel til et andet, og som på denne måde bliver vågen og mere inklusiv i sin erkendelse og på sit kontaktområde. Atter andre vil være i besiddelse af en bevidsthed, der udvikler det fulde udtryk som menneske, som integreret personlighed og som den, der arbejder for materielle formål, hvortil han anvender al den styrke og alle de kræfter, en integreret, fungerende person råder over. Der vil være nogle, hvis bevidsthed gradvis vækkes til nye og højere værdier, og som først langsomt og, når evnerne er til stede, hurtigere flytter deres opmærksomhed fra det materielle selviske liv til de sande åndelige realiteters verden.

Lidt efter lidt koordineres bevidstheden hos guddommelighedens tredje og andet aspekt, og kristusbevidstheden vækkes til aktivitet gennem erfaring i formen. Til personlighedens opnåede erfaring i de tre verdener for menneskelige bestræbelser tilføjer mennesket nu den intuitive, åndelige perception, der er arven til dem, der er bevidste i Guds rige. Parallelt med denne udvikling af menneskets bevidsthed forløber udviklingen af de redskaber, som bringer bevidstheden i forbindelse med en hurtigt ekspanderende verden af sansede indtryk, af intellektuelle begreber og intuitive erkendelser. Udviklingen af selve dette formaspekt vil vi ikke beskæftige os med, ud over at gøre opmærksom på, at bevidstheden flyttes fra ét legeme til et andet, og dens kontaktområde udvides derfor stadigt, hvorved centrene i menneskets æteriske legeme (tre under og fire over mellemgulvet) vækkes i tre store stadier, der dog indbefatter

mange mindre.

1. De begynder at udvikles fra »den lukkede knop til den åbnede lotusblomsts« stadium. Dette sker i løbet af den almindelige evolutionsperiode.
2. Lotuskronbladene bliver vibrerende og levende. Dette er stadiet for personlighedens integration.
3. Hjertet af lotusblomsten, »juvelen i lotusen« bliver ligeledes aktivt levende. Dette er perioden for de sidste stadier på Vejen.

Selve denne udfoldelsesproces frembringes gennem opvågningens fem kriser, således at vi har en tredelt proces og en femfoldig tilskyndelse.

1. Centrene under mellemgulvet er den styrende og dominerende faktor. På dette stadium kommer den tætte materielle beskaffenhed, det lavere begær og den fysiske drift, fuldt ud til udtryk. I de lemuriske tider bragtes dette stadium op til sit højere udviklingsniveau. Sakralcentret var den styrende faktor.
2. Centrene under mellemgulvet bliver fuldstændigt aktive med hovedvægten på solar plexus centret. Dette center bliver efterhånden det store udvekslingssted for alle lavere kræfter og markerer overgangen til et højere legeme, det astrale legeme. Dette var karakteristisk for den atlantiske races udvikling.
3. Strubecentret vækkes, og meget af den lavere energi overføres til strubens aktivitet. Ajnacentret begynder også at blive aktivt, og det frembringer integrerede og skabende personligheder. Dette stadium er karakteristisk for den nuværende ariske race.
4. Hjertecentret vækkes, og solar plexus energi overføres til dette center. På basis af dette frembringes grupper, og der indtræder en ny og mere fuldstændig sans for åndelig

energi. Betoningen flyttes derefter til de bevidsthedstilstande, der åbenbarer Guds rige. Det femte naturrige bliver aktivt skabende på jorden. Dette vil være karakteristisk for den næste store races bevidsthed.

5. Hovedcentret vækkes, og som følge deraf vækkes kundalini-ilden ved rygsøjle's basis. Dette fører til den endelige integration af sjæl og legeme samt tilsynekomst af en fuldendt menneskehed på jorden og vil være udtryk for den sidste race.

Glem ikke, at der til alle tider findes mennesker, som er et karakteristisk eksempel på det ene eller andet af disse forskellige bevidsthedsstadier. Der er i dag kun få på jorden, som er udtryk for så lav en udviklingstilstand som den lemuriske bevidsthed. Der er ligeledes kun få på den yderste ende af *Vejen*, som udtrykker guddommelig fuldkommenhed, og mellem disse to yderligheder findes der alle mulige grader af udvikling og udfoldelse.

Mennesket er således (set ud fra krafttilkendegivelse) en samling modstridende energier og et aktivt midtpunkt for tilskyndende kræfter, som stadigt skifter tyngdepunkt. Disse utallige energistrømme frembyder samlet et forvirrende kalejdoskop af aktive indbyrdes relationer og af strid, idet de gennemtrænger hinanden, er afhængige af hinanden og tilintetgør hinanden indtil det tidspunkt, hvor personlighedens kræfter (som symboliserer den guddommelige mangfoldighed) underkastes eller »bringes på linje« af den dominerende sjæl. Det er det som vi i virkeligheden forstår ved ordet »samklang«. Denne samklang er resultat af:

1. Sjælens herredømme over personligheden.
2. Den nedadstrømmende sjælsenergi, via det mentale og emotionelle legeme, til hjernen, hvorved der skabes undertvingelse af den lavere natur, hjernebevidsthedens

opvågnen til sjælsbevidsthed og en ny samklang af legemerne.

3. Den rigtige indordning - svarende til stråletype - af de energier, der motiverer og dynamisk vækker centrene til aktivitet. Dette fører efterhånden til direkte samklang af centrene langs rygsøjlen, således at sjælsenergi kan passere op og ned gennem centrene fra det styrende center i hovedet. Medens dette sjælsherredømme fuldbyrdes (den dertil nødvendige tid er, set ud fra den begrænsede personligheds bevidsthed, af uhyre lang varighed) fremtræder vehiklernes stråletyper tydeligt, personlighedens stråle begynder at styre livet, og sluttelig begynder sjælsstrålen at dominere personlighedsstrålen og underlægge sig dens aktivitet.

Til sidst overtager monadestrålen herredømmet, idet den absorberer personlighedens og sjælens stråle (ved tredje, respektive femte indvielse), og på den måde er dualiteten endeligt og definitivt overvundet, og »kun den *Ene, som er*, forbliver«.

Vi kan nu beskæftige os med koordineringen af personligheden ud fra de tre fremgangsmåder, der tidligere er omtalt, integrationsteknikken, fusionsteknikken og dualitetsteknikken. Vi vil derfor gå over til nogle af de problemer, en psykolog må befatte sig med, problemer der opstår ved bevidsthedens overføring, intensivering af centrenes energimodtagelse og indstrømning af sjælskraft. Dette vil bringe os frem til et punkt i vor afhandling, hvor strålerne og mennesket i nogen grad er behandlet, og hvor vi efterhånden kan beskæftige os med det tredje afsnit, der har forbindelse med personlighedsstrålen, som vi dermed afslutter. Det vedrører uddannelse, aspiranters og disciples psykologiske skoling og de tendenser, der vil ses i den nye esoteriske psykologi.

2. Koordinering af personligheden

Vi har, om end noget flygtigt, behandlet den kendsgerning, at egoet tilegner sig former, hvorigennem det får mulighed for at komme til udtryk på den guddommelige manifestations forskellige niveauer. Vi bemærkede, at disse former med tiden bliver legemliggørelser for deres guddommelige beboers vilje og formål. Denne beboer er sjælen. Efterhånden, under evolutionscyklen, foregår tre udviklingsforløb:

1. Udtryksformerne udvikles lidt efter lidt som et resultat af:
 - a. successive inkarnationer,
 - b. begærimpuls og deraf følgende aktivitet,
 - c. tolkning af erfaring som bliver mere intensiv, korrekt og hensigtsmæssig, eftersom tiden går.

2. Selvet i, eller identificeret med, formnaturen:
 - a. bliver langsomt bevidst og følgelig intelligent aktivt i de tre verdener for menneskets evolution,
 - b. flytter successivt sin opmærksomheds fokusering fra ét legeme til et andet og når derved i bevidstheden højere og højere erkendelsesstadier, indtil vejen for stræben og opnåelser bliver Vejen tilbage, og begæret efter identifikation med formen forvandles til aspiration efter selverkendelse. Senere følger identifikation med selvet på dets eget bevidsthedsniveau,
 - c. nyorienterer sig og lader okkult set »det hidtil attråværdige tilbage og stræber efter det, som hidtil ikke var kendt«.

3. Aspiranten passerer et mellemstadium i evolutionsprocessen, hvor den »guddommelige tiltrækning«

fortrænger de tre verdener tiltrækning. Dette stadium falder i fem dele:

- a. En periode, hvor dualitet og mangel på styring erkendes.
- b. En periode, hvor selvbeherskelse gør sig gældende gennem følgende processer:
 1. Decentralisering.
 2. Forståelse af den opgave, der ligger forude.
 3. Udforskning af formlivets natur ved den guddommelige iagttagelse.
 4. Guddommelig tilkendegivelse, udøvet med forståelse og i praksis ved hjælp af formen.
- c. En periode, hvor samklang finder sted, og formen (gennem forståelse og øvelse) gradvis underordnes selvets krav og begynder at virke i harmoni med dette selv.
- d. En periode, hvor formerne stadig hyppigere bringes i samklang og -
 1. integreres til en fungerende, aktiv personlighed,
 2. drives frem ved deres eget dominerende, integrerede personlighedsliv,
 3. beherskes gradvis af selvet og sammensmeltes til et redskab for virksom verdenstjeneste,
 4. forenet med sjælen i hensigt og formål.
- e. En periode, hvor personlighedsstråle og sjælsstråle forenes til én samlet energi, med personlighedsstrålen som kvalitet og supplement til sjælsstrålen, hvorved sjælens formål muliggøres i de tre verdener.

Således gør vi fremskridt, hvorved form og bevidsthed, tilsynekomst og kvalitet føres sammen og guddommelig enhed

opnås. Således ophører den hidtil oplevede dualitet, der så længe har hindret aspiranten.

To aspekter af dette spørgsmål fortjener vor opmærksomhed. Det ene vedrører den forløbne evolutionscyklus, der har bragt aspiranten til et punkt for en opfattet dualitet, en påfølgende kamp og en vanskeligt opnået nyorientering hen imod virkeligheden. Denne periode har, mht. alle nuværende formål, været tilstrækkeligt behandlet af den eksoteriske og esoteriske videnskab. Den anden er den periode for maksimal fuldkommengørelse, der til sidst opnås som resultat af kampen. Den ene periode ligger langt bag os, og den intelligente menneskehed har vandret langt hen imod virkeliggørelsens periode; den anden periode ligger endnu langt forude. Vi vil begrænse vore studier til aspirantens opgave, mens han nyorienterer sig på prøvestadiets vej og bliver mere og mere bevidst om de højere værdiers verden og om Guds riges eksistens. På denne vej fornemmer han sin dualitet på en næsten smertelig måde og begynder at stræbe efter enhed. Dette er i dag opgaven for et stort antal aspiranter i verden. Længslen efter denne nyorientering er så udbredt, at den har fremkaldt den nuværende verdensomvæltning, og den er den åndelige årsag til de ideologiske konflikter, der nu foregår i alle lande.

Vi vil beskæftige os med verdens disciple, som efter den ønskede nyorientering lærer, hvor grundlæggende nødvendigt det er at integrere personligheden, for derefter at gå videre for at opnå kontakt eller fusion med selvet, egoet eller sjælen. Det vil være klogt nøje at huske disse tre stadier, eftersom alle de mange moderne psykologiske problemer hviler på:

1. Nyorienteringsprocessen med dens konsekvenser for personligheden, der betyder omvæltning og uro.
2. Integrationsprocessen, der foregår i den intelligente menneskeheds lavere natur, og som uundgåeligt leder til dualitet og konflikt.

3. Fusion af personlighed og sjæl *i bevidstheden* og de medfølgende fysiologiske og personlige virkninger, der skaber problemer og psykologiske dilemmaer hos den højt udviklede aspirant og discipel. På dette stadium opstår de såkaldte »mystiker-sygdomme«.

Vi vil også, ganske kort, berøre den indviedes bestræbelser, når han i tjeneste for Planen arbejder gennem og med personlighedens mekanisme, som han har underlagt sig. Han bliver - som fungerende sjæl og legeme (forenet, harmoniseret og brugt) - gradvis vidende om en endnu højere syntese. Efter tredje indvielse gør han en fornyet indsats for at skabe en endnu mere inklusiv sammensmeltning og integration - denne gang med monaden eller livsaspektet. Om dette stadium kan der ikke siges meget, vi nu kan drage nytte af. Undervisning, som ville være forståelig for en indviet af tredje grad, ville være nytteløs og uforståelig for selv den virkelig integrerede og højt intelligente discipel, i særdeleshed da sådan en undervisning nødvendigvis gives ved at benytte meget abstrakte og komplicerede symboler, der kræver omhyggelig analyse og fortolkning. Denne art højere undervisning gives ikke ved hjælp af ord, hverken talte eller skrevne.

a. Syv integrationsmetoder eller -teknikker

Lad os nu gå over til de syv integrationsmetoder og huske, at vi her skal beskæftige os med *integration* af den trefoldige lavere natur til en aktiv, bevidst personlighed, forud for dennes fuldstændige *sammensmeltning* med sjælen. Vi må ligeledes huske, at vi har at gøre med manifestationens bevidsthedsaspekt og dets opfattelse og forståelse af selve hensigten og sandheden. Vi er så tilbøjelige til altid at tænke ud fra form og formaktivitet, at det er påkrævet igen og igen at gentage nødvendigheden af at tænke i vendinger som

bevidsthed og bevidst erkendelse, der fører til den endelige indsigt. Når hensigten og sandheden opfattes, bringes personlighedens vilje (dvs. den isolerede persons vilje, styret af den konkrete, analyserende tanke) og sjælens vilje, der er udtryk for sjælenes Hierarki eller Guds rige, i direkte konflikt. I det fjerde naturrige, det menneskelige, er den styrende faktor begæret, der fører til aspiration. I det femte naturrige, det åndelige, er den styrende faktor den guddommelige hensigt eller Guds vilje. Vi vil se, at denne hensigt, skønt fri for det, vi kalder begær, tilskyndes ved kærlighed, der udtrykkes gennem hengivenhed og tjeneste og da kommer til fuldt udtryk på det fysiske plan.

Som det helt naturligt må formodes, findes der en teknik eller metode for enhver af de syv stråler. Det er egoets eller sjælens stråle - som i de tidlige stadier slumrer i formen - der okkult anvender disse integrationsmetoder. Sjælen er essentielt den integrerende faktor, der viser sig i de tidlige og ubevidste stadier som livsprincippets kohæsion, der holder formerne sammen under inkarnationen. I de senere og bevidste stadier viser den sin kraft ved at anvende disse metoder - til beherskelse og forening - på personligheden. De hverken benyttes eller kan benyttes af mennesket, før han er en integreret personlighed. Dette har man ofte glemt, og mennesker har gjort krav på discipelskabets rettigheder og indiviellsens kompetance, inden de endnu var integrerede personer. Det har medført ulykke, og hele spørgsmålet om discipelskab og indvielse er kommet i miskredit.

Det er vanskeligt at fremføre formålet med disse teknikker og deres beskaffenhed på en let forståelig måde. Alt hvad der kan gøres, er at vise de syv fremgangsmåder, således som de anvendes på det lavere menneskes legemer, der hurtigt kommer i samklang, dvs. koordineres. Vi vil opdele vort emne i to dele for at skabe klarhed og for at kunne forstå betydningen. Den første del omhandler metodens første stråle aspekt, der

anvendes på formnaturen og frembringer nedbrydning ved krystallisering. Det fremkalder »formens død«, for at den »atter kan opstå og leve«. Anden del omhandler metodens anden stråle aspekt, hvorved genopbygning, reabsorbering og erkendelse af formen finder sted i det lys, der spredes omkring og kastes over og på personligheden. I det lys ser mennesket lys og bliver til sidst en lysbærer.

Det, jeg har at sige om hver enkelt stråle og dens virkning med henblik på at integrere personlighederne hos de enkelte mennesker på denne stråle, vil blive meddelt ved hjælp af en integrationsformel. Denne vil også blive opdelt i to dele, der vil omhandle de processer i tid og rum, som medfører personlighedens integration.

De ord, der i samtlige tilfælde dækker processen, er *samklang* eller *koordinering*, *krise*, *lys*, *åbenbaring*, *integration*. Under hver stråle vil vi således få:

1. Integrationsformlen.
2. Dens dobbelte anvendelse, dvs. for både nedbrydning og genopbygning, med en kort angivelse af processen og resultatet.
3. Processens slutstadium, hvor mennesket
 - a. bringer de tre legemer i *samklang*,
 - b. gennemgår en evokations-*krise* og derved, som *Bhagavad Gita* siger, »manifesteres gennem sjælens magiske kraft«,
 - c. går ind i en *lysets* fase, hvor mennesket klart ser det næste skridt, der skal tages,
 - d. får Planen *åbenbaret* og får at vide, hvad han har at udrette i forbindelse dermed,
 - e. *integrerer* de tre legemer til en helhed og således er beredt for den fusionsteknik, der hører til hans stråletype.

Dette vil føre os til det andet punkt, der vedrører *fusionsteknikken* og personlighedsstrålens fremkomst og aktivitet.

Hvad forstår vi i grunden ved *integration*? Vi er tilbøjelige til at strø om os med ord, tankeløst, let og ukorrekt, men eftersom vi beskæftiger os med en udvikling, der for mennesket bliver mere og mere almindelig, ville det gavne kort at definere ordet integration og søge at forstå en eller to af dets vigtigste implikationer. Integration må betragtes som et nødvendigt skridt forud for indtræden (fuldt vågent og bevidst) i det femte eller åndelige rige. Vi betragter det fysiske legeme som et fungerende aggregat af fysiske organer, og hvert organ har sine funktioner og formål. Når de er forbundet og virker sammen, danner de en levende organisme. De mange dele udgør en helhed, der virker, for menneskets vedkommende, under ledelse af den intelligente, bevidste tænker, sjælen. Samtidig er denne bevidste form langsomt ved at nå et punkt, hvor integration i den større helhed bliver ønskværdigt og til sidst opnås - igen vågen og bevidst. Denne bevidste assimileringssproces gennemføres progressivt ved delens gradvise integrering i familieenheden, nationen, den sociale orden, den eksisterende civilisation, nationernes verden og endelig i selve menneskeheden. Denne integration er både fysisk i sin art og samtidig en mental holdning. Menneskets bevidsthed vækkes gradvis, således at det erkender relationen til helheden og ligeledes den indbyrdes relation mellem alle dele indenfor helheden.

Det menneske, som er vågnet til fuld bevidsthed i de forskellige aspekter af sin natur, - emotionelt, mentalt og egoisk - erkender sig selv først og fremmest som en personlighed. Han integrerer sine forskellige legemer med deres forskellige bevidsthedstilstande til én aktiv virkelighed. Han er da definitivt en personlighed og har passeret en vigtig milepæl på Vejen tilbage. Det er det første store skridt. Evolutionsprocessen vil uundgåeligt forårsage, at denne

enestående begivenhed finder sted for ethvert menneske, men den kan fremkaldes (og det sker mere og mere i vor tid) ved mentalt at arbejde med opgaven og intelligent at overveje relationen mellem delen og helheden. Man vil da erfare, at den rent selviske, materielle personlighed efterhånden opnår en tilstand, hvor mennesket vil være bevidst om en integreret aktivitet og styrke, fordi han

1. har udviklet og integreret sine enkelte »dele« til en helhed,
2. har studeret og brugt sin omgivelse eller den helhed, som hans personlighed kun er en del af, på en sådan måde, at den bidrager til hans ønsker, hans fremgang, og til opnåelse af en position. For at opnå dette har han nødvendigvis måttet yde et levende bidrag til helheden for at vække dens integrerende kraft. Hans motiv kan imidlertid, da det er rent selvisk og materielt i sine mål, kun føre ham et vist stykke ad vejen mod den højere integration.

Det uselviske, åndeligt orienterede menneske integrerer ligeledes sine forskellige aspekter til en fungerende helhed, men hans aktivitet koncentrerer sig om *at bidrage*, ikke om at erhverve, og ved virkningen af den højere lov, loven om tjeneste, integreres han ikke alene som menneske i det område, der repræsenterer den almindelige civilisation, men også i den større og mere omfattende verden af bevidst aktivitet, som vi kalder Guds rige.

Menneskehedens fremskridt forløber fra én *realiseret* integration til den næste; menneskets grundlæggende integritet befinder sig imidlertid i bevidsthedens rige. Dette er et meget vigtigt udsagn. Det kunne - lidt flygtigt og generelt - siges, at:

1. I de lemuriske tider opnåede menneskeheden integrationen af det vitale eller æteriske legeme og det fysiske legeme.
2. I de atlantiske tider tilføjede menneskeheden endnu en del, dvs. den astrale natur, til den allerede opnåede syntese, hvorved det psykiske menneske blev til. Han var levende

og samtidig sensitiv og modtagelig over for sine omgivelser på en mere omfattende og mere speciel måde.

3. I vor ariske race i dag, er menneskeheden optaget af at tilføje endnu et aspekt, den mentale natur. Til de tidligere opnåede kendsgerninger, dvs. til liv og sensitivitet, føjer mennesket hurtigt fornuft, mental opfattelsesevne samt sindets og tankelivets andre kvaliteter.
4. Den fremskredne menneskehed på prøvestadiets vej sammensmelter disse tre guddommelige aspekter til en helhed, som vi kalder personligheden. Mange hundredtusinde, der i øjeblikket befinder sig på denne vej, virker, føler og tænker samtidigt, og derved forener de disse funktioner til én aktivitet. Denne personlighedssyntese kommer på discipelskabets vej under ledelse af det indre åndelige menneske.

Denne integration skaber koordinering eller samklang, og - når mennesket har opnået den - gennemgår han til sidst en nyorienteringsproces. Derved åbenbares for ham, mens han langsomt ændrer sin retning, en endnu større helhed - menneskeheden. Senere, på indvielsens vej, vil den *helhed* åbenbare sig for ham, som selve menneskeheden blot er et udtryk for. Det er virkelighedens subjektive verden, som vi for alvor træder ind i, når vi bliver medlemmer i Guds rige.

5. På prøvestadiets vej, om end først under de senere stadier, begynder mennesket bevidst at tjene menneskeheden gennem sin integrerede personlighed, og da fortrænger bevidstheden om den større og mere omfattende helhed gradvis hans individuelle og separatistiske bevidsthed. Han erkender, at han kun er en del.
6. På discipelskabets vej fortsætter integrationsprocessen ind i Guds rige, sjælenes rige, indtil tredje indvielse er fuldbyrdet.

Alle disse forskellige integrationer resulterer i en eller anden

form for aktivitet. For det første er der personlighedens selviske og separatistiske tjeneste, hvor mennesket ofrer meget for egen interesse og eget begær. Derefter kommer tjeneste for menneskeheden, og til sidst tjeneste for Planen. Imidlertid er den integration, vi først og fremmest skal beskæftige os med under vort studium af de *syv integrationsmetoder*, integrationen af selve personligheden, som gennem tjeneste for menneskeheden og Planen integreres i den helhed, den er en del af. Husk på, disse stråleteknikker *vil sjælen pånøde personligheden, efter at denne i nogen grad er blevet integreret til en fungerende enhed* og derfor er modtagelig over for sjælen, den styrende intelligens.

Første stråle

»*Kærligheden til magt* skal dominere. De former, der ikke udøver magt, skal desuden afvises.

Ordet går fra sjæl til form: 'Stå op. Ban dig vej ud i livet. Nå et mål. For dig skal der ikke være en cirkel, men en linje.

Forbered *formen*. Lad øjnene se fremad, ikke til nogen side. Lad ørerne være lukket for alle ydre stemmer og hænderne være knyttet, legemet anspændt og tanken årvågen. Følelse anvendes ikke til fremme for Planen. Kærlighed indtager dens plads.'

Symbolet for et bevægeligt lyspunkt viser sig over panden. Livets grundtone, skønt ikke ytret, høres dog stadigt tydeligt. 'Jeg vækker magt. Jeg er den Ene. Vi er en magtenhed. Og alt gælder den *Enes* magt og herlighed.'«

Således er tankemønstret og livsprocessen for mennesket på første stråle, som i første række søger at styre sin personlighed og dernæst at beherske sine omgivelser. Hans fremgang består i »opnået herredømme, det at være styret og dernæst igen at styre«. I begyndelsen er hans motiv selvisk og separatistisk,

men det resulterer i manglende tilfredsstillelse. Et højere mål ses og opnås som følge af tjeneste for Planen, indtil det tidspunkt er inde, hvor første stråle mennesket kan blive betroet at være Guds tilintetgørende engel - englen, der skaber liv ved at tilintetgøre formen. Sådanne integrerede personligheder er i begyndelsen ofte ubarmhjertige, selviske, ambitiøse, selvcentrerede, grusomme, ensidige, uforsonlige, de viger ikke, er bevidste om, hvad der har betydning samt om handlingens resultater, men de har ikke i sinde at ændre sig eller ændre deres retning - de går videre mod deres mål. De tilintetgør og river ned for at stige til større højder på ruinerne af deres tilintetgørelse. På denne måde stiger de og når op. De træder på andre mennesker og på de små skæbner. De benytter deres omgivelser som redskab for deres vilje og fortsætter ubarmhjertigt deres vej. En mennesketype, som udtrykker alle disse egenskaber, findes overalt i livet, og hvor der arbejdes. Det menneske er en tilintetgørende kraft i sit hjem, sin forretning eller sin nation.

Alt dette er muligt, fordi den første stråle på dette stadium har integreret personlighedsvehiklerne og samtidig har opnået kontrol over dem. Mennesket fungerer som en *helhed*.

Denne proces og fremgangsmåde fører efterhånden mennesket frem til et *krisepunkt* - en krise, der er baseret på den uforanderlige kendsgerning, at hans guddommelige natur eller eksistens ikke vedblivende kan være tilfreds med at opnå magt i personlig forstand og i en materiel verden. Magt, der bruges selvisk, udmatter sin bruger og vækker en magt, der retter sig mod ham selv; derved tilintetgøres han, fordi han har tilintetgjort. Han bliver adskilt fra sine medmennesker, fordi han i sin natur har været isoleret og adskillende. Han vandrer alene, fordi han har råbt til verden: »Jeg tåler ingen ledsager, jeg står alene.«

Denne evokationskrise medfører for ham en ændring i det indre, som da medfører en retningsændring, en forandring af

hans fremgangsmåde og en anden holdning. Det beskrives i *Den gamle kommentar* (hvor disse teknikker kan findes) i følgende vendinger:

»Den, som går lige frem, vender om på sin vej. Han går tilbage til sit livs centrum, og dér venter han. Han rækker sine arme ud og råber: 'Jeg kan ikke stå og gå alene'. Og mens han står således, dannes et kors, og på det kors indtager han sin plads - sammen med andre.«

Ved denne retningsændring føres han tilbage til sit væsens centrum, hjertet; hans fremgangsmåde ændres, idet han, i stedet for at gå lige frem, tålmodigt venter og søger at fornemme. En holdningsændring ses, idet han rækker sine arme ud mod sine medmennesker - mod den større helhed - og på den måde bliver inklusiv.

Idet han således står stille i centrum og i sit indre søger at være modtagelig over for omgivelserne, taber han sig selv af syne, og lyset vælder ind. Det er, som om sløret løftes. Det første, der åbenbares ham i dette lys, er det forfærdende syn af det, han har tilintetgjort. Han udsættes for det, som esoterisk kaldes »lyset, der chokerer«. Langsomt og møjsommeligt, ved at bruge hele sin koordinerede personligheds kraft, og ved i sin fortvivlelse at påkalde sin sjæls magt, begynder han målrettet at genopbygge, hvad han har tilintetgjort. Ved opbygningen løfter han hele strukturen op på et højere niveau, højere end det, han hidtil har været i berøring med. Dette er opgaven for tilintetgørerne og ligeledes opgaven for dem, der arbejder med civilisationer, og som kan betros at virke som tilintetgørende formidlere i samklang med Planen.

Det er interessant at notere sig, når dette stadium er nået (genopbygningens stadium, som første stråle mennesket opfatter det), vil mennesket sædvanligvis gennemgå fire inkarnationer, i hvilke han først og fremmest er »mennesket i

centrum«, et fokuseringspunkt for ubevægelig kraft. Han er sig sin kraft bevidst, den han erhvervede, medens han fungerede som selvisk tilintetgører, men han er også bevidst om nederlag og formålsløshed. Derefter gennemgår han en inkarnation, hvor han begynder at omstille sig til en anden type aktivitet, og i de tilfælde vil han besidde en tredje eller syvende stråle personlighed. I tredje inkarnation begynder han definitivt med genopbygningen og virker da gennem en anden stråle personlighed, indtil han i fjerde inkarnation kan fungere sikkert gennem en første stråle personlighed uden at miste sin åndelige balance, om vi kan bruge et sådant udtryk. Gennem denne type personlighed kan hans første stråle sjæl ytre sig, fordi disciplen har »genvundet følelse, opnået en guddommelig følelse og fyldt sit ventende hjerte med kærlighed«. I tilfælde som disse befinder det astrale legeme sig sædvanligvis på anden stråle, det mentale legeme på fjerde stråle og det fysiske legeme på sjette stråle. Dette tjener til at afbalancere eller udligne intensiteten af personlighedens og sjælens første stråle vibrationer. Det er i selve nyorienteringens tredje liv, at mennesket belønnes for, at han har standset sin selviske stræben, og Planens aspekter åbenbares da for ham.

Anden stråle

»'Igen står jeg; et punkt i en cirkel, og dog mig selv.'

Kærlighed til at elske skal dominere, ikke kærlighed til at blive elsket. Evnen til at trække til sig skal dominere, men en dag vil denne evne ikke mere trænge igennem til formernes verden. Det er det første skridt hen imod en dybere søgen.

Ordet går ud fra sjæl til form: 'Frigør dig for alt hvad der omgiver dig, det rummer intet for dig, se så på mig. Jeg er den Ene, som bygger, opretholder og drager dig videre og op. Se på mig med kærlighedens øjne og søg den vej, der fører fra den ydre cirkel til punktet.

Jeg, i punktet, opretholder. Jeg, i punktet, tiltrækker. Jeg, i punktet, styrer og vælger og hersker. Jeg, i punktet, elsker alle, drager dem til centrum og går fremad sammen med de vandrende punkter mod det store centrum, hvor det Ene punkt står'. Hvad forstår du ved dette *bud*?«

Med hensyn til denne anden stråle vil det være rigtigt at erindre, at alle stråler kun er understråler af den anden stråle for kærlighed-visdom. Den Ene i centrum, som er »punktet inden for cirklen« af selve manifestationen, har tre hovedkvaliteter: liv eller aktivitet i form, kærlighed og evne til abstraktion. Det er guddommens sidstnævnte to kvaliteter, vi beskæftiger os med i disse formler, og (i forbindelse med anden stråle) fremtræder dualiteterne attraktion og abstraktion, begge latente og begge i stand til fuldkommen aktivitet inden for deres eget område.

Der opstår altid et øjeblik i aspirantens liv, hvor han med forundring begynder at tænke over den reaktion, at han ikke længere finder nogen tilfredsstillende ved kendte ting. Det gamle liv, præget af begær efter velkendte livsudtryk og former ophører at tiltrække hans interesse. Dragningen eller den tiltrækkende kraft fra den *Ene* i centrum (som er hans sande selv) svigter ligeledes. Den er endnu ikke en fortrolig »kalden«. Aspiranten forbliver i en utilfredsstillende tilstand og med en stadigt dybere følelse af meningsløs tomhed, »hængende i periferien« af den guddommelige »grænsning«, som han selv har oprettet. Det er på dette tidspunkt og i denne situation, han må reflektere over og anvende denne formel.

Her kunne indskydes det spørgsmål: Hvilken fremgangsmåde kan der anvendes, og hvorledes kan den bruges rigtigt? Det er ikke muligt at uddybe dette spørgsmål, udover at gøre opmærksom på, at alle de med raja yoga systemet forbundne meditationsprocesser tager sigte på at bringe aspiranten til et punkt af så intens indre fokusering og årvågen mental

ubundethed, at han vil være i stand til at anvende disse formler med forståelse, effektivitet og kraft i overensstemmelse med hans stråletype. Hans meditation har skabt den fornødne *samklang*. Der er derfor en direkte vej eller linje (symbolsk talt) mellem det tænkende, meditative, reflekterende menneske ved periferien af sjælens indflydelse og selve sjælen, den som er i centrum. Evokationskrisen lykkes, når først denne kontaktlinje, denne antahkarana, er oprettet og erkendt og efterfølges af en krise af intens aktivitet, hvori mennesket okkult »frigør sig fra det fjerneste punkt på livets ydre rand og målbevidst styrer hen imod det centrale punkt«. Således lyder *Den gamle kommentar*, der så ofte har været citeret på disse sider.

Det er ikke muligt at gøre andet end at give disse ideer symbolsk form, og overlade forståelsen af sjælens mysterier til dem, hvis sjælsindflydelse når ud til den nævnte periferi, og dér *erkendes som det, den er*. Denne krise varer sædvanligvis længe, meget længere, end det er tilfældet, når det drejer sig om en aspirant på første stråle. Har imidlertid anden stråle aspiranten forstået og udnyttet muligheden og kan se linjen mellem sig selv og selve centrum, da »bryder lyset ind«.

Denne kriseperiode udgør det største problem for vor tids fremskredne aspiranter og vækker følgelig psykiaterens og psykologens interesse. Men, i stedet for at betragte vanskelighederne som et tegn på fremskridt og på et forholdsvis højt udviklingsniveau - og således som en anledning til opmuntring - betragtes de som en sygdom i sindet og personligheden. I stedet for at se, at tilstanden kræver forklaring og forståelse, men ikke virkelig bekymring, gøres der forsøg på at standse vanskelighederne ved eliminering og ikke ved at løse problemet. Det kan betyde en midlertidig lettelse for personligheden, men sjælens virke i den bestemte livscyklus vil hindres, og en forsinkelse blive følgen. Dette problem vil vi senere befatte os med.

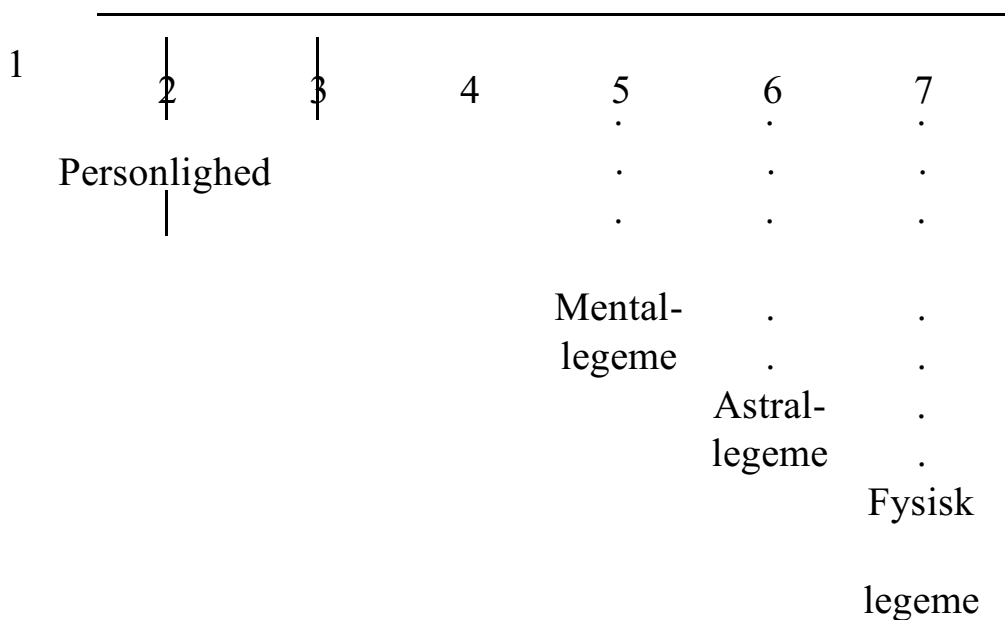
Lys åbenbarer, og *åbenbaringens stadium* følger nu. Dette lys på vejen frembringer evnen til at se, og dette syn viser sig som:

1. En vision om mangler. Lyset åbenbarer for mennesket, hvordan han er, eller hvorledes sjælen ser personligheden.
2. En vision om det næste skridt fremad, som, når det er taget, viser den fremgangsmåde, der skal følges.
3. En vision om dem, der vandrer samme vej.
4. Et glimt af »skytsenglen«, som er den svage genspejling af nærværelsens engel, solenglen, der vandrer sammen med hvert menneske fra fødselsøjeblikket til døden, og som legemliggør så meget af det lys, der er til rådighed, og som mennesket - i et givet øjeblik på evolutionsvejen - kan anvende og give udtryk for.
5. Et flygtigt glimt (i ophøjede og sjældne øjeblikke) af selve nærværelsens engel.
6. Til visse tider, når det skønnes nødvendigt, et glimt af mesteren for et menneskes strålegruppe. Denne erfaring kan sædvanligvis deles i to stadier og årsager:
 - a. I de tidlige stadier, medens der endnu hersker illusion og blændværk, er det, der kontaktes, en vision om den astrale illusoriske form på blændværkets og illusionens plan. Det er derfor ikke et glimt af mesteren selv, men af hans astrale symbol eller den form, hans hengivne disciple og tilhængere har opbygget.
 - b. Mesteren selv kontaktes. Dette kan ske, når disciplen har virkeliggjort de fornødne integrationer af den tredobbelte lavere natur.

På dette tidspunkt af »integration som resultat af åbenbaring«, sker fusionen af personlighedsstrålen med den egoiske stråle. Dette spørgsmål vil vi behandle senere, men her bør nævnes en

kendsgerning, der hidtil ikke har været fremhævet eller belyst. Det drejer sig om, at *personlighedsstrålen altid er en understråle af den egoiske stråle*, på samme måde som de syv store stråler i vort solsystem er de syv understråler af den kosmiske stråle for kærlighed-visdom, eller vort solsystems syv plan er det kosmisk fysiske plans syv underplan. Lad os for eksempel antage, at et menneskes egoiske stråle er den tredje stråle for aktiv intelligens eller tilpasning, og hans personlighedsstråle er den anden stråle for kærlighed-visdom. Denne personlighedsstråle er den anden understråle af tredje stråle for aktiv intelligens. Desuden kunne der være følgende stråler til at styre de tre personlighedsvehikler:

Egoisk stråle - tredje stråle for aktiv intelligens

Det er en værdifuld henvisning, som alle studerende bør huske og forstå. Tænk over spørgsmålet, det forklarer sig selv, og forstås det, vil det være muligt at løse følgende problemer:

1. Samklang dvs. koordination
2. Den mindste modstands vej
3. Substitutionens processer
4. Transmutationens alkymi
5. Områderne for:
 - a. Tjeneste
 - b. Bibeskæftigelse
 - c. Erhverv

Den manglende balance kan ses, når opstillingen studeres, og mennesket derved kan nå til forståelse af, hvad han har at gøre. Studeres de to formler for første og anden stråle, vil det være klart, hvorfor disse to store stråler i menneskeheden (og også i solsystemet) altid er så nært forbundet, og hvorfor alle esoteriske skoler over hele verden overvejende er udtryk for disse to stråler. På et vist stadium af vejen flytter alle stråler, der styrer det mentale legeme, deres fokusering over på den første og anden stråle via den tredje stråle. Den tredje stråle indtager samme position over for de andre stråler, som solar plexus centret indtager over for de øvrige seks centre, idet den udgør et stort udvekslingssted. Den første stråle baner vej, gennemtrænger og frembringer den linje, ad hvilken lyset kommer; den anden stråle er »lysbæreren« og supplerer den første stråles arbejde. Et studium af mestrene M. og K.H.'s aktiviteter og fælles bestræbelser kan tjene til at klargøre dette. Deres indbyrdes arbejde er uundværligt for dem, ganske som liv og bevidsthed er uundværlige for hinanden, og uden dem er formen helt værdiløs.

Tredje stråle

»Medens jeg trækker i livets tråde, står jeg, indfiltret i mit selvskabte blændværk. Omgivet er jeg af det stof, jeg har vævet. Jeg ser intet andet.»

'*Kærlighed til sandhed* skal herske, ikke kærlighed til mine egne tanker eller kærlighed til mine ideer eller former; kærlighed til den beordrede fremgangsmåde skal herske, ikke kærlighed til min egen vilde aktivitet.'

Ordet går ud fra sjæl til form: 'Vær stille. Lær at stå tavs, rolig og uden frygt. Jeg, i centrum, *er*. Se op, tag denne tråd op, ikke de mange tråde, som du i æoners løb har vævet. Disse holder dig fangen. Vær stille. Jag ikke fra det ene punkt til det andet, lad dig ej heller bedrage af de ydre former og det, der forsvinder. Bag formerne står væveren, og han væver i tavshed'.«

Det er denne *fremtvungne* stilhed, der frembringer den virkelige samklang. Det er ikke meditationens stilhed, men levemådens. Aspiranten på tredje stråle er tilbøjelig til at spille megen energi på at bevare de glamourøse former, han vedblivende omgiver sig med. Hvorledes kan han nå sit mål, når han uophørligt løber hid og did - vævende, manipulerende, planlæggende og arrangerende? Han kommer ingen vegne. Altid er han optaget af fjerne mål, af det, der kan virkeliggøres i en eller anden fjern fremtid, og det lykkes ham aldrig at nå det umiddelbare mål. Han er ofte udtryk for og eksempel på spild af energi. Han væver for fremtiden, glemmer, at hans lille stykke vævning er en reel del af et stort hele, og at der kan komme tider - mens forholdene ændres - hvor hans omhyggeligt lagte planer og tidligere års drømme forstyrres, og resultatet bliver formålsløst.

For at modvirke dette må han forholde sig roligt i centrum og (i det mindste en tid) holde op med at væve; han må ikke længere skabe muligheder for sig selv, men imødekomme de muligheder, der kommer på hans vej (en helt anden ting) og koncentrere sig om det behov, der skal opfyldes. Det er noget helt andet og frembringer en helt ny psykologisk holdning. Når han kan gøre det og er villig til at udvise guddommelig

uvirksomhed, (set ud fra en forblændet tredje stråle holdning) vil han opdage, at han pludselig har opnået *samklang*. Denne samklang skaber selvsagt *en krise*, der kendetegnes ved to kvaliteter:

- a. Dyb fortvivelse. Det er en vanskelig og virkelig ulykkelig periode, fordi det dæmmer i hans bevidsthed, hvor relativt nytteløs hans vævning og manipulationer er, og hvilket problem han frembyder for de andre vævere.
- b. Den kvalitet, der kan udtrykkes som beslutning om at stå i åndelig væren og forstå betydningen af den gamle aforisme, der ofte er givet til tredje stråle aspiranter:

»Hold op med dit virke. Gå ikke selve Vejen, før du har lært kunsten at stå stille.

Studér edderkoppen, broder, den er ikke indfiltret i sit eget spind, som du i dag i dit.«

Denne krise vækker en forståelse, der, som mange vil erkende, er et aspekt af *lys*. Aspiranten begynder langsomt at arbejde med Planen, som den er, og ikke, som han tror den er. Mens han arbejder, kommer *åbenbaringen*, og han ser tydeligt, hvad han har at gøre. Sædvanligvis indebærer dette, at han først og fremmest river sig løs og befrier sig fra egne ideer. Denne proces tager megen tid, og svarer til den tid, der spildtes på opbygning af det langvarige blændværk. Tredje stråle aspiranten er altid mere langsom til at lære end anden stråle aspiranten, ganske som første stråle aspiranten lærer hurtigere end anden stråle aspiranten. Når han imidlertid har lært at være rolig og stille, kan han nå sit mål hurtigere. Anden stråle aspiranten må opnå den stilhed, der altid er til stede i stormens hjerte eller i en strømhvirvels centrum. Tredje stråle aspiranten må opnå en mølledams ubevægelige stilhed, hvad der er ham meget imod.

Når han imidlertid har lært det, finder integrationen sted.

Mennesket er rede til at udføre sin del.

Det er interessant at lægge mærke til, at det første resultat af disse tre formlers anvendelse for klarhedens skyld kan udtrykkes med hvert sit ord. Disse ord angiver de første og mest enkle skridt på vejen til enhedsskabelse. De rummer de mest enkle aspekter af den nødvendige teknik.

Første stråle..... Inklusivitet
Anden stråle..... Centralisering
Tredje stråle..... Stilhed

Det her nævnte vil være tilstrækkeligt for de tre store strålers integrationsmetode. Vi vil nu behandle de formler, der angiver integrationsmetoderne for de fire mindre stråler, og flygtigt se på de muligheder, de indeholder. I forbindelse med hver stråle vil vi fremhæve de samme fem stadier ved hver metode eller teknik:

1. Samklang eller koordinering
2. En evokationskrise
3. Lys
4. Åbenbaring
5. Integration

Samtidig vil vi huske, at den samklang eller koordinering, vi hidtil har beskæftiget os med, vedrører en udtryksform, og denne opnås gennem disciplin, meditation og tjeneste. Disse integrationsteknikker vedrører imidlertid etableringen af en bevidsthedskontinuitet inden for de koordinerede former. Derfor begynder vi med koordineringen i stedet for at slutte med den.

Fjerde stråle

»Midtvejs står jeg mellem de modstridende kræfter. Jeg længes efter harmoni og fred og efter den skønhed, der er

et resultat af enhed. Jeg ser de to. Jeg ser intet andet end modstridende kræfter, og jeg, den ene, står i cirkelns centrum. Fred kræver jeg. Mit sind har besluttet det. Enhed søger jeg med alt, men formen skiller. Krig finder jeg overalt og isolation. Alene står og er jeg. Jeg ved for meget.'

Kærlighed til enhed skal herske og kærlighed til fred og harmoni. Dog ikke den kærlighed, der er baseret på længsel efter befrielse, efter egen fred, efter enhed, der fører det med sig, som er behageligt.

Ordet går ud fra sjæl til form: 'Begge sider er ét. Der er ingen krig, ingen uenighed og ingen isolation. Fra det punkt, hvor du står, ser de modstridende kræfter ud til at kæmpe. Gå et skridt frem. Se klart med den indre visions åbne øje, og du vil finde ikke to, men én, - ikke krig, men fred, - ikke isolation, men et hjerte hvilende i centrum. Således skal Herrens skønhed stråle frem. Timen er inde'.«

Man bør erindre, at denne fjerde stråle i særlig grad er strålen for det fjerde skabende hierarki, det menneskelige rige, og derfor har speciel relation til menneskets funktioner, forhold og tjeneste som formidlergruppe, som en brobyggende gruppe på vor planet. Denne formidlergruppes *funktion* er at legemliggøre en type energi, enhedsskabens energi. Denne er i det væsentlige en helbredende kraft, der bringer alle former til endelig fuldkommenhed gennem det iboende livs kraft, som den bliver fuldkommen ét med. Denne tilstand fremkaldes gennem sjæls- eller bevidsthedsaspektet, der er kvalificeret af den pågældende stråle. *Forbindelsen* mellem den menneskelige familie og den guddommelige plan består i den opgave at bringe de tre højere riger på vor planet i nær forbindelse med de tre lavere naturriger, og på den måde udgøre et udvekslingssted for guddommelig energi. Den *tjeneste*, menneskeheden skal yde, er at skabe enhed, harmoni og

skønhed i naturen, således at sjælen i alle former bliver til én fungerende enhed. Dette virkeliggøres først individuelt, derefter i gruppeformation, og sluttelig gennem et helt naturrige. Når det sker, vil det fjerde skabende hierarki overvejende styres af den fjerde stråle (dvs. majoriteten af dets egoer vil have en fjerde stråle personlighed, hvorved fusionsopgaven lettes), og dets fremskredne enheders bevidsthed vil helt normalt fungere på det fjerde plan for buddhisk energi eller intuitiv bevidsthed.

Det er denne virkeliggørelse, der tilvejebringer den tilstrækkelige drivkraft til koordinering eller samklang. Denne samklang eller følelse af enhed er ikke på nogen måde en mystisk opfattelse eller den bevidsthed, hvorved mystikeren sætter sig i *forbindelse* med guddommen. Mystikeren har stadig en følelse af dualitet. Det er heller ikke denne følelse af en identifikation, der kan kendetegne okkultisten; den indbefatter endnu en bevidsthed om individualitet, selvom denne individuelle bevidsthed efter ønske kan smeltes sammen med helheden. Det drejer sig om en næsten uforklarlig bevidsthed om *gruppefusion* med en større helhed, og ikke så meget om individuel sammensmeltning med helheden. Før denne fusion er blevet til en erfaring, er det næsten umuligt at forstå den ved hjælp af ord eller udtrykke dens betydning og mening. Den er en *genspejling*, om jeg må udtrykke det sådan, af nirvana-bevidstheden; jeg understreger, den er en genspejling, men ikke selve denne bevidsthed.

Når denne fjerde stråle samklang er skabt, og disciplen bliver bevidst om den, fremkaldes *en krise*. Sætningen »disciplen bliver bevidst om den« er vigtig, idet den viser, at der kan eksistere bevidsthedsstadier, som disciplen ikke bliver bevidst om. Indtil de imidlertid er ført ind i hjernens område og erkendes af disciplen i vågen fysisk bevidsthed, forbliver de subjektive og er ikke brugbare. De er uden praktisk værdi for mennesket på det fysiske plan. Den således fremskyndede krise

fører til ny indre oplysning, såfremt den er udnyttet rigtigt. Disse kriser frembringes, når personlighedens højere kræfter og sjælsenergi føres sammen (ofte støder sammen). De kan således ikke fremkaldes på et lavt udviklingsniveau, hvor energier af en lav grad er aktive, og personligheden hverken er integreret eller af særlig høj kvalitet og karakter. (Er en sådan formulering som »energier af en lav grad« tilladelig, når alle er guddommelige? Den fremfører en idé, og det er det, der ønskes). De kræfter, der er involveret i en sådan krise, er de integrationskræfter, der virker i en meget højt udviklet personlighed, og de har nødvendigvis en relativ stor kraft. Det er den integrerede personligheds kraft, i forbindelse med sjælsenergi, der altid frembringer den type krise, der her omtales. Kriserne udgør følgelig meget vanskelige øjeblikke i disciplens liv.

Denne fjerde stråle krise, fremkaldt ved korrekt forståelse og korrekt brug af fjerde stråle formelen, frembringer nedenstående successive resultater:

1. *En følelse af isolation.* Omsat til mere moderne sprog: Der skabes et kompleks af samme art som det, der midlertidigt overgik Elias. Han overvældedes af et klarsyn i forbindelse med det problem, han stod overfor, af sin enestående reaktion over for det og også af en ensomhedsfølelse, der hjemsøgte ham.
2. *En følelse af fortvivlende tomhed.* De kræfter, der vender sig mod disciplen, forekommer så overvældende og hans udrustning så utilstrækkelig og svag.
3. *En beslutning om at stå fast i midten* og, hvis ikke sejrrikt, så i det mindste vægre at acceptere nederlag og beslutsomt indtage den position, som Paulus gav udtryk for med ordene: »At holde stand efter at have gjort alt«.
4. *En pludselig erkendelse* af den indre kriger, som er usynlig og almægtig, men som først nu, hvor personligheden er

koordineret, krisen er erkendt og viljen til sejr er til stede, kan begynde sit virkelige arbejde. Vi burde tænke over dette.

Når så denne sindstilstand er nået, og disciplen og den indre mester, soldaten og krigeren, kendes som ét, sker det, der i nogle meget gamle bøger har været kaldt »frembrud af sejrens lys« - en sejr, der ikke bringer nederlag til dem, der er i krig, men som resulterer i den tredobbelte sejr til de to sider og den Ene, som er i centrum. Alle tre går fremad mod fuldkommenhed. Dette er typisk for en fjerde stråle fuldbrydelse, og hvis denne tanke med behørig overvejelse anvendes på det fjerde naturriges problem - det fjerde skabende hierarki, selve menneskeheden - vil skønheden i formuleringen og sandheden i fremstillingen uundgåeligt komme til syne.

Med dette opflammende lys kommer den åbenbaring, der så træffende udtrykkes for os i de afsluttende ord af fjerde stråle formen. Mennesket ser og forstår den endelige hensigt med menneskeracen og det mål, der i den guddommelige manifestations frembrydende storhed ligger foran det fjerde naturrige. Det vil være værdifuldt også at huske, at denne åbenbaring erfarer menneskeslægten i tre trin:

1. *Individuelt*, når disciplen »opgiver kampen for at stå fast, hvorved han opdager sejren forude og opnår enhed med fjenden, krigeren og den *Ene*.«
2. *I gruppeformation*. Denne tilnærmelse til åbenbaring sker i dag i verden, og den skaber en meget stor krise med hensyn til det arbejde, den nye gruppe af verdenstjenere udøver. Deres krise er umiddelbart forestående.
3. *I den menneskelige familie som helhed*. Denne åbenbaring erfarer menneskeslægten ved slutningen af tidsalderen, og derfor behøver vi i øjeblikket ikke befatte os med den. Det er i det væsentlige åbenbaringen af *Planen* som en helhed,

der indbefatter de forskellige aspekter, som viser, hvordan menneskeslægten - fra cyklus til cyklus - har opfattet de mindre aspekter og åbenbaringer, som det til sidst lykkedes at bringe til konkret manifestation. Det er en åbenbaring af guddommens hensigt - den fortidige, nuværende og fremtidige - som opfattes af dem, der har udviklet de guddommelige aspekter og følgelig er i stand til at forstå.

Denne række af åndelige hændelser eller bevidsthedsudfoldelser i den enkeltes liv og i gruppen skaber en klar integration for personlighedens virke på de tre niveauer (mentalt, følelsesmæssigt og fysisk). Der lægges også fundamentet for de fusionsprocesser, der vil forene personlighedens og sjælens stråler. Hvis dette integrationsbegreb (opnået på de tre niveauer i de tre verdener for menneskelige bestræbelser) anvendes på gruppernes aktiviteter og relationer, kan der findes meget af interesse og oplysende værdi om den nye verdenstjenergruppes arbejde. Denne gruppe er, om jeg må udtrykke det således, et forsøg på en eksternalisering af gruppepersonligheden, af de disciple der er forbundne med Hierarkiet. Hvis vi tænker over dette, vil funktion og relation være åbenbar.

Lad os nu til de tre ord, der udtrykker de tre stråleformler, der allerede er nævnt, føje ordet for denne stråle: *Standhaftighed*. Vi har således:

Første stråle.....	Inklusivitet
Anden stråle.....	Centralisering
Tredje stråle.....	Stilhed
Fjerde stråle.....	Standhaftighed

Tænker vi dybt over disse ord og følgende, vil vi kunne indpræge vor bevidsthed grundtonen for de disciple i verden, som i dag er i stand til at opdage, at deres personlighed eller

sjæl befinder sig på den ene eller anden af disse stråler. Brugen af disse ord af ikke forpligtede disciple i forbindelse med deres personlighedsstråle og personlighedsudtryk kunne blive mindre heldig. En tredje stråle personlighed, som fx betoner *stilhed*, kunne synke ned i en letargisk tilstand; en første stråle personlighed, der søger at udvikle *inklusion*, kunne gå til yderligheder og anse sig selv for et inklusionens centrum. Disse ord er magtord, når de anvendes af en discipel, og de skal anvendes i sjælens lys, ellers kan de have en meget skadelig virkning.

Femte stråle

»'Til mig drager jeg min Guds klædning. Jeg ser og kender hans form. Jeg tager denne klædning, stykke for stykke. Jeg kender dens skikkelse og farve, dens form og type, dens bestanddele, dens formål og anvendelse. Jeg står undrende. Jeg ser intet andet. Jeg trænger ind i formens mysterier, men ikke i *mysteriet*. Jeg ser min Guds klædning. Jeg ser intet andet'.

Kærlighed til formen er godt, men kun for så vidt formen kendes som det, den er - et kar, der slører livet. Kærlighed til formen må aldrig skjule det liv, der findes bagved, den *Ene*, som bragte formen ind i dagens lys og bevarer den til sit brug - den *Ene*, som lever, og elsker og tjener formen, den *Ene*, som *er*.

Ordet går ud fra sjæl til form: 'Bag denne form er jeg. Kend mig. Værn om, kend og forstå kvaliteten af livets mange slør, men kend ligeledes den *Ene*, som lever. Kend mig. Lad ikke naturens former, deres processer og kræfter hindre din søgen efter det mysterium, der bragte dig mysterierne. Kend formen godt, men efterlad den med fryd og søg efter mig'.

Frigør din tanke fra formen og find mig ventende under slørene, de mangfoldige skikkelser, blændværk og

tankeformerne, der skjuler mit virkelige selv. Lad dig ikke vildlede. Find mig. Kend mig. Brug derefter formerne, som da hverken vil sløre eller skjule selvet, men vil tillade dette selvs natur at trænge gennem livets slør og åbenbare Guds udstråling, hele hans magt og magnetisme og derigennem åbenbare alt, som eksisterer af form, liv, skønhed og nytte. Sindet åbenbarer den *Ene*. Tænkeevnen kan forene og sammensmelte form og liv. Du er den Ene. Du er formen. Du er tænkeevnen. Vid det'.«

Denne femte stråle formel har i dag overordentlig stor kraft og burde anvendes ofte, men med forsigtighed, af dem, som befinder sig på denne guddommelige energilinje. Den har uhyre stærke integrerende egenskaber, men den person, som anvender den, må huske at visualisere og med sit indre øje se den velafvejede, afbalancerede fordeling af den guddommelige energi, der er sat i bevægelse ved anvendelsen af denne femte stråle formel, således at den pågældende åndelige enheds tre aspekter - tænkeevnen, den som bruger den (selvet) og formnaturen - kan blive ligeligt stimuleret. Dette udsagn betyder, hvis fx den til rådighed værende sjælsenergi strømmer ind i den lavere natur, det fysiske menneske, ville det resultere i en nedbrydning af formen og følgelig i menneskets uanvendelighed til tjeneste. Hvis på den anden side hele sjælsenergien strømmer ind i den astrale naturs modtagende kalk, vil det kun tjene til at forstærke blændværket og skabe fanatisme.

1. Det lavere psykiske (fysiske og astrale) menneske skal modtage en afbalanceret kraftmængde.
2. Tænkeevnen skal modtage sin del af oplysende energi.
3. En tredje del af denne energi skal tilbageholdes indenfor sjælsnaturens periferi for således at afbalancere de andre to.

Dette er en gentagelse af monadens erfaring ved manifestationen, idet monaden holder et vist mål af energi tilbage i sig selv, og den udsender energi, der forankres i det energicentrum, som vi kalder en sjæl. Desuden strømmer mere energi ud via sjælen for at skabe et menneske - et udtryk for sjælen på det fysiske plan, ganske som sjælen er et udtryk for monaden på det mentale plan, og de begge også er udtryk for denne ene monade.

Anvendelse af denne formel, som efterhånden skaber en helt bestemt relation mellem sjælen og de forskellige aspekter af formen, fremkalder en nødvendig samklang eller koordinering og frembringer ligesom i de andre, tidligere skildrede tilfælde *en krise*. Denne større krise forårsager to mindre kriser i personlighedens bevidsthed:

1. Den krise, hvorved der opnås en balance, der kunne kaldes et »afbalanceret synspunkt«. Dette afbalancerede syn forårsager meget besvær og fører til, at »livet i glæde og begær ophører«. Det er ingen behagelig erfaring for disciplen; den fører til, at livet opleves tørt og fattigt og medfører en følelse af tab; den kræver ofte, at der handles meget klogt, og hyppigt hengår megen tid, før disciplen har gennemlevet denne erfaring.
2. Denne afbalancerede tilstand, hvor ikke-selvet og selvet, livsaspektet og formaspektet ses, som de i grunden er (ved tænkeevnens og skelneevnens anvendelse), fører efterhånden til en krise, hvor disciplen må træffe et valg. Han står foran den vigtigste opgave i sit liv. Denne opgave består i, at han frigør sig fra formerfaringens greb og bevidst, hurtigt, og med bestemt hensigt forbereder sig til indvielsens store udvidelser.

Når denne dobbelte krise er endt, og det, den har fremkaldt, har været behandlet på rette måde, da strømmer lyset frem og fører

til en åbenbaring af relationen mellem form og sjæl. Disse to opfattes da som en enhed på en aldrig tidligere erkendt måde, og deres relation erkendes som helt forskellig fra de teoretiske relationer, der i almindeligt okkult og religiøst arbejde gør sig gældende. Det vil således være tydeligt, hvorledes et nyt forhold og en ny type integration muliggøres, og hvorledes den femte stråles mentale kvalitet (kritisk, analytisk, adskillende og overdrevent skelnende) kan udvikles til det, man i middelalderen plejede at kalde den »sunde fornuft«.

Når dette sker, er form og liv virkelig en enhed, og disciplen bruger formen efter ønske som redskab for sjælen til virkeliggørelse af Guds planer. Disse planer er i overensstemmelse med Hierarkiets hensigt. Vi har nu fem ord at studere for disciple på de fem stråler:

- Første stråle..... Inklusivitet
- Anden stråle..... Centralisering
- Tredje stråle..... Stilhed
- Fjerde stråle..... Standhaftighed
- Femte stråle..... Ubundethed

Sjette stråle

»Jeg oplever en vision. Den tilfredsstillende begær; den nærer og stimulerer dets vækst. Jeg lægger mit liv på begærets alter - det oplevede, det sansede, det, der tiltaler mig, tilfredsstillende mit behov - et behov for noget materielt, noget, der nærer følelser, tilfredsstillende intellektet, svarer til mit krav om sandhed, om tjeneste og min vision om målet. Det er den vision, jeg ser og oplever, den drøm jeg drømmer, den sandhed, jeg holder fast ved, den aktive form, der imødekommer mit behov, det jeg fatter og forstår. *Min* sandhed, *min* fred, *mit* tilfredsstillende begær, *min* drøm, *min* vision af virkeligheden, *mit* begrænsede ideal, *min* begrænsede tanke om Gud - for disse kæmper

jeg, kæmper og dør.'

Kærlighed til sandhed må altid råde. Begær og aspiration, der rækker ud efter noget materielt eller svinger sig op hen imod virkelighedens vision, skal altid finde tilfredsstillelse. Det arbejder mennesker for, driver sig selv og trætter andre. De elsker sandheden, som de fortolker den; de elsker visionen og drømmen og glemmer, at sandheden begrænses af sindet - snæversynet og stivnet, ensidigt, ikke inklusiv; de glemmer, at visionen kun berører mysteriets ydre rand og slører og skjuler virkeligheden.

Ordet går ud fra sjæl til form: 'Løb ikke bare lige ud. Vejen, du befinder dig på, fører til Guds livs ydre omkreds; den går videre til yderkanten. Stå i centrum. Se til alle sider. Dø ikke for ydre former. Glem ikke Gud, som er bag visionen. Hav mere kærlighed til dine medmennesker'.«

Det vil således være åbenbart, at sjette stråle disciplen i første række skal klare den vanskelige opgave at tage afstand fra sin vision, fra sin forgudede sandhed, fra sine elskede idealer, fra det af sig selv tegnede billede som den hengivne tilhænger og discipel, som følger sin mester i døden om nødvendigt, som tvinger sig selv (af lutter kærlighed til formen) og tvinger alle sine medmennesker til at hellige sig det, som han forestiller sig.

Det må erkendes, at han mangler anden stråle disciplens omfattende kærlighed, der er en genspejling af Guds kærlighed. Han er hele tiden optaget af *sig selv, sit virke, sit offer, sin opgave, sine ideer og sine aktiviteter*. Han, tilhænger, fortaber sig i sin hengivenhed. Han, idealisten, jages af sin idé. Han, følgesvenden, følger blindt sin mester, det udvalgte ideal, og farer vild i sine ukontrollerede aspirationers kaos og i sine tankers blændværk. Mærkværdigt nok er der en nær relation mellem tredje og sjette stråle, ganske som der er mellem første og anden stråle og mellem anden og fjerde stråle. Fjerde, femte, sjette og syvende stråle har ingen modsvarende relationer. 1

plus 1 er 2, 2 plus 2 er 4, 3 plus 3 er 6. Mellem disse strålepar flyder der en særlig energi, der fortjener opmærksomhed fra de disciple, som bliver bevidst om deres relationer. Dette forhold og dette samspil bliver først aktivt på et relativt højt udviklingsstadium.

Sjette stråle aspirantens problem er derfor at skille sig fra formens trældom (om end ikke fra formen) og at stå roligt i centrum, ganske som tredje stråle disciplen skal lære at gøre. Dér lærer han vidsyn og den rette proportionssans. Disse to kvaliteter vil han mangle, indtil tiden er inde, hvor han kan indtage sin position og bringe sig i samklang med alle visioner, alle former for sandhed, alle drømme om virkeligheden, og bag dem alle finde Gud og sine medmennesker. Da, og kun da, kan han betros at arbejde med Planen.

Den samklang eller koordination, der fremkaldes ved denne »fredelige stilleståen«, skaber selvsagt *en krise*, og som sædvanligt en yderst vanskelig krise for aspiranten at håndtere. Det er en krise, der synes at efterlade ham blottet for drivkraft, motiv, fornemmelse, for påskønnelse fra andre og for formål med livet. Tanken om »min sandhed, min mester, min idé, min vej« forlader ham, og endnu har han ikke noget, der kan erstatte den. Da han befinder sig på sjette stråle og følgelig er forbundet med det astrale, psykiske livs verden, det sjette plan, er han særdeles sensitiv over for sine egne reaktioner og over for andres ideer om ham og hans sandheder. Han føler sig som en tåbe og mener, at andre betragter ham som så. Krisen er derfor alvorlig, da den skal frembringe en fuldstændig omstilling mellem det store og det lille selv. Hans fanatisme, hans hengivenhed, hans voldsomme driven sig selv og andre, hans spildte anstrengelser og hans manglende forståelse for andres synspunkt, alt er borte, men endnu har intet andet indtaget pladsen. En følelse af tomhed går hen over ham, og hans verden ryster. Lad ham stå stille i centrum, fæste sine øjne på sjælen og en kort tid indstille aktiviteten, indtil lyset

strømmer ind.

Det er interessant her at nævne, at mesteren Jesus på korset oplevede (omend på en meget højere drejning af udviklingsspiralen, end det er muligt for en discipel) en kulmination og denne krises højdepunkt; men i hans tilfælde (hvor han var i samklang med Gud og alle Guds børn) overvældede ham verdensdisciplenes samlede dilemma og ligeledes hele smerten ved dette dilemma i den astrale bevidsthed, som kom til udtryk i ordene: »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?«

Men når disciplen står over for tomheden og over for sig selv og overgiver sig til livet i centrum mens han forholder sig afbalanceret og stille, dog årvågen, vil lyset strømme ind og åbenbare for ham det, han behøver at vide. Han lærer at give udtryk for den altomfattende kærlighed, der er hans vigtigste krav, og give slip på den snævre, ensidige holdning, som han hidtil betragtede som kærlighed. Han hilser alle visioner velkommen, hvis de tjener til at opløfte og trøste hans brødre; han byder alle sandheder velkommen, hvis de formidler åbenbaring til andres bevidsthed; han er taknemmelig for alle drømme, hvis de kan virke som inspiration for hans medmennesker. Han tager del i alle, og dog bevarer han sin afbalancerede position i centrum.

På den måde kan vi opleve, at den virkelige integration af denne enhed i sin gruppe nu kan finde sted.

Problemet for disciplen på denne stråle er i høj grad forøget derved, at den sjette stråle har været dominerende gennem så mange århundreder og først nu forsvinder. Derfor er de idealistiske, fanatiske tankeformer, der er opbygget af hengivne tilhængere på denne stråle, stærke og vedvarende. Verden er i dag fanatisk idealistisk, og det er en af årsagerne til den nuværende verdenssituation. Det er vanskeligt for det fanatisk ensidige menneske at gøre sig fri af den herskende indflydelse, da den således udviklede energi forstærker det, han søger at

lægge bag sig. Kan han imidlertid fatte den kendsgerning, at hengivenhed, som udtrykker sig gennem en personlighed, skaber fanatisme, og at fanatisme er separatistisk, ofte grusom, ofte motiveret af gode idealer, men at den for det meste overser den umiddelbare virkelighed ved at fare afsted efter en selvskabt vision om sandhed, så vil han dog nærme sig problemets løsning. Hvis han desuden kan erkende, at hengivenhed, der udtrykker sig gennem sjælen, er kærlighed og inklusivitet samt forståelse, vil han efterhånden lære at gøre sig fri af andres og sin egen idealisme og identificere sig med Hierarkiets idealisme, der er den kærlige virkeliggørelse af Guds Plan. Den er fri for had, fri for stærk betoning af et aspekt eller en del og hindres ikke af tidsopfattelse.

Syvende stråle

»'Jeg søger at bringe de to sammen. Planen er i mine hænder. Hvorledes skal jeg arbejde? Hvor lægge betoningen? Langt borte står den Ene, som *er*. Her ved hånden er der form, aktivitet, substans og begær. Kan jeg forbinde disse og på den måde danne en form til Gud? Hvorhen skal jeg sende min tanke, min kraft, ordet jeg kan tale?

Jeg, en arbejder på magiens område, står i centrum. Jeg kender nogle regler, nogle magiske kommandoer, nogle magtord, nogle kræfter, som jeg kan styre. Hvad skal jeg gøre? Der er fare. Den opgave, jeg har påtaget mig, er ikke let at gennemføre, men jeg elsker magt. Jeg elsker, at se formerne komme frem, skabt ved min tænkning, og gøre deres arbejde, fuldbyrde planen og forsvinde. Jeg kan skabe. Jeg kender ritualerne i Herrens tempel. Hvorledes skal jeg arbejde?

'Elsk ikke værket. Lad kærlighed til Guds evige Plan styre dit liv, din tanke, din hånd, dit øje. Arbejd hen imod at forene plan og hensigt, som må finde sin varige plads på

jorden. Arbejd med Planen, koncentrer dig om din del af det store værk.'

Ordet går ud fra sjæl til form: 'Stå i centrum af pentagrammet, tegnet på det høje sted i øst, i det lys, der evigt lyser. Arbejd fra dette oplyste centrum. Forlad ikke pentagrammet. Stå fast i midten. Træk da en linje fra det, der er udenfor, til det, der er indenfor, og se Planen tage form'.«

Det er ikke muligt at udtrykke dette mere tydeligt. Denne store og magtfulde stråle er nu ved at komme i manifestation, og den bringer nye og så stærke energier til mennesket, at vor tids disciple skal fungere og arbejde med forsigtighed. De omgås bogstaveligt talt med ild. Det er de børn, der nu inkarneres, der engang vil arbejde mere sikkert og mere korrekt med disse nye kræfter. I mellemtiden er der imidlertid meget at gøre, og disciplene på syvende stråle kan overveje denne formel og søge deres egen fortolkning af den, mens de først og fremmest stræber efter at stå i øst inden for pentagrammets beskyttelse. Når de er klar over den opgave og det arbejde, syvende stråle arbejderen skal udføre, og rigtigt forstår den kendsgerning, at det er et magisk arbejde på jorden at skabe disse former, som vil legemliggøre Guds ånd (og vor tid nødvendiggør opbygningen af nye former), vil hver syvende stråle discipel se sig selv som en formidler, som den, der befinder sig midt i opbygningsprocesserne og varetager sin del af opgaven. Dette vil, om det virkelig forstås og overvejes grundigt, have den virkning, at der skabes samklang. I det øjeblik denne samklang er opnået, må da disciplen huske, at det vil betyde en vældig indstrømning af kraft og energi, som strømmer fra begge de koordinerede punkter, dvs. fra begge sider og konvergerer i ham, som står midtvejs. Tænk nøje over denne sandhed, for det er denne kendsgerning, der altid fremkalder en syvende stråle krise. Det vil være tydeligt, hvad denne krise antyder. Hvis det

pågældende menneske er materielt indstillet, selvisk, ambitiøs og ikke rummer kærlighed, vil den indstrømmende energi stimulere personlighedens natur, og han vil umiddelbart kæmpe voldsomt med alt det, vi forstår under den instinktive, psykiske og intellektuelle natur. Når alle disse tre stimuleres, svinges disciplen ofte bort fra centrum ud i en malstrøm af magisk virke af lavere art - seksualmagi og mange former for sort magi. Han forblindes af sit motivs skønhed og bedrages af den styrke, hans personlighed har opnået.

Hvis han imidlertid advares om faren og bliver bevidst om muligheden, vil han stå sikkert i centrum af det mystiske pentagram og *lide dér*, indtil lyset i øst står op over hans mørke og afslører for ham, at han stadig står midtvejs. Da kommer åbenbaringen af Planen, for denne må altid være den motiverende kraft hos syvende stråle disciplen. Han virker på jorden på manifestationens ydre plan og arbejder med opbygningen af de former, gennem hvilke den guddommelige vilje kan komme til udtryk. Inden for religion samarbejder han med disciple på anden og sjette stråle. Inden for regering arbejder han med at opbygge de former, der vil skabe mulighed for at udtrykke første stråle aktivitet. Inden for erhvervslivet samarbejder han med tredje stråle energier og dem der administrerer og virkeliggør Planen. Inden for videnskaben hjælper og assisterer han arbejderne på femte stråle. Han er opbyggeren, skaberen, der bringer Guds Plan i synlig manifestation. Han begynder imidlertid med sig selv og søger at bringe sin sjæls plan til udtryk i sit eget miljø og sin egen verdslige situation. Før han er i stand til det, kan han ikke stå i øst inden for pentagrammet.

Det siges okkult, at »pentagrammet er åbent og et sted, der frembyder fare, når disciplen ikke kender til orden i sit liv, og når sjælens ritual ikke pålægges, og dens rytme adlydes. Men pentagrammet er lukket, når der er genoprettet orden, og mesterens ritual er pålagt«. Der siges videre: »Hvis disciplen

går igennem det åbne pentagram, dør han. Går han over i det lukkede pentagram, lever han. Omdanner han pentagrammet til en ring af ild, tjener han Planen«.

b. Fusionens og dualitetens teknik og metoder

Vi skal nu overveje et meget praktisk spørgsmål, der angår verdens disciple, og som jeg har i sinde at behandle meget enkelt. Det, vi skal studere, er fusionsteknikken, der uundgåeligt fører til, at personlighedsstrålen træder frem (i styrende position). Efter kort at have studeret denne teknik vil vi, også kort, omtale dualitetsteknikken. Det er nødvendigt at være kortfattet, fordi kun disciple med en vis erfaring og indviende virkeligt kan forstå det, jeg taler om. Et studium af dualitetsteknikken kunne tjene til at belyse det forhold, der bør eksistere mellem de to stråler af manifesterende energi, der udgør det synlige væsen, vi kalder et menneske. Det vil således fra begyndelsen være åbenbart for jer, hvor nødvendigt det er at behandle disse vanskeligt forståelige emner på den mest enkle måde. Vore studier af integrationsmetoderne var meget vanskelige og tilmed i et symbolsk sprog. Vi beskæftigede os dér med relationerne mellem fem stråler: Personlighedens stråle, egoets eller sjælens stråle og strålerne for de tre personlighedsvehikler forud for deres integration til en fungerende helhed.

Det vil være nyttigt at gøre opmærksom på, at de tre ord: Integration, fusion og dualitet refererer til noget helt andet, når de, som her, omtales i forbindelse med slutstadiene på evolutionsvejen. For det første kan det siges, at:

1. Integrationsteknikken, en syvfoldig teknik, anvendes på prøvestadiets vej.
2. Fusionsteknikken anvendes på discipelskabets vej.
3. Dualitetsteknikken anvendes på indvielsens vej.

Jeg bruger her disse tre udtryk udelukkende i forbindelse med, hvad vi kalder den ariske race, eller mere træffende kunne kalde den ariske bevidsthed, for denne bevidsthed tilkendegiver sig dobbelt, dvs. som mental evne og som personlighedskraft. Den findes på et vist stadium i ethvert menneske og i alle racer; det må derfor erindres, at jeg ikke benytter ordet arisk som synonym for nordisk, men for at beskrive menneskehedens intellektuelle mål. Vor vesterlandske civilisation befinder sig på et tidligt stadium af denne bevidsthed, men enkelte mennesker har givet udtryk for den til alle tider og i alle racer. Det ariske bevidsthedsstadium vil alle mennesker efterhånden gå over til.

Integration refererer her til den proces, hvis resultat er, at fem forskellige energityper samles i ét område for magnetisk aktivitet.

1. Fysisk og følelsesmæssig sansende energi (det vil sige 2 energier) føres sammen og danner efterhånden én udtryksfuld kraft.
2. Fysisk, følelsesmæssig sansende og mental energi (3) bringes ligeledes i forbindelse; derved opstår én stærk krafthvirvel, som til sidst bliver således systematiseret og integreret, at vi kalder dens samlede udtryk en *personlighed* (4). Med tiden bliver denne helhed en klar erkendt kraft og fuldstændiggør på denne måde det firefoldige lavere menneske.
3. Disse fire typer energi bringes derefter i forbindelse med egoet eller sjælen. Dette indebærer, at en ny og højere type energi kommer til udtryk, og derved integreres, forenes og sammensmeltes de fem energier.

Når disse fem energier er korrekt relateret til hinanden, skaber de ét aktivt kraftcentrum, hvorigennem monaden kan virke; ordet monade anvendes her til at udtrykke det Ene livs første

differentiering, om en så paradoksal talemåde kan benyttes. Den kan kun tillades ud fra det personlige selvs synsvinkel, det selv, som endnu er begrænset og fængslet i »jeg«-bevidstheden.

Fusionsteknikken går ud på at tilvejebringe et nært samspil mellem de nævnte fem energiaspekter, der i tide er blevet integreret til en enhed. Det er i virkeligheden en sammensmeltning af de fire kræfter og den ene energi. Denne sammensmeltning skaber:

1. En tilkendegivelse af personlighedsaktivitet, når der - som en reaktion på integrationsteknikken - er:
 - a. Respons og samspil mellem de enkelte dele af det trefoldige, lavere menneske.
 - b. En gradvis fremkomst af det lavere menneskes dominerende karakteristika, der med tiden vil angive personlighedsstrålens natur.
 - c. Et levende udtryk for personlighedsstrålens kvalitet, der fremtræder i sine højere aspekter. Da viser sig karakterens store skønhed og styrke.
2. Gradvis omdannes personlighedens kvaliteter til egoets eller sjælens, og fusionen af de to energier - sjæl og legeme - er da fuldstændig.

Fusionens teknik eller metode vil I måske lettere kunne forstå, hvis den kaldes transmutationsteknik, men det må huskes, at den transmutation, der henvises til, ikke går ud på at omdanne dårlige kvaliteter til gode eller dårlige karakteristika til gode (idet dette helt definitivt finder sted på prøvestadiets vej), men der er tale om transmutation af personlighedsstrålens højere aspekter til sjælens. Når det i stor udstrækning og på tilfredsstillende måde er gennemført, kommer dualitetsteknikken i aktivitet - en dualitet, der i høj grad afviger

fra den vi henviser til, når der er tale om det højere og det lavere selv. Det er en dualitet, der på indvielsens vej udnyttes af dem, som ikke kender til følelsen af adskildthed, og den betegner en tilstand, hvori den omdannede og rensede personligheds kvaliteter og karakteristika bruges af den indviede i de tre verdener til tjeneste og til at fremme Planen. De egoiske energier aktiveres kun, når det behøves til gruppens vel og inden for grænserne af Guds rige (igen en paradoksal vending, som bare har betydning i bevidstheden, og ud fra de mindre udviklede synsvinkel).

Det bliver tydeligt, at vi her befatter os med relativt fremskredne stadier i menneskets udvikling. Hvad jeg nu har at sige, vil pga. de yderst forenklede sætninger tilsløre sandheder, der dog vil være åbenbare for to aspirantgrupper:

1. Accepterede disciple, som forstår den dybere betydning af fusionsteknikken.
2. Indviede, som arbejder med dualitetsteknikken.

Det bør også huskes, at vi her beskæftiger os med den oprindelige dualitet ånd og materie og ikke med den sekundære dualitet sjæl og legeme. Dette punkt er meget vigtigt og bør overvejes omhyggeligt.

Det menneske, som søger at bruge fusionsteknikken, er disciplen, som er bevidst om personlighedskraft som følge af den kendsgerning, at hans tænkning begynder at beherske hans sansende, emotionelle natur, omtrent på samme måde, som hans emotionelt sansende natur i umindelige tider har behersket hans fysiske legeme. Brug af tænkeevnen, af sindets evne, bliver for visse fremskredne mennesketyper så naturligt, at den bliver en næsten automatisk reaktion, når de når dette stadium. Resultatet er, at integrationen af de tre energier hurtigt går fremad. Samtidig er mennesket klart orienteret hen imod sjælskontakt og sjælsviden, og ofte kommer selve tænkeevnen

(når den er den styrende personlighedsfaktor) pludseligt og dynamisk ind under sjælens kontrol.

Dette forklarer de store vanskeligheder i enhver discipels liv på dette stadium. Flere processer foregår på samme tid:

1. Den mentale faktor bliver stadig mere dominerende, samt mere og mere klar og brugbar.
2. Den lavere naturs tre aspekter arbejder i stadig større samklang, og samtidig øger de hver især deres individuelle kraft.
3. Personlighedsstrålen gør sin nærværelse gældende, og den kraft, som mennesket giver udtryk for (inden for sine omgivelser), øges ligeledes.
4. Sjælsstrålen projicerer sig til tider, og det skaber i de tidlige stadier store omvæltninger og uro, sædvanligvis af smertelig art.

Det er derfor på dette stadium, at fusionsteknikken med fordel kan anvendes, mens der samtidig bevares den klart opfattede integritet af selve motivet, som korrekt forstået burde være:

1. Motivet - virkeliggørelse af selve målet for sjælskontrol som respons på en levende reaktion på den oplevede dragen eller kalden fra sjælen.
2. Motivet - tjeneste som respons på en dybfølt erkendelse af menneskehedens behov.
3. Motivet - samarbejde med Planen som svar på en intelligent værdsættelse af dens eksistens og karakter.

Igen er vi, som det vil bemærkes, vendt tilbage til vore tre hovedemner: Sjælskontrol, tjeneste og Planen.

Det kunne måske synes, som om denne specielle teknik er syvfoldig ligesom integrationsmetoden, men det vil være en fejlagtig opfattelse. Det er en trefoldig teknik, baseret på den

kendsgerning, at alle sjæle efterhånden inddeles (igen en paradoksal talemåde, når der tales om sjæle, men hvad er der at gøre, når det moderne sprog viser sig utilstrækkeligt i forbindelse med de krav, sjælsviden stiller) i tre hovedgrupper, eller rettere udmærker sig ved tre hovedkvaliteter, dvs. den første, anden og tredje stråles kvalitet. Liv, det Ene liv, manifesterer sig gennem disse tre hovedkvaliteter, der betinger dets syvfoldige tilsynekomst, og som essentielt er vilje, kærlighed og intelligens.

Fusionsteknikken fremkalder disse tre kvaliteter i relation til sjælen, tjeneste og Planen. Samtidig bringer den indre oplysning til sindet, dvs. tænkningen (og åbenbarer på den måde sjælen og Guds rige); den forøger den følelsesmæssige, sansende naturs, dvs. det astrale legemes skabende og dynamiske forestillingsevne (og åbenbarer således slægtskab og ansvar); ligeledes bringer den inspiration til det fysiske liv, det fysiske legeme, via hjernen (og åbenbarer den virkelige evne til at samarbejde intelligent med Planen). Derfor må vi studere en teknik, der vil medføre tre faktorer:

1. Bringe *oplysning* ved at fremkalde viljen eller det første guddommelige aspekt.
2. Bringe *forestillingsevne* ved at fremkalde kærlighed, det andet aspekt, eller en følsom respons på verdens sjæl i alle former.
3. Bringe *inspiration* ved at fremkalde intelligensen, det tredje aspekt.

Studerer vi denne tredobbelthed omhyggeligt, vil vi se, at den skitserede proces bringer det personlige selvs højere aspekt, tænkeevnen, til det laveste kontaktpunkt og giver det kontrol over det fysiske legeme; vi vil se, at den giver sjælen bevidst kontrol over det astrale, sansende begærlegeme, og at den også leder til, at viljesaspektet (guddommelighedens højeste aspekt)

får kontrol over sindet eller tænkeevnen.

Der er således to faktorer, vi må have i vore tanker under vort studium af denne fusionsteknik. For det første, at den er en tredobbelt teknik, der er præget og betinget af første, anden og tredje stråles kvaliteter. For det andet, at denne teknik, uanset hvilken stråle det drejer sig om, vil skabe oplysning ved at fremkalde viljen. Det er netop her, at esoterikere vil erkende lærens betydning i forbindelse med centret ved rygsøjlels basis. Det vækkes ved en viljesakt, dvs. i virkeligheden ved tænkeevnen, der under indflydelse af det åndelige menneske fungerer kraftfuldt gennem hjernen.

Det indebærer også, at denne teknik vil stimulere forestillingsevnen på den måde, at en stadigt tiltagende eller alt omfattende kærlighed kommer til udtryk, og at hjertecentret påvirkes kraftigt og vækkes til fuld aktivitet. Der antydes også, at disciplens liv på det åndelige plan, som det kommer til udtryk i hans omgivelser, bliver inspireret og skabende gennem den fuldstændige og bevidste anvendelse af intelligensen. Derved fremkaldes strubecentrets alsidige aktivitet, og de tre vigtige centre, der vækkes på discipelskabets vej, udfolder deres fulde, rytmiske og kontrollerede aktivitet. På indvielses vej fuldendes de to hovedcentres opvågning og fuldstændige funktion. Den er et resultat af, at den indviede anvender dualitetsteknikken. Det ene hovedcenter, den tusindbladede lotus, står for ånden eller livsaspektet, det andet, ajacentret, står for materien eller formaspektet. På den måde fuldendes på indvielses vej det arbejde, der udførtes på evolutionsvejen, på prøvestadiets vej og discipelskabets vej. Når strålerne forstås, åbner sig således en mulighed for et nyt system, en metode til at vække centrene eller chakraerne. Men denne metode koncentrerer sig alene om at vække den centrale del af centret eller kraftlotusen. Undervisningen, der bringes i den orientalske og teosofiske litteratur, drejer sig primært om, at centrene vækkes, og den rette forbindelse mellem centrene etableres,

medens aspiranten befinder sig på prøvestadiets vej. Den undervisning, jeg her har givet, har ikke tidligere været offentliggjort så udførligt og har hidtil kun været givet mundtligt. Den ene halvdel af centret, den ydre halvdel (og således halvdelen af lotus-kronbladene) bringes i forøget aktivitet på prøvestadiets vej; den anden halvdel begynder sin intensiverede vibrationsaktivitet på discipelskabets vej, men intensivering af lotusens centrum (skønt det Ene liv styrer både sjæl og legeme) finder først sted, når de to senere teknikker, fusion og dualitet, med held gennemføres.

Der opstår derfor visse spørgsmål:

1. Hvilke fremgangsmåder skaber fusion på de tre store stråler.
2. Hvorledes frembringer disse metoder:
 - a.
Sindets eller tænkeevnens oplysning
 - b.
Det sansende legemes forestillingsevne
 - c.
Et inspireret liv

Endnu et forhold må belyses: Disciple på de mindre stråler anvender ligeledes den ene eller anden af de nævnte tre hovedmetoder. Disciple på fjerde stråle anvender, ligesom disciple på sjette stråle, den anden stråles metode; disciple på femte stråle anvender den første stråles metode. Det er interessant at konstatere, at personligheden (forud for første indvielse) hos alle aspiranter til denne store bevidsthedsudvidelse vil kunne findes på tredje stråle, der - ligesom solar plexus centret - er et stort udvekslingssted for energier og en stor omdannelsesstation, om jeg kan bruge dette udtryk.

Den første stråles metode eller teknik skal således udføre

følgende, samt frembringe følgende resultater:

1. Den guddommelige vilje, hvis genspejling er det mentale aspekt, og hvis skygge er hjernen (den ydre tilsynekomst), skal fremkaldes. Herved bringes det, der i den teosofiske litteratur kaldes atma, eller det monadiske livs første, kvalificerede differentiering til aktivt virke på det fysiske plan. Den kvalitet kaldes ofte den åndelige vilje.
2. Evokationen af denne guddommelige vilje frembringer en indre oplysning af tænkeevnen eller sindet, en oplysning, der adskiller sig fra den, der opnås ved almindelig meditation, og hvorom der har været skrevet meget i bøger, der omhandler mystik. Denne sidstnævnte oplysning drejer sig i det væsentlige om at vække intuitionen, der bringer den direkte viden til sindet. Den indre oplysning, som jeg her refererer til, er (symbolsk talt) relateret til skaberens bevidsthedstilstand, da han udsendte den fænomen-frembringende befaling: »Der blive *lys*«.
3. Denne oplysning, som kommer fra det højeste aspekt, som mennesket kan forestille sig, følger en direkte linje eller strømmer ned gennem en direkte kanal fra:
 - a. Det atmiske niveau - eller det centrum for åndelig vilje, der er dynamisk og effektivt, men sjældent inddrages - og til den egoiske lotusblomsts viljesblade, som jeg omtalte i *A Treatise on Cosmic Fire*. Disse kronblade er genspejlingen i sjælen af dette særlige energiaspekt.
 - b. Fra denne række kronblade til det mentale legeme.
 - c. Fra det mentale legeme til hjernen.
 - d. Fra hjernen - ved det rette og bestemte tidspunkt - til centret ved rygsøjle's basis for at vække kundalini-ilden.

Det vil være af interesse for de studerende, at første stråle disciple, der anvender denne første stråle fusion, vil fremkalde

anden stråle egenskaber, hvis fremherskende kendetegn er oplysning, der frembringer forstående kærlighed og positivt samarbejde. Anden stråle disciple frembringer, ved korrekt at anvende teknikken, mærkværdigt nok, tredje stråle resultater, hvis fremtrædende kendetegn er brugen af den skabende forestillingsevne. Tredje stråle disciple følger, ved at udvikle »evnen til at inspirere«, visse kræfter til deres iboende kvaliteter, der afgjort må tilskrives første stråle. Alle underordnes de imidlertid det guddommelige udtryks anden stråle karakter i dette solsystem.

Fusionsteknikken vil, når den anvendes af en anden stråle discipel, give følgende resultater:

1. En tiltagende respons på verdenssjælen og på de omgivelser, discipelen befinder sig i, vil opnås.
2. Dette sker i stor udstrækning ved udvikling af den skabende forestillingsevne, der er en af guddommens vigtige, opbyggende attributter. Den fremkaldes ved at vække kærlighedsnaturen, og som tidligere nævnt forårsager den en flodbølge af sjælskraft. I tilsynekomsternes verden er sjælen den skabende formidler, den vigtige faktor, den, der konstruerer og opbygger former, og forestillingsevnen eller anvendelse af imaginationens tankekraft (i forbindelse med evnen til at visualisere, til at ønske og til at drømme i eksistens) udvikles målbevidst og videnskabeligt gennem fusionsteknikken.
3. Denne skabende spænding eller målrettede fokusering ved den imaginære drøm bevirker, at det astrale legeme fuldstændigt underordnes sjælen. Denne kendsgerning antydes i *Bhagavad Gita*, hvor Arjuna på kurukshetras kampplads pludselig ser Guds form, i hvilken alle former udgør den ene form. Slaget er da forbi. Sjælen har det fuldstændige herredømme, og ingen fornemmelse af separatisme er længere mulig.

4. Denne synteseskabende og skabende energi strømmer ned gennem denne kanal:
 - a. Fra monaden til den egoiske lotusblomsts kærlighedsblade.
 - b. Fra disse kærlighedens kronblade til det astrale vehikel, hvorved al astral materie i det objektive menneskes udrustning stimuleres. »Guds ånd svævede over vandene«.
 - c. Derfra strømmer energien til solar plexus centret.
 - d. Fra dette center til hjertecentret. Den nødvendige dualitet, forbundet med det astrale legeme, fremtræder på denne måde. Vi har her også en modsvarighed til nedstigningen af viljens ild til rygsøjlels basis og dens påfølgende opstigning langs rygsøjlen til hovedet.

Tredje stråle disciplen, som anvender fusionsteknikken, vil bemærke, at:

1. Den vækker den guddommelige skabende evne til fuld aktivitet. Det ses her, hvor vigtig *motivet* er, idet det bestemmer aktivitetens retning og holder menneskets aktivitet adskilt i det, der (af esoterikere) kaldes sort og hvid magi. Det er også interessant at iagttage, at det er meget sjældent, at et menneske slår ind på området af den såkaldt sorte magi. Viser dette ikke Den store hvide loges sejrige arbejde?
2. Den befaling, der indledte denne skabende aktivitet, for så vidt det drejer sig om mennesket, udtrykkes noget utilstrækkeligt i ordene: »Lad jorden frembringe overflod«, og således blev skabelsens tidsalder indvarslet. Denne frugtbare, skabende evne har i løbet af de sidste få tusind år til stadighed ændret sig til at skabe de virkninger, hvis årsag er ideer, der inden for menneskesindets skabende

område har frembragt:

- a. Det, der er nyttigt, og som bidrager til menneskets nuværende civilisation.
 - b. Det, der er smukt, og som således gradvis udvikler den æstetiske bevidsthed, farvesansen og påskønnelsen af symbolske former til at udtrykke kvalitet og betydning.
3. Som et resultat af, at disciplen anvender denne teknik, fremkaldes en voksende levende virkelighed og en dynamisk indstrømning af åndeligt liv i selve erfaringen på det fysiske plan. Disciplen bliver »inspireret« af kærlighedens ild, der fremkalder »skabelsens tjeneste« som et udtryk for denne kærlighed.
4. Den kraft, der inspirerer ham, og som gør ham dynamisk og skabende i sine omgivelser, udgår ligeledes fra monadens viljesaspekt, der bringer det højere sind i aktivitet på det højere mentale niveau, som er det niveau, hvor Guds skabende ideer antager en form, der kan opfattes af den menneskelige bevidsthed.
5. Kanalen for tilnærmelse eller nedstrømning er følgende:
- a. Fra det monadiske livs viljesaspekt til det niveau for bevidsthed og energi, som vi kalder det højere sinds, den højere tænkeevnes niveau.
 - b. Fra det højere sind til den egoiske lotusblomsts kundskabsblade.
 - c. Fra disse hvirvler af kraft til det lavere eller konkrete sind - den konkrete tænkeevne, som det intelligente gennemsnitsmenneske er vant til at anvende - til strubecentret og derfra umiddelbart til sakralcentret (centret for fysisk skabelse eller regeneration). Derfra løftes den atter op til strubecentret, hvor den skabende fysiske tilskyndelse transmutteres til kunstnerisk eller

litterær skabelse i en eller anden form, og endnu senere til en evne til at skabe grupper eller organisationer, der vil give udtryk for en eller anden idé eller tanke, der udgår fra Guds sind, og som kræver umiddelbar præcipitation på jorden.

Resultatet af denne indstrømning af særdeles høje energier er, at de processer, integrationsteknikken har indledt, fuldendes, og det lavere menneskes stråler svejses eller smeltes sammen i personlighedsstrålen. Denne smeltes senere sammen med den egoiske stråle og sætter derved den åndelige identitet, som vi ved står bag det synlige menneske, i stand til at virke gennem begge disse stråler og på den måde frembringe en modsvarighed til den gruppering inden for det guddommelige udtryk, som vi kalder de større og mindre stråler. Den tredobbelte lavere naturs stråler danner da én enkelt vej, ad hvilken sjælen og senere åndens energi kan kontakte den manifesterede større *helhed* på det fysiske, astrale og mentale plan. Når integrationsteknikken og fusionsteknikken har haft den tilsigtede virkning, kan denne åndelige identitet tjene menneskeheden og samarbejde med Planen i de tre verdener for menneskelig stræben og på de fem menneskelige og overmenneskelige bevidsthedsstadier. Dette bringer disciplen frem til den periode, hvor tredje indvielse kan tages; derefter kan endnu højere kræfter bringes i aktivitet, og dualitetsteknikken kan overvejes, mestres og bruges. Det vil være indlysende for jer, at jeg her ikke kan give regler for denne teknik, idet de udgør en del af indiviellsens tilslørede hemmeligheder. Selvom dualitet fremhæves, drejer det sig om en dualitet, der skaber forenkling, forening og syntese. Mennesket betragtes da som en dualitet af ånd og materie og ikke som den velkendte triplicitet af ånd, sjæl og legeme.

Lad os nu et øjeblik overveje fusionsteknikken. Nøgleordene for de tre teknikker er:

Første stråle..... Isoleret enhed
Anden stråle..... Altomfattende fornuft
Tredje stråle..... Præsenterede attributter

Det første disciplen foretager sig, når han søger at benytte disse fremgangsmåder, er at nå til en forståelse (praktisk, eksperimentelt og subjektivt) af det begreb, der svarer til hans stråle. Lad mig belyse eller forklare hver af de nævnte nøgleord - nødvendigvis utilstrækkeligt pga. gennemsnitsdisciplens manglende forståelse og begrænsede udvikling. Under alle omstændigheder vil jeg give jer en mental impuls.

Isoleret enhed er den bevidsthedstilstand, der ser helheden som ét og betragter sig selv - ikke teoretisk, men som en virkeliggjort kendsgerning - som identificeret med denne helhed. Det er en helhed, der er »isoleret« i menneskets bevidsthed, og ikke mennesket selv, der betragter sig som isoleret. Ordet »isoleret« henviser til den fuldstændige, organiserede organisme, som mennesket kan fornemme og ved, at han er en del af. Ordet »enhed« udtrykker hans forhold til helheden. Det vil således være åbenbart, at denne helhed er noget, der progressivt erkendes. For at tilvejebringe denne progressive erkendelse blev de store bevidsthedsudvidelser, kaldet indvielser, midlertidigt indført som en fremskyndende eller forcerende proces. Denne progressive erkendelse af »isoleringer i enhed« kan begynde med disciplens gruppe, omgivelse eller nation og vil ved den rette brug af forståelsen slutte med at sætte ham i stand til at isolere hele den guddommelige orden eller levende struktur og til at identificere sig med den på en aktiv og klar måde.

Resultatet af meditation over dette tema vil være:

1. En afgjort oplysning af sindet, som da vil være ét med det universelle sind, og alle Guds veje og Guds planer åbenbares disciplen.

2. Den skabende forestillingsevne vil vækkes magtfuldt som respons på denne åbenbaring, metoder til samarbejde vil udvikles med *indføling*, og disciplen vil blive en skabende medarbejder og ikke blot en lydige tjener af Planen.
3. Hans liv vil derefter blive inspireret af ønsket om at tjene menneskeheden og at samarbejde med Planens vogtere. Dette vil medføre sjællivets flodbølge og fremkalder midlertidigt en voldsom konflikt mellem personlighedsstrålen og sjælsstrålen, men det forårsager også, at det lavere stadig underordnes det højere, og det mindre vigtige underordnes det mere vigtige.

Jeg kan ikke stærkt nok gøre jer opmærksom på, at jeg her ikke beskæftiger mig med almindelig tjeneste og aspirantens selv-påtvungne samarbejde - et samarbejde, der er baseret på teori og en beslutning om at bevise, at teori, plan og tjeneste er evolutionære kendsgerninger - men med spontan oplysning, skabende kraft og inspiration, der er resultat af *sjælens* anvendelse af fusionsteknikken - sjælens anvendelse, og ikke den aspirerende, kæmpende discipels anvendelse. Her ligger nøglen til forståelsen. Vi beskæftiger os følgelig med det udviklingsstadium, hvor mennesket i dyb kontemplation bevidst forenes med sjælen, og denne sjæl i meditation bestemmer, planlægger og virker. Han fungerer som sjæl og har opnået fremgang ved at leve bevidst som en sjæl på det fysiske plan.

Denne specielle meditationsteknik indebærer, at hovedcentret anvendes. Det kræver evne til at koncentrere bevidstheden i sjælsformen, det åndelige legeme, og samtidig bevare sjælsbevidstheden, den mentale bevidsthed og hjernebevidstheden - ikke nogen let opgave for begynderen, og noget, der ligger langt ude i fremtiden for størsteparten af de studerende, som læser disse ord. Denne tilstand har været beskrevet som »den mest intense refleksion af det menneske,

der er isoleret i Gud, som er negationen af isolation og ikke desto mindre er den helhed, der er adskilt fra andre helheder«. Når dette bevidsthedsstadium er nået, (Patanjali antyder det i Yoga Sutrass sidste bog) bliver disciplen uovervindelig på den fysiske plan, da han med alle sine aspekter er fuldstændigt forenet og sammenkædet med den større helhed, som han er en del af, og sammensmelter alle attributter og er ét med helheden, ikke blot subjektivt og ubevidst (som alle mennesker er), men i fuld vågen og forstående bevidsthed.

Altomfattende fornuft, der er temaet for anden stråle disciplens indledende meditation, fremkalder den iboende guddommelige evne, der muliggør, at enkeltheder i den sansede helhed fattes i hele sin udstrækning. Dette omfattende og alligevel detaljerede perspektiv eller denne universelle erkendelse er det yderst vanskeligt for mig at forklare eller for den studerende at forstå. Anden stråle har været kaldt strålen for detaljeret viden, og når dette udtryk har været anvendt, har begynderen nødvendigvis lagt vægt på ordet »detalje«. Strålen burde snarere kaldes strålen for detaljeret enhed eller strålen for det guddommelige forbillede eller for skønhed i relationer. Det indebærer fra disciplens side en meget høj grad af helhedsforståelse.

I vil bemærke, hvorledes disciplens opmærksomhed ved alle disse nøgleord eller grundbegreber for fremskreden meditation henledes på de relaterede omstændigheder, der udgør helheden, når de er bragt i forbindelse med hinanden. Ordet »isoleret«, ordene »detalje« og »præsenteret« kunne synes at angive delvis erkendelse, men det er ganske bestemt ikke tilfældet. De angiver og henviser helt enkelt til det komplicerede indre liv i Guds organiserede skabelse, hvor bevidstheden (frigjort af materiel smålighed og selvoptagethed) ikke kun ser helhedens periferi, men skønheden i og formålet med hvert aspekt af den indre struktur. Ligesom det almindelige, men ikke tænkende menneske ved, at han er en kompliceret opbygget person, hvis

indre organismes mangfoldighed udgør et aggregat af levende former, indbyrdes forbundne og fungerende som en enhed, men som han i virkeligheden intet kender til ud over deres generelle egenskaber, således kan aspiranten på prøvestadiets vej se den helhed, han på samme måde er en del af. Ganske som menneskehedens intelligente forsker og den højt uddannede tænker mere detaljeret kender til den almindelige udrustning eller forstår den mere detaljerede hensigt med den organiserede helhed, som vi kalder et menneske, således ser og forstår disciplen på de tidlige stadier på discipelskabets vej de mere omfattende aspekter af de indre forhold hos den organiserede organisme, hvorigennem guddommen udvirker sine planer og sin hensigt. Ligesom den dygtige læge, som også er en skolet psykolog, (hvilket sjældent er tilfældet) forstår meget om det menneskelige legeme og dets energier, således forstår disciplen på de senere stadier af Vejen også Guds planer, hensigt og de materialiserede ideer. Dette er blot et lille forsøg fra min side på at vise, hvilken uhørt viden, der kræves, når et menneske begynder at anvende disse tre sædtanker under meditation. Den levende struktur, der udtrykker ideer, den komplicerede skønhed i de indre relationer inden for helhedsudtrykket, cirkulationen af den energi, der udvirker den guddommelige *idé*, kraftpunkterne og energibrændpunkterne, der virker som kraft- og lysstationer i denne helhed - alt dette står åbenbaret for det menneske, der tillades som sjæl at meditere over sådan et begreb som »*altomfattende fornuft*«.

Den fornuft, der her henvises til, er den rent intuitive, ufejlbarlige forståelse, der opfatter årsag og virkning samtidig, og som ser hvorfor, hvorfra og hen imod hvilket mål alt bevæger sig. Det er ikke muligt for aspiranten at tage disse ord ind i sin meditation og have større udbytte, da han vil meditere som aspirerende tænker og ikke som sjæl. Uanset hvor stor hans bestræbelse er, vil det være det materielle aspekt frem for bevidsthedsaspektet og forbilledet, der vil optage hans

opmærksomhed. Når han har nået det punkt, hvor han kan meditere både som sjæl og som tænker, og ligeledes kan indbefatte hjernereaktionen, vil han forstå formålet med disse ord og betragte både symbolet, den indre levende struktur, og de opdukkende bevidste ideer med en helhedsforståelse og en samtidighed i modtagelse, som det er mig umuligt at udtrykke i ord.

Her kunne man så spørge mig: Nytter det overhovedet at skrive og sige meget af det, jeg har sagt i denne afhandling? Jeg ville svare: Der er i dag nogle få, og der vil blive et stigende antal i de næste to årtier, som - fordi de opfatter skønheden i den forelagte idé - vil tilskyndes af deres sjæle til at arbejde hen imod disse mål. Ved at følge tilskyndelsen vil det lykkes dem at opløfte hele den menneskelige families bevidsthed.

Resultaterne af at anvende denne meditation på en syntese af det manifesterede livs detaljer vil være:

1. Erkendelse af lysets virkelige betydning og en åbenbaring af betydningen af det, der i esoteriske bøger har været kaldt »solens hjerte«, og som er selve livets indre punkt i alle manifesterede former. Sindets oplysning bliver direkte og ufejlbarlig og vil fortrænge den nuværende teoretiske kundskab og tro.
2. Den skabende forestillingsevne vil være optaget af de handlinger, der vil »kaste lys« ind i mørket og over de ikke befriede steder i den (endnu) ufuldstændige skabende proces. Mennesket arbejder da bevidst i lyset, som en lysbærer. Måske vil nogle af jer bedre kunne forstå, hvad jeg mener, hvis jeg gør opmærksom på, at disciplen sædvanligvis ser sig selv som et intensiveret lyspunkt i verdens lys og derfor søger at anvende dette lys (der er i ham, atomart, æterisk og erhvervet som sjæl) til at fremme Planen.

3. Dette fremkalder nødvendigvis intensiveret tjeneste over for »dem på de mørke steder«. Disciplen vil først og fremmest søge at bringe kundskabens lys til dem og dernæst livets lys. Overvej nøje denne forskel.

Præsenterede attributter kan synes at være et enklere begreb at meditere over, og for gennemsnitsaspiranten lettere at overveje og forstå. Måske skyldes denne tilsyneladende enkelhed manglende forståelse af ordet »attribut« og dets betydning.

Denne tredje stråle meditation drejer sig i grunden om iboende kræfter, og de studerende ville gøre vel i at erkende, at der i den guddommelige helhed eksisterer iboende kræfter og attributter, der endnu ikke er åbenbarede, og lige så lidt er kommet til udtryk som de guddommelige tendenser hos flertallet af menneskene. Disse mysteriøse og langsomt fremkommende energier må det menneske, der er rede til indvielse, befatte sig med, og han vil mere og mere blive bevidst om dem. Han må lære at tage sig af den opgave at samarbejde med de store væsener, der arbejder på formløse niveauer, og er optaget af en indre og hidtil ikke-virkeliggjort udvikling inden for helheden, og som kun kan kontaktes og fornemmes af dem, der befinder sig på eller nærmer sig indvielsens vej. Det er et mysterium i mysteriet. De fire mindre stråler eller attributstråler har at gøre med de attributter, der langsomt og umiskendeligt *er* ved at komme til udtryk for at virkeliggøre - viden, syntese, skønhed, videnskab, idealisme og orden. Men der er andre, endnu længere borte bag kulisserne, holdt i latent tilstand indtil den rette periode og tid (hvis jeg kan tale om disse ting i moderne sprogbrug), og de er emnet for denne højere meditation. Kun de, der har gjort sig fri af sansernes trældom, kan virkeligt meditere på denne måde. Guddommens attributter kan inddeles i tre hovedgrupper:

1. *Til udtryk kommende attributter* - de, der til stadighed dukker op - som vi bliver bevidst om, og som vil udgøre

fjerde naturriges vigtigste kvaliteter og egenskaber, når evolutionscyklen har gjort sit arbejde.

2. *Præsenterede attributter* - de, der (igen anvendes menneskelig udtryksmåde) har præsenteret sig selv for den fremskredne discipels bevidsthed, og som det endnu ikke har været muligt at fortolke, ej heller kan de fattes af gennemsnitsmennesker. De er attributter fra sjælenes rige og vil karakterisere dette rige i dets slutstadier. Disse latente attributter kan gradvis forstås og aktiveres af dem, der kan fungere som sjæl.
3. *Ikke definerede attributter* er de, som Kristus, den planetariske Logos og de store væsener, hvis bevidsthed vi ikke kan have nogen forestilling om, er ved at blive bevidst om (læg mærke til dette udtryk). Disse attributter har vi ikke ord for, og det er overflødigt at gisne om deres natur eller at grunde over deres betydning. De ligger lige så langt fra vor forståelse som æstetisk sans, gruppefilantropi og verdens tilstande ligger fra den primitive vildes bevidsthed.

I forbindelse med problemet »præsenterede attributter« bør siges, at de attributter, der kendetegner sjælen, og som ikke kan komme til udtryk, før den bevidst kendes og opnår herredømme, kunne anskueliggøres ved ordet *kærlighed*. Kærlighed er en sådan præsenteret egenskab, og det krævede en stor avatar, som Kristus, der på menneskehedenes vegne kunne forstå denne egenskab og fremføre dens betydning. Det har taget tusind år for dette præsenterede attribut at antage den form, som den har i menneskehedenes bevidsthed, og de af os, som studerer verdens anliggender, ved udmærket, hvor ukendt den virkelige kærlighed er. Selv i dag er der, i forhold til hele jordens befolkning, kun en meget lille gruppe (nogle få millioner ville være et optimistisk skøn), der har en begyndende forståelse af, hvad Guds kærlighed virkelig er.

Kærlighed er det præsenterede attribut, der for tiden

manifesteres. *Visdom* begyndte at bryde frem på Buddhas tid og var kærlighedens specielle forløber. *Syntese* er et andet af de præsenterede attributter og appellerer først nu om anerkendelse - en appel, der kun kan vække respons hos de højt udviklede mennesker, selvom der er hengået århundreder, siden Platon forsøgte at give en fuldstændig beskrivelse af helheden og de komplicerede ideer, der er fremkommet som et udtryk for denne helhed. Sådanne store åbenbarere af frembrydende guddommelige attributter som fx Platon, Buddha eller Kristus, afviger grundlæggende fra andre avatarer, idet de udgør fokuseringspunkter, hvorigennem en ny præsenteret egenskab kan fremtræde som en tankeform og således definitivt kan øve indtryk på racens tænkere. Disse avatarer er *behersket* af selve attributtet; de forstår det intelligent og er udset til at »forankre« det i den menneskelige bevidsthed. Derefter følger en lang periode af tilpasning, udvikling og fremvækst, før den præsenterede egenskab bliver en udtrykt egenskab. De nævnte få kommentarer kan tjene til at forenkle tænkningen ved de vanskeligt tilgængelige spørgsmål om disse avancerede meditationer og give en bedre forståelse af deres virkelige rækkevidde.

Resultatet af denne meditation over de præsenterede attributter vil være:

1. De attributter, der allerede i nogen grad kommer til udtryk, bliver intensiveret og levende i disciplens daglige liv og følgelig også hos alle dem, han måtte komme i berøring med. De vil danne trædesten over livets flod, ad hvilken de nye attributter kan komme, for at præsentere sig gennem de personer, som er bestemt til med tiden at åbenbare dem for mennesket. Ligesom meditationen over altomfattende fornuft, symbolsk talt, åbner vejen til »solens hjerte«, således leder denne meditation visse kræfter ind fra den »centrale, åndelige sol«, og disse energier fokuseres

- gennem en eller anden åbenbarende formidler. Således vil problemet vedrørende avatarer eller budbringere fra det allerhøjeste, de legemliggjorte principper, og åbenbarerne af guddommelige egenskaber gradvis blive set i et nyt lys og opfattet og forstået som et mål for visse mennesketyper.
2. Dette tema åbner op for et stort område, hvor den skabende forestillingsevne kan bevæge sig, og udgør en frugtbar kilde til guddommelig tilkendegivelse. Jo renere formidleren er, desto bedre fungerer forestillingsevnen, idet den essentielt er den billedskabende evnes planlagte aktivitet. Ved hjælp af den kan subtile guddommelige attributter og formål præsenteres for menneskers sind i en eller anden form og kan således med tiden komme til udtryk. Dette indebærer højere sensitivitet, evne til at reagere intuitivt, intellektuel evne til at fortolke det, der fornemmes, og fokuseret opmærksomhed, således at den guddommelige naturs nye mulighed kan »bringes ned« i manifestation - samt en ordnet stabilitet og renhed i livet. Tænk over dette.
 3. Denne anvendelse af den skabende forestillingsevne vil umiddelbart forekomme jer, som om den i sig selv udgør et bestemt område for tjeneste. Det højeste, I kender til sådan en tjeneste, er den, der ydes af gruppen af kontemplative, der er forbundet med det indre planetariske Hierarki, og som i gamle skrifter kaldes Nirmanakayaer. De er udelukkende beskæftiget med den opgave at *fornemme* og med den bestræbelse at give udtryk for de præsenterede attributter, som mennesker en dag må blive lige så fortrolige med (teoretisk i det mindste), som de i dag er med de successive til udtryk kommende attributter - kærlighed, skønhed og syntese. På et meget lavere plan begynder de af jer, som er optaget af at bringe sjælskvaliteter til udtryk i jeres liv, på jeres bevidsthedsniveau at gennemføre en noget lignende opgave

som den, de guddommelige kontemplative udfører. Det er en god skoling for det arbejde, der må udføres, når I forbereder jer til indvielse. Den lille lektie, der er lært (mange vil finde den svær) vil uundgåeligt føre til større mulighed inden for tjeneste.

Jeg har hermed givet tilstrækkelige oplysninger til grundig overvejelse og eftertanke. Jeg har henledt opmærksomheden på et mål, som det endnu ikke er muligt at nå, men som efterhånden vil føre til den sikre tro, der er baseret på direkte viden og vision. Jeg har kort behandlet integrationens, fusionens og dualitetens teknik og har vist jer hvordan, ved hjælp af disse teknikker, de tre stråler - personlighedens, egoets og monadens - kan forenes og sammensmeltes, indtil guddommen, det essentielle guddommelige liv, åbenbares og den materialiserede triplicitet kun kan ses som en sluttelig enhed. Vi vil som det næste tage nogle psykologiske problemer op og studere dem ud fra sjælens synsvinkel.

3. Nogle psykologiske problemer

INDLEDNING

Det jeg nu har at sige, skulle have almen interesse. Jeg har i sinde at skrive ganske enkelt, undgå den akademiske psykologiske tekniske udtryk og forelægge menneskets psykologiske problem så klart, at resultatet må blive en virkelig hjælp til mange. Denne tid er så tynget af vanskeligheder, at det undertiden synes, som om de nødvendige tilpasninger til omgivelserne er for hårde, og at udrustningen er så utilstrækkelig for den krævede opgave, at der fra menneskehedens side forventes det umulige. Det er, som om det menneskelige legeme har ophobet så mange fysiske svagheder, så megen emotionel stress og har arvet så megen sygdom og oversensitivitet, at mennesker trækker sig besejret tilbage. Det er, som om menneskets holdning til fortiden, til nutiden og til fremtiden er af en sådan art, at tilværelsen synes at være meningsløs, at der ikke er noget at se frem til og ingen hjælp at finde ved at se tilbage.

Derfor generaliserer jeg i stor udstrækning. Der er nogle mennesker, denne generalisering ikke gælder for, men selv de er, hvis de studerer menneskelige og sociale forhold og den menneskelige udrustning, tilbøjelige til at tvivle og undertiden fortvivle. Livet er vanskeligt i vore dage. Den spænding, som mennesker udsættes for er ekstrem, fremtiden forekommer truende, og den brede befolkning er uvidende og ulykkelig. Jeg tegner dette triste billede allerede i begyndelsen af vor drøftelse for ikke at undvige noget problem eller at udmale en tåbelig, optimistisk og forblændet situation, ej heller for at skildre en let vej til at flygte, hvilket kun ville føre os dybere ind i den dystre skov af menneskelige fejlgreb og illusion.

Alligevel - kunne vi blot forstå det - antyder de nuværende tilstande deres egen årsag, og hvordan de kan behandles. Jeg har tillid til, at jeg på det tidspunkt, hvor vi har studeret

problemet (flygtigt, for andet er ikke muligt), vil have været i stand til at vise en udvej og fremsætte sådanne praktiske forslag, at der må komme lys i det tætte mørke, at fremtiden kan give løfter og nutiden rumme forsøg, der fører til forbedringer og forståelse.

Den vigtigste videnskab i dag er psykologi. Den befinder sig endnu i sin barndom, men den har menneskehedens skæbne i sit greb, og den har (rigtigt udviklet og anvendt) evne til at redde menneskeslægten. Årsagen til psykologiens storhed og nytte er den kendsgerning, at den betoner enhedens forhold til helheden, til omgivelser og kontakter; den studerer menneskets udrustning til sådanne kontakter og søger at skabe den rette tilpasning, korrekt integration og koordinering samt den enkeltes frigørelse til et liv i nytte, opfyldelse og tjeneste.

Nogle af de vanskeligheder, der må ses i øjnene, når der overvejes de mange psykologiske retningers konklusioner, baserer sig i virkeligheden på den manglende evne til at bringe de forskellige synspunkter i forhold til hinanden. Inden for denne videnskabs grænser findes den samme spaltning og endog en tilstand af kamp, som også findes i det enkelte menneske eller på det religiøse område. Der er mangel på syntese, manglende evne til at erkende resultaternes indbyrdes sammenhæng og en tendens til at overbetone ét aspekt af den konstaterede sandhed, med udelukkelse af andre lige så vigtige. Den fremtrædende svaghed eller svaghederne i den enkeltes udrustning eller livsholdning (det gælder ligeledes gruppen eller samfundet) betones, mens andre, ikke så tydelige, men lige så skadelige svagheder, udelukkes eller endda fornægtes. Fordom, beroende på en ensidig skoling, begrænser ofte vidsynet, således at svagheden i psykologens egen udrustning hindrer hans bestræbelser for at hjælpe patienten. Den manglende uddannelse i dag med hensyn til at tage hele mennesket i betragtning, eller at anerkende aktiviteten af et integrerende centrum, et centralt bevidsthedspunkt, og en

bestemmende faktor i den enkeltes mekanisme, der skal hjælpes til at tilpasse sig sit livs betingelser, - dette er frem for alt andet ansvarlig for problemerne. Påstanden om den rent materialistiske og videnskabelige holdning, der kun anerkender det, der absolut er bevist, eller det, der kan bevises ved at acceptere en foreliggende hypotese, har medført megen tidsspilde. Når den skabende forestillingsevne igen kan frigøres inden for ethvert område af den menneskelige tænkning, vil vi se meget nyt blive draget frem i lyset, dvs. det, der for tiden kun accepteres af de religiøst indstillede og af de banebrydende tænkere. Et af de første forskningsområder, der kan drage fordel af denne frigørelse, vil være psykologien.

Den organiserede religion har desværre meget at stå til regnskab for på grund af den fanatiske betoning af dogmatiske erklæringer, og dens straffeforskrift for dem, der er ude af stand til at acceptere sådanne udsagn, har været medvirkende til at latterliggøre menneskets tilnærmelse til Gud og virkeligheden. Dens overbetoning af det uopnåelige og dens kultivering af syndsfornemmelsen gennem århundreder har medført mange katastrofale tilstande, indre konflikter, der har fortegnet livet, sygelighed, sadistiske holdninger, selvretfærdighed og til sidst fortvivlelse, der benægter sandheden.

Når den rette uddannelse (der er tilpasningens sande videnskab) og den rette religion (der kultiverer den guddommelige sans) samt den rette videnskabelige udvikling (der er korrekt vurdering af formen eller formerne, hvorigennem guddommelighedens subjektive liv åbenbarer sig) kan bringes i det rette forhold til hinanden og på den måde supplere hinandens konklusioner og bestræbelser, vil vi se mænd og kvinder, der har uddannet og udviklet alle sider af deres væsen. De vil da samtidig være borgere i sjælenes rige, skabende medlemmer af den store, menneskelige familie, og sunde dyr med dyrelegemet så udviklet, at det udgør det

nødvendige redskab på livets ydre plan for guddommelig, menneskelig og dyrisk åbenbaring. Dette vil opleves i den kommende nye tidsalder, som mennesker i dag bevidst eller ubevidst forbereder sig til.

Vi vil inddele psykologiens problemer i følgende grupper:

1. Spaltningens problemer, der ofte fører til de mange flugtveje, der udgør størstedelen af de moderne komplekser.
2. Integrationsproblemer, der hos de mere fremskredne mennesker skaber mange vanskeligheder.
3. Arvemæssige problemer, med hensyn til race, familie osv., der indbefatter problemerne med de nedarvede sygdomme, der medfører den enkeltes invaliditet.

Denne tredje gruppe vil jeg kun omtale ganske kort, for der kan ikke gøres meget andet end at overlade en del af løsningen til tiden og til større erfaring forbundet med bestræbelserne for at skabe lettelse for det således hjemløse menneske, afhjælpe den manglende kirtelfunktion, om muligt træne selvbeherskelsen og bringe det fysiske vehikel til så højt et udviklingsstadium, som begrænsningerne tillader. Den tid vil komme, hvor alle børn tidligt underkastes visse prøver og modtager sagkyndig omsorg, således at kontaktskabet kan blive tilpasset og så brugbart og sundt som det er muligt. Men her vil jeg minde om, at ingen fysisk udrustning kan bringes ud over et vist udviklingsstrin i et liv - et niveau, der bestemmes af det stadium, der er nået under evolutionsprocessen, mht. racemæssige faktorer, den subtile eller subjektive naturs kvalitet, tidligere erfaring og sjælskontakt (endnu fjern, forestående eller allerede opnået) og den mentale udrustning.

For ret at kunne forstå vort emne og min måde at behandle det på, vil jeg fremsætte fire fundamentale påstande:

1. At mennesket i tid og rum i det væsentlige er dualistisk, dvs. består af sjæl og legeme, intelligent liv og form, et åndeligt væsen og kontaktrejskabet - den legemsnatur, hvorved det nævnte væsen kan blive bevidst om fænomenverdener og bevidsthedstilstande, der er helt forskellige fra dem, der kendetegner dets eget bevidsthedsniveau.
2. At denne legemsnatur består af den fysiske ydre form, hele summen af de vitale kræfter eller det æteriske legeme (som videnskaben hurtigt vil komme til at erkende), det sensitive, følelsesmæssige begærlegeme og sindet. Gennem det fysiske legeme skabes der kontakt med den omgivende håndgribelige verden; gennem det vitale legeme kommer de impulser, der giver retning og aktivitet på det fysiske plan; gennem det sensoriske vehikel skaber den astrale eller emotionelle natur de mange ønsker og impulser, der styrer det uudviklede eller almindelige menneske, og som kan kaldes begærimpulser eller den individuelle ønskeliv; gennem sindet opnås efterhånden intelligent forståelse og et liv, der er ledet af formål og planlægning i stedet for begær.
3. At menneskets udvikling går fremad ved en række integrationer, koordineringsprocesser eller syntese, idet de indbefatter (især når intelligensen er begyndt at styre) en fornemmelse af spaltning og dualitet. Disse integrationer ligger, for så vidt det drejer sig om menneskeheden, enten langt tilbage i fortiden, finder sted i nutiden eller ligger ude i fremtiden.

Fortidige integrationer

Mellem det dyriske legeme og det vitale legeme.

Mellem disse to og den sensitive begærnatur.

Mellem disse tre og den lavere konkrete tænkeevne eller sindet.

Nutidige integrationer

Mellem disse fire aspekter, således at der skabes en koordineret personlighed.

Fremtidig integration

Mellem personligheden og sjælen.

Der er andre og højere integrationer, men dem behøver vi ikke befatte os med. De nås gennem indvielsesprocesserne og gennem tjeneste. Det, der skal erindres, er, at mange af disse integrationer i menneskeslægten historie allerede har fundet sted ubevidst som resultat af livsstimuleringen, den evolutionære tilskyndelse, de normale livsprocesser, erfaring gennem kontakt med omgivelserne og også af den tilfredsstillende, der fører til, at begærnaturen er mættet. Men der opstår et tidspunkt i racens udfoldelse såvel som i de enkelte menneskers liv, hvor den blinde indvilligelse i den evolutionære proces bliver til den levende, bevidste stræben, og netop på dette punkt befinder menneskeheden sig i dag. Deraf kommer den moderne psykologiske opfattelse af det menneskelige problem. Det forklarer ligeledes den udbredte lidelse blandt menneskelige enheder overalt, bestræbelsen med hensyn til moderne opdragelse og endvidere, at der i ethvert land i stadig større antal fremtræder tre grupper mennesker:

De, der er bevidst om spaltning.

De, der med megen smerte og mange vanskeligheder opnår integration.

Personligheder eller integrerede og derfor dominerende mennesker.

4. At der på samme tid og i alle lande findes mænd og kvinder, der går hen imod - og opnår - en endnu højere syntese, syntesen af sjæl og legeme. Derved fremkaldes den

individuelle og racemæssige følelse af bestemmelse, samt en følelse af et formål og en plan. Det fremmer desuden intuitionens udvikling (som er sublimeringen af intellektet, ganske som intellektet var sublimeringen af instinktnaturen), samt den deraf følgende erkendelse af de højere ideer, den højere idealisme og de fundamentale sandheder, der, når de udbredes blandt verdens tænkende mennesker, vil frembringe store mentale og materielle forandringer, der kortvarigt ledsages af omvæltninger, kaos, forsøg, nedbrydning og genopbygning.

Menneskeheden frembyder et kulturområde for alle typer, dvs. for dem, der i dag er udtryk for fortidige integrationer, og for dem, der er ved at blive tænkende mennesker. De to tidligste integrationer, mellem det vitale legeme og den fysiske form, og mellem disse to og begærnaturen, er ikke længere repræsenteret. De er almene og ligger under den bevidste aktivitets tærskel og langt tilbage i racens historie. Det eneste område, hvor de kan studeres, er ved rekapituleringen af barndommen, hvor evnen til at røre sig og reagere på sansemekanismen og evnen til at udtrykke begær vises meget tydeligt. Det samme kan også iagttages hos uudviklede og uciviliserede racer. Men det tredje integrationsstadium, den gradvise mentale udvikling, skrider rask fremad og kan og vil studeres meget omhyggeligt. I dag er moderne undervisning næsten udelukkende optaget af dette stadium, men når pædagoger vil se bort fra at træne hjernecellerne eller beskæftige sig med at vække hukommelsen, og når de holder op med at betragte hjerne og tænkeevne som ét og i stedet lærer at skelne mellem de to, da vil der gøres store fremskridt. Når barnet skoles i at beherske tænkningen, og tænkningen trænes i at styre begærnaturen og hjernen, hvorved det fysiske vehikel styres fra det mentale niveau, da vil vi opleve, at disse tre

integrationer med præcision hurtigt bringes fremad. Opmærksomheden rettes da mod personlighedens integration, således at alle tre aspekter vil fungere som en enhed. Vi har derfor:

1. *Barnestadiet*, hvor de tre første integrationer opnås, og målet for den pædagogiske fremgangsmåde vil være at gennemføre dette så gnidningsløst som muligt.
2. *Menneskestadiet*, der drejer sig om integrationen af alle aspekterne til én fungerende, selvbevidst, selvstyret personlighed.
3. Det *åndelige* stadium, der drejer sig om integration af personligheden og sjælen, hvorved bevidstheden om *helheden* vækkes. Når dette er opnået, føjes der gruppebevidsthed til selvbevidstheden, og det er det andet store skridt på vejen til gudsbevidsthed.

Vanskeligheden er, at vi i dag har mennesker på alle forskellige stadier i integrationsprocessen; alle er de i en »krisetilstand«, og derfor udgør de problemer for den moderne psykologi.

Disse problemer kan mere præcist opdeles i tre hovedgrupper:

a. *Spaltningens problemer*. De inddeles igen i to.

1. Integrationsproblemerne.
2. De problemer, der opstår af en dualitetsfornemmelse.

Denne fornemmelse af dualitet, der er resultat af en erkendt spaltning, strækker sig fra de vanskeligheder, der opstår ved »personlighedsspaltning«, som er mange menneskers problem, til mystikerens vanskeligheder med hans betoning af den elskende og den elskede, søgeren og det søgte, Gud og hans barn.

b. *Integrationsproblemer*, der forårsager mange af de mere

fremskredne menneskers vanskeligheder.

- c. *Stimuleringsproblemer*. Disse opstår som resultat af en opnået syntese og integration, der frembringer en indstrømning af energi, som man ikke er fortrolig med. Denne indstrømning kan komme til udtryk som en højspændt ambition, en følelse af magt, et krav om personlighedsindflydelse eller som virkelig åndelig magt og kraft. Under alle forhold kræves der imidlertid forståelse for de resulterende symptomer og en yderst omhyggelig behandling.

Vi oplever også, at der af disse problemer opstår:

1. *Mentale problemer*. Visse åbenlyse komplekser opstår, når sindets integration med de tre lavere aspekter er gennemført, og det vil være nyttigt at gennemtænke dette.
2. *Mystikernes sygdomme*. Disse drejer sig om de sindstilstande, de indviklede ideer og den »åndelige foretagsomhed«, der påvirker den mystisk indstillede eller dem, som er bevidst om den åndelige dualitet, hvorom apostlen Paulus skrev i epistlen til romerne. Han skrev som følger:

»Vi ved jo, at loven er åndelig; men jeg er kødelig, solgt som træl under synden.

Thi jeg forstår ikke min egen handlemåde; jeg gør jo ikke det, jeg vil, men det, jeg hader, det gør jeg.

Men når jeg gør det, jeg ikke vil, så samstemmer jeg med loven og bekræfter, at den er god.

Men da er det ikke mere mig, der udfører det, men synden, som bor i mig.

Thi jeg ved, at i mig, det vil sige: i mit kød, bor der intet godt; thi viljen har jeg vel, men at udføre

det gode formår jeg ikke; thi det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke; men det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg.

Dersom jeg da gør det, som jeg ikke vil, så er det ikke mere mig, der udfører det, men synden, som bor i mig.

Når jeg ønsker at gøre det gode, finder jeg altså den lov hos mig, at det onde ligger mig nærmest.

Thi i mit indre menneske glæder jeg mig over Guds lov; men i mine lemmer ser jeg en anden lov, som ligger i strid med loven i mit sind og tager mig til fange under syndens lov, som er i mine lemmer.

Jeg elendige menneske! hvem skal fri mig fra dette dødens legeme?« (Paulus' brev til romerne VII, 14-24).

Disse vanskeligheder vil kræve øget opmærksomhed, efterhånden som menneskeslægten går fremad mod personlighedsintegration og derfra til sjælskontakt.

Det vil således stå jer klart, hvor omfattende og ualmindeligt vigtigt vort emne er. Det vil også være indlysende, at mange af vore nervelidelser, vore hæmninger, fortrængninger, underkastelser eller de modsatte aspekter er knyttet sammen med hele denne proces af successive synteser eller fusioner.

To punkter bør berøres her: For det første, at vi i virkeligheden ved enhver bedømmelse af mennesket - hvad enten vi betragter ham helt enkelt som et menneske eller som et åndeligt væsen - har at gøre med en yderst kompleks samling af *forskelligartede energier*, gennem eller blandt hvilke bevidstheden virker. Denne bevidsthed er i de tidlige stadier

kun en vag, diffus erkendelse, udefineret, uidentificeret og uden nogen bestemt fokusering af opmærksomheden. Senere bliver den mere vågen og opmærksom, og fokuseringen centrerer sig i området for selvisk begær for at stille og tilfredsstille det. Denne tilstand kan vi generelt kalde »ønskeliv« med dets mål for personlig lykke, der sluttelig fører til fuldbyrdet begær, men et fuldbyrdet begær, der udskydes til efter døden, og som vi har givet navnet »himmel«. Senere igen (når den mentale natur integreres med de andre mere udviklede aspekter) dukker en udpræget selvbevidst entitet op, og et menneske i egentlig forstand, kendetegnet ved intelligens, kommer aktivt til udtryk. Opmærksomheden er stadig koncentreret om at tilfredsstille begæret, men det er begæret efter at vide, viljen til at forstå gennem at forske, skelne og analysere.

Endelig kommer den periode for personlighedsintegration, hvor der er vilje-til-magt. Selvbevidstheden rettes hen imod beherskelse af den lavere natur, og målet er at beherske omgivelserne, omstændighederne og andre mennesker i mindre eller større antal. Når det engang er opfattet og forstået, flyttes opmærksomhedens fokusering over til de højere energiers område, og sjælsfaktoren bliver stadig mere aktiv og fremtrædende. Den dominerer og disciplinerer personligheden, fortolker omgivelserne på en ny måde, og skaber en hidtil ikke erkendt syntese mellem de to naturriger - menneskeriget og det åndelige rige.

Gennem alle disse processer oplever vi, at mange energityper føres sammen, alle udmærker de sig ved den ene eller anden kvalitet, der - når de bringes i forbindelse med hinanden - først og fremmest skaber en periode med kaos, anarki og vanskeligheder. Senere følger en periode med syntese, organiseret aktivitet og et mere fuldstændigt udtryk for guddommelighed. Men i lang tid består behovet for at erkende og blive bevidst om energien og dens rette brug.

Det andet punkt, jeg gerne vil nævne, er, at disse indre energier får kontakt gennem det vitale eller æteriske legeme, der består af energistrømme, der virker gennem syv fokuseringspunkter eller kraftcentre i det æteriske legeme. Disse energicentre befinder sig i umiddelbar nærhed af eller er i forbindelse med de syv vigtigste kirtler:

1. Pinealkirtlen
2. Hypofysen
3. Skjoldbruskkirtlen og bi-skjoldbruskkirtlerne
4. Thymuskirtlen
5. Bugspytkirtlen
6. Binyrerne
7. Kønskirtlerne

De tilsvarende centre er:

1. Hovedcentret
2. Centret mellem øjenbrynene
3. Strubecentret
4. Hjertecentret
5. Solar plexus centret
6. Centret ved rygsøjlels basis
7. Sakralcentret

Disse centre er af afgørende betydning for det endokrine system, hvis funktion de bestemmer og betinger i overensstemmelse med den kvalitet og den kildes energi, der gennemstrømmer dem. Dette emne har jeg udførligt behandlet i mine andre bøger og vil derfor ikke uddybe det yderligere, ud over at henlede opmærksomheden på forholdet mellem kraftcentrene i det æteriske legeme, integrationsprocesserne, der bringer det ene center efter det andet i aktivitet, samt sjælens sluttelige herredømme, efter at hele personligheden

definitivt er blevet en enhed.

Først når nutidens psykologer til den forbløffende og interessante viden, som de har om det lavere menneske, føjer en vesterlandsk fortolkning af den østerlandske lære om kraftcentrene, hvorigennem menneskets subjektive aspekter (lavere, personlige og guddommelige) udtrykkes, vil de kunne løse det menneskelige problem og nå til en forståelse af den udviklings- og integrationsteknik, der fører til intelligent forståelse, til en klog løsning af vanskelighederne og en korrekt tolkning af de ejendommeligheder, som de så ofte konfronteres med. Når denne accept kan suppleres med et studium af de syv hovedtyper, vil den psykologiske videnskab bringes et skridt nærmere sin virkelige betydning som et vigtigt led i den opgave at fuldkommengøre mennesket. Psykologerne vil også kunne finde megen støtte ved at studere astrologi, set ud fra energikontakter og den mindste modstands vej, samt de bestemmende indflydelser og kendetegn med hensyn til den type, der iagttages. Jeg taler her ikke om at stille et horoskop med det formål at afdække fremtiden eller en afgørende handling. Dette aspekt af den astrologiske fortolkning vil blive mindre og mindre anvendt, efterhånden som mennesker udvikler evnen til at kontrollere og beherske deres stjerner og således styre deres eget liv. Jeg taler om at kunne erkende de astrologiske typer, deres karakteristika, kvaliteter og tendenser.

Idet vi husker den tidligere omtalte analyse af menneskets forskellige aspekter, der - i løbet af evolutionsprocessen - gradvis blev sammensmeltet til en integreret person, lad os da erindre, at den opnåede fusion og de gennemførte ændringer er resultatet af bevidsthedens stadige forandring. Den bliver mere og mere inklusiv. Vi beskæftiger os her ikke så meget med formaspektet som med den bevidste erkendelse, dvs. bevidstheden hos den der bor i legemet. Det er på dette område, at vore problemer må søges, og det er denne bevidsthed, der udvides og udvikles, som psykologerne først og fremmest må

befatte sig med. Set ud fra den alvidende sjæls synsvinkel er bevidstheden begrænset, forstyrret, afsondrende, selvcentreret, forvrænget, uberegnelig og, i de tidlige stadier, vildledt. Det er først, når udviklingsprocesserne er ført op til et forholdsvis højt niveau, og erkendelsen af dualitet begynder at fremtræde, at de virkelige problemer og de store vanskeligheder og farer opstår, og mennesket bliver bevidst om sin situation. Før den tid er vanskelighederne af en anden art og drejer sig i det store og hele om den fysiske udrustning og de vitale reaktioners træghed samt den dyriske naturs lavere begær. På dette stadium er mennesket i det store og hele et dyr, og det bevidste menneske er skjult og indestængt. Det er livsprincippet og livstilskyndelsen, der dominerer, og instinktnaturen, der styrer. Solar plexus er sædet for bevidstheden, og hoved og hjerne er inaktive.

Det bør her også erindres (jeg har ofte gjort opmærksom derpå), at den realitet, vi kalder sjælen, i grunden er udtryk for tre energityper - liv, kærlighed og intelligens. Den tredobbelte lavere natur er blevet forberedt til at modtage disse tre energier, og intelligensaspektet genspejles i sindet, kærlighedsnaturen i det emotionelle begærlegeme og livsprincippet i og gennem det æteriske eller vitale legeme. Hvad angår det fysiske legeme i sit mere tætte udtryk (for det æteriske legeme er det fysiske legemes mere subtile aspekt eller udtryk), forankrer sjælen sig med to energistrømme på to kontaktpunkter: livsstrømmen i hjertet og bevidsthedsstrømmen i hovedet. Dette bevidsthedsaspekt er i sig selv dobbelt, og det, vi kalder selvbevidsthed, udfoldes og fuldkommengøres gradvis, indtil ajnacentret eller centret mellem øjenbrynene er vakt. Gruppebevidstheden, der giver forståelsen om den større helhed, er latent og uvirksom under en stor del af den evolutionære cyklus, det vil sige, indtil integrationsprocessen har nået det punkt, hvor personligheden fungerer. Da begynder hovedcentret at vågne, og mennesket bliver bevidst i en større

betydning. Hoved og hjerte kædes sammen, og det åndelige menneske fremstår mere fuldstændigt.

Dette er velkendt for jer, men det er værdifuldt kort at rekapitulere for at tydeliggøre billedet. Husker vi disse forudsætninger, behøver vi ikke beskæftige os med de tidligste vanskeligheder, men kan begynde med det moderne menneskes problemer og med de forhold, vi desværre hver især kender alt for godt.

a. Spaltningens problemer

Tænkere er i dag ved at få øjnene op for denne specielle type vanskeligheder og erkender, at spaltningerne i den menneskelige natur er så udbredt og så dybt forankret i selve racens konstitution, at de betragter situationen med megen uro. Disse spaltninger synes fundamentale og skaber de splittelser, vi finder overalt mellem forskellige racer og mellem forskellige religioner, og de kan spores tilbage til selve manifestationens fundamentale tilstand, den vi kalder forholdet mellem det positive og det negative, mellem det maskuline og det feminine, og esoterisk set mellem solen og månen. Selve seksualitetens mysterium er forbundet med retableringen af sansen for enhed og balance, for samhørighed eller helhed. I sit højere menneskelige aspekt er denne kønsdifferentiering blot symbol på eller det laveste udtryk for den spaltning eller sontring, som mystikeren er klar over, og som får ham til at søge at blive ét med eller forenes med det, han kalder guddommen. Mellem denne fysiske spaltning og denne åndelige erkendelse af guddommen ligger der mange mindre spaltninger, som mennesket bliver bevidst om.

Bag alt dette findes der en endnu mere grundlæggende spaltning - den mellem menneskeriget og sjælenes rige. Den er mere en spaltning i bevidstheden end i realiteten. Spaltningen mellem dyre- og menneskeriget er i det store og hele blevet

overvundet ved erkendelsen af den dyriske naturs fysiske identitet og af den ensartethed, der kommer til udtryk i den instinktive natur. I den menneskelige familie vil der bygges bro over de forskellige spaltninger, som mennesket så smerteligt er bevidst om, og de vil være tilendebragt, når sindet er trænet til mentalt at styre og dominere inden for personlighedens område og kan anvendes korrekt som en analytisk, integrerende faktor i stedet for en kritisk, diskriminerende, adskillende faktor. Den rette anvendelse af intellektet er nødvendigt for at overvinde personlighedsspaltningerne. Spaltningen mellem personligheden og sjælen løses ved den rette brug af:

1. Den *instinktive* sans for guddommelighed, der fører til nyorientering i den rigtige retning. Dette medfører:
2. Den *intelligente* anvendelse af sindet, således at det bliver bevidst om sjælen og de love, der styrer sjælsudviklingen.
3. Den *intuitive* erkendelse af virkeligheden, der opløser de differentierede dele i en enhed og frembringer oplysning.
4. Denne *oplysning* åbenbarer den grundlæggende enhed, der består på livets indre side og benægter den ydre tilsyneladende adskillelse.

Derfor vil det være tydeligt for jer, at spaltningerne »heles« gennem rigtig og intelligent brug af formaturens kvalitetsaspekt:

1. *Instinkt* kendetegner den automatiske fysiske natur, vital- eller livsvehiklet og begærnaturen. Det virker gennem solar plexus og forplantningsorganerne.
2. *Intelligens* kendetegner sindets aspekt eller det mentale vehikel og virker gennem hjernens udvekslingsorgan og gennem ajna- og strubecentret.
3. *Intuition* kendetegner sjælens natur og virker gennem sindet, hjertecentret og hovedcentret. Fra disse tre vigtige

punkter styrer sjælen til sidst personligheden.

Jeg anbefaler jer nøje at overveje disse tanker, og når de forstås på rette måde, vil de være en hjælp til at løse de problemer, der er forbundet med de forskellige spaltninger i den menneskelige natur.

I dag er der ingen spaltning mellem det vitale og det fysiske legeme. Undertiden er der en delvis spaltning og det, man kunne kalde en »løs forbindelse«. De to strømme af levende energi - liv og bevidsthed - er sædvanligvis forankret i hoved og hjerte. I tilfælde af visse former for idioti er bevidsthedsstrømmen imidlertid overhovedet ikke forankret i legemet, kun livsstrømmen har fået sin kontakt i hjertet. Der er derfor ingen selvbevidsthed, ingen evne til centraliseret styring og ingen forudsætning for direkte handling eller på nogen måde at tilvejebringe et livsprogram eller en plan. Der er kun modtagelighed over for den instinktive naturs aspekter.

Visse former for epilepsi beror på det, vi kunne kalde »en løs forbindelse«. Bevidsthedsstrømmen eller energitråden er tilbøjelig til undertiden at trække sig tilbage eller at blive adskilt, og dette fremkalder de velkendte epileptiske symptomer og de foruroligende tilstande, der opstår ved et almindeligt anfald. I mindre grad, og uden at skabe permanente farlige resultater, fremkalder den samme fundamentale årsag det såkaldte »petit mal« og visse typer besvimelsesanfald; disse forårsages af en kort og midlertidig tilbagetrækning af bevidsthedens energitråd. Det bør erindres, når denne tilbagetrækning sker, og bevidstheden skilles fra selve vehiklet for den bevidste kontakt, da adskilles alt, hvad vi forstår ved begrebet bevidsthed, dvs. selvbevidsthed, begær og intelligens, og bare liv og den bevidsthed, der er iboende det fysiske legemes celler, er tilbage.

Som regel er gennemsnitsmennesket i dag en fast forbundet og fungerende enhed. (Det gælder for de uudviklede masser

såvel som de materialistisk indstillede borgere i verden). Mennesket er fast integreret, fysisk, æterisk og emotionelt. Hans fysiske legeme, hans vitale legeme og hans begærnatur (for emotion er tilkendegivelse af et eller andet begær) er fast forbundet. Samtidig kan der være en svaghed i den æteriske integration af en sådan art, at den viser sig som lav vitalitet, manglende begærimpulser, svigtende evne til at registrere tilstrækkelig dynamisk ansporing, umodenhed og undertiden tvangsforestillinger eller besættelse. Ofte har det, der kaldes manglende vilje og betegner en person som »viljesvag« eller »ubeslutsom«, i realiteten intet at gøre med viljen, men kan være et resultat af denne svage integration og løse forbindelse mellem bevidstheden og hjernen, der gør, at mennesket afviser begærimpulserne, der normalt skulle strømme ind i hans hjerne og opildne hans fysiske vehikel til en eller anden form for aktivitet.

Viljen, der sædvanligvis giver sig til kende gennem et program eller en fastlagt plan, opstår i sindet og ikke på bevidsthedens begærniveau, og dette program er baseret på en sans for retning og viljens bestemte orientering mod et erkendt mål, som i disse tilfælde ikke er årsag til vanskelighederne. Problemet er enklere og ligger nærmere. Behandlingen af disse vanskeligheder og deres rette løsning er afgjort af materiel natur, og besværet overvindes ofte ved at øge legemets vitalitet og ved at opbygge æterlegemet ved hjælp af sol, vitaminer og motion samt korrekt behandling og afbalancering af det endokrine system. I denne retning gøres der meget i dag, og på de mindre alvorlige former for æterisk spaltning virker behandlingen hurtigt. Manglende vitalitet, umodenhed, depression som følge af svag æterisk forbindelse og manglende interesse i livet (der er så almindelig i denne tid) vil da ikke forekomme så ofte.

Her kan jeg ikke udførligt beskæftige mig med problemerne med hensyn til besættelse, som beror på, at

selvbevidsthedsaspektet hos den, der bor i legemet, trækker sig tilbage. Denne abstraktionsproces efterlader blot en levende skal, et tomt hus. At belyse problemerne udførligt er ikke muligt i en afhandling som denne. Det er ikke let for den videnskabelige, psykologiske forsker at acceptere, at et andet væsens bevidsthed erstatter bevidstheden hos den, der har været ude af stand til at opretholde en tilstrækkeligt positiv forbindelse i hjernen. Men - jeg taler som den, der ved - sådanne tilfælde forekommer ofte og fører til mange problemer for den såkaldt »spaltede personlighed«. I virkeligheden har to personer taget et bestemt fysisk legeme i besiddelse - den ene står for livsstrømmen (forankret i hjertet) og den anden for bevidsthedsstrømmen (forankret i hjernen) - og behersker derfor legemet, styrer dets aktiviteter og udtrykker sig gennem taleorganet. Undertiden veksler denne besiddelse mellem de to individer, det drejer sig om. Undertiden er der tale om mere end to, således at flere personer på den indre side af livet benytter samme fysiske legeme. Da fremstår de såkaldt multiple personligheder. Årsagen er, at den virkelige beboer har en overmåde svag æterisk forbindelse; eller det kan skyldes den virkelige beboers store modvilje mod fysisk inkarnation; det kan ligeledes være forårsaget af et eller andet chok eller en katastrofe, der pludselig afbryder bevidsthedsforbindelsen, og i dette sidste tilfælde er der intet håb om helbredelse. Hvert enkelt tilfælde må diagnosticeres og behandles individuelt efter omstændighederne og fortrinsvis ved at befatte sig direkte med den virkelige beboer, når denne er »hjemme i sin bolig«. Desuden er denne beboers bevidsthed undertiden så stærkt orienteret hen imod andre retninger end fysisk eksistens, at der er sket en abstraktionsproces med den bevidste interesse fokuseret andetsteds. Dette er den uønskede side af eller udtryk for den samme abstraktionsevne, som sætter mystikeren i stand til at se sine visioner og tage del i himmelske hændelser, og som sætter den fremskredne adept i stand til at træde ind i

Samadhi-tilstanden. I det ene tilfælde er vehiklet efterladt ubevogtet, et bytte for enhver forbipasserende, og i det andet efterlades det behørigt bevogtet og positivt opmærksom på sin ejers kalden og tone.

Det er kun muligt at antyde disse forskellige forklaringer og på den måde bringe forskere, der er åbne for og villige til at acceptere usædvanlige hypoteser, på et spor og lede dem ind på vejen til forståelse. Nøglen til at kunne eliminere disse forskellige vanskeligheder med et godt resultat ligger i prænatal omsorg og i studiet af arvelig belastning; syfilis og andre kønssygdomme er stærkt prædisponerende årsager. Den rette pleje af legemet efter fødslen og udvikling af en positiv selvfølelse i barnet, således at det tænker positivt og opøver sin identitetsfølelse - alt dette er en god hjælp til at eliminere denne type besvær. Tidens tendens til at lægge vægt på vitaminrig ernæring og en afpasset diæt er kun af det gode.

Den virkelige fornemmelse af spaltning og meget alvorlige vanskeligheder opstår imidlertid efter følgende to hændelser, som kan beskrives således:

1. Menneskets selvbevidsthed har nået et punkt, hvor hans mange begær er så dominerende og tvingende, at han bliver klar over deres styrke og samtidig også over hans manglende evne til virkeligt at tilfredsstille dem, parret med den erkendelse, at der findes et aspekt af ham, der egentlig heller ikke ønsker denne tilfredsstillelse. En følelse af frustration bemægtiger sig ham, og han bliver smerteligt klar over, hvad han vil, og hvad han ville være, om hans begær blev imødekommet og tilfredsstillet. Han rives i to retninger: hans sind og begær holder ham tilbage i længslens, håbets og ønskets verden, medens hans hjerne og hans fysiske natur giver ham den overbevisning, at intet af det, han ønsker, er muligt, og var det muligt, ønskede han det så i virkeligheden? Dette gælder det menneske, hvis

mål er tilfredsstillende af materielle længsler, eller det menneske, som responderer på ønsket om intellektuel eller åndelig tilfredsstillende. I det ene tilfælde begynder spaltningen at vise sig i de lavere aspekter af begærens naturen. I det andet tilfælde viser den sig i de højere aspekter, men i begge tilfælde er skillelinjerne åbenbare. Konflikten er begyndt, og der består to muligheder:

- a. En indvilligelse i, at livet slutter i en følelse af formålsløshed, dyb depression og frustration, der strækker sig lige fra et resigneret og accepteret liv til de mange flugtveje, der bringer et menneske ind i en drømmeverden, ind i illusionens land, ind i en negativ tilstand og endog ud over dødens grænse ved selvdestruktion.
 - b. En rasende konflikt som følge af menneskets vægring ved at blive formet af omstændigheder eller omgivelser. Denne driver ham videre til succes og opfyldelse af hans ønskes mål, eller nedbryder ham på livets hjul, enten fysisk eller mentalt.
2. Der opstår også en spaltning, hvis det ikke lykkes mennesket at bruge sit gudgivne intellekt, og han således er ude af stand til at vælge mellem det væsentlige og det uvæsentlige, mellem den rigtige retning og de forkerte mål, mellem de forskellige former for tilfredsstillende, der tiltaler de forskellige sider af hans lavere natur, og endelig mellem den højere og lavere dualitet. Han skal lære at forstå forskellen mellem:
- a. Underkastelse under det uundgåelige og underkastelse under sit eget brændende begær.
 - b. Erkendt kapacitet og erkendt potential. Mange konflikter kunne løses ved at sammenfatte, forstå og anvende de erkendte aktiver på rette måde, hvorved der

kunne elimineres uopnåelige mål og den uundgåelige skuffelse. Når denne del af konflikten er overvundet, kan potentialet fremtræde og blive en erkendt kraft, der kan komme til udtryk.

- c. Individuelle mål og gruppemål - og evnen til at være social eller asocial. Meget gøres i denne henseende, men der lægges stadig vægt på den enkelte og ikke på gruppen. Hvor dette er tilfældet, bliver vi ansvarlige for asociale grupper.

Jeg har kun omtalt tre af alternativerne, men kan spaltningen i disse tilfælde overvindes, vil resultatet blive, at et stort antal lidende befries. Det kunne måske siges, at befrielsen af de mange, hvis spaltning fortrinsvis ligger i begærens område, og som fører til en følelse af frustration og et brud på kontinuiteten i livsinteressen, kunne opnås ved:

1. Først og fremmest at have opmærksomheden rettet mod den fysiske udrustning og kirtlerne, i særdeleshed skjoldbruskkirtlen, samt en regulering af kostvanerne.
2. At være opmærksom på patientens fysiske koordinering, der er det ydre udtryk for en indre integrationsproces. Her kan der gøres meget ved skoling.
3. At forklare livet og omgivelserne i positive vendinger. Tænk over dette.
4. Decentralisering gennem:
 - a. Hjælp til at vælge de rette interesser, den rette skoling og erhvervsuddannelse.
 - b. Udvikling af evnen til at erkende og imødekomme omgivelsens behov, således at ønsket om at tjene vækkes, og der opnås en følelse af tilfredsstillelse, gennem det der er fuldført, og gennem værdsættelse.
 - c. Forsigtig og langsom forvandling af begær til

aspiration.

5. Nyorientering mod højere mål og udvikling af sansen for den rigtige retning. Dette indebærer:
 - a. Udvikling af et større vidsyn.
 - b. Formulering af et indre program, intelligent sammensat og egnet for det opnåede udviklingstrin, men ikke så avanceret, at det ikke lader sig gennemføre.
 - c. Undgåelse af sådanne skridt og aktiviteter, som er dømt til at mislykkes.
6. Senere, når det førnævnte i nogen grad er forstået, må der søges efter og udvikles enhver skabende evne, således at ønsket om at blive bemærket og at yde et bidrag efterkommes. Mange kunstneriske, litterære og musikalske bestræbelser er baseret på ønsket om at være midtpunkt for opmærksomhed og bundet ikke i en virkelig skabende evne. Der er tale om en følelse af »jeg, den dramatiske aktør«. Den er af virkelig værdi og betydning, når den anvendes og udvikles korrekt.
7. Eliminering af synd, af misbilligelse, som ledsages af oprør, mistænksomhed og mindreværdskompleks.

Et punkt må jeg fremhæve på ny, og det er nødvendigheden af at huske, at vi, når vi studerer mennesket og hans udtryk og eksistens, i virkeligheden beskæftiger os med *energi* og med kræfternes relation eller manglende relation. Så længe vi har dette i tankerne, kommer vi ikke på afveje mens vi behandler vort emne. Vi studerer relaterede energienheder, der fungerer i et energifelt, og husker vi det, vil vi (i det mindste symbolsk) være i stand til at få en relativ klar opfattelse af vort emne. Så længe vi betragter vort problem som bestående af mange, indbyrdes relaterede energier, deres sammensmeltning og

afbalancering, samt den endelige syntese af to vigtige energier, deres fusion og afbalancering, vil vi nå til et vist mål af forståelse og da finde problemets løsning. Det energifelt, som vi kalder sjælen (den vigtigste energi, som mennesket må befatte sig med) absorberer, dominerer og udnytter den mindre energi, som vi kalder personligheden. Dette må vi nødvendigvis gøre os klart, og samtidig må vi huske, at denne personlighed selv er sammensat af fire energityper. Vor anvendelse af ordene »absorberer, dominerer og udnytter« vil være i overensstemmelse med vor stråletype. Her vil jeg minde om, som jeg tidligere har gjort, at ord ikke kan udtrykke, og at sproget er mere en hindring end en hjælp til det mål, jeg har for øje. Den menneskelige tanke trænger nu ind i et område, for hvilket der endnu ikke eksisterer en egentlig sprogform, for vi har endnu ingen passende begreber, og ordsymboler betyder kun lidt. Akkurat som opdagelsen af bilen og radioen har nødvendiggjort helt nye begreber, udtryk, substantiver og verber, således vil i de kommende år opdagelsen af sjælens eksistens nødvendiggøre et nyt sprog. Det er vel indlysende, at et menneske fra den viktorianske tid, om han lyttede til den tekniske jargon, der anvendes i et moderne radio- eller autoværksted, ville være helt forvirret. På samme måde er vor tids psykolog meget ofte forvirret og forstår ikke, hvad vi prøver at formidle, fordi det nye sprog endnu ikke er udviklet, og de kendte begreber er utilstrækkelige. Jeg kan derfor ikke gøre andet end at anvende de begreber, der forekommer mig at være bedst egnede, omend jeg ved, at det ikke lykkes mig at udtrykke den virkelige betydning af mine ideer, og I følgelig kun opnår en ufuldstændig forståelse af og forestilling om de begreber, jeg forsøger at forklare.

Jeg har allerede i nogen grad behandlet spaltningerne, som mennesket udsættes for, og vi forstod, at den menneskelige udviklingsproces i sidste instans er en række enhedsskabelser; hvert skridt frem betyder, at visse energityper bringes sammen,

således at deres sammensmeltning kan skabe en mere fuldendt person. Må jeg her nævne et interessant punkt? Selve problemet fremkaldes af den kendsgerning, at der *er* en iagttager. Denne iagttager bliver på visse tidspunkter i menneskets normale udvikling klar over, at der er spaltninger. Iagttageren lider fordi de eksisterer i hans selvbevidsthed. Han bliver klar over, at han er offer for spaltningerne i sin egen natur. Dog - og dette er vigtigt - på det fysiske plan er mennesket ikke i stand til at forstå disse spaltninger eller, tilsyneladende, at helbrede dem uden hjælp fra sjælen, iagttageren, det højere aspekt af ham selv. Et menneske, som lider af adskillelse mellem sin emotionelle, sansende del og det mentale aspekt, er fx bevidst om sit behov, om frustration, intens lidelse og vanskeligheder, men trænger alligevel til den forstående hjælp fra en skolet psykolog eller fra sin egen sjæl, før fusionen kan ske, og han, som enkeltmenneske, kan »gøres *hel*«.

Den samme sandhed gælder for alle de spaltninger, der findes i mennesket, men tre er især vigtige:

1. Spaltningen mellem sindet og den øvrige del af den lavere natur - den fysiske, vitale, astrale eller emotionelle.
2. Spaltningen mellem mennesket og hans omgivelser. Når denne spaltning er helet, og der er bygget bro, gøres han til et ansvarsbevidst menneskeligt væsen og en god borger, som accepterer sine omgivelser og yder dem sit bedste. På den måde vokser han i karakter og dygtighed som et resultat af virkeligt samspil mellem de to - mennesket selv og hans omgivelser.
3. Spaltningen mellem mennesket (personligheden) og sjælen. Følgen bliver:
 - a. En dominerende, selvisk personlighed.
 - b. En praktisk mystiker, som er bevidst om behovet for

sammensmeltning og enhed.

Paralleller til disse bevidsthedsstadier findes i pubertetsalderen. De kan også findes hos det menneske, som integreres i sit livsværk, og endvidere hos den tænkende aspirant. Dette gælder, uanset om hans tanker, formål og ambitioner er selvisk polariseret eller åndeligt betonet. Fornemmelsen af spaltning, behovet for orientering, brobygningsprocessen og den sluttelige følelse af et opnået resultat er identiske i begge tilfælde.

Ved behandlingen af disse situationer bør visse generelle regler lede psykologen, og visse almene forudsætninger burde efterhånden accepteres af det menneske, der udgør det problematiske tilfælde. Det menneske, som uden hjælp fra en skolet psykolog evner at træne sig selv og bygge bro over sine erkendte spaltninger, må følge og acceptere de samme regler og forudsætninger. Disse fundamentale forudsætninger er:

1. Ethvert psykologisk problem er alment og ikke unikt. Det er følelsen af at være unik - med en separatistisk tendens og betonet ensomhed - der ofte er den altoverskyggende faktor. Den gør personligheden for betydningsfuld, og dette bør afgjort modvirkes.
2. Krisen, man står over for, betyder fremskridt og mulighed, ikke ulykke og nederlag. Patienten (kan jeg anvende det udtryk?) må erkende, at menneskeslægten netop gennem sådanne kriser er nået frem til dens nuværende udviklingstrin. På samme måde gør det enkelte menneske fremskridt. I sidste instans antyder psykologiske kriser fremskridt på *Vejen*, idet de vækker behovet for anstrengelse og samtidig en følelse af fremgang og frihed, når de er gennemlevet, overvundet og overstået.
3. Evnen til at frembringe den nødvendige integration og

afslutte en cyklus af oplevet dualitet ligger i mennesket selv fordi:

- a. Hans ubehag, mangel på koordinering, smerte og sorg er symptomer på aspiration, der måske ikke erkendes, men som ikke desto mindre er til stede. Disse symptomer er de integrerede aspekters reaktion på det aspekt, der søger integration.
 - b. Det aspekt, der skal integreres, er i grunden mere magtfuldt end de lavere *ventende* aspekter, idet de er negative eller modtagelige, medens det, der skal bevidstgøres og accepteres, er positivt og dynamisk. Det er årsagen til det oplevede ubehag.
4. Evnen til at handle »som om«, der bor i den fantasirige skabning, mennesket, indeholder løsningen på problemet. Ved at anvende den skabende forestillingsevne kan broen mellem det lavere og det højere aspekt konstrueres og bygges. »Som et menneske tænker, håber og vil«, således er han. Dette er en uigenkaldelig kendsgerning.

Når moderne psykologer bedre forstår menneskehedens skabende formål og søger at udvikle den skabende forestillingsevne konstruktivt samt opøve den målrettede vilje, vil meget være nået. Studeres disse to faktorer (der er et enestående bevis på menneskets guddommelighed), og udvikles og udnyttes de videnskabeligt, løses af sig selv alle de problemfyldte tilfælde, der i vore dage findes i vore klinikker. Således vil vi gennem forsøg hurtigere nå frem til en forståelse af mennesket. Psykologien kan fuldt ud forlade sig på det enkelte menneskes iboende evne til at forstå anvendelsen af den skabende forestillingsevne og ligeledes af målbevidstheden, idet denne evne findes selv hos børn. Udviklingen af fantasien og skoling af børn til det at kunne vælge (således at tydelige

mål kan tage form i deres liv) vil være to af de førende idealer for den nye uddannelse. Fantasien aktiverer forestillingsevnen, opfattelsen af skønhed og de indre verdener; evnen til at vælge med en viden om hvorfor og med hvilket formål vil (om det på en intelligent måde læres tidligt) betyde meget for menneskeslægten, i særdeleshed, hvis menneskets intelligens allerede i puberteten rettes hen imod det generelle verdensbillede og verdensplanen. Derfor bør en sans eller en forståelse for:

1. Fantasi
2. At kunne vælge
3. Helhed
4. Et bestemt mål

styre vor opdragelse af de børn, der inkarneres. Fantasien vækker den skabende forestillingsevne og giver på den måde følelsesnaturen konstruktive udfoldelsesmuligheder; den bør imidlertid afbalanceres og motiveres af evnen til at vælge rigtigt og erkende betydningen af de højere værdier. Disse kan på deres side udvikles uselvvisk ved behørig anerkendelse af den omgivende helhed, som den enkelte skal tage del i, medens hele rækken af reaktioner mere og mere underordnes den forståelse, at en bestemt hensigt virkeliggøres i verden.

Således er de fundamentale forudsætninger, der skulle blive synlige i de nye teknikker og fremgangsmåder, som psykologien vil anvende, når den er rede til at acceptere (eller i det mindste eksperimentere med) ovennævnte ideer. Ved at anvende dem vil det opdages, at det menneske, der udgør det problematiske tilfælde selv kan bringes til aktivt at fungere på rette måde, idet alle hans iboende og ubenyttede evner vil bringes i samordnet aktivitet. Processen er altid og uundgåeligt den samme:

1. Spaltning.

2. Erkendelse af dualitet, enten subjektivt eller i vågen bevidsthed.
3. En periode af vild uro, frustration og meningsløshed, der undertiden fører til ulykke, til forskellige former for nervøst eller mentalt sammenbrud og til alment kaotiske og uønskede tilstande.
4. En intelligent anvendt og gradvist gennemført brobygningsproces, *når først spaltningens karakter er fastslået.*
5. Perioder af erkendt fusion, integration eller *virkelig* normalitet. Her ville en analyse være gavnlig. Det vil senere blive forstået, at psykoanalyse virkelig vil være til nytte og vil hjælpe et menneske ved at *forklare ham, hvad han har opnået*, frem for at afdække detaljer i hans tilsyneladende ulykke. Der er ikke tale om en virkelig ulykke. Det er blot et ikke erkendt krisepunkt, et tidspunkt for en ikke-virkeliggjort fuldbyrdelse. Den ulykkelige situation opstår, når dette krisepunkt ikke udnyttes og forstås, for da tjener det til at øge spaltningen i stedet for at erkende det som en gunstig lejlighed.
6. Etablering af en bestemt rytme, præget af den skabende forestillingsevne, skelneevnen, bevidsthed om værdien af delens relation til helheden, og accept af gruppeformål. Når denne rytme behørigt er etableret, i et liv eller en række af liv, fører den sluttelig til:
7. Integration.

Her vil jeg gerne standse op og gøre opmærksom på, at den nye psykologi uundgåeligt må bygge på den forudsætning, at dette ene liv ikke er et menneskes eneste mulighed for at opnå integration og sluttelig fuldkommengørelse. Den store lov om genfødsel skal accepteres, og den vil da i sig selv udgøre en stor befriende kraft i enhver krise eller over for ethvert psykologisk problem. Erkendelsen af yderligere muligheder og af den forlængede tid både hjælper og skaber ro i mange menneskers sind; fortolkningen er værdifuld og oplysende, idet

patienten vil opdage den kendsgerning, at han allerede har lagt nogle krisepunkter bag sig. Hans nuværende udrustning er bevis på, at han opnåede integration, og det garanterer ham også en sejr i den bestående krise og svære konflikt. Det lys, der herved kastes over relationer og omgivelser, vil tjene til at stabilisere hans mål og få ham til at forstå det uundgåelige ansvar. Når den store lov erkendes med alt, hvad den virkelig indebærer, og ikke forklares i de nuværende barnlige vendinger, da vil mennesket bære ansvaret for sin levevis med daglig anerkendelse af fortiden, forståelse for målet i nutiden og med blikket rettet mod fremtiden. Dette vil også i høj grad mindske den voksende selvmordstendens, som menneskeheden udviser.

Det vil således være tydeligt for jer, at tidselementet kan være til megen hjælp i problemet, og her er det, at en virkelig forståelse af loven om genfødsel eller loven om mulighed (som jeg vil foretrække at kalde den) afgjort vil være til nytte. Frem for alt andet vil den medføre at holdningen, både hos psykologen og problemtilfældet, præges af en idé om håb, tanke om fuldbyrkelse og endelig sejr.

Det vil også være væsentligt, at fremtidens psykolog virkelig lærer at erkende og anerkende et menneskes indre struktur - hans følelsesmæssige vehikel, hans mentale legeme og deres nære indbyrdes relation gennem det vitale eller æteriske legeme, der altid tjener som *forbindende væv* mellem det tætte, fysiske legeme og de andre legemer. Sjælen og dens tredobbelte energier (selve livet, der udtrykker vilje eller hensigt, kærlighed og intelligens) virker gennem de syv vigtige centre, medens mentallegemet og astrallegemet virker gennem mange andre centre, omend de også i sig selv besidder syv centre, der er de overførende modsvarigheder til de centre, der findes i æterlegemet. De integrationer, som evolutionen efterhånden tilvejebringer, gennemføres ved hjælp af alle disse centre. Ved at forhøje vibrationen, ved at bringe centrene i

aktivitet og ved den deraf og derpå følgende udvikling af menneskets modtagerredskab begynder nye veje hen imod virkeligheden, nye bevidsthedskvaliteter, ny sensitivitet over for det hidtil ikke-erkendte, og nye evner at vise sig.

Hvert menneske er således *i sig selv* et hierarki, en genspejling af en stor kæde for væren, den væren, som universet er udtryk for. Psykologien må efterhånden erkende:

1. Eksistensen af sjælen, den integrerende formidler, selvet.
2. Loven om mulighed eller genfødsel.
3. Beskaffenheden af menneskets indre struktur og dens forbindelse med den ydre, håndgribelige form.

Det er interessant at iagttage, at praktisk taget al undervisning, der gives om genfødsel eller reinkarnation, betoner den materielle, objektive side, skønt der altid har været en mere eller mindre flygtig henvisning til det, der åndeligt og mentalt kan vindes eller opnås i livets skole på denne planet fra inkarnation til inkarnation. Man har kun i ringe grad lagt mærke til den tiltagende forståelse og udviklingen eller væksten i det sande menneskes indre bevidsthed; det, der i hver inkarnation vindes ved større beherskelse af kontaktmekanismen, som resulterer i øget sensitivitet over for omgivelserne (der er de eneste værdier, som selvet beskæftiger sig med), fremhæves sjældent, om overhovedet. Enkeltheder i livsbetingelser, forklaringer angående mulige materielle situationer, beskrivelser af steder, klæder og menneskelige personlighedsrelationer lægges frem med megen fantasi, og »gengivelse af tidligere inkarnationer« har sædvanligvis været såkaldt gengivelse af dramatiske episoder, der nærer det reinkarnerede menneskes iboende individualitetssans og for det meste også hans forfængelighed. Denne mærkværdige præsentation skyldes flere faktorer. Først og fremmest den kendsgerning, at illusionens verden endnu dominerer i de

bedste menneskers liv, dernæst at udviklingsniveauet hos skribenten eller taleren har været således, at han ikke har været i stand til at betragte livscyklens ud fra sjælens synsvinkel og ubundet og fri for blændværk, for havde han kunnet gøre det, ville han have udeladt de materielle, fænomenale beskrivelser og formodentlig heller ikke have opfattet dem, men havde kun betonet *værdierne* - de åndelige og mentale - og de spørgsmål, der angår gruppens indre liv. De metoder, der har været benyttet til at præsentere denne ældgamle doktrin om genfødsel, og den falske betoning af formaspektet ved at udelukke sjælsværdierne, har skabt en dårlig reaktion over for hele emnet hos intelligente mennesker og hos den videnskabelige forsker. Dog er der, til trods herfor, opnået noget virkeligt godt, idet hele teorien ganske langsomt har kunnet trænge ind i menneskeslægten bevidsthed for at blive en integreret del deraf. Den er ved at blive almindeligt kendt og vil efterhånden blive videnskabeligt anerkendt.

Ved iagttagelse af menneskets indre struktur og de faktorer, der frembringer den ydre tilsynekomst og kvalitet samt betinger den, således at der skabes både adfærd og handlemåde, må psykologerne studere følgende emner, idet de begynder med de laveste aspekter og udvider deres iagttagelse til at indbefatte de højest mulige. Disse kan grupperes og opstilles som følger:

1. *Det ydre responsredskab*, der reagerer over for impulser, der modtages fra de ydre omgivelser og de indre subjektive riger. Disse impulser kommer ifølge de esoteriske teorier via:
 - a. Hjernen, hvorfra visse aspekter af nervesystemet styres og beherskes, først ved mental indflydelse og dernæst ved bevidst sjælsstyring.

- b. Det endokrine system eller kirtelsystemet, der reagerer over for impulser, der kommer ind i det fysiske legeme via de syv centre i æterlegemet; kirtelsystemet er ganske enkelt eksterne eller den fysiske modsvarighed til disse centre. Kirtlerne betinger mennesket gennem blodstrømmen, mens de på deres side betinges af centrene.
 - c. Solar plexus styrer og behersker visse aspekter af nervesystemet og udgør for en stor del den instinktive eller dyriske hjerne.
 - d. Hjertet, livets centrum.
2. *Det vitale eller æteriske legeme.* Det er den vigtigste energigivende faktor og er en nøje kopi af eller modsvarighed til den ydre form, idet det er den egentlige formidler mellem de indre verdener og det ydre menneske. *Nadierne* (kraftlinjer eller -tråde) ligger bag hver nerve i det menneskelige legeme, og centrene, som de danner på visse skærings- eller krydsningspunkter, er forudsætningen for eller den motiverende kraft til hvert ganglie eller hver plexus i det menneskelige legeme. Visse af disse større og mindre centre er af afgørende betydning for udviklingen. De er følgende:
- a. Hovedcentret er sæde for sjælsenergien eller det center, hvorigennem det bevidste, *åndelige* menneske fungerer.
 - b. Hjertecentret er sæde for liv, det højeste princip, der udtrykker sig gennem mennesket.
 - c. Solar plexus centret er sæde for det instinktive liv, for dyresjælen og for den højt udviklede emotionelle natur.
 - d. Centret ved rygsøjlebasis er det store integrerende center, der begynder at fungere aktivt, når to vigtige fusioner har fundet sted, dvs. fusionen af de tre legemer til én koordineret personlighed, og enhedsskabelsen

mellem sjæl og legeme.

3. *Det emotionelle legeme eller følelseslegemet*, ofte kaldet astrallegemet. Fra dette vehikel udgår begær, impulser, aspirationer og dualitetens konflikter, der så ofte hjemsøger og hindrer disciplen. Det er også sæde for menneskets skabende forestilling. Det besidder endvidere kraftcentre, der modsvarer centrene i æterlegemet, men størstedelen af menneskene vitaliseres hovedsageligt fra illusionens verden og fra det astrale plan. Det fremskredne menneske må lære at trække sig tilbage fra den illusoriske bevidsthed og dette plan.
4. *Den mentale natur*, der virker gennem fire, og kun fire, centre.
5. *Selve sjælen* eller det sande, åndelige menneske, selvet i manifestation, arbejder eller søger at arbejde gennem sin objektive tilsynekomst, det firefoldige lavere menneske.

Hvis det omtalte studeres nøje, vil det stå klart, at de spaltninger, der eksisterer i mennesket, er spaltninger i visse nedarvede eller fundamentale relationer:

1. *Spaltninger, der eksisterer i mennesket selv* i det ene eller andet af de forskellige fokuseringspunkter for erkendelse eller bevidsthed.
 - a. Ikke erkendt af mennesket selv eller af hans omgivelser. Når dette er tilfældet, er mennesket uudviklet, og spaltningerne eller kløfterne i hans bevidsthed forårsager ingen virkelig skade, hverken for ham selv eller for hans omgivelser. De antyder ganske enkelt manglende udvikling.
 - b. Erkendt af mennesket. De skaber lidelse og vanskeligheder, og mennesket har brug for sund

psykologisk hjælp. Korrekte oplysninger, som de, der her er lagt frem, kan gives i de tilfælde, hvor det drejer sig om intellektuelle typer; psykologen har da med mennesker at gøre, som skulle være villige og i stand til at hjælpe sig selv.

- c. Har mennesket tilvejebragt den nødvendige brobygning og forening, bliver han en samlet personlighed. Derefter kan mystikeren fremtræde. Det betyder, at mennesket har nået det punkt, hvor den højere brobygning mellem den integrerede personlighed og sjælen bliver mulig. Sluttelig fremtræder en visdommens mester, en eksponent for kristusbevidstheden i dens forenende, frelsende og opbyggende aspekter.

Den højere og den lavere naturs enhedsskabelse vil frembringe resultater, hvis udtryksområde bestemmes af et menneskes stråle. Disse strålebetingelser vil resultere i, at et menneske finder sit rette virkefelt og sit rigtige virke inden for politiske, religiøse eller videnskabelige områder og inden for andre former for guddommelig manifestation.

2. *Spaltninger, der eksisterer mellem et menneske og hans omgivelser.* Det kan have til følge, at mennesket er asocialt eller upopulært, knuget af livsangst, eller at det på mange andre måder giver udtryk for manglende evne til at komme i samklang med sine omgivelser. Det udviser manglende forståelse og mangel på rette relationer samt manglende evne til korrekt at forene livsstrukturens indre og ydre former. Årsagen til spaltningen findes da sædvanligvis et eller andet sted i selve det astrale legeme.
3. *Spaltninger, der eksisterer mellem et menneske og hans livsopgave* eller den livsaktivitet, som skæbnen har tildelt ham, og som hans anlæg disponerer ham for. Her ligger vanskeligheden i den svigtende kontinuitet, i et afgjort brud mellem den mentale natur, der bestemmer målet og den

astrale natur, der styrer impulsen.

4. *Spaltninger, der eksisterer mellem et menneske og hans overskyggende (og langsomt dominerende) sjæl.* De fører til megen erkendt lidelse, frygtelig konflikt og sluttelig og symbolsk til »personlighedens død«.

Her vil jeg igen gøre et ophold og påpege, at begreberne død, substitution, stedfortrædende forening og offer i den nye tidsalder vil fortrænges af begreberne opstandelse eller levende virkelighed, åndelig enhed, overføring og tjeneste, således at en ny tone vil præge menneskelivet som giver håb, glæde, kraft og frihed.

b. Integrationsproblemer

Noget af det første, der sker, når det er lykkedes mennesket (ved egen eller akademisk, psykologisk hjælp) at hele eller bygge bro over visse spaltninger, er en umiddelbar fornemmelse af velvære og et behov for at komme til udtryk. Dette medfører igen sine problemer, som bl.a. er:

En følelse af magt, som - i det mindste kortvarigt - gør mennesket selvisk, dominerende, sikker på sig selv og ret arrogant. Han er sig bevidst, at han står over for en større verden, en videre horisont og større muligheder. Denne storhedsfornemmelse kan medføre alvorlige problemer og vanskeligheder. Under indflydelse af denne bevidsthedsudvidelse bevæges dette menneske ofte af de skønneste motiver og de højeste intentioner, men han når kun at skabe disharmoni i sine omgivelser. Hvis sådanne tendenser får lov at herske ukontrolleret, kan de efterhånden føre til en alvorlig ego-manisk tilstand, idet egomani i høj grad er et integrationsproblem. Alle disse vanskeligheder kan undgås og modvirkes, hvis mennesket kan bringes til at erkende sig selv

som en integreret del af et meget større hele. Hans sans for værdier vil da justeres, og hans fornemmelse af magt ledes rigtigt.

En tendens til overbetoning kan også vise sig, og den forvandler mennesket (som et resultat af integrationen og en følelse af velvære eller magt og evne) til en fanatiker, i det mindste for en tid. Igen søger han, med de bedste motiver, at drive alle og enhver samme vej, som han har fulgt, idet han ikke erkender den bestående forskel i baggrund, stråletype, udviklingsgrad, tradition og arv. Han bliver en kilde til sorg for sig selv og sine venner. Liden lærdom kan være farlig, og erkendes det, vil mange sygdomme, især af psykologisk art, kunne helbredes, og derefter gøres fremskridt på visdommens vej.

Den overudviklede følelse af at være styret eller kaldet, hvis I foretrækker at benævne det således, omend de to begreber ikke er identiske, eftersom følelsen af at være styret er mindre tydelig end erkendelsen af at være kaldet. I skolerne for esoterisk psykologi anvendes der undertiden i forbindelse med denne følelse af styring eller indre vejledning en sætning, der lyder »at bygge bro over kløfter foranlediger et menneske til vedvarende at krydse broen«. Mennesket erkender nu visse aspekter *bevidst*, og de højere af dem tiltrækker ham til stadighed. Når mennesket fx har bygget bro over kløften mellem det astrale eller emotionelle legeme og sindet, og han opdager det umådeligt store område af mental aktivitet, der åbner sig for ham, kan han gennem lang tid være materialistisk intellektuel og vil så vidt muligt udelukke alle følelsesmæssige reaktioner og al psykisk sensitivitet og lade sig forblinde i den overbevisning, at disse ikke eksisterer for ham. Han vil da arbejde intenst på mentale niveauer. Ud fra sjælens synsvinkel vil denne tilstand vise sig blot at være kortvarig (selvom den

kan vare en hel inkarnation eller flere inkarnationer), men den kan forårsage tydelige psykologiske problemer og skabe »blinde pletter« i menneskets livsopfattelse. Imidlertid kan mange besværligheder helbredes ved at mennesket overlades til sig selv, forudsat at afvigelsen ikke er alt for stor.

Er først sjælens eksistens erkendt, vil vi opleve en øget tendens til at overlade mennesker til deres egen sjæls målbevidste styring og vejledning, forudsat at de forstår, hvad der sker med dem, og kan skelne mellem:

- a. Det underbevidste selvs strøm opad, ind i bevidsthedens oplyste sfære.
- b. Det umiddelbart, bevidste selvs funktion, kraft og erkendelser.
- c. Det overbevidste selvs, sjælens strøm nedad, som bringer inspiration, højere viden og intuition.

Disse ord - underbevidste, bevidste og overbevidste - må nødvendigvis forklares med henblik på denne afhandling; de slynges så frit ud og med forskellig betydning alt efter den psykologiske tankeretning, den studerende tilhører.

Jeg benytter begrebet *underbevidst* for at betegne formnatures samlede instinktive liv, alle de nedarvede tendenser og iboende tilbøjeligheder, alle de erhvervede og ophobede karakteristika (erhvervet i tidligere inkarnationer og ofte i bero, indtil de pludseligt vækkes som følge af omstændighedernes pres), alle ikke formulerede ønsker og drifter, der bringer et menneske i aktivitet, samt de undertrykte og ikke erkendte begær og endvidere de ikke udtrykte ideer, der er til stede, skønt ikke erkendt. Den underbevidste natur er som en dyb brønd, hvorfra et menneske, hvis han ønsker det, kan drage næsten alt op fra sin tidligere erfaring, og det kan

hvirvles op, til det bliver en kogende heksekedel, der forårsager megen lidelse.

Det bevidste er begrænset til det, som et menneske ved, at han er og besidder i nutiden - kvaliteter, særlige kendetegn, evner, tendenser og kundskaber af enhver art, der udgør et menneskes aktive beholdning, og som han selv er helt klar over, eller som psykologen er klar over. Alt er udstillet i hans vindue, så alle kan se det, og det gør ham til det, han tilsyneladende er for den verden, der ser på.

Med *overbevidst* mener jeg de kræfter og kundskaber, der er til rådighed, men som endnu ikke er kontaktet og erkendt, og som derfor ikke er til nogen umiddelbar nytte. Der er tale om visdom, kærlighed og abstrakt idealisme, der er iboende sjælens natur, men som endnu ikke er og aldrig har været en del af den udrustning, der er til rådighed. Efterhånden vil alle disse kræfter blive erkendt og benyttet af mennesket. Disse kræfter og erkendelser gives i *The Yoga Sutras of Patanjali* det interessante navn »regnskyen af ting, der kan vides«. Disse »ting, der kan vides«, vil efterhånden nedsænke sig i det bevidste aspekt af menneskets natur og blive en integreret del af hans intellektuelle udrustning. Til sidst, efterhånden som evolutionen og tidsaldre forløber, vil de nedsænke sig i det underbevidste aspekt af menneskets natur, når hans evne til at opfatte det overbevidste tiltager. Jeg kunne gøre dette punkt mere klart for jer ved at påpege, at ligesom den instinktive natur i dag i det store og hele findes i det underbevidste område, således vil til sin tid menneskets intellektuelle del (som han i vor tid mere og mere bliver bevidst om) blive henvist til en lignende position og vil synke ned under bevidsthedens tærskel. Intuitionen vil da indtage dens plads. For de fleste mennesker er det ikke muligt frit at benytte intuitionen, idet den ligger i det overbevidste område.

Alle disse bevægelser inden for bevidsthedens område - fra det underbevidste til det umiddelbart bevidste og derfra til det

overbevidste - er i grunden integrationskriser, der forbigående skaber situationer, som skal klares. Jeg vil her gerne gøre opmærksom på, at et menneske, når han bliver bevidst om sit højere aspekt og dets krav om integration og er bevidst om dets natur og om den rolle, det kunne spille i hans livsudtryk, ofte bliver grebet af et mindreværdskompleks. Det er en reaktion fra de lavere, integrerede aspekter over for det højere. Han oplever en følelse af utilstrækkelighed. Den sammenligning, han gør i sit indre mellem det der er muligt at opnå, og det, han har nået, giver ham en følelse af nederlag og afmagt. Årsagen er, at visionen for det første er for stor, og han føler, at han ikke kan nå målet. Menneskeheden har i dag gjort så mange fremskridt på evolutionens vej, at to grupper mennesker er stærkt påvirket af dette:

1. Den gruppe, der har erkendt nødvendigheden af at bygge bro over kløften mellem den emotionelle natur og sindet, og som på den måde gennem deres integration har nået intelligensens niveau.
2. Den gruppe, der allerede har bygget bro over denne kløft og nu er klar over, at hovedopgaven er at bygge bro over kløften mellem personligheden og sjælen.

Disse grupper omfatter et meget stort antal mennesker i denne tid; fornemmelsen af mindreværd er meget stor og forårsager mange forskellige vanskeligheder. Hvis man imidlertid nærmer sig og behandler årsagen mere intelligent, vil man opleve, at der hurtigt viser sig et mere sandt perspektiv.

En anden virkelig vanskelighed med henblik på opnået integration kan findes hos de mennesker, som har integreret hele den lavere natur, og som har sammensmeltet personlighedens energier. Alle de energier, der er involveret i denne sammensmeltning, har *kvalitet*, og kombinationen af og samspillet mellem disse kvaliteter (hver bestemt af en eller

anden speciel stråleenergi) udgør personens karakter. Længe efter, at integrationen er opnået, vil der ofte bestå mange konflikter i karakteren såvel som i menneskets umiddelbare bevidsthed. Først vil den ene energi og dernæst den anden gøre sig gældende og kæmpe for at få overtaget. Her kunne det være værdifuldt med et hypotetisk tilfælde, hvor jeg angiver de styrende stråleenergi og minder jer om, at målet er deres fusion. Ved dette eksempel har personen sammensmeltet personlighedsvehiklerne til ét fungerende hele og er definitivt en personlighed, men den vigtige fusion mellem sjæl og personlighed har endnu ikke fundet sted.

<i>Overordnede energier</i>	<i>Stråle</i>	<i>Energi</i>
Egoisk energi.	Første.	Vilje eller magt
Personligheds energi.	Fjerde.	Harmoni gennem konflikt
<i>Underordnede energier</i>		
Mental energi.	Tredje.	Intelligens
Astral energi.	Sjette.	Hengivenhed. Idea lisme.
Fysisk energi.	Første.	Vilje eller magt

Her har vi et femfoldigt energifelt, hvor alle faktorer er aktive, undtagen egoets eller sjælens energi, og de er fuldstændigt forenet. Samtidig er der en voksende bevidsthed om behovet for en endnu højere og mere inklusiv fusion og etablering af en definitiv forbindelse med sjælen. Processen har været således: Først var mennesket ganske enkelt et dyr, der kun var klar over den fysiske energi. Så begyndte han i sit bevidsthedsområde at indbefatte den emotionelle natur med dens begær, krav og sensitive reaktioner. Dernæst opdagede mennesket sig selv som et tænkende væsen, og mental energi begyndte at komplicere hans problem. Endelig opnåede han det livsudtryk, som vi her

hypotetisk behandler, og hvor han har (og dette er det punkt, der virkelig har interesse):

- a. Et fysisk legeme på første stråle med en hjerne, som domineres og styres af tænkeevnen eller sindet på tredje stråle. Dette betyder en evne for intellektuelle præstationer af meget varieret art.
- b. En emotionel natur, der, idet den styres af sjette stråle energi, hurtigt kan blive fanatisk, og lige så let idealistisk.
- c. Hele problemet kompliceres yderligere ved personlighedens energier pga. den hurtigt fremtrædende fjerde stråle. Dette betyder, at personlighedens mål er at opnå harmoni, enhed og dygtighed i levemåde gennem intensive konflikter, der udkæmpes inden for det firefoldige energifelt, der udgør det lavere selv.

Vi har således et menneske, der har ambition om magt, men ud fra det rette motiv, fordi han virkelig er idealistisk. Han vil kæmpe intelligent for at opnå denne magt, men han vil også kæmpe fanatisk for at gennemføre sine mål, fordi hans fjerde stråle personlighed og sjette stråle astrallegeme vil tvinge ham til det, og hans første stråle legeme og hjerne vil sætte ham i stand til at kæmpe hårdt. Samtidig søger energien fra hans første stråle sjæl at dominere og vil til sidst også opnå det ved hjælp af den tredje stråles mentale energi, som påvirker første stråle hjernen. Det første resultat af sjælsindflydelse vil blive en intensivering af alle sider af personligheden. Hans besvær vil lokaliseres i mentallegemet eller i hjernen og kan strække sig lige fra en fiks idé og mental krystallisering til sindssyge (hvis stimuleringen bliver overmåde stærk eller hans arveanlæg ikke er gode). Han kan på en arrogant måde tilkendegive sin succes på det valgte arbejdsområde, hvilket vil gøre ham til en dominerende og usympatisk person, eller han kan give udtryk for det tredje-stråle-sinds omskiftelighed, der gør ham til en beregnende manipulator eller en, der kæmper for vældige

projekter, der i virkeligheden aldrig kan realiseres. I denne analyse tager jeg ikke de tendenser i betragtning, der er vakt til live i tidligere inkarnationer, og som ligger skjult i det underbevidste, ej heller hans arv og miljø. Jeg søger ganske enkelt at vise, at konflikten mellem energierne i et menneske kan skabe alvorlige situationer, men de fleste kan korrigeres gennem ret forståelse.

Det vil således stå jer klart, at et af de første studier, der skal gøres med hensyn til denne nye orientering på det psykologiske område, vil være at opdage:

1. Hvilke stråler, overordnede og underordnede, der betinger og bestemmer menneskets natur og fremkalder kvaliteten i hans daglige liv.
2. Hvilken af de fem energier der er den mest dominerende (på tidspunktet for vanskelighederne), og gennem hvilket legeme eller vehikel fokuseres den.
3. Hvilken af de stråleenergi der kæmper mod den oven for omtalte påtvungne dominans. Det kan dreje sig om:
 - a. Skiftende aspekter af samme energi inden for deres eget specielle område.
 - b. Højere energier, der søger at styre de lavere energier og derfor antyder en spaltning i menneskets natur.
 - c. Selve fusionsprocessens energi, der forener de lavere energier til en fungerende personlighed.
 - d. Tilpasning af brobygningsprocessen mellem de to overordnede energier. Dette vil resultere i enhedsskabelse af sjæl og personlighed.

De udgør de større vanskelige områder, og på hvert af disse områder, hvor energierne er i konflikt, er der mindre konfliktcentre. De fremkaldes ofte af ydre omstændigheder og begivenheder.

Med alle disse givne faktorer, og med det udgangspunkt, at vort hypotetiske eksempel er et menneske med en høj intelligens og et godt udstyr med henblik på det daglige liv, hvorledes ville da den esoteriske psykolog gå frem? Hvorledes ville han behandle det menneske, og hvad ville han gøre? Hvilke store og generelle principper ville han følge? Jeg kan kun ganske kort angive nogle af dem og minde om, at personen i det tilfælde vi beskæftiger os med, samarbejder helt og fuldt med psykologen og er interesseret i at opnå de rigtige resultater. Svarene på de efterfølgende spørgsmål vil være målet for psykologernes bestræbelser:

1. Hvad er årsagerne til, at du gerne vil »rettes op«? Denne sætning har, omend den er daglig tale, dyb betydning, idet den tilkendegiver erkendelsen af behovet for *samklang* eller koordinering.
2. Hvad henledte din opmærksomhed på dette behov og vakte ønsket om at gennemgå en speciel indre tilpasning?
3. Ved opnået klarhed om menneskets indre konstitution - i hvilket vehikel er der behov for brobygningsprocessen? Hvor er spaltningen fokuseret og således det nuværende krisepunkt? Er vanskeligheden en større eller mindre krise?
4. Hvilke fem stråleenergier betinger personen?
5. Hvorvidt stemmer menneskets livsmodel, hans livsgerning og hans indre sammenhængende begær, overens med den tendens, der angives af:
 - a. Sjælsstrålens energitype.
 - b. Personlighedens stråletype.

Hos disciple kan mange af vanskelighederne ligge i dette udtryksområde.

6. I hvilken periode af det nuværende liv viste spaltningen

sig? Eller har en gennemført integration fremkaldt den vanskelige situation? Er dette problem:

- a. En spaltning, der kræver en brobygningsproces, således at der opnås en sammensmeltning af energier?
- b. En integration, der kræver den rette forståelse af det, der er sket, og som leder til den rette tilpasning af de sammensmeltede energier til de ydre forhold?

7. Befinder mennesket sig på det niveau, hvor han skulle:

- a. Integreres som personlighed og som resultat blive mere menneskelig?
- b. Udvikles til mystiker og lære at erkende det højere aspekt og dets relation til det lavere med henblik på, at disse forenes?
- c. Skoles til okkultist og mentalt bringes til at opnå den bevidsthedstilstand, hvor den højere og den lavere natur eller de højere og lavere aspekter begynder at fungere som en enhed? Dette indebærer, at personlighedens kræfter forenes med sjælens energi, og at de sammensmeltes til ét guddommeligt udtryk for »delen i helheden«.

8. Hvad skal der i grunden gøres, således at »det oplyste område« i den umiddelbare bevidsthed kan blive af en sådan art, at den underbevidste del af mennesket »efter ønske kan oplyses af sindets stråle«, og selve sindet kan blive et søgelys, der trænger ind i det overbevidste og på den måde åbenbarer sjælens natur? Det er i virkeligheden spørgsmålet om bevidsthedsudvidelserne. Et stort område for psykologisk forskning ligger forude i forbindelse med anvendelse af tænkeevnen eller sindet som »vejen af lys mellem den underbevidste og den overbevidste natur, og

dog begge samlet og fokuseret som et strålende lyspunkt i den bevidste natur«.

For esoterikere er hele denne enhedsskabelse nært forbundet med opbygningen af antahkaranaen. Det er navnet på den linje af levende energi, der sammenkæder de forskellige menneskelige aspekter og sjælen, og den er nøglen til den okkulte sandhed, at »før et menneske kan betræde vejen, må han selv blive vejen«. Når der er bygget bro over alle kløfter, de forskellige krisepunkter er overvundet og overskredet, og de nødvendige sammensmeltninger (der ganske enkelt er stadier i processen) har fundet sted, da sker foreningen eller enhedsskabelsen. Nye energifelter betrædes, erkendes og mestres, og atter åbner der sig nye bevidsthedsområder for den fremrykkende pilgrim.

Kristi store planetariske indsats blev udtrykt af profeten Paulus i ordene »at han i sig kunne skabe de to til ét nyt menneske og stifte fred« (Efeserne 2.15).

Ordene »fred« og »god vilje« er de to nøgleord, der udtrykker, at der er bygget bro over to spaltninger: den ene i menneskets psykiske natur, i særdeleshed mellem sindet og det emotionelle vehikel, hvilket betyder opnåelse af *fred*, og den anden mellem personligheden og sjælen. Denne sidste er opløsning af en fundamental »splittelse«, og denne opløsning er endeligt tilvejebragt ved *viljen-til-det-gode*. Således bygges der ikke blot bro over den vigtige kløft i det enkelte menneske, men der vil også tilvejebringes den store og nært forestående fusion mellem den intelligente menneskehed og det store åndelige center, som vi kalder planetens åndelige Hierarki.

Det har været den næsten ubevidste erkendelse af disse kløfter og behovet for deres sammensmeltning, der har gjort ægteskabet, og den akt der fuldbyrder ægteskabet, til det store mystiske symbol for større indre sammensmeltninger.

Må jeg også minde jer om, at disse kløfter eller spaltninger er

spaltninger i bevidstheden eller erkendelsen og ikke virkelige spaltninger? Er det for vanskeligt for os at forstå? Lad os tænke over det.

c. Stimuleringsproblemer

Vi kommer nu til den mest interessante del af vort psykologiske studium, idet vi vil overveje resultaterne af stimulering.

Dette emne har ganske særlig interesse i vor tid på grund af den mystiske tendens og den åndelige drivkraft, der kendetegner menneskeheden som helhed, og også som følge af de tydelige resultater - nogle dårlige, mange gode - som den tiltagende udøvelse af meditation fremkalder i menneskenes verden. Disse resultater af mystisk og åndelig aspiration samt målrettet okkult eller intellektuel meditation (i modsætning til den mystiske tilnærmelse) må erkendes og forstås, ellers vil en stor mulighed gå tabt, og udviklingen gå i visse uønskede retninger, der senere igen skal modvirkes.

Det overrasker jer helt sikkert, at jeg taler om menneskehedens mystiske orientering, men aldrig tidligere har menneskehedens aspiration generelt set været så stor. Aldrig tidligere har så mange mennesker pålagt sig selv discipelskabets vej. Aldrig tidligere har mennesker i så stort antal besluttet sig til at opdage sandheden. Aldrig tidligere har tilnærmelsen til Hierarkiet været så tydelig og så ægte. Denne situation berettiger til visse reaktioner, men af hvilken art skulle de være? Hvordan skal vi møde og behandle den mulighed, vi stilles overfor? Ved at udvikle følgende holdninger: Med beslutsomhed at benytte den strøm, der tvinger menneskeheden til at nærme sig de åndelige realiteters verden på en sådan måde, at resultaterne bliver virkelige og beviste; ved at erkende, at det, som millioner af mennesker søger, er værd at søge og er af en hidtil ukendt virkelighed; ved at erkende, at den gunstige lejlighed er kommet for alle

disciple, indviende og medarbejdere, for tiden er inde, og menneskene kan påvirkes til det gode nu, men måske ikke senere. Der er ikke altid krisetider, de er undtagelser, ikke reglen.

Der er imidlertid nu tale om en usædvanlig krisetid. Et punkt står derfor præget i mit sind, og det punkt vil jeg gerne fremhæve. I disse krisetider med efterfølgende muligheder er det vigtigt, at mennesker erkender de to forhold: for det første, at det er en tid med stimulering, og dernæst, at det er en krisetid for Hierarkiet såvel som for menneskene. Dette sidste punkt glemmes ofte, men en hierarkisk krise har stor betydning, fordi den er så relativ sjælden. Menneskelige kriser forekommer hyppigt og - tidsmæssigt betragtet - næsten regelmæssigt. Med hensyn til Hierarkiet er dette ikke tilfældet. Der opstår også, når en menneskelig og en hierarkisk krise falder sammen, dvs. er samtidig, et tidspunkt af en yderst gunstig lejlighed, af følgende grunde:

1. De stores opmærksomhed er på grund af de planetariske forhold helt fokuseret i én speciel retning, og der opstår en syntese af planlagt stræben.
2. Disse muligheder er så sjældne, at de, når de opstår, har både solar og planetarisk betydning.
3. Visse kræfter og magter uden for solsystemets styre er blevet aktiveret pga. den kritiske planetariske situation. Denne kritiske situation er (set ud fra bevidsthedens synsvinkel) så vigtig, at Sollogos har fundet det formålstjenligt at kalde eksterne kræfter til hjælp. Og de er ved at hjælpe.

Hvis disse fakta forbindes med menneskehedens nyorienterede og fokuserede opmærksomhed over for det, der kaldes »moderne idealisme«, fremstår et højst interessant tilfælde eller en tildragelse - idet disse to ord er synonyme.

Overalt stræber menneskene efter frihed, efter gensidig forståelse, efter rette gruppeforhold og personlige forhold, med

hensyn til levevis og tænkemåde, og efter rette ydre og indre relationer. Det er en alment erkendt realitet. Menneskeheden er led og ked af de dårlige levevilkår, af udnyttelsen af de forsvarsløse, af den voksende utilfredshed og af magtcentraliseringen i forkerte og selviske hænder. De længes efter fred, rette relationer, rigtig inddeling af tid og efter forståelse for den rette anvendelse af penge. Sådanne tilkendegivelser er usædvanlige og af dyb åndelig natur.

Hvad er resultatet af disse udviklingstendenser i det subjektive, åndelige styres verden og i de menneskelige anliggendes verden?

Først og fremmest en fremkaldelse af en fælles tilnærmelse, som tilkendegiver på den ene side Hierarkiets længsel efter og ønske om at løse menneskeheden problemer og afskaffe den menneskelige elendighed samt at skabe det rette åndelige styre (af korrekte værdier), og dernæst menneskets beslutning om at skabe de rette betingelser og de forhold, hvor mennesker kan udvikle sig, og hvor sande værdier kan erkendes og indføres. På dette punkt stemmer Hierarkiet og menneskeheden overens. At mange mennesker er for uudviklede til at registrere disse bestræbelser på rette måde er uvæsentligt. Ubevidst arbejder de hen imod det samme mål som Hierarkiet.

Når disse to beslægtede situationer består på samme tid, er resultatet nødvendigvis en samtidig respons, og denne frembringer (ligeledes nødvendigvis) en stimulering. Situationen er med hensyn til menneskeheden som helhed nøjagtig den samme som i den enkelte mystikers liv. Dette må man gøre sig klart, fordi tendensen i menneskets aspiration er mystisk og *ikke* okkult. Det viser det velegnede tidspunkt og den verdensomfattende betydning af det, jeg siger.

Imidlertid har jeg i sinde at begrænse mig til den enkelte mystikers problemer og overlade til mine læsere at drage de nødvendige paralleller.

Det kunne måske være af værdi, om vi først og fremmest

definerede ordet *stimulering*, men ud fra et okkult standpunkt og ikke bare ud fra ordets tekniske synsvinkel. Stimulering er kernen i vort problem, og vi bør være klar over og forstå, hvad vi taler om, og ligeledes forstå implikationerne.

Jeg har til stadighed betonet nødvendigheden af, at vi erkender energiens eksistens. I okkultisme (eller esoterisme) benytter vi ordet »energi« for at antyde de åndelige rigers og den åndelige enheds, sjælens, levende aktivitet. Vi benytter ordet »kraft« for at antyde formnaturens aktivitet i de forskellige naturriger. Dette punkt er af største interesse og forudsætter, at der kan skelnes.

Stimulering kunne således forklares som *den virkning*, energi har på kraft. Det er den virkning, sjælen har på formen, og som guddommelighedens højere udtryk har på det, vi kalder det lavere udtryk. Dog, alt er lige guddommeligt i tid og rum og i forhold til udviklingsniveauet og helheden. Denne energi har følgende virkninger, og jeg beskriver dem på forskellige måder for at skabe klarhed hos de mange forskellige typer for intellekt:

1. En øget rytme og vibrationshastighed.
2. En evne til at ophæve tid og på den måde udrette mere på én time af såkaldt tid end en gennemsnitsperson kan udrette i løbet af to eller tre timer.
3. En omvæltning i personlighedslivet, der - om den imødekommes på rette måde - fører til, at karmiske forpligtelser kan erkendes og opfyldes.
4. En intensivering af alle reaktioner. Dette indbefatter alle reaktioner, der kommer fra dagliglivets verden (og således fra omgivelserne), fra aspirationens verden, fra sindet og fra sjælen, den store virkelighed i den enkelte inkarneredes liv (omend han ikke ved det).
5. En afklaring af livsmålene og følgelig en dominerende betoning af personlighedens og personlighedslivets

betydning.

6. En voksende nedbrydningsproces, der indbefatter problemer, der synes at ligge hinsides personlighedens evne at håndtere.
7. Visse fysiologiske og psykologiske problemer, der beror på de modtagende redskabers evne, nedarvede svagheder og styrke samt kvalifikationer.

Det bør her erindres, at al stimulering er baseret på den lavere naturs reaktion (eller evnen til at modtage og registrere), når denne lavere natur bringes i forbindelse med den højere. Den er ikke baseret på den højere naturs reaktion på den lavere. Denne modtagelse resulterer i en øget vibrationshastighed hos de atomer, der udgør personlighedens vehikler; derefter følger en tilskyndelse, der aktiverer hjerneceller, der hidtil har været hvilende, og ligeledes områderne i legemet omkring de syv centre, især de organiske og fysiologiske modsvarigheder til centrene. Desuden følger en forståelse af muligheder. Resultaterne viser sig enten i form af katastrofale fejlslag eller som en betydningsfuld udvikling.

På hele denne stimulering responderer den enkeltes nervesystem, og derfor er virkningerne udpræget fysiske. Disse virkninger kan betyde frigivelse af den indstrømmende energi, gennem den rette anvendelse, og således bliver der ikke tale om alvorlige følger, selvom der kan bestå uønskede tilstande. Når redskabet befinder sig i en sådan tilstand, at den gennemstrømmende energi bliver nedbrydende og farlig, da kan den forårsage mange forskellige dårlige resultater. Disse indbefatter:

Mentale problemer

Det er først og fremmest dette emne, vi nu skal beskæftige os med. Mental stimulering er forholdsvis sjælden, hvis man tager

hele planetens befolkning i betragtning. Ikke desto mindre forekommer sådan en stimulering hyppigt blandt mennesker i vor vestlige civilisation og blandt eliten i den østlige civilisation. Disse særlige problemer kan af hensyn til større klarhed inddeles i tre grupper eller kategorier.

1. Problemer, der opstår på grund af intens mental aktivitet, der skaber overdreven mental fokusering og betoning, ensrettet intellektuel tilnærmelse og krystallisering.
2. Problemer, der opstår på grund af meditationsprocesser, der var fremgangsrige og har medført oplysning. Denne fremkalder på sin side visse vanskeligheder, for eksempel:
 - a. Overaktivitet af tænkningen, der opfatter og forstår for meget.
 - b. Afsløring af blændværk og illusion. Det leder til forvirring og udvikling af den lavere psykisme.
 - c. Oversensitivitet med hensyn til det indre lys, dvs. dets fænomener, der registreres i æterlegemet.
3. Problemer, der opstår på grund af højere psykisk udvikling med efterfølgende sensitivitet over for:
 - a. Vejledning
 - b. Samarbejde med Planen
 - c. Sjælskontakt

De sidstnævnte tre grupper, hvis problemer beror på sensitivitet, er meget klare og virkelige i disciplenes erfaring.

Den første gruppe problemer (opstået som følge af intens mental aktivitet) findes hos de udpræget intellektuelle, og problemerne strækker sig fra snæver, stivnet sekterisme til det psykologiske fænomen, der kaldes fiks idé. For størstedelen er det problemer, der er forbundet med opbygning af tankeformer,

der gør mennesket til et offer for det, han selv har skabt; han er et selvskabt Frankensteinvæsen. Denne tendens kan ses inden for alle tankeretninger og kulturer og gælder først og fremmest *ledertyperne* og de mennesker, som er uafhængige i deres tankeliv og derfor evner at tænke klart, og frit kan bevæge chitta eller tankestoffet. Det er derfor nødvendigt i den kommende tid at beskæftige sig med dette specielle problem, idet vi med stadig større hyppighed vil kunne møde *tænkere*. Efterhånden som menneskeheden fortsætter hen imod en mental polarisering, der vil blive lige så magtfuld som den nuværende astrale polarisering, der overskrides, vil det i stigende grad være nødvendigt at undervise menneskeheden i:

1. Beskaffenheden af den mentale substans.
2. Sindets tredobbelte formål:
 - a. Som et redskab til at udtrykke ideer ved at skabe de nødvendige tankeformer, der legemliggør ideerne.
 - b. Som en styrende faktor i personlighedens liv ved den rette anvendelse af tankens skabende kraft.
 - c. Som en reflektor af de højere verdners klare og intuitive viden.

Skabende tænkning er ikke det samme som skabende følelse, men hyppigt opfattes denne forskel ikke. Alt, som i fremtiden kan skabes, vil være baseret på at udtrykke ideer. Dette vil først og fremmest ske gennem tankeperception, derefter gennem tankekonkretisering og sluttelig gennem tankevitalisering. Først senere vil den skabte tankeform synke ned i følelsens verden og dér antage den fornødne følelseskvalitet, der vil tilføre den allerede skabte tankeform farve og skønhed.

På dette punkt kan der opstå en fare for den studerende. En idé's stærke tankeform er blevet opbygget. Den har også antaget farve og skønhed. Den er således i stand til at fastholde et

menneske både mentalt og følelsesmæssigt. Hvis han da ikke har sans for balance, for proportioner og for humor, kan tankeformen blive så magtfuld, og gøre ham til en uforbeholden idealist, der er ude af stand til at trække sig tilbage fra sin position. Han kan intet se, intet tro, og ikke arbejde for noget, ud over den legemliggjorte idé, der så magtfuldt holder ham fangen. Sådanne mennesker er de voldsomme fanatikere i enhver gruppe, enhver kirke, orden eller regering. Deres temperament er ofte sadistisk, og de er tilhængere af kulter og videnskaber; de er villige til at ofre eller tilintetgøre enhver, der synes at være fjendtligt stemt over for deres fikse idé om, hvad der er ret og rigtigt. De mennesker, som gennemførte den spanske inkquisition, og de der var ansvarlige for voldshandlingerne i Covenanternes tid, er eksempler på de værste former inden for denne udvikling.

Mennesker, som fuldstændigt er grebet af dette psykologiske problem, og som blindt og bundet følger ideer og personligheder, kan findes i alle organisationer, kirker, religioner, i politiske, videnskabelige og alle esoteriske og okkulte organisationer. Psykologisk set er de usunde, og faktisk lider de af en smitsom sygdom. De udgør en trussel, ganske som kopper er en trussel. Denne type vanskelighed betragtes sjældent som et psykologisk problem, indtil det tidspunkt er inde, hvor mennesket er så stærkt angrebet, at han bliver et problem for gruppen, eller han betragtes som mærkværdig eller ude af balance. Ikke desto mindre er der tale om en udpræget psykologisk forstyrrelse af ganske bestemt art, der kræver omhyggelig behandling. Forstyrrelsen er særdeles vanskelig at behandle, eftersom det pågældende menneske i de tidlige stadier tilsyneladende er sundt og rask. At samarbejde med en eller anden gruppe eller lærer anses ofte for at være det bedste middel til psykologisk at redde vedkommende. Mystikerens interesse vil da rettes udad, og således kan den erkendte indstrømmende energi gives en passende udløsning. Så længe

dette sker og intet andet, er der ingen virkelig fare, men i det øjeblik et menneskes vision om andre og større muligheder sløres eller begynder at forsvinde, eller i det øjeblik en masse doktriner, en tankeretning eller en eksponent for en eller anden teori lægger beslag på hele hans opmærksomhed med udelukkelse af alle andre synspunkter eller muligheder, da ses tydeligt de første spirer til psykologisk besvær, og mennesket er i fare.

I det øjeblik, hvor alle mentale evner, som et menneske besidder, anvendes udelukkende i én retning, som fx til at opnå fremgang i forretning eller til finansiell dominans, bliver mennesket et psykologisk problem.

Det er i særdeleshed et af integrationsproblemerne og skyldes stimuleringen af tænkningen, som da søger at overtage herredømmet over personligheden. Derved opstår en følelse af magt. Fremgang nærer stimuleringen, omend det blot er den tvivlsomme fremgang at kunne tiltrække en eller anden idealiseret eller forgudet lærers opmærksomhed, eller med fremgang at gennemføre en eller anden transaktion på pengemarkedet.

Den tid vil komme, hvor hele personlighedsproblemet forstås meget bedre, og når dette sker, vil enhver *overdreven betoning* af profession, stilling, ideologi eller tanke blive betragtet som et uønsket symptom, og der vil gøres bestræbelser på at frembringe to faktorer: en alsidig udvikling og en bevidst fusion med sjælen og med gruppen.

Jeg har ikke i sinde at behandle problemer, der vedrører sindssyge. Sådanne eksisterer og forekommer konstant, og esoterisk opdeler vi dem i tre kategorier:

1. De problemer, der udelukkende skyldes:
 - a. Sygdom i hjernens substans.
 - b. Nedbrydning af hjernecellerne.

- c. Abnorme tilstande i hjernen og tilstødende områder: tumorer, abscesser eller misdannelser.
 - d. Strukturelle defekter i hovedet.
2. De problemer, der skyldes den kendsgerning, at egoet eller sjælen ikke er nærværende.

I sådanne tilfælde findes der en situation, hvor:

- a. Legemets virkelige ejer er fraværende. I dette tilfælde er livstråden forankret i hjertet, men bevidsthedstråden er ikke forankret i hovedet. Den er trukket tilbage, og derfor er sjælen ikke bevidst om formen. I sådanne tilfælde er der tale om idioti eller ganske enkelt om en meget lav grad af et menneskeligt dyr.
- b. Visse tilfælde af overtagelse eller besættelse kan forekomme, hvor livstråden er knyttet til legemets oprindelige ejer, men bevidsthedstråden tilhører en anden person eller identitet - diskarneret og yderst opsat på at komme til udtryk på det fysiske plan. I gennemsnitstilfældet, hvor legemets virkelige ejer ikke er nærværende, har situationen ingen særlig betydning, og tjener dog undertiden et nyttigt formål, idet den besættende entitet bliver i stand til at fortsætte sin besættelse. Jeg tænker her på de tilfælde, hvor der er tale om en virkelig tilbagetrækning af det inkarnerede ego, og der er et fuldstændigt tomt hus. Disse tilfælde er sjældne og viser en problemfri overtagelse, hvorimod der i det almindelige tilfælde af overtagelse eller besættelse består et problem med to, og endog med flere personligheder. Da opstår konflikter, og mange sørgelige tilstande er resultatet - sørgelige set ud fra legemets virkelige ejer. De tilfælde, jeg her henviser til, er der ingen helbredelse for, idet der ikke er et ego, der

kan kaldes til aktivitet ved at styrke viljen eller menneskets fysiske tilstand, når ubudne gæster skal fordrives. I mange tilfælde af besættelse er der mulighed for helbredelse, men ikke i de her refererede tilfælde.

3. De tilfælde, der beror på, at det astrale legeme har en sådan beskaffenhed, at det ikke lader sig kontrollere, og mennesket da er et værgeløst offer for sit eget tøjlesløse begær af den ene eller anden art og alligevel har en sådan intellektuel kraft, at han kan skabe en dominerende tankeform, der legemliggør dette begær. Sådanne »astrale afsindige« er de vanskeligste og langt de mest tragiske typer at have med at gøre, fordi der mentalt kun er lidt i vejen med dem. Tænkningen er imidlertid ude af stand til at styre og er helt forvist til baggrunden, den forbliver nytteløs og uvirksom, hvorimod mennesket (med voldsomhed eller subtilitet, alt efter tilfældet) giver udtryk for et eller andet fundamentalt begær. Det kan være begær efter at dræbe, eller at have en abnorm seksuel oplevelse, eller begæret efter ustandseligt at være i bevægelse og således konstant aktiv. Disse typer synes at være temmelig enkle og almindelige, men jeg beskæftiger mig her ikke med deres normale udtryk, men med *noget, der ikke kan kontrolleres*, og som der ikke findes noget middel imod, bortset fra at beskytte mennesket mod sig selv og sine handlinger.

Disse tre former for sindssyge umuliggør psykologisk hjælp, idet de er uhelbredelige. Alt, hvad der kan gøres, er at lette tilstanden, give patienten betryggende omsorg og beskyttelse af samfundet, indtil døden vil gøre ende på dette mellemstadium i sjælens liv. Interessant er det, at sådanne tilstande langt mere har at gøre med forældres karma eller med

de personers karma, som har patienten i deres varetægt, end med selve patientens karma. I mange af tilfældene er der overhovedet *ingen person* til stede i formen, som blot er et levende legeme, der belives af den dyriske sjæl, men ikke af den menneskelige sjæl.

Det, vi først og fremmest er interesseret i, er de problemer, der opstår i menneskets mentale natur, og som beror på hans evne til at skabe i mental substans. Et aspekt af dette problem har jeg endnu ikke omtalt, og det er den magtfulde tanke, der er til stede i et sådant tilfælde, og den dynamiske stimulering af tænkeevnen, der fremkalder respons fra begærlegemet og på den måde bringer hele den lavere natur i samklang med den mentale indre trang og det dominerende mentale krav. Er denne stimulering tilstrækkelig kraftig, kan den på det fysiske plan udvirke en magtfuld, ja, endog voldsom handling og bringe mennesket i store vanskeligheder og i konflikt med samfundet og på den måde gøre ham asocial og bringe ham i strid med lov og orden.

Disse mennesker kan opdeles i tre grupper, og det ville være fornuftigt, om de, der studerer psykologi, nøje studerede disse typer, da der stadig vil blive flere, fordi menneskeheden flytter fokuseringen for sin opmærksomhed over på det mentale plan:

1. Mennesker, som forbliver mentalt indadvendte og inderligt og dybt optaget af deres selvskabte tankeformer og med deres skabte tankeverden samlet omkring den ene dynamiske tankeform, de har opbygget. Disse mennesker vil altid arbejde sig hen imod en krise, og det er interessant at bemærke, at denne krise af verden udlægges som:
 - a. Et genis åbenbaring, der kan ses, når en stor videnskabsmand for os udvikler konklusionerne af de tanker, han har koncentreret sin opmærksomhed om.
 - b. Et menneskes stræben efter at udtrykke sig i en eller

- anden skabende retning.
- c. Voldsomme og ofte farlige udtryk for frustration, når mennesket forsøger at frigøre resultaterne af sin indre grublen i en valgt retning.

De varierer alle i udtryk som følge af den oprindelige udrustning, hvormed mennesket begyndte sit tankeliv på det mentale plan. I det første tilfælde er der tale om genialitet, i det andet (hvis der samtidig er tale om en rig, følelsesmæssig natur) er det et produkt af den skabende fantasi, og i det tredje tilfælde vil der være tale om det, verden vil betragte som sindssyge, der med tiden kan helbredes, og hvis virkninger ikke er vedvarende, forudsat at der tilvejebringes en eller anden *form for skabende*, fantasifuld, følelsesmæssig frigørelse. Det er ofte det kritiske punkt, som anden, fjerde og sjette stråle personligheden må kæmpe med.

2. Mennesker, som bliver forbløffende selvbevidste og som erkender sig selv som tænkningens centre. De er besat af deres egen klogskab, deres magt og deres skabende evne. De ender hurtigt i en tilstand af fuldstændig isolation og afsondrethed. Dette kan føre til akut storhedsvanvid eller til en intens optagethed af og en beundrende tilfredshed med selvet, det lavere selv, personligheden. Den emotionelle følelse begærnatur beherskes fuldstændigt af den dynamiske, selvcentrerede tænkning, som er alt, hvad mennesket på det tidspunkt er bevidst om. Følgelig er hjernen og alle aktiviteter på det fysiske plan behersket af og rettet hen imod menneskets planlagte selvophøjelse. Denne tilstand findes i varierende grader, afhængig af evolutionstrin og stråletype, og - i de tidlige stadier - lader den sig helbrede. Vedvarer imidlertid tilstanden, gør den efterhånden mennesket urørligt, idet han forskanser sig bag en vold af tankeformer om sig selv og sine aktiviteter. Er tilfældet endnu til at helbrede, bør der gøres en indsats for

at decentralisere mennesket ved at vække en ny og højere interesse gennem at udvikle social bevidsthed og - om muligt - skabe kontakt med sjælen. En sådan tilstand er ofte den, som første og femte stråle personligheder har at kæmpe med.

3. Mennesker, som bliver stærkt udadvendte på grund af ønsket om at påtvinge deres medmennesker de konklusioner, som de selv (ved deres ensrettede mentale fokusering) er nået frem til. Denne tilstand udgør ret ofte et kritisk punkt for tredje og sjette stråle mennesker. Disse menneskers bevidsthedsniveau kan spænde fra den velmenende teolog og dogmatiske principrytter, som eksisterer inden for praktisk taget alle tankeretninger, til fanatikeren, der gør livet til en byrde for alle omkring ham, eftersom han søger at påtvinge dem sine synspunkter, og til den sindssyge, som er så besat af sin vision, at han må isoleres for at beskytte samfundet.

Det vil derfor stå klart, hvor lovende fremtidsudsigterne kan være, om pædagoger og psykologer (i særdeleshed de, som specialiserer sig i at skole unge mennesker) ville belære dem om den nødvendige afbalancering af værdier, visionen om helheden og den måde, hvorpå de mange aspekter og holdninger bidrager til helheden. Dette er overmåde vigtigt i pubertetsalderen, hvor så mange vanskelige tilpasninger er nødvendige. Det er i almindelighed for sent at sætte ind, når et menneske er blevet voksen og allerede gennem lang tid har konstrueret sine tankeformer og ruget over dem, indtil han i den grad har identificeret sig med dem, at han i virkeligheden ikke længere har en uafhængig eksistens. Tilintetgørelse af en sådan tankeform eller gruppe af tankeformer, der kan holde et hvilket som helst menneske fangen, kan resultere i så alvorlige tilstande som selvmord, langvarig sygdom eller et liv, der er blevet meningsløst på grund af nederlag.

Kun to ting kan i virkeligheden hjælpe: For det første - at der vedvarende og kærligt holdes en større vision op for mennesket

af en person, der er så inklusiv, at forståelse er ledemotivet i hans liv, og for det andet - en aktion fra menneskets egen sjæl. Den første metode kræver megen tid og tålmodighed. Den anden metode kan virke umiddelbart som en omvendelse eller kan indebære en gradvis nedbrydning af de tankemure, ved hvilke mennesket har afsondret sig fra resten af verden og fra sine medmennesker. Herrens basuner - sjælen - *kan* lyde og få Jerikos mure til at falde. Den opgave at fremkalde en sjælsaktion af dynamisk karakter på vegne af en indestængt personlighed, som er omgivet af en uigennemtrængelig mur af tankematerie, er en del af psykologiens nye videnskab, som vil udvikles i fremtiden.

Problemer der opstår ved meditation og dennes resultat: indre oplysning

Jeg vil gerne allerførst gøre opmærksom på, at jeg på dette sted bruger begrebet meditation kun i én af dens betydninger. Den intense mentale fokusering, der frembringer overdreven mental betoning, forkerte holdninger og asocial levevis, er også en form for meditation, men det er meditation, der udelukkende udøves inden for et menneskes lille mentale område. Dette er en vigtig kendsgerning. Det begrænser ham og udelukker al kontakt med andre områder for mental perception, og der forårsages en intens, ensrettet, mental stimulering af særdeles magtfuld art, som ikke får afløb ud over til hjernen via begærnaturen. Den meditation, vi vil omtale i denne del af vort studium, drejer sig om en mental fokusering og holdning, der forsøger at oprette en relation til det, der ligger uden for den enkeltes mentale verden. Den er en del af en stræben efter at bringe ham i kontakt med en væren og en fænomenverden, der *ligger hinsides*. Jeg formulerer det på denne måde for at kunne formidle ideerne med hensyn til ekspansion, inklusivitet og oplysning. Sådanne udvidelser og en sådan holdning skulle

ikke gøre et menneske asocial eller spærre ham inde i et selvskabt fængsel. De skulle gøre ham til en verdensborger; de skulle fremkalde et ønske hos ham om at blande og forene sig med hans medmennesker; de skulle vække ham til højere spørgsmål og realiteter og de skulle sprede lys over mørke steder i hans liv og over menneskehedens liv som helhed. De problemer, der opstår som følge af denne oplysning, er praktisk taget modsat dem, der netop er blevet omtalt. Ikke desto mindre udgør de på deres side virkelige problemer, og da et stort antal intelligente mennesker i verden i dag lærer at meditere, må problemerne ses i øjnene. Mange faktorer bevirker denne drejning hen imod meditation. Undertiden skyldes det økonomiske omstændigheder, der tvinger et menneske til at koncentrere sig, og koncentration er netop et af de første trin i meditationsprocessen. Undertiden sker det som følge af den indre tilskyndelse til skabende arbejde, der får et menneske til at gribe et eller andet tema eller emne for at give det en kreativ udformning. Uanset om mennesker udelukkende har en akademisk interesse for tankens kraft, eller de på grund af et øjeblikks vision begynder at studere sand meditation (enten mystisk eller okkult), er det en kendsgerning, at der opstår alvorlige problemer, at der viser sig farlige tilstande, og at den lavere natur i ethvert tilfælde viser behov for tilpasning til højere impulser og krav, idet alvorlige skader ellers bliver følgen. Den nødvendige tilpasning må foretages, ellers vil psykologiske, psykopatiske og nervøst betingede vanskeligheder uundgåeligt indtræffe.

Lad mig igen minde jer om, at grunden hertil er, at mennesket ser, ved og indser mere, end han ganske enkelt er i stand til at forklare, idet han som personlighed fungerer i de tre verdener og derfor i enhver forstand glemmer sjælsaktivitetens verden. Han har energier »lukket ind«, som er stærkere end de kræfter, han sædvanligvis er bevidst om. I realiteten er disse kræfter stærke, men tilsyneladende endnu ikke de stærkeste, og det

beror på de veletablerede vaner og personlighedskræfternes gamle rytmer, som sjælsenergien kommer i konflikt med. Dette fører nødvendigvis til spændinger og vanskeligheder, og med mindre der er virkelig forståelse for denne kamp, kan det få uoverskuelige konsekvenser, som den skolede psykolog må være forberedt på at skulle behandle.

Koncentrationens art og karakter eller meditationens tema vil jeg ikke berøre, idet jeg her kun behandler resultaterne og ikke metoderne, der frembringer dem. Det er tilstrækkeligt at sige, at mennesket med sine meditationsbestræbelser har åbnet en dør, gennem hvilken han efter ønske kan nå (og efterhånden let) en ny verden af fænomener, af styret aktivitet og ganske anderledes idealer. Han har lukket et vindue op, gennem hvilket lys kan strømme ind og åbenbare det, der er og altid har været til stede i menneskets bevidsthed, og som kan kaste lys over de mørke steder i hans liv, i andres liv og i de omgivelser, hvori han bevæger sig. Han har i sig frigjort en verden af lyd og indtryk, som i begyndelsen er så ny og så anderledes, at han ikke ved, hvad han skal foretage sig. Hans situation bliver sådan, at den kræver stor forsigtighed og afbalanceret tilpasning.

Det vil stå jer klart, såfremt den mentale udrustning og uddannelsen er god, vil der være en afbalanceret sans for proportioner, en fortolkende evne, tålmodighed med hensyn til at vente, til den rette forståelse kan udvikles, og endvidere en god sans for humor. Hvor disse egenskaber imidlertid ikke er til stede, vil der (alt efter type og sans for vision) være forvirring, manglende evne til at forstå, hvad der sker, overdreven betoning af personlighedsreaktioner og fænomener, stolthed over præstationer, en udpræget mindreværdsfølelse, alt for megen tale, en løben hid og did efter forklaringer, trøst, bekræftelser, samt en kammeratskabsfølelse eller måske et fuldstændigt sammenbrud af de mentale kræfter eller nedbrydning af hjernecellerne på grund af den spænding, de har

været udsat for.

Resultatet af kontakten med en ny verden viser sig undertiden som en opstemthed og stærk mental stimulering. Depression opstår lige så ofte, fordi mennesket fornemmer, at han mangler evnen til at leve op til den erkendte mulighed. Mennesket ser og ved for meget. Hans hidtidige livsform, gamle glæder og gamle idealismer er ikke længere tilfredsstillende. Han har berørt og længes derfor efter større dimensioner, efter nye og levende ideer og efter større vidsyn. Sjælens livsførelse har grebet ham og tiltrækker ham. Men hans natur, omgivelser, udrustning og muligheder synes på en eller anden måde konsekvent at hindre ham, og han føler, at han ikke kan drage ud i denne nye og vidunderlige verden. Han føler, at han er nødt til at vinde tid og leve i samme sindstilstand som hidtil, eller han tror det, og derfor bliver det hans beslutning.

Disse udvidelser, som han har gennemlevet som et vellykket resultat af meditationen, behøver ikke være i retning af erkendte religiøse bestræbelser, eller at være fremkaldt af såkaldt okkult åbenbaring. De kan opstå som følge af menneskets valgte livsaktivitet, for der findes ingen livsaktivitet, ingen profession, ingen mental beskæftigelse og ingen tilstand, der ikke kan fremskaffe den nøgle, der kan låse døren op til den eftertragtede større verden eller tjene til at lede et menneske op til bjergets top, hvorfra den videre horisont kan beskues, og den større vision kan opfattes. Et menneske må lære at erkende, at hans valgte tankeretning, hans bestemte profession, hans bestemte kald i livet og hans personlige tilbøjelighed blot er en del af et større hele, og at det er hans problem *bevidst* at integrere sin lille livsaktivitet i verdens aktivitet.

Det er dette, som vi, i mangel af et bedre ord, kalder indre oplysning eller illumination. Al viden er en form for lys, idet der kastes lys over bevidsthedsområder, som vi hidtil ikke har været bevidst om. Al visdom er en form for lys, idet den

åbenbarer os betydningens verden, der ligger bag den ydre form. Al forståelse er en fremkaldelse af lys, idet vi derigennem bliver vidende eller bevidst om de årsager, der frembringer de ydre former, der omgiver os (inklusive vor egen), og der betinger den betydningens verden, som de er udtryk for. Men, når denne kendsgerning først er indset og forstået, og når den første åbenbaring har vist sig, når delens plads i forhold til helheden opfattes, og når den verden, som indbefatter vor lille verden, først er kontaktet, vil der altid være et kriseøjeblik og en periode, der indeholder fare. Efterhånden som fortroligheden vokser, og vi er gået ind og ud gennem den dør, vi har åbnet, og har vænnet os til lyset, som det åbnede vindue har frigivet til vor lille hverdagsverden, da opstår andre psykologiske farer. Der er fx den fare, at vi tænker, at det, vi har set, er alt, som kan ses, og således gentager vi - på en højere drejning af spiralen og i videre forstand - de tidligere behandlede farer af overdreven betoning, fejlagtig fokusering, snæversynet overbevisning og fikse ideer. Vi bliver besat af selve ideen om sjælen, men vi glemmer sjælens behov for et udtryksvehikel. Vi begynder at leve i en abstrakt, adskilt verden af følelse og væren, og vi forsømmer at opretholde kontakt med det virkelige liv på det fysiske plan. Vi gentager på den måde - igen på en højere drejning af spiralen - den tilstand, vi tidligere studerede, i hvilken sjælen eller egoet ikke var til stede, dog vendes situationen om, således at der ikke er noget formliv til stede i menneskets fokuserede bevidsthed. Der er blot sjælens verden og et ønske om skabende aktivitet. Varetagelsen af det daglige liv på det fysiske plan glider ned under bevidsthedens tærskel, og mennesket bliver en vag, upraktisk og visionær mystiker. Disse sindstilstande er farlige, om de får lov at vare ved.

Der er imidlertid visse aspekter af dette mentale problem, som forårsages af sindets oplysning gennem meditation, og som det kunne være nyttigt at beskæftige sig med. Jeg kan dog

kun gøre det flygtigt, da tiden ikke rækker, og jeg søger derfor at antyde, ikke forklare detaljeret. Jeg kan kun gøre opmærksom på vanskelighedernes generelle træk og på de metoder, der kan imødegå og løse et særligt vanskeligt problem. I behandlingen af mange af disse tilfælde er det vigtigt at have sund fornuft og at bestræbe sig på at indprente patienten, at hans vanskeligheder, omend de er mindre i begyndelsen, kan udvikles til alvorlige situationer. Jeg vil omtale tre af disse situationer.

Den første alvorlige situation er, at sindet i mange tilfælde bliver mentalt overaktivt og - undertiden ganske pludseligt, undertiden langsomt - opfatter og forstår for meget. Det bliver bevidst om alt for megen viden. Det skaber forvirring og uorden i menneskets liv og fører til så megen forandring, instabilitet og rastløshed, at han uafbrudt er i sydende oprør. Hele tiden er han bevidst om sig selv som den ene i centrum og udlægger al mental aktivitet, alle kontakter, al omskiftelighed og sin tilbøjelighed til konstant at analysere og uophørligt planlægge som tegn på ikke alene mental dygtighed, men på virkelig åndelig indsigt og visdom. Herved skabes vanskelige situationer for alle, som er i forbindelse med ham, og vanskelighederne fortsætter ofte gennem længere tid. Så længe denne tilstand varer, er der kun lidt at gøre. De stadige »omstillinger af chitta eller det mentale stof« og »mentallegemets uophørlige tankeformskabende aktivitet« optager mennesket så fuldstændigt, at hans bevidsthed intet andet registrerer. Vældige planer, omfattende arrangementer, indbyrdes forhold og korrespondancer samt forsøg på at påtvinge andre sine planer og kræve deres hjælp (med efterfølgende kritik, hvis denne hjælp nægtes), for at realisere den mængde usammenhængende ideer, som optager ham. Der gøres ingen virkelig indsats for at fuldføre disse planer og ideer, de forbliver alle i deres oprindelige vage tilstand som midlertidige forsøg på mentalplanet. Bestræbelsen for at se

mere, opfatte mere og forstå mere af detaljerne og de indbyrdes relationer lægger beslag på hele opmærksomheden, og der er ikke energi tilovers til blot at føre én idé ned til begærplanet og på den måde tage det første skridt hen imod fysisk manifestation af den opfattede plan. Fortsætter denne sindstilstand over længere tid, fører den til mental overanstrengelse, nervøst sammenbrud og undertiden permanente vanskeligheder. Behandlingen er imidlertid ret enkel.

Lad det menneske, der er hjem søgt på denne måde, nå til erkendelse af det meningsløse mentale liv, som han lever. Lad ham vælge en af de mange mulige arbejdsmetoder og en af de mange kanaler for tjeneste, hvorved den opfattede plan kan udvikles, og lad ham tvinge sig til at bringe den til fysisk manifestation, og opgave alle andre muligheder. På denne måde kan han igen begynde at styre og bringe orden i sit sind og at indtage sin plads blandt dem, som udretter noget - uanset hvor ringe hans bidrag end måtte være. Han bliver da konstruktiv.

Jeg har skildret denne type vanskelighed med henblik på den aspirant, som under meditation kommer i kontakt med Hierarkiets påvirkninger og således er i stand til at øse af den strøm af tankeformer, der skabes af de store og af Hierarkiets disciple. Den samme type vanskelighed kan findes blandt alle dem, som (ved at opdage mentalplanet og ved at anvende den fokuserede opmærksomhed) trænger ind i den større verden af ideer, der netop er rede til at nedfældes på mentalsubstansens konkrete niveauer. Dette forklarer tomheden og den åbenlyse ineffektivitet hos mange ganske intelligente mennesker. De er optaget af så mange muligheder, at de intet opnår. En eneste gennemført plan, en eneste tankeretning udviklet til konkret konklusion, en eneste mental proces bevidst udfoldet og præsenteret ville redde situationen og bringe skabende udbytte til ellers negative og unyttige liv. Jeg anvender her ordet »negativ« for at tilkendegive en negativitet med hensyn til at

opnå resultater. Det er indlysende, at et sådant menneske er overmåde positivt med hensyn til sine såkaldte mentale forestillinger og ideer om, hvorledes de skulle gennemføres, og han er en konstant kilde til bestyrtelse hos sine omgivelser. Hans venner eller medarbejdere er skydeskive for hans uophørlige kritik, fordi de ikke gennemfører planen, som han synes, at den burde gennemføres, eller ikke værdsætter den strøm af ideer, han overvældes af. Man bør gøre sig klart, at mennesket lider af en art mental feber, der ledsages af hallucination, overaktivitet og mental irritabilitet. Behandlingen ligger, som jeg nævnte før, i patientens egne hænder. Det indebærer, at han for alvor bringer en selvvalgt plan til udførelse og beviser dens effektivitet ved at anvende sund fornuft og almindelig god dømmekraft. Det lys, der kan kontaktes under meditation, har åbenbaret et niveau, hvis mentale fænomener og tankeformer mennesket ikke er vant til at håndtere. Manifestationen af dette lys, implikationerne og mulighederne gør et så vældigt indtryk på ham, at han ræsonnerer, at de må være guddommelige og derfor væsentlige. Da han stadig befinder sig i det dramatiske centrum af sin egen bevidsthed og ligeledes stadig - omend ubevidst - er opfyldt af mental stolthed og åndelig ambition, føler han, at han har større ting at udrette, og at alle, som han kender, må hjælpe ham med det, ellers må de betragte sig selv som ineffektive.

Den anden alvorlige situation er *åbenbaringen af sansernes maya*. Denne maya er en fællesbetegnelse, for de tre aspekter i det ydre liv, de tre verdener eller de tre hovedresultater af kræfternes aktivitet. De forvirrer mennesket og gør den oprigtige aspirants skæbne vanskelig. Det kunne være af værdi her at definere de tre udtryk, der benyttes for disse tre fænomenele virkninger: illusion, blændværk og maya.

De tre udtryk har længe været brugt vilkårligt blandt såkaldte okkultister og esoterikere. De står for samme generelle begreb eller dets differentiering. I almindelighed har udlægningerne

været som følger, men de er dog kun delvise udlægninger og på grund af den menneskelige bevidstheds begrænsninger, næsten forvrængninger af den virkelige sandhed.

Blændværk har ofte været betragtet som de såkaldt »mørke kræfters« mærkværdige forsøg på at vildlede og føre velmenende aspiranter bag lyset. Mange fortræffelige mennesker er næsten smigrede, når de er »udsat for« et eller andet aspekt af blændværk, idet de føler, at deres disciplinering har været så god, at de mørke kræfter er blevet tilstrækkeligt interesseret i at forsøge at forhindre deres glimrende arbejde ved at indhulle dem i skyer af blændværk. Intet kunne være længere fra sandheden. Denne forestilling er i sig selv en del af nutidens blændværk og har sine rødder i menneskelig stolthed og selvtilfredshed.

Maya anses ofte for at være et udtryk for den idé, Christian Science udbreder, at materie ikke eksisterer. Vi opfordres til at betragte hele verdensfænomenet som maya og til at tro, at dens eksistens ganske enkelt er en fejltagelse i det dødelige menneskesind og en form for selvsuggestion eller selvhypnose. Gennem denne fremkaldte tro tvinger vi os ind i en sindstilstand, der anerkender, at det håndgribelige og det objektive blot er hjernesvind i et menneskes forestillingsevne. Dette er på sin side ligeledes et vrængbillede af virkeligheden.

Illusion betragtes på nogenlunde samme måde, blot lægger vi (som vi forklarer det), vægten på menneskesindets begrænsning. Fænomenernes verden fornægtes ikke, men vi ser sindet fejlfortolke den og nægte at se den, som den virkeligt er. Vi anser denne fejlfortolkning som den store illusion.

Jeg vil her gøre opmærksom på, at disse tre udtryk (alment betragtet) er tre aspekter af en universel tilstand, der er resultatet af menneskesindets aktivitet - i tid og rum.

Illusionens problem beror på en sjælsaktivitet og er et resultat af alle manifesterede sjæles mentale aspekt. Det er sjælen, der er indhyllet i illusion, og det er sjælen, der ikke er i stand til at

se klart, før det tidspunkt er inde, hvor den har lært at lade sjælslyset strømme gennem illusionen ind i sindet og hjernen.

Blændværkets problem opstår, når den mentale illusion intensiveres af begær. Det, teosofferne kalder »kama-manas«, skaber blændværk. Det er illusion på det astrale plan.

Mayas problem er i realiteten det samme som ovenstående plus den intense aktivitet, der opstår, når både blændværk og illusion kommer til udtryk på æteriske niveauer. Det er dette livskraftige, tankeløse, emotionelle *virvar* (ja, det er netop det ord, jeg vælger), som størsteparten af mennesker altid synes at leve i. Derfor:

1. *Illusion* er først og fremmest af mental kvalitet og kendetegner den mentale holdning hos de mennesker, som er mere intellektuelle end emotionelle. De er vokset fra blændværk, som dette begreb sædvanligvis forstås. Det er misforståelse og fejlfortolkning af ideer og tankeformer, de gør sig skyldig i.
2. *Blændværk* er af astral karakter og er for tiden langt mere magtfuldt end illusion. Det skyldes det overvældende flertal af mennesker, som altid fungerer astralt.
3. *Maya* er af vital karakter og er en kraft. Den er i det væsentlige menneskets energi, således som denne bringes i aktivitet gennem den subjektive indflydelse af mental illusion eller det astrale blændværk eller en kombination af begge.

Temaets omfang er overvældende, og det tager tid for aspiranten at lære de regler, hvorved han kan finde vej ud af blændværkets verden. Her prøver jeg blot at behandle temaet ud fra de virkninger, der fremkaldes i det menneskes liv, som har formået at vække et vist mål af lys i sig selv. Dette har åbenbaret den lavere krafts tre verdener for ham. Denne åbenbaring vildleder ham ofte i de tidlige stadier, og han bliver

offer for det, der blev åbenbaret. Man kan med rette sige, at alle mennesker er offer for den store illusion og for dens forskellige sammenhænge og aspekter. I de tilfælde, vi her behandler, ligger forskellen i den kendsgerning, at:

1. Mennesket definitivt og bevidst er vidende om sig selv.
2. Mennesket ved også, han har frigjort et vist mål af det højere lys.
3. Mennesket fortolker det, der er åbenbaret ham, som åndelige fænomener og ikke som psykiske fænomener. Han betragter det hele som noget vidunderligt, afslørende, sandt og ønskværdigt.

Da han har opnået integration og er i stand til at fungere i den mentale natur, da hans holdning er god og rigtig, og han befinder sig på prøvestadiets vej, og da han ved, at han er aspirant, ja, endog discipel, er det, som lyset for eksempel åbenbarer på astralplanet, naturligvis af en høj orden. Det har følgelig yderst vildledende virkninger. Der er de vældige kosmiske planer, der i fortiden er udgået fra tænkernes sind, og som det lykkedes at nå astralplanet; de ældgamle former, der legemliggør »ønskelivet«, og menneskeslægtens fantasiforestillinger, der er så magtfulde, at de blev ved med at bestå i manges begærliv; de symbolske former, der blev anvendt gennem tiderne i forsøg på at materialisere visse sandheder; de foreløbige og eksperimentelle former for store og gode bestræbelser, der blev eller er ved at blive virkeliggjort, samt selve astralplanets livsaktivitet, planetens drømmeverden - alt dette er med til at optage ham og bringe ham i fare og vildlede ham. Hans fremskridt på Vejen forsinkes, og hans energier og opmærksomhed føres ind på et sidespor.

Det bør erindres, at dette udgør den mindste modstands vej for mennesket på grund af astrallegemets styrke i denne verdensperiode. Resultatet af alt dette er, at sindets kræfter og

evner bliver overudviklet, og det, vi kalder de »lavere siddhis« (de lavere psykiske kræfter) begynder at få herredømmet. Mennesket er i realiteten ved at vende tilbage til bevidsthedstilstande og er ved at fungere under betingelser, der var normale og rigtige i de atlantiske tider, men som er uønskede og unødvendige i vor tid. Han genvinder, ved stimulering, gamle vaner for psykisk bevidsthed, der normalt skulle ligge under bevidsthedens tærskel.

Lyset har afsløret denne verden af fænomener for ham; han anser den for attråværdig og fortolker dens aktiviteter som en vidunderlig indre åndelig udvikling. Denne stimulering gennem sindet (der selv stimuleres i meditation), når det vender sig *nedad* til astralplanet, fremkalder en fornyet og på ny vækket reaktion fra de lavere kræfter. Der er tale om en lige så klar genvinding - og lige så uønsket - som nogle af hatha yoga øvelserne i Indien, der sætter yogierne i stand til at genvinde den *bevidste* kontrol over deres legemlige funktioner. Denne bevidste kontrol var et karakteristisk kendetegn for de tidlige lemuriske racer, men gennem umindelige tider har de legemlige organers aktivitet, trygt og ønskværdigt, ligget under bevidsthedens tærskel, og legemet udfører sine funktioner automatisk og ubevidst, undtagen ved sygdom eller en eller anden forstyrrelse. Det er ikke hensigten, at menneskeheden (når arbejdet i den nuværende cyklus er fuldbyrdet) skal virke bevidst i glemte bevidsthedsområder, således som de lemuriske og atlantiske racer gjorde det. Det er hensigten, at mennesket skal virke som kaukasier. Indtil nu er der dog ikke skabt en virkelig tilfredsstillende betegnelse til at karakterisere den race, der er ved at udvikle sig under indflydelse fra vor vestlige civilisation. Jeg refererer til bevidsthedstilstande og områder for viden, der er et privilegium for alle racer og folk på visse udviklingstrin, og jeg benytter de tre videnskabelige racemæssige betegnelser kun som symboler for disse trin eller stadier:

Den lemuriske bevidsthed. fysisk
Den atlantiske bevidsthed. astral, emotionel,
sanselig
Den kaukasiske eller ariske bevidsthed
. mental eller intellektuel

Dette må aldrig glemmes.

Det menneske, som lider under det, som lyset åbenbarer i de tre verdener (i særdeleshed i astralverdenen), udsættes i virkeligheden for to tilstande:

1. Han forbliver i en forholdsvis statisk tilstand med hensyn til hans højere udvikling; han ser med interesse og opmærksomhed på astralplanets forvirrende kalejdoskop. Han kan ikke selv være aktiv på dette plan eller bevidst identificere sig med det, men mentalt og emotionelt tilfredsstiller det for en tid hans interesse, holder hans opmærksomhed fangen og vækker hans nysgerrighed, selvom han samtidig forbliver kritisk. På den måde spilder han tid og omgiver sig konstant med nye tankeformer - et resultat af de tanker, han gør sig om det, han ser og hører. Dette er farligt og bør ophøre. Intelligent interesse for blændværkets og illusionens verden kræves af alle fornuftige aspiranter og disciple, således at de kan blive i stand til at frigøre sig fra dens trældom; i modsat fald vil de aldrig kunne forstå og beherske den. Men en længere fordybelse i denne verdens liv og en fuldstændig optagethed af dens fænomener er farlig og frihedsberøvende.
2. Den interesse, der fremkaldes i disse uønskede tilfælde er af en sådan art, at mennesket:
 - a. Fuldstændigt bliver forblændet deraf.

- b. Stiger ned (symbolsk talt) til dens niveau.
- c. Reagerer sensitivt på dens fænomener, og ofte med glæde og velbehag.
- d. Opvækker de gamle clairvoyante og clairaudiente evner.
- e. Udvikler en lavere psykisme, der accepterer alt, hvad de lavere psykiske evner afslører.

Her vil jeg gerne gøre ophold og gøre opmærksom på to faktorer, der bør erindres:

For det første, at mange mennesker i dag lever i den atlantiske bevidsthedstilstand, og for dem er disse lavere psykiske evner helt normale, omend uønskede. For den mentale type eller for den, der gradvis er ved at overvinde den psykiske natur, er disse evner unormale (eller burde jeg sige undernormale?) og absolut uønskede. I den diskussion, vi nu er optaget af, beskæftiger jeg mig ikke med mennesket, der har en atlantisk bevidsthed, men med den moderne aspirant. For ham er det farligt og hæmmende at udvikle den tidligere racebevidsthed og gå tilbage til den lavere udvikling (som han burde have lagt bag sig). Det er en atavistisk tilkendegivelse.

For det andet, at et menneske, når han er solidt polariseret på det mentale plan, når han har opnået et vist mål af sjælskontakt, når hele hans holdning og orientering er rettet hen imod de åndelige realiteters verden, og hans liv er disciplin og tjeneste, da kan han, til tider, og når det er nødvendigt, efter ønske gøre brug af disse lavere psykiske evner i tjeneste for Planen og for at udføre en speciel opgave på det astrale plan. Det er imidlertid et tilfælde, hvor den højere bevidsthed helt normalt indbefatter den lavere. Dette gøres dog sjældent, end ikke af adepter, idet sjælens evner - åndelig perception, telepatisk sensitivitet og psykometrisk evne - sædvanligvis er tilstrækkelige til de krav og behov, der skal imødekommes. Jeg

indskyder disse bemærkninger, fordi der findes nogle oplyste mennesker, som benytter disse evner, men det sker altid som en særlig tjeneste over for Hierarkiet og menneskeheden og sker *ikke* i forbindelse med enkeltpersoner.

Når et menneske har vandret på astralplanets afveje og har forladt den mentale balance og den intellektuelle højdes sikre sted (igen taler jeg symbolsk), når han er bukket under for blændværk og illusion (sædvanligvis helt oprigtigt og velmenende forledt dertil), og når han - gennem uheldig stimulering og ved at eksperimentere - har udviklet gamle kontaktvaner, såsom clairvoyance og clairaudience, hvad kan han da gøre, eller hvad skal der gøres for ham for at tilvejebringe de rette forhold?

Mange af disse mennesker opsøger psykologer og psykiatere; mange kan i dag findes på sanatorier og anstalter, og de er anbragt der, fordi de »så ting« eller hørte stemmer eller drømte drømme, og fordi de selv har gjort sig uegnede til et normalt liv. De synes at være en fare både for sig selv og andre. De udgør et vanskeligt problem. De gamle vaner må aflægges, men fordi de er så gamle, er de meget magtfulde, og at opgive dem er lettere sagt end gjort. Selve fremgangsmåden, hvorved de lavere psykiske evner blev udviklet, må opgives. Selvom disse evner til at respondere på den omgivende astralverden blev udviklet uden vanskelighed og synes at være naturlige for mennesket, bør de ikke desto mindre ophøre, og adgangsvejene til denne lavere fænomenverden bør lukkes. Hvis mennesker har så ringe held med hensyn til at leve bevidst på det fysiske plan og at håndtere de fænomener, der kontaktes dér, og hvis den mentale opmærksomhed og det mentale liv stadig er så vanskelige for det store flertal, hvorfor da komplicere problemet ved at prøve at leve i en verden af fænomener, der ganske vist er den mest magtfulde i vor tid?

Den opgave at udvirke frigørelse fra den astrale sensitivitet og bevidsthed er enestående og overvældende. Enkelthederne

i fremgangsmåden er for mange til, at vi her kan behandle dem. Men visse ord rummer ledemotiver til selve frigørelsen, og tre grundlæggende forslag vil hjælpe psykologen i hans behandling af disse vanskelige typer. De ord, der indeholder hemmeligheden, er:

1. Instruktion
2. Fokusering af opmærksomheden
3. Beskæftigelse

Det menneskelige responsredskabs funktion i de tre verdener bør indgående forklares for det menneske, som er i vanskeligheder, og forskellen mellem lemurisk, atlantisk og kaukasisk bevidsthed bør, om muligt, klargøres for ham. Desuden bør hans stolthed med hensyn til hans placering på evolutionsstigen fremkaldes på ny, og det vil vise sig at være konstruktivt. Bestræbelsen på at fokusere hans opmærksomhed bør ske gradvis og forstående. Alt efter det pågældende menneskes type må bestræbelsen være den, som vil samle hans opmærksomhed og lede hans interesse mod det fysiske plan eller mentalplanet og således bort fra det mellemliggende plan. En decideret fysisk eller mental beskæftigelse (igen i overensstemmelse med den pågældendes type) bør planlægges og mennesket tvinges til at tage den op på en selvvalgt måde.

De tre forslag, jeg ville give psykologen eller den mentale behandler, er:

1. Studér indgående de stråler, der formodentlig udgør menneskets natur og tilvejebringer de kræfter og energier, der gør ham til det, han er. Jeg har her udtrykt mig meget tydeligt.
2. Søg at bestemme, hvilket af kontaktvehiklerne der er det mest magtfulde, bedst organiserede og mest veludviklede. Dette vil vise, gennem hvilke former livstilkendegivelsen

strømmer i denne bestemte inkarnation.

3. Undersøg omhyggeligt den fysiske tilstand og når pasning behøves, sørg for den rette behandling. Læg samtidig mærke til kirtelsystemet ved at studere det ud fra dets relation til de syv store centre i legemet. I mange tilfælde angiver kirtlerne centrenes tilstand. På den måde vil man få forståelse af patientens kraftsystem.

Videnskaben om centrene er endnu i sin vorden ligesom videnskaben om strålerne og astrologien, men der læres og udvikles meget inden for disse tre områder. Når de nuværende barrierer er faldet, og de tre områder bliver genstand for en virkelig videnskabelig forskning, da vil en ny epoke begynde for mennesket.

I den nye tidsalder vil disse tre videnskaber udgøre psykologiens tre vigtigste grene, og dertil kommer den moderne psykologis bidrag og den indsigt i menneskets natur (specielt den fysiske natur) som den har udviklet på en så enestående måde.

Problemer med hensyn til vejledning, drømme og depression

Jeg beskæftiger mig med disse problemer, fordi de er overmåde udbredt i vor tid som følge af forskellige religiøst og psykologisk motiverede grupper aktiviteter og tendensen hos visse skoler, der har helliget sig udbredelsen af religion eller psykologi, samt den nuværende verdenssituation, der har bragt så mange sensitive mennesker ind i en tilstand af nedsat åndelig vitalitet, som sædvanligvis ledsages af nedsat fysisk vitalitet. Denne tilstand er meget udbredt, og årsagen er forkerte økonomiske forhold. Jeg vil behandle disse problemer, inden vi tager det fjerde punkt op, som er mystikerens sygdomme og problemer, da de udgør en mellemgruppe og omfatter mange intelligente og velmenende borgere.

Problemet vedrørende vejledning er især vanskeligt at behandle, da det beror på en medfødt instinktiv erkendelse af kendsgerningen om Gud og Guds Plan. Denne iboende instinktive åndelige reaktion udnyttes i dag af mange velmenende reformatorer, som imidlertid hverken har ofret emnet eller selve fænomenet, dvs. den ydre respons på en subjektiv tilskyndelse, virkelig opmærksomhed. I langt de fleste tilfælde er det de blinde, som leder de blinde. Vi kunne forklare problemet vejledning som den metode, hvorved et menneske gennem autosuggestionens processer går ind i en tilstand af negativitet og (under dette stadium) bliver klar over tilbøjeligheder, stærke tilskyndelser, stemmer, klart udtrykte ordrer, åbenbaringer med hensyn til adfærd og karriere, der burde følges, samt almindelige antydninger om de aktiviteter, som »Gud« foreslår den opmærksomme, negative og modtagelige person. I denne tilstand af næsten sublimeret årvågenhed over for de vedholdende krav fra de subjektive områder for væren eller tænkning drives mennesket ind i en strøm af aktivitet, der kan frembringe en vedvarende orientering i hans liv (ofte ganske harmløst og undertiden yderst ønskværdigt), eller måske kun en kortvarig virkning, når først tilskyndelsen til respons er helt udtømt. Men, under alle forhold kaldes kilden til denne styring og vejledning vagt for »Gud«, den betragtes som guddommelig og omtales som stemmen af den »indre Kristus« eller som åndelig styring. Der anvendes mange tilsvarende betegnelser, alt efter den tankeretning, mennesket tilhører, eller som det er lykkedes at tiltrække hans opmærksomhed.

Vi vil se, at denne tendens til subjektiv vejledning af en eller anden art udvikler sig mere og mere, efterhånden som menneskeheden bliver mere subjektivt orienteret, mere bevidst om den indre værens verden og mere interesseret i betydningens verden. Det er grunden til, at jeg ønsker at foretage en relativ omhyggelig analyse af de mulige kilder til

vejledning, således at menneskene i det mindste kan vide, at hele emnet er større og mere kompliceret, end de forestiller sig. Det ville også være klogt at forvise sig om oprindelsen til den vejledning, der forundes dem, således at de med større nøjagtighed kan kende den retning, i hvilken de styres. Glem ikke, at ved blindt og ukritisk at underkaste sig vejledning (som det for tiden praktiseres) forvandles mennesket til sidst til en negativ, letpåvirkelig robot. Skulle dette blive almindeligt udbredt, og de nuværende metoder blive faste vaner, vil menneskeslægten forspilde sit mest guddommelige øje, det vil sige den frie vilje. Der er imidlertid ingen umiddelbar fare for det, hvis verdens intelligente mænd og kvinder vil tænke dette problem igennem. Der vil også blive inkarneret så mange fremskredne egoer i vor tid, at faren ikke får lov at vokse ud over alle grænser, og samtidig er der alt for mange disciple i verden i dag, hvis stemmer højt og tydeligt tilkendegiver den frie vilje og den intelligente forståelse af Guds Plan.

Det kunne måske være af værdi, om jeg på ny angav de forskellige tankeretninger, der fremhæver »vejledning«, eller hvis metoder og doktriner går i retning af at udvikle et indre, opmærksomt øre, men som dog ikke er i stand til at belære om den karakteristisk, der præger alle kilder til vejledning, eller at kunne skelne mellem de forskellige lyde, stemmer og såkaldte inspirerede antydninger, som det opmærksomme øre kan opøves i at registrere.

De emotionelt indstillede mennesker i alle religiøse grupper og trosretningers *kirker* er disponeret for at finde en flugtvej fra livets besvær og vanskeligheder ved altid at leve med en følelse af den ledende Guds nærværelse, forbundet med en blind føjelighed i det, der almindeligvis betegnes som »Guds vilje«. At øve sig i at bekræfte Guds nærværelse er ganske afgjort et ønskeligt og nødvendigt skridt, men menneskene burde forstå, hvad det betyder og uophørligt forvandle følelsen af dualitet til en følelse af identifikation. Guds vilje kan antage form af, at

livets omstændigheder og vilkår er pålagt, og at det ikke er muligt at undslippe; den, som udsættes for dette, accepterer og gør bogstaveligt talt intet for virkeligt at forandre eller forbedre (og måske undgå) forholdene. De tolker deres skæbne og situation på den måde, at de er besluttet på at leve roligt og ydmygt inden for de pålagte grænselinjer, der ikke kan overskrides. En sindstilstand af underkastelse og føjelighed udvikles uundgåeligt, og ved at se den situation, de befinder sig i, som et udtryk for Guds vilje, er de i stand til at udholde alt. I nogle af de mere sublimerede stadier af denne føjelighed giver den sensitivt indstillede person sin føjelighed *stemme*, men er ikke i stand til at erkende, at stemmen er hans egen. Han betragter den som Guds stemme. For dem ville forståelse, anerkendelse af den store lov om årsag og virkning (der virker fra liv til liv) og udlægning af problemet som en lektie, der skal læres, betyde frigørelse fra negativitet og blind, uintelligent accept. Livet forlanger ikke føjelighed og accept. Det forlanger aktivitet, de gode og høje værdiers adskillelse fra de uønskede, pleje af den kampånd, der kan skabe orden, forståelse, samt den sluttelige indtræden i et område med nyttig, åndelig aktivitet.

Mennesker, som deltager i aktiviteter inden for disse tankeretninger (de har mange navne, som fx Mental Science Schools, New Thought groups, Christian Science og andre), er også tilbøjelige til at glide ind i en tilstand af negativitet, baseret på selvsuggestion. Den konstante gentagelse af den udtalte, men ikke virkeligt erkendte, guddommelige kendsgerning vil efterhånden fremkalde en respons fra livets forside, der (omend den ikke kan kaldes vejledning) ikke desto mindre anerkender en form for vejledning og ikke levner rum for den frie vilje. Dette er en reaktion i større målestok end den før beskrevne. Hvor der i det ene tilfælde blindt accepteres en ikke ønskværdig skæbne, fordi den er Guds vilje og denne vilje derfor må være god og rigtig, gøres der i det andet tilfælde et forsøg på at bevæge det subjektive menneske til at acceptere

en direkte modsat situation. Han lærer, at der ikke består fejlagtige tilstande, undtagen dem, han selv skaber, at der ikke findes smerte, ej heller noget uønsket. Han anspores til at erkende, at han er guddommelig og arving til evighederne, og at de forkerte tilstande, begrænsede omstændigheder og ulykkelige hændelser er et resultat af hans egen skabende fantasi. Det fortælles ham, at de i virkeligheden ikke eksisterer.

I begge tankeretninger læres og betones sandheden om skæbnen, således som den fuldbyrdes under loven om årsag og virkning, og sandheden om menneskets iboende guddommelighed, men i begge tilfælde ses mennesket som en negativ person og som et *offer* enten for en grusom skæbne eller sin guddommelighed. Jeg har nøje overvejet denne formulering, fordi det er mig magtpåliggende, at mine læsere bliver klar over, at det aldrig har været skæbnens hensigt, at mennesket skulle være et hjælpeløst offer for omstændighederne, eller et selvhypnotiseret redskab for en *bekræftet*, men *uudviklet* guddommelighed. Mennesket er udset til at være den intelligente hersker over sin egen skæbne og en bevidst eksponent for sin egen iboende guddommelighed, den indre Gud.

Desuden har esoteriske, teosofiske og rosenkreuzer grupper (især i deres indre skoler) deres egne udtryk for denne illusion om vejledning. Den er forskellig fra de førnævnte to, men resultaterne er ikke desto mindre af næsten samme art og hensætter den studerende i en tilstand, i hvilken han bliver vejledt og ofte styret af indbildte stemmer. Ofte hævder organisationens leder at være i direkte forbindelse med en mester eller det samlede Hierarki af mestre, fra hvilke instrukserne kommer. Disse ordrer gives videre til de almindelige medlemmer i organisationen, og fra dem forventes beredvillig og blind lydighed. Ved undervisningen, der gives under betegnelsen esoterisk udvikling, holdes et lignende forhold til mesteren eller Hierarkiet op som mål og tilskyndelse

til arbejdet eller til meditation, og man får aspiranten til at tro, at han en dag vil høre sin mesters stemme vejlede ham og fortælle ham, hvad han skal gøre, og hvordan han skal deltage i forskellige opgaver. Mange af de psykologiske vanskeligheder, der opleves i esoteriske grupper, kan spores tilbage til denne indstilling og til dette glamourøse håb, der er stillet novicen i udsigt. Ud fra dette kan jeg ikke stærkt nok gentage følgende kendsgerninger:

1. At målet for al undervisning i de sande esoteriske skoler er at bringe mennesket i bevidst kontakt med sin egen sjæl og ikke med mesteren.
2. At mesteren og Hierarkiet af mestre udelukkende arbejder på sjælens plan, som sjæle med sjæle.
3. At bevidst respons på indtryk fra Hierarkiet og på den hierarkiske plan er afhængig af den sensitive reaktion mellem menneskets egen sjæl og hans hjerne, og som kan udvikles og gøres permanent *via hans sind*.
4. At følgende punkter bør erindres:
 - a. Når et menneske bevidst er vidende om sig selv som en sjæl, kan han komme i kontakt med andre sjæle.
 - b. Når han bevidst er en discipel, er han i kontakt med og kan samarbejde intelligent med andre disciple.
 - c. Når han er en indviet, bliver andre indviede en kendsgerning i hans liv og bevidsthed.
 - d. Når han er en mester, da ejer han himmerigets frihed og arbejder bevidst som et af Hierarkiets ældre medlemmer.

Men - og dette er yderst vigtigt - alle disse differentieringer henviser til grader i arbejde og ikke til personers rang; de angiver sjælsudvidelser, ikke graduerede kontakter med personligheder. Alt efter den virkeliggjorte sjælsudvikling på

det fysiske plan vil responsen være over for sjælenes verden, hvis hjerte og sind er det okkulte Hierarki.

Den vejledning, som mange esoteriske skolars tilhængere så ofte responderer på, kommer *ikke* fra Hierarkiet, men fra den astrale genspejling af Hierarkiet; derfor responderer de på en illusorisk, forvrænget menneskeskabt udformning af en stor åndelig kendsgerning. De kunne, om de ellers valgte så, reagere på selve virkeligheden.

Bortset fra de almindelige okkulte og esoteriske skoler, der eksisterer i verden i dag, er der grupper af mennesker og også enkeltpersoner, der udøver forskellige former for meditation og yoga. Det er tilfældet for såvel Østens som Vestens aspiranter. Nogle af disse mennesker arbejder ud fra virkelig kundskab og derfor helt sikkert; andre er ganske uvidende, ikke alene med hensyn til teknik og metode, men også mht. de resultater, der kan forventes af deres bestræbelser. Resultater må der uundgåeligt blive, og det vigtigste resultat er, at bevidstheden vendes indad, at en ånd af introspektion udvikles, og at manden eller kvinden orienteres mod de indre, subjektive verdener og tilværelsens mere subtile plan - sædvanligvis den astrale verden og sjældent sjælenes sande, åndelige verden. Den mentale natur påkaldes sjældent, og de processer, der følges, gør sædvanligvis hjernecellerne negative og passive, medens sindet forbliver inaktivt og ofte ikke er vågent. Det eneste bevidsthedsområde, der således forbliver synligt, er det astrale. De fysiske og håndgribelige værdiers verden er lukket ude, den mentale verden ligeledes. Jeg vil bede jer om, at tænke dybt over det, jeg her har meddelt.

Oxford-bevægelsen har også fremhævet nødvendigheden af vejledning, men synes imidlertid ikke at have udviklet den rette forståelse af emnet eller at have ofret virkelig opmærksomhed på en omfattende undersøgelse af de mulige alternativer, når der er tale om Guds stemme. Alle mystikere med naturligt

anlæg for det introspektive, negative liv hører i dag stemmer, modtager vejledning og adlyder impulser, som de hævder kommer fra Gud. Overalt er grupper optaget af at gøre mennesker bekendt med det åndelige liv, eller af opgaven med at udforske Guds Plan eller at samarbejde med den på den ene eller anden måde. Nogle af disse grupper arbejder intelligent, og deres formodninger og bestræbelser er undertiden korrekte, men langt de fleste er ukorrekte, da de overvejende er astrale.

Resultatet af alt dette er dobbelt. På den ene side udvikles der en stor fortrosthed og håbets ånd blandt verdens åndelige arbejdere, efterhånden som de erkender, hvor hurtigt menneskehedens opmærksomhed vender sig hen imod den verden, der vidner om den rette betydning og sande åndelige værdier og esoteriske fænomener. De erkender, at hele menneskehedens i dag, trods fejltagelser og misforståelser, i bevidstheden stræber »indad mod centret for åndeligt liv og fred«. Det andet resultat er den erkendelse, at der under denne omstilling til de højere værdier opstår perioder, der frembyder en virkelig fare. Med mindre der udvises en umiddelbar forståelse af de psykologiske tilstande og muligheder, og med mindre menneskeslægten mentalitet vækkes til forståelse og sund fornuft, vil vi inden udgangen af dette århundrede komme til at gennemgå en periode af dyb psykologisk og racemæssig uro. I dag har fx to faktorer en dyb psykologisk virkning på menneskehedens:

1. Uvished, frygt og bekymring påvirker i alle lande den store menneskemasse yderst negativt, stimulerer den astralt og nedsætter samtidig dens fysiske vitalitet.
2. De højere åndelige kræfters virkning på de mere intelligent indstillede og mystisk motiverede mennesker skaber alvorlige og udbredte problemer, idet de beskyttende, æteriske barrierer nedbrydes, og dørene til astralplanet åbnes vidt. Det er nogle af farerne ved den åndelige

stimulering.

Derfor er det af virkelig værdi for os at studere de kilder, hvorfra megen såkaldt »vejledning« kan komme. Af hensyn til klarhed og særpræg vil jeg ganske kort angive disse kilder uden nogen lang kommentar. Det vil give den seriøse og intelligente forsker lejlighed til at indse, at hele emnet er langt større og langt vigtigere end formodet, og at det kan føre til en mere omhyggelig analyse af de forskellige »typer vejledning« og til en forståelse af, hvilke mulige styrende kræfter den stakkels og uvidende novice kan blive offer for.

1. Vejledning eller instruktion, der kommer fra den mand eller kvinde på det fysiske plan, der vejleder den person der, stort set ubevidst, søger hjælp. Det er i det store og hele en hjernerelation, af elektrisk art, oprettet gennem bevidste kontakter på det fysiske plan, og i høj grad hjulpet af den kendsgerning, at novicen i grunden nøjagtig ved, hvad hans vejleder ville sige i enhver given situation.
2. Novicens eller mystikerens indadvendte holdning bringer hele hans underbevidste »ønskeliv« op til overfladen. Eftersom han er mystisk indstillet og sandsynligvis normalt stræber efter godhed og åndens liv, antager hans ønskeliv form af visse umodne tilbøjeligheder i retning af religiøs aktivitet og praksis. Disse udlægger han imidlertid som vejledning, der kommer udefra, og formulerer dem for sig selv således, at de for ham bliver Guds stemme.
3. Generhvervelse af gamle åndelige aspirationer og tendenser, der stammer fra en tidligere inkarnation eller tidligere inkarnationer. Disse er skjult dybt i hans natur, men kan bringes op til overfladen ved gruppestimulering. Han generhverver således åndelige holdninger og ønsker, som ikke hidtil har været synlige i hans liv. De forekommer ham at være aldeles nye og enestående, og han betragter

dem som guddommelige befalinger fra Gud. Imidlertid har de altid været til stede (omend latent) i hans natur, og de er et resultat af den ældgamle stræben hen imod guddommelighed, der bor i ethvert medlem af den menneskelige familie. Det er den fortabte søn, der taler til sig selv og siger: »Jeg vil stå op og gå« - et afgørende øjeblik, som Kristus smukt og enestående gør klart i lignelsen.

4. Den opfattede »vejledning« kan også ganske enkelt være en sensitivitet over for stemmer og befalinger samt velmenende hensigter fra gode mennesker på vej tilbage til inkarnation. Menneskeslægtens åndelige dilemma i dag er årsag til, at mange fremskredne sjæle hurtigt vender tilbage til livet på det fysiske plan. Medens de i grænselandet til det ydre liv afventer tidspunktet for deres genfødsel, kontaktes de ofte subjektivt og ubevidst af inkarnerede mennesker, i særdeleshed om natten når bevidstheden ikke befinder sig i det fysiske legeme. Det, de siger og oplyser om (ofte noget godt, sædvanligvis uden betydning og undertiden helt uklogt), huskes i de bevidste, vågne timer og udlægges af novicen som Guds stemme, der giver vejledning.
5. Vejledningen kan også være af astral, emotionel natur og er da et resultat af de kontakter, aspiranten (i sin aspiration bestemt, men mentalt svagt polariseret) har skabt på det astrale plan. Disse kontakter spænder over så mange muligheder, at jeg ikke kan komme nærmere ind på dem her. De er alle farvet af blændværk, og mange velmenende ledere af grupper og organisationer henter deres inspiration fra disse kilder. De indeholder imidlertid ingen virkelig, vedvarende guddommelig vejledning. De kan være ganske harmløse, rare, venlige og velmenende; de kan nære den emotionelle natur, udvikle hysteri eller aspiration; de kan udvikle ambitiøse tendenser hos deres offer og lede ham

- ind på illusionens afveje. Men de er *ikke* Guds stemme eller stemmen fra et medlem af Hierarkiet, og de er derfor heller ikke mere guddommelige end enhver almindelig lærers stemme på det fysiske plan nødvendigvis er guddommelig.
6. Den erkendte vejledning kan også være et resultat af, at mennesket telepatisk kommer i samklang med en anden persons eller andre personers sind. Dette sker ofte ved de mere intelligente typer og dem, der er mentalt fokuserede. Det er en form for direkte, men ubevidst telepati. Vejledningen kommer derfor fra andres sind eller fra en fokuseret gruppetænkning hos en skare arbejdere, som mennesket bevidst eller ubevidst kan være beslægtet med. Den vejledning, der gives på denne måde, kan formidles bevidst eller ubevidst og kan være af god, dårlig eller indifferent kvalitet.
 7. Den mentale verden såvel som den astrale verden er fyldt med tankeformer, der kan kontaktes af mennesket og da fortolkes af ham som vejledning. Disse tankeformer kan af og til benyttes af menneskeracens vejledere for at hjælpe og vejlede menneskeheden. De kan også anvendes af uønskede væsener og kræfter. Derfor kan de være meget brugbare, men udlægges de af et menneske som udtryk for guddommelig vejledning og som en ufejlbarlig ledelse (der kræver blind og ukritisk accept), bliver de en trussel for sjælens handlingsfrihed og har ingen virkelig værdi.
 8. Vejledning kan således komme fra alle typer af inkarnerede eller diskarnerede mennesker, hvis karakter kan svinge mellem meget god til meget dårlig. Der kan også indbefattes den hjælp, der af sande indviede og adepter gennem deres arbejdende disciple og aspiranter tilbydes til de mentale og astrale aktiviteter, der udføres af intelligente mænd og kvinder, inklusive de emotionelt og selvisk orienterede personer. Det bør huskes, at en sand indviet eller discipel aldrig søger at styre et menneske, og heller

aldrig vil beordre ham til at gennemføre en bestemt handling. Men mange mennesker kan stille ind på den undervisning, der gives af skolede tænkere til disciple, eller de opfatter telepatisk de magtfulde tankeformer, der er skabt af verdens tænkere eller medlemmer af Hierarkiet. Følgen er de mange misfortolkninger og de såkaldt modtagne vejledninger. Mennesker tilegner sig undertiden det, der er tiltænkt en gruppe, eller et vink, som en mester giver en discipel.

9. Vejledning kommer også fra et menneskes egen magtfulde, integrerede personlighed, og som oftest er han ikke i stand til at erkende den som det, den er. En personligheds ambition, begær eller stolte formål kan arbejde sig ned fra mentallegemet og indpræges hjernen, og dog kan mennesket i sin hjernebevidsthed opfatte dem, som om de var fra en eller anden udefra kommende kilde. Imidlertid responderer det fysiske menneske hele tiden på ordrer og impulser fra sin egen personlighed. Dette hænder ofte for tre mennesketyper:
 - a. Dem, hvis ego eller personlighed er på sjette stråle.
 - b. Dem, som har åbnet sig for astralplanets blændværk ved at overstimulere solar plexus.
 - c. Dem, som af en eller anden grund er modtagelige for den aftagende Fisketidsalders energi.

10. Vejledning kan, som I udmærket ved, komme fra et menneskes egen sjæl, når han gennem meditation, disciplin og tjeneste har skabt en kontakt, og der følgelig er en direkte kommunikationskanal fra sjæl til hjerne via sindet. Er denne kanal klar og direkte, er der tale om virkelig guddommelig ledelse, der kommer fra den indre guddom. Den kan imidlertid forvrænges og misfortolkes, hvis tænkeevnen ikke er udviklet, hvis karakteren endnu ikke er

renset, og mennesket ikke er fri for overdreven personlighedsindflydelse. Tænkeevnen må på rette måde gøre brug af den formidlede sandhed eller vejledning. Hvor opfattelsen af den indre guddommelige stemme er sand og rigtig, da - og kun da - er vejledningen ufejlbarlig, og den indre Guds stemme kan tale helt tydeligt til sit instrument, mennesket på det fysiske plan.

11. Når engang denne sidstnævnte vejledning er blevet etableret, stabiliseret, plejet, udviklet og forstået, bliver andre former for åndelig vejledning mulig. Årsagen hertil er, at de vil passere igennem eller underordnes den værdinorm, som sjælen i sig selv udgør. Sjælens bevidsthed er en del af al bevidsthed. Erkendelsen af denne sjælsbevidsthed sker gradvist og progressivt, når der er tale om et menneske på det fysiske plan. Hjernecellerne må vækkes successivt og den korrekte, fortolkende respons udvikles. Når for eksempel et menneske bliver bevidst om Guds Plan, kan han opfatte det, som om denne Plan blev formidlet til ham af en mester eller et medlem af Hierarkiet; han kan også opfatte det, som om den viden kom til ham gennem hans egen direkte kontakt med en tankeform om Planen. Hvis han opnår og fortolker denne viden på den helt rigtige måde, da opnår han uvægerligt erkendelse af det, som hans egen sjæl uundgåeligt ved, fordi hans sjæl er et aspekt af den universelle sjæl og en integreret del af det planetariske Hierarki.

Der består andre kilder til vejledning, inspiration og åbenbaring, men de ovennævnte vil være tilstrækkelige for de psykologiske formål i vort nuværende studium.

Vi vil nu berøre emnet *drømme*, som tillægges sådan en stor betydning hos visse fremtrædende psykologer og i visse psykologiretninger. Jeg har ikke til hensigt på nogen måde at kritisere eller angribe deres teorier. De er nået frem til en yderst

vigtig og karakteristisk kendsgerning - kendsgerningen om menneskehedens indre subjektive liv, der er baseret på ældgamle erindringer, på nutidig undervisning og på kontakter af forskellig art. En virkelig forståelse af menneskehedens drømmeliv ville fastslå tre kendsgerninger:

1. Reinkarnationens kendsgerning.
2. Kendsgerningen om, at der består en eller anden aktivitet under søvn eller bevidstløshed.
3. Kendsgerningen om sjælens eksistens, om det, der vedvarer og har kontinuitet.

Disse tre kendsgerninger markerer en tydelig tilnærmelse til de problemer, som vi behandler, og hvis de blev analyseret, ville de bekræfte esoterikernes standpunkt.

Oprindelsen til ordet »drøm« (eng. dream) kan diskuteres, og der foreligger ingen sikre beviser. Imidlertid er de slutninger og formodninger man er kommet til i sig selv virkelig betydningsfulde. I det store standardværk, *Webster's Dictionary*, anføres to kilder til dette ord. Den ene sporer ordet tilbage til en sanskritrod, som betyder »at gøre fortræd eller at skade«; den anden til en gammel, angelsaksisk rod, som betyder »glæde eller lyksalighed«. Kunne det ikke tænkes, at *begge* afledninger indeholder en del sandhed, og at vi, når de sammen spores tilbage til en ældgammel oprindelse og rod, skulle kunne opdage den virkelige betydning? Under alle forhold dukker der to tanker op ved et opmærksomt studium af disse oprindelser.

Den første er, at drømme oprindeligt blev betragtet som uønskede, muligvis fordi de, i langt de fleste tilfælde, afslørede eller antydede den drømmendes astrale liv. I de atlantiske tider, hvor mennesket i grunden var astral i sin bevidsthed, styrede hans drømme i det store og hele hans ydre, fysiske bevidsthed. På den tid var rettesnoren i dagliglivet, det religiøse liv og det psykologiske liv (sådan som det nu var) grundlagt på

drømmenes videnskab, der nu er gået tabt, og det er denne tabte videnskab, som den moderne psykolog (hvor lidet han end ynder denne tanke) hurtigt er ved at genvinde og søger at fortolke. De fleste mennesker (men nødvendigvis ikke alle), som finder, de behøver en psykologs omsorg og vejledning, er atlantisk i deres bevidsthed, og det er denne kendsgerning, som har bevirket at psykologen er disponeret for ubevidst at lægge den vægt på drømme og deres fortolkning, som det nu er tilfældet.

Må jeg atter gøre opmærksom på, at den sande psykologi først vil komme frem, og de rette teknikker blive anvendt, når psykologerne (som det første og nødvendige skridt) fastslår strålerne, drager de astrologiske slutninger og erkender patientens (ariske eller atlantiske) bevidsthedstype.

Efterhånden som tiden gik, blev de mere intellektuelles drømme stadigt mere fremsynede og idealistiske af natur. Når de kom op til overfladen, blev registreret og holdt i erindring, begyndte de at styre menneskets hjerne, således at den angelsaksiske betoning af glæde og lyksalighed efterhånden blev et kendetegn for mange såkaldte drømme. På det tidspunkt fremtræder de utopier, de fantasier og idealistiske billeder af fremtidig skønhed og glæde, som kendetegner det fremskredne menneskes tankeliv, og som kommer til udtryk i sådanne (og hidtil ikke virkeliggjorte) håb som Platons *Staten*, Miltons *Det genvundne Paradis* og i vore vestlige digtere og forfatters bedste utopiske, idealistiske frembringelser. Således udtrykker Vesten og Østen i fællesskab en teori om drømme - af lavere astral eller højere intuitiv natur - der er et fuldstændigt billede af menneskeslægtens ønskeliv. Disse drømme varierer lige fra urene tanker og bestialsk smuds, der undertiden af psykologer fremdrages fra deres patienter (og som afslører et ønskeliv og en astral bevidsthed af meget lav orden) til nogle aspiranternes idealistiske planer og omhyggeligt udtænkte paradisiske og kosmiske ordninger. Alt hører imidlertid hjemme i *drømmenes*

rige. Uanset om sådanne drømme skyldes en frustreret seksualitet eller en uopfyldt idealisme, antyder de alle en indre trang, et magtfuldt begær, enten efter selvisk tilfredsstillelse eller forbedringer og velfærd for gruppen.

Sådanne drømme kan rumme ældgamle astrale illusioner og blændværk, magtfulde og stærke som følge af den gamle oprindelse og racens begær, eller de kan være den fremskredne menneskeheds sensitive reaktion på tilværelsessystemer og -former, der svæver i manifestationens grænseland, hvor de afventer fremtidig præcipitation og udtryk.

Det vil vise jer, hvor uhyre stort dette emne er, da det ikke blot omfatter menneskeslægtens tidligere astrale vaner, der - under forudsætning af visse sygelige tilstande eller næret af bitre skuffelser - er på vej til at hævde sig, men det omfatter også den åndeligt indstillede aspirants evne i vor verden i dag til at kontakte de planer, der er bestemt for menneskeheden, og at se dem som ønskværdige muligheder.

Efter at have antydnet rækkevidden af vort emne, vil jeg gerne påpege, at jeg, inden for det begrænsede råderum, kun forsøger at behandle to punkter:

1. Kort berøre de tilstande, der fremmer drømme.
2. Angive de kilder, hvorfra drømme kan komme, og hvad der frembringer dem.

Jeg forventer ikke, at den almindelige psykolog accepterer disse teorier, men der må et eller andet sted kunne findes dem, der er tilstrækkeligt åbne til at acceptere nogle af forslagene, sikkert til fordel for dem selv, men også for deres patienter.

Hovedårsagen til et pinagtigt drømmeliv er under alle forhold en frustration eller en manglende mulighed hos sjælen til at overføre sine ønsker og planer til sit redskab, mennesket. Disse frustrationer falder i tre kategorier:

1. *Seksuel frustration*. Denne type frustration fører i mange tilfælde, i særdeleshed hos gennemsnitsmennesket, til en overbetoning af det seksuelle, til ukontrollerede tanker om det seksuelle, til (ofte ikke erkendt) jalousi med hensyn til seksualitet og til fysisk underudvikling.
2. *Frustreret ambition*. Den opdæmmer livsressourcerne, skaber konstant indre irritation, leder til misundelse, had, bitterhed, intens modvilje over for den, der er fremgangsrig, og den er årsag til mange forskellige abnormiteter.
3. *Frustreret kærlighed*. Måske ville den almindelige psykolog indordne denne under seksuel frustration, men esoterikeren har en anden opfattelse. Der kan være fuldstændig seksuel tilfredsstillelse, eller der kan være tale om fuldstændig frihed fra dets greb, og alligevel møder menneskets udadrettede magnetiske kærlighedsnatur kun frustration og ingen respons.

Hvor disse tre typer frustration består, vil der ofte være et livligt, usundt drømmeliv, mange slags fysiske besværligheder og en stadig større nedtrykthed.

I vil bemærke, at alle disse frustrationer, som det kunne forventes, ganske enkelt er udtryk for utilfredsstillet *begær*, og det er på dette bestemte område (endnu forbundet med den atlantiske bevidsthed), at den moderne psykologs arbejde først og fremmest og uundgåeligt ligger. I bestræbelsen efter at bringe patienten til at forstå sin vanskelighed og ved at følge den mindste modstands vej søger psykologen at lette situationen ved at lære patienten at fremkalde glemte episoder og bringe dem såvel som sit drømmeliv op til bevidsthedens overflade. To betydningsfulde kendsgerninger glemmes undertiden, og de er ofte årsag til, at det mislykkes at frembringe en lettelse. For det første vil patienten, når han stiger ned i sit drømmelivs dybder, ikke kun bringe de ting op til overfladen, der ikke er ønskværdige i hans endnu ubevidste

»ønskeliv«, men også de ting, der fandtes i tidligere liv. Han trænger ind i en meget gammel astral fortid. Men ikke alene det er tilfældet, han kan også - gennem sit eget astrallivs åbne dør - tappe eller stille ind på menneskehedens astralliv. Det lykkes ham da at fremdrage selve racens onde, som absolut ikke kan have nogen *personlig* relation til ham. Dette er afgjort meget farligt, da kræfterne kan vise sig at være stærkere, end mennesket på dette tidspunkt evner at håndtere.

For det andet vil hans ønske om at blive befriet for det, der skaber problemer i hans indre, hans ønske om at behage psykologen (en tendens, som støttes af visse psykologer under navnet »overførings«-metoden) og hans ønske om at fremdrage det, han tror, psykologen forventer, at han skal fremdrage, bevirke, at han ofte vil gøre brug af sin personlige fantasi, den kollektive fantasi, eller at han telepatisk vil stille ind på fantasien hos den person, som søger at behandle og hjælpe ham. Han frembringer på den måde noget, der i grunden er usandt og misvisende. Disse to punkter kræver virkelig opmærksomhed, og patienten må beskyttes for sig selv, for racens tankeliv og også for den psykolog, hvis hjælp han søger. En vanskelig opgave at gennemføre, ikke sandt?

Her vil jeg gerne komme med en tilføjelse, som jeg synes er nødvendig og tankevækkende. Der eksisterer tre vigtige veje, hvorved den person, der søger psykologisk støtte, kan blive hjulpet, og det gælder for alle typer og tilfælde. Der er først og fremmest den metode, vi allerede har beskæftiget os med.

Denne metode udforsker patientens fortid, den søger at afdække de fundamentale afgørende forhold, der skjuler sig i hændelser i barndommen eller den spæde alder. Det hævdes, at det er disse afslørede begivenheder, der har forvrænget og givet ønskenaturen eller tankelivet en forkert retning; de har lagt grunden til de begyndende komplekser og er derfor kilde til alt besværet. Denne metode kan (selvom psykologen ikke erkender det) føre tilbage til tidligere inkarnationer og på den måde åbne

døre, som det måske var bedre, hvis de forblev lukkede, indtil de med større sikkerhed kan åbnes.

Den anden metode, som undertiden kombineres med den første, er at udfylde tiden med konstruktiv, skabende beskæftigelse, således at de uønskede elementer i livet fordrives ved nye og altopslugende interessers dynamiske, uddrivende kraft. Jeg vil gerne betone, at denne metode mere trygt kan anvendes, hvis man undlader at behandle det indre drømmeliv og de skjulte vanskeligheder, i det mindste midlertidigt. Denne metode er (for et almindeligt menneske med en rent atlantisk bevidsthed, som netop er begyndt at udvikle mental aktivitet) i reglen en sund og sikker måde at arbejde på, forudsat at psykologen kan bevæge dette menneske til et forstående samarbejde.

Den tredje metode, som har Hierarkiets godkendelse, og som anvendes af Hierarkiets medlemmer i deres arbejde, er *bevidst* at inddrage sjælens kraft. Denne kraft gennemstrømmer da personlighedens liv, vehikler og bevidsthed, og på den måde renses og lutres alle aspekter af den lavere natur. Det vil imidlertid være tydeligt, at denne metode kun kan anvendes på dem, der har nået det punkt i deres udvikling (og der findes mange i dag), hvor tænkeevnen kan kontaktes og skoles, og sjælen følgelig kan præge hjernen via sindet.

Hvis disse tre metoder studeres, kan der opnås en forståelse af de tre systemer, som psykologer kunne udarbejde og udvikle for at behandle de tre typer af nutidens bevidsthed - den lemuriske, der er den laveste, der findes på vor planet i dag, den atlantiske, der er den mest almindelige i dag, og den ariske, der udvikler sig meget hurtigt. For tiden anvender psykologer den laveste type til hjælp for alle grupper og alle bevidsthedsstadier. Det kan ikke være særligt fornuftigt.

Nu opstår spørgsmålet om *drømmenes kilde*. Igen vil jeg, som i de tilfælde, vi behandlede i forbindelse med vejledningens kilder, ganske enkelt opregne oprindelserne og overlade til de

psykologistuderende at gøre passende brug af oplysningerne, når de står over for et drømmeproblem. Der findes omtrent ti kilder til drømme, der kan opregnes som følger:

1. *Drømme, der beror på hjerneaktivitet.* I sådanne tilfælde sover personen for let. Han forlader i virkeligheden aldrig sit legeme, og bevidsthedstråden er ikke fuldstændigt trukket tilbage, som den er under dyb søvn eller bevidstløshed. Personen forbliver derfor nær knyttet til sit legeme, og på grund af den kun delvist tilbagetrukne bevidsthedstråd er der mere tale om en tilstand af fortumlet, lammet selverkendelse end om virkelig søvn. Denne tilstand kan vare hele natten eller hele søvnperioden, men for det meste består den blot under de første to timers søvn og omtrent én time forud for tilbagevenden til fuld vågen bevidsthed. De vågne timers problemer, ængstelser, glæder, bekymringer osv. foruroliger stadig hjernecellerne, men erkendelsen og tolkningen af disse vage eller nervøse indtryk er usikre og forvirrende. Denne type drømme behøver man overhovedet ikke tillægge nogen betydning. De er tegn på fysisk nervøsitet og dårlig søvn, men har ikke nogen dyb, psykologisk eller åndelig betydning. Sådanne drømme er de mest almindelige i vor tid som følge af den fremherskende atlantiske bevidsthed og den spænding, folk lever under i dag. Det er så let at tillægge den rastløse hjernes vilde, enfoldige eller forvirrede indfald upassende betydning, medens hele problemet bare består i, at mennesket ikke sover tilstrækkeligt sundt.

Det forsøg at få mennesker til at drømme og at lære dem at huske deres drømmeliv, når de helt naturligt sover godt og let falder i dyb og drømmeløs søvn, er ikke af det gode. At fremkalde drømmelivet, således som det sker gennem visse psykologiskolers metoder, bør kun gennemføres med magt (hvis dette ord kan bruges i denne forbindelse) ved en viljesbeslutning under de senere stadier på Vejen. At gennemføre dette på et tidligere tidspunkt skaber ofte en art

bevidsthedskontinuitet, og derved føjes astralplanet forviklede forhold til dagliglivets forhold på det fysiske plan; kun få mennesker er kompetente til at håndtere begge to, og ved vedvarende forsøg på at vække drømmelivet, får hjernecellerne ingen hvile, og der kan indtræffe forskellige former for søvnløshed. Det er naturens vilje, at alle former for liv til tider bør »sove«.

Vi kommer nu til to slags drømme, der er relateret til den astrale eller emotionelle natur, og som er meget almindelige:

2. *Erindringens drømme*. Her drejer det sig om drømme, der gengiver syner og lyde, der mødes på astralplanet under søvnens timer. Det er på dette plan mennesket sædvanligvis befinder sig, når bevidsthedstråden er adskilt fra legemet. I dette tilfælde deltager mennesket enten i visse aktiviteter, eller han er tilskuer, der ser aktuelle hændelser, mennesker osv., nøjagtigt som enhver person kan se dem, når han går hen ad gaden i en storby, eller han gennem et vindue ser ud på omgivelserne. Disse syner og lyde vil ofte afhænge af den drømmendes ønskeliv og forkærlighed, af hvad han ynder og ikke ynder, af hans begær og af det, som bevidst tiltrækker ham. Han vil søge og ofte finde dem, han elsker; undertiden vil han lede efter og finde dem, han forsøger at skade og også finde lejlighed til at såre dem, han hader; han vil favorisere sig selv ved at tage del i opfyldelsen af det, han begærer, hvilket altid er muligt i fantasien på det astrale plan. Sådanne begær kan spænde over alt lige fra seksuel tilfredsstillelse til den åndeligt indstillede aspirants længsel efter at se mesteren, Kristus eller Buddha. Han finder tankeformer, skabt af utallige andres lignende ønsker, der tilfredsstiller hans begær, og - når han vender tilbage til sit legeme om morgenen - medbringer han erindringen om den pågældende tilfredsstillelse i form af en drøm. Disse drømme, der er relateret til astral tilfredsstillelse, er alle blændværk eller illusion; de er selv fremkaldte og selvrelaterede; de viser en virkelig oplevelse,

omend denne blot er astral, og de kan derfor være af værdi for den interesserede psykolog, eftersom de kan antyde patientens karaktertilbøjeligheder. Der består imidlertid en vanskelighed. Disse tankeformer (som mennesket har responderet på, og i hvilke han har fundet en indbildt tilfredsstillelse) legemliggør menneskehedens ønskeliv på astralplanet og er derfor synlige for alle. Mange mennesker ser og kontakter dem, og de kan identificere sig med dem, når de vender tilbage til vågen bevidsthed. Imidlertid har de i virkeligheden ikke gjort andet end at registrere tankeformerne på samme måde, som de registrerer noget i et forretningsvindue, når de går forbi. En rystende oplevelse kan fx være årsag til, at en person, ganske uskyldigt, refererer en drøm, der reelt kun er en registrering af et syn eller en oplevelse, han har været vidne til under søvnen, men som mennesket overhovedet ikke har nogen virkelig forbindelse med. Denne oplevelse refererer han med bestyrtelse og væmmelse; meget bevæget fortæller han oplevelsen til psykologen og får ofte en fortolkning, der afslører for ham de dybder af det onde, som hans ikke erkendte begær tilsyneladende vidner om. De længsler, han ikke har givet udtryk for, er »bragt op til overfladen« af psykologen. Det fortælles ham, at disse længsler, når de erkendes, vil forlade ham, og at spøgelse af hans mentale og psykologiske sygdom da vil manes bort. Med mindre psykologen er virkeligt oplyst, belastes den, der er under behandling, med en oplevelse, der aldrig har været hans, men som han helt enkelt har været *vidne til*. Jeg giver dette som eksempel på noget, der meget ofte forekommer, og som gør megen skade. Før psykologerne erkender realiteten om menneskehedens liv, oplevet om natten adskilt fra det fysiske legeme, vil sådanne fejltagelser uvægerligt tiltage. Hvad dette indebærer er tydeligt.

3. *Drømme, der er erindringer om virkelig aktivitet.* I disse drømme registreres virkelige aktiviteter, der ikke blot bevidnes, registreres og refereres af personen. Så snart mennesket har opnået:

- a. Et stadium, hvor det astrale legeme, det vitale eller æteriske legeme og det fysiske legeme virkelig er integreret, da vil disse tre aspekter fungere harmonisk.
- b. En evne til at kunne følge en ordnet aktivitet om natten eller under søvnen, da kan han indpræge viden om disse aktiviteter i den fysiske hjerne og gøre brug af denne viden i det fysiske legeme, når han vender tilbage til vågen bevidsthed.

Menneskets drømme vil da i virkeligheden være intet mere eller mindre end en fortsættelse af dagens aktiviteter, der er overført til astralplanet. De er ganske enkelt en fortegnelse i den fysiske hjerne over hans gøren og laden, hans emotioner, hans formål og hensigter samt de oplevelser, han genkender. De er så virkelige og så sande som hver og én af dem, hjernen har optegnet i løbet af de vågne timer. Ikke desto mindre er der i langt de fleste tilfælde kun tale om delvise ufuldstændige og blandede skildringer, fordi blændværk, illusioner og opfattelsen af andres handlinger (som omtalt før under den anden kategori af drømme) stadig vil have nogen virkning. Denne tilstand af blandet registrering, fejlagtige identifikationer osv. medfører mange vanskeligheder. Psykologen må derfor tage hensyn til:

- a. Patientens alder eller sjælserfaring. Han må bestemme om den refererede drøm er en illusorisk deltagelse, en iagttaget eller registreret aktivitet eller en virkelig og sand hændelse, som mennesket har oplevet under søvnen.
- b. Personens evne til korrekt at gengive den foreliggende oplevelse. Denne evne afhænger af, om der allerede er etableret bevidsthedskontinuitet, således at hjernen hos det pågældende menneske, når han vender tilbage, let kan indpræges den erfaring, som det virkelige menneske havde ude af legemet.
- c. Om patienten er fri for sin trang til at gøre indtryk på psykologen, og tage hensyn til patientens iboende sanddruhed, hans beherskelse af forestillingsevnen og hans

evne til at udtrykke sig verbalt.

Når det drejer sig om fremskredne aspiranter og disciple, er situationen noget anderledes. Den påviste integration omfatter den mentale natur og er ligeledes ved at indbefatte sjælen. Den registrerede, opfattede og refererede aktivitet er den, der udføres af en tjener på astralplanet. De aktiviteter, der interesserer en verdenstjener, er derfor af en helt anden art end de tidligere oplevede og skildrede. De har at gøre med handlinger, der er relateret til andre mennesker, med opfyldelsen af pligter, hvori andre mennesker er inddraget, med undervisning af grupper frem for enkeltpersoner, osv. Sådanne forskelle vil, når de studeres omhyggeligt af fremtidens psykolog (som nødvendigvis også vil være esoteriker), blive erkendt som yderst afslørende, fordi de på interessant måde vidner om patientens åndelige status og relation til Hierarkiet.

4. *Drømme, der er af mental art.* Disse drømme opstår på det mentale plan og forudsætter en bevidsthed, der i det mindste er ved at blive mentalt mere sensitiv. I hvert fald registreres de ikke i den vågne hjernebevidsthed, før tænkningen i nogen grad beherskes. Her vil jeg gerne føje til, at en af de store vanskeligheder, en psykolog konfronteres med under sine forsøg på at tolke sin patients drømmeliv, ikke alene ligger i hans manglende evne til esoterisk at »placere« sin patient med hensyn til stråletype, udviklingsniveau, astrologiske kendetegn og nedarvede karakteristika, men også i, at han stilles over for patientens manglende evne til korrekt at gengive sin drøm. Det der præsenteres for psykologen, er en forvirret og fantasirig beskrivelse af hjernereaktioner, astrale fænomener og (hvor der består en vis intellektuel balance) også nogle mentale fænomener. Men der er ingen evne til at differentiere. Denne forvirring skyldes, at der mangler koordinering og en virkelig mental forbindelse mellem sindet og hjernen. Der bliver således ofte tale om et tilfælde, hvor »den blinde leder den blinde«.

Der findes grundlæggende tre slags drømme af mental oprindelse:

- a. Drømme, der er baseret på kontakt med tankeformernes verden. Denne består af et vældigt område, der indbefatter meget gamle såvel som nye tankeformer samt de tankeformer, som er tågede og ved at tone frem. De er af oprindelse rent menneskelig og er tydeligt en del af den store illusion. De udgør i de fleste tilfælde menneskets forsøg på ned gennem tiderne at tyde livet og dets mening. De blander sig med blændværk, som af natur er astralt. Det vil stå jer klart, at disse tankeformer omfatter alle mulige emner. De udtrykker ikke menneskehedens ønskeliv, men vedrører menneskenes tanker om de ideer og idealer der - gennem tiderne - har styret menneskelivet, og som således danner basis for al historie.
- b. Drømme, hvis indhold er geometrisk, og i hvilke personen bliver bevidst om de grundlæggende mønstre, former og symboler, der udgør forbillederne for de arketyper, der bestemmer evolutionsprocessen, og som efterhånden tilvejebringer materialisering af Guds Plan. De er også de vigtige symboler for menneskets bevidsthed, der er under udfoldelse. Opfattelsen af fx punktet, linjen, triangelen, kvadraten, korset og pentagonen og lignende symboler er ganske enkelt en erkendelse af, at der består en forbindelse med og et grundlag for visse kræfter, der indtil i dag har bestemt evolutionsprocessen. Der eksisterer syv sådanne former, der udvikles og erkendes inden for alle racer, og det vil sige, at der for vort nuværende formål findes enogtyve grundlæggende symboler, der i geometrisk form udtrykker de begreber, der styrer den lemuriske, den atlantiske og den ariske civilisation. Det er interessant at bemærke, at der vil komme yderligere fjorten. De symboler, der allerede er udviklet, er dybt forankret i den menneskelige bevidsthed

og fører fx til konstant brug af korset i dets mange forskellige former. I dag er to symboler ved at tage form som grundlag for den kommende civilisation. Det drejer sig om lotusen og den brændende fakkel. Følgelig viser disse to sig ofte i verdensaspiranternes meditation og drømmeliv.

- c. Drømme, der symbolsk tilkendegiver den undervisning, aspiranter og disciple har modtaget under søvnen i lærdommens hal på det astrale plans højeste niveau og i visdommens hal på det mentale plan. I den førstnævnte hal findes det bedste, menneskeslægten allerede har lært gennem sin atlantiske erfaring og i blændværkets verden. Derigennem kan evnen til at vælge klogt udvikles. Visdommens hal rummer den undervisning, som de to kommende racer vil udvikle og udfolde, og derigennem skoles disciplen og den indviede.

Jeg kan ikke gøre mere end på denne måde at antyde selve karakteren af disse tre grundlæggende mentale erfaringer, der finder vej ind i menneskets drømmeliv på det fysiske plan. De finder udtryk i skildrede drømme, skabende arbejde og de idealer, der danner den menneskelige bevidsthed.

5. *Drømme, der er vidnesbyrd om udført arbejde.* Denne aktivitet udfører aspiranten om natten, og når han er ude af legemet, og den udføres:

- a. I grænselandet mellem det astrale og det fysiske plan.
- b. I det såkaldte »sommerland«, hvor hele menneskehedens ønskeliv er koncentreret, og hvor racens samlede begær tager form.
- c. I blændværkets verden, der er en del af det astrale plan, og som rummer den ældgamle fortid, nærer nutidens begærliv og antyder beskaffenheden af den umiddelbare fremtids begærliv.

Disse aktivitetsfaser og -sfærer er i deres væsen meget virkelige. Aspiranter, som med en vis grad af bevidsthed kan fungere på det astrale plan, er alle på et eller andet niveau optaget af en form for konstruktiv aktivitet eller virke. Denne aktivitet, udført selvisk (for mange aspiranter er selviske) eller uselvisk, udgør meget af materialet til mange af de såkaldte drømme, der skildres af den intelligente almindelige borger. Disse drømme fortjener ikke mere opmærksomhed, mysteriøs udlægning eller symbolsk forklaring end de aktuelle aktiviteter og begivenheder i dagliglivet, som finder sted i vågen bevidsthed på det fysiske plan. Der er tre sådanne aktiviteter:

- a. Patientens egen aktivitet, når han under søvnen er frigjort for det fysiske legeme.
- b. Hans iagttagelse af andres aktiviteter. Han er tilbøjelig til helt fejlagtigt at tilskrive sig disse, pga. gennemsnitsmenneskets selvcentrerede tænkning.
- c. Instruktioner, som han modtager fra dem, der er ansvarlige for hans udvikling og skoling.

Denne kategori drømme bliver mere og mere almindelig, efterhånden som koordineringen mellem det astrale legeme og det fysiske legeme fuldkommengøres, og bevidsthedskontinuiteten langsomt udvikles. Aktiviteten indbefatter religiøs virksomhed, det seksuelle liv i dets mange aspekter (idet ikke alle er fysiske, selvom de alle er relateret til de polare modsætningers problem og manifestationens essentielle dualitet), politisk virke, skabende og kunstnerisk virksomhed og de mange andre former for menneskeligt udtryk. De er lige så varieret og forskellige som de aktiviteter, menneskeheden befatter sig med på det fysiske plan; de er en kilde til megen forvirring i psykologens sind, og kræver en yderst omhyggelig overvejelse og analyse.

6. *Telepatiske drømme.* Disse drømme er ganske enkelt en

registrering i den fysiske hjernebevidsthed af virkelige hændelser, der telepatiske er formidlet fra én person til en anden. En ven eller slægtning kommer ud for en eller anden oplevelse. Han søger at meddele den til sin ven, eller han tænker - på det kritiske tidspunkt - meget intenst på sin ven. Denne tanke registreres i vennens sind, men er ofte først tilgængelig igen under søvnen og bringes frem om morgenen som menneskets egen, personlige oplevelse. Mange af de drømme, mennesker refererer, er beretninger om andre menneskers oplevelser, som et menneske er blevet bevidst om og helt oprigtigt tilskriver sig selv.

Vi kommer nu til en gruppe drømme, der er en del af de menneskers erfaring, som har opnået en tydelig sjælskontakt og er ved at etablere en nær forbindelse med sjælens verden. »Det, der hører Guds rige til« gøres tilgængeligt for dem, og sjælsrigets fænomener, hændelser, ideer samt liv og viden registreres med stadigt større nøjagtighed. Fra sindet overføres de til eller indpræges de hjernecellerne. Vi får følgende:

7. Drømme, der er dramatiseringer udvirket ved sjælen. Denne type drømme er en symbolsk fremstilling iværksat af sjælen for at vejlede, advare eller give ordre til sit redskab, mennesket, på det fysiske plan. Sådanne dramatiske eller symbolske drømme er ved at blive mere almindelige hos aspiranter og disciple, især i de tidlige stadier af sjælskontakt. De kan komme til udtryk under søvnen og ligeledes under meditationsperioden eller meditationsprocessen. Kun mennesket selv kan ud fra sin viden om sig selv korrekt fortolke denne kategori drømme. Det vil også stå jer klart, at sjælens og personlighedens stråletype i stor udstrækning vil bestemme, hvilken type symbolik eller art af dramatisering der anvendes. Psykologen må derfor bestemme stråletyperne, før der kan gives en intelligent og brugbar fortolkning.

8. Drømme, der vedrører gruppearbejde. I denne type drømme skoler eller forbereder sjælen sit vehikel, det lavere

menneske, til gruppeaktivitet. Denne art drømme er også den højere modsvarighed til de drømme, der blev behandlet under punkt 5. Det gruppearbejde, der er tale om, udøves denne gang ikke i menneskets tre verdener, men i sjælslivets og sjælserfaringens verden. Sjælsviden og sjælsformål er involveret. Arbejde i en mesters gruppe kan registreres og betragtes som en drøm, til trods for, at det er en realitet og virkeligt finder sted. Guds riges realiteter kan for en tid trænge igennem til hjernebevidstheden i form af drømme. Mange af de erfaringer, der under de forløbne få århundreder er optegnet i Vestens mystiske skrifter, hører til denne kategori. Dette punkt fortjener omhyggelig overvejelse.

9. *Drømme, der er registrering af instruktioner.* Denne type drømme indeholder den undervisning, som en mester giver til sin accepterede discipel. Disse drømme vil jeg ikke behandle. Når et menneske bevidst kan modtage sådanne instruktioner enten om natten, når han er ude af sit legeme, eller under meditation, må han lære at lede dem korrekt fra sind til hjerne og tolke dem rigtigt. Mesteren formidler dem til menneskets sjæl. Sjælen indprenter dem i sindet, som til stadighed holdes i lyset, og sindet på sin side formulerer dem til tankeformer, der da bringes ned i den passive, ventende hjerne. I overensstemmelse med sin mentale udvikling og sit uddannelsesniveau vil disciplen respondere og korrekt kunne anvende den formidlede undervisning.

10. *Drømme, der har forbindelse med verdensplanen,* den solare plan og det kosmiske system. Disse drømme kan spænde lige fra oplevelser, der registreres af den sindssyge hjerne og det mentalt uligevægtige menneske, til erfaringerne fra de store videndes vise og velovervejede undervisning. Denne undervisning formidles til verdens disciple og kan af dem betragtes enten som inspiration eller som en drøm med en dyb betydning. Det bør huskes, at der i begge tilfælde (for den mentalt uligevægtige som for den skolede discipel) findes en

lignende tilstand; der består en direkte forbindelse fra sjælen til hjernen. Dette gælder begge typer. Disse drømme eller registrerede instruktioner vidner om et højt udviklingsniveau.

Et studium af alt det førnævnte vil vise, hvor kompliceret emnet er. Den, der studerer overfladisk eller er mystisk indstillet, er tilbøjelig til at tro, at alle disse tekniske detaljer har en underordnet betydning. Den beskyldning har ofte været fremsat, at okkultismens »jargon« og dens teoretiske information ingen virkelig betydning har, når det drejer sig om viden om det guddommelige. Det hævdes, at det er unødvendigt at vide noget om de forskellige plan og deres forskellige bevidsthedsniveauer eller om loven om genfødsel og loven om tiltrækning; at det er en unødigt belastning for menneskesindet at studere det tekniske grundlag for troen på broderskab eller at overveje vor fjerne oprindelse og vor mulige fremtid. Ikke desto mindre er det netop muligt, at vi, hvis mystikerne gennem tiderne havde erkendt disse sandheder, havde haft en bedre styret verden. Først i vore dage er disse kræfter sat i bevægelse, og de vil føre til en bedre forståelse af den menneskelige familie, en mere fornuftig opfattelse af den menneskelige udrustning og følgelig til en stræben efter at bringe menneskets liv i samklang med de grundlæggende åndelige sandheder. Den sørgelige tilstand, verden i dag befinder sig i, er ikke et resultat af menneskets intellektuelle udvikling, således som det ofte hævdes, men den er virkningen af uforanderlige årsager, der har deres oprindelse i den ariske races fortid.

At der af det onde kan opstå det gode, at de dårlige virkninger af menneskets mentale træghed kan forvandles til fremtidens belærende værdier, og at menneskeheden nu er tilstrækkelig intelligent til at erhverve sig visdom vil være resultatet af den esoteriske læres store udbredelse og de akademiske sandheders korrekte fortolkning fra Vestens skolede intelligenser. Østen har i umindelige tider haft denne

undervisning, og har givet mange kommentarer dertil - af de bedste analytiske tænkere, som verden nogensinde har set - men der er ikke gjort større brug af denne viden, og orientens befolkning som helhed drager ikke fordel deraf. I Vesten vil det blive anderledes, og den nævnte viden er allerede i høj grad ved at ændre og påvirke den menneskelige tænkning, idet den gennemtrænger vor civilisations struktur og efterhånden vil redde den. Vær således ikke bange for visdommens tekniske detaljer, men søg derimod årsagen til den uønskede reaktion i det mystiske sinds latente træghed samt i hele racens forringede vitale tilstand.

Dette bringer mig til noget, jeg gerne ville komme ind på: Den udbredte depression, der så alvorligt påvirker hele menneskeheden. Racernes fysiske vitalitet er lav, eller den piskes op til en bedre tilstand gennem påtvungne tanker. I stedet for at trække på de vitalitetsressourcer, der findes i jorden, i føden, i den friske luft og de omgivende betingelser, begynder menneskene at trække vitaliteten fra selve æterlegemet gennem to faktoreres belivende virkning: *ideer*, idet de præsenteres for menneskene, hvorved sind og hjerne bringes i samklang og æterlegemet stimuleres; *masseincitament* eller massekontakt, der bringer den enkelte i samklang med masseintentionen og på denne måde gør masseintentionens store ressourcer tilgængelige for ham. Derved sættes han i stand til at nære sit æterlegeme fra det almene æteriske kraftcentrum. Dette kan ses på et begyndende stadium i praktisk taget ethvert land. Imidlertid har menneskemasserne, i den periode de etablerer evnen til efter ønske at kunne drage næring fra de indre kilder til vital stimulering, dvs. mens de gamle tilstande ændres, ingen af de belivende kilder til rådighed. De er altså udmattet, opfyldt af frygt og ude af stand til at gøre andet end at afvente og håbe på en bedre fremtid for næste generation.

Det er under dette overgangsstadium, at hele depressionens

vanskelighed kan føles, og den udgør i dag et af de største problemer for Hierarkiet. Hvorledes kan den menneskelige families vitalitet genoprettes? Hvorledes kan den gamle glæde ved livet, åndens intensitet og den ubekymrede aktivitet, der kendetegnede de gamle racer i tidligere civilisationer, genvindes, og menneskeheden blive fri for sin depression og håbløshed?

Hele situationen er modsat de stimuleringsproblemer, der udgør det mystiske livs største vanskelighed. Disse problemer vil vi senere beskæftige os med.

En helhedsløsning har endnu ikke vist sig. Den vil imidlertid uundgåeligt komme, og når det er tilfældet, vil den blive et direkte resultat af den nye verdenstjenergruppes aktivitet. Det vil blive en langsom proces, fordi menneskeheden er ved at gå ind i det, der kunne betragtes som en lang rekonvalescens. Den vil fuldføres på tre måder:

1. Gennem opdagelsen af de uudnyttede ressourcer og vitale styrkereserver, der latent er til stede i mennesket selv.
2. Gennem udbredelse af sandheder som den gode viljes kraft ved medlemmer i den nye gruppe af verdenstjenere. Den helbredende kraft i sådanne virkeliggørelser er umådelig stor.
3. Gennem visse magter og ydre kræfter, som Hierarkiets ældre medlemmer nu er ved at påkalde til menneskehedens hjælp.

Vi kommer nu til en af de mest værdifulde og praktiske dele i vort studium om virkningerne af de syv stråleenergier, når de gør sig bemærket i den menneskelige enhed, og især når de påvirker aspiranten, disciplen og mystikeren. I løbet af de seneste tre årtier er der skrevet meget om mystikerens patologi og de fysiologiske forstyrrelser, der ledsager den mystiske erfaring; der blev også foretaget undersøgelser i forbindelse

med de neurotiske kendetegn, der ofte findes hos det åndeligt polariserede menneske, og de uforklarlige tilstande, der synes at bestå - mentalt, emotionelt og fysisk - sammen med dyb, åndelig viden, tydelige mystiske fænomener og høj stræben efter guddommelig kontakt. Disse tilstande øges hurtigt. Stadigt flere mennesker bliver fx clairvoyante og clairaudiente, og disse reaktioner på stimulering og udtryk for iboende kræfter anses som bevis for mental forstyrrelse, tvangsforestillinger og hallucinationer samt undertiden sindssygdom. Efterhånden vil det opdages, at visse nervøse lidelser, som undertiden påvirker muskulaturen og andre dele af det menneskelige legeme, har deres oprindelse i overstimulering; i stedet for at behandle dem (som det nu er tilfældet) med påtvunget hvile, ved at anvende sovemidler og andre behandlingsformer, vil man lære patienten metoder, ved hvilke han midlertidigt kan adskille sig fra kilden til denne mystiske eller åndelige kraft, eller han kan lære, hvorledes han skal lede disse kræfter, der strømmer ind i og gennem de forskellige centre, over til andre centre, der mere sikkert kan håndtere dem, således at der skabes en mere jævn energifordeling. Man vil også lære ham, hvorledes han effektivt skal bruge disse kræfter i ydre tjeneste. Forskellige former for nervebetændelse eller neuritis, betragtes som symptomer på fejlagtig anvendelse af den energi, der er til rådighed i mennesket, eller på dens overdrevne betoning. Vi vil erkende kilderne til visse forstyrrelser og opdage, at vanskelighederne ligger i de centre, der findes nær det specielle organ i legemet, der *udadtil* synes at være ansvarlig for besværet. Dette gælder særligt i forbindelse med visse former for hjertebesvær og spændinger i hjernen og naturligvis alle tilfælde af forhøjet blodtryk. Det gælder ligeledes i forbindelse med legemets stofskifte, der kan blive bragt alvorligt ud af balance ved overstimulering af strubecentret med påfølgende skadelig virkning på skjoldbruskkirtlen - denne ledende kirtel, der

vedrører overføring af de forskellige kræfter (der findes i legemet) til hovedet. Der er to vigtige centre, der afgjort er knyttet til denne overføring:

1. Solar plexus centret, der er det center der overfører alle de kræfter, der findes under mellemgulvet, til centrene over mellemgulvet.
2. Strubecentret, der er det center, der overfører alle de kræfter, der findes over mellemgulvet, til de to hovedcentre.

Der er tre aspekter knyttet til hele dette emne om det mystiske livs sygdomme og vanskeligheder, og det ville være til gavn at huske dem. De mennesker, som har at gøre med opdragelse og uddannelse af børn eller med esoterisk skoling af verdens disciple og aspiranter bør meget nøje studere emnet. De burde søge at forstå årsagerne til mange af de nervøse lidelser og patologiske tilstande, der forekommer hos verdens fremskredne mennesker, samt de problemer, der skyldes for tidlig udvikling af de lavere, psykiske kræfter, såvel som udfoldelsen af de højere evner. Problemet inddrager således mennesker på alle udviklingstrin, og de bør omhyggeligt studeres ud fra energiaktivitet - hvilket hidtil sjældent er sket.

Det første af disse tre aspekter kunne beskrives som følger: Vi befinder os i en overgangsperiode, hvor gamle energier forsvinder, og nye stråleindflydelser er på vej ind. Vi går også ind i et nyt tegn i zodiakken. Virkningen af de nye kræfter samt tilbagetrækningen af de gamle fremkalder mærkbare resultater hos menneskeheden som helhed, i særdeleshed hos mystikere og aspiranter, og forårsager helt bestemte reaktioner. Dem vil vi beskæftige os med, når vi studerer strålernes indflydelse i vor tid og i Vandbærerens tidsalder. (*En afhandling om de syv stråler, bind III, Esoterisk Astrologi, og Nationernes Skæbne*).

For det andet frembringer det nuværende verdensproblem,

frygten og den dybe angst, lidelse og smerte, der er så udbredt, et blandet og tosidigt resultat. Disse to resultater (med alle deres mellemstadier) er:

1. Massernes bevidsthed bliver udadrettet.
2. Det enkelte menneske bliver tydeligt indadrettet.

Der er således både en massevirkning og en individuel virkning, og disse to må nøje tages i betragtning. Den udadrettede proces kommer til udtryk i hele den støjende adfærd og den heftige og ofte højlydte psykologi hos de store nationale bevægelser og gennem de eksperimenter, der i dag finder sted overalt i verden. Samtidig lærer enkeltpersoner i alle disse lande, praktisk taget i ethvert land, en nødvendig (og undertiden ufrivillig) tilbageholdenhed, behersket tale, og andre tilbageholdende reaktioner; de vendes så afgjort indad som følge af omstændighederne og på så magtfuld en måde, at I - om I kunne se kræfternes spil, som vi på den indre side kan se det - ville blive klar over, at disse to store bevægelser føres frem i de tre verdener for menneskelig stræben, som om de var modsat rettede kraftstrømme:

1. Den bevægelse, som virker i udadgående retning eller hen imod eksternalisering af de store energier, som massebevidstheden reagerer på. Denne bevægelse styres eller fremtvinges gennem aktiviteten der skyldes den første stråles energi. Meget af denne aktivitet ses derfor i den politiske verden og i masseviljens område. I disse tidlige stadier er vi vidne til fremkaldelsen af massernes vilje; den er endnu uintelligent, uudviklet, ustabil og lader sig let påvirke af en styret vilje hos en gruppe i et eller andet land, der kan opvise tilstrækkelig magt til at fange massernes opmærksomhed. Dette kan undertiden også gøres af en

dominerende og magtfuld personlighed. Resultatet bliver, set i længere perspektiv, at den dybt skjulte og ukendte massebevidsthed - en tavs, hidtil ikke udtrykt og ikke styret kraft, men alligevel en magtfaktor i planetens liv - bringes op til overfladen.

2. Den bevægelse hen imod introversion eller at »vende indad« den intelligente bevidsthed (denne gang ikke massebevidstheden) hos alle de mænd og kvinder i verden i dag, hvis sind er ved at vækkes, og som kan fungere aktivt og skabende på den menneskelige bevidstheds tre niveauer. Det er denne dobbelte bevægelse - udad og indad - der for en stor del er kilden til den nuværende verdenskrise. Denne »trækken« i to retninger virker alvorligt ind på sensitive mennesker. De trækkes i to retninger: udad ved indflydelse fra massebevidstheden og ved kraften i menneskehedens politiske, økonomiske og sociale liv, - indad ved dragningen fra de højere værdiers verden, sjælenes rige og det åndelige Hierarkis organiserede arbejde, støttet af den ældgamle religiøse bevidsthed.

Psykologer ville gøre klogt i at iagttage deres patienter ud fra disse to divergerende energiers synsvinkel. De ville på den måde modvirke den tendens til spaltning, der er en af de største bekymringer for de åndelige arbejdere i vor tid. I det moderne livs stress og belastning er mennesker tilbøjelige til at tænke, at den vigtigste opgave og pligt i dag er at gøre livet mere tåleligt og således lettere at leve for menneskeheden. For vor planets åndelige Hierarki er den vigtigste opgave at beskytte menneskeheden, således at der efter denne overgangstid, og når de kræfter, der er ved at trække deres indflydelse tilbage, fuldstændigt er ophørt med at indvirke på menneskeheden, vil ske en fusion og ikke en spaltning i verden. På denne måde vil Guds rige og menneskenes rige hurtigt forenes til et dobbelt manifesteret udtryk. Den indstrømmende kraft vil da stabiliseres og dens tone høres tydeligt.

Den tredje faktor, som det menneske, der arbejder for sine medmenneskers vel må overveje, er at studere de nye, indstrømmende kræfters *virksomheder* på menneskets *nuværende* mekanisme. Dette gøres endnu ikke, men det er en afgørende faktor for en positiv udvikling af mennesket. Derfor er dette punkt af vital betydning for lærere, psykologer, forældre og esoterikere. Imidlertid har man endnu ikke virkeligt erkendt, at disse indstrømmende tvungne kræfter er en kendsgerning, og man anerkender heller ikke den magtfulde indflydelse fra de energier, der udgår fra:

1. Det tegn i zodiakken, som vi nu går ind i.
2. Virkningen af det forhold, der består mellem de kræfter, som udgår fra Vandbærerens tegn, og dem, som kommer fra Løvens tegn, som er dets polare modsætning og derfor er nært forbundet med det. Samspillet mellem disse to tegn er i denne tid ansvarlig for fremkomsten af de store og moderne bevægelser, der indbefatter et stort antal mennesker, og som sædvanligvis ledes af en eller anden dominerende personlighed. Det bærer også ansvar for den intense individualisme, der i vor tid manifesterer sig inden for ethvert område af menneskelivet.
3. Virkningen af de nye zodiakale indflydelser på de øvrige elleve tegn. Dette emne er yderst interessant, men har kun fundet lidt opmærksomhed. Hvilken virkning vil Vandbærerens kraft (der for hvert tiår bliver mere dominerende) have på en person eller en nation, der fx styres af Tyrens tegn, af Skytten eller Fiskene? Inden for de kommende århundreder vil dette aspekt af den astrologiske videnskab få afgørende betydning og vil tages i betragtning af dem, der er ansvarlige for børns opdragelse og oplæring. Det vil blive et af de vigtigste emner at beskæftige sig med inden for alle systemer af psykologisk og esoterisk tjeneste

for menneskeheden og vil efterhånden forårsage en reorganisering af de metoder, der indtil i dag har været anvendt for at hjælpe og for at befri mennesket.

Dette tema vil vi søge at belyse under et af punkterne i *bind III af En afhandling om de syv stråler, Esoterisk Astrologi*, og det vil medføre en helt ny fremgangsmåde.

4. Virkningen af relationen mellem de syv stråler og de zodiakale kræfter. Det bør huskes, at der er et nært samspil mellem de syv stråler og de tolv tegn i zodiakken.

En anden opgave for psykologen er at undersøge virkningen af eller relationen mellem de syv kraftcentre, der findes i det menneskelige legeme, i den æteriske modsvarighed til det fysiske legeme. Mange af nutidens fysiske sygdomme og mange uønskede, psykologiske tilstande vil da kunne spores tilbage til deres virkelige årsag, som er overstimulering samt underudvikling af de energicentre, der findes i det menneskelige redskab, og som er nært forbundet med det endokrine system. Dette er en del af den nye videnskab om mennesket.

Af ovennævnte vil I kunne forstå, hvor stort og kompliceret vort emne er. Det er mig her kun muligt at generalisere og lede jer ind på visse generelle spor eller i de retninger mht. forskning, som den moderne studerende eller videnskabsmand gør ret i at følge. Jeg vil også gerne minde jer om, at menneskets problem i det væsentlige og fundamentalt drejer sig om bevidsthed eller bevidst viden. Menneskets fem aspekter:

1. Det fysiske legeme
2. Det vitale eller æteriske legeme
3. Det astrale legeme
4. Det mentale legeme
5. Sjælslegemet eller den egoiske lotus

er i virkeligheden blot åbne porte ind til en større helhed, som den individuelle enhed er en del af. De sætter mennesket i forbindelse med det guddommelige udtryk og den guddommelige manifestation på samme måde, som hans fem sanser bringer ham i kontakt med den håndgribelige verden og sætter ham i stand til at tage del i det almene liv.

Mange af vore nuværende problemer (der opstår ved det mystiske eller åndelige liv) og mange af vore psykologiske vanskeligheder hænger sammen med denne kendsgerning. Mange mennesker er også overudviklede i en eller anden af disse retninger, og derfor bliver de (gennem denne udviklede sensitivitet af et aspekt i det femdobbelte kontaktinstrument) bevidst om et bevidsthedsområde og om bevidsthedsstadier, som de ikke er kompetente til at håndtere på grund af deres underudviklede intellekt og den manglende sjælskontakt.

4. Disciples og mystikers sygdomme og problemer

Det, vi har at sige om *mystikers sygdomme og problemer* vil vi bringe under fire overskrifter:

1. Sygdomme og problemer, der opstår ved, at centrene vækkes. De udgør et hovedproblem, derfor vil vi behandle dem først.
2. De, der opstår på grund af de psykiske evners udvikling.
3. De, der har forbindelse med gruppeforhold og gruppeproblemer.
4. De, der har relation til de aftagende sjette stråle kræfter og de indstrømmende syvende stråle energier.

a. Problemer, der opstår ved, at centrene vækkes og stimuleres

De af jer, som har læst mine andre bøger og afhandlinger, ved, hvor uhyre stort det emne er, som vi har med at gøre, og hvor lidt der endnu undervises i og vides om centrene og deres kraftudstrømning, samt om aktiviteten i det vitale eller æteriske legeme, der modtager og fordeler energierne. Disse energier bestemmer og betinger menneskets tilstand og fysik og skaber (i sidste instans) menneskets ydre manifestation på det fysiske plan samt hans iboende karakteristika. Alt dette har jeg tidligere meddelt, og det kan læses og studeres af alle, som er interesseret. De kan på den måde udbygge deres viden om de forskellige centre. Noget, jeg her vil gøre opmærksom på og senere også vil forklare, er de forskellige centres relation til strålerne. Den er:

Første stråle...	Magt eller vilje.	Hovedcenter
Anden stråle...	Kærlighed-visdom.....		Hjertecenter
Tredje stråle...	Aktiv intelligens.	Strubecenter
Fjerde stråle...	Harmoni gennem konflikt.		Ajnacenter

Femte stråle. . . .	Konkret viden.	Sakralcenter
Sjette stråle. . . .	Hengivenhed.	Solar plexus
Syvende stråle. . .	Ceremoniel orden.	Centret ved ryg
		søjlels basis

Der var meget at lære, om man i en bog ville samle alle de oplysninger, der er givet om dette emne og på den måde bringe sammenhæng i det, der er kendt om de specifikke energipunkter, der findes i det menneskelige legeme. Her kan jeg kun give en generel idé om emnet og antyde visse udviklingslinjer og forbindelser vedrørende de syv vigtigste centre, de syv vigtigste kirtler og de områder i det menneskelige legeme, hvor disse centre og kirtler findes. Jeg vil også bede jer om at tage følgende fem kendsgerninger til efterretning:

1. At uudviklede mennesker stimuleres og opildnes til ydre aktivitet ved hjælp af de tre centre under mellemgulvet.
2. At gennemsnitsmennesket først og fremmest begynder at fungere gennem solar plexus centret og anvender det som overførende kraftcenter for energier, der skal føres fra området under mellemgulvet til området over mellemgulvet.
3. At verdens aspiranter langsomt er ved at blive aktiveret og styret af de kræfter, der overføres fra centrene under mellemgulvet til strubecentret og fra sjælen til strubecentret. Dette medfører en eller anden skabende aktivitet.
4. At verdens disciple er ved at blive styret og behersket af strubecentret og hjertecentret, og de begynder endvidere at overføre de kræfter, der er løftet til hjertet og struben, til ajnacentret mellem øjenbrynene, midt på panden. Når dette er sket, er mennesket en integreret personlighed. Sjælen stimulerer også ajnacentret.
5. At de mere fremskredne disciple og verdens indviede

desuden stimuleres fra to kilder: ved hjælp af de energier, der fra alle legemets centre er løftet til hovedet, og ved hjælp af de energier, der strømmer ind i det menneskelige legeme fra sjælen via det højeste center, centret ved issen.

Som I vil forstå, handler hele processen om udvikling, anvendelse og overføring, nøjagtig som i den evolutionære udvikling. Der er to vigtige overføringscentre i det æteriske legeme - solar plexus og struben - samt et styrende center, hvorigennem sjælens energi skal strømme, når det rette tidspunkt er inde, bevidst og med disciplens fuldstændigt klare erkendelse. Dette center er hovedcentret, der i Østens filosofi kaldes »den tusindbladede lotus«. Gennemsnitsmenneskets problem er således forbundet med solar plexus. Disciplens og den fremskredne aspirants problem samt problemet, der vedrører den indviede af lavere grad, er forbundet med det skabende center, struben.

Her vil jeg minde de studerende om, at følgende tre punkter, der har forbindelse med energioverføringen, må holdes i tankerne:

1. At der må ske en overføring fra alle lavere centre til de højere, og at dette sædvanligvis finder sted i to trin. Denne overføring, der gennemføres i personligheden, løber parallelt med overføringen af åndelig energi til mennesket på det fysiske plan fra det kraftreservoir, vi kalder sjælen. Dette er muligt, efterhånden som mennesket gennemfører den nødvendige overføring i sig selv. Disse overføringer kan finde sted i løbet af evolutionsprocessen, eller de kan fremskyndes gennem den intensive skoling, der gives til disciple af alle grader.
2. At følgende overføringer må foretages inden for dette vigtige aktivitetsområde:

- a. Energien i centret ved rygsøjlels basis (den personlige viljes organ) må løftes og føres op langs rygsøjlen til hovedcentret via ajnacentret.
 - b. Energien i sakralcentret (der styrer seksuallivet og organerne for fysisk skabelse) må løftes til strubecentret, der bliver organ for skabende aktivitet af ikke-fysisk art.
 - c. Energien i solar plexus (der er organ for selvbevidst personligt begær) skal løftes til hjertet og dér transmutteres til gruppetjeneste.
3. At alle disse centre udvikles og bringes i aktivitet i tre trin og betinger således progressivt de ydre aspekter i et menneskes liv:
- a. Der er en periode, hvor centrene kun er aktive på en træg og halvsovende måde. De kræfter, de er dannet af, og som de giver udtryk for, bevæger sig langsomt og med tung, træg rytme; det lys, der kan ses, hvor som helst, der er et center, er svagt; det elektriske kraftpunkt i centret («lotusens eller chakraets hjerte», hjulets nav, som det kaldes esoterisk i den orientalske lære) er relativt uvirksomt. Der strømmer netop så meget energi ind i centret, som behøves til at bevare livet og til instinktaturens gnidningsløse funktion samt til en tendens til at reagere, ustabil og uintelligent, på stimulering fra det astrale plan via den enkeltes astrale legeme.
 - b. En periode, hvor en afgørende vækst og intensivering af kraft finder sted. Lyset i centrene er mere klart, og især solar plexus centret bliver meget aktivt. Ikke desto mindre er menneskets virkelige liv endnu helt fokuseret under mellemgulvet. Centrene over mellemgulvet er dunkle, sløve og forholdsvis inaktive; punktet i centrum er dog mere elektrisk og dynamisk. På dette trin er

mennesket en almindelig intelligent borger, der overvejende styres af sin lavere natur og sine emotionelle reaktioner, og som aktivt har benyttet denne intelligens til at tilfredsstille sine behov. Hans centre er først og fremmest modtagere af fysiske og astrale kræfter, men responderer lejlighedsvis på mentale indtryk.

- c. En periode, hvor den første overføring finder sted. Denne kan strække sig over lang tid og endda flere inkarnationer. Centrene under mellemgulvet er fuldstændigt vågne. Deres aktivitet er stor, og deres lys er levende. Deres indbyrdes forbindelse er så virkelig, at der er dannet et magnetfelt, der omfatter hele området under mellemgulvet og er ved at blive tilstrækkeligt stærkt til at udvide sin indflydelse til over mellemgulvet. Solar plexus bliver det dominerende organ frem for sakralcentret, der så længe har bestemt den dyriske naturs liv. Den bliver en modtager af energistrømme, der kommer nedefra, som den absorberer og begynder at aflede og overføre til de højere centre. Mennesket er nu en højt intelligent borger og aspirant. Han er bevidst om sin naturs dualitet, om det, der er under, og det, der er over, som det er blevet kaldt, og han er rede til at betræde prøvestadiets vej.
- d. En periode, hvor overføringen fortsætter. De sakrale kræfter føres til struben, og solar plexus kræfterne føres til hjertet. Sidstnævnte overføring sker endnu i så ringe grad, at virkningen derafnæsten er forsvindende. Denne periode er lang og meget vanskelig. I dag gennemgår de fleste mennesker perioderne c. og d., der er forberedelser til det mystiske liv.
- e. En periode, hvor hjertecentret og strubecentret aktiveres. Mennesket udtrykker en skabende intelligens på et eller andet område og er langsomt ved at blive

gruppebevidst. Imidlertid er hans reaktioner endnu selvisk motiverede, omend han samtidig har visionære perioder og perioder med åndelig stræben. Det mystiske liv tiltrækker ham ganske afgjort. Han er ved at blive en mystiker.

- f. En anden overføringsperiode følger og ajacentret, der styrer den integrerede personlighed, bliver aktivt og dominerende. Følelseslivet og den mystiske stræben er på dette tidspunkt tilbøjelig til midlertidigt at aftage i inderlighed, og ivrig disciplin, og personlighedsintegration, personlig ambition, personlige mål og personlighedsudtryk træder i deres sted. Denne ændring er rigtig og god og bidrager på korrekt måde til en afrundet udvikling. Ændringen er kun midlertidig, idet mystikeren fortsat slumrer under den ydre aktivitet og den intelligente verdslige stræben. Han vil dukke op igen til den levende stræben, når den mentale natur vækkes fuldstændigt og bliver den, der styrer, når begæret efter mental tilfredsstillelse er mættet, og »Guds søn er rede til at stå op og træde ind i Faderens hus«. I løbet af denne periode vil vi se det intelligente, skabende eller magtfulde menneske nå sit personlige livs højdepunkt. Centrene under hovedet er alle aktive og fungerende, medens centrene under mellemgulvet er underordnet og styret af dem, der findes ovenover. De er således underkastet menneskets betingende vilje, som på dette tidspunkt styres af ambition, intellektuel hensigtsmæssighed og den form for gruppearbejde, der formår at udtrykke hans personligheds kraft. Ajacentret er levende og kraftfuldt; strubecentret er stærkt aktivt, og hjertecentret er hurtigt ved at vågne.
- g. En periode, hvor det højeste hovedcenter kommer til strålende aktivitet. Det sker som følge af, at det

mystiske instinkt vågner til live (på en ny og stærkere måde), samtidig med den intelligente tilnærmelse til virkeligheden. Resultatet er dobbelt:

1. Sjælen begynder at lade sin energi strømme ind i alle de æteriske eller vitale centre, via hovedcentret.
2. Punktet i hjertet af ethvert center bliver for første gang virkeligt aktivt; det bliver strålende, lysende, magnetisk og kraftfuldt, således at det »fordunkler alt lys, der findes rundt omkring«.

Alle centre i legemet bringes derefter ind i ordnet aktivitet af kærlighedens og viljens kræfter. Centret ved rygsøjlels basis vækkes og bevirker den sidste overføring af alle legemlige og psykiske energier til hovedcentret. Derefter forenes og sammensmeltes de store polare modsætninger, som symboliseres og udtrykkes gennem hovedcentret (organet for åndelig energi) og centret ved rygsøjlels basis (organet for de materielle kræfter), og fra dette øjeblik styres mennesket udelukkende fra oven, fra sjælen.

Der er to punkter, der må huskes ved studiet af mystikeren og hans vanskeligheder; for det første den periode, hvor centrene vækkes, og der drages nytte af dem, og for det andet den periode, hvor energi overføres fra solar plexus til hjertet og derefter fra alle fire centre op langs rygsøjlen til strubecentret, inden energien fra alle centre fokuseres i ajacentret (mellem øjenbrynene). Det er det styrende center i personlighedslivet, og fra dette center udgår al personlighedsstyring og -vejledning til de fem lavere centre, som det samordner. Ethvert af disse stadier medfører sine egne vanskeligheder og problemer. Vi vil imidlertid kun beskæftige os med disse problemer, i den grad de påvirker en foreliggende mulighed eller hindrer det menneske, som befinder sig på Vejen og derfor tager sin

udvikling i egne hænder. Da står mennesket »midtvejs mellem modsætningernes par«, og det betyder (så vidt det angår vor specielle nuværende interesse), at vi vil skelne mellem tre stadier i det mystiske arbejde, og at hvert stadium vil betegne et afgørende krisepunkt med alle de forsøg og prøvelser, der følger med.

1. Det stadium, i hvilket alle lavere energier overføres til solar plexus, inden de føres til strube- og hjertecentret over mellemgulvet. Dette stadium omfatter ikke alene overføringsprocessen, men også fokuseringen af kræfterne i de højere centre.

Periode. De senere stadier på prøvestadiets vej og de tidlige stadier på discipelskabets vej.

Grundprincip. . . . Disciplin.

Mål. Idealisme samt personlig stræben. Renselse og beherskelse.

2. Det stadium, hvor overføringer til ajnacentret finder sted, og personlighedslivet bliver integreret og magtfuldt.

Periode. De senere stadier på discipelskabets vej frem til tidspunktet for tredje indvielse.

Grundprincip. . . . Sjælsudtryk gennem personligheden.

Mål. Forståelse af Planen og deraf følgende samarbejde med den.

Derefter kommer det tredje og sidste stadium, som vi ikke behøver at beskæftige os med. Under dette stadium forenes de legemlige kræfter (fokuseret i ajnacentret) fuldstændigt med sjælskræfterne (fokuseret i hovedcentret). På dette tidspunkt fremkaldes definitivt den rensede og viede personligheds vilje, der har »sovet, sammenrullet som visdommens slange« ved rygsøjlels basis; den vælder op, tilskyndet af hengivenhed,

aspiration og oplyst vilje og forener sig i hovedet med den åndelige vilje. Dette er den sluttelige rejsning af kundalini-ilden gennem en skønsom handling og beslutning. Denne opløftelse sker i tre trin eller ved tre impulser:

1. Det stadium, hvor de lavere energier føres til solar plexus centret.
2. Det stadium, hvor disse energier, der strømmer op til hjertet, forenes med det og føres til struben.
3. Det stadium, hvor alle fem lavere energityper fokuseres i ajnacentret i hovedet.

Studerende kunne her spørge: Er der nogle andre energier under mellemgulvet ud over sakralcentrets energier og de, der er fokuseret i centret ved rygsøjlels basis, der via solar plexus centret føres op til ajnacentret? Der findes flere mindre energicentre med deres energier, men jeg vil af hensyn til forståelsen ikke beskrive dem i enkeltheder; her vil vi kun befatte os med de større centre og deres virkninger og indbyrdes relationer. Emnet er svært tilgængeligt og vanskeligt at fatte, så det er ikke nødvendigt at komplicere det yderligere. Der er fx energier, der strømmer ind i milten fra planetariske kilder, såvel som ind i to små centre nær ved nyrene, et ved hver side, og desuden forskellige andre energier, og alle disse kræfter skal forstås, transmutes, transformeres og overføres. Det er interessant at notere sig, at de to små centre nær nyrene er relateret til astralplanets lavere niveauer, og udløser megen frygt osv., som kendetegner disse underplan. Disse to centre findes derfor nær ved det center, der kan styre dem. Selv den moderne endokrinolog ved, at binyrerne, når de stimuleres, frembringer (som et psykologisk resultat af en fysisk hændelse) større mod og en art styret vilje, der muliggør præstationer, som ikke kan gennemføres på andre tidspunkter.

Her vil jeg gerne gøre opmærksom på, at den vending, der så

ofte omtales i okkulte bøger, at »kundalinien sover« kun delvis er sand. Centret ved rygsøjlels basis er underkastet samme rytmiske liv som de andre centre. Den specielle periode, hvor »kundalinien vågner«, henviser til den periode, hvor »punktet i centret« bliver vibrerende, kraftfuldt og aktivt: dets kræfter kan da gennemtrænge hele rygsøjlels område, indtil det højeste center er nået. Dette ville imidlertid ikke være muligt, såfremt ikke tre tidligere »opstigninger af den latente viljeskraft« havde fundet sted. Sådanne opstigninger tjener til at rydde vejen langs rygsøjlen, idet de gennemtrænger og tilintetgør det æteriske væv, der adskiller hvert center og det område, som det styrer, fra det, der ligger nærmest over.

Alle disse overføringer og indre organiserende forløb skaber helt normalt og naturligt uro og konflikt i mystikerens liv, forårsager vanskeligheder af en bestemt psykologisk art og endvidere ofte patologiske problemer. Derfor må I være opmærksomme på denne rækkefølge: *Overføring, psykologiske vanskeligheder og patologiske resultater.*

Disse ideer kan fx blive tydeligere for jer, når jeg fremsætter visse kendsgerninger, som har forbindelse med *sakralcentret*, der i så lang tid styrer menneskets animale og fysisk-skabende liv. I løbet af evolutionsprocesserne gennemgår sakralcentret først stadierne for automatisk ubevidst brug, som fx hos det rent dyriske menneske; dernæst styres anvendelsen af en indre trang til at nyde og til fysisk tilfredsstillelse, hvorved forestillingsevnen begynder at øve sin indflydelse; derefter kommer den periode, hvor livet bevidst underordnes den seksuelle impuls. Denne sidste periode er af en anden art end den førstnævnte. Det seksuelle spørgsmål bliver dominerende i bevidstheden. Mange mennesker gennemgår i dag dette stadium, og alle går igennem det på et eller andet tidspunkt eller i en eller anden inkarnation. Derefter følger en overføringsperiode, hvor den fysiske, seksuelle indflydelse og indre trang til fysisk skabelse ikke er så dominerende, og hvor

kræfterne begynder at samle sig i solar plexus. Dér vil de i højere grad blive styret af det astrale, fantasirige liv end af det ubevidste, animale liv eller det bevidste begærliv. De blandes dér med solar plexus' egne kræfter og føres gradvis op til strubecentret, men altid *via hjertecentret*. Her opstår en større vanskelighed for mystikeren, der hurtigt bliver til og begynder at fungere aktivt. Han bliver smerteligt bevidst om dualiteten, om verdens tiltrækning og den mystiske vision, om guddommelige muligheder og personlighedskræfter, om kærlighed i stedet for begær og tiltrækning, om guddommelige relationer i stedet for menneskelige relationer. Men hele dette emne fortolkes stadig set ud fra dualitet. Seksualitet er endnu fantasifuldt til stede i hans bevidsthed og er ikke forvist til et afbalanceret sted hos de øvrige instinkter i den menneskelige natur; følgen er en næsten sygelig interesse for seksualsymbolik og det, der kan kaldes et åndeliggjort seksualliv. Denne tilbøjelighed er der givet mange eksempler på i skrifterne og i de mange erfaringer fra mystikerne i middelalderen. Vi finder udtryk som »Kristi brud«, »brylluppet i himlen«, billedet af Kristus som den »himmelske brudgom« og mange lignende symboler og begreber. I Salomons højsang findes en maskulin gengivelse af samme grundlæggende seksuelle tilnærmelse til sjælen og dens altomfattende liv.

Disse og mange flere ubehagelige eksempler på seksuel psykologi kan findes blandet med en sand og udtalt mystisk aspiration og en inderlig længsel efter at forenes med det guddommelige. Årsagen til alt dette ligger i *overføringsstadiet*. De lavere energier er, som I vil forstå, underkastet to overføringsstadier: først overføringen til solar plexus og derfra til strubecentret. Strubecentret er på dette tidspunkt ikke tilstrækkeligt aktivt eller vakt til at absorbere og udnytte sakralenergiene. De standses i nogle tilfælde på deres vej opad og holdes midlertidigt tilbage i hjertecentret, hvorved der fremkaldes seksuelle begær (undertiden ledsaget af udtalt

fysiske seksuelle reaktioner), samt religiøs erotik og en alment usund holdning, der strækker sig fra virkelig seksualitet til fanatisk cølibat. Sidstnævnte tilstand er en lige så uønsket yderlighed som den førstnævnte og har yderst uønskede følger. Når det drejer sig om en mandlig mystiker vil der ofte være tale om et overudviklet seksuelt udtryk på det fysiske plan, perversioner af forskellig art eller udtalt homoseksualitet. Drejer det sig om kvinder, kan der være tale om megen forstyrrelse i solar plexus (i stedet for i sakralcentret), og deraf følgende mavebesvær og usunde forestillinger, lige fra svage, hemmelige lyster til udtalte former for seksuelt vanvid, (ofte) med stærk religiøs tendens. Her vil jeg også minde jer om den kendsgerning, at jeg her kun taler om abnormiteter og derfor må berøre det, der er ubehageligt. Hvis det mentale liv og tænkningen i de tidlige stadier af den mystiske udvikling havde været ledet rigtigt, og der havde været givet en frimodig forklaring på processen, kunne en hel del af de senere vanskeligheder være undgået. Disse tidlige stadier har stor lighed med den interesse, den opvoksende ungdom viser over for både seksualitet og religion. Begge forhold er nært forbundet i denne særlige udviklingsperiode. Hvis der på dette tidspunkt fra opdragere, forældre og dem, som har at gøre med de unges udvikling, kan gives den rigtige hjælp, vil visse uønskede tendenser - der nu er så almindelige - aldrig blive vaner eller en tænkemåde, således som det nu er tilfældet.

Det næste spørgsmål, der helt berettiget kunne opstå i den studerendes bevidsthed, kunne være: Hvordan kan denne proces at vække centrene, at anvende dem som kanaler for kraft (først ubevidst og senere stadig mere bevidst), og endelig at overføre energien til endnu højere centre, frembringe problemer, sygdom og de mange forskelligartede vanskeligheder af synlig art, som menneskeheden synes at være arving til, når dog den mystiske erfaring er et mål og må ses som ønskværdig? Jeg vil igen minde jer om, at hele problemet

skal ses ud fra bevidsthedens vækst og ligeledes ud fra, at forskellige energityper i progressive udviklingsstadier føres sammen. Det menneskelige legeme er i sidste instans et aggregat af energienheder. I det vitale legeme (der betinger de endokrine og lymfatiske systemer) findes der visse brændpunkter, hvorigennem energi strømmer ind i det fysiske legeme, præger og stimulerer legemets atomer og indvirker magtfuldt på hele nervesystemet, som det i enhver henseende er basis for. Det vitale eller æteriske legeme er den subtile modsvarighed til det fysiske legemes nervestruktur, og energicentrene betinger og styrer kirtelsystemet. Således strømmer energier, indflydelser og magtfulde kræfter hen til og igennem det fysiske legeme - i nogle tilfælde bevidst, men i de fleste tilfælde ubevidst - fra de tre verdener for menneskets initiativrige aktivitet. Når hjertecentret og hovedcentret er vakt og anvendes af de indre og ydre kræfter, begynder det mystiske og okkulte liv.

Der er to årsager til denne usædvanligt vanskelige periode:

1. Bevidsthedstråden i hovedet er forankret i nærheden af pinealkirtlen. Livstråden er forankret i hjertet. Overflytningen eller overføringen af kræfterne (der findes under mellemgulvet) til solar plexus og derfra til hjertet og hovedet vil henlede mystikerens opmærksomhed på disse to vigtige energistrømme (den ene, som kommer fra monaden via sjælslegemet til hjertecentret, og den anden direkte fra sjælen til det højeste hovedcenter). Han bliver da bevidst om livets muligheder og om det store område, bevidstheden kan spænde over, og om dens kapacitet. Dette er perioden af bevidst indre iagttagelse.
2. Indstrømningen af planetariske og solare kræfter, via hovedcentret, til hjertet og derfra til de andre centre.

Denne indstrømning bevirker:

- a. Stimulering af alle centre, større og mindre, i overensstemmelse med stråletendenser og indflydelser.
- b. En åbenbaring af godt og ondt, det vil sige af verdnerne for personlighedsudtryk såvel som sjælsudtryk. Denne dobbelte proces foregår samtidig.
- c. Dualitetens fremkomst, som kan og vil, når den erkendes, og de store modsætninger (sjæl og personlighed) går over i hinanden, frembringe enhedsskabelse.

Resultatet af disse bevidste erkendelser er uundgåeligt kamp, konflikt, aspiration og konstant frustration. Processen bevirker de tilpasninger, der skal foretages, efterhånden som mennesket bliver stadig mere bevidst om målet og mere og mere »levende«. Livsudtrykket (det trefoldige lavere menneske) må vænne sig til de nye bevidsthedsområder og de erkendelsesområder, der åbner sig, samt til de nye evner, der sætter ham i stand til lettere at træde ind i nye og større tjenesteområder, som han vil opdage. Generelt set kan det siges:

1. *Stimulering* bevirker, at de lavere psykiske kræfter vækkes, såfremt den indstrømmende energi ledes til solar plexus eller til strubecentret. Den fremkalder en intens aktivitet i centrene, og der kan i de tidlige stadier opstå tydelige psykiske problemer. For at illustrere dette vil jeg her antyde de generelle vanskeligheder, som mystikeren rent fysisk kan udsættes for:

- a. Opvækkelsen af *hovedcentret* kan, hvis det sker for tidligt, fremkalde alvorlige problemer og undertiden endda føre til sindssyge. Betændelse i visse områder af hjernen og visse former for hjernetumorer kan forårsages af en for hurtig

indstrømning af den højeste form for energi, som et menneske kan modtage før indvielse. Det sker imidlertid kun i de tilfælde, hvor det drejer sig om et højt udviklet menneske og en mental type. I andre tilfælde af for tidlig sjælsindstrømning strømmer energien gennem åbningen ved issen og baner sig vej til det ene eller andet center i overensstemmelse med stråletype eller udviklingstrin. Til det sted, hvor den menneskelige bevidsthed og livskraft hovedsageligt er fokuseret (omend ubevidst), flyder den indstrømmende energi næsten automatisk.

- b. Opvækkelsen af *ajacentret* er, som vi tidligere har set, først og fremmest et resultat af udviklingen af et menneskes personlighed, der har nået integrationsstadiet, og kan (hvis de involverede energier ikke styres korrekt) føre til alvorligt øjenbesvær, til mange problemer med hørelsen, til forskellige former for neuritis, hovedpine, migræne og nerveproblemer forskellige steder i legemet. Der kan også fremkaldes mange vanskeligheder i forbindelse med hypofysen samt psykologiske problemer, der kan føres tilbage til denne vigtige, styrende kirtel, såvel som udtalte fysiske problemer.
- c. Opvækkelsen af *hjertecentret* (som i dag sker meget hurtigt) er ansvarlig for mange former for hjertebesvær og for forskellige vanskeligheder i forbindelse med det autonome nervesystem, i særdeleshed med vagusnerven. Den almindelige udbredelse i dag af forskellige hjertesygdomme, især hos intelligentsiaen og inden for erhvervslivet og finansverden, skyldes, at dette center er ved at vågne, og at der i menneskeheden opdages en endnu ikke erkendt evne til at blive gruppebevidst og til at påtage sig gruppetjeneste. Thymuskirtlen, der på en speciel måde styrer livsaspektet i mennesket, er, som det kunne forventes, nært forbundet med hjertecentret. Denne kirtel skal efterhånden hos den voksne blive mere aktiv, end det

nu er tilfældet, ganske som pinealkirtlen hos de kommende menneskeracer ikke mere vil være en atrofieret organisme, hvis virkelige funktioner ikke forstås eller fattes, men vil være en aktiv og vigtig del af menneskets udrustning. Dette vil ske normalt og naturligt, efterhånden som mennesket lærer at fungere som en sjæl og ikke blot som personlighed.

d. Mange problemer hos mennesker i dag beror også på, at *strubecentret* vækkes. Dette center styrer og betinger skjoldbruskkirtlen og biskjoldbruskkirtlerne. Det kan, hvis det udvikles urimeligt eller vækkes for tidligt, forårsage hyperthyreose med alle de ledsagende vanskeligheder og ofte farlige virkninger på hjertet og legemets stofskifte. De psykologiske virkninger er velkendte. Disse vanskeligheder tiltager, og dette højere, skabende center stimuleres urimeligt og bliver en fare i stedet for et udtryksmiddel, idet mange mennesker, som følge af de aktuelle uheldige økonomiske forhold, lever i tvunget cølibat. Situationen er således, at de afstår fra ægteskab, og følgelig mister de lejligheden til at udnytte (eller ikke udnytte) den energi, der strømmer gennem sakralcentret. Mystikere er også underkastet denne vanskelighed. Strubecentret anvendes ikke skabende, og sakralcentret anvendes heller ikke som forudset. Sakralenergien føres for tidligt til struben, hvor den frembringer en intens stimulering. Det pågældende menneskes udrustning er endnu ikke rede til, at den kan ændres til skabende arbejde på et eller andet område. Der består overhovedet intet skabende udtryk, da menneskets udvikling ikke tillader ham at være skabende *i højere forstand*. Schweizerne er, selvom de er højt intelligente, ikke skabende i denne forstand. Energien, der strømmer gennem skjoldbruskkirtlen, anvendes ikke på en fremtrædende måde inden for kunst, musik eller litteratur, og derfor er struma- og skjoldbruskkirtelsygdomme almindeligt udbredt. Megen energi strømmer igennem og til

- skjoldbruskkirtlen, men dens anvendelse er endnu minimal.
- e. Den øgede aktivitet og stimulering af *solar plexus centret* i vor tid er en virkelig kilde til vanskeligheder. Derigennem opstår mange af de nervøse forstyrrelser, som især kvinder har tilbøjelighed til, og mange af tidens mavesygdomme og lever- såvel som tarmlidelser. En af de største kilder til cancer i forskellige dele af legemet (bortset fra hoved og ansigt) kan esoterisk spores tilbage til en ansamling af energi i solar plexus centret. Denne ophobning har almen og udbredt virkning. Vanskeligheder, der opstår ved opvækkelsen af hjertecentret og solar plexus centret (for de to er nært forbundet og udviser en vekselvirkning gennem en lang periode under den mystiske erfaring) har også en magtfuld virkning på blodstrømmen. De har forbindelse med livsprincippet, der altid »bæres på begærets bølger« (som det siges i de gamle skrifter), og når livsprincippet hindres i at komme fuldstændigt til udtryk, som følge af utilstrækkelig udvikling eller af andre årsager, fører det til cancer i de områder i legemet, hvor vævet er svagt.
 - f. Opvækkelsen af *sakralcentret* ligger så langt tilbage i tiden, at det i dag ikke er muligt at efterspore sandheden om udviklingen af de vanskeligheder, der er forbundet med seksualitetens udtryk, og det er heller ikke ønskværdigt. Jeg har behandlet emnet seksualitet i mine andre afhandlinger, især i *En afhandling om Hvid Magi*. Jeg henleder blot opmærksomheden derpå, fordi der i løbet af det mystiske liv ofte indtræder en periode med seksuelle vanskeligheder, såfremt mystikeren ikke tidligere har lært at beherske den seksuelle side, og med mindre der i hans bevidsthed er opnået et afbalanceret forhold til hans andre livsaktiviteter og naturlige instinkter. I modsat fald vil - efterhånden som han opnår den åndelige kontakts højdepunkter og leder sin sjæls energi til personligheden - denne energi passere direkte til sakralcentret og ikke blive standset i

strubecentret, som den korrekt burde. Når dette sker, kan der opstå perversioner i seksuallivet, eller den seksuelle aktivitet kan tillægges en utilbørlig betydning. Den seksuelle fantasi kan ligeledes stimuleres på en farlig måde og føre til manglende kontrol og til mange af de vanskeligheder, der kendes af læger og psykologer. Resultatet er altid, at seksuallivet på den ene eller anden måde bliver overaktivt.

- g. Opvækkelsen af *centret ved rygsøjlen basis* under de sidste stadier af den højere mystiske erfaring medfører sine egne farer. Derved påvirkes definitivt rygsøjlen og dermed alle de nerver, der forgrener sig i alle retninger fra rygsøjlen. Kundalinikraftens opstigning kan - om den fremkaldes i uvidenhed og før tiden - forårsage, at det beskyttende æteriske væv, der adskiller de forskellige områder i legemet (som styres af de syv centre) fra hinanden, hurtigt brændes igennem. Dette forårsager alvorlig nerveforstyrrelse, betændelse i vævet, sygdom i rygraden og i hjernen.

Jeg har her antydnet nogle af vanskelighederne for at give jer et generelt billede af mystikerens problem.

2. *Udnyttelse af et center.* Lad mig forklare denne sætning. Der opstår også visse vanskeligheder, når et center udnyttes i den grad, at opmærksomheden drages bort fra de øvrige centres aktivitet, og disse således forbigås. På denne måde kan hele bevidsthedsområder midlertidigt negligeres og udelukkes. Det bør huskes, at målet for alle mystikers bestræbelser er at opnå en afrundet udvikling, der fortløbende, korrekt og i samklang med de rette strålemetoder kan bringe alle de forskellige centre i aktivitet. Imidlertid opdager mange mennesker (når først et center er ved at vågne og stimuleres subjektivt), at den mindste modstands vej er at udnytte dette center, og derfor begynder de næsten udelukkende at fungere gennem dette center. Det kan

illustreres ved to eksempler.

Solar plexus centret er i denne tid yderst aktivt hos mænd og kvinder overalt. I alle lande er millioner af mennesker overfølsomme, ofte emotionelle og på randen af hysteri, stærkt optaget af drømme, visioner og frygt, og de er meget nervøse. Det fremkalder mavebesvær, fordøjelsesvanskeligheder, mave- og leversygdomme samt tarmsygdomme, og hele menneskeheden er i høj grad disponeret for alt dette i vor tid. I forbindelse dermed ses ofte alle former for hududslæt. Der er her tale om to årsager:

- a. Overstimuleringen af solar plexus centret, fordi dette praktisk taget bruges konstant, og den følgende indstrømning af kræfter fra det astrale plan, for hvilket solar plexus er en vidt åben dør.
- b. Den øgede og konstante brug af dette center, hvorved dets rytme og vibration bliver for magtfuld til at kunne styres. Mennesket ligger således under for fristelsen til at fokusere sin livsinteresse og opmærksomhed i den astrale verden og at gøre det med voksende bevidsthed, større interesse og resultater i fænomenernes verden.

Mennesket er således offer for kræfter, der ellers ville bevirke, at det, »der er lavere« samles og frembringer den nødvendige overføring til det, der er højere. Det ville tjene et nødvendigt formål, men - i det tilfælde, vi behandler - koncentrerer alle disse kræfter i det centrale område af legemet, der er udset til bare at være et udvekslingssted for det, »der er under, til det, der er over«. I stedet for skabes der en vældig hvirvel af kræfter, som ikke alene forårsager mange fysiske vanskeligheder (som nævnt ovenfor), men som også er en rig kilde til de spaltninger, som den moderne psykologi behandler i dag. Disse stærke kræfter, der udvikles ved den overdrevne brug af solar plexus (der er et af de mest magtfulde af alle

centre) og frembringes gennem den deraf følgende indstrømning af astrale kræfter af enhver art - hvorved vanskelighederne øges - overtager efterhånden den fuldstændige kontrol over livet. Kræfterne under og over mellemgulvet bliver *adskildt* af dette vibrerende og magtfulde centrale kraftcenter. Spaltning, astralisme, vrangforestillinger, hallucinationer, nervøse forstyrrelser af enhver art og fysiske vanskeligheder, der involverer tarmsystemet, lever og bugspytkirtel, er blot nogle af de problemer, der opstår af ukontrolleret brug af solar plexus centret. Mennesket styres af centret og er ikke den styrende faktor, som han er udset til at være.

Det næste eksempel har forbindelse med hjertecentrets udvikling og derigennem anerkendelse af gruppelivet og af gruppeansvaret, som i vor tid hurtigt tager til og kan ses overalt. Studerende er tilbøjelige til at tro, at hjertecentrets opvågning og den deraf følgende gruppepåskønnelse må udtrykkes ved religion, kærlighed og guddommelighed. De gør det derfor til noget åndeligt, således som det meget misbrugte ord forstås af det ortodoks religiøse menneske. Men det er langt mere end dette. Hjertet er forbundet med livsaspektet, da det er sæde for livsprincippet, og dér er livsenergien forankret. Det er forbundet med syntese, med monaden og med alt hvad der er mere end det separate selv. Enhver gruppe, der ledes og styres af et menneske eller en gruppe mennesker, enten det er en nation, en stor erhvervsvirksomhed eller en organisation af en eller anden art (for eksempel et stort sygehus) er forbundet med det liv der findes i hjertet. Dette forbliver en kendsgerning, selvom motivet eller motiverne er blandede, ikke ønskværdige eller rent selviske. En stor forretningsmagnat, der styrer vældige interesser, og som har gjort mange menneskers liv afhængigt af uforudsete hændelser i den virksomhed, han måske har grundlagt, og som han leder, begynder at virke gennem hjertecentret. Her findes forklaringen på udbredelsen

af visse former for hjerteproblemer, som mange indflydelsesrige og magtfulde mennesker så ofte lider af. Hjertet overstimuleres ved presset fra de energier, der strømmer ind på mennesket, som - blandt andet - er genstand for de tanker, der rettes mod ham fra dem, der er knyttet til hans virksomhed. Så kan I måske forstå, hvorfor Hierarkiets ældre medlemmer, der arbejder gennem hoved- og hjertecentret, holder sig tilbage fra det offentlige liv og megen menneskelig kontakt. De her nævnte eksempler kan hjælpe jer til at blive klar over, i hvilken betydning jeg her benytter vendingen »udnyttelse af et center«.

3. Under *overførselsperioden*, hvor legemets kræfter befinder sig i en tilstand af helt usædvanlig forandring og forvandling, vil det være indlysende, hvilken fare der består for mystikeren og disciplen, og hvilke alvorlige følger, der kan opstå, hvis overføringen *tvinges* frem i stedet for at følge det naturlige evolutionsforløb. Dette forklarer delvis den nuværende omvæltning og den kaotiske tilstand i verden. De kræfter, der i vore dage strømmer igennem den store masse af almindeligt intelligente mennesker, (og her tænker jeg på de mennesker, der er uddannede og i stand til at erkende det nye, der sker i verden, og til at diskutere verdensbegivenheder og -tendenser), udgør den eksperimentelle basis for overføringen af sakralcentrets energi til solar plexus. Derved opstår uundgåeligt uro, overstimulering, oprør og mange andre vanskeligheder.

Der er således mange problemer, men lad os ikke glemme, at de kan løses. Hele emnet er meget stort, men mange tænkere i vor tid søger at tage det op og arbejder uselvisk og altruistisk på at gennemføre de fornødne ændringer, en bedre forståelse af menneskets fysiske og psykologiske natur, samt en ny tilnærmelse til religion såvel som uddannelse. Når engang, gennem studium og eksperiment, den mystiske tilnærmelse og dens konsekvenser - gode, dårlige, materielle og åndelige -

forstås bedre, vil vi nå til en mere fuldstændig opfattelse af vort problem og vil kunne fremlægge et bedre program for menneskets udvikling.

Jeg vil gerne understrege, at jeg i dette afsnit af afhandlingen anvender ordene »mystiker og mystisk«, fordi jeg ønsker med det, jeg har at sige, at vinde interesse hos dem, der anerkender kendsgerningen om den mystiske tilnærmelse til Gud og sjælens mystiske liv, men som endnu afviser at udvide begrebet, således at det også kan inkludere den intellektuelle tilnærmelse til guddommelig identifikation.

De grundprincipper, som mystikeren for tiden anerkender, og som den religiøse forfatter og tænker også er villig til at acceptere, er følelse, sensitivitet over for guddommelig eksistens, anerkendelse af en vision om Gud, der vil være tilstrækkelig til at imødekomme det individuelle behov og således bringe lettelse, fred, forståelse og indsigt om en ydre og indre guddommelighed samt menneskets relation til en eller anden udefra kommende faktor, kaldet *Gud*, selvet eller Kristus. Denne holdning er altid præget af en fornemmelse af dualitet; den fører til, at forening opnås - en forening, som den ægteskabelige forbindelse stadig er det bedste symbol og billede på, hvilket mystikernes skrifter fra alle tider og af alle nationaliteter kan bevidne, og som fortløbende bevarer bevidstheden om de to identiteter.

Det okkulte livs grundprincipper har (med rette) været viden, den mentale tilnærmelse til spørgsmålet guddommelighed, erkendelsen af guddommelig immanens og af den kendsgerning, at »som Han er, således er vi«. Der er imidlertid ingen fornemmelse af dualitet. Målet er at opnå en sådan forstået og påskønnet identifikation, at mennesket bliver, hvad han er - en gud og, til sidst, Gud manifesteret. Dette er ikke det samme som den mystiske forening.

Og dog er hele emnet mystisk og i grunden subjektivt. Den tid må komme, hvor mystikeren vil påskønne og følge hovedets

vej, og ikke kun hjertets vej. Han vil lære og erkende, at han må blive fri for sin følelse af den elskede i den viden om, at han og den elskede er ét, og at visionen må og vil forsvinde, når han transcenderer den (bemærk denne sætning) ved de vigtigste processer af *identifikation gennem indvielse*.

Okkultisten på sin side må lære, forstående og fuldstændigt bevidst, at inkludere den mystiske erfaring som en rekapitulerende øvelse, før han transcenderer den og går videre til en syntese og en inklusivitet, som den mystiske tilnærmelse blot er begyndelsen til, og som mystikeren forbliver uvidende om.

Mystikeren er for tilbøjelig til at føle, at okkultisten overvurderer kundskabens vej, og siger gang på gang rapmundet, at tænkningen er virkelighedens drabsmand, og at intellektet intet kan give ham. Okkultisten er ligeledes tilbøjelig til at se ned på den mystiske vej og betragte den mystiske metode som »den, der ligger langt bag ham«. Men, begge må lære at betræde visdommens vej. Mystikeren må og vil uundgåeligt blive en okkultist, og det uanset om han ynder processen eller ej. Han kan i det lange løb ikke undvige, men okkultisten er ikke en sand okkultist, før han *genvinder* den mystiske erfaring og omdanner den til syntesens udtryk. Bemærk de ord, jeg anvender i dette sidste afsnit, for de tjener til at belyse mit emne, mens jeg i denne del af afhandlingen anvender ordene »mystiker og mystisk« for at beskrive det intelligente, yderst mentalt polariserede menneske og hans udvikling på discipelskabets vej.

Når man behandler de problemer og sygdomme, hos mystikere, som har nået det udviklingstrin, hvor de gennemfører en af de store kraftoverføringer, bør det fremhæves, at der i de tidlige stadier kan forløbe ret lang tid mellem det første forsøg på at omdanne og overføre energierne og det specielle liv, hvor energierne slutteligt samles og »løftes op«, som det sædvanligvis udtrykkes esoterisk og rent teknisk.

Det er på dette tidspunkt for fokuseret aktivitet (i stedet for de tidligere bestræbelser - instabil og rykvis), at der indtræder en udtalt krise i mystikerens liv.

Gang på gang stilles spørgsmålet: Hvorfor findes der ofte så megen sygdom, nervøse forstyrrelser og forskellige sygelige tilstande hos jordens gudfrygtige og blandt dem, som klart er orienteret hen imod lyset? Svaret er, at den belastning, det fysiske vehikel udsættes for under kraftoverføringen sædvanligvis er urimelig stor og derfor skaber disse uønskede tilstande. Disse forstærkes ofte af de tåbelige ting, aspiranten foretager sig, når han søger at få kontrol over sit fysiske legeme. Det er imidlertid meget bedre, at de uønskede resultater udvirker sig i det fysiske legeme end i astral- eller mentallegemet. Dette erkendes sjældent, og følgelig betones den forestilling, at sygdom og svagelighed er tegn på fejl, svigtende evne og såkaldt synd hos den enkelte. Naturligvis kan der være tale om alt dette, men hvor det gælder den sande aspirant, der bestræber sig på at disciplinere og få kontrol over sit liv, er der overhovedet ikke tale om de nævnte årsager. De er et uundgåeligt resultat af et sammenstød af kræfter - de fra de vækkede energier, der er ved at løftes, og de fra centret, som de vækkede energier løftes ind i. Dette sammenstød forårsager spænding, fysisk ubehag og (som vi har set) mange forskellige pinagtige forstyrrelser.

Den i vor tid udbredte sygelighed og svagelighed er forårsaget af en masseoverføring, som foregår uafbrudt i menneskeheden. Gennem denne overføring bringes solar plexus centret i unormal aktivitet, og derved frigøres alle slags astrale kræfter i menneskets bevidsthed - frygt, fejlagtigt begær og mange af de emotionelle egenskaber, der tilføjer menneskene så megen lidelse. Forløbet er følgende: Bevidstheden registrerer allerførst disse astrale indtryk, formulerer dem derefter til tankeformer, og - eftersom energi følger tanke - oprettes en ond cirkel, der involverer det fysiske

legeme. I den forstyrrelse, der fremkaldes som følge af de nævnte kolliderende kræfter

- a. der nedefra stiger opad til solar plexus,
- b. strømmer ind i solar plexus fra det astrale plan,
- c. reagerer på den magnetisk tiltrækkende kraft i de højere centre,

bliver menneskets indre liv en malstrøm af modstridende energier med katastrofale virkninger på tarmområdet, på leveren og de andre organer under mellemgulvet. Mystikeren lider, som bekendt, ofte af dårlig fordøjelse, og årsagen er ikke altid forkerte kostvaner eller fysiske vaner. I mange tilfælde er overføringsprocesserne årsagen.

En af de vanskeligheder, der også bidrager til at øge belastningen, er den almindelige mystikers manglende evne til tankemæssigt at abstrahere fra den fysiske tilstand. Energien følger uundgåeligt tanken, og hvor der er et medtaget område, *der* synes sindet at samle hele opmærksomheden, med det resultat, at situationen garanteret ikke forbedres, men stadigt forværres. Den bedste mentale regel for alle mystikere bør være at holde sindet definitivt hævet over og borte fra den region, hvor overføringen finder sted, undtagen i de tilfælde, hvor der anvendes esoteriske metoder for at fremskynde og lette de opløftende processer. Da kan mystikeren (med korrekt vejledning og kendskab til reglerne) arbejde med det center i rygsøjlen, det drejer sig om. Denne akademiske fremgangsmåde vil jeg forsøge at angive i en senere instruktion, men først og fremmest ønsker jeg at behandle mystikerens psykiske problemer, idet både de psykiske og fysiske vanskeligheder har samme grundlæggende årsag og kan imødegås og kontrolleres ved samme korrekte, okkulte og psykologiske viden.

De sygdomme, vi beskæftiger os med, er således en følge af

et stort antal årsager, og det vil være til hjælp, når jeg opregner dem her og minder jer om, at centrene op langs rygsøjlen og i hovedet styrer bestemte områder i legemet. Disse områder påvirkes og beherskes af centrene, og det er også i disse områder, at tegn på svaghederne må søges.

Generelt kan sygdommene inddeles i fem hovedkategorier, og vi er endnu kun optaget af den sidste kategori. De fem grupper af sygdomme er:

1. Nedarvede sygdomme:
 - a. Som er iboende selve planeten og har en bestemt virkning på menneskeheden gennem kontakt med jorden og vandet.
 - b. Som blev udviklet af forgangne tider i menneskeheden selv og ført videre fra generation til generation.
 - c. Som er karakteristisk for en speciel familie og er arvet af et medlem af denne familie som en del af hans valgte karma. Sjæle kommer ind i visse familier på grund af denne mulighed.

2. Sygdomme, der fremkaldes som følge af tilbøjeligheder hos mennesket selv. Disse tilbøjeligheder styres af hans astrologiske tegn - enten soltegn eller det opstigende tegn. Emnet vil blive behandlet senere.
3. Smitsomme sygdomme (epidemiske eller endemiske), der har gruppeoprindelse, og som inddrager mennesket som en del af hans gruppekarma, men som meget ofte slet ingen forbindelse har med hans personlige karma.
4. Erhvervede sygdomme og ulykker, som er et resultat af ufornuftig handling eller uforstandige vaner i dette liv, og som afgjort betinger menneskets fremtidige karma. I

forbindelse med ulykker kan der her gøres opmærksom på et interessant punkt. Ulykker forårsages ofte af noget, der kunne betragtes som »kraftekspllosioner«. De fremkaldes af et menneske eller en gruppe mennesker på grund af had, jalousi eller hævnlyst, og disse kvaliteter virker tilbage på eller »vender tilbage« til det individuelle liv som en boomerang.

5. Mystikerens sygdomme, som vi nu beskæftiger os med. Alment set forårsages de gennem den energi, der fra et vækket og aktivt, lavere center overføres til et højere. Dette sker over tre stadier, og hvert af dem medfører deres egne psykologiske problemer:
 - a. Det stadium, hvor det lavere centers energi bliver yderst aktiv, *inden* den løftes opad. Det frembringer overaktivitet i organerne i det fysiske område, der styres af centret, med kongestion, betændelse og sædvanligvis sygdom til følge.
 - b. Det stadium, hvor »opløftelsens processer« finder sted, som bevirker en intens aktivitet i det højere center og aftagende aktivitet i det lavere. Der opstår en instabil mellempriode, hvor kræfterne svinger tilbage og frem mellem de to centre, hvilket forklarer mystikerens omskiftelige liv i de tidlige stadier af hans udvikling. Dette er især tilfældet i forbindelse med solar plexus. Energien afvises først af det højere center og reabsorberes i det lavere, blot for atter og atter at løftes, indtil det højere center kan absorbere og omdanne den.
 - c. Det stadium, hvor energien definitivt løftes op til det højere center. Dette medfører en vanskelig periode med tilpasning og spænding, som igen forårsager fysiske problemer, denne gang i det område, der styres af det højere center.

Når for eksempel sakralenergien løftes til solar plexus, opstår, som allerede nævnt, mange lidelser i tarmområdet. Når energien fra de mindre centre, der findes under mellemgulvet (men ikke langs rygsøjlen), løftes op til solar plexus centret, opstår der ofte besvær med galdeblære og nyrer. Okkult set indebærer enhver opløftende proces eller »opstigning« automatisk *død*. Denne død påvirker atomerne i de implicerede organer og er forstadiet til sygelighed, sygdom og opløsning, fordi *død er intet andet end opløsning og fjernelse af energi*. Når man forstår videnskaben om overføring af energi fra et lavere center til et højere, vil der blive kastet lys over hele dødsproblemet, og den sande videnskab om døden vil blive skabt, og menneskeslægten vil blive befriet for frygt.

De studerende ville gøre klogt i her at stoppe op et øjeblik og nøje overveje følgende punkter:

1. Hvilke områder der styres af de fem centre langs rygsøjlen og af de to centre i hovedet.
2. De tre store overføringspunkter: solar plexus, strubecentret og ajnacentret i hovedet. Hjertecentret og det højeste center i hovedet som overføringspunkter vedrører kun den indviede.
3. Den ustabile og omskiftelige tilstand, der opstår ved opvågningen, overføringen og ved fokuseringen af energien i det højere center. Disse tre hovedaktiviteter betinges af følgende mellemliggende stadier:
 - a. Det lavere centers aktive udstråling.
 - b. Det lavere centers modtagelighed over for det højere centers magnetiske tiltrækning.
 - c. Det efterfølgende vekselspil mellem det højere og det lavere center, i første omgang betinget af en rytmisk frastødning og tiltrækning. Dette er en genspejling af dualiteterne i et menneskes livsforløb.
 - d. Den påfølgende koncentration af den lavere energi i det

højere center.

- e. De højere fokuseringspunkter for energi og deres rytmiske samspil styrer derefter det lavere center eller de lavere centre.

Imellem alle disse forskellige stadier opstår der »krisepunkter« af større eller mindre betydning. Den intense indre aktivitet, som hele tiden foregår i menneskehedens subjektive liv, frembringer gode såvel som dårlige virkninger og psykologiske såvel som fysiologiske reaktioner. I dag er masseoverføringen af kræfter fra sakralcentret til solar plexus årsag til mange af menneskehedens moderne og fysiske svagheder. Som følge af den langsomme overflytning af sakralkraften til solar plexus i hele menneskeheden opstår der en tilstand, der undertiden kaldes »raceselv mord«, og som nødvendiggør en indsats fra mange regeringer for at modvirke det hurtigt faldende fødselstal i deres lande.

Ovennævnte opsummering af den tredobbelte aktivitet, der hele tiden foregår i det menneskelige legeme, giver en opfattelse af den spænding, det enkelte menneske lever under, og kan således forklare meget af det ubehag og de sygdomme, der findes i de områder af det menneskelige legeme, der kontrolleres og styres af et specielt center. Til de givne oplysninger vil jeg gerne føje følgende punkter:

1. *Sakralcentrets* intense aktivitet vil ofte forårsage sygdomme og fysiologiske abnormiteter, der er forbundet med forplantningsorganerne (både mandlige og kvindelige). Der er tale om to slags problemer:
 - a. De, som menneskeheden i almindelighed er disponeret for, og som er velkendt af læger, kirurger og psykologer.
 - b. De, der er en følge af overstimulering på grund af mystikerens fremgangsrige bestræbelser på at føre energi ind fra de højere centre og fra kilder, der er uden

for det menneskelige legeme.

2. Ved alle overføringer vil den fremkaldte intense aktivitet forårsage alle slags spændinger og reaktioner, der medfører kongestioner, betændelser og sygdomme i de vitaliserede organer. Dette gælder i dag især i forbindelse med sakralcentret og solar plexus centret. Kirtlerne i underlivet - større og mindre, endokrine og lymfatiske - påvirkes kraftigt og udgør, gennem deres overfølsomhed eller deres »utilstrækkelighed som følge af abstraktion« (som det kaldes esoterisk) en kilde til besvær.
3. *Solar plexus centrets* aktivitet i denne tid, der er et resultat af overføringen, fremkalder den unormale spænding, der kendetegner menneskeracen. Denne spænding styrer hos gennemsnitsmennesket fordøjelsessystemet og det, der står i forbindelse med dette, både over og under mellemgulvet. Hos det fremskredne menneske fremkalder aktiviteten i de højere centre en spænding, der udtalt påvirker hjertet og vagusnerven. Det bør bemærkes, at mange af de sygdomme, der er uløseligt forbundet med racens form og derfor, som planetariske sygdomme, har prædisponeret mennesket, aktiveres som følge af stimuleringen af solar plexus. Efterhånden som menneskeheden bliver mindre astral i sin bevidsthed, og solar plexus derved bliver mindre aktiv og mindre dominerende, vil disse former for besvær forsvinde. Når hjertecentret og de højere centre overtager herredømmet, vil sådanne sygdomme som cancer, tuberkulose og de forskellige syfilitiske sygdomme, som beror på sakralcentrets ældgamle aktivitet, gradvis dø ud.
4. *Hjertecentrets* aktivitet er, når det
 - a. magnetisk tiltrækker energierne fra solar plexus,
 - b. inddrages i et gensidigt samspil med solar plexus,

en rig kilde til nervøse lidelser hos mystikeren og den

fremskredne aspirant. Hjertecentret påvirker kraftigt vagusnerven og det autonome nervesystem med alt, hvad dette indebærer, og i dag er vi lige begyndt at kunne forstå disse vanskeligheder og at befatte os med dem. Der vil komme klarhed, når engang forudsætningen for centrenes eksistens og deres vekselvirkende samspils tre aktivitetsfaser accepteres - omend blot som en mulig hypotese. Den kun lidet forståede thymuskirtel indeholder nøglen til meget, som vedrører vagusnervens aktivitet og styring - en kendsgerning, som endnu ikke erkendes alment. Senere vil lægevidenskaben udarbejde en nøje kontrolleret proces med henblik på at stimulere thymuskirtlen og dens sekretion, hvilket vil medføre en bedre funktion af nervesystemet og vagusnerven, der styrer det. I øjeblikket kan jeg kun antyde mulighederne, fordi den grundlæggende forudsætning for, at kraftcentrene eksisterer, endnu ikke er anerkendt. Det er imidlertid interessant at lægge mærke til, at solar plexus anerkendes (som et stort nervecenter), og det skyldes den kendsgerning, at den største del af menneskeheden i vor tid er ved at overføre kraft til dette center. For masserne er solar plexus den vigtigste modtager af kræfter, fra såvel under som over mellemgulvet og fra omgivelserne.

5. *Strubecentrets* aktivitet tager stadig til i vor tid, og det skyldes den skabende aktivitet og en opfindsom genialitet (der medfører den højere stimulering) samt de idealistiske forestillinger hos verdens intelligentsia. Denne aktivitet er fysiologisk ansvarlig for mange af de sygdomme, der optræder i åndedrætsorganerne. Der føres energi til struben, men da den ikke anvendes i tilstrækkelig grad, er følgen blokeringer og andre konsekvenser. Mærkeligt nok er mange af de problemer, der er forbundet med hele åndedrætsmekanismen, relateret *til gruppeforhold*. Disse vil jeg senere omtale. I vor tid har koncentrationen af energi

alvorlige virkninger på den styrende kirtel, skjoldbruskkirtlen. Disse virkninger forstyrrer balancen i det fysiske legeme og indbefatter også biskjoldbruskkirtlerne. Legemets stofskifte bringes ud af ligevægt, og det medfører andre vanskeligheder. Menneskeslægtens udvikling skrider så hurtigt frem, at dette center snart vil konkurrere med solar plexus centret om positionen som det vigtigste center og største udvekslingssted i det menneskelige legeme. Jeg vil anbefale jer indgående at overveje denne fremstilling, da den er til stor opmuntring. Ikke desto mindre antyder den mange fysiologiske forandringer, mange problemer og frem for alt mange psykologiske vanskeligheder.

6. *Ajnacentrets* aktivitet vil øges meget i løbet af det kommende århundrede og vil medføre sine specielle problemer. Den nære forbindelse med hypofysen og det tiltagende samspil mellem

- a. ajnacentret og hypofysen,
- b. centret ved issen (der inddrager pinealkirtlen) og ajnacentret,

vil skabe alvorlige problemer i forbindelse med hjernen og øjnene. Ajnacentret fokuserer energien fra de fem centre op langs rygsøjlen og er sæde for personlighedskraft. Legemets organer påvirkes svarende til denne krafts anvendelse og til den retning, der gives kraften, som sendes gennem legemet af den fokuserede, integrerede personlighed. Solar plexus kan stimuleres fra ajnacentret med katastrofale virkninger; hjertecentret kan drages ind i en særdeles stærk aktivitet ved den påtvungne personlighedskraft, og centrets energi kan afledes nedad på en selvisk fokuseret måde; solar plexus kan blive så overvitaliseret, at alle personlighedens kræfter rettes nedad

og benyttes til rent selviske og separatistiske formål, hvorved der skabes en magtfuld personlighed, men samtidig udelukkes midlertidigt menneskets åndelige liv. Når denne midlertidige udelukkelse finder sted, drives alle legemlige kræfter, der var blevet »løftet op«, nedad igen, og mennesket bringes i forbindelse med den store masse, som virker gennem de lavere centre; dette er medvirkende til en usædvanlig personlighedssucces. Det er interessant at iagttage, at de energier, der er koncentreret i ajnacentret, derved drages ned til solar plexus eller sakralcentret, sjældent til hjertecentret. Hjertecentret har sin ganske særlige evne til at fremkalde det, der kaldes »okkult isolation«, fordi det er sæde for livsprincippet. Strubecentret stimuleres i dette tilfælde, men sjældent i den grad, at der opstår problemer. Mennesket er en magtfuld, skabende tænker, selvisk polariseret og med en emotionel solar plexus kontakt med masserne. Han har ligeledes ofte et stærkt seksualkompleks på den ene eller anden måde.

7. *Hovedcentrets* aktivitet er endnu kun lidet kendt, og der er ikke så meget nyttigt, jeg kan sige herom, da man ville tro, jeg ikke talte sandt. Dette center er den centrale faktor i det menneskelige liv, men fokuseringen af de lavere og højere legemlige kræfter er endnu ikke lokaliseret dér. Ud over at forårsage højt blodtryk (der i dag er så almindeligt blandt verdens mere avancerede mennesker) og visse former for hjernelidelser samt nervøse forstyrrelser, ses dets kraft for det meste i de udpræget psykologiske virkninger. Disse virkninger vil jeg beskæftige mig med, efterhånden som vi studerer de psykiske kræfters udvikling og udviklingen af den mystiske vision samt åbenbaringen af lys og af kraft. Hovedcentret styrer pinealkirtlen og følgelig visse områder i hjernen. Indirekte påvirkes også vagusnerven. Bevidsthed og liv, sensitivitet og målsætning er de store energier, der kommer til udtryk gennem dette center, for bevidsthed er en

form for energi, og liv er selve energien.

b. Udvikling af de psykiske kræfter eller evner

Mange kræfter er ansvarlige for opvækkelsen af centrene. Den vigtigste er selve evolutionskraften samt den nedarvede eller iboende fremadgående indre trang hen imod større inklusivitet, der altid er til stede i det enkelte individ. Dette sekundære aspekt af det evolutionære princip er vi nødt til at behandle udførligt. Vi har alt for længe været optaget af at udvikle naturens forside for at gøre denne mere sensitiv over for omgivelserne og på den måde opbygge en mekanisme, der stadigt forbedres. Men det, der må betones, er den dobbelte idé (måske skulle jeg sige *kendsgerning*, for det er det) om udviklingen af en voksende evne til at inkludere og kendsgerningen om eksistensen af den ene indre faktor, selvet, der tilvejebringer denne stadige udvikling. Fra den okkult studerendes standpunkt ligger der tre ideer bag denne overbevisning:

1. Kendsgerningen om den iboende, entiteten i formen, som ser til, hvorledes livet udfolder sig, som udvikler bevidst viden om omgivelserne, og som bliver inklusiv - og når til sidst syntesen.
2. Kendsgerningen om den iboende evne (der findes i alle livsformer i alle naturrigger) til at gøre fremskridt hen imod den nævnte større inklusivitet, og at fortsætte denne udviklingsproces fra naturrige til naturrige.
3. Den kendsgerning, at menneskeheden udgør et centralt punkt, hvorfra denne inklusivitet *bevidst* kan udvikles. Hidtil har udviklingen været naturlig, normal og en del af den evolutionære, indre tilskyndelse. Det er den stadig, men processen kan fremskyndes (og det sker ofte), når

mennesket kan kontrollere sine mentale processer og (som den bevidst iboende) begynder at arbejde hen imod de udvalgte mål.

Jeg har ønsket at belyse disse punkter tilstrækkeligt, fordi de så afgjort har at gøre med vort emne om det moderne menneskes psykiske vanskeligheder. Disse vanskeligheder er hastigt voksende og forårsager megen uro hos dem, som tror, at udviklingen af de lavere psykiske evner er en hindring for virkelig åndelig udvikling. Visse mystikere betragter imidlertid disse evner som tegn på guddommelig nåde og som garanti for det virkelige i deres stræben. Andre betragter dem som et sikkert tegn på unåde. Det forekommer mig derfor, at en analyse af disse kræfter, deres korrekte placering på udviklingsvej og en forståelse af forskellen mellem de højere og lavere evner vil være meget værdifuld og vil sætte fremtidens studerende i stand til at gå til værks med større sikkerhed og viden. De vil således kunne være mere sikre med hensyn til nøjagtigheden af de kontakter, de bliver bevidste om, og de måder, hvorved disse kontakter kan søges og opnås.

Det vigtigste begreb, jeg ønsker, at I skal holde i tankerne er udvikling af *inklusivitet*. Inklusivitet er et fremherskende kendetegn for sjælen eller selvet, det være sig menneskets sjæl, den kosmiske Kristi sensitive natur eller anima mundi, verdenssjælen. Denne inklusivitet leder til syntese. Den ses allerede til en vis grad fuldført i mennesket, fordi mennesket i sit væsen inkluderer alt, hvad der er vundet under svundne evolutionære cykler (i andre naturriger og i tidligere menneskelige cykler) samt muligheden for større fremtidig inklusivitet. Mennesket er makrokosmos for mikrokosmos; de andre naturrigers fortjenester og specielle egenskaber tilhører mennesket, idet han har omdannet dem til evner i bevidstheden.

Han er imidlertid omsluttet og en del af et endnu større makrokosmos, og denne større helhed må han mere og mere erkende. Lad dette ord *inklusivitet* styre jeres tænkning, når I læser disse oplysninger, som jeg giver jer om de psykiske kræfter og deres virkning.

Det næste begreb, jeg vil gøre jer opmærksom på, er, at mennesket besidder evnen til at være inklusiv i mange retninger, nøjagtig som en linje kan trækkes fra midtpunktet i en cirkel til ethvert punkt i periferien. I må huske, at mennesket under en stor del af sin udvikling og under den vigtigste del af sin menneskelige erfaring forbliver en dramatisk aktør, der indtager pladsen midt på scenen og i sine egne øjne spiller hovedrollen; han er altid bevidst om, at han agerer og om reaktionerne derpå. Da mennesket var kun lidt mere end et dyr, da han befandt sig på det stadium, som vi tidligere har kaldt den lemuriske bevidsthed og den tidlige atlantiske bevidsthed, levede han uden at tænke; livet åbnede sig som et panorama for hans øjne; han identificerede sig med de skildrede episoder og kendte ikke forskel på sig selv og det, han syntes at være i det billede, der udfoldede sig. Han var ganske enkelt tilskuer, spillede sin lille rolle, spiste, forplantede sig, reagerede på fornøjelse og på smerte, og sjældent, om overhovedet, tænkte eller reflekterede han.

Derefter følger den periode, vi alle kender, hvor mennesket bliver det dramatiske midtpunkt i sit univers. Han lever, elsker, planlægger, handler, er bevidst om sine tilhørere og sine omgivelser og viser efter bedste evne de senere atlantiske og nuværende ariske kendetegn. Han er intelligent, bevidst om sin kraft og om nogle af sine evner. Han er en fungerende personlighed, og (eftersom den mentale evne styrer eller begynder at styre) begynder de lavere dyriske kræfter og den atlantiske psykisme, der har kendetegnet ham, at tone bort. Han mister disse lavere evner og har endnu ikke udviklet nogle højere. Følgen er den reaktion, der i dag opleves på evner som

clairvoyance, clairaudience osv., som verdens intelligentsia helt og holdent fordømmer som bedrag.

Derefter indtræder det mystiske stadium, hvor det fremskredne menneske, aspiranten og disciplen bliver klar over, at der findes endnu et naturrige at erobre, gudsriget, med dets eget liv og dets egne fænomener; han registrerer, at der eksisterer andre kræfter, som han kan udvikle og anvende, om han ønsker det og er villig til at betale prisen; han bliver bevidst om en anden og større tilværelsessfære, som han kan inkludere i sin egen bevidsthed, hvis han er indforstået med at lade den erobre sig.

Deraf kan sluttes, at der findes to typer evner latent i menneskets udrustning - den lavere, som kan fremkaldes på ny, hvis han skønner det ønskeligt, mens den anden og højere kan udvikles. Disse to typer evner er:

1. De ældgamle kræfter og evner, som menneskeheden udviklede og ejede i forgangne tider, og som han trængte i baggrunden af sin bevidsthed og ned under sin nuværende bevidsthedstærskel for at kunne udvikle sin tænkning og på den måde selv blive en erobrere og en personlighed.
2. De højere kræfter og evner, der er den bevidste sjæls privilegium. Det er de større evner, som Kristus refererede til, da han lovede sine disciple, at de en dag skulle gøre endnu større gerninger, end han havde gjort.

Imidlertid bør det erindres, at alle psykiske evner er den ene sjæls kræfter, evner og færdigheder, men at nogle af dem, i tid og rum, er udtryk for den dyriske bevidsthed eller dyresjælen, nogle udtryk for den menneskelige sjæl og nogle for den guddommelige sjæl.

Følgende tabel over de psykiske evner, som udvikles og i bevidstheden forener tre naturriger, vil kunne være til nytte her, hvis de forbindelser studeres, der bliver følgen:

<i>Dyrisk</i>	<i>Menneskelig</i>	<i>Guddommelig</i>
1. <i>De fire vigtigste instinkter</i>	<i>De fem vigtigste instinkter</i>	<i>De fem transmuterede instinkter</i>
a. Selvopholdelse.	Kreativ selvopholdelse.	Udødelighed
b.	Kønsdrift.	Seksualinstinkt.
Men-.	Tiltrækning	
	neskelig kærlighed	
c. Flokinstinkt.	Selskabelighed.	Gruppebevidsthed
d.	Nysgerrighed.	V i d e b e g æ r .
Analyse.	Evolutionær trang	
	samt	
	Selvhævdelse.	<i>Selv-kontrol</i>
2. <i>De fem sanser</i>	<i>De fem sanser</i>	<i>De fem sanser</i>
a. Berøring.	Følelse. Kontakt.	Forståelse
b.	Hørelse.	Hørelse. Lyd
. Respons på ordet		
c. Syn.	Synsevne. Perspektiv..	Den mystiske

vision		
d.	Smag (uudviklet).	Smag. Skelneevne
. Intuition		
e. Lugt (højt udviklet). dømmekraft	Lugt. Emotional.	Å n d e l i g
	idealisme	
3. <i>Lavere psykiske evner</i>		<i>Menneskelige modsva-Højere psykiske evner</i>
	<i>righeder</i>	
a. Clairvoyance. vision	Udvidelse gennem.	Den mystiske
	vision	
b.	Clairaudience.	Udvidelse gennem
. Telepati. Inspiration		
	hørelse	
c. Mediumisme.	Samkvem. Tale.	Formidling
d.	Materialisation.	Opfindsomhed
. Skabende virke		
e. Forudanelse.	Fremsyn. Planlægning.	Forudseenhed
f. Helbredelse gennem	Helbredelse gennem.	H e l b r e d e l s e
	dyrisk magnetisme videnskab	åndelig magi

Uddrag af *A Treatise on Cosmic Fire*, side 188-196.

Uddrag nr. 1:

MIKROKOSMISK SANSE-EVOLUTION

<i>Plan</i>	<i>Underplan</i>
Fysisk.... 1. 5..... 2. første æteriske 3. 4. underatomisk 5.	H ø r e l s e gasformig Berøring, følelse4. Syn. . 3.overæterisk Smag. 2 . Lugt. 1.atomisk
Astral.... 1. 5. 2. 3. 4. 5. . 1.	C l a i r a u d i e n c e Psykometri4. Clairvoyance3. Fantasi2. Emotionel idealisme }
Mental. . . 1. 7. 2. psykometri..... 6. 3. . 5. 4. 5. . 3.	Højere clairaudience } P l a n e t a r i s k Højere clairvoyance <i>Form</i> Skelnevne4. Åndelig dømmekraft Respons på gruppevibration. 2. <i>Formløs</i> Åndelig telepati. 1.

Buddhisk.	1.	F o r s t å e l s e
.....	7.	
	2.	Helbredelse6.
	3.	Guddommelig vision
	. 5.	
	4.	Intuition4.
	5.	Idealisme3.
Atmisk...	1.	S a l i g h e d
.....	7.	
	2.	Aktiv tjeneste6.
	3.	Indsigt5.
	4.	Fuldkommenhed4.
	5.	Alvidenhed3.

Som det vil ses, har vi ikke opregnet de to abstraktionsplan på det atmiske og det buddhiske plan, og grunden er, at de repræsenterer en grad af indsigt, der kun besiddes af indviede, af en højere grad end adeptens, og som er ufattelig for den menneskelige enhed under udvikling, for hvem denne afhandling er skrevet.

Her kan vi, for klarhedens skyld, og ved at benytte den ovenstående tabel som basis, opregne de fem forskellige aspekter på de fem plan, således at modsvarighederne tydeligt træder frem.

a. Den første sans. Hørelse

1. Fysisk hørelse
2. Clairaudience
3. Højere clairaudience
4. Forståelse (af fire lyde)
5. Salighed

b. Den anden sans. Berøring eller følelse

1. Fysisk berøring
 2. Psykometri
 3. Planetarisk psykometri
 4. Helbredelse
 5. Aktiv tjeneste
- c. Den tredje sans. Syn
1. Fysisk syn
 2. Clairvoyance
 3. Højere clairvoyance
 4. Guddommelig vision
 5. Indsigt
- d. Den fjerde sans. Smag
1. Fysisk smag
 2. Fantasi
 3. Skelneevne
 4. Intuition
 5. Fuldkommenhed
- e. Den femte sans. Lugt
1. Fysisk lugt
 2. Emotionel idealisme
 3. Åndelig dømmekraft
 4. Idealisme
 5. Alvidenhed

Uddrag nr. 2:

Hørelse giver mennesket en forestilling om relativ retning og sætter ham i stand til at bestemme sin plads i systemet og at lokalisere sig.

Følelse giver ham en forestilling om relativ kvantitet og sætter ham i stand til at bestemme sit eget relative værd i forhold til andre legemer uden for ham selv.

Syn giver ham en forestilling om proportion og sætter ham i stand til at afpasse sine bevægelser efter andres bevægelser.

Smag giver ham en forestilling om værdi og sætter ham i stand til at bestemme, hvad der forekommer ham bedst.

Lugt giver ham en forestilling om iboende kvalitet og sætter ham i stand til at finde det, der tiltaler ham, fordi det er af samme kvalitet eller væsen som han selv.

For alle disse forklaringer er det nødvendigt at erindre, *at sansernes formål er at åbenbare ikke-selvet og på den måde sætte selvet i stand til at skelne mellem det virkelige og det uvirkelige.*

Uddrag nr. 3:

Disse tre vigtigste sanser (hvis jeg kan kalde dem det), har hver en tydelig forbindelse med en af de tre Logoi:

Hørelse, opfattelse af det firfoldige ord, materiens aktivitet, den tredje Logos.

Berøring, opfattelse af den syvfoldige formopbygger, samlingen af former, deres tilnærmelse og indbyrdes forbindelse, den anden Logos. Loven om tiltrækning mellem selvet og ikke-selvet begynder at virke.

Syn, opfattelse af helheden, altings syntese, erkendelsen af den Ene i de mange, den første Logos. Loven om syntese virker mellem alle former, som selvet indtager, og hele manifestationens væsentlige enhed erkendes ved hjælp af synet.

Uddrag nr. 4:

Hørelse. . . Salighed. Denne virkeliggøres gennem
ik ke-selvet.

Følelse. . . Tjeneste.	Selvets samlede arbejde for ikke-selvet.
Syn. Indsigt.	Erkendelse af den nødvendige triplicitet i manifestation eller selvets og ikke-selvets reflekshandling.
Smag. Fuldkommengørelse.	E v o l u t i o n e n fuldkommengøres ved anvendelse af ikke- selvet og indsigt om dets tilstrækkelighed.
Lugt. Fuldent viden.	Manas-princippet med sin skel n e n d e a k t i v i t e t fuldkommengør den indbyrdes forbindelse mellem selvet og ikke- selvet.

Et omhyggeligt studium af førnævnte vil for den fordomsfri studerende afsløre to vigtige punkter, som han gør vel i at overveje:

1. At den instinktive natur, efterhånden som den udvikles i de tre naturriger (det dyriske, det menneskelige og det guddommelige), i virkeligheden er det, der trin for trin udvikles til det, vi kalder bevidsthed; det er en gradvis udvidelse af evnen til at blive bevidst om omgivelserne, hvad end disse omgivelser måtte være. Dyrets flokinstinkt er for eksempel den begyndende udvikling af det, der senere af intellektet opfattes som gruppebevidsthed. Den højere udvikling bringes i stand ved at anvende intellektet og ved at ændre den motiverende kraft. Den samme idé kan spores i forbindelse med alle instinkter.
2. At de lavere psykiske evner, iboende dyrenaturen i ethvert tilfælde er de embryoniske tegn på sjælsevner. Når engang

denne tanke er opfattet, vil skeptikerens og tvivlerens indstilling ændres, og mennesket vil (ved at studere disse lavere evner) erkende, at kræfterne, om de forstås og udnyttes rigtigt, kan blive direkte veje til at nærme sig visse eksistenstilstande, men at de er underordnede og ikke erstatninger for de højere evner.

Jeg vil gerne give jer to andre punkter til overvejelse:

For det første, at den mand eller kvinde, der giver udtryk for og er interesseret i disse lavere evner (der i den orientalske filosofi kaldes de lavere siddhis), viser virkelige evner. Der er imidlertid ikke tale om de højest mulige evner, ej heller om evner, som menneskeheden er udset til at give udtryk for, med mindre mennesket befinder sig på det laveste udviklingstrin og således er nært forbundet med dyreriget, eller han befinder sig på det højeste trin, hvor de højere evner automatisk indbefatter de lavere. De lavere psykiske evner er fælles for dyreriget og alle de menneskeracer, der befinder sig på et lavt udviklingstrin.

Dette er en kendsgerning og en påstand, der vækker stor modstand hos vore dages eksponenter for disse evner, både i og uden for spiritualistiske og okkulte bevægelser. Sådanne mennesker er tilbøjelige til at betragte disse evner som tegn på enten en fremskreden åndelig tilstand eller som noget sjældent og enestående, der fremhæver dem, der besidder disse evner, som mere begavede, klogere og bedre egnede til at råde og vejlede andre mennesker, end det almindelige menneske er. Denne holdning bevises af de overmåde store tilhørerskarer, som sådanne mennesker kan samle omkring sig og tale til, og publikums beredvillighed til at lytte til dem og betale penge for det privilegium og den gunst, at få del i oplysningerne og rådgivningen.

For det andet bliver situationen mere vanskelig når evolutionen gør fremskridt, for visse mere eller mindre

fremskredne mennesker *genvinder* disse ældgamle, dyriske tendenser og evner, samtidig med at deres evne til at være inklusiv tager til; deres bevidsthed udvides, således at fortid såvel som fremtid kommer inden for deres bevidsthedsområde. De ved, at de stræber efter noget højere og den mystiske indsigts verden (i modsætning til den psykiske indsigt), og de udlægger en eller anden episode, som de kan have opfattet clairvoyant, som om den hører til dem personligt; de opfatter en clairaudient anvisning eller hændelse som bestemt for dem og en vision af en tankeform af Kristus eller en af mestrene som bevis for en direkte og personlig samtale med disse fremstående ledere. De træder da ind i blændværkets og vildfarelsens verden, som de til sidst med største besvær må frigøre sig for.

Må jeg også henlede jeres opmærksomhed på den kendsgerning, at grænselinjerne mellem disse dyriske, menneskelige og guddommelige bevidsthedstilstande ikke er trukket så skarpt op som i vor tabel. Erkendelsen heraf vil vise jer, hvor kompliceret og vanskeligt vort emne er. Jeg tror at denne kompleksitet udmærket kan belyses, når anvendelsen af ordet *telepati* studeres. Som det generelt anvendes i dag betegner det to evner:

1. En instinktiv registrering af en situation, en kalden, et indtryk, der påvirker solar plexus centret. Denne evne til at modtage indtryk er *ikke* kontrolleret; der er ingen kontrolleret, tilsigtet, mental opfattelse af et styret budskab; der stilles bare ind på en sindstilstand, et forhold eller en situation, der bringes i forbindelse med den, der betragtes som budskabets afsender. I ni tilfælde ud af ti er budskabet tegn på nød; det sendes og frembringer sin virkning, uden at modtageren har mulighed for at undgå at modtage det. Som eksempel kan nævnes en moders opfattelse af, at et elsket barn er i fare.

2. En form for clairvoyance, der sætter mennesket i stand til at se det, der er skjult, som fx det antal symboler på et spillekort, der ligger med oversiden nedad på bordet.

Sand telepati er imidlertid en *direkte* mental kommunikation fra sind til sind, og i en mere avanceret form er det en kommunikation fra sjæl til sjæl, idet sindet senere anvendes til at udforme meddelelsen, for eksempel i tilfælde af inspiration. Det er interessant at notere sig (og belærende med henblik på vort emne), at de lavere kræfter ved sand telepatisk registrering kan løftes op til og anvendes på et højt bevidsthedsniveau. Esoterisk er det velkendt, at:

- a. Nogle mennesker registrerer ganske enkelt i deres sind telepatisk de oplysninger, der kommer fra et andet sind. Registreringen såvel som meddelelsen er ordløs og formløs. Modtageren bare *ved*, og den meddelte viden tager form i bevidstheden uden mellemstadier eller trin. Dette er formløs telepati.
- b. Andre mennesker giver øjeblikkeligt den meddelte viden form, de kan *se* budskabet, ord eller oplysning fremtræde for deres øjne i skreven eller trykt form, som om det var optegnet på et bevægeligt filmlærred, der kan ses inde i hovedet.
- c. Andre vil føre oplysningen ned i en form, ved hvis hjælp de *hører* den.

I de to sidstnævnte tilfælde gør det redelige menneske brug af sine latente lavere evner, løfter dem til så højt et niveau som muligt og underordner dem til mentale formål eller sjælsformål. Forskellen mellem anvendelsen af de clairvoyante eller clairaudiente evner er, at der i dette tilfælde er fuldstændig mental kontrol og forståelse, medens i de øvrige tilfælde de lavere evner anvendes automatisk. De er da ukontrollerede og

optaget af noget, der er uden virkelig betydning, og de forstås overhovedet ikke af den, som anvender dem.

Den første og grundlæggende sans er, som I ved, *følelse*. Det er grunden til, at jeg ikke specielt har indpasset psykometri i min tabel over instinkter, sanser og evner. Psykometri er i det væsentlige evnen til at arbejde med og komme i kontakt med sjælen i den højere gruppering, som enheden i den lavere gruppering stræber efter, og med denne sjæl således kan løfte sig i en hvilken som helst form. Det drejer sig i virkeligheden om »graden« af inklusivitet. Denne grad styrer fx hundens eller et andet husdyrs forhold til mennesket, et menneskes relation til andre mennesker, og en aspirants relation til hans sjæl, hans mester og hans gruppe. Når denne psykometriske inklusivitet rettes hen imod de håndgribelige tings verden - fx mineraler, besiddelser og andre materielle objekter, er vi tilbøjelige til at gøre en magisk forestilling ud af det og tage betaling for at vise denne psykometriske evne. Vi kalder den da videnskaben om psykometri. Ikke desto mindre er det den samme evne, der rettes mod de lavere naturriger, som den der anvendes til at skabe kontakt med de højere. Der er tre grupper mennesker, som enten bevidst eller ubevidst anvender de lavere psykiske evner:

1. De, hvis evolutionsniveau er lavt nok, så det tillader at evnerne anvendes automatisk.
2. De, som fra et tidligere liv - fra atlantisk tid - har medbragt evnen til at se og høre på astrale plan eller til at »arbejde magisk«. Disse evner er naturlige for dem, men er sædvanligvis hverken forstået eller styret af viden, og besidderen bliver i reglen offer for disse evner, eller han udnytter dem.
3. Mystikeren på visionens vej, som (gennem den energi, han bringer ind fra sjælen ved meditation og aspiration) stimulerer solar plexus centret eller strubecentret og åbner på den måde en dør til astralplanet.

I alle de nævnte tilfælde er det astralplanet, der afsløres. Det kan her fastslås, når der ses farve, form og fænomen, som modsvarer eller er en kopi af det, der findes på det fysiske plan, da ses et fænomen, som er astralplanets dublet. Når former materialiseres på det fysiske plan, ses det astrale og det æteriske plans forenede aktivitet. Det drejer sig ikke om fænomener fra mentalplanet eller sjælsplanet. Dette bør altid huskes. Det astrale plan er - i tid og rum og i alt væsentligt - en virkelig eksisterende tilstand og dertil en verden af illusoriske former, skabt af mennesket selv og hans skabende forestillingsevne. En af de vigtigste lektier på discipelskabets vej er at lære at skelne mellem det, der er virkeligt, og det, der er en illusion.

Hvad er det, som et medium ser og hører, når det er i trance eller giver clairvoyance og clairaudience? Der er forskellige muligheder, som jeg kan nævne:

1. En afsløring af »ønskelivet« hos den pågældende person eller gruppe, som mediet henvender sig til. Dette ønskeliv tager form i forhold til de uudtrykte ønskers styrke eller den mentale evne hos personen eller personerne.
2. En opfattelse af de tankeformer eller den tankeform, der findes i auraen hos en person, hos tilhørerskaren eller i cirklen. Disse tankeformer som mediet registrerer, er opbygget over et tidsrum og har relation til en person, der er højt elsket eller måske det modsatte. Tankeformerne er ofte så virkelige, at personen kan genkende dem, når mediet beskriver dem, og mediet kan samtidig ved en telepatisk proces (via solar plexus centret) blive klar over det, den pågældende person ønsker at høre, og som er på linje med den afdødes eller levendes sædvanlige optræden, tænke- og talemåde. Dette forklarer den middelmådige karakter af de almindelige udtalelser og meddelelser ved en seance. Det almindelige menneske, som hyppigt søger en seance, har

sædvanligvis ikke et højt intelligensniveau, med mindre vedkommende er til stede for at studere processen.

3. I nogle få sjældne tilfælde tilskyndes en sjæl på vej tilbage til inkarnation eller umiddelbart efter døden til (af gode og tilstrækkelige grunde) at skabe kontakt med en ven eller slægtning via et medium. Sådanne tilfælde kendes og forudsætter sædvanligvis mere end en gennemsnitlig intelligens hos personen, den kontaktsøgende og mediet. Disse tilfælde er dog undtagelser.
4. En afsløring af mange af astralplanets fænomener for den der arbejder clairvoyant og clairaudient. Disse modsvarer det fysiske plans fænomener og bestemmes af kvaliteten hos den kreds af mennesker, som udgør tilhørerskaren. Dette udlægger mediet for tilhørerne, og sædvanligvis vækker det anerkendelse.

Jeg betvivler ikke oprigtigheden hos de medier, som er født med disse clairvoyante og clairaudiente evner eller alvoren i deres arbejde. Jeg gør blot opmærksom på, at de fænomener, de kontakter er af astral natur, og at enhver, der iagttager en cirkel omkring et medium, ud fra de højere psykiske evner, omkring hver deltager i cirklen vil kunne se en gruppe (selvskabte) astrale former, der afspejler dem, der enten har forladt det fysiske liv, eller dem, som endnu lever, og som til stadighed er i vedkommendes tanker. Ligeledes vil der kunne iagttages en kalejdoskopisk og foranderlig proces af opdukkende og forsvindende former (nogle helt tågede og nogle helt håndgribelige, svarende til tankens kraft), der vedrører deltagerens ønskeliv og tilkendegiver hans hjemlige anliggender, hans virksomhed, eller som er bygget op om hans helbredstilstand. Den sensitive stiller ind på disse former og forbinder dem med de ledsagende tankeformer, og derved frembringes det, som præsenteres i et seancerum eller for et gennemsnitspublikum. Mediet beretter sandt og nøjagtigt, hvad

det ser og hører, og er således oprigtigt og sandfærdigt, men eftersom mediet ikke virkelig er skolet i at tyde endsige i metoden at adskille det illusoriske fra det virkelige, formår det ikke mere end at beskrive de fænomener, det ser, og de ord, det hører.

Når imidlertid en mystiker udnytter de samme kræfter, som det undertiden er tilfældet, kan de fænomener, han ser, og de ord, han hører, være af meget høj kvalitet. Ikke desto mindre er de stadig astrale, idet de drejer sig om hændelser og fænomener, der forekommer på astralplanets højere niveauer. Han kommer i kontakt med menneskeslægtens åndelige eller religiøse ønskeliv, og hans kontakter vil svare til den grundlæggende tendens i hans individuelle aspiration på det pågældende tidspunkt. Er han en seriøs og hengiven kristen, vil han opleve en af Kristi smukke og vitale tankeformer, og i forundring over denne åbenbaring vil hans kærlighed, hans forestillingsevne og alt det bedste i ham blive vakt i tilbedelse og mystik. Følgen bliver nogle af mystikerens inspirerede skrifter og indre oplyste visioner. Er han hindu, kan han opleve en vision af Kærlighedens Herre, Shri Krishna, eller han kan, om han er buddhist, se Lysets Herre, Buddha, i al sin stråleglans. Studerer han okkultisme, eller er han teosof eller rosenkreuzer, kan han som vision se en af mestrene eller hele Hierarkiet af adepter; han kan høre ord, der tales, og vil derfor, hævet over enhver tvivl, føle sig sikker på, at de store specielt har udvalgt ham til en usædvanlig tjeneste. Alligevel har hans bevidsthed aldrig bevæget sig bort fra astralplanet, og hans kontakter har blot været et vidunderligt og inspirerende udtryk for dette plans fænomener, der gennem hans aspiration er blevet frigivet for hans indre syn og hørelse.

Alt dette tilvejebringes gennem overaktivitet af solar plexus centret, som blev stimuleret af den energi, der strømmer ind fra de højder, som han har nået i sin aspirerende meditation. Resultaterne er meget emotionelle i deres art, og de udviklede

reaktioner så vel som den senere ydede tjeneste ligger på emotionelle niveauer. En hel del af dette kan iagttages hos vor tids lærere i mange lande. Disse lærere har været og er sande aspiranter. De er vågnet i bevidstheden på det astrale plans højere niveauer. Der har de set de tankeformer, som menneskeheden har skabt af det åndelige Hierarki eller genspejlingerne på disse niveauer af dette Hierarki (en endnu mere magtfuld gruppe af tankeformer), og de har hørt gentagelser af det, der er blevet sagt og tænkt af verdens aspiranter gennem alle tider - altsammen meget smukt, godt og sandt. De går da i gang med at undervise og forkynde, hvad de således har hørt, set og lært, og ofte gør de megen nytte - på astrale niveauer. Ikke desto mindre forveksler de genspejling med virkelighed, reproduktionen med originalen og det menneskeligt skabte med det guddommeligt skabte.

Glem ikke, at astralplanet er det sted, hvor mennesket skal lære at skelne sandhed fra fejltagelse og det virkelige fra det uvirkelige. Således lærer de vildledte bare den nødvendige lektie. Astralplanets eksistens erkendes mere og mere, og det er godt. Masserne gøres opmærksom på kendsgerningen om det åndelige Hierarki og mestrenes eksistens, omend det sker gennem dem, der forveksler genspejlingen og tankeformen med virkeligheden.

Her kunne der med rette stilles det spørgsmål: Hvorledes kan mystikeren undgå denne fejltagelse og forveksling? Hvordan kan han skelne det virkelige fra det illusoriske? Det er et individuelt problem for enhver mystiker, og der findes ingen dybsindig og videnskabelig regel, der kan tjene til vejledning for hans reaktioner. De eneste regler, jeg kan give, er så enkle, at de, som i denne tid er optaget af at undervise i og meddele det, de har kontaktet astralt, måske ikke ønsker at følge dem. Den indstilling, der vil beskytte mystikeren mod astrale vildfarelser og fejltagelser, er:

1. Opdyrkning af en sand ydmyghedens ånd. Der eksisterer en åndelig arrogance, som dækker sig bag en kappe af underdanighed, og som er meget fremherskende i vor tid. Den forfører folk til at anse sig selv for at være udvalgt af Hierarkiet til at frelse verden; den forleder dem til at betragte sig selv som talerør for mestrene eller for Kristus; den gør dem tilbøjelige til at blive separatistiske i deres holdning over for andre ledere og lærere, og de vægrer sig ved at anerkende de mange aspekter af det ene arbejde og de mange metoder, som Guds tanke har udtænkt for at nå masserne.
2. Afvisning af at acceptere nogen som helst kontakt eller et budskab, som har personlighedstilknytning, eller som skiller modtageren ud og således bidrager til, at et Messias-kompleks udvikles. Jeg holder meget af denne formulering. Den er enkel og koncis, og den giver et dramatisk billede af sindstilstanden og beskriver den selvsikre bevidsthed hos mange, der i vor tid underviser menneskeheden. En virkelig kontakt med Hierarkiet og et sandt ridderslag til tjeneste medfører en overbevisning om at der eksisterer mange tjenere i den ene tjeneste, mange budbringere af det ene budskab, mange, der underviser om de mange aspekter af den ene sandhed, og mange og forskellige veje tilbage til Guds hjerte. Når denne altomfattende åbenbaring ledsager kaldelsen til tjeneste, da er inklusivitetens ånd udviklet, og mennesket kan være sikker på, at han virkelig er kaldet til at samarbejde, og han kan være overbevist om, at hans vision er virkelig.
3. Frihed for emotionel tiltrækning. Den sande discipel og mystiker er altid mentalt polariseret. Hans vision er fri for solar plexus centrets vildledende reaktioner. Hans vision vækker hjertecentret og fremkalder respons fra hans personlighedsenergi (fokuseret i ajnacentret) og udvirker sluttelig en »centrering på lysets sted«. Det vidner om

hovedcentrets tiltagende aktivitet. Han kan senere, når han skal beskæftige sig med masserne, benytte kontrolleret emotionel tiltrækning, men selv må han forsøge at holde sig fri af al emotionel styring.

Vi behandler her udviklingen af de psykiske evner, der fremkalder tilstande, som af den ortodokse forsker anses for at være patologiske, eller som er tegn på psykologiske problemer af alvorlig art. Imidlertid nærmer vi os den tid, hvor det anerkendes, at der er andre måder at opfatte på end gennem de fysiske sanser, og lægevidenskabens eller de psykiatriske og neurologiske videnskabers indstilling vil undergå definitive forandringer - til stor hjælp for menneskeheden. Udviklingen af de psykiske evner skyldes i dag (hvor hele problemet skifter område, efterhånden som evolutionen går fremad) den psykiske opfattelse af et fænomenområde eller -områder, der altid er til stede, men som sædvanligvis ikke erkendes, fordi den indre opfattelsesmekanisme forbliver latent eller uvirksom. Hos det uudviklede menneske eller grupper af mennesker, som er på et lavt udviklingstrin, og ligeledes hos dyr findes megen psykisk opfattelse, fordi sakralcentret motiverer livet på det fysiske plan, og solar plexus centret styrer den psykiske natur. I disse tilfælde er alle de højere centre i ro og ikke udviklet. Solar plexus er for den lavere psykiske opfattelses verdener, hvad hjernen er udset til at være i den højere psykiske forståelses verdener. I det ene tilfælde er der tale om et energicenter, der er så magtfuldt, at det bringer mennesket ind i en bevidsthedstilstand, som er grundlæggende astral, og som på den måde styrer seksuallivet ud fra den sansende bevidstheds synsvinkel; i det andet tilfælde er der så nær identifikation mellem det æteriske hovedcenter og den fysiske hjerne, at et rent fysisk organ fungerer i samklang, korrekt og synkront med sin subjektive modsvarighed og registrerer indtryk fra hovedcentret og fra de verdener, som dette center sætter

mennesket i forbindelse med. De to er da som ét.

Mellem disse stadier af lavtstående psykisk liv og den indviedes åndelige perception findes der alle mulige typer af sansende bevidsthed. Disse kan inddeles i tre kategorier:

1. Udviklingen og anvendelse af de psykiske evner, højere såvel som lavere.

Det er *psykismens* stadium.

2. Udviklingen af den mystiske vision.

Det er *mysticismens* stadium.

3. Åbenbaring af lys og kraft.

Det er *okkultismens* stadium.

Alle disse udtryk for guddommelig viden hænger sammen med og er afhængig af centrenes udvikling. I det laverestående menneske er centrene blot langsomt roterende, pulserende skiver af svagt lys. I de lemuriske tider var sakralcentret det mest lyse og aktive. I de atlantiske tider var solar plexus centret langt det mest betydningsfulde. I dag, som I ved, begynder de højere modsvarigheder at fungere aktivt, og menneskeheden begynder at høste frugterne af erfaringerne, der er vundet i de tre racer - den lemuriske, den atlantiske og den ariske.

Strubecentret er nu i de fleste tilfælde det mest aktive og mest betydningsfulde. Den tid vil dog komme, hvor menneskeheden i stor udstrækning og som helhed vil fungere gennem ajnacentret; dette vil blive tilfældet i næste race, idet der i næste store cyklus af racens udvikling ikke mere vil findes mennesker med lemurisk bevidsthed, og sakralcentrets »tiltrækning« eller aktivitet vil i høj grad være mindsket og være under kontrol. Dette kan i dag allerede ses blandt racens intellektuelle. Det atlantiske bevidsthedsstadium (der først og fremmest fungerer gennem solar plexus) vil også stærkt aftage, når hjertecentret vækkes. Men menneskeheden vil da have andre vanskeligheder at kæmpe med samt patologiske og psykologiske problemer, der skyldes gruppetilstande og gruppeindflydelser og ikke så

meget menneskets individuelle udvikling. Begyndelsen hertil kan allerede i dag ses i sin laveste fase ved fremkomsten af det, der kaldes »massepsykologi« - noget, der praktisk taget var ukendt (undtagen på tæt befolkede steder) for få hundrede år siden. Nu har dette begreb næsten fået planetarisk betydning. Den offentlige mening med sin bestemmende og betingende indflydelse udgør en anden fase af samme fremtrædende faktor.

Det ariske bevidsthedsstadium med sin koordinerende evne og sin mentale betoning vil styre menneskemasserne, for i den kommende race vil den atlantiske, emotionelle bevidsthed i menneskeheden være det samme, som den lavere lemuriske bevidsthed er for den ariske i vor tid. Masserne vil da alle tilhøre intelligentsiaen, medens intelligentsiaen af i dag vil være de intuitive af i morgen. I mysticismens terminologi vil masserne være på prøvestadiets vej, og racens elite vil befinde sig på discipelskabets vej. Også et stort antal indviede og adepter vil være i inkarnation for at videreføre Hierarkiets ydre arbejde. Til den tid vil der være mange mennesker i verden, som er fuldt integrerede personligheder med alle de fortrin (og følgelig også alle de fejl), ambitioner og problemer, der naturligt hører til dette bevidsthedsstadium.

Det er årsagen til, at Hierarkiet i denne tid arbejder på at befrugte menneskeslægten med kærlighedens kosmiske princip, således at kærlighed og intellekt kan udvikles sammen og på den måde afbalancere hinanden. Derfor må masserne gøres opmærksom på det åndelige Hierarkis eksistens. Dette må ske for at øge kærlighedsaspektets magnetiske kraft i den hierarkiske bestræbelse og ikke for at vække den frygt eller ærefrygt, der tilhørte den gamle ordning, som nu skal forsvinde.

Jeg kan her berøre den sideløbende aktivitet af de kræfter, der arbejder for at forhindre eksternaliseringen af Lysets Hierarki, eftersom en sådan tildragelse uundgåeligt ville betyde øget magt. Som I ved, eksisterer der på det astrale og det mentale

plan centre, der kaldes »mørke centre«, fordi deres aktivitet lægger vægt på manifestationens materielle aspekt og på den materielle substans' aktivitet; al energi underordnes rent selviske formål. Som jeg tidligere har nævnt, arbejder lyskræfterne med den sjæl, der findes skjult i enhver form. De tager sig af gruppeformål og af at grundlægge Guds rige på jorden. De mørke kræfter arbejder med at udtrykke formsiden og med at oprette et kontrolcentrum, der alene beherskes af dem, og som vil tvinge alle levende former i alle naturriger ind under deres specielle befaling. Det er den gamle historie, der kendes fra bibelske udsagn om verdens riger og Kristi rige, om antikrists magt og Kristi magt. Dette fremkaldte et stort klimaks i de atlantiske tider, og skønt Lysets Hierarki sejrede, var det en kneben sejr. Slaget blev udkæmpet på det astrale plan, selvom det på det fysiske plan havde sin modsvarighed i en stor verdenskonflikt, således som den gamle legende fortæller os. Den endte med syndfloden. Lige siden den tid har hadets og adskillelsens sæd været næret, og de tre måder, hvorpå mørkets kræfter søger at beherske menneskeheden, er had, aggression og separatisme. De tre store, åndelige modsvarigheder er kærlighed, uselvisk fordeling og syntese.

De kræfter, der modarbejder det levende kærlighedsprincip, (det som er legemliggjort i Hierarkiet), vinder imidlertid ikke fodfæste i dag, fordi menneskehedens respons på det gode og det, der skaber syntese, sker meget hurtigere og er mere almindelig, end det var tilfældet for få århundreder siden. Der er al mulig grund til at håbe, at det uønskede herredømme stadig vil aftage. De mørke kræfter styres på det fysiske plan af en gruppe på seks orientalske og seks vesterlandske ledere; de orientalske er de mest magtfulde, fordi de racemæssigt er de ældste og derfor de mest erfarne. De arbejder ved at intensivere blændværk og at stimulere de lavere psykiske evner. I vor tid angriber de i særdeleshed gruppen af verdens disciple og indviede, da denne gruppe er ansvarlig for, at kærligheden

udvikles i verden, og at mennesker knyttes sammen i enhedens ånd. Hvis deres angreb ikke lykkes, skulle Hierarkiets eksternalisering blive mulig, og indflydelsen af de såkaldt onde kræfter blive meget mindre.

Såfremt disse onde kræfter ikke kan få disciplene i grupper eller individuelt til på en eller anden måde at bukke under for blændværk, vil de af al magt forsøge at gøre brug af gruppeblændværk og modarbejde disciplens anstrengelser ved at tvinge dem, som disciplen samarbejder med, til at tænke dårligt, få dem til at angribe motiverne og at udbrede sådan et overbevisende rygte, at den kæmpende discipel vil blive overladt til næsten at kæmpe på egen hånd. Når dette angreb ikke lader sig gennemføre, kan medarbejdere og repræsentanter for Hierarkiet angribes fysisk. Ved at udsætte det fysiske legeme for pres, søger de at styre disciplens indsats. Det lykkes ikke altid, idet mesteren kan beskytte sin discipel - og ofte gør det. De mørke kræfter arbejder også ved at intensivere eller stimulere den psykiske mekanisme, således at de lavere psykiske evner udvikles unormalt og før tiden antager proportioner, der næsten ikke lader sig styre. Dette skete i stor målestok i de atlantiske tider og førte til, at hele astralplanet stod åbenbaret, men ikke kunne forstås. Dets uønskede kræfter blev da sluppet løs på det fysiske plan og førte til krigen mellem de to store mysterieskoler - den lyse og den mørke - hvilket kulminerede i, at den da kendte verden blev tilintetgjort.

I dag kæmper disse kræfter, de lyse og de mørke, igen for at komme til udtryk og få herredømmet på det fysiske plan, men denne gang er resultatet i høj grad anderledes. Bestræbelsen for at frembringe sjælskontakt eller at forhindre den, udvirker sig i form af nervøse sygdomme og patologiske tilstande, og dette påvirker stærkt menneskets gruppeaktivitet. De mørke kræfters bestræbelse for at stimulere de lavere psykiske kræfter synes ikke at kunne trænge dybere ind i materie og form end til de æteriske legemer, og derfra påvirke det fysiske legeme

fysiologisk gennem sygdomme, skader, nervøse forstyrrelser og hjernelidelser samt meget andet, der kan gøre et menneske hjælpeløst og uegnet til at klare den daglige tilværelse og nuværende verdensanliggender. Men den mentale natur har nået et stadium, hvor den kan yde effektiv beskyttelse. Nogle af de store beskyttende barrierer, der i vor tid omgiver menneskeheden, er en ånd af skepticisme og en afvisning af de psykiske evners eksistens eller nytte. Dette er et punkt, der bør erindres.

Jeg har flere gange anvendt udtrykket »for tidlig opvækkelse« af de psykiske evner. Dermed mener jeg den unormale udvikling af den clairvoyante og clairaudiente evne, således at alle astralplanets lavere niveauer står afdækket, selvom den, der besidder disse evner, hverken kan styre det subtile syns og hørelsens fænomener eller tolke det, han ser og hører, på korrekt måde. På det tidligere dyriske eller uciviliserede stadium er disse evner ofte normale; der er ingen som helst *mental* reaktion og derfor ingen utilbørlig anspændelse af nervesystemet og hjernen. Der består, hvad jeg ville kalde, en direkte eller upåvirkelig accept af tilstanden, der skyldes den fuldstændige mangel på den fortolkende sans og den dramatiske selvbevidste holdning hos det menneske, der netop begynder at bruge sin tænkeevne. I det øjeblik, »jagbevidstheden« tager overhånd, bliver det at besidde disse lavere psykiske evner en hindring og en komplikation. De må midlertidigt trænges i baggrunden, således at det mentale princip kan overtage herredømmet, og sjælens liv i et modent og velovervejnet udtryk kan strømme ud på det fysiske plan. Hensigten med den udvikling, der er planlagt for den ariske race, er at forvise de psykiske evner til en plads under bevidsthedens tærskel.

Her vil jeg gerne gøre opmærksom på, at jeg anvender ordet »arisk« for at markere en modsætning til de fleste racer, der findes i Asien. Generelt set kan vi i dag inddele racerne i tre

grupper:

1. De mange restgrupper af den atlantiske eller fjerde rodraces folk med et ganske lille islæt af lemuriske mennesker - så lille, at det er uden betydning.
2. Selve den ariske race, der inkluderer Indiens civilisation og alle latinske folk samt germaner, nordboer og angelsaksere og deres forskellige sidegrene.
3. En gruppe, der danner bro mellem de orientalske racer og den ariske race, og som vi kalder den semitiske. Denne race er hverken rent orientalsk eller arisk.

Jøderne udgør en menneskegruppe, i hvilken separatismens princip tydeligt er til stede. Gennem umindelige tider har de med beslutsomhed og i lydighed over for Det gamle testaments påbud insisteret på at betragte sig som et folk, der har en særstilling. Gennem tiderne har de holdt sig isoleret fra alle andre folkeslag i verden. Resultatet er, at jøderne hos de racer, blandt hvilke de findes spredt, nu fremkalder et tilsvarende ønske om at påtvinge jøderne den selv samme isolation. Ifølge loven drager vi det frem hos andre, der faktisk er til stede i os selv, og racer og nationer danner ingen undtagelse i denne lov. Gennem det indbyrdes forhold mellem jøder og ikke-jøder, mellem semitter og arier og gennem jødeproblemetets løsning, vil separatismens store kætter til sidst blive overvundet.

Det er ikke tilsigtet, at den ariske race skal være en psykisk race. Dens mål er at fremme den mentale natur. Dette kunne ikke ske, hvis de kræfter, der strømmer ind i den menneskelige mekanisme, var rettet mod solar plexus - hovedcentret for al lavere psykisk udfoldelse. Ligesom der i dag finder visse overføringer sted fra centrene under mellemgulvet til centrene over mellemgulvet, således skal solar plexus (der er som en styrende hjerne hos dyret og hos det fysisk emotionelle

menneske) til sidst ikke længere styre menneskets aktiviteter, og hjernen skal i dens sted blive sæde for den styrende kraft. Generelt set er der tre store, styrende faktorer i et menneskes udviklingsforløb:

1. Solar plexus, der svarer til det stadium, hvor kræfternes spil er fysisk-æterisk-astralt.
Dette er den *psykiske* udviklings stadium.
2. Ajnacentret mellem øjenbrynene, der svarer til perioden for integration og personlighedsdominans, hvor visse områder i hjernen bliver modtagelige og anvendes.
Dette er den *mentale* udviklings stadium.
3. Hovedcentret, der inddrager hele hjerneområdet omkring pinealkirtlen, og hvor det åndelige menneske overtager styringen.
Dette er stadiet for *sjælsherredømme*.

Det er på dette sidstnævnte stadium, at de højere psykiske evner aktiveres, og de lavere evner på ny kan anvendes, hvis det skønnes ønskværdigt. Den indviede har fuld kontrol over alle evner og kræfter og ved, hvornår og hvordan han skal anvende dem mest fordelagtigt og med mindst mulig energi. Det bør imidlertid bemærkes, at nutidens psykiske menneske eller et medium af gennemsnittet ikke kommer ind under denne kategori, idet de indviede og mestrene anvender alle deres evner i stilhed og bag kulisserne, de træder ikke frem for publikum. De fleste af vor tids psykisk sensitive anvender solar plexus, selvom nogle få - ganske få - er ved at overføre deres kræfter til ajnacentret og udvikle mentale evner. Dette har en integrerende virkning, som midlertidigt kendetegnes ved de lavere evners fuldstændige og nødvendige ophør. På denne måde »er tænkningen drabsmanden af det virkelige«, men kun det relativt virkelige. Det, der forekom at være virkeligt og betydningsfuldt eller at være interessant og spændende for det

psykisk modtagelige gennemsnitsmenneske, tvinges gennem den mentale udvikling til sidst ned under bevidsthedens tærskel. Denne nødvendige overgangsperiode er for mange af nutidens psykiske typer den egentlige årsag til mange af deres vanskeligheder. De står over for spørgsmål, de ikke kan løse, og som de ikke forstår, da de mangler den okkulte praksis og forståelse. De er blevet bragt til det punkt, hvor de gamle metoder opgives, men endnu betyder de nye måder og metoder at leve på intet for dem. At se en fremtid i møde uden de fænomener, der har gjort fortiden spændende, interessant og hyppigt indbringende, tiltrækker dem ikke. Ikke desto mindre står de foran overgangen fra det atlantiske bevidsthedsstadium til det højere ariske bevidsthedsstadium. De har fået tilbudt at tage et skridt fremad, men de må erkende, at ethvert skridt frem i evolutionen og dermed hen imod det åndelige mål altid har sin pris, og ved at tage dette skridt må der gives afkald på det, de hidtil har holdt af.

De psykiske vanskeligheder, der efterhånden er mange, inddeles i tre almene kategorier:

1. Vanskeligheder, der opstår, fordi centrene vækkes for tidligt. I sådanne tilfælde har den psykisk modtagelige overhovedet ingen kontrol over sine evner. Han ved kun, at han ser og hører noget, der ikke kan ses og høres af gennemsnitsmennesket. Hans problem er, at han må leve bevidst og på samme tid på det fysiske og det astrale plan. Han kan ikke holde op med det at se og høre, og hans liv bliver yderst sammensat og kompliceret. Når et intellektuelt menneske kommer ud for en alt for tidlig opvågning, opstår der ofte store vanskeligheder, nervøs spænding, forstyrrelser i hjernen og altid misforståelser fra omgivelsernes side. Der er mange gange en udtalt tendens til sindssyge. Drejer det sig om det uintelligente gennemsnitsmenneske, flyttes sædvanligvis livets betoning over til det astrale plan og bort fra det fysiske plan, hvor det var

hensigten, at menneskene skulle bringe alt det til udtryk, der er i dem. Den psykisk modtagelige lever da udelukkende i blændværkets og de lavere psykiske fænomeners verden. Hvad han ser og refererer er sandt og det som han virkeligt har set, men han mangler den fortolkende evne. Der er sjældent tale om noget af høj kvalitet, fordi den psykisk sensitive intelligens og indflydelse heller ikke er af høj kvalitet.

2. Vanskeligheder, der opstår, fordi der er en løs forbindelse mellem det fysiske legeme og det æteriske legeme. Derved fremkaldes forskellige stadier af mediumisme, som fx at være under en eller anden entitets kontrol, trancetilstande og mange slags besættelse, kortvarig eller permanent.

I denne liste inkluderer jeg ikke materialisations-mediers virke, idet dette er af en ganske anden art, og skønt det ikke er så farligt for mediets personlighed, er det måske endnu mindre ønskværdigt. Mediet er (som et astralt-mentalt-sjæls-individ) så fuldstændigt adskilt fra sit fysiske legeme, at det bliver dominerende i sin egen sfære (den materielle), og det kan - gennem de mange æteriske åbninger - absorbere det stof, som visse af de lavere former består af; det kan tiltrække primitiv substans af lav kvalitet, og denne kan bygges til en form (det sker ofte) gennem tanken fra en eller flere deltagere under en såkaldt »materialisations-seance«. Mediet står i en nær og underbevidst forbindelse med disse deltagere. Der er ikke tale om en telepatisk forbindelse, men om en solar plexus-forbindelse, en psykisk forbindelse. Emnet er for vanskeligt til at uddybe her, og denne form for mediumisme må absolut forkastes, efterhånden som menneskeslægtens evolution går fremad.

3. Vanskeligheder, der er tegn på usædvanlig sensitivitet over for indtryk, tilstande og atmosfæren, der omgiver den psykisk sensitive. Denne sensitivitet er i nogen grad ufuldstændig i sin

art og er vanskelig at definere, men den svarer til den almindelige føle- eller *berøringssans*. Ingen del af det menneskelige legeme vil undlade at reagere, hvis den berøres på en bestemt måde. Således vil det sensitive menneske registrere psykiske indtryk af en mere generel art end dem, der hører til de bestemte evner. Følgelig har vi:

<i>Fysisk</i>	<i>Psykisk</i>	<i>Højere modsvarighed</i>
a. Hørelse...	Clairaudience...	Denne leder efterhånden til men- tal telepati og til sidst til åndelig viden.
b.	Syn.....	Clairvoyance . Denne leder efterhånden til ån- delig vision og til sidst til åndelig identifikation.
c. Berøring..	Sensitivitet.....	Denne leder efterhånden til ån- delig aspiration og til sidst til åndelig modtagelighed for indtryk.

Her må det betones, at *mystisk udvikling og aspiration* er måden til at frigøre sig fra den atlantiske bevidstheds højeste aspekt. Den atlantiske bevidsthed er i sig selv astral af natur. *Okkultisme og videnskab* er en måde til at frigøre sig fra den konkrete tænknings højeste udtryk og fra den ariske bevidsthed, der er mental i sin art. Sensitivitet eller psykisk berøringssans er æterisk og generel i sit udtryk og må efterhånden erstattes af den åndelige modtagelighed for indtryk, der sætter mennesket i stand til, ligesom Kristus, ganske enkelt at »vide«, hvad der lever i hans medmennesker, at blive bevidst om medmenneskets tilstand og tilstanden i alle formers liv. Det er første skridt hen imod den universelle

åndelige nøgle, som *psykometri* er det laveste udtryk for.

I dette afsnit og med dets differentieringer har jeg givet jer meget stof til eftertanke og har angivet udviklingsrækkefølgen, som er individuel, racemæssig og universel.

Hvis disse ideer udvides med deres planetariske betydninger (hvilket er interessant, men højst sandsynligt helt uanvendeligt for jer), ville jeg føje til:

1. Berøring... er grundprincippet for den evolution, som nu foregår på *Venus*. Det indebærer sensitivitet for åndelige indtryk.
2. Hørelse... er grundprincippet for den evolution, som nu foregår på *Mars*. Det indebærer åndelig telepati og viden.
3. Syn... er grundprincippet for den evolution, som nu foregår på *Jorden*. Det indebærer åndelig vision, som fører til identifikation.

Lad os nu overveje, hvorledes de lavere psykiske evners misbrug kan standses midlertidigt indtil det tidspunkt, hvor den indviede søger at anvende dem helt bevidst og med fuldstændig kontrol.

For det menneske, som er psykisk sensitivt og som er født som medium, er den største vanskelighed hans manglende evne til intelligent at styre de fænomener, der har vist sig. Manglende kontrol over de fysiske evner anses for at være særdeles uheldigt. Manglende psykisk kontrol henregnes til samme kategori. Mediet er enten i trance eller dets psykiske evner kommer til udtryk gennem den stimulering, det modtager ved kontakten med deltagergruppen i seancerummet eller en stor tilhørerskare. I andre tilfælde lever mediet hele tiden i bevidsthedens grænseland, mellem det fysiske plan og det psykiske eller astrale plan. Hvorledes kan dette ændres, forudsat at mediet ønsker en sådan ændring, hvilket faktisk er

meget sjældent. Det kan ændres på tre måder:

1. Ved at opgive interessen for at stille disse kræfter til skue, ved at afvise at bruge dem fremover, hvorefter de gradvis vil dø bort. Dette fører til, at solar plexus centret lukkes (og følgelig også den åbne dør til astralplanets lavere niveauer), og at der indtræder atrofi for den del af den indre mekanisme, der har gjort disse kræfter tilgængelige.
2. Ved at overflytte opmærksomheden til det mystiske liv og give udtryk for en inderlig aspiration hen imod de åndelige realiteter. Det tilvejebringer en ny interesse, der efterhånden dynamisk vil uddrive de gamle tendenser og bidrage til at livets tyngdepunkt flyttes fra astralplanets lavere niveauer over til de højere. Dette forudsætter også, at der hos den psykisk modtagelige består en tendens til at udvikle sig i en åndelig retning.
3. Ved at praktisere intellektuel træning og mental udvikling, der, hvis de fortsættes over længere tid, automatisk vil udelukke anvendelse af de lavere kræfter, fordi energistrømmen vil flyttes over til centrene over mellemgulvet. I psykiske kredse er det velkendt, at mental skoling bringer den psykiske cyklus til ophør.

Der findes tre ældgamle regler, der - i den sidste del af den atlantiske cyklus - af denne tids adepter blev givet til deres disciple. I må huske, at Hierarkiet da stod over for problemet midlertidigt at gøre ende på den dengang *normale*, psykiske betoning og at få kræfterne til at strømme til den øvre del af legemet. Disse tre regler kan I sætte i forbindelse med de tre førnævnte metoder.

- I. »Undgå helvedes afgrunde, o chela. Lad dine fødder skynde sig bort fra den lavere vej og søge at nå de øvre niveauer af blændværkets plan. Stig op. Vælg som dine

gode ledsagere dem, som lever livet i brydsomt arbejde på de jordiske sletter. Drag bort. Stig ned og lev jordens normale liv. Drag bort.«

II. »Løft dine øjne, o chela, rens dit hjerte og se visionen af din sjæl. Se opad, ikke nedad, indad, ikke udad. Lev frit og il mod det højere mål. Drag bort og søg det fjerne hemmelige sted, hvor din sjæl bor.«

III. »Energier følger tanke, forkynder den ældgamle regel. Tænk, chela, tænk og læg bag dig de riger, hvor tanken ikke styrer, og hvor intet åbenbarende lys kan ses, kun lys der er selvskabt og derfor vildledende. Derfor tænk.«

Disse regler lyder enkle og velkendte, men at følge dem er meget vanskeligt, især hvor det drejer sig om et psykisk sensitivt gennemsnitsmenneske, og det af to årsager: for det første ønsker den pågældende ikke virkeligt at give afkald på den magt, som brugen af evnerne tildeler ham, og for det andet er hans mentale perception i reglen så uudviklet, at den indsats, som det er at løfte bevidstheden til de højere udtryksniveauer, viser sig at være en alt for besværlig opgave. Men når viljen er aktiv, og selve risikoen med fortsat at arbejde på de lavere astrale niveauer er forstået tilstrækkeligt, da vil, når tiden er inde, den fornødne indsats blive gjort.

Førnævnte regler gælder den psykisk sensitive, som har den nødvendige vilje og intelligens til at ændre sin retning og arbejds måde. Men hvad sker der med det menneske, som er gledet ind på den lavere psykismes farlige veje, når han i bevidsthed er arisk og ikke atlantisk? Hvad kan han gøre, hvis solar plexus centret er overaktivt, og døren til astralplanet står vidt åben? Han forsøger at lukke den og at fungere normalt; han er mistroisk og frygter sine psykiske evner med hensyn til at kunne se og høre. Der eksisterer ingen speciel regel for, hvordan han skal forholde sig, for meget afhænger af selve årsagen, men jeg foreslår her forskellige regler og retningslinjer som kan være til hjælp:

1. Hvis døren til det astrale plan er blevet åbnet ved hjælp af visse åndedrætsøvelser, visse legemsstillinger og andre metoder, som uvidende lærere i vore dage underviser i, vil jeg foreslå nogle forberedende og nødvendige fremgangsmåder:
 - a. Lad personen tage afstand fra alle disse øvelser og legemsstillinger og undgå al kontakt med læreren. Dette er et første og nødvendigt skridt.
 - b. Lad ham leve et liv opfyldt af fysisk aktivitet, så der ikke forbliver tid til et introspektivt liv. Er han materielt indstillet, lad ham da med alle sine evner efterkomme sine kommercielle, faglige eller sociale forpligtelser på det fysiske plan med virkelig interesse og det rette ansvar, således at han ikke har mulighed for at tænke tilbage.
 - c. Lad ham koncentrere sin opmærksomhed om det, der vedrører det fysiske liv indtil det tidspunkt, hvor udviklingen fører ham til den mentale fokuserings og den åndelige orienterings stadium. Døren til det lavere plan må være lukket, før dette kan ske. Lad ham derfor lære at beherske emotionerne, for det er dem, der holder døren på klem og begunstiger astrale oplevelser.
 - d. Lad ham »lære at arbejde og tænke med ryggraden og hovedet og ikke med legemets forside«, som den ældgamle regel kan udlægges. Det vil sige, at det psykiske gennemsnitsmenneske betragter solar plexus centret og strubecentret (de eneste centre, det tilsyneladende kender) som beliggende foran og i midten af torsoen eller foran struben. Denne forestilling leder energien nedad på involutionens vej og ikke opad langs rygsøjlen på evolutionens vej. Dette er af stor betydning.

2. Hvis døren til det astrale plan er åben fra fødselen på grund af aktiviteter i tidligere inkarnationer, og fordi kræfternes

strøm normalt fokuseres i solar plexus, er problemet langt vanskeligere. Det bliver da nødvendigt at opnå:

- a. En forståelse af menneskets æteriske konstitution, og der må gives undervisning om kraftcentrenes natur, således at det psykiske, ariske menneske har en intelligent baggrund for sit virke. Der må gøres bestræbelser for at opbygge et sundt legeme.
- b. Der må lægges vægt på højere mål og på nødvendigheden af et liv i tjeneste. Jeg vil minde om, at tjeneste er en videnskabelig metode, hvorved kræfterne, der vækker, stimulerer og kontrollerer solar plexus, ledes til hjertecentret og bevirker, at den astrale dør lukkes, og den psykisk sensitive persons interesser decentraliseres. Denne decentralisering er teknisk set fuldbyrdet, når den centrale plexus ikke længere er den dominerende faktor, og menneskets tankeinteresser har en anden beskaffenhed.
- c. Et andet praktisk vink kunne være nyttigt her. Når den psykiske person befinder sig på det ariske udviklingstrin og ikke kun på det atlantiske, da kan det være til hjælp med den hyppige anvendelse af den *gule* farve. Han burde omgive sig med denne farve, for den er medvirkende til at holde de indstrømmende energier tilbage i hovedet, eller den forhindrer, at de strømmer længere ned end til mellemgulvet. Derved undgår solar plexus den konstante energiindstrømning, og den psykisk sensitive får stor hjælp ved frigørelsen fra astralplanet. Jeg vil gerne påpege, at de psykisk sensitive med atlantisk bevidsthed (og de udgør langt

den største del) fungerer normalt, når de psykiske evner gives til kende, selvom der er tale om tilbagegang, mens det er unormalt for et menneske med arisk bevidsthed, at stille sådanne kræfter til skue.

3. Består der en alvorlig fare for en stor nervespænding eller en usædvanlig svækkelse, må der udvises yderste forsigtighed. Er der tale om voldsom kamp mod den psykiske aktivitet, eller om et nervesammenbrud med tab af den mentale kontrol, da er det vigtigt for den psykiske person at tage et længere hvil i sengen med en let diæt og uden kontakter af nogen art. Undertiden kan det være nødvendigt at holde ham under tvang. I vore dage anses mange sådanne tilfælde - som kæmper hårdt for mental ligevægt og søger at lukke den astrale dør - for sindssyge eller på grænsen dertil. Deres tilstand forværres betydeligt på grund af den manglende forståelse fra venner, konsulterede læger og psykologer. Vanskelighederne er ikke af mental art, men skyldes udelukkende solar plexus. Først når dette erkendes, vil vi kunne behandle disse problemtilfælde korrekt. Det er imidlertid ret sjældent at finde en psykolog, der vil være villig til at indrømme denne mulighed.

Opstår der psykiske vanskeligheder hos en fremskreden mystiker, en discipel eller den okkult studerende, må fremgangsmåden være definitivt videnskabelig, idet problemet ligger dybere som følge af den kendsgerning, at sindets mentale funktion er inddraget. Et udtrykkeligt arbejde med centrene langs rygsøjlen og i hovedet er på sin plads, men det må ske under omhyggelig kontrol. Jeg kan her ikke give anvisning på de øvelser, der fører til:

1. At de forskellige centre lukkes
2. At de højere centre åbnes

3. At kraft overføres fra ét center til et andet.

Denne afhandling tager først og fremmest sigte på almenheden og vil blive læst meget af næste generation. Skulle jeg beskrive øvelserne her, ville læserne eksperimentere med dem og kun opnå at skade sig selv.

Videnskaben om åndedrættet, som er videnskaben om laya yoga eller videnskaben om centrene, er af meget stor betydning, men indebærer samtidig en virkelig fare. I sidste instans er den videnskaben om energi og angiver den metode, hvorved energi kan kontrolleres, styres og anvendes for at udvide bevidstheden, for at tilvejebringe rette relationer mellem mennesket og hans omgivelser og frem for alt (når det drejer sig om dem, der er tilknyttet Den store hvide loge) for at udøve hvid magi. Denne pranaenergi virker gennem det vitale legeme og strømmer gennem de mange »nadier«, der findes dér. Disse »nadier« eksisterer i millionvis og er ganske små kraftkanaler, der ligger til grund for hele menneskets nervesystem. De er nervesystemets modsvarighed og den livgivende faktor, der muliggør sensitiviteten og frembringer den aktion såvel som reaktion, der forvandler menneskets mekanisme til en indviklet »modtager« af energi og »leder« af kraft. Enhver af disse bittesmå energilinjer er af natur femdobbel og ligner fem strenge eller tråde af kraft, der er tæt sammenknyttet under en anden krafts hylster. Disse kræfter er korsvis sammenbundet.

Det må også bemærkes, at disse fem typer energi danner en tæt sammenknyttet enhed, og at disse enheder i deres helhed udgør selve det æteriske hylster. Gennem de nævnte fem kanaler strømmer de fem vigtigste prana-energier, der forsyner hele den menneskelige organisme med energi, og beliver og styrer den. Dette netværk af energier danner basis for eller »står bag« alle dele af det fysiske legeme. Det er den sande form eller substans.

Hvor kraftlinjerne krydses og atter krydses, idet de i mikrokosmos gentager makrokosmos' involutionære og

evolutionære buer, dannes der fem områder op langs rygsøjlen og to i hovedet, hvor energierne har større styrke end andre steder, fordi de dér er mere koncentreret. På den måde fremkommer de vigtigste centre. Over hele legemet findes disse krydsninger, og når kraftlinjerne krydses igen og igen opstår energicentrene:

1. Hvor kraftlinjerne krydses 21 gange, findes der et stort center. Der er syv af disse centre.
2. Hvor de krydses 14 gange, fremkommer de mindre centre, som jeg tidligere har omtalt.
3. Hvor de krydses 7 gange, findes de ganske små centre, hvoraf der er mange hundrede.

En dag vil hele det æteriske legeme blive kortlagt, og da vil det være muligt at se kraftlinjernes generelle retning. Energiernes vældige strøm vil være åbenbar og evolutionstrinnet lettere at erkende, og den psykiske situation vil kunne angives sikkert. Emnet er imidlertid meget indviklet på grund af den evolutionære forskel med hensyn til vehiklerne, den ekspanderende bevidstheds niveau og menneskets modtagelighed for stimulering. Videnskaben om meditation vil efterhånden absorbere videnskaben om laya yoga, men kun i den sidstnævntes højeste form. Meditationens mål er at tilvejebringe den frie gennemstrømning af alle kræfter, således at der ingen steder er en hindring for den indstrømmende sjælsenergi, ingen forhindring og blokering og ingen manglende kraft - fysisk, psykisk, mental, åndelig - i nogen del af legemet. Dette betyder ikke blot et godt helbred og fuldstændig ubesværet brug af alle evner (højere og lavere), men også direkte kontakt med sjælen. Det frembringer denne konstante fornyelse af legemet, der er karakteristisk for den indviede og mesteren, såvel som for disciplen, omend i mindre grad. Der vil skabes et rytmisk udtryk for det guddommelige liv i formen. For adeptens clairvoyante syn, når han betragter aspiranten eller disciplen, afdækker det:

1. *Manifestationens rytme.* Denne er årsagen til, at formen kommer til syne og forsvinder. Adepten kan ved at se på legemet helt nøjagtigt sige, hvor længe det har været inkarneret, og hvor længe det vil fortsætte med at »være til«. Pranakanalernes tilstand afslører dette nøje, især de kanaler, der findes under mellemgulvet. Centret ved rygsøjlels basis, sædet for viljen-til-at-leve (som styrer kimen til livsprincippet i hjertet) afslører dette.
2. *Det psykiske livs rytme.* Dette afslører i virkeligheden, hvor mennesket står med hensyn til bevidstheden og dens kontakter. Adepten ser, når han søger oplysning på dette punkt, allerførst på selve solar plexus centret og derefter på hjertecentret og hovedcentret, idet disse tre centre i deres forholdsvis »lyse og strålende klarhed« afslører hele menneskets historie. Det center i hovedet, som undersøges hos et menneske, der regnes for at være af eller under gennemsnittet, er centret mellem øjenbrynene. Er der tale om en aspirant, mystiker og discipel, da er det det højeste center i hovedet.

Efterhånden som evolutionen skrider frem, og livskræfterne strømmer stadig mere frit langs »nadierne« og gennem de større, mindre og ganske små centre, bliver fordelingen og gennemstrømningen hurtigere, og følgelig øges legemets udstråling. Skillevæggene inden for det hylster, der omslutter de ganske små kraftkanaler, opløses efterhånden (som følge af sjælskraftens indvirken) og forsvinder, og på den måde antager den fremskredne discipels »nadier« en ny form, der viser, at han nu afgjort er dualistisk og derfor en integreret personlighed. Han er sjæl og personlighed. Nu kan sjælskraft uden hindring strømme gennem »nadiens« centrale kanal, og alle andre kræfter kan også uhindret strømme rundt om denne. Under denne proces, hvor kræfterne inden for »nadierne« forenes og således udgør én energi, opstår de fleste af de

sygdomme, der hjemsøger mystikeren, især sygdomme, der har forbindelse med hjertet.

Samtidig med denne dualitetens fremkomst i »nadierne« bliver disciplen klar over, at han er i stand til at bruge de to kanaler - ida og pingala - der findes op langs rygsøjlen, en på hver side af den centrale kanal. Kraften kan nu flyde frit op og ned ad disse to »kraftbaner« og således ud i »nadierne«, hvorved området rundt om de større centre udnyttes til fordelingen, og på den måde efter ønske kan anspore enhver del af mekanismen til aktivitet, eller hele mekanismen til et samordnet virke. Disciplen har nu nået det punkt i sin udvikling, hvor det æteriske væv, der adskiller alle centrene op langs rygsøjlen fra hinanden, er blevet brændt bort af livets ild. »Sushumna« eller den centrale kanal kan langsomt anvendes. Det modsvarer den periode, hvor sjælskraften strømmer frit gennem den centrale kanal i »nadierne«. Efterhånden bliver denne centrale kanal fuldstændigt aktiv. Alt dette kan en mesters clairvoyante øje se.

Jeg har befattet mig indgående med dette, da åndedrætsøvelser helt afgjort *flytter* de kræfter, der strømmer gennem »nadierne« og nyorganiserer dem - sædvanligvis før tiden. Derved fremskyndes nedbrydningen af de vægge, der adskiller de fire kræfter fra den femte energi, og ligeledes forbrændingen af det æteriske væv op langs rygsøjlen. Hvis dette sker, medens betoningen i livet ligger under mellemgulvet, og mennesket endnu ikke er aspirant eller er intelligent, da vil det føre til en overstimulering af det seksuelle liv, og døren åbnes til det astrale plan og følgelig til mange fysiske vanskeligheder og sygdomme. I okkult forstand »frigøres de lavere ild, og mennesket tilintetgøres ved ild«; han vil da ikke (som det er hensigten) blive den »brændende busk, der brænder evigt og ikke kan tilintetgøres«. Sker denne forbrændingsproces forceret og ikke under den rigtige vejledning, *må* der uundgåeligt opstå vanskeligheder. Befinder

mennesket sig på renselsens eller prøvestadiets vej eller på discipelskabets tidlige stadier, hvor hans bestræbelser er koncentreret *over* mellemgulvet, er der stor fare for overudvikling af selvoptagethed, overstimulering af hjertecentret (som leder til forskellige former for hjertesygdomme og et overdrevent følelsesliv, der fremkaldes af gruppeforhold) og vanskeligheder i forbindelse med skjoldbruskkirtlen og hjernen såvel som dem, der hovedsageligt står i forbindelse med hypofysen.

Jeg kunne her foreslå visse former for åndedrætsøvelser, der kunne hjælpe nogle mennesker ved reorganiseringen af det vitale eller æteriske legeme, men de farer, det indebærer for de fleste af mine læsere, udelukker dette. Den gamle regel, at aspiranter må finde vej til en esoterisk skole eller mysterieskole gælder stadig. Alt, hvad jeg kan gøre - og har gjort - er at give visse retningslinjer og anviser forskellige sikre og velkendte regler, der vil danne grundlag for det mere fremskredne arbejde, der må udføres under omhyggelig, personlig kontrol. Af denne grund må der, når engang den nuværende verdenskrise er helt ovre, oprettes sande, esoteriske skoler. Sådanne eksisterer endnu *ikke*. I dag arbejder aspiranter og disciple i de moderne, esoteriske skoler (såsom Arkanskolen og det Teosofiske Selskabs esoteriske afdeling - for at nævne to af de vigtigste), og dér lærer de nogle af esoterismens grundlæggende sandheder; de begynder at kunne beherske følelsesnaturen og sindet; de lærer at rense legemet og at forstå den tidløse visdoms grundprincipper. De står da under den subjektive ledelse af en seniordiscipel, som kender den næste sandhed, som behøves, og som i sig selv har udviklet »kontaktsansen« og den intuitive perceptions evne. Nogle få personer her og der arbejder helt afgjort under ledelse af en af mestrene. Kun når der er tale om ledelse og viden om et menneskes styrende stråler samt en virkelig forståelse af de astrologiske antydninger med hensyn til et menneskes

»livsvej«, kan de sande, men farlige regler anvises, der vil lede til:

1. Rigtig fordeling af energi.
2. Fokusering af kræfterne i centrene.
3. At skillevæggene og det adskillende æteriske væv brændes bort.
4. At energierne løftes stadig højere op i legemet ved hjælp af den målrettede viljes kraft.

I vor tid skyldes mange mystikers og okkultisters vanskeligheder den kendsgerning, at de bogstaveligt talt »leger med ilden« uden at være klar over det; de opretholder ikke det rette eller angivne udviklingsforløb, som nævnt ovenfor; de følger øvelser, som de endnu ikke er beredt for, som ikke er blevet ændret, så de passer til Vestens legemstype, og som de følger blindt uden at forstå hverken proces eller resultater. Medmindre de forstår den grundlæggende regel, at »energi følger tanke«, kan det ikke undgås, at der opstår forfærdelige følger. En mystiker, for eksempel, hvis tanker er koncentreret om Kristus, sådan at forstå, at Kristus er et eller andet sted i himlen, men uden for ham selv, og hvis aspiration gør Kristus til målet for hele hans længsel, er ofte et svækket og fysisk sygt menneske. Hvorfor er det tilfældet? Fordi den energi, der søger at komme ind og gennemstrømme hele hans organisme, kun når så langt som til hjertecentret og derfra ustandseligt drives tilbage og ud af det fysiske legeme gennem mystikerens styrede tankekraft. For ham er Kristus andetsteds. Hans tanke ligger uden for ham selv, og følgelig strømmer energien ud af hans legeme. Det er et meget diskuteret problem blandt indviede i dag, om ikke den menneskelige races almene svækkede tilstand i nogen grad skyldes den kendsgerning, at menneskehedens aspiration og tanke konstant har været rettet mod et ydre mål og ikke (som det skulle have været tilfældet) mod centret af liv og

kærlighed *inde i* ethvert menneske, og at det har berøvet mennesket megen energi, som han har behov for. Til trods for, at mennesket gennem århundreder er blevet belært om, at Guds rige er inden i ham, har Vestens mennesker ikke accepteret denne påstand eller arbejdet ud fra denne forudsætning, men har søgt efter virkeligheden *udenfor*, og de har rettet opmærksomheden hen imod personligheden hos den Ene, som lærte dem den vigtige sandhed. Han ønskede eller søgte på intet tidspunkt deres hengivenhed. Prisen for denne forvrængning af sandheden har gennemsnitsmystikeren igen og igen måttet betale med et afkræftet legeme og manglende evne til at leve et reelt og dog guddommeligt liv på jorden.

Der er ikke meget mere for mig at sige om de problemer og vanskeligheder, der har forbindelse med de psykiske evner, der udfolder sig i menneskeheden og på en højere drejning af spiralen end i fortiden. Efterhånden som evolutionen skrider frem, vil de menneskelige og dyriske, psykiske evner være tilgængelige for disciplen. Menneskeheden har valgt at gøre fremskridt ved »forsøg-fejl-metoden«, og det er på mange måder et fornuftigt valg, men metoden er tidskrævende og fører til kriser og til næsten utålelige vanskeligheder i menneskeslægtens historie. Når det drejer sig om en mystiker eller en discipel, der stræber efter at få kontrol over disse iboende instinkter, øges problemet i vor tid af den kendsgerning, at racens fysiske vitalitet er svækket og samtidig så lidt forstået, og at legemet følgelig passes så dårligt, at dets sygelige tilstand lettere kan udløse de lavere evner, end det ellers ville være tilfældet. De udfolder sig derfor for tidligt, inden deres natur og funktion kan forstås, eller de love kan fortolkes, efter hvilke disse evner beherskes. En accept af dette udsagn ville være oplysende, og der kunne gøres mange fremskridt, hvis man accepterede de forskellige forudsætninger, jeg har nævnt, som velbegrundede hypoteser og handlede derefter. Døren til en ny forståelse af de psykiske evner ville

blive åbnet. Psykologi og medicin ville blive beriget.

Vi kommer nu til to andre problemer, der har forbindelse med de højere psykiske evner, der er af mere avanceret art og mere afhængige af den mentale naturs udvikling end af solar plexus bevidstheden.

Problemet der har forbindelse med udviklingen af den mystiske vision

Den mystiske aspirants erkendte privilegium er at sanse målet, kontakte idealet og i en vision at se de mange symboler, der tilslører sjælen, og som i billeder viser den endelige bestemmelse og det sluttelige mål. Alle verdens religioners mystiske litteratur indeholder, som I ved, sådanne visioner, der spænder helt fra den mere seksuelt betonedede Salomons højsang eller kirkens mange kvindelige mystikers skrifter til de forbløffende åbenbaringer i de gamle Puranaer eller i Apokalypsen. De dækker alt fra formuleringen af mystikernes højeste »ønskeliv« til de sande forudsigelser om racens fremtid, således som angivet i de profetiske skrifter. Enkeltheder har jeg ikke i sinde at beskæftige mig med. De har været studeret og behandlet udførligt af moderne psykologer, religiøse lærere og kirkelige skribenter. Jeg vil kun berøre de virkninger, som disse erfaringer har på mystikeren selv. Men jeg beder jer om at huske, at jeg generaliserer og ikke går ind på detaljer.

De vanskeligheder, som mystikere er udsat for er følgende fire:

1. *Udmattelse*. Mystikeren drages så konstant »opad« (således betragter og udtrykker han det) mod sine drømmes land, mod personen for sin idealisme eller mod det åndelige (personificerede eller ikke-personificerede) ideal for sin higen, at han vender op og ned på den normale og sunde fremgangsmåde, som er »vejen til konstant at materialisere det

virkelige«. Han lever fuldstændigt i sin aspirations verden og negligerer således livet på det fysiske plan, og han bliver ikke blot upraktisk, men også negativ over for det fysiske plan. Han drager alle sine livskræfter opad, og derved lider det fysiske legeme og livet på det fysiske plan. Teknisk set drages solar plexus kræfterne ikke op i hjertecentret, som de burde, og hjertets energi strømmer ej heller ud i uselvsk kærlighed til menneskeheden; de fokuseres og spredes alle på den astrale bevidstheds højeste niveau og sendes ud for at nære astrallegemets kræfter. Således vender de op og ned på den normale proces, og det fysiske legeme lider alvorligt derved.

Studerer man helgeners og mystikers liv, afsløres meget om dette problem, og selv i de forholdsvis sjældne tilfælde, hvor der har været tale om virkelig tjeneste over for menneskeheden, var motiverne ofte (ja, sædvanligvis) at opfylde et følt krav eller en forpligtelse, der ville tjene mystikeren ved emotionelt at tilfredsstille og belønne ham. Denne udmattelse var ofte så stærk, at den ikke blot medførte nervesvækkelse, trancetilstande og andre patologiske symptomer, men undertiden endog førte til død.

2. *Vrangforestilling.* Mystikerens dramatiske liv og bestræbelsen på stadig at dyrke visionen (hvad den end måtte være) førte også i mange tilfælde til alvorlige, omend ikke erkendte, psykologiske problemer. Visionen optog mystikerens hele opmærksomhed, og i stedet for at vise ham et mål, som han en dag kunne nå, eller som eksisterede i hans bevidsthed som symbol for en indre virkelighed, som han en dag ville kende, som den virkelig er, levede han altid i sin egen tankeform om dette mål. Denne magtfulde drøm, denne afgrænsede tankeform (der år for år var bygget op gennem aspiration, dyrkelse og længsel) optog ham i den grad, at han til sidst forvekslede symbol og virkelighed. Undertiden døde han i den ekstase, som hans identifikation med visionen

fremkaldte. Ikke desto mindre vil jeg her gøre opmærksom på, at den virkelige opnåelse af det mystiske mål, sådan at det ikke længere ses, men realiseres som kendsgerning, aldrig har dræbt nogen. Det er vrangforestillingen, der dræber. Kun når livet fokuseres i det astrale legeme, når sjælskraften ligeledes strømmer dertil, og når hjertecentret er overstimuleret, da dør mystikeren som følge af sin aspiration. Når der ikke indtræffer død (og det er usædvanligt), opstår der alvorlige, psykologiske problemer. De har til alle tider skabt megen uro blandt gejstlige og blandt moderne psykologer, og samtidig er hele emnet, med hensyn til den mystiske udvikling, kommet i miskredit, i særdeleshed i vor moderne, videnskabelige tidsalder.

Den egentlige årsag til problemet er materialiseringen af visionen i astral materie, dens udvikling gennem emotionernes kraft (maskeret som hengivenhed) og mystikerens manglende evne til at betræde den mentale perceptions rige og til at bringe sin idealistiske drøm ned til fysisk udtryk. Mennesket vildledes af det bedste, der er i ham; han er offer for en hallucination, der legemliggør det højeste, han kender; han overvældes af det åndelige livs blændværk; han evner ikke at skelne mellem vision og Planen, mellem det uvirkelige, der gennem tiderne er skabt af mystisk aktivitet, og det *virkelige*, der altid befinder sig i baggrunden af det integrerede menneskes liv.

Glem ikke, at visionen (om himmel, Gud, Kristus, en åndelig leder eller et tusindårsrige) i de fleste tilfælde er baseret på drømme og aspirationer hos de mystikere, som gennem tiderne har banet vejen for mystik, som har benyttet den samme terminologi og anvendt de samme symboler til at udtrykke, hvad de føler, higer og inderligt længes efter. Alle fornemmer de den samme virkelighed bag det blændværk der opstår af selve verdens aspiration; alle iklæder de deres begær og længsel de samme symbolske former - ægteskab med den elskede, et liv i den hellige stad, at tage del i en ekstatiske vision om Gud, at tilbede en forgudet og elsket individualitet, såsom

Kristus, Buddha eller Shri Krishna, at vandre med Gud i livets have, Herrens have, at nå bjergets tinde, hvor Gud er at finde, og alt står åbenbaret. Således er nogle få af de former, deres aspiration iklædes, og hvori deres følelse af dualitet finder tilfredsstillelse. Disse ideer består som magtfulde tankeformer på det astrale plan, og de drager - som magneter - den hengivnes aspiration, der århundrede efter århundrede følger den samme vej af længselsfuld søgen, et fantasifuldt udtryk for et dybtliggende åndeligt »ønskeliv« og en emotionel bølge, der løfter sig udad mod guddommen, noget der undertiden beskrives som »at opløfte hjertet til Gud«.

Udmattelse og vrangforestilling er ofte den udtalt emotionelle mystikers problem. Når den astrale cyklus er ovre, og han senere (muligvis i et andet liv) svinger ind i en rent ud sagt agnostisk sindstilstand, genvinder han balancen, og en mere sund udfoldelse bliver mulig. De sande og værdifulde frugter fra fortidens mystiske erfaring går aldrig tabt. Den indre åndelige erkendelse forbliver en latent del af livsindholdet for senere at blive vakt på ny til dets sande udtryk, men vagheden og følelsen af dualitet må til sidst omdannes til erkendt, mental klarhed; dualitet må give plads for erfaringen af enhed, og tågen må forsvinde. Mystikeren ser som gennem mørkfarvet glas, men en dag må han *erkende*, ligesom han erkendes.

Når et mystisk indstillet menneske i vore moderne tider kommer under en dygtig psykologs omsorg, vil denne gøre klogt i forsigtigt og gradvis i mystikeren at fremme en udvikling hen imod en periode med tvivl, omend den kunne medføre midlertidig agnosticisme. Følgen vil blive en hurtig oprettelse af den ønskede ligevægt. Jeg beder jer at bemærke ordene »forsigtig og gradvis«. At opmuntre til et normalt, fysisk liv med dets almindelige interesser, og at opfylde pligter og ansvar, hvorved den fysiske natur fungerer normalt, vil medføre en sund og nødvendig indstilling.

3. *Delirium*. Jeg bruger med vilje dette stærke ord, når jeg beskæftiger mig med det mystiske livs farlige og vanskelige stadier. Når mystikerens vrangforestillinger og hans udmattelse er nået ud over et vist punkt, kommer han til et stadium, hvor han ikke har nogen virkelig indre kontrol. Han udvikler den mystiske sans til et punkt, hvor han ikke længere har nogen proportionssans. Konventionerne (rette eller forkerte), social skoling, økonomisk ansvar, menneskelige forpligtelser og alle dagliglivets aspekter, der integrerer det enkelte menneske i menneskeheden som helhed, kan ikke styre den lavere natur. Hans ydre udtryk bliver unormalt, og han bliver (efter højeste og bedste værdinorm) asocial. En sådan asocial holdning kan strække sig helt fra den relativt almindelige fanatisme, der tvinger den pågældende til kun at se ét synspunkt ud af de mange mulige, til visse udprægede og genkendelige former for sindssyge. Mystikeren er da besat af sin egen specielle tankeform med hensyn til sandhed og virkelighed. Han har kun én idé i hovedet. Hans sind er ikke mentalt aktivt, fordi hans hjerne er blevet et instrument for hans astrale natur som kun registrerer hans fanatiske hengivenhed og hans emotionelle tvangstanke. Ajnacentret aktiveres, før der er tale om en virkelig integration af selve mennesket og et virkeligt meningsfyldt formål med dets aktivitet.

Der følger en periode, hvor mennesket ytrer sig på mange ikke ønskværdige måder, der indbefatter en alt for stærk ensrettethed, virkelig fanatisme, sadistisk stræben med et formodet åndeligt motiv (som det kunne ses under inkquisitionen) og visse former for mentalt sammenbrud. Okkult set »fortsætter den heftige vision med at brænde sit offer og tilintetgør således den tråd, der binder hans sind og hjerne sammen i nært venskab«. Denne brændende astrale feber har en virkning på det fysiske legeme såvel som på personlighedens udtryk, og andre kan da se, at problemet er reelt og alvorligt i sine følger og virkninger. For det meste er der ikke meget at

gøre og undertiden er forsøget på at hjælpe forgæves. Mystikeren har tilføjet sig selv ubodelig skade i dette ene liv. Dødens helende indflydelse og det mellemstadium af livet hinsides det fysiske plan må udøve deres velgørende virkning, før mennesket igen kan nå en normal tilstand og begynde at omdanne sin vision om det gode, det skønne og det sande til en arbejdstilkendegivelse på dagliglivets plan; han vil da koncentrere sine tanker om problemet; han vil opdage, at visionen blot er en genspejling af Guds *Plan*. Han vil indse, at evnen til at personificere aspiration må omdannes til evnen til at tilsidesætte personligheden, før der kan blive tale om verdenstjeneste og samarbejde med Hierarkiet.

4. *Ubundethed*. Det er et af de største psykologiske problemer, som leder til det almene fænomen spaltning, som er yderst svært at håndtere. Mystikeren, der kun kan se sin egen vision, og som registrerer denne vision i symbolske udtryk i form af seksuelle længsler, pinefulde aspirationer og et intenst »ønskeliv« af drømme og begær, kan i sidste instans komme til at afbryde alle rette relationer, både i sig selv (med sit fysiske legeme ét sted, sit følelsesliv rettet mod et andet sted og tankerne optaget langt borte) og med sine omgivelser og forpligtelser, således at han lever fuldstændigt i en verden, som han selv har skabt - ubundet og uberørt af normale anliggender eller menneskelige krav. Dette fremkaldes undertiden af et ubevidst ønske om at flygte fra et ansvar, fra dagliglivets smerte og besværlighed eller fra de personer, der holder af ham, og hvis hænder klamrer sig til ham. Det kan også være overført fra et tidligere livs mystiske erfaring, som han i dette liv skulle være vokset fra og for altid have overstået, idet det har tjent et nyttigt formål, og udført en nødvendig opgave. Denne art ubundethed er forkert.

Når jeg giver jer denne belæring om det mystiske livs vanskeligheder - udmattelse, vrangforestilling, delirium og

ubundethed - er jeg klar over, at de, der har høstet megen erfaring gennem mystikerne, eller for tiden har tilbøjelighed til det mystiske liv, vil være voldsomt uenige med mig. Jeg vil forsøge at udtrykke mig klart på disse punkter. Den mystiske vej er den rette vej for mennesker på et vist udviklingstrin, dvs. det atlantiske stadium, forudsat at det ikke fører til sindssyge, hallucinationer, voldsom fanatisme og psykopatiske komplikationer. Korrekt udtrykt indebærer det en nyttig og nødvendig proces, hvorved astrallegemet nyorienteres, og åndelig aspiration begynder at indtage begærets plads. Vision er nødvendig, for »hvor der ingen vision findes, går folket til grunde«. Sand vision er i virkeligheden den astrale genspejling af den guddommelige Plan, som genspejles på de højere niveauer i planetens astrale bevidsthed og dér kontaktes og opfattes af de mennesker, hvis livsfokusering er af høj kvalitet, og hvis »intention er rettet imod Gud og retfærdighed«, men som ved denne tid er introverteret, mangler megen teknisk viden med henblik på guddommelige love, menneskets konstitution eller det planetariske liv. Deres tænkning er passiv og stiller ikke spørgsmål, undtagen i følelsesmæssig forstand og for at lindre mystikerens egen åndelige nød og længsel efter fred og tilfredsstillelse. Der findes, for eksempel, ikke meget i skrifterne fra middelalderens mystikere (hverken i Østen eller Vesten), der vidner om en følelse for verdens nød eller menneskehedens behov for oplysning.

En astral genspejling af Planen - således er visionen. Dér forenes livskræfterne fra mystikerens fysiske natur, fra hans astrale legeme og hans sjæl (to kræfter og en energi), og dér frembringer de et magtfuldt udtryk for fokuseret begær, begyndende dyb længsel, livlig fantasi og en tankeform, der giver udtryk for alt, hvad mystikeren ønsker at kontakte eller at se virkeliggjort.

Som tiden går, vil denne mystiske tilnærmelse aftage. Arbejdet med at virkeliggøre skønhed, og instinktet for at opnå

guddommelighed er nu rodfæstet så dybt i menneskeslægtens bevidsthed, at det mentale afbalancerede arbejde og præsentationen af Planen uden risiko kan træde i stedet for visionen. De af menneskehedens børn, hvis bevidsthed stadig er atlantisk, vil fortsat følge den mystiske tilnærmelse, og skønheden i deres indsats vil stadig være slægtens arv. Men perioden af den mystiske bestræbelse og erfaring vil afkortes betydeligt og styres videnskabeligt, fordi dens formål og placering i racens udvikling og dens bidrag til »læren om virkeligheden« forstår meget bedre.

Denne mystiske cyklus er modsvarigheden til »pubertetsperioden« i de unges liv, den er værdifuld, fremadskuende og livgivende, den ansporer til en rigtig orientering og stabiliserer visse normer og værdier. En sådan periode vil imidlertid blive betragtet som uønsket til den tid, hvor nye og højere værdier og en mere åndelig og kontrolleret fremgangsmåde skal indtage pladsen. Et livsformål, en erkendt plan og en korrekt ledet aktivitet vil efterhånden fortrænge alle ungdommelige, inderlige længsler, drømme, fantasifulde forestillinger og bestræbelser i det enkelte menneskes og i slægtens liv.

Misforstå mig ikke. Visionen er en vision om virkeligheden. Den evigt drømmende drømmer, og den største af alle mystikere er den guddommelige Logos selv. Men hans drøm må registreres i vor bevidsthed som Guds Plan, og den mystiske vision er den nødvendige, omend forbigående, udvikling i mennesket, den af Guds naturs »drømmende« aspekt. Tænk over dette, for det indeholder åbenbaringer for dem, der tænker på den rette måde.

Åbenbaring af lys og kraft og medfølgende vanskeligheder

De problemer, vi nu skal beskæftige os med, hører hjemme i en ganske anden kategori. De har overhovedet ikke forbindelse

med emotion eller det astrale plan, men udgør særlige vanskeligheder for aspiranten, det fremskredne menneske eller den discipel, der har lært at fokusere sig i den mentale natur. Det drejer sig om problemer, der har forbindelse med en opnået kontakt med sjælen, hvilket resulterer i oplysning af sindet og en udtalt tilstrømning af kraft.

Disse vanskeligheder opstår kun hos det menneske, hvis strubecenter og ajnacenter er ved at vækkes. I det øjeblik, der opfattes en vanskelighed i forbindelse med et lysfænomen, kan psykologen eller lægen gå ud fra, at hypofysen er inddraget, og at følgelig centret mellem øjenbrynene er ved at vågne og blive aktivt.

Problemet om den kraft, som aspiranten fornemmer, og som søger at komme til udtryk i hans liv, falder i to kategorier:

1. Den følelse af kraft, der opstår ved bestræbelsen for at yde virkeligt skabende arbejde. Herved inddrages nødvendigvis strubecentrets aktivitet. Når der viser sig denne strøm af skabende kraft, og der ikke virkelig gøres brug af den indstrømmende energi til skabende arbejde, da vil der være en stor tilbøjelighed til problemer med skjoldbruskkirtlen.
2. Den følelse af kraft, der udtrykker sig i form af ambition og en integration, der er tilvejebragt gennem styrken af denne ambition. Derved lykkes det ofte at underordne den lavere naturs forskellige aspekter den nævnte ambition. Når dette sker, er ajnacentret aktivt og synkroniserer sin vibration med strubecentrets. Følgen er et virkeligt problem, og er en af de mest almindelige former for ambition, som aspiranten og disciplene bliver offer for.

Man kan også, om det ønskes, opdele lysets problem i to grupper af vanskeligheder - den ene er relateret til den fysiske opfattelse af lyset i hovedet, og den anden til tilegnelse af viden.

Denne opfattelse af lys i hovedet hører sammen med den forbindelse, der består mellem hovedcentret og centret mellem øjenbrynene, det vil sige mellem det område, der er lokaliseret omkring hypofysen, og det, der er lokaliseret omkring pinealkirtlen. Vibrationseffekten i disse to centre kan, som bekendt, blive så stærk, at de to vibrationer eller deres »pulserende, rytmiske aktivitet« kan svinge ind i hinandens virkefelt, og der kan oprettes et forenet magnetfelt, der kan blive så magtfuldt, så strålende og så udpræget, at disciplen - når han lukker sine øjne - tydeligt kan se det. Det kan opfattes og erkendes visuelt. I nogle tilfælde kan det muligvis med tiden påvirke synsnerven, ikke til skade for den, men så meget, at synssansens mere subtile side vækkes. Et menneske kan da se æterisk og kan se alle håndgribelige formers æteriske modsvarighed. Dette er en fysiologisk og ikke en psykisk evne, og er noget ganske andet end clairvoyance. Der kan ikke bestå æterisk syn uden det sædvanlige synsorgan, øjet. Opfattelse og registrering af dette lys i hovedet kan medføre sine særlige problemer, når processen ikke forstås og beherskes rigtigt, ganske på samme måde som registrering af magt (energien der kommer fra sindets viljesaspekt eller fra sjælen gennem viljens kronblade) kan vise sig at være direkte skadelig for en personlighed, der ikke har viet eller forædlet sig.

Denne registrering af lys kan igen inddeles i visse bestemte stadier og finder sted på visse bestemte tidspunkter i menneskets udvikling, dog mere sandsynligt i de tidlige stadier end i de senere. Stadierne er:

1. Opfattelsen af et diffust lys uden for hovedet, enten foran øjnene eller over højre skulder.
2. Opfattelsen af dette diffuse, tågede lys i hovedet, og som øjensynlig spredes i hele hovedet.
3. Koncentrationen af dette diffuse lys, indtil det ses som en strålende sol.

4. Intensiveringen af lyset fra denne indre sol. Dette er i grunden en erkendelse af udstrålingen fra det magnetfelt, der etableres mellem hypofysen og pinealkirtlen (som udtryk for hovedcentret og ajnacentret). Denne udstråling kan til tider næsten synes for strålende til, at den kan udholdes.
5. Udstrækningen af den indre sols stråler, der først når øjnene og til sidst ud over hovedet, således at en glorie (som den clairvoyante kan se) viser sig rundt om disciplens eller aspirantens hoved.
6. Opdagelsen, at der i selve hjertet af denne sol findes et mørkeblåt, elektrisk lyspunkt, der gradvis vokser til en cirkel af en vis størrelse. Dette sker, når lyset i hovedet bestråler den centrale åbning ved issen. Gennem denne åbning kan sjælens forskellige energier og personlighedens kræfter samordnes og således strømme ind i det fysiske legeme via de større centre. Denne åbning er også den esoteriske »udgangsdør« gennem hvilken sjælen trækker bevidsthedsaspektet tilbage under søvnen og endvidere bevidsthedsaspektet samt livstråden i dødsøjeblikket.

Opfattelsen af dette indre lys forårsager ofte alvorlig bekymring og besvær hos uerfarne mennesker, og intensiteten i denne bekymring og frygt bevirker, at de tænker så meget på problemet, at de bliver, hvad vi okkult kalder »besat af lyset og således er ude af stand til at se Lysets Herre og det, som lyset åbenbarer«. Her vil jeg gerne betone, at ikke alle aspiranter og okkult studerende ser dette lys. At kunne se det er afhængig af flere faktorer - temperament, kvaliteten af hjernens fysiske celler, beskaffenheden af det arbejde eller af den specielle opgave, der er udført, og af magnetfeltets størrelse. Der vil derimod aldrig opstå vanskeligheder, hvis aspiranten vil anvende det lys, der findes i ham, til gavn for sine medmennesker. Det er den selvcentrerede mystiker, der

kommer i vanskeligheder, ligesom den okkultist, som bruger det lys, han opdager i sit indre, i selvisk hensigt og til personlige mål.

Lejlighedsvis opstår der en vanskelighed, når »døren til andre verdener« opdages og bliver en dør, der ikke benyttes retmæssigt og rigtigt, men som en flugtvej fra livets vanskeligheder og for at afkorte den bevidst fysiske erfaring. Forbindelsen mellem mystikeren og hans fysiske vehikel bliver mindre og mindre fast, tilknytningen bliver mere og mere løs, indtil mennesket tilbringer det meste af tiden ude af sit legeme i en tilstand af halvtrance eller dyb søvn.

De studerende bør ikke anstrenge sig for at opleve lyset i hovedet, men opfattes og ses det, bør det varsomt reguleres og registreres. Anden stråle typer vil lettere og oftere reagere på dette fænomen end første eller tredje stråle typer. Første stråle mennesker vil med lethed bemærke den indstrømmende kraft og magt og vil opdage, at deres problem ligger i kontrollen og den korrekte styring af sådanne energier.

Den nuværende tilstand, som verdens aspiranternes personlighed befinder sig i, skyldes stort set den kendsgerning, at det lys, som er i dem, forbliver uden retning, og at den kraft, der gennemstrømmer dem, enten ikke anvendes eller misbruges. Megen fysisk blindhed og dårligt syn i verden i dag (bortset fra ulykkestilfælde) skyldes tilstedeværelsen af det indre lys i hovedet, der, fordi det ikke erkendes og ikke anvendes, i høj grad indvirker på øjet og på synsnerven. Teknisk set virker sjælens lys - lokaliseret i pinealkirtlens område - igennem, og styres igennem det højre øje, der (som I har fået at vide) er buddhis organ, medens personlighedens lys - lokaliseret i området for hypofysen - fungerer gennem det venstre øje. Den tid er endnu ikke inde, hvor dette udsagn betyder noget, undtagen for de meget fremskredne studerende, men det bør refereres til brug for fremtidens disciple og aspiranter.

Jeg vil også gerne gøre opmærksom på, at en af vanskelighederne i vor tid er, at personlighedens lys er mere aktivt i hovedet end sjælens lys, og at det har en langt mere *brændende kvalitet* end sjælens lys. Virkningen af sjælens lys er stimulerende og i okkult forstand kølig. Det får hjernecellerne til at fungere aktivt, idet der fremkaldes respons fra celler, der for tiden er inaktive og sovende. Efterhånden som disse celler bringes i aktivitet ved indstrømning af sjælens lys, kommer genialiteten til syne, men ofte ledsaget af manglende sindsligevægt eller kontrol på visse områder.

Hele dette emne angående lys og kraft er så omfattende og relativt lidt forstået i sin virkelige betydning, som et udtryk for energi (i dobbelt form), der strømmer opad fra personligheden og nedad fra sjælen, at problemet først vil fremstå i sit rette lys og vil kunne behandles rigtigt, når flere mennesker betræder Vejen. Jeg vil her kort antyde nogle af problemerne for at give en tankekim eller sædtanke, ud fra hvilken et fremtidigt studium kan udvikles, og den fremtidige forskning kan opstå. De kan opsummeres som følger:

1. Emnet lys og energi er nært forbundet med problemet (for et problem er det i vor tid) der vedrører hele kirtelsystemet; det er derfor af grundlæggende betydning, at der består forståelse af denne relation, idet den er en af de fundamentale faktorer, som hele legemets sundhed og dets rette funktion hviler på.
2. Er emnet korrekt opfattet, vil man konstatere, at hjernen og de to hovedcentre (der påvirker hypofysen og pinealkirtlen), er de styrende kræfter for alle menneskets aktiviteter på det fysiske plan. I dag styres mennesket i det store og hele af sine dyriske instinkter, af sit seksualliv og sine emotionelle reaktioner eller af sine kreative aktiviteter, således som de kommer til udtryk gennem strubecentret. Nogle få - meget få - af menneskets aktiviteter styres fra

hjertet, men efterhånden må menneskene styre deres livsudtryk fra hovedet via sjælens og personlighedens dualistiske organer - ajnacentret, der virker gennem hypofysen og bringer personlighedslivet til udtryk, når dette har nået det højeste niveau, og hovedcentret, der responderer på sjælsimpuls og virker gennem pinealkirtlen. Således vil der være balance, livskræfterne vil blive ledet korrekt, og alle centre i legemet vil udvikles rigtigt (i overensstemmelse med det strålerne indicerer).

3. Gennem denne korrekte ny-ordning af livskræfterne i legemet og den deraf følgende »oplysning og stimulering« vil menneskene symbolsk talt, være i stand til to ting:
 - a. De vil »se Gud« og være i kontakt med sjælen.
 - b. De vil »vide, hvad der er i mennesket«, og kan da handle klogt og arbejde konstruktivt.

4. De vil være i stand til at »trænge igennem astralplanets blændværk« og fortsat fungere uden vildfarelse, og de kan således tilvejebringe en uhindret oplysning af hjernen og udbredelse af viden i hjernen.

Af ovennævnte vil I se, hvor mange af nutidens mystikers hallucinationer, blændværk, ambitioner og vildfarelser, der kan føres tilbage til de tidligere stadier og den allerførste begyndelse af disse udviklingsforløb. De er derfor tegn på udvikling. Men, uheldigvis erkendes de ikke for det, de er, og det tilgængelige lys og energien, der er til rådighed, misbruges eller vendes mod selviske og personlige mål. Dette kan endnu ikke undgås, undtagen hvor det gælder mere fremskredne og erfarne disciple og okkultister. Mange aspiranter må fortsætte endnu i nogen tid med at tilintetgøre sig selv (set ud fra personlighedens synsvinkel og i dette liv) i det, der har været kaldt »deres misforståelses flammende lys og deres personlige

ambitions brændende ild«, indtil de lærer den ydmyghed og videnskabelige fremgangsmåde, der vil gøre dem til kloge ledere af det lys og den kraft, der uafbrudt strømmer ind i og igennem dem.

Derfor vil et studium af de tre typer vanskeligheder, der opstår ved udviklingen og udfoldelsen af de psykiske evner, indebære en bred generalisering - men I må huske, at der er mange undtagelser:

1. Fremkomsten af de lavere psykiske evner viser ofte, at det menneske, der er offer for dem (for vi beskæftiger os her kun med den psykiske videnskabs afvigelse) befinder sig på tredje stråle, eller den tredje stråle er fremherskende i hans personlighed eller en styrende faktor i hans personligheds udrustning. Ofte finder man et astrallegeme, der styres af den tredje stråle.
2. Registrering af den mystiske vision med dens ledsagende vanskeligheder vil lettes, når den anden stråle er styrende og magtfuld, fordi den anden stråle specielt er forbundet med vision og lys.
3. Det vil stå klart for jer, at en afsløring af magt umiskendeligt er et tegn på en første stråle type.

På denne måde har de tre vigtigste problemer, som vi har beskæftiget os med - de psykiske evner, problemerne, der er knyttet til den mystiske vision, samt åbenbaringen af lys og magt - en relation til og en forbindelse med de styrende stråler, selvom disciplen efterhånden går igennem alle erfaringer. Dette må psykolog, forsker og læge erindre. Psykisk sensitivitet, mystisk dualitet og magtudtryk, det er aspirantens tre hovedproblemer, der må studeres og forstås. De påvirker hos disciplen de tre vigtige centre - hovedet, hjertet og centret mellem øjenbrynene - da psykisk sensitivitet har forbindelse med hjertet, mystisk dualitet med ajnacentret og magtproblemet

med det højeste hovedcenter.

Hos en aspirant eller et fremskredent menneske påvirker de nævnte problemer struben, solar plexus og sakralcentret, men da de beror på en udvidelse af bevidstheden, er der kun en lille virkning at spore hos det uudviklede menneske eller gennemsnitsmennesket, som er optaget af det fysiske plans liv og følelsesmæssige reaktioner. Han gennemlever ikke de stimulerende, men oprivende processer med hensyn til nyorientering, dualitetserkendelse og personlighedsfusion. Som vi tidligere har set, medfører integrationen sine egne problemer.

Som tiden går, vil de problematiske stadier blive udforsket mere omhyggeligt set ud fra okkulte hypoteser, og da vil der ske store fremskridt. Det vil især blive tilfældet, hvis man studerer de unges problemer, da disse er problemer, der vedrører den atlantiske bevidsthed og den mystiske udfoldelse.

Her vil jeg gøre opmærksom på, at nøjagtig som fostret i moders skød rekapitulerer den dyriske udviklings forskellige stadier, således rekapitulerer mennesket gennem barndomsårene, under opvæksten og ungdommen op til 35-årsalderen racens forskellige bevidsthedsstadier. Med 35 år skulle mennesket da i sig selv kunne bekræfte den intelligente discipels stadium. Der vil kunne vindes meget ved at erkende denne rekapitulationsproces, der - i den nye tidsalder, som vi nu står overfor - vil yde stor hjælp ved at styre og bestemme de udviklingsprocesser, som børn og unge underkastes fra den kloge lærers side.

c. Sygdomme, der har forbindelse med gruppeforhold

Dette emne kan vi kun berøre kort på grund af den kendsgerning, at gruppearbejde (i esoterisk forstand) er forholdsvis nyt, og fordi det enkelte menneske, som i vor tid arbejder i en gruppe, næppe påvirkes af de nævnte faktorer, hvilket skyldes, at han kun delvis er integreret. Jeg tænker her

på integrationen i gruppen. Menneskene er i deres personlighed endnu så isoleret, at de i mange tilfælde er afskåret fra gruppestimulering, gruppevirkninger og gruppeimpulser. Først når de bliver decentraliseret og derfor mere modtagelige for gruppeideer, gruppeidealisme og gruppeauraen (med dennes ud- og indånding og levende gruppekraft), vil de virkelig bukke under for de vanskeligheder, som gruppelivet medfører. I dag er det den centrale figur i gruppelivet, den dominerende personlighed eller sjæl, som gruppelivet og gruppethanker drejer sig om med alle de følger, det indebærer. Med denne person står og falder det hele (om jeg kan udtrykke mig således), han er gruppeofferet, og han er den, der betaler prisen for alle gruppens svagheder. Han er den, der udtrykker gruppens holdning, og undertiden »dræbes« han så at sige af gruppen. I dag er ingen gruppe fuldkommen. De befinder sig alle på forsøgsstadiet og er for en stor del sammensat af nogle få Vandbærer-typer, et stort antal Fiske-typer og et antal mennesker, der befinder sig på et overgangsstadium mellem disse to. Lederen eller lederne i de nye grupper har sædvanligvis den nye tidsalders karakter eller så ren en Vandbærer-karakter, som det er muligt eller opnåeligt i dag. Dette forklarer, at gruppen som regel enten mangler evne til at forstå lederen eller til at samarbejde efter de nye idealer således som ønsket. Lederen er pioner inden for nye tankeområder og nye mål, og derfor må han bøde for sit vovemod og sin foretagsomhedsånd.

Jeg har ikke til hensigt her at beskæftige mig med gruppens vanskeligheder, da det ikke er mit emne. Jeg omtaler de vanskeligheder (der ofte er det samme som fysiske sygdomme) og de problemer for den enkelte, som er sensitiv over for gruppepres og gruppeliv - noget der adskiller sig meget fra problemer, der var almindelige for tidligere tiders mystikere. I vore dage kan de kun studeres og udforskes ved at undersøge gruppelederes liv, fysiske tilstande, problemer, vanskeligheder

og død. Jeg henleder udtrykkeligt jeres opmærksomhed herpå. Gruppens medlemmer er - hvor lidt de end kan erkende dette - endnu ikke indstillet på at ville lide meget for gruppelivet, for gruppeudstrålingen og gruppeenergien, fordi de endnu ikke er tilstrækkeligt integreret i gruppen.

Det problem, vi overvejer, kan opdeles i to hovedkategorier, og når jeg forsøger at behandle dem, bliver jeg klar over, at det er relativt lidt, jeg kan sige. I næste århundrede vil problemerne ses tydeligere, og vanskelighederne vil aftegne sig klarere. De er:

- a. Problemer, der opstår som et resultat af gruppens målrettede tanke. Herom kan jeg sige noget.
- b. Sygdomme, der hænger sammen med åndedrætssystemet. Herom kan jeg kun sige lidt.

Lad os derfor se på disse problemer. Det første problem må betragtes på baggrund af den person, som berøres mest - lederen eller gruppens fokuseringspunkt. De samme problemer kan også påvirke de tre eller fire personer, som sammen med gruppelederen styrer gruppens arbejde.

Sygdomme og problemer, der fremkaldes af målrettede gruppetanker

Det vil stå jer klart, at de første og vigtigste af disse vanskeligheder er de, der opstår af gruppekritik, som enten udtales eller stærkt føles. Denne kritik kan have mange årsager, men har sædvanligvis sine rødder i jalousi, kuldkastet ambition eller stolthed over personligt intellekt. Hvert medlem i en gruppe og især medlemmer, der tilhører den nære kreds af lederen eller lederne, har en tendens til at sidde til døms. De har ikke ansvaret; de kender ikke problemerne, som de i

virkeligheden er, og det er derfor let at komme med kritik. Man bør her erindre, at kritik er en ondartet gift. Den skader i alle tilfælde til sidst den, der kritiserer, men som følge af den kendsgerning, at den er *udtalt styret*, skader den endnu mere den, der kritiseres. Ved rene motiver, sand kærlighed og et stort mål af ubundethed vil de subtile legemer hos den der angribes forblive immune, men de fysiske virkninger vil være tydelige, og hvor der findes en fysisk svaghed eller begrænsning, *der* vil den projicerede gift lokaliseres.

Udtalt kritik er meget farlig, da den er stærkt fokuseret og magtfuld, selvom den ikke er rettet mod en bestemt person; den strømmer kontinuerligt, udsendt på vinger af jalousi, ambition, stolthed over en personlig opfattelse af en formodet situation og tro på, at den kritiserende er i stand til at forstå helt korrekt og kunne - om han fik muligheden - handle rigtigt. Når kritik udtales og kommer til udtryk i ord, forstærkes den tilmed gennem medvirken fra alle dem, der påvirkes af kritikken, og følgerne af denne gruppestyrede tænkning kan blive fysisk nedgang, og at lederens eller ledernes legeme bryder sammen. Denne tanke kan være ny for nogle og burde tilskynde mange i den nye tidsalders grupper til at indstille deres kritiske tanker og således befri deres ledere for den katastrofale virkning, kritikken har.

Jeg taler her ikke om had, omend det ofte er til stede, enten bevidst eller ubevidst, men ganske enkelt om det »at sætte sig til doms« og om den meningsløse, kritiske sladder, der synes at være nødvendig for det almindelige gruppemedlem. Den er som selve dødens åndedrag og kan ikke blot dræbe lederen ved opsamlet gift og lidelser, men kan også dræbe gruppelevet og bevirke, at de anstrengelser slår fejl, der ved et samarbejde og tid til at udvikle sig, kunne have vist sig at være konstruktive kanaler, gennem hvilke Hierarkiet kunne arbejde.

Fra alle sider og i alle grupper strømmer der mod gruppelederen kritik, forgiftede tanker, usandt formulerede

meninger, meningsløs sladder af nedbrydende art, mistillid med hensyn til motiver, udtalt jalousi og had, gruppemedlemmers frustrerede ambitioner, vrede og utilfredsstillende ønsker om at stå i forgrunden eller opnå anerkendelse fra leder eller ledere, begær om at se lederen erstattet af dem selv og mange andre former for selviskhed og mental stolthed. Alt dette får følger for lederens eller ledernes fysiske legeme og ofte også følelseslegemet. Gruppemedlemmerne har således et stort ansvar, som de sjældent erkender eller påtager sig. Det er vanskeligt for dem at forstå, hvilke skrækkelige virkninger det har, når en person er genstand for gruppens kritik, og når flere personers styrede tanke fokuseres på en eller to enkeltpersoner.

Jo højere udviklet gruppelederen er, desto større er hans smerte og lidelse. Første stråle mennesker, der fra naturens hånd besidder »isolationens teknik«, lider mindre end mange andre, da de ved, hvorledes de kan lukke af for disse kraftstrømme, og hvordan de kan lede dem i en anden retning, og - hører de ikke til de dybt åndelige - kan de sende strømmene tilbage til dem, der har udsendt dem, og på den måde forvolde skade i deres liv. Anden stråle mennesker arbejder ikke således og kan heller ikke gøre det. Fra naturens hånd er de i stand til at absorbere og tiltrække magnetisk alt det i deres omgivelser, der ledes mod dem. Derfor måtte Kristus betale med sin død. Han blev dræbt ikke blot af sine fjender, men også af sine såkaldte venner.

I kunne her spørge: Hvad kan en leder eller en gruppe af ledere gøre under sådanne, desværre normale og sædvanlige, omstændigheder? Intet andet end at fortsætte arbejdet; trække sig tilbage i sig selv; når lejlighed gives tale sandhed i kærlighed; vægre sig ved at blive bitter over den smerte, gruppen forvolder, og vente til gruppemedlemmerne lærer samarbejdets lektie, stilhed, kærlig påskønnelse og klog indsigt i og forståelse af de problemer, som alle gruppeledere møder i disse vanskelige og individualistiske tider. Den tid vil komme.

Så er der modsætningen til dette problem, som mange gruppeledere må være forberedt på. I denne omvendte situation overvældes lederen og (om jeg kan udtrykke mig således) »kvæles« af hengivenhed fra visse gruppemedlemmers side. Gruppeledere kan næsten tilintetgøres af menneskers personligheds-kærlighed. Men denne er ikke så skadelig som de førnævnte vanskeligheder, da den - selvom den udgør en hindring og medfører mange slags besværligheder, misforståelser og gruppereaktioner - dog drejer sig om kærlighed og ikke om adskillelse og had. Esoterisk set »lammes den, som søger at tjene, og bindes på hænder og fødder«.

Endnu en vanskelighed vil jeg berøre, da den er vigtig, eftersom der er tale om en aktivitet, der beror på gruppen *som en helhed*, og ikke om en handling af en enkelt eller nogle få personer inden for gruppen. Jeg refererer til den måde, på hvilken en gruppe i dag tærer på sin leders eller sine ledes liv. Det er dog sjældent, at navlestrengen (symbolsk talt) klippes over mellem lederen og gruppen. Det var gruppernes store fejltagelse i Fiskenes tidsalder. De forblev altid knyttet til lederen, eller - når had eller uvilje blev vakt - da sprængte de med vold båndet og afbrød forbindelsen, hvilket forårsagede megen sorg og unødigt lidelse for gruppen såvel som for lederen. I den nye tidsalder vil strengen blive klippet over tidligt i gruppelivet, men lederen eller gruppelederne vil gennem længere tid (som et barns moder) forblive den vejledende inspiration, den kærlige, beskyttende kraft og kilden til oplysning og belæring. Når dette er tilfældet, kan gruppen fortsætte sin vej og leve sit liv som en selvstyrende enhed, selvom lederen går over til den anden side, eller der af en eller anden grund sker en ændring i ledelsen.

Alt efter hvordan gruppelivets generelle retning og aktivitet er, vil virkningen blive - emotionelt og fysisk - på det enkelte sensitive gruppemedlem; jo oftere, der er kontakt på det fysiske plan mellem gruppemedlemmerne, des mere udtalt bliver

gruppens problemer og vanskeligheder. I den nye tidsalder vil grupperne holdes sammen ved en subjektiv forbindelse og ikke så meget ved den emotionelle reaktion, som den ydre kontakt bevirker. Jeg beder om, at disse sidste sætninger overvejes omhyggeligt, idet de indeholder nøglen til de nye gruppers fremgangsrige arbejde. Mange infektioner opstår fra gruppelivet og gruppeatmosfæren, og de medfører vanskeligheder af fysisk natur. Sygdom er i stor udstrækning af gruppeoprindelse, og verdens mystikere og de sensitive vil meget let bukke under. I disse tidlige stadier for virkeligt gruppearbejde er de vanskeligheder, der opstår på grund af gruppekontakter, ofte af rent fysiologisk art og bunder ikke så dybt som de tidligere omtalte. Dette punkt bør huskes. Fysisk besvær og sygdom er ikke af så alvorlig natur som psykologisk.

Mystikerens sygdomme i åndedrætsorganerne

Herom kan der kun siges ganske lidt. De vil udgøre et betydeligt problem, når gruppernes styrke og magt tager til. Kun for så vidt grupperne er objektive og ikke subjektive, vil besværet tage til. Jeg taler om de sygdomme, der påvirker åndedrætsorganerne, og som opstår på grund af gruppekontakt; derimod taler jeg ikke om de vanskeligheder, som den enkelte bringer ind i gruppen. Esoterisk set skulle årsagen til dette være klar. Fejlagtig tale, meningsløse udtalelser og sladder, virkningerne af ledernes ord - alt får subjektive følger som ikke forstås eller erkendes af den almindelige studerende, men som får fysiske virkninger - enten gode eller dårlige. Da dette emne er nyt, og der mangler beviser, der kan underbygge mine udtalelser, kan jeg kun henlede jeres opmærksomhed på de latente muligheder og overlade til tiden at bevise rigtigheden i mit standpunkt. Mærkværdigt nok vækker hele dette åndedrætsproblem - det individuelle og som gruppe - sin egen parallelle løsning deri, at der i mange esoteriske grupper lægges

vægt på åndedrætsøvelser, på intonering af ordet *AUM* (som korrekt intoneret er sjælens åndedrag) og på rytmiske øvelser (efter forskellige formler). Alt dette er udtryk for en ubevidst bestræbelse fra gruppens side - mere instinktivt end intelligent planlagt - for at modvirke visse farer for gruppen, der instinktivt fornemmes.

Sådanne øvelser kan være gavnlige, hvis de udføres med omhu, men ofte bringer de særlige problemer med sig. Intonerer ordet *AUM*, for eksempel, af en ikke-forberedt person eller af grupper, der er stærkt optaget af selve handlingen, men som ikke har den ringeste idé om, hvad de gør, medfører det uundgåeligt problemer. Imidlertid kan gruppearbejdets særlige vanskeligheder i den nye tidsalder modvirkes gennem visse esoteriske øvelser og fremgangsmåder, der har forbindelse med åndedrætssystemet. Mere kan jeg ikke sige, da de nye grupper befinder sig i sin vorden, og gruppevanskelighederne endnu ikke er udviklet i større målestok, ej heller har de fremtidige problemer (der følger med disse gruppers okkulte og udtalt mystiske natur) antaget en så tydelig form, at de lader sig formulere forståeligt.

d. Mystikernes problemer, der er forbundet med stråleindflydelser

I vor tid kan vi iagttage, at den sjette stråles energi aftager, og den syvende stråles kraft og aktivitet tager til. Den energi, der trækker sig tilbage fra vor planet under en af de cykliske kriser, har gennem århundreder udtrykt sig gennem planetens solar plexus og også, som man kan slutte sig til, gennem gennemsnitsaspirantens solar plexus center. Det har medført mange af de fordøjelsesvanskeligheder og emotionelle problemer (og disse er nært forbundet), som den største del af menneskene har lidt under i denne tidsalder og denne generation. Den stærkt ensrettede holdning, den fanatiske

sindstilstand, ofringen af det personlige liv for et fornemmet ideal har bragt organerne, der ligger under mellemgulvet, i en farlig tilstand. Dette bør erindres.

Den syvende stråle, der virker gennem centret ved rygsøjle's basis, vil med tiden få en speciel virkning på hele kredsløbssystemet, da dette basale center hænger sammen med livskraften, og »blodet er livet«, som I ved. Denne stråle samvirker med det højeste center i legemet og har således forbindelse med polariteternes problem. Følgelig drejer det sig om en af de faktorer, der vil øge de vanskeligheder, der er forbundet med de forskellige psykologiske »spaltninger«, som vi tidligere har beskæftiget os med. Der er tale om den menneskelige triplicitet ånd-sjæl-legeme, dualiteten sjæl og personlighed og guddommens hovedaspekter, ånd og materie, såvel som de mange grupperinger af modsætningernes par, som mystikeren altid er optaget af, og som han til sidst må omdanne til en enhed. Erkendelsen af dette vil gøre det klart, hvor kompliceret problemerne og mulighederne er, der fremkaldes af den stimulering, der vil fornemmes som »viljen til at cirkulere, viljen til at relatere, viljen til at udtrykke«, der gør sig gældende med den syvende stråles manifestation. Denne kraft vil, hvad angår det enkelte menneske, indvirke på centret ved rygsøjle's basis og vække det til en hidtil ukendt aktivitet. Disse aspekter af viljens liv er til alt held for menneskeheden langt fra fuldt udviklet, men en stor del af den nuværende forvirring i verden og udsvinget mellem de yderpunkter, der kommer til udtryk, kan tilskrives disse nye kræfters spil. Meget af den uheldige og overbetonede tilkendegivelse af visse nationers og enkeltpersoners *viljesaspekt* har forbindelse med manifestationen af den syvende stråle og den aftagende sjette stråle. Problemet øges i høj grad af den kendsgerning, at der tilsyneladende består en udtalt affinitet mellem den sjette stråles fanatisk idealistiske vilje - der er krystalliseret, styret, urokkelig, med en emotionel betoning - og viljeskraften hos

den uskoledede, magisk arbejdende, som er påvirket af den syvende stråles energi, der virker gennem centret ved rygsøjlels basis.

Forskellen mellem disse to kræfter og deres udtryk er i dag yderst subtil og kan næsten ikke skelnes af nybegynderen. Begge medfører deres egne vanskeligheder. Jeg nævner dem her kun fordi de udgør et problem af mystisk natur, som Hierarkiet må befatte sig med, men som gennemsnitsaspiranten endnu ikke behøver at tage sig af.

Idet jeg afslutter denne drøftelse om mystikerens problemer og sygdomme, erkender jeg, langt mere end I kan, at jeg kun har været i stand til at sige lidt om de sidste få punkter og i særdeleshed om dem, der vedrører gruppe- eller stråleproblemer. Det var ikke til at undgå. Endnu findes der sjældent grupper, der repræsenterer den nye tidsalder, selvom der manifesteres mange mennesker, der tilhører denne nye tidsalder. Først i midten af næste århundrede vil den virkeligt nye gruppetype dukke op. Forsigtige forsøg på at danne sådanne grupper kan findes i dag, men det er uvist, om de lykkes eller mislykkes, eller de har så kortvarig en eksistens, at det ikke er let at bringe dem ind under ledende principper. En enkelt ambitiøs, illoyal person kan, for eksempel, få en gruppe til at slå fejl, mens en enkelt uselvvisk, ikke-kritisk, hengiven person kan bringe gruppen til et fremgangsrigt arbejde. Dette vil vise jer den enkelte persons kraft, og at han på et givet tidspunkt midlertidigt kan vise sig at være stærkere end gruppen, fordi gruppen endnu ikke har virkelig forståelse af gruppeaktivitet, gruppesammenhæng og gruppevitalitet. Derfor lider mystikeren som følge af denne tilstand, som fremkalder sygdomme og psykologiske vanskeligheder, der ikke alene er personlige, men ofte skyldes de ustabile vilkår, han må leve under.

En af de grunde, der garanterer Hierarkiets kraft og frihed for psykologiske problemer, der er forbundet med gruppearbejde,

og frihed for mystiske eller okkulte forstyrrelser, er dets stabilitet, sammenhæng og dets sikre kontakt med livet. Mystikeren og okkultisten gennemgår ofte perioder, der svinger fra uvished og tvivl angående fremtidens mulige åbenbaringer til forvisning om, at tidligere tiders vidnesbyrd baserer sig på en uomstødelig kendsgerning. Gennemsnitsmystikeren og den okkult studerende af gennemsnittet savner således stabilitet i deres forhold og tro på deres gruppetilknytning. Vor tids største bidrag til verdens tænkning er den overalt frembrydende erkendelse af, at menneskets viden er begrænset, at hans samlede klogskab er utilstrækkelig med hensyn til at møde verdenssituationen, samt erkendelsen af, at han endnu mangler evne til at kunne udarbejde en brugbar plan, der kan lede menneskeslægten ud af dens nuværende vanskeligheder og stilstand. Menneskene er hverken sikre på sig selv eller på hinanden, og jo større deres sensitivitet er, des mere indviklet bliver deres reaktioner, og des mere kompliceret og katastrofal bliver de fysiologiske og psykologiske virkninger. Menneskeheden som helhed bliver mystisk i sin indstilling og bevidsthed. Racens intelligentsia føjer til den mystiske erkendelse (der altid er til stede, omend den ikke erkendes eller endog afvises) en hurtigt fremtrædende sans for okkult forståelse.

Den unge menneskeheds atlantiske bevidsthed viger for det modne menneskes mere udviklede bevidsthed. De problemer, vanskeligheder, sygdomme og forstyrrelser hos det menneske, som er mystisk indstillet, introspektivt og søgende, vil inden for de nærmeste få århundreder vige for de problemer og forviklinger, som det menneske kan se frem til, som er blevet gruppebevidst, og som arbejder med udadrettet bevidst viden i en gruppe af en eller anden art. Her vil jeg minde jer om, at sådanne grupper - som et resultat af indflydelsen fra Fiskenes tidsalder gennem de sidste to tusind år - overvejende er idealistiske.

Nu kommer vi til en af de mest interessante dele af vor afhandling, den om strålernes indflydelse i dag og i Vandbærerens tidsalder, der nu er over os. Det burde vise sig at have praktisk værdi. Lad os bringe fornyet inspiration til den nye tidsperiodes arbejde, dybere kærlighed og en mere levende tro, idet vi lægger os på sinde under studiet af fremtiden, at *tro* er et af vore vigtigste behov, da den er »*substansen* af det, der håbes på, *vidnesbyrd* om det, der ikke ses«.

KAPITEL III

Menneskeheden i vor tid

1. Verdenssituationen
2. Den nye gruppe af verdenstjenere
3. De store tilnærmelser

KAPITEL III

Menneskeheden i vor tid *

1. Verdenssituationen

Den nye tidsalders manifestation på jorden og fremkomsten af det femte rige eller sjælenes rige er en opgave, der kræver forenede bestræbelser fra alle, som søger at nå dette mål. Der kræves også en indsats og et samarbejde af den mere fremskredne del af menneskeheden, som er sensitiv over for disse nye indflydelser, som kan forstå denne store begivenheds natur og vidtrækkende muligheder, og som derfor er beredt til efter bedste evne at bære de forpligtelser, som dette afgørende øjeblik kræver, og tage del i den tjeneste, som de store søger at gennemføre. Denne fælles indsats af den mere modtagelige del af menneskeheden er i virkeligheden det, Hierarkiet forsøger at fremkalde blandt menneskesønnerne.

Et stort pres hviler i dag på Hierarkiet og på alle, som er forbundet med Hierarkiet, og som befinder sig på discipelskabets og indiviellsens vej. Et vedvarende samarbejde og en meget stor aktivitet har været nødvendig, da de, som leder den menneskelige udvikling, har været stærkt optaget af at bevare den nødvendige balance i verden i dag. Om muligt må det forhindres, at det kommer til en hurtig kulmination af situationen, enten som en generel verdensbrand eller (alternativt og vel muligt) som en alment sydende uro af så omfattende dimensioner og så vedholdende karakter, at verdens folk i det ene tilfælde ville blive hærget af krig med dens

* Dette kapitel er skrevet før krigsudbruddet i 1939. Det indeholder vejledninger, formaninger og utallige gentagelser for at tydeliggøre tidspunktets alvor og verdenstjenernes opgaver og forpligtelser. Det bør studeres ud fra denne baggrund.

Udgiveren

konsekvenser af hungersnød og epidemier, og i det andet tilfælde udmattet af de lidelser, der skabes af økonomisk uro, fattigdom og udnyttelse af masserne fra fanatikeres, publicity søgende personers og fra velmenende, men upraktiske idealisters side.

Farerne for menneskeheden ved udviklingen af en katastrofal krig eller krige og den ligeledes katastrofale tilstand, at ingen virkelig eller afgørende udvikling finder sted, men at der ganske enkelt må ses frem til årtier med den nuværende tilstand og økonomisk ruin, er lige store og lige uønskede. At modvirke disse muligheder og inden for de næste ti år fremkalde den størst mulige forandring har været det planetariske Hierarkis mål (Hierarkiet, den skjulte skare af arbejdere, som de kristne kalder Kristus og hans disciple) og udgør brændpunktet i deres kamp. Jeg anvender ordet »kamp« med velberåd hu. Hierarkiet kæmper hårdt mod de såkaldt »onde kræfter«, og den nye gruppe af verdensstjenere er i vor tid det redskab på det fysiske plan, som Hierarkiet må arbejde med. De har intet andet redskab.

Hvad mener vi med udtrykket »onde kræfter«? Ikke uretfærdighedens og syndens hære, organiseret under fantasifostret djævelen eller en øverste antikrist, for en sådan hær eksisterer ikke, og Gud har ej heller en stor fjende, der kan anklages for at kæmpe mod den Allershøjeste. Der er kun en lidende, vildfaren menneskehed, stadig kun halv vågen, som uklart fornemmer visionen og kæmper for at befri sig for fortidens trældom med dens uklare tilhørsforhold og blinde loyalitet. De onde kræfter er i sidste instans blot de fastgroede ældgamle idealer og tankevaner, som har tjent det formål at bringe menneskeheden frem til dens nuværende udviklingspunkt, men som nu må forsvinde, hvis den nye tidsalder skal indledes som ønsket. Det gamle anerkendte mønster, der har været uløseligt forbundet med de gamle former for religion, politik og social orden, må give plads for

nyere idealer, for synteseskabende forståelse og for den nye orden. De love og fremgangsmåder, der kendetegner den nye tidsalder, må afløse de gamle og vil med tiden indføre en ny social orden og et mere inklusivt styre.

I vor verden i dag foretages mange eksperimenter, især inden for regeringsområdet, hvilket må ses som menneskers forsøg på at tilpasse de nye og uklart fornemmede idealer. Disse idealer må tilpasses vore moderne livsbetingelser og med tiden erstatte dem. Der findes ingen form for nationalt eksperiment, der ikke er baseret på sådan et ideal, og som ikke i det væsentlige er en bestræbelse af en idealistisk bevægelse for at forbedre tilstanden i verden eller bringe lettelse til den ene eller anden gruppe mennesker. Dette er et aksiom, der må accepteres fra begyndelsen, og som den nye gruppe af verdenstjenere arbejder ud fra. Hos dem udelukkes ethvert politisk fjendskab. Under idealets materialisationsproces, i bestræbelsen på at fremkalde anerkendelse af dette ideal og således tilvejebringe overensstemmelse med ideens hensigt, har de anvendte metoder og det fremkaldte had, grusomhederne i idealets navn, den fremtvungne accept og det onde, der er forøvet under dække af de nye mål, skabt en tilstand, der er så farlig, at det ikke har været let for dem, der står bag verdens anliggender og menneskehedens udvikling, at holde forholdene så meget i ro, som tilfældet er.

Hvordan er forholdene i verden i dag? Skillelinjerne bliver dag for dag tydeligere, og situationen kan bedre forstås. For de mennesker, der ikke ejer vision, og som har et begrænset perspektiv med hensyn til hændelserne i deres omgivelser, synes begivenhederne i verden til stadighed at blive værre. De ser intet lys i mørket og taler vidt og bredt om, at vor civilisation er dømt til undergang. Andre betragter situationen som en lejlighed til at opnå en fremskudt stilling, til at komme i forgrunden inden for et eller andet område af verdens aktivitet. På den måde udnytter de masserne og fordrejer

situationen til egen fordel, undertiden i den bedste hensigt, undertiden fordi de ser en mulighed for at komme til magt og anseelse, og undertiden fordi livet, skæbnen, eller karma (vi kan bruge hvilket ord, vi ønsker) tildeler dem denne position, og derigennem bliver de skæbnens udvalgte. De befinder sig med hånden på statsskibets ror, som det styrende led i et parti, en gruppe, en politisk, religiøs eller økonomisk situation, og dog er de hele tiden blot brikker i hænderne på dem, der arbejder for et større mål.

Hele denne sag bør ses ud fra to synsvinkler, og det vil hjælpe os at gøre det, hvis vi hele tiden husker på, at målet for den nye, sociale orden, den nye politik og den nye religion er at udvikle den menneskelige bevidsthed, at indføre de højere værdier og gøre menneskene opmærksomme på disse og at afslutte materialismens herredømme. Det er, når alt kommer til alt, det mål, som alle sande vidende og åndeligt indstillede mennesker gennem tiderne har sat sig - at etablere Guds riges herredømme, sjælens styre, hvis væsen er kærlighed, og at fortsætte det af Kristus indledte arbejde - en æra af fred på jorden, og god vilje blandt mennesker. Dette udtrykkes tydeligt ved den stærke betoning, som de store politiske ledere lægger på verdensfreden, og som kirkerne arbejder for overalt.

De, som søger at lede menneskeheden ind i den nye tidsalder, har ud fra deres synspunkt inddelt menneskeheden i fire grupper. Der er naturligvis tale om en bred generalisering, og der findes mange brobyggende grupper mellem de fire hovedgrupper. Der er:

For det første, *de uvidende masser*: Disse befinder sig, på grund af fattigdom, arbejdsløshed, mangelfulde skolekundskaber, sult, nød, samt manglende tid og midler til at deltage i kulturelle aktiviteter, i en tilstand af ophidselse. De er udviklet netop så meget, at de kan reagere på mental styring og forslag fra mennesker, der er en smule mere fremskredne end dem selv. De lader sig let disciplinere, påvirke, ensrette og føre

ind i kollektiv aktivitet af ledere fra den ene eller anden ideologi, hvis den pågældende leder er tilstrækkelig dygtig og emotionel til at kunne appellere til det materielle begær, fædrelandskærlighed og had mod dem, der ejer mere end dem selv. De kan styres gennem frygt, og ved at appellere emotionelt til dem kan de vækkes til handling.

Da de ikke ved bedre og lider så meget, er de lette at opildne til had og fanatisme, og på den måde udgør de i deres naivitet en af vor tids største trusler. De er kasterbold for de bedre oplyste og er hjælpeløse i hænderne på dem, som søger at bruge dem til et hvilket som helst formål. De nås let ved, at der appelleres følelsesmæssigt til dem, og ved at der gives dem løfter, hvorimod ideer gør ringe indtryk på deres bevidsthed, da de endnu ikke er tilstrækkeligt udviklede til at kunne tænke selvstændigt. Hovedparten af dem er unge sjæle, omend der naturligvis findes undtagelser. Det er ikke ledernes og demagogernes idealisme, der gør indtryk på dem og driver dem til handling (sædvanligvis af voldsom art), men ønsket om at gøre gengæld, længslen efter at besidde i materiel forstand og beslutningen om at være, som det almindeligvis kaldes, »den, som har overtaget«. De giver udtryk for pøbelpsykologi, pøbelvælde og pøbelvold. De er hjælpeløse, de udnyttes og - fordi de er en tankeløs, ufornuftig menneskemasse - frembyder de, som vi alle udmærket ved, og som alle regeringer er klar over, et virkeligt problem. Blind, tankeløs vold er hidtil blevet mødt med våbenmagt. Sådan er det også i dag. Masserne kæmper og dør, drevet af provokerende taler, og de ved sjældent, hvad det egentlig drejer sig om. Deres vilkår *må* forbedres, dog ikke gennem blodsudgydelse og udnyttelse.

For det andet, den såkaldte *middelklasse*, både den højere og den lavere. De udgør størstedelen af nationerne, borgerskabet - intelligent, flittigt, kundskabstørstende, snæversynet, i det væsentlige religiøs, omend de ofte afviser religionsformerne. Den økonomiske konflikt nedbryder og lammer dem, og de er

uden undtagelse det mest indflydelsesrige element i alle nationer som følge af deres evne til at læse, diskutere, tænke, give penge og tage parti. De udgør størsteparten af partitilhængere i verden, kæmper for en sag og danner store grupper, de er enten for eller imod et eller andet parti. De elsker at anerkende og vælge en leder og er rede til at dø for en sag og at bringe uendelige ofre for deres idealer, der baserer sig på de ideer, deres valgte ledere har givet dem.

Det såkaldte aristokrati inddeler jeg ikke i en gruppe for sig, da der udelukkende er tale om en klasseforskel, der i det store og hele baserer sig på arv og kapital, og de nutidige, nationale tilpasninger smelter dem hurtigt sammen med den store middelklasse. Vi beskæftiger os med grundlæggende forhold, med grupperinger, der hviler på vigtige holdninger og ikke på inddelinger, der fremkommer, når *materielle* ressourcer betragtes. Den borgerlige indstilling gennemsyrrer i dag langsomt og uophørligt masserne, proletariatet, og den trænger også ind i den kreds, der hidtil har været kaldt overklassen. Denne indstilling eksisterer som en bevidsthedstilstand i alle nationers aristokrati og absorberer masserne under den nuværende store nivelleringsproces. På grund af denne nivellering, der finder sted overalt, kan det åndelige aristokrati nu træde frem - et aristokrati, der er baseret på en erkendelse af guddommelig oprindelse og mål, og som ikke kender til klasseforskel, til religionsbarrierer og afsondrende forskelligheder. Vi beskæftiger os således med *menneskelige inddelinger* og ikke med *klasseforskelle*.

Denne anden gruppe er det mest frugtbare område, og derfra hentes de nye ledere og organisatorer. De udgør en gruppe, der står imellem verdens tænkere, de intellektuelle, og menneskemasserne. I sidste instans er de den afgørende faktor i verdens anliggender. Masserne lider under verdens forhold og under de situationer, der opstår gennem den anden gruppes aktivitet, når gruppen på den ene eller anden måde reagerer på

de nye indflydelser, de nye idealer og de nye styrende faktorer i den moderne verden. Denne store anden gruppe lider selv under det, de udsættes for fra dem, der søger at pålægge menneskene de nye rytmer - dvs. de politiske grupper, de religiøse idealister og fanatikere, samt forkæmperne for den nye sociale orden og de økonomiske systemer (som deres ledere, rigtigt eller forkert, fremfører).

På grund af deres intelligens, bedre uddannelsesmuligheder, en evne til at læse og den stærke påvirkning fra de nye propagandametoder, presse og radio, udgør de den mest magtfulde gruppe i alle nationer i verden. Det er dem, som lederne appellerer til, og det er deres hjælp og medhold, der er behov for, og som betyder succes for enhver leder. Det er dem, der har den afgørende stemme i nationale anliggender. De er i dag præget af usikkerhed, tvivl, dybtliggende frygt og længes efter, at retfærdighed skal ske fyldest, og at en ny orden kan etableres. Frem for alt længes de efter fred, stabile økonomiske forhold og en ordnet verden. Det er de rede til at kæmpe for, og de kæmper i dag i alle partier, i alle grupper og for alle slags politiske, nationalistiske, religiøse, økonomiske og sociale idealer. Hvis de ikke kæmper bogstaveligt, i fysisk forstand, da kæmper de via ord, taler og bøger.

For det tredje, *verdens tænkere*: Her er der tale om de intelligente og højt uddannede mænd og kvinder, som fornemmer ideer og formulerer dem til idealer. Disse mennesker bruger det talte ord, skriver artikler og bøger og udnytter alle kendte metoder for at nå og uddanne almenheden og på den måde bringe middelklassen i aktivitet og derigennem vække masserne. Deres opgave og den rolle, de spiller, er af allerstørste betydning. Fra deres rækker kommer de, som til stadighed øver indflydelse på den retning, verdens anliggender tager, undertiden i god, undertiden i selvisk henseende. De spiller på det menneskelige sind, som en musiker spiller på sit instrument, og i deres hænder ligger pressens, radioens og den

offentlige menings magt. Deres ansvar er uhyre stort. Nogle få, måske flere, end det må forekomme, arbejder uselvvisk under inspiration af den nye æra. De har viet sig til at forbedre de menneskelige vilkår og verdens forhold, i retninger, der forekommer dem (rigtigt eller forkert) at indebære håb for fremtiden og opsving for menneskeheden. De findes i enhver regering, parti, selskab og organisation samt i enhver kirke og religiøs gruppering. De udgør i dag den mest indflydelsesrige enhed, fordi det er gennem dem, den store middelklasse kan nås, ledes og organiseres med hensyn til politiske, religiøse og sociale formål. Deres ideer og udtalelser trænger igennem til over- og middelklassen og kommer til sidst de mere fremskredne inden for de uudviklede masser for øre.

For det fjerde, *den nye gruppe af verdenstjenere*: Her er der tale om mennesker, som er ved at oprette en ny social orden i verden. De tilhører ikke noget parti eller nogen regering, som de ensidigt støtter. De accepterer alle partier, alle trosretninger og alle sociale og økonomiske organisationer, og de accepterer alle regeringer. De findes i alle nationer og i alle religiøse organisationer, og de er beskæftiget med at udforme en ny social orden. Fra en rent fysisk synsvinkel kæmper de hverken for det bedste i den gamle orden eller for en forbedring af verdens forhold. De indser, at de gamle kampmetoder, partitroskab og angreb, og de gamle fremgangsmåder med partipolitik fuldstændigt har slået fejl, og at de midler, der hidtil har været anvendt af alle partier og grupper (kamp, voldsom sympati for en leder eller en sag, angreb på enkeltpersoner, hvis ideer eller levevis forekommer at være skadelige for menneskeheden), er forældede, da de har vist sig virkningsløse og ude af stand til at skabe den inderligt ønskede fred, økonomisk velstand og forståelse. De er optaget af den opgave at indlede den nye verdensorden ved overalt i verden - i hver nation, hovedstad og by - at danne grupperinger af mennesker, som ikke tilhører noget parti, ikke tager parti,

hverken for eller imod, men hvis tankesæt er lige så tydeligt og klart, og hvis program er lige så praktisk som ethvert parti i verden i dag. De indtager det standpunkt, at mennesket er guddommeligt; deres program hviler på god vilje, fordi dette er et fundamentalt menneskeligt kendetegn. Derfor organiserer de for tiden mennesker af god vilje over hele verden, opstiller et bestemt program og skaber et fundament for alle mennesker af god vilje.

De udtaler og tror på, at deres første appel har været af en sådan beskaffenhed, at de, med hjælp fra skolede tænkere, som kan findes i den tidligere beskrevne tredje gruppe, og med fornøden finansiel hjælp til det påkrævede uddannelsesmæssige arbejde og til propaganda for god vilje, vil kunne ændre verden (udelukkende ved mennesker af god vilje) således at den nye orden - uden krig, uden at vække had mellem mennesker og uden at angribe eller tage parti for nogen sag - vil kunne etableres solidt på jorden. Deres program og teknik vil blive beskrevet senere i dette afsnit.

Bag dette firedobbelte billede af menneskeheden står de store, hvis privilegium og ret det er at overvåge den menneskelige udvikling og vejlede med hensyn til menneskenes skæbne. Den opgave gennemfører de, ikke ved at påtvinge en styring, der krænker den menneskelige ånds frie vilje, men ved at indpode ideer i verdenstænkernes sind og vække den menneskelige bevidsthed, således at disse ideer erkendes behørigt og med tiden bliver de styrende faktorer i menneskelivet. De skoler medlemmerne af den nye gruppe af verdenstjenere i den opgave at forvandle ideer til idealer. Med tiden bliver idealerne de mål, som tænkerne stræber efter, og som de lærer den store middelklasse. Således kan de indføres som forbilleder for regeringer og religioner, hvor de danner grundlag for den nye sociale orden, som masserne varsomt indlemmes i.

Det bør her huskes, at mænd og kvinder af god vilje findes i

alle de beskrevne grupper; deri ligger deres styrke og deres brugbarhed for den nye gruppe af verdenstjenere.

Den nye gruppe af verdenstjeneres styrke beror på tre faktorer:

1. Denne gruppe indtager en midterposition mellem masserne og det indre subjektive verdensstyre.
2. Dens medlemmer (hvis jeg kan anvende et så utilstrækkeligt ord) kommer fra alle klasser - aristokratiet, intelligentsiaen, den højere og lavere middelklasse, og den højerestående del af proletariatet. Den er derfor virkelig repræsentativ.
3. Medlemmerne er indbyrdes nært forbundet og i stadig kontakt og forbindelse med hinanden gennem fælles mål, den samme klare fremgangsmåde og god vilje.

Lad os et øjeblik se på verdensbilledet, som det er i vor tid, og som en intelligent iagttager af verdens anliggender vil se det. Intet af det her sagte må betragtes som kritik, da det ville være at overtræde en af den nye verdenstjenergruppes grundlæggende regler, og noget sådant er afgjort ikke tiltænkt. Derfor nævner vi ingen specielle grupper, nationer eller partier, og heller ingen særlige personligheder. Vi interesserer os kun for ét tema, indledningen af den nye verdensorden. For at kunne gøre dette, må vi erkende situationen, som den er. Vi er optaget af at danne det nye parti, der inden for sine rammer vil samle alle mennesker, der arbejder for fred og god vilje, uden at blande sig i deres specielle loyaliteter og bestræbelser, omend deres metoder muligvis må ændres betydeligt, hvis de baserer sig på den gamle orden. Dette nye parti kan betragtes som en legemliggørelse af det kommende gudsrige på jorden, men det bør erindres, at dette rige ikke er et kristent rige eller en jordisk regering. Det er en sammenslutning af alle dem, som - skønt de tilhører alle religioner i verden, alle nationer og alle

typer af politiske partier - er fri for hadets og separatismens ånd, og som gennem gensidig god vilje søger at etablere rette tilstande på jorden.

Den gærende uro i verden i dag er trængt dybt ind i menneskeheden. Alle områder inden for menneskelig tænkning er berørt af splittelsen og forvirringen. I fortiden blev nationerne gang på gang drevet ind i aggressionskrige. Sådanne krige aftager hurtigt, og vore nuværende stridigheder skyldes først og fremmest vore økonomiske forhold. Der findes åbenbare saglige grunde herfor. Overbefolkning, handelsbarrierer, manglende balance i tilbud og efterspørgsel, samt ambitioner og velmenende eksperimenter udført af enkeltpersoner inden for alle områder af menneskets tænkning og liv bærer ansvaret for omvæltningen. Det er unødvendigt at sige mere, da årsagerne i almindelighed er kendte, og vi er ved at skitsere en praktisk løsning. Men den reelle grund ligger dybere og erkendes ikke så let, skønt verdens tænkere er begyndt at beskæftige sig dermed og tydeligt ser konturerne. Årsagen er konflikten mellem visse store idealer, der alle baserer sig på åndelige ideer, men alle nedværdiges de til formål, der fører til separatisme, had, partistrid, borgerkrig, udbredt økonomisk uro, skræk for en verdensbrand og frygt overalt. Vi er omgivet af frygt og uvished, undertrykkende fattigdom, mistænksomhed, og dertil kommer det almene sammenbrud af religionens og regeringens værn, som hidtil har forekommet at være et tilflugtssted.

Ledere - både nationale og religiøse - forsøger overalt at tage disse problemer op til behandling, undertiden bevæget dertil af sand menneskekærlighed, undertiden ledet af ambition, eller af et ideal der opildner til usædvanlig aktivitet for menneskelig, racemæssig eller national forbedring. Oprigtighed og hykleri, had og kærlighed, tjeneste og udnyttelse, splittelse og forening findes overalt. Slagord høres ligeledes overalt - religiøs enhed, ensretning af menneskeheden, menneskelig frihed, problemet

med venstre- og højrepartier, kommunisme, fascisme, nazisme, New Deal-programmet, liberalisme og konservatisme; skabende liv, befolkningsproblemer, sterilisation, utopier, menneskerettigheder, diktaturer, oprustning til forsvar, almen uddannelse, hemmeligt diplomati og isolationisme - det er blot nogle få af de ord, der i dag er på alles læber, og som viser, at menneskeheden er opmærksom på problemerne og de vanskeligheder, vi står overfor, samt den stilstand, som vi synes at befinde os i. Fra alle sider kommer mennesker med en løsning, danner et parti til at gennemføre den og kæmper for deres ideal.

Hver dag gives en masse penge ud for at modvirke en leders propaganda eller for at støtte en andens ideer. Over hele verden holdes der kampagner for at rejse de nødvendige midler til at omstyrte et eller andet ældgammelt, grundfæstet ideal eller til at erstatte det med en ny idé. Mænd og kvinder i begge hemisfærer ønsker i dag en ændring af den gamle orden og at indføre en ny æra med økonomisk velstand og fredelig levevis, og de vier deres liv til forsvar for nogle principper, der forekommer dem at være yderst betydningsfulde, eller til at omstyrte et andet princip, der er vigtigt for deres brødre. Angreb på personligheder, ærekrænkelse, at tilskrive andre forkerte motiver og at stifte had er anerkendte metoder, der benyttes af dem, som - i god hensigt - forsøger at redde verden, at bringe orden i kaos og at forsvare retten, som de opfatter den. Kærlighed til menneskeheden og ønsket om at hjælpe er ubestrideligt til stede. Alligevel vokser kaos, tiltager hadet, og krigsfaren breder sig; hidtidige anstrengelser synes uden virkning med hensyn til at dæmme op for den strøm, der forekommer at være ved at trække menneskeheden ud over katastrofens rand.

Denne meningsløshed, og træthed, der følger med den lange kamp, erkendes af lederne i dag. Der stilles krav om en ny vej, der kan følges, der ønskes viden om, hvad der i grunden bærer

skylden, og hvorfor det ikke lykkedes de mange hundrede mænd og kvinders selvopofrende og guddommeligt motiverede anstrengelser at forhindre krig, løse det økonomiske problem og befri menneskeheden.

Det kunne siges, at fejlslaget i første række skyldes to faktorer:

1. Alle anstrengelser er gået ud på at tage sig af virkningerne, og de tilgrundliggende årsager er ikke blevet berørt, selvom nogle få var klar over dette. Der blev gjort forsøg på at rette fejlen, at afsløre misforhold og onde personligheder og at angribe organisationer, grupper, partier, religioner og nationale eksperimenter. Det førte til noget, der må forekomme at være en unyttig måde at bruge tid, styrke, energi og penge på.
2. Der har ingen bestræbelse været for at finde mennesker af god vilje, med fredelige, kærlige hensigter, intelligent venlighed og godhed i verden, og bringe dem sammen til et organiseret hele, således at de i deres store antal kunne samarbejde. Der er tale om utroligt mange mennesker, som hader krig, eftersom de betragter alle mennesker som brødre, men de ser ingen udvej til at bringe dette problem til ophør, da alle organisationer med dette mål synes at være magtesløse. De er tynget af den økonomiske nød, men ved ikke, hvad de skal foretage sig, eftersom alle de grupper, der er beskæftiget med problemet, er optaget af at lægge skylden på andre og søge syndebukke; de er sig bevidst, at de mange bestræbelser for det gode har lidt skibbrud.

Denne ånd af god vilje er til stede i millioner af mennesker, og den fremkalder ansvarsfølelse. Det er det første tegn på, at mennesket er guddommeligt. Det er denne stadigt voksende gode vilje, den nye gruppe af verdenstjenere regner med, og som de har til hensigt at udnytte. Den findes hos medlemmerne

i alle grupper, der går ind for forbedring af forholdene i verden, og de udgør en uudnyttet kraft, der endnu aldrig er blevet organiseret til et hele, idet den loyalitet og stræben, det enkelte menneske af god vilje besidder, hidtil blev givet til hans organisation eller hans eget projekt. Den nye gruppe af verdenstjenere agter ikke at blande sig i denne loyalitet eller at hindre en eventuel aktivitet, men vil samle alle disse mennesker i et organiseret hele uden at danne en ny organisation eller føre nogle af dem ind på et sidespor, bort fra deres hidtidige arbejde.

Den nye gruppe af verdenstjenere er allerede en aktivt fungerende gruppe. Alle mænd og kvinder, i alle lande og i begge hemisfærer, som søger at slå bro over kløfterne mellem mennesker, at vække broderskabsfølelse, at nære sansen for det indbyrdes slægtskab, og som ikke kender til racemæssige, nationale eller religiøse barrierer, er medlem af den nye gruppe af verdenstjenere, selvom de aldrig har hørt den omtalt på denne måde.

Medlemmerne af den nye gruppe af verdenstjenere tilhører ikke et parti eller en religion, og dog tilhører de alle partier og religioner; de tager ikke stilling hverken for eller imod nogen bestående regering, religion eller social orden. De engagerer sig ikke politisk på nogen måde og angriber ikke nogen eksisterende orden. De er hverken for eller imod en regering eller kirke, og giver ikke penge, organiserer ikke kampagner og udsender ikke litteratur, der kunne fortolkes som angreb på eller forsvar for en organisation af politisk, religiøs, social eller økonomisk natur. De udtaler sig ikke, skriver intet, der kunne give næring til had eller tjene til at adskille menneske fra menneske, eller nation fra nation. Alligevel kan sådanne medlemmer findes inden for alle politiske partier og alle verdensreligioner. De repræsenterer en indre holdning.

Medlemmerne af den nye gruppe af verdenstjenere er imidlertid ikke en gruppe upraktiske mystikere. De ved nøje,

hvad de søger at udrette, og deres planer er udarbejdet således, at de - uden at forstyrre en bestående situation - kan finde frem til mennesker af god vilje over hele verden og bringe dem i forbindelse med hinanden. Deres fælles krav er, at disse mennesker af god vilje skal stå sammen i fuld forståelse og på den måde udgøre en langsomt voksende gruppe, hvis interesse gælder menneskeheden og ikke først og fremmest deres egne umiddelbare omgivelser. Den større interesse vil imidlertid ikke afholde dem fra at være gode borgere i det land, som deres skæbne har ført dem til. De vil rette sig efter og acceptere den situation, de befinder sig i, men vil (i den givne situation og under den givne regering eller religiøse orden) arbejde for god vilje, for nedbrydning af barrierer og for verdensfred. De vil undgå alle angreb på eksisterende regimer og personligheder; de vil holde lovene i det land, hvor de skal leve, men de vil opdyrke en ikke-hadets ånd, udnytte enhver lejlighed til at betone broderskab mellem nationerne, enhed i tro og indbyrdes økonomisk afhængighed og tillid. De vil bestræbe sig på ikke at sige noget eller handle på en måde, der kan skabe adskillelse og avle uvilje.

Dette er i store træk det, der styrer mennesker af god vilje, som søger at samarbejde i den opgave, der skal udføres af den nye gruppe af verdenstjenere. Efterhånden som de lærer effektivt samarbejde og opnår stabilitet i de rette forhold til deres medmennesker, indgår de successivt i den nye gruppes rækker, ikke ved en formel tilslutningsproces, da en sådan ikke eksisterer (der er ingen formel organisation), men gennem udvikling af de fornødne kvaliteter og karakteristika. Det vil være nyttigt her at gentage, *at den nye gruppe af verdenstjenere ikke er en organisation*. Den har intet hovedsæde, blot tjenestesteder over hele verden; den har ingen præsident eller fortegnelse over funktionærer; den har i alle lande kun tjenere, hvis opgave ganske enkelt er at finde frem til mennesker af god vilje. Det er deres uafviselige opgave. Disse mennesker af god

vilje skal findes og skoles i læren om ikke-separatisme og undervises i samarbejdsprincipper og i det, der kendetegner den nye sociale orden. Den går ud på, på ny at skabe en subjektiv koordinering, der fører til afgjorte ændringer gennem den vægt, der lægges på verdensopinionen som er baseret på god vilje og ikke kender hverken nationale, racemæssige eller religiøse skel. År efter år burde der arbejdes meget aktivt og læren om universel god vilje udbredes, således at god vilje fra at være en skøn følelse vil ændres til, at god vilje i hverdagen anvendes i handling i alle lande over hele verden.

Udtrykt i vendinger fra den kristne lære må der findes borgerne fra det rige, Kristus kom for at grundlægge, og de vil erkendes ved en ånd af syntese, et inklusivt synspunkt og gennem deres betoning af verdens enhed, der er grundlagt på vor internationale syntese (i realiteten en anerkendelse af vore menneskelige relationer), vor religiøse samhørighed som børn af den ene Fader, og vor velkendte, omend i det store og hele ignorerede økonomiske indbyrdes afhængighed. Uddannelsen af mænd og kvinder af god vilje vil afhænge af evnen til *at udtrykke praktisk kærlig forståelse*. Den nye gruppe af verdenstjenere vil vide, hvem disse borgere i ovennævnte rige er, og hvor de skal findes.

Den næste opgave, den nye gruppe af verdenstjenere vil hellige sig, vil være at fjerne frygten i verden. Dette er muligt og vil ske, når mænd og kvinder af god vilje vågner op og bliver klar over, hvor megen god vilje der er i hvert land. Der er millioner af mennesker af god vilje i verden; antallet har været stigende som følge af verdenskrigens frygtelige lidelser, men da de følte sig isolerede og ensomme, har de været afmægtige og har fundet det hele nytteløst. De har følt sig isoleret, og uden betydning. Som enkeltpersoner er det tilfældet. Som del af en stor verdensbevægelse med åndelig baggrund og som udtryk for menneskets iboende guddommelighed er det ikke tilfældet. Den gode viljes samlede

kraft, der hidtil ikke har været sat i system, vil vise sig at være uimodståelig. Arbejdet i den nye gruppe af verdenstjenere vil indtil maj 1942 være at organisere denne latente kraft og bringe den til udtryk ved at fremme den, ved undervisning og ved at anvise veje, ad hvilke denne stærke ånd kan manifesteres.

Den nye gruppe af verdenstjenere burde derfor, under ledelse af vogterne fra livets indre åndelige side, tilrettelægge et program, der dækker denne periode. Et sådant program bør have tre mål:

1. At opdage, undervise og forene mennesker af god vilje, og at pege på den kendsgerning, at der i alle lande i verden, uden undtagelse, gøres meget for:

- a. International forståelse og broderskab mellem nationerne.
- b. Forbedring af menneskelige vilkår gennem grupper, kirker og organisationer, der arbejder efter de nye retningslinjer, uden had, uden at angribe grupper eller personer og uden at tage parti for nogen.
- c. Religiøs enhed og åndelig udvikling inden for og uden for kirkerne.
- d. Uddannelse, som modvirker separatismens ånd, og arbejder for bred inklusivitet.

Dette kunne gøres ved hjælp af et nyt tidsskrift, der da bliver talerør for mennesker af god vilje.

2. At forberede mennesker af god vilje til en gentagelse - men i langt større målestok - af den »appel«, der fandt sted den 6. maj 1936. Ved den lejlighed blev Den store invokation brugt af millioner, og der kan ikke herske tvivl om dens virkning. Den styrkede i høj grad Hierarkiets stilling og oprettede en »kontaktkanal«, der aldrig kan brydes. Lignende, større bestræbelser kan sættes i gang inden for de nærmeste få år, og

de vil udtrykke den næste store, åndelige indsats, som mennesker af god vilje gennemfører, og som den mellemliggende periode er en forberedelse til. Det ville være ønskeligt, om radioen i større udstrækning kunne udnyttes, således at (fortløbende og følgende solens bane) denne appel til Gud, kunne sendes gennem æteren på tidspunkterne for fuldmåne. Appeldagen vil udtrykke menneskeheden's åndelige indstilling og vil lede til en subjektiv, åndelig syntese mellem mennesker af god vilje og den nye gruppe af verdenstjenere og det indre åndelige Hierarki, der arbejder på at manifestere den nye orden på jorden, at indlede den nye tidsalder og at materialisere Guds rige på det fysiske plan.

Mange tanker og forberedelser bør ofres denne fremtidige appeldag eller verdensbøn, således at resultaterne, der nås, kan blive endnu mere tydelige og magtfulde end i det første, i grunden succesrige, forsøg. Bøn eller appel er enten en stærkt virkende måde at sætte visse store kræfter i bevægelse på, eller er det ikke. Vidnesbyrd gennem tiderne taler for en bøns kraft efter disse retningslinjer.

3. At vise menneskeheden, som en del af den levende undervisning, som mennesker af god vilje giver udtryk for i deres hverdag, nødvendigheden af at deltage en bestemt dag i en gruppeaktivitet, der vies til at tilgive og at glemme. En sådan tilgivelsens dag kan blive virkeliggjort inden for få år, men et forsøg kunne gøres i 1942. Der er tale om tilgivelse, der hviler på den erkendelse, at alle mennesker har begået fejl i fortiden, og på det faktum, at den ene eller anden gruppe, nation eller kirke ikke bærer skylden, men at vi alle har gjort fejl, alle har manglet forståelse, og alle har gjort sig skyldige med hensyn til manglende kærlighed og tolerance. Derfor drejer det sig om en tilgivelse, der ikke skal hvile på en ædelmodighedens ånd eller på en fornemmelse af hensigtsmæssighed eller overlegenhed, men på et ønske om at

glemme fortiden, at bane vejen til den nye tidsalder og at deltage i den nye sociale orden, fri for det gamle had, samt opgive at erindre gamle fejltagelser i politik, vurderinger og metoder og at ignorere de sædvanlige barrierer og vore sædvanlige separatistiske instinkter.

Dette er det tredobbelte program, som den nye gruppe af verdenstjenere har forpligtet sig til, og som vi indtrængende opfordres til at tage del i. I denne bestræbelse vil gruppen kalde på mennesker af god vilje. De har intet andet program, intet andet formål.

Løseligt knyttet til hinanden ved gensidig forståelse og med samme mål virker medlemmerne af den nye verdenstjenergruppe som her beskrevet, uanset om de er bevidste eller ikke-bevidste om hinanden eller gruppen. De findes og arbejder aktivt i alle lande. Igennem dem findes der til stadighed flere mennesker af god vilje. Deres navne og adresser noteres og samles på forsendelseslister. Deres muligheder, på hvilket område det end måtte være, for at tjene deres medmennesker vil også blive noteret og udnyttet om ønsket. På denne måde er det muligt gennem mennesker af god vilje at fremme og i alle lande at udvikle den gode viljes princip, som med tiden kan komme til praktisk anvendelse. Disse mennesker vil i hver nation udgøre en ny gruppe af praktisk tænkende mennesker, som ikke vil være en trussel for nogen regering, og som heller ikke vil modarbejde den bestående orden. De vil kaste sig ind i disse bevægelser og påtage sig aktiviteter, der på ingen måde nærer had, udvikler fjendskab eller forårsager skel mellem deres medmennesker. Mod en sådan gruppe kan ingen regering eller kirke have indvendinger.

Der ligger en fare i at opstille regler og gøre forudsigelser. Dette vil kun føre til forhastet aktivitet og ubesindig fremgangsmåde. Hvis det skitserede arbejde går fremad i den

ønskede retning, hvis kanalerne udvides og befæstes gennem daglig anvendelse af -
Den store invokation:

* Lad lysets kræfter bringe indre oplysning til menneskeheden.
Lad Fredens Ånd brede sig over jorden.
Må mennesker af god vilje mødes overalt i samarbejdets ånd.
Må tilgivelse være grundtonen for alle mennesker i denne tid.
Lad magt være til rådighed for de stores bestræbelser.
Lad det være så, og hjælp os til at yde vor del.

- og en bønnens dag organiseres, hvis en daglig tilgivelse i den betydning, som evangelisten Paulus udtalte med følgende ord »idet jeg glemmer, hvad der er bagved, og rækker ud efter det, der er foran« bliver en regel for mennesker af god vilje og med tiden bliver en regel og fører til en verdensomspændende tilgivelsens dag, da vil den nye verdenstjenergruppes arbejde gå fremad, blive konstruktivt og frugtbart og føre til fremgang. For dem, der på den indre side søger at lede og vejlede, vil der også være anledning til at gå videre med større tiltro, og Kristus vil kunne opleve frugterne af sin sjæls møje og være tilfreds.

Når vi nu har skitseret programmet for denne umiddelbart forestående periode, hvad skal vi så foretage os? Programmet kan ikke lykkes, og dette midterparti i verden - som står mellem partitilhængerne og grupperne *for* og *imod* i verdens forhold - kan heller ikke komme til sin ret og blive aktivt og konstruktivt, uden at hver og en er bevidst om behovet for på ny at sætte alt ind på at støtte Planen - individuelt, finansielt og åndeligt.

* Den store invokation findes i tre versioner. Dette er den første som blev givet i 1935. Den version, vi anvender i dag, blev givet i 1945. Se: *Hierarkiets fremtræden*.

Udgiveren

2. Den nye gruppe af verdenstjenere

Det første, der må erkendes, er, at der findes en Plan for menneskeheden, og at denne Plan altid har eksisteret. Den er virkeliggjort gennem evolutionsprocesserne i forgangne tider og også gennem den særlige stimulering, der fra tid til anden blev givet af de store intuitive og af menneskeslægten lærere. I dag findes der det nødvendige antal mænd og kvinder i verden, der har en tilstrækkelig udvikling til at kunne kontakte og samarbejde med Planen. Det er mere ved at blive et spørgsmål om gruppeerkendelse end om intuitiv åbenbaring. For det andet vil man kunne iagttage, at der på vor planet findes en gruppe mænd og kvinder inden for alle nationer, der afgjort er på discipelskabets vej, og ifølge denne status tjener de lige så afgjort menneskeslægten. Subjektivt er de smeltet sammen til en gruppe, som vi i mangel af en bedre betegnelse har kaldt den nye gruppe af verdenstjenere. Deres egenskaber er velkendte, for mange har iagttaget gruppen indgående gennem to eller tre år, og mange udgør også en del af den.

Fremstående medlemmer af denne gruppe kan findes i alle lande i Europa, i Kina og Japan, i Nord- og Sydamerika og i Sydafrika. I Australien, New Zealand og andre lande, der ikke er nævnt her, findes der ligeledes medlemmer og tjenere, der hører til denne gruppe.

Mange af disse gruppemedlemmer erkender hinanden gennem lighed i mål, idealer og metoder, som kommer til udtryk i deres arbejde, men i mange tilfælde forbliver de ukendte for hinanden. Gruppemedlemmerne arbejder inden for alle områder hvor mennesket virker - økonomiske, politiske, sociale og religiøse. Den nævnte følge af de fire grupper viser deres betydning i den nuværende verdenssituation. Religiøse vanskeligheder og problemer lader sig måske lettest behandle og anskueliggøre, fordi de så let erkendes. Religiøse modsætninger grasserer i dag, men de kendes for det, de er, og

derfor nævnes det religiøse område sidst.

Det er imidlertid opmuntrende for os at iagttage, at medlemmer af den nye gruppe af verdenstjenere, som arbejder i forbindelse med de stores hurtigt frembrydende plan, er øget kraftigt i løbet af de seneste år, og at der er tale om en meget tættere, indre forening end hidtil. Gruppen er delt i to dele:

1. En indre kerne, sammensat af de aktive tjenere, som erkender sig selv som disciple, som bevidst er i kontakt med Planen, og som arbejder ihærdigt på dens udvikling.
2. De, som har været modtagelige for den vision, der er blevet forelagt dem fra denne indre kerne, og som afgjort har stillet sig på Planens side. De er derfor mænd og kvinder af god vilje.

Forbundet med disse to grupper er der en stadigt voksende kreds, der bliver mere og mere modtagelig for de nye ideer. De har vist deres interesse og er ivrige efter at se Planen iværksat på rette måde på jorden. Alle disse gruppers forskellige behov må imødekommes, og dette er ganske klart et problem for alle, som bevidst samarbejder med Hierarkiet.

Det er ikke let for alle os, som arbejder og kæmper på livets slagmark at se verdensbilledet, som det virkeligt er. Det er vanskeligt at vurdere den nuværende alvorlige situation, og korrekt bedømme mulighederne for at skabe de hårdt tiltrængte forandringer. Det er også svært at måle omfanget af og styrken i de kræfter, som gør modstand. Det ville være nytteløst at henvise til disse kræfter, hvis der ingen mulighed var for fremgang og sejr. Både fremgang og sejr er mulige, hvis vi er enige om idealer og metoder.

Et billede af det øjeblikkelige problem, for at vise mulige farer og samtidig foreslå, hvad der bør gøres i den umiddelbart forestående periode, vil have praktisk værdi. Noget af det, der her er sagt, er allerede velkendt, men en ny skildring af

situationen er på sin plads, da vi derved sættes i stand til at lægge vore planer med klarhed og præcision.

a. Mål og idealer

Det har været sagt, at de, som udgør verdens indre styre, eller det såkaldte planetariske Hierarki, arbejder på at gøre det lettere for de nye idealer og mål at få indpas i menneskeslægtens bevidsthed. Disse nye idealer og mål er kendetegn for den nye tidsalder. Dette er en betydningsfuld erklæring, fordi den viser, at den bestræbelse, der nu er i gang, er i overensstemmelse med den evolutionsproces, der finder sted på vor planet. Den er derfor sikret succes i sidste instans. Det arbejde, den nye gruppe af verdenstjenere bestræber sig for at gennemføre, har til hensigt at fremme denne proces og således forhindre en lang periode med problemer og uroligheder. Uanset om denne anstrengelse lykkes eller ikke, det endelige mål er sikret, men det kan fremskyndes, hvis mennesker blot på rimelig måde vil vurdere den situation, de umiddelbart står overfor, og tage de nødvendige skridt til at ændre den nuværende tilstand.

De stores nye plan er derfor ganske enkelt at udvide den Plan, der hele tiden har eksisteret. Der foretages ingen ændringer i den grundlæggende idé. Et fremgangsrigt udfald af de nuværende bestræbelser er betinget af, at de kræfter, der står for progressiv retskaffenhed, er til rådighed, og endvidere betinget af verdens disciples evne til at handle i samklang og på den måde påvirke den offentlige mening, således at der kan ske en verdensomfattende ændring i menneskelige holdninger, men medlemmer af den nye gruppe af verdenstjenere må afstå fra at øde deres kræfter på mindre væsentlige aktiviteter. For dem vil der blive tid, når engang hovedmålet er nået. De umiddelbare mål for Planen kan angives som følger:

1. *Menneskets bevidsthedsniveau må højnes, således at*

intelligent tænkende mænd og kvinder bevidst vil være i kontakt med ideernes verden og den intuitive perceptions område. Dette betyder, at de vil opnå den rigtige orientering hen imod virkeligheden.

Almindelige mænd og kvinder kommer da afgjort til at flytte deres opmærksomhed fra emotionens verden, som de hidtil har levet i, og de vil begynde at leve mere i deres mentale natur og at tænke klart og fornuftigt. En direkte følge af de to gruppers voksende erkendelse er, at masserne som helhed absolut vil høste fordel deraf. De vil opleve, at deres livsbetingelser i den grad vil blive forbedret og fornuftigt ordnet, at den nuværende tilstand af frygt og intensiv konkurrencepræget eksistenskamp vil afløses af virkelig stabilitet og tryghed. Følgelig bliver der mulighed for et roligere liv, og det vil sætte menneskene i stand til at udvikle deres mentale og åndelige evner på normal måde.

Dette er ikke et utopisk billede. En ændring af den nuværende situation, selv i mindre målestok, er et herkulesarbejde og vil belaste den nye verdenstjenergruppes ressourcer til det yderste.

2. Det andet mål for dem, som udarbejder Planen, er *at præcisere den internationale situation*. Det er nødvendigt, at alle nationer bliver klar over følgende to faktorer:

For det første, betydningen af at tage vare på egne forhold og egne interne problemer, der går ud på at forbedre nationens liv ved at skabe orden, stabilitet og frem for alt frihed. Hver enkelt nation må internt indstille sig på fred. Det må ikke gøres ved våbenmagt eller ved en indsats af en eller anden stærk gruppe, men ved klogt at tage hensyn til hele folkets behov uden at udelukke nogen del af nationens liv.

For det andet, den grundlæggende betydning af, at hver nation erkender sit ansvar over for alle andre nationer, og at alle dele af vor verdens liv er indbyrdes forbundet. Denne erkendelse vil medføre et gensidigt samspil på det økonomiske

område, der er det mest betydningsfulde område i vor tid. Praktisk taget beror alle verdens problemer og uoverensstemmelser på den økonomiske situation. Den er derfor mere betydningsfuld, når det gælder om at løse det nuværende verdensproblem end de politiske rivaliseringer og de selviske, individuelle, nationale ambitioner.

Forsyningen af tilstrækkelige fødevarer, klæder og boliger til de ikke tænkende masser vil give en ændret verdenspsykologi, der vil være konstruktiv og sund, og som vil indlede den stærkt ønskede æra af fred og velstand. Ingen vil benægte, at dette problem er vanskeligt, og at menneskets selvished og begærlighed bærer ansvaret. Problemet er i virkeligheden forholdsvis enkelt, hvis ikke det kompliceres af for mange statistiske afgørelser og af modsætningsforholdet i selviske, nationale og monetære interesser. Udtrykket »monetære interesser« anvendes her ikke for at betegne en særlig klasse, idet overføring af penge fra én hånd til en anden ikke bringer nogen virkelig løsning. Den, der besidder pengene på et eller andet tidspunkt, har magten, og det gælder, hvad enten der er tale om den nuværende kapitalistiske klasse, om et proletariat, der er blevet rigere, eller en begærlig regering.

3. Det tredje mål er *udviklingen af gruppeideen* med en deraf følgende generel betoning af gruppens bedste, af gruppeforståelse, gruppesamspil og grupperelateret god vilje. Disse fire er de idealer, som den subjektive gruppe, som vi kalder den nye gruppe af verdenstjenere, arbejder for på det fysiske plan.

Såfremt disse idealer kan virkeliggøres, udgør denne nye gruppe en kerne til den fremtidige verdensgruppe, som efterhånden vil knytte alle mennesker sammen i sandt broderskab. Denne gruppe vil ikke blive optaget af eksperimenter inden for menneskelivets forskellige områder

eller i forbindelse med verdens problemer. Gruppens medlemmer vil ikke arbejde for at opnå en fremstående position inden for politik eller for at opnå et heldigt udfald af et specielt eksperiment på det økonomiske, politiske eller religiøse område. Deres opgave går ud på at betone de grundlæggende principper og oplære den offentlige mening efter de nye retningslinjer. De vil søge at åbenbare for menneskeheden den sande og tilgrundliggende indre syntese, der er baseret på fælles mål, og som fører til den universelle gode vilje, der vil sætte et menneske i ethvert land i stand til at identificere sig med sine brødre i andre dele af verden.

Denne gruppe vil tilvejebringe en international enhed, sammensat af intelligente mennesker af god vilje, som uundgåeligt må styre verdens skæbne, fremkalde verdensfred og på den måde organisere den nye verdensorden. De vil gennemføre dette uden at gøre brug af det gamle, politiske maskineri, den voldsomme propaganda og den tvang, der har kendetegnet den gamle orden. Deres metode er uddannelse; de vil forme den offentlige mening og støtte gensidig god vilje og national, religiøs og økonomisk gensidig afhængighed. Det, de i virkeligheden forsøger at gøre, er at mobilisere et aspekt i den menneskelige natur til større aktivitet, et aspekt, som altid er til stede, men som hidtil har været undergivet selviske og ambitiøse mål. Mennesker er af natur venlige, hvis deres sind ikke forvanskes, og deres syn ikke sløres af en falsk lære ud fra selviske interesser, politisk propaganda og racemæssige eller religiøse problemer.

Går vi ud fra denne kendsgerning, og gives der den rette mulighed og den tilstrækkelige hjælp, vil den nye gruppe af verdienstjenere bevise denne kendsgerning. Den nye gruppe udgør et arbejdsområde og et energicentrum, som alle mennesker af god vilje over hele verden kan henvende sig til, og på den måde forener de deres kræfter, styrker hinanden og anslår i fællesskab en tone af gensidigt samarbejde for det gode

og til alles vel, uanset tro og race. Dette er ikke en vag og mystisk generalisering uden praktisk formål eller plan. Det er en redegørelse for en meget stor gruppe intelligente mænds og kvinders idealer, mennesker, der i dag findes over hele verden, og som arbejder sammen med dem, som *ved*, og som er på livets indre side. Disse mål vil blive nået, ikke ved propaganda støttet af vold, men ved et forbillede understøttet af offer og kærlighed. Et andet vigtigt mål for Planen, der vil virkeliggøres senere, når verdenssituationen er forbedret, er, at en gruppe af sjæle, som den nye gruppe af verdenstjenere er de ydre repræsentanter for, vil træde aktivt frem på det fysiske plan. Denne tilsynekomst kan (i kristent ordvalg) kaldes Kristi andet komme med sine disciple, eller manifestationen af det planetariske Hierarki, eller tilsynekomsten af visdommens mestre, som vil genoprette de gamle mysterier på jorden og genindføre indvielsens orden.

Dette er den brede og generelle idé om Planens mål og dens vogteres hensigter. Hver fase udgør et område for aktiv tjeneste, og alle mennesker af god vilje og medlemmerne af den nye gruppe af verdenstjenere vil overalt finde deres plads i den ene eller anden af dens afdelinger. Medlemmerne i denne gruppe er i virkeligheden, da de giver udtryk for Guds tanke og formål, en formidlende gruppe mellem vogterne af Planen og den intelligente offentlighed. De er planetens »hjernetrust«, fordi de virkelig kæmper med problemerne uro og nød på de økonomiske, politiske og religiøse områder. Gennem dem må Planen gennemføres, og hvis de arbejder med den ønskede uselvskhed og visdom og viser behørig handledygtighed, vil de efterhånden opnå megen magt. Det vil imidlertid være en magt, der er baseret på intelligent god vilje, på den rette forståelse af broderskab og på en beslutning om at tilgodese hele verdens vel og ikke bare visse dele af det nationale liv eller visse nationers vel på bekostning af andre dele og andre nationer. Derfor betoner jeg til stadighed nødvendigheden af at

tænke i *vendinger som god vilje for helheden*. Selve denne bestræbelse at tænke således er en del af den teknik, der er nødvendig for at udvide menneskets nuværende bevidsthed, og jeg har i disse ord angivet det ledende princip, der ligger til grund for den nye metode for verdens udvikling og integration. Udviklingen af selvbevidsthed og af det enestående separatistiske individ har i fortiden været den rette og ønskede metode. Udviklingen af gruppebevidsthed gennem den nye verdenstjenergruppes aktivitet skal blive den rette og ønskede metode i fremtiden.

Generelt set har vi således i dag i verden de uintelligente masser, som under pres fra det moderne liv og vore moderne uddannelsessystemer hurtigt bliver selvbevidste. Dernæst har vi de virkelig selvbevidste tænkere eller personligheder, som i kraft af deres tanker og deres personligheds betydning og tiltrækningskraft har opnået herredømme og anseelse i verden. Igennem deres tankes klarhed behersker de masserne inden for det område, de har valgt, men de er dominerende i separatistisk forstand. De masser, de behersker, kan opdeles i to grupper: En rastløs, hurtig, utilfreds og intelligent minoritet (der udgør ca. fyrre procent af helheden). De resterende tres procent består af de ikke tænkende masser, som kun er lidt mere end emotionelle dyr. De lever, arbejder, lider og kæmper, men har ingen virkelig idé om, hvad dette indebærer, eller hvor de som race går hen. Med disse sidstnævnte er der endnu kun lidet at gøre. Med de fyrre procent kan der imidlertid opnås meget, når den nye gruppe af verdenstjenere er tilstrækkeligt integreret. Man bør også lægge mærke til de verdensidealister og -arbejdere, som har forpligtet sig til at gennemføre et eller andet ideal, der forekommer dem at legemliggøre alt, hvad der er ønskværdigt, og løse de problemer, som de ser rundt omkring sig. I denne gruppe kan anbringes verdens ledere og diktatorer i vor tid, uanset hvad de selv kalder sig. At deres metoder ikke kan være ønskværdige er naturligvis ofte tilfældet, men det er

forholdsvis uvæsentligt. Rigtigt eller forkert, de arbejder under inspiration af en idé; de fremkalder tydelige forandringer i deres medmenneskers tankegang og i verdenssituationen; de fremkalder mental respons fra offentligheden og fra verden. Verden står således i gæld til dem, som har indledt de pågældende forandringer, der ændrer verdensrytmen og sætter dens tempo i vejret. De forbereder os således på de endnu mere revolutionerende forandringer i den nye tidsalder. Nogle af dem findes i den nye gruppe af verdensstjenere.

Medlemmer af den nye gruppe af verdensstjenere står for følgende idealer:

1. De tror på en indre verdensstyrelse og på en evolutionsplan, der udfolder sig. De kan se tegn derpå ned gennem tiderne. Det kan ikke undgås, at de giver udtryk for betydningen af denne indre verdensstyrelse og for det planetariske Hierarki på forskellig måde. At de betragter det hele fra deres egen traditions og skolings særlige synsvinkel er også uundgåeligt, men uden betydning. Det, der har betydning, er, at de er i kontakt med energicentret, der forsøger at lede menneskets forhold; de kender nogle enkeltheder i den umiddelbare plan og sætter al deres energi ind på at fremme den.
2. De kultiverer til stadighed en international ånd af god vilje, og det sætter de al deres stræben ind på. De undviger alle meningsforskelle, idet de betragter dem som en følge af det udviklingsstadium, som racen har nået, og de er overbevist om, at en uundgåelig ændring til det bedre er på vej. De lægger vægt på fælles stræben og søger at forklare offentligheden, at de nuværende anstrengelser i verden tager sigte på at bringe verden ind på nye veje og fremkalde nye og bedre idealer i menneskers sind.
3. De søger også at formidle den kendsgerning, at de mange

ationale, religiøse og sociale eksperimenter blot er metoder til ekspansion og til at lære de nødvendige lektier. De søger at henlede opmærksomheden på, at dette vil få en dobbelt virkning. For det første vil det vise nytten af de tankeretninger og de deraf følgende metoder, der efterhånden vil befri menneskeheden for dens nuværende begrænsninger og trængsler. Disse eksperimenter er ikke spildt anstrengelse. De har absolut mening og formål. For det andet vil det vise, hvilke metoder og fremgangsmåder i regering såvel som i religion, der er uønskede, fordi de spreder hadets virus, fremkalder klasse- og raceforskelle og følgelig er skadelige for forståelse, international god vilje og åndelig solidaritet i verden.

Der findes i dag intet tænkende menneske i fremstående stilling, som ikke i sine store øjeblikke påskønner nødvendigheden af verdensfred, international orden og religiøs forståelse - hvilket alt sammen i sidste instans fører til økonomisk stabilitet. Den rigtige orden, hvorigennem mennesker vil finde denne stabilitet, er ældgammel og blev altid fremhævet af visse brodersamfund som: Enhed, fred og velstand. De fører i den nævnte rækkefølge automatisk fra det ene til det næste. Det vigtigste instrument i dag til at opnå enhed i verden er den nye gruppe af verdenstjenere. Den er endnu kun en mulighed, men får den lejlighed og de nødvendige midler til at fremme sit arbejde, kan den i løbet af de nærmeste få år skabe en virkelig ændring i den offentlige bevidsthed og efterhånden få den største del af den offentlige mening bag sig. Gruppen kan blive til stor nytte og kan efterhånden blive et særdeles stærkt redskab til at skabe den fornødne enhed, fred og velstand. Dette kan imidlertid kun tilvejebringes ved ihærdig anstrengelse og vedvarende selvopofrelse fra alle dem, som i nogen grad kender gruppens

mål og det, Planen søger at virkeliggøre.

b. Aktuelle retningslinjer for aktivitet og metoder

To retningslinjer for umiddelbar aktivitet er absolut nødvendige. Medlemmerne af den nye gruppe af verdenstjenere må til stadighed holde sig de skitserede idealer og mål for øje, og de må også, om muligt, komme i kontakt med hinanden. Dette arbejde kræver umiddelbar opmærksomhed. Den nye verdenstjenergruppes mål og idealer må også til stadighed og tydeligt præsenteres for den tænkende offentlighed. Formen, hvorunder dette skal ske, og mediet, der benyttes, må de tilknyttede tjenere bestemme. Der bør gøres opmærksom på de aktiviteter, der er i overensstemmelse med Planen, og verdenstjeneres arbejde og program, hvor disse tjenere end befinder sig, må støttes og bekendtgøres. For at kunne gennemføre dette må der handles klogt, velovervejet og hurtigt, da krisen er akut. De personer, hvis opgave det er at samarbejde og hjælpe, vil dukke op, men vor åndelige iagttagelse må være vågen, således at vi kan erkende dem. Først og fremmest kan de kendes på deres åndelige idealisme og dernæst på, at de er effektive og dygtige inden for deres arbejdsområde. Det er nødvendigt, at de, så vidt muligt, besidder en intuitiv, åndelig opfattelsesevne, men det er absolut nødvendigt, at de har praktisk erfaring og er skolet i at forme den offentlige mening, at bringe ideer i omløb og at forstå menneskelige relationer inden for de forskellige områder for menneskets virke.

Ved hjælp af den rette indre aktivitet og det kloge lederskab vil den nye gruppe af verdenstjenere blive mere og mere modtagelig for de forelagte nye ideer og vil vokse i styrke, optimisme, indre forbindelse og samspil. De vil - og burde - blive en stærk forenet gruppe i den ydre verden. Prøven vil da bestå i at opretholde den indre visions klarhed og den indre, subjektive forbindelse og samtidig fremgangsrigt at videreføre

arbejdet i verden med forenet og intelligent styrke. De sande værdier, baseret på god vilje og broderskab, som er grundlag for menneskets iboende guddommelighed, må bevares med indsigt; den rette anvendelse af muligheder samt den opofrende udnyttelse af verdslig magt vil fremkalde den handledygtighed, der er en følge af ægte hengivenhed og rigtig meditation.

Den nye gruppe af verdenstjenere har som umiddelbar opgave at tilegne sig evnen til over hele verden at forme menneskers forestillinger efter de nødvendige nye tænkemåder og nye arbejdsmetoder. For at kunne gøre det må der gives en forklaring på de ideer, gruppens arbejde hviler på, og en tydelig angivelse af, hvilke dele af Planen der umiddelbart kan komme til udførelse. Realiteten af det indre og subjektive (de virkelige værdier i verden) må til stadighed betones og endvidere ideernes dynamiske magt, da de styrer og kan vise sig at styre alt, hvad der sker i alle foruroligede nationer i dag. *Det, som sker i verden i dag er en virkeliggørelse af ideer.* Med hensyn til den metode, der skal anvendes, er der visse modsætninger, som må berøres.

Alle nationer er for tiden optaget af at pålægge folket en eller anden idé eller gruppe af ideer. Det forekommer lederne, uanset hvor oplyste de er, at det er nødvendigt at anvende magt eller tvang på den ene eller anden måde. Således må det nødvendigvis være, når tidsfaktoren misfortolkes. Hele folkets umiddelbare vel anser lederne for langt mere vigtig end en temporær hændelse, der vedrører nogle enkelte eller mindre grupper. Den nye verdenstjenergruppe vil i sit arbejde bedre forstå denne tidsfaktor, og de vil gennemføre arbejdet så hurtigt som muligt - men uden mental eller fysisk tvang. At skabe det rette grundlag og offentliggøre de rette principper er overmåde vigtigt og må sikres, men der må ikke lægges utilbørlig vægt på at ensrette menneskers tænkning inden for en given tid. Med omhu, med forudseenhed, med omtanke og med dygtighed må grunden lægges, og argumenterne fremføres, således at god

vilje, vækst og udbredelse af broderskab udvikles på internationalt grundlag.

Teoretisk har broderskabsidealet været præsenteret af mange organisationer, af mange broderskaber og teosofiske grupper, men de, som har fremsat broderskabets idé i disse forskellige organisationer, er selv alt for separatistiske og sekteriske til at kunne fremme arbejdet på en konstruktiv måde. Det er ikke deres opgave nu at organisere mennesker af god vilje i verden, for de holder fast ved deres sædvaner, ved visse udelukkelse, ved at virke for deres organisation mere end for menneskeheden, og ved at folk slutter op om dem. De betoner nødvendigheden af at holde sig til visse formulerede trossætninger, såsom læren om reinkarnation som basis for broderskab, eller til mestrene som baggrund for Planen; men mennesker af god vilje kan tro på alt dette eller ikke på noget af det. Sådanne doktriner påvirker ikke deres erkendelse af visse store evolutionære tendenser, ej heller nødvendigheden af at anerkende menneskets essentielle relationer. At den tjeneste, der udøves af de grupper, som har offentliggjort disse ideer, ikke kan måles, og at menneskeheden er i dyb gæld til dem er uden tvivl rigtigt. At hundreder af medlemmer i de forskellige organisationer er knyttet til den nye gruppe af verdenstjenere er også helt korrekt. Virkeliggørelse af disse ideer, der hidtil har været teori, vil være hovedopgaven for den nye gruppe af verdenstjenere. De må fjerne hele teorien fra følelsens, idealismens og den mystiske aspirations område og må forelægge sagen for offentligheden som en konkret og bevist faktor.

De må lægge vægt på at udtrykke god vilje og på at opfylde loven om kærlighed og ikke ved tilknytning til organisationer med deres sædvaner og doktriner. Den nye gruppe af verdenstjenere må holde sig fri af alt dette, da arbejdet ellers vil knuses mod de ældgamle doktriners og organisationers klipper. Medlemmerne i den nye gruppe af verdenstjenere må forblive

løseligt forbundet ved gensidig god vilje og deres enstemmighed med hensyn til mål, der udtrykkes uden hensyn til nationale grænser, racemæssige forskel og religiøse fordomme. De må med hele deres indflydelses kraft stå bag alle bevægelser, som kæmper for at overvinde forskelligheder, og som udtrykker lignende mål. Deres medlemmer vil støtte, hjælpe og fremme mange bestræbelser, der virker for international forståelse og syntese, og giver udtryk for de religiøse udlægninger, der belærer om enhedens ånd.

Den magt, som den nye gruppe af verdenstjenere med tiden vil udøve, vil komme fra to kilder: For det første fra det indre centrum eller den subjektive verdensstyrelse, hvis medlemmer er ansvarlige for udbredelsen af de idealer og ideer, der har ført menneskeheden fremad fra tidsalder til tidsalder. Dette indre centrum har altid eksisteret, og menneskehedens store ledere, inden for alle områder, har stået i forbindelse med det. De store idealister og verdenstjenere (såsom Kristus og hans store broder, Buddha, og de mindre fremstående tjenere, som Platon, Spinoza, Abraham Lincoln eller Florence Nightingale) har alle været tilknyttet dette centrum. Disse store af mange grader, hvis arbejde har en umådelig rækkevidde, kendetegnes alle ved deres selvopofrende arbejde for at forbedre menneskets levevis og ved kærlighed til deres medmennesker. Men alle har de hentet deres lys og inspiration fra dette centrale brændpunkt. Medlemmerne af dette styre kan leve i fysiske legemer, eller de kan være diskarneret. Det forudsættes, at de, som læser disse sider, tror på udødelighed - tror på den bevidste sjæls evige fortsættelse i en eller anden dimension. Disse store sjæle kendetegnes først og fremmest derved, at de ingen mental begrænsning kender, og deres inklusivitet er således, at der for dem hverken består raceskel eller religiøs forskel.

Den anden kilde, hvorfra den nye gruppe af verdenstjenere tager deres kraft, er fra mennesker af god vilje, som altid findes i verden på ethvert tidspunkt. De vil være i stand til når som

helst at frembringe så vitale tanker og aktivere en så betydningsfuld offentlig mening, at de til sidst på afgørende måde påvirker verdens anliggender. En af deres opgaver vil være at bringe mennesker med lignende idealer i kontakt med hinanden og også at lede og fremme deres bestræbelser.

Viden om disse idealer vil udbredes overalt trods opposition og mistillid; disse sandheder må udtrykkes på alle mulige sprog og med alle tænkelige midler, og enhver til rådighed værende person må udnyttes til at bringe dem i omløb. Ingen anstrengelse må spares i øjeblikket og gennem de nærmeste få år. Arbejdet må frem for alt foregå ved hjælp af det trykte ord og senere, når der er skoledede mennesker til disposition, ved hjælp af det talte ord. Der må være syntese i bestræbelserne, og unødige og personlige aspekter må udelukkes.

Medlemmer i den nye gruppe af verdenstjenere lærer for det meste gennem at høre og gennem den omhyggelige opmærksomhed, der skyldes en indre holdning som følge af vedvarende *lytten*. De er i færd med at udvikle den åndelige opfattelsesevne, der findes latent, men som ikke anvendes af det almindelige menneske. De må opfatte de nye magtord, når de lyder fra centret for åndeligt lys og kraft i verden, og samtidig må de være opmærksom på menneskehedens råb, der udtrykker dens største håb, længsler og ønsker. Denne holdning at lytte og straks at tilpasse de i det indre modtagne befalinger er et kendetegn for den nye gruppe af verdenstjenere. Det store antal af mennesker, som de efterhånden vil samle omkring sig, må undervises, og de må lære at opfatte gennem at se, gennem det trykte ord og senere gennem at fornemme visionen. Disse to punkter må have i erindring, når arbejdet planlægges, og der skal findes medarbejdere.

Nogle ord bør her siges om de farer, den nye gruppe af verdenstjenere bør søge at undgå. Det må først og fremmest huskes, at mange mennesker, af mange racer og religioner, bevidst eller ubevidst er en del af denne gruppe. Nogle af dem

er så nær Planen, at deres visions klarhed og deres forståelse er virkeligheden. De ved. Imidlertid har de behov for at være sikker på, om de handler rigtigt, set ud fra et bestemt tidspunkt. Handledygtighed er deres virkelige problem og ikke nøjagtighed i opfattelsen. Andre står ikke så nær Planen og kender den kun uklart og generelt. De er viiede og hengivne sjæle, men personlig ambition og nationale og religiøse fordomme styrer stadig deres sind, deres reaktion og deres måde at udtrykke sig på. De er undertiden fortrydelige over den kendsgerning, at mennesker af anden race, tradition og religiøs indstilling kan stå Planen og deres vogtere lige så nær som de selv. De sætter spørgsmålstegn ved enkeltpersoners autoritet i den nye gruppe af verdenstjenere og bekæmper undertiden disciple, som arbejder inden for samme område som de selv. Noget sådant må ikke finde sted. I dag er der ikke tid til noget så uvæsentligt som personlig prestige eller til at fremhæve én organisation på bekostning af en anden eller til at foregive, at én lære går forud for en anden. Det er forhold, der intet betyder, men de skaber hindringer. Hvad der på dette tidspunkt er af betydning er det fælles standpunkt, som mennesker af god vilje i verden kan indtage de næste år for at foranledige en bevægelse i menneskelige anliggender, afværge en mulig katastrofe og bevirke en æra af enhed, fred og velstand. Personlige ambitioner må forsvinde. Personligt ønske, selvforsvar eller selvhævdelse er der ikke plads til i den nye verdenstjenergruppes rækker. Hvorledes kan god vilje fremmes i verden, hvis de, som bekender sig dertil, kæmper indbyrdes? Hvorledes kan de stores Plan gøre fremskridt, og lederskab i verden lægges i hænderne på dem, som afgjort har åndelige mål, hvis de strides om opgave, position og rangfølge? Personligheder tæller ikke, og kun sjæle har magt.

Derfor, lad alle os, som tilhører den nye gruppe af verdenstjenere, eller som responderer på deres budskab om god vilje ofre vore personlige uenigheder, vore snæversynede

fortolkninger og vore selviske ambitioner på alteret for verdenstjeneste og venskab. På den måde kan vi tilbyde vogterne af Planen et redskab, som de frit kan benytte.

En anden fare kan opstå, hvis der lægges overdreven vægt på den nye verdenstjenergruppes organisationsaspekt. Det må aldrig glemmes, at der her ikke eksisterer nogen egentlig organisation, som man sædvanligvis kender det i verden. Gruppen er en organisme, ikke en organisation. Den er ikke en propagandagrube, som dette udtryk alment forstås. Gruppen er ikke interesseret i politik, religion eller position. Dens arbejde er at undervise mennesket og at udvide den menneskelige bevidsthed, således at de nyere og mere sande ideer kan opfattes. Dens opgave er at udbrede budskabet om international god vilje og religiøs enhed. Medlemmerne i den nye gruppe af verdenstjenere er først og fremmest fortolkere. De kan have høje positioner, de kan være mægtige og indflydelsesrige personer, de kan virke ved hjælp af det talte og trykte ord, de kan anvende alle mulige midler, der ved hjælp af forstand og penge kan bruges i deres bestræbelser, og de kan udvise den største handledygtighed, hvis forholdene udvikler sig som ønsket; men alt dette må ganske enkelt betragtes som et middel til et mål - at fremkalde verdensomfattende god vilje, intelligent og kærlig forståelse, enhed, fred og velstand.

Den ydre organisation er af betydning i det omfang, som den fører til en klog og dygtig anvendelse af den gunstige lejlighed og penge, men organisationen er igen blot et middel til et mål. Det lader sig ikke gøre at organisere den nye gruppe af verdenstjenere. De må for stedse forblive uorganiserede og fri for klassificering og frit stillet til at arbejde, som hver især finder det formålstjenligt. Det er organisationen af de tilgængelige ressourcer, vi henviser til, således at Planen kan fremmes, idealerne blive praktisk anvendelige, og arbejdet blive intelligent gennemført.

De forskellige planer til at fremme og udvide den nye gruppe

af verdenstjenere skal og vil til stadighed have fremgang. De nævnte kort skitserede ideer bør udarbejdes i detaljer. Mennesker må skoles i at arbejde for disse ideers udbredelse. Almenheden må oplæres i den nye gruppes hensigter og mål. Meditationsgrupper bør dannes, som vil hellige sig det arbejde at opnå kontakt med visionen og at tiltrække den fornødne visdom og kraft. Den store invokation bør benyttes mere og mere og intoneres hver dag og hver time. Hovedpunkterne af det her fremsatte bør omarbejdes og tilpasses for at være til nytte for offentligheden, da mennesker kun lærer gennem den stadige gentagelse, og disse ting må siges igen og igen, før den nye verdenstjenergruppes virkelige arbejde vil gøre sig gældende.

Den nye verdenstjenergruppes opgave er at være en modvægt mod de kræfter, der fører til opløsning og tilintetgørelse, ved at legemliggøre integrerende og konstruktive kræfter. Den nye gruppe vil med tiden neutralisere den tendens til racehad (der er så fremherskende i vor tid), og den undervisning, der gives, vil bidrage til at gøre de nuværende ideer virkningsløse, der så udpræget skaber de almindeligt udbredte spaltninger og barrierer blandt mennesker og på den måde forårsager separatisme og krig. Hvor der opstår en gruppe eller grupper, der giver udtryk for ideer, der stærkt betoner én side af den offentlige mening og ét aspekt af livet, dér må der ifølge loven om ligevægt uundgåeligt opstå det, der kan udligne dette. På det nuværende stadium i menneskehedens historie er de grupper, der nærer spaltningens ånd, og som opbygger barrierer, der er til gene for menneskets frie ånd, opstået først. De udfører det arbejde, der er nødvendigt, idet de også omfattes af Planen. Derefter må der ifølge loven opstå en gruppe eller grupper, der legemliggør de ideer, der fører til integration og konstruktiv opbygning. De vil bringe verden ind på en højere drejning af spiralen, vil hele brud, nedbryde barrierer og gøre ende på spaltninger.

c. Den nye verdenstjenergruppes opgaver

På dette tidspunkt kunne det være af værdi at antyde tre af denne gruppes opgaver, således at vi får et klart billede af det arbejde, der skal gennemføres i løbet af de nærmeste få år. Arbejdet tilsigter:

1. At fremkalde en afbalancering af de kræfter, der i dag er til stede i verden, og som er ansvarlige for den udbredte uro og kaos, således at menneskeslægten får mulighed for igen at komme i balance.
2. At virke som fortolker af de nye holdninger og de nye aktiviteter, der efterhånden vil styre menneskene i den kommende nye tidsalder.
3. At tilvejebringe syntese og enhed samt forståelse hos mennesker af god vilje i en sammenhængende gruppe. De mange, der virker på egen hånd inden for de forskellige områder af menneskets virksomhed (politisk, religiøs, videnskabelig og økonomisk) må bringes i forbindelse med hinanden, for at deres essentielle enhed kan gennemføres.

Hovedmål og hensigt for alle, som er tilknyttet den nye gruppe af verdenstjenere, er at skabe orden ud af kaos og at løse det moderne livs meget forskelligartede problemer og fremkalde en form for stabilitet. Menneskene skulle da få tid til at foretage de nødvendige tilpasninger, og komme frem til nogle få vitale konklusioner. Det kunne tilvejebringe en periode med forholdsvis ro til at organisere den nyere levemåde, således at de store spørgsmål kan erkendes og udvikles.

I øjeblikket er sindet så foruroliget, den økonomiske byrde så stor og den udbredte illusion så dybtliggende, at der ikke er nogen mulighed for at fremskynde det, der er umiddelbart forestående. Der er ingen mulighed for de nye ideer, der udgør

menneskeslægtens kommende idealer, at skabe virkeligt fremskridt. Endnu anes og værdsættes disse ideer blot af nogle få tænkere og intuitive; masserne er ubevidste om det, den nye orden indebærer. Disse tænkere kan være indstillet på enhed og god vilje, men de fleste griber de forelagte idealer, former dem efter deres egne ambitioner og forvrænger og misbruger dem til egne selviske formål. De bruger drastiske midler over for folk for at få den uvidende og utilfredse offentlige mening til at acceptere disse ideer.

Vi lever i ekstremernes æra - ekstrem rigdom, ekstrem fattigdom, ekstrem uvidenhed, ekstrem lærdom, ekstrem utilfredshed, ekstrem tilfredshed, ekstrem tilfredsstillelse af egen ambition, ekstrem selvished og ekstrem selvopofrelse. Overalt kan vi opleve tilintetgørelse af fortidens institutioner med efterfølgende kaos og ulykke, fortvivlelse og lidelse. Samtidig har vi de højrøstede tilkendegivelser og visse idealisters aktive arbejde, idealister, som griber lejligheden til at bringe masserne og nationerne til visse aktiviteter inden for politik og religion. Foranstaltningerne forekommer de selvbestaltede ledere rigtige og gode, men i sidste ende er de ofte blot fejlfortolkede idealer, der kommer fra en uklart fornemmet idé, der sædvanligvis er uberettiget fremtvunget og forkert anvendt. Masserne svinger mellem disse yderpunkter - træge, hjælpeløse, tankeløse, lette at påvirke, at ensrette og at forme.

I alle verdens lande findes der i dag mennesker af god vilje med virkelig forståelse. Mange tusinde af dem er kendte. Imidlertid er de enten plaget af frygt eller af en følelse af meningsløshed og af en erkendelse af, at arbejdet, der skal udføres, er så overvældende stort, at deres små og isolerede anstrengelser er fuldstændig nytteløse, når det gælder at nedbryde hadets og separatismens barrierer, der findes overalt. De er klar over, at de principper, der indeholder løsningen på verdens problemer, tilsyneladende ikke er systematisk udbredt;

de har ingen forestilling om, hvor mange der tænker, som de selv gør, og følgelig har deres ensomhed, den manglende enhed og omgivelsernes træghed gjort dem afmægtige. Den magtfulde tænker eller den ambitiøse demagog og ligeledes det menneske, som ejer ægte fædrelandskærlighed (men har sine egne udvalgte ideer om den rette løsning af landets problemer), benytter sig i dag af den almene træghed, af verdenskrisen og depressionen til at gennemføre (om fornødent ved tvang) sådanne regeringssystemer og kontrolsystemer, som vil virkeliggøre deres fortolkning af idealet. Dette må masserne acceptere, og eftersom de normalt uden at tænke vælger den mindste modstands vej, er de lette at ensrette og gøre føjelige.

Ledernes argument er, at masserne ikke har den store fremsynethed og ikke ved eller kan vide, hvad der er godt for dem. Dette er uden tvivl rigtigt. Derfor må der fortælles dem, hvad de skal gøre, og de må ledes i blinde eller med magt til det stadium og den form for civilisation, som lederne og deres forbundsfæller tror (ofte ganske oprigtigt) er bedst. De, som ikke billiger fremgangsmåden, eller som tænker selv, må nødvendigvis af hensyn til helhedens vel vige og bringes til tavshed. Således er den almindelige situation med visse nationale afvigelser, der dog ikke er af større betydning, i lyset af det grundlæggende problem. Det nationale livs trivsel kan fornemmes og ønskes, men integrationen af det nationale liv i menneskehedens større helhed synes lederne endnu ikke at have nogen synderlig vision om.

Et partis angreb på et andet parti i det offentlige, nationale eller politiske liv, eller angreb fra én gruppe tænkere (som forfægter deres egne specielle ideer) på en anden tænkergruppe med andre meninger har længe været sædvane. I en sådan proces uskadelligør den stærkere den svagere, og masserne udnyttes og får fortalt, hvad de har at gøre og tænke, uden at nogen i virkeligheden bestræber sig for, at de får den rette forståelse. Det samme gælder på det religiøse område, men

menneskeslægtens religiøse forskelligheder er af så gammel oprindelse og så fast forankrede, at det ikke er nødvendigt at opregne dem her. Militarister og pacifister i deres mange grupper, kommunister og konservative, socialister og nazister, republikanere og fascistere, demokrater og fremskridtsvenlige, arbejdere og kapitalister, katolikker og protestanter, agnostikere og fanatikere, politikere og idealister, kriminelle og håndhævere af en misfortolket lov, de uvidende masser og de få intelligente samt klasseforskelle, racemodsætninger og religiøse stridigheder i begge hemisfærer har bragt verden i en tilstand af oprør, fuldstændig splittelse og ustabilitet.

Hvorledes skal orden kunne genoprettes af denne tilstand? Hvorledes kan den økonomiske situation stabiliseres, og verden bringes i en tilstand, der er retfærdig, rigtig og fyldestgørende for alle? Hvorledes kan nationale uoverensstemmelser bringes ud af verden, og racehad bringes til ophør? Hvorledes kan de mange religiøse grupper fortsætte deres arbejde med at få mennesker til at give udtryk for deres guddommelighed i overensstemmelse med deres individuelle arv og samtidig leve i harmoni og vise verden en fælles holdning? Hvorledes kan krige bringes til ophør, og fred tilvejebringes på jorden? Hvorledes kan der skabes virkelig fremgang som en følge af enhed, fred og velstand?

Kun på én måde. *Ved at alle mænd og kvinder af god vilje og forståelse i alle lande handler i fællesskab.* Støt og roligt, uden hast må der gøres tre ting:

For det første må de finde hinanden, komme i kontakt med hinanden. På den måde vil følelsen af svaghed og formålsløshed opvejes. Det er den første pligt og opgave for den nye gruppe af verdenstjenere.

For det andet må de klargøre og belyse de grundlæggende principper for ret levevis, god vilje og harmoni, som alle rettænkende mennesker i dag anerkender, men ikke anvender.

Principperne må formuleres i vendinger så enkle som muligt og gøres praktisk anvendelige.

For det tredje må almenheden oplæres i disse principper. Støt, regelmæssigt og systematisk må de lære principperne for broderskab, for internationalisme, baseret på god vilje og kærlighed til alle mennesker, for religiøs enhed og for samarbejde og indbyrdes afhængighed. Det enkelte menneske i alle nationer og grupper må lære med god vilje og forståelse at udføre sin vigtige del; gruppen må påtage sig ansvar for andre grupper, og en nations ansvar over for andre nationer, og alle nationers ansvar over for nationernes verden må forklares og fremhæves.

Der er her ikke tale om et indholdsløst eller mystisk, upraktisk program. *Ingen autoritet eller regering undergraves af det. Det går ikke ud på at styrte regenter eller at fælde det ene eller andet politiske eller nationale parti.* Programmet kræver intelligent og praktisk indsats. Det vil kræve, at mange forskellige tænkere og mange skolede beslutningstagere samarbejder. Der må findes frem til mennesker af god vilje i alle lande, og alle, der responderer på disse idealer, må noteres på forsendelseslister. Deres samarbejde må søges og systematiseres. Programmet vil efterhånden kræve assistance fra mange talere og skribenter, som vil arbejde efter samme idealistiske retningslinjer, men med forskellige metoder. De kender deres eget land og den bedste måde at bringe disse fundamentale sandheder frem til deres egne landsmænd på, og derfor må de være frit stillet med hensyn til at arbejde, som de finder det bedst for deres nation. De, og alle mænd og kvinder af god vilje, vil udgøre den nye gruppe af verdenstjenere. En central gruppe, udvalgt blandt dem, vil sammenfatte arbejdet og sætte det i system, selvom der gives hver enkelt tjener og arbejder størst mulig handlefrihed.

Programmet vil kræve tålmodighed og meget samarbejde.

Der må findes frem til medlemmer af den nye gruppe af verdenstjenere gennem deres reaktion på de nævnte idealer, de må skoles i de nye metoder og oplæres i at tænke rigtigt, i ikke-aggressiv handling og i at eliminere enhver art af fjendtlig indstilling; de må lære, på hvilken måde disse fundamentale idealer for verdens enhed, for økonomisk syntese og religiøst samarbejde skal komme til udtryk og virkeliggøres. Loven om *kærlighed* må formuleres *intelligent* og skal anvendes på alle menneskelige forhold.

Dette arbejde at oplære verdens mænd og kvinder af god vilje må finde sted så hurtigt som muligt. Det må imidlertid gennemføres uden at forsynde sig mod harmonien. Der må ingen konflikter være med hensyn til nationale præferencer og programmer. Nationale regeringer må ikke forklejnes uanset, hvad de står for. Ingen politisk aktivitet må finde sted i den nye verdenstjenergruppes navn. En sådan handlemåde ville betyde fortsættelse af de gamle metoder og det gamle had. Intet parti, ingen gruppe må angribes, og ingen leder eller national aktivitet må kritiseres. Sådanne gamle metoder har længe været prøvet, uden at det er lykkedes at skabe fred på jorden. Medlemmer i den nye gruppe af verdenstjenere og de, som er forbundne med dem, repræsenterer ikke noget parti, er hverken for eller imod nogen gruppe eller form for styre. Det er deres uafviselige standpunkt. De har hverken tid, energi eller penge til angreb eller modangreb. Alligevel er deres holdning ikke en »passiv ikke-modstand«. De arbejder på at bringe verdens kræfter i balance og at fremme væksten i den gruppe, der står for god vilje, forståelse og broderskab.

Menneskenes verden kan i dag opdeles i to hovedgrupper. I én gruppe kæmpes der *for* et eller andet politisk parti, en eller anden national regering, en eller anden religiøs, social eller økonomisk holdning. De er imod alt, der ikke hælder til deres anskuelse. Den anden gruppe er modsat indstillet og tager parti *imod* dem. At tage parti, kamp for eller imod, eller partiånd

kendetegner menneskers moderne verden. Sådanne aktiviteter, der fører til separatisme, afsondring og strid har den nye gruppe af verdenstjenere ikke tid til eller interesse for. De går ind for holdninger, der til sidst vil skabe et tredje parti, fri for politisk og religiøst had. Den nye verdenstjenergruppes medlemmer er endnu ukendte, ubemærkede og forholdsvis magtesløse med hensyn til afgørende at påvirke verdens tænkning. Udviser de imidlertid handledygtighed, og holder de fast ved principperne om harmonisk samarbejde, kan det i løbet af ganske få år vise sig, at gruppen virkelig har magt og indflydelse.

Arbejdet kan da gå ind i sin anden fase og få afgørende indflydelse. Dette vil dog kun være muligt, såfremt de, som har denne fremsynethed, sætter alt ind og ofrer tid og penge på at gennemføre det. Denne gruppe vil stå mellem den udnyttede og den udnyttende, den krigeriske og pacifisten, masserne og lederne, uden at vælge side, uden at vise partiånd, uden at anstifte politisk eller religiøs uro og uden at nære had hverken mod enkeltpersoner, nationer eller racer. De vil stå som fortolkere af rette menneskelige relationer, for menneskehedens grundlæggende enhed, for *praktisk* broderskab, for virkelig harmløshed i tale og skrift og for den indre syntese, der anerkender den enkeltes værdi og samtidig gruppearbejdets betydning. Udbredelse af disse ideer og principperne om god vilje vil skabe denne tredje gruppe i verden.

I løbet af få år vil den offentlige mening, hvis arbejdet gennemføres efter disse retningslinjer, blive tvunget til at anerkende denne bevægelses kraft til at skabe fred, international forståelse og gensidig god vilje. Efterhånden vil antallet af mænd og kvinder af god vilje være så stor, at de vil være i stand til at påvirke begivenhederne i verden. Der vil da have meldt sig tilstrækkeligt mange mennesker for den gode viljes sag til definitivt at kunne påvirke tendensen i verdens anliggender.

Der vil ikke blive undervist i en illusorisk pacifisme. Det er

ikke en mystisk drøm, der venter på, at Gud skal gribe til handling, og som stoler på, at fremtiden løser alt. Det er ikke en upraktisk og uanvendelig idé. Det er en plan, der går ud på at udvikle en gruppe mennesker, som er samlet fra alle nationer, skolet i den gode viljes ånd, og som besidder en så klar indsigt i de principper, der i verdens anliggender skulle styre de menneskelige relationer, at de med styrke kan arbejde for menneskelig fred og forståelse. Det er en systematiseret oplæringsproces. Ved hjælp af den bliver mænd og kvinder overalt skolet i at leve som eksponenter for god vilje på alle livets områder, og styrken i intelligent god vilje til at overvinde vanskeligheder inden for alle områder af menneskelige anliggender er utrolig stærk. Men endnu anvendes den gode viljes voksende ånd ikke intelligent og systematisk. Tusinder af mænd og kvinder over hele verden er i dag parat til at lade sig skole i den nævnte retning og til indbyrdes samarbejde, således at de efterhånden kan stræbe i fællesskab for sagen om fred og harmoniske relationer. Den nye gruppe af verdenstjenere søger at finde frem til disse mennesker og forene dem i én sammenhørende gruppe.

Til slut bør det derfor siges, at den nye gruppe af verdenstjenere søger at hjælpe med til at genoprette balancen og freden i verden gennem den aktivitet - koordineret, bestemt og praktisk anvendt - som denne nye voksende gruppe udøver, en gruppe, der kan udgøre en tredje gruppe eller et »midterparti« (for at låne et udtryk fra politik) mellem dem, som kæmper for, og dem, som kæmper imod enhver gruppe, religiøs organisation, politisk tilhørsforhold eller regeringsform.

Gennem deres arbejde vil menneskehedens bevidsthed til stadighed vækkes i retning af retfærdighed og fred. Retfærdighed vil blive betragtet som bevidst etablering af de rette relationer til vore medmennesker. Når massernes samvittighed er fremkaldt og fungerer, vil der være mulighed

for en stabiliseret offentlig mening, og den vil være så stærk, at der i alle lande ikke længere tolereres grusomheder, undertrykkelse, lydighed fremtvunget ved straf, selvforherligelse på bekostning af de hjælpeløse, samt personlige ambitioner og krig.

Der må i menneskehedens historie komme en tid, hvor et så stort antal mennesker har fået øjnene op for de højere, åndelige spørgsmål og værdier, således at de gamle holdninger og aktiviteter i stor målestok og for altid vil umuliggøres. Denne kommende periode vil i menneskehedens liv svare til det stadium i disciplens og den kristnes liv, hvor han ikke mere er offer for sine fejlagtige tendenser og vaner, men begynder at få kontrol over dem ved at påtvinge den lavere natur sin oplyste, åndelige vilje. Dette stadium kan nu udvikles for første gang i vor menneskeheds historie. En af hovedopgaverne for den nye gruppe af verdenstjenere er at fremkalde denne ændrede holdning, at fremme den sande offentlige menings vækst ved at oplære de tænkende mennesker i principperne for god vilje og rette relationer. De vil da på deres side oplære masserne. På denne måde vil det blive muligt at drage fordel af den voksende tendens hen imod retfærdighed og god vilje, der i dag utvetydigt findes, omend den er svag og næsten endnu ikke erkendes.

Den anden opgave for den nye gruppe af verdenstjenere er at fortolke de idealer og mål, der skulle styre menneskeslægten, og at orientere offentligheden om de umiddelbare muligheder. Derved vil der efterhånden i masserne vækkes en intelligent respons, et brændende ønske og en rigtig aktivitet. På denne måde vil de ideer, som de få har opfattet, blive de manges ideal og vil sluttelig fremtræde som en virksom faktor i den menneskelige bevidsthed. De nye, tvingende, indre impulser må åbenbares for det menneskelige intellekt. Udviklingen af broderskab (vore moderne, filantropiske virksomheder er eksempler herpå), idealet om gruppens bedste i modsætning til

individuelle mål af selvisk og ambitiøs art, og fremsættelsen af de principper, der må og vil styre den næste verdenscyklus - det er forhold der må føres frem og tolkes på den rette og intelligente måde. Gennem denne form for masseuddannelse vil den nye tidsalder begynde at gøre sin styrke gældende. Den nye verdenstjenergruppes aktiviteter vil føre til at to betydningsfulde kendsgerninger anerkendes. Endnu er disse blot teori for masserne, selvom de for nogle få er sikker viden. De er:

1. Kendsgerningen om en intelligent *Plan*, der ligger til grund for hele verdens evolutionsproces, hvilket historien og væksten i den menneskelige bevidsthed ufejlbarligt bekræfter.
2. Kendsgerningen om udødelighed eller om, at livet fortsætter og varer ved når det er adskilt fra kroppen.

Erkendelsen af disse to kendsgerninger vil bringe store ændringer i verdens holdning og styre, når den bagved liggende hensigt med alle verdens hændelser er forstået, og håbet om udødelighed bliver en kendt og accepteret kendsgerning. Verdens tilstand og nutidens livsvilkår vil da ses i deres rette perspektiv. Dette behøver vi ikke uddybe her, men når det indses, at væksten af god vilje i verden er uundgåelig, og når alt, som sker, ses i relation til en evig fremtid, da får det konsekvenser for vor tænkning og bliver af allerstørste betydning for menneskeslægten.

Den tredje opgave for den nye gruppe af verdenstjenere, en opgave, der har umiddelbar betydning i dag, er at samle mænd og kvinder af god vilje fra hele verden i en løst sammenkædet gruppe. De, som responderer på disse ideer, og som ikke på nogen måde viser fjendtlige reaktioner på disse sandheder, må bringes i kontakt med hinanden. En sådan gruppe eksisterer i dag. Kernen i arbejdet er der allerede. Inden for de næste fem år må antallet til stadighed øges, og gruppedeltagernes

brugbarhed udvikles ved stadig undervisning i grundprincipperne for god vilje. Der vil da være udviklet tilstrækkelig styrke til at indlede den rette aktivitet. Den nye gruppe af verdenstjenere skulle derefter være i stand til at præge den offentlige mening.

d. Fremgangsmådens regler

Således er den opgave, den nye gruppe af verdenstjenere står overfor. Men hvorledes skal fremgangsmåden være?

Der foreslås følgende fremgangsmåde, hvis enkeltheder fra tid til anden vil variere i de forskellige lande.

Mænd og kvinder af god vilje, som er villige til at lytte, til at overveje og til at arbejde, må findes og kontaktes i alle lande.

Dernæst må disse mænd og kvinder af god vilje gennemgå en intensiv skoling. Dette bør ske ved hjælp af brochurer, personlig kontakt og korrespondance, ved forelæsninger og diskussioner og endelig, om muligt, ved hjælp af et eller andet tidsskrift, der helt bogstaveligt skal være talerør for den nye gruppe af verdenstjenere. Tidsskriftet skal bringe oplysninger om de aktiviteter, der fremmer god vilje, international forståelse, uddannelse i verden og videnskabelig indsats.

Ved slutningen af perioden skulle der være et tilstrækkeligt antal mennesker i verden, som er bevidste om disse principper og muligheder, således at en afgørende påvirkning af den offentlige bevidsthed kan indledes. På denne måde vil kontakten med den virkelige intelligentsia i verden opnås og hurtigt tiltage. Uddannelsen af disse tænkere bør den nye gruppe af verdenstjenere gennemføre efter følgende regler:

1. Intet ord må udtales eller skrives, der kunne tydes som partigængeri eller som angreb på en leder, på en regeringsform eller national aktivitet. »Had ophører ikke gennem had, had ophører gennem kærlighed«.

2. Der må ikke i nogen som helst brochure, avis, rundskrivelse eller brev offentliggøres noget, der kan fremkalde fjendskab fra en regering, fra et politisk parti, fra en økonomisk rådgiver eller en religiøs organisation. Kun principper til universel anvendelse må udtrykkes; at tage parti er ikke tilladt.
3. Ingen race eller nation må (hverken i tale eller skrift) betragtes som principielt mere betydningsfuld end en anden race eller nation. Menneskeheden som en helhed må betones. Men de som tænker anderledes end her nævnt, må ikke udsættes for angreb. Racehad, religiøse modsætninger og national ambition må ignoreres af denne udlignende tredje gruppe, den nye gruppe af verdenstjenere.
4. Medlemmer af den nye gruppe af verdenstjenere må aldrig identificere sig med politisk, religiøs eller social propaganda. Sådan propaganda virker separatistisk og avler splittelse og had. Nogle af verdenstjenerne og mennesker af god vilje kan selv være medlemmer af politiske, religiøse eller andre organisationer og være forpligtet til aktiviteter, der forårsager splittelse. Dette kan være tilfældet på grund af deres tidligere tilbøjelighed, påtvungen national disciplin, arv eller på grund af omstændighederne. Når mennesker af god vilje befinder sig i en sådan situation, kan de undlade at avle had og holde sig fra fjendtlig propaganda, og de kan betragte deres stilling som en lejlighed til - i et meget vanskeligt miljø - at indføre temaet broderskab ved at leve i broderskabsånd og ved at give udtryk for forståelse og kærlighed.
5. Der må til stadighed opbygges tjenesteenheder i alle lande. Der eksisterer allerede et antal af sådanne enheder. Deres mål er følgende:
 - a. At oplære deres landsmænd i tjeneste, i velvillig stræben og i ikke-aggressiv handlemåde. Der vil blive

indprentet *positiv harmløshed*, der på ingen måde udelukker intensiv intelligent aktivitet og udbredelse af de idealer, der fører til gensidig forståelse og sluttelig til enhed, fred og velstand.

- b. At sørge for, at der i alle lande og efterhånden i alle byer oprettes et centralt bureau, hvor der kan indhentes oplysning om de aktiviteter, mænd og kvinder af god vilje er engagerede i over hele verden, og om de organisationer, grupper og partier, der arbejder for international forståelse, gensidigt samarbejde, religiøs enhed og økonomisk afhængighed. På den måde vil der kunne findes mennesker, som er villige til at samarbejde med dem i deres specielle arbejde for verdensfred. Det, der i vor tid gennemføres efter disse retningslinjer i verden, kan dermed samordnes og studeres.
- c. At bringe medlemmer af den nye gruppe af verdenstjenere sammen med dem, som de gennem lignende ideer er forbundet med, således at verdenstjenere i alle lande og større byer kan finde dem, som har de samme mål, og som har forpligtet sig til samme tjeneste og aktivitet. Der oplæres i det samme broderskabets sprog og venlighed, og på den måde fremmes gensidig tillid og en ånd af optimisme.
- d. At udfærdige en liste over og undersøge det arbejde og de idealer inden for alle grupper, som har et internationalt program, der går ud på at slå bro over verdens vanskeligheder og bilægge nationale stridigheder, at arbejde for bedre forståelse mellem racerne og at udjævne religiøse modsætninger og klassekampe. Deres fremgangsmåder og arbejdsmetoder vil blive studeret. Når sådanne grupper er præget af hensigter, der virkelig er åndelige og samstemmende, og de er i stand til at slå bro over vanskeligheder og ledes af mennesker af god vilje, vil der tilbydes dem

samarbejde. Sådanne grupper findes allerede.

6. Hemmelighedskræmmeri må aldrig tillades i den nye verdenstjenergruppes arbejde. Hemmelige selskaber er altid udsat for angreb og mistænksomhed. Den nye gruppe har intet at skjule, og deres arkiv og arbejdsmetoder må altid være åbne for undersøgelse. Ethvert lands hemmelige politi og efterretningsvæsen må let kunne få adgang til al litteratur og information. Der må ikke føres hemmelige lister. Medlemmerne af den nye gruppe af verdenstjenere må opmuntres til at opsøge dem i høje positioner i regeringskredse og inden for kirken og oplyse dem om gruppens mål.

Det kræver ikke megen forestillingsevne at indse, at meget kan opnås, hvis arbejdet med at forme den offentlige mening følges op, og arbejdet med at finde frem til mennesker af god vilje videreføres. Tusinder kan samles i den nye gruppe af verdenstjenere og kan arbejde i disse tjenesteheder. Dette er den første opgave. Hvorledes betydningen af denne gode vilje skal udnyttes, og hvorledes den intelligente forståelse kan anvendes, det vil efterhånden fremgå af det udførte arbejde og af verdenssituationen. Den nødvendige og rette aktivitet vil være åbenbar, når tiden er inde. Det vil være muligt at udnytte den gode viljes magt med den rette internationale forståelse, og det kan fuldstændigt ændre verdens forhold.

Dette kan dog ikke gøres ved fortidens sædvanlige krigeriske foranstaltninger eller ved, at en eller anden gruppe tvinger sin vilje igennem, men gennem oplæring af de intelligente masser - hvis opinion da vil basere sig på skolet, god vilje, intelligent forståelse af menneskehedens behov og uden fjendskab til noget levende væsen. De oprindelige ideer må gennemføres i deres rene form; processen at skole offentligheden på denne måde må ske med takt og omhu, og der må udøves klogskab og

visdom for at undgå fjendskab, kritik og had. En gruppe, der arbejder på denne måde, vil få en stærk kraft og kan opnå usædvanlige resultater. Dette er ikke en tom udtalelse, men betingelsen er, at de oprindelige ideer bevares, og der til stadighed praktiseres god vilje.

e. Verdenstjernerne og fuldmånen i maj

Maj måned er meget betydningsfuld for alle, som er tilknyttet Den store hvide loge (hvilket alle sande esoterikere er), på grund af, at Wesakfesten, som er af allerstørste betydning, højtideligholdes i denne måned. Denne periode er altid af særlig interesse og frembyder en sjælden lejlighed. Wesakfesten i 1936 var enestående, og mestrenes loge forberedte sig på den gennem seks måneder. Må jeg yderligere føje til, at Buddha selv i sin høje position og Herren Maitreya den velsignede (af kristne disciple kendt som Kristus) siden da har været i nær forbindelse med hinanden og samarbejder for at gøre menneskeheden modtagelig for en mulig indstrømning af åndelig kraft, der kan tjene til, i den nuværende tilstand af uro, depression og usikkerhed, at vende udviklingen og derigennem indlede en æra af fred og sjælskultur. Er denne oplysning ikke af interesse?

I forbindelse med denne fest hvert år i maj måned tilbyder jeg jer en mulighed for at tjene og for at opnå det ønskede mål. Det er muligt for enhver af os - i vor lille målestok at samarbejde med den tilsigtede Plan, og derfor antager det, jeg har at sige, en anden karakter og lægger ansvaret for virkeliggørelse af Planen på jorden over på hver og en af os. Arbejdet er blevet gennemført ved intensiv anstrengelse i to retninger, - først Hierarkiets anstrengelse for at indpræge menneskets tænkning denne Plan og at tilføre den nødvendige kraft og forståelse til at føre det tilsigtede arbejde ud i livet, og dernæst alle disciples og aspiranters anstrengelse for at

respondere på Planen og manifestere det, der venter på livets subjektive side. Men, hvorledes fremmes dette arbejde i øjeblikket?

Denne vor planet, Jorden, er for tiden brændpunkt for stor opmærksomhed fra dem, der forvalter Planen. I dag arbejder de med visse kræfter og samarbejder med nogle andre væsener end dem, der på nuværende tidspunkt findes inden for vort planetariske livs indflydelsessfære. Må jeg her give et vink uden at komme med en nærmere forklaring? Dette vink kan accepteres eller forkastes, alt efter den studerendes intuition.

For tiden udøver Buddha en særlig funktion, som interplanetarisk formidler, og i denne egenskab vil han (under den kommende maj-fest) søge at bringe visse åndelige væsener i kontakt med jordens Hierarki. De har givet udtryk for at være villig til at hjælpe i den nuværende krise. Den hjælp vil, hvis bestræbelsen viser sig at lykkes, forårsage en stærkt øget indstrømning af en åndelig energi, som er mere magtfuld, og af en kvalitet, der adskiller sig fra den energi, der for tiden strømmer ind i og gennem vort planetariske liv. De aspiranter og disciple, som kan skole sig til at tage et større åndeligt ansvar, og som kan bevare en indre ro og en koncentreret, esoterisk opmærksomhed, kan bringes ind i dette tidevand af åndelig kraft og derigennem tjene menneskehedens behov. Som formidlere imødegår de dette behov; som fortolkere øger de menneskets evne til at respondere og forstå.

For at kunne iværksætte denne overføring af kraft finder der et samarbejde sted mellem Herren Buddha og Herren Maitreya, og de underkaster sig en helt bestemt form for skoling for at kunne tilbyde disse interesserede, åndelige væsener, som søger at hjælpe planeten, mere passende kanaler til tjeneste. Tre mestre fra enhver af de syv strålegrupper af mestre søger på deres side, som forberedelse til den lejlighed, der skal tilbydes, et nærmere samarbejde med de store Herrer. Disse treogtyve åndelige kræfter har sluttet sig sammen for at virke som en

gruppekanal til tjeneste den dag, Wesakfesten finder sted og specielt på selve tidspunktet for fuldmåne.

Til hele Hierarkiet af mestre er der udsendt opfordring om at forberede sig til en intensiv »hellig måned«, der er præget af øget tjeneste, og alle mestrene på de syv stråler er nu - uanset hvad deres afdeling for tiden måtte arbejde med - gået ind i et umiddelbart samarbejde og har taget nær kontakt med de tre mestre på deres specielle stråle, der virker som stråleformidlere. Tjenesten er ny og speciel, og på grund af dens særlige natur er det ikke nødvendigt, at jeg fremkommer med en forklaring, eftersom jeg ikke ville blive forstået.

På deres side opfordrer mestrenes Hierarki alle arbejdende indviede og disciple og alle mentalt fokuserede aspiranter til at samarbejde så meget, som de kan, og intensivt stræbe efter at øge menneskehedens modtagelighed over for de nye kræfter, der kan frigives til at udføre deres velgørende synteskabende arbejde i løbet af maj måned.

Dette intense samarbejde opfordres vi til at tage del i. Skulle det lykkes for de to store Herrer og det fokuserede og opmærksomme Hierarki at skabe, hvad vi kunne betragte som en form for planetarisk samklang og den nødvendige åbne kanal, gennem hvilken disse ekstraplanetariske energier kan strømme, står der stadig tilbage for verdens disciple og for den nye gruppe af verdenstjenere at virke som formidlergruppe for overføring og kommunikation mellem verdens tænkere og denne indre, åndelige arbejdsgruppe. Vi har således det fokuserede og yderst agtpågivende Hierarki, der står under den gruppe, der består af de to Herrer, de enogtyve chohaner og mestrene på de syv stråler. Vi har verdens disciple og den nye gruppe af verdenstjenere, som på deres side har fået mulighed for at fokusere sig og virke som en kanal for overføring. Vi har også den ulykkelige og forvirrede menneskehed, der ivrigt venter på en begivenhed, der kan indtræffe, hvis verdens aspiranter lever op til lejligheden.

En esoterisk oplysning vil være af interesse her. På de indre plan blev Wesakhøjtiden i 1936 og 1937 udvidet til fem dage - to forud for selve festdagen og to efter. Selve Wesakfestens højdepunkt er yderst vigtig. De to forberedende dage kendes som »dage til afkald og indre frigørelse«. Selve festdagen kendes som »dagen for bevarelse og beskyttelse«, medens de to efterfølgende dage kaldes »dage til fordeling«. Disse ord betyder noget andet for mestrenes Hierarki end for os, og det er meningsløst (og heller ikke tilladt) at forklare deres egentlige betydning. Imidlertid er der tale om fem dage, hvor der stræbes yderst intenst efter at yde tjeneste, hvilket fører til at give afkald på alt det, der kan hindre, vor brugbarhed som kanal for åndelig kraft. Det betyder, at vi, efter behørig forberedelse, helligelse og stræben opad i de første to dage, på selve festdagen ganske enkelt betragter os som modtagere eller vogtere af så meget af den indstrømmende åndelige kraft, som vi overhovedet kan rumme. Som kanaler, må vi være indstillet på at glemme os selv i den tjeneste at kontakte, opfange og fastholde kraft for den øvrige menneskehed. Selve festen må betragtes som en stilhedens dag (jeg tænker på en indre fred og stille højtidelighed, der kan bevares ubrudt, omend det ydre menneske kan tjene gennem sin tale og sin udtalte interesse), en dag i tjeneste helt og fuldt på esoteriske niveauer og en dag i fuldstændig selvforglemmelse til påmindelse om menneskeheden og dens behov. Under denne periode vil kun to tanker optage hele vor opmærksomhed - vore medmenneskers behov og nødvendigheden af at skabe en gruppekanal, hvorigennem de åndelige kræfter under kyndig ledelse af Hierarkiets udvalgte medlemmer kan strømme ind i menneskeheden.

Husk, uanset hvem vi er, eller hvor vi befinder os, eller hvordan vore omgivelser er, uanset hvor isoleret vi måtte føle os, eller hvor adskilt vi oplever os fra dem, som deler vor åndelige vision, så kan enhver af os arbejde, tænke og virke i

gruppeformation og fungere som tavse fordelere af kraft på denne dag og i tiden umiddelbart før og efter.

I to dage forud for fuldmånen vil vi indtage en holdning af helliget hengivenhed og tjeneste og søge at opnå en holdning af modtagelighed over for det, vor sjæl vil formidle, og som vil gøre os brugbare for Hierarkiet. Hierarkiet arbejder gennem grupper af sjæle, og styrken af dette gruppearbejde skal prøves. Disse grupper er på deres side i kontakt med og styrker de ventende hengivne og opmærksomme personligheder. På selve fuldmånedagen forsøger vi til stadighed at holde os i lyset. Vi vil over for os selv ikke formulere, hvad der vil ske, ej heller vil vi forvente resultater eller håndgribelige virkninger.

I de to efterfølgende dage må vi til stadighed være optaget af at vende opmærksomheden bort fra os selv og ligeledes fra det indre, subjektive plan - men hen imod den ydre verden, og vore bestræbelser vil være at formidle og lede den åndelige energi, vi måtte have modtaget. Da vil vort virke i dette særlige og specielle samarbejde være tilendebragt.

En meget intensiv forberedelsesperiode går forud for denne fem dages indsats fra Hierarkiets side. Arbejdet med at blive rede til lejligheden begynder for Hierarkiet nøjagtigt i den time, hvor »solen begynder at bevæge sig nordpå«. Men Hierarkiet trættes ikke som menneskene, og det er ikke muligt for den menneskelige aspirant at opretholde en så lang forberedelsesperiode, uanset hvor dyb hans hengivenhed måtte være.

Da den store Herre var på jorden, fortalte han sine disciple, at en åndelig indsats af helbredende karakter kun ville lykkes, såfremt den blev ledsaget af bøn og faste. Vil I overveje disse ord? Dette er en gruppeindsats for at gennemføre en stor gruppehelbredelse gennem bøn (helliggjort ønske, oplyst tanke og længselsfuld aspiration) og ved at disciplinere det fysiske legeme i en kort periode til et bestemt formål.

Hvad er det, der bør gennemføres under hver eneste så

vigtige fuldmåne i maj? Jeg vil angive målene i rækkefølge efter deres betydning og så klart og kortfattet, som dette vanskeligt tilgængelige emne tillader det.

1. Frigivelse af visse energier, der magtfuldt kan påvirke menneskeheden, og som, hvis de frigives, vil stimulere en kærlighedens, broderskabets og den gode viljes ånd på jorden. Disse energier er lige så tydelige og virkelige som de energier, videnskaben beskæftiger sig med og kalder de »kosmiske stråler«. Jeg taler om virkelige energier og ikke om emotionelt ønskede abstraktioner.
2. En fusion af alle mennesker af god vilje i verden til en integreret modtagelig helhed.
3. Påkaldelse af og respons fra visse store væsener, hvis arbejde kan og vil blive muligt, hvis det første mål opnås gennem fuldbyrdelse af det andet mål. Tænk over denne syntese af de tre mål. Hvilket navn disse levende kræfter har er helt uvæsentligt. De kan betragtes som Guds vice-regenter, som kan og vil samarbejde med livets og kærlighedens ånd på vor planet - den Ene, i hvem vi lever, røres og er. De kan af visse tænkere betragtes som den højstes ærkeengle, hvis arbejde er blevet muliggjort gennem Kristi og hans disciples virksomhed, den sande og levende kirke. Andre kan betragte dem som ledere af det planetariske Hierarki, der står bag vor planetariske evolution, og som sjældent tager aktivt del i en ydre verdens aktivitet, idet denne overlades visdommens mestre, undtagen når det, som i dette tilfælde, drejer sig om en krisituation. Hvad vi end kalder dem, er de parat til at hjælpe, hvis opfordringen kommer, med tilstrækkelig styrke og magt fra aspiranter og disciple på tidspunktet for fuldmåne i maj og juni.
4. Fremkaldelse fra den indre side af en ihærdig og målbevidst aktivitet fra mestrenes Hierarki, disse illuminerede sind, som har fået betroet arbejdet med at lede verden. En

modtagelighed er ønsket, og en sådan kan iværksættes mellem følgende tre grupper:

- a. Det ventende og (i øjeblikket) bekymrede Hierarki - bekymret, fordi end ikke de kan sige, hvorledes menneskeheden vil reagere, og hvorvidt menneskene vil være kloge nok til at benytte sig af den tilbudte mulighed. Hierarkiet er organiseret under Kristi ledelse, mesteren over alle mestre, såvel som lærer for engle og mennesker. Han er udset til at være det direkte mellemlid mellem jorden og Buddha, som igen er det viede mellemlid mellem hele det ventende Hierarki og de opmærksomme kræfter.
- b. Den nye gruppe af verdenstjenere, der for tiden er sammensat af alle racens sensitive og viede tjenere, hvis mål er verdensfred, og som stræber efter at etablere god vilje på jorden som grundlag for det fremtidige liv og verdensekspansion. Oprindeligt var denne gruppe sammensat af en håndfuld accepterede disciple og hengivne aspiranter. Gennem de seneste ti måneder har gruppens rækker været åbne for alle mennesker af god vilje, som arbejder aktivt for virkelig forståelse, som er villige til at ofre sig for at hjælpe menneskeheden, og som ikke sætter skel af nogen art, men føler på samme måde over for alle racers, nationaliteters og religioners mennesker.
- c. De mange mænd og kvinder, der har responderet på de fremsatte ideer, og som reagerer positivt på international forståelse, økonomisk indbyrdes afhængighed og religiøs enhed.

Når disse tre grupper af tænkere og tjenere er bragt i forbindelse med hinanden, og når de tre grupper kan *bringes i samklang, omend kortvarigt*, kan meget gennemføres; portene til et nyt liv kan åbnes, og der kan strømme nye, åndelige

kræfter ind. Dette er gruppens mål og idé.

Må jeg nu stille et spørgsmål? Hvilken betydning har denne maj-fuldmåne for jer personligt? Forekommer den at være af tilstrækkelig stor betydning til at berettige den yderste anstrengelse? Tror I reelt på, at der på den dag virkeligt kan udløses åndelig energi af tilstrækkelig kraft til at ændre verdens forhold, forudsat at menneskenes sønner spiller deres rolle? Tror I for alvor på og går i praksis ind for denne tro, at Buddha på den dag i samarbejde med Kristus, med Hierarkiet af illuminerede sind samt den tilbudte hjælp fra tronerne, fyrsterne og lysets magter, som er den højere modsvarighed til mørkets magter, står og venter på at udføre Guds Plan, når menneskene giver ret og tilladelse dertil? Jeres øjeblikkelige hovedopgave er ikke at kæmpe mod de onde magter og mørkets kræfter, men at vække interesse for og mobilisere lysets kræfter og ressourcerne hos mennesker af god vilje og med den rette indstilling i verden i dag. Modarbejd ikke det onde, men organiser og mobiliser det gode og styrk dem, der arbejder på retfærdighedens og kærlighedens side, således at det onde vil finde færre muligheder.

Hvis jeres tro på det, jeg har fortalt, blot er lig et sennepskorn, hvis I tror fast på Guds ånds virke og på menneskets guddommelighed, da må I glemme jer selv, og fra det øjeblik, hvor denne meddelelse modtages, vie enhver anstrengelse til den opgave at samarbejde i den organiserede indsats for at ændre verdens forhold ved at styrke ånden af kærlighed og god vilje i verden i løbet af maj måned.

I jeres bestræbelse for at hjælpe verden på dette tidspunkt kan der gøres tre ting af praktisk art. Jeg tænker ikke på forberedelsen, som hver enkelt af jer selv vil gennemføre. Enhver må i sit hjertes indre energisk ønske og arbejde for renselse, opofrelse, klar tænkning og større sensitivitet. Der må stræbes efter at tilrettelægge forholdene således, at fuldmånen kan give mest mulig lejlighed til samarbejde, og enhver må

søge at udvise sand dømmekraft og vise virkelig handledygtighed under arbejdet med sine umiddelbare omgivelser og søge at vække interesse for øjeblikkets betydning. Dette tager jeg for givet. Jeg taler her om den almindelige indsats, som I kan gøre, og som kan inddeles i tre kategorier:

1. Aktiv instruktion og mobilisering af de aspiranter og disciple i verden, I kender, uanset i hvilken gruppe de arbejder, således at de kan gennemføre passende forberedelser i deres egne grupper, som de nu finder det hensigtsmæssigt.
2. Opfordring til alle, som I kan nå, om at deltage, og oplyse dem om mulighedens dag og søge at mobilisere dem til en stor verdensindsats for på ny at vække den gode viljes ånd og opfordre til en forenet brug af Den store invokation på dagen for Wesak fuldmåne. Enhver mulig indsats må gennemføres af arbejdere i alle lande for at øge antallet af dem, der benytter denne invokation, og for at gøre offentligheden fortrolig med de idealer, som den nye gruppe af verdenstjenere står for. Alle mennesker, som I kan nå i alle lande over hele verden, må instrueres og hjælpes til at udbrede brugen af invokationen på deres eget sprog og med et ordvalg, der gør, at den kan accepteres, og der må sørges for, at den anvendes på samme tidspunkt på selve dagen for fuldmånen i maj. De, som anvender den, må belæres om at udtale ordene højt, således at der skabes et virkeligt stærkt lydvolume, og den må fremsiges med hele deres viljeskraft. Det er invokationen om »viljen til det gode«, der er målet for de kræfter, der kan hjælpe på dette tidspunkt. Det er overmåde vigtigt at være klar over dette.
3. Afholdelse af offentlige møder i så stort omfang som muligt på fuldmånedagen i maj. Med dette mener jeg at holde møder for offentligheden på et eller andet tidspunkt i løbet

af de atten timer, der går forud for og inkluderer tiden for fuldmånen. Det nøjagtige tidspunkt er uvæsentligt, forudsat at så mange mennesker som muligt deltager på et tidspunkt i løbet af de forudgående atten timer og på denne måde lægger grunden til og hjælper i det arbejde, der skal finde sted på fuldmånetidspunktet. De aspiranter, for hvem det er muligt, må imidlertid indrette det således, at de kan være i meditation, om muligt i en gruppe, på det nøjagtige tidspunkt, og det vil da være deres opgave at udnytte den til rådighed værende energi og at drage fordel af den krafthvirvel, der er udviklet tidligere under offentlige møder, og på den måde forene almenhedens stærke krav om fred og lys med Hierarkiets bestræbelse.

Måden, hvorpå disse tre mål skal tilvejebringes, og verden kan bringes til en organiseret indsats for verdensfred og samarbejde, bestemmes ud fra tidens krav, de aktuelle behov og de varierende omstændigheder med hensyn til sted, land og omgivende forhold.

Repræsentanterne for tjenesteheder i de forskellige lande må opfordres til at samarbejde og må instrueres i de tilfælde, hvor de og deres interesser kendes. Det er en almen, udbredt og intelligent anvendelse af Den store invokation, der ønskes. Med alle tænkelige midler må det henstilles til almenheden at anvende den. Radio og presse må udnyttes, og alle mennesker af god vilje må kontaktes, selvom de ud fra en okkult synsvinkel er uoplyste, og selvom de ikke erkender Hierarkiets styrende tilstedeværelse og den mulighed, der nu tilbydes ved Buddhas og Kristi forenede indsats.

Lad alle, som søger at hjælpe, omhyggeligt overveje, hvad de kan gøre, og hvilket bidrag de kan yde. Lad dem efter passende overvejelse afgøre, hvad de vil ofre, og på hvilken måde de kan underordne deres normalt selviske personlighed dette store »fremstød« fra Hierarkiet, den nye gruppe af verdenstjenere og

mennesker af god vilje ud over verden. De barrierer, der adskiller menneske fra menneske og nation fra nation kan forsvinde. Fredsånden kan blive så stærk, at de fornødne tilpasninger kan gennemføres naturligt og let. Oplysningen af menneskers tænkning og en fornyet organisering af menneskets stræben efter broderskab kan stimuleres til ny og forøget aktivitet.

Ud af denne absolut mulige store integrationsindsats, der kan fokuseres på tidspunktet for Wesakfesten og intensiveres i løbet af de fireogtyve timer, der går forud for fuldmånetidspunktet, kan det sande kim af den nye tidsalders gruppe, den nye verden og de nye idealer fremstå. Denne gruppe vil ikke fungere under et navn og vil forblive en fuldstændig åben og uafhængig og fri organisation, ikke ledet af nogen komité, men styret intelligent fra en samarbejdende gruppe, der repræsenterer den nye gruppe af verdenstjenere, der tilhører alle nationer og religioner.

Opfordringen om hjælp fra verdens disciple og aspiranter, der udgør den nye gruppe af verdenstjenere, kom fra Hierarkiet, og det er helt tydeligt, at ingen er for svag eller for betydningsløs til at kunne ofre noget, alle er i stand til at yde noget for at gøre en ende på den nuværende stilstand og således gøre det muligt for os at indlede den nye æra af fred og god vilje. Jeg vil imidlertid gerne gøre det klart, at vi ikke arbejder for et tusindårsrige, og at vort primære mål i øjeblikket er dobbelt:

1. At bryde den ældgamle rytme og oprette en ny og bedre. For at kunne gøre det er *tid* en yderst vigtig faktor. Hvis vi er i stand til at forsinke krystalliseringen af en ond nødvendighed og således kan hindre, at noget katastrofalt indtræffer, vil der vindes tid til omdannelsesprocesserne, til at opløse det, der i den ene eller anden form må bundfældes, og vindes tid til aktiviteterne, der skal udføres af verdenstjenergruppen, som udgør vort redskab i verden.

2. At sammensmelte og blande alle menneskers forenede aspiration ved hver fuldmåne i maj - således at der banes, åbnes og oprettes en kanal mellem den nye gruppe af verdienstjenere (sammensat af alle sande disciple, aspiranter og mennesker af god vilje, uanset nationalitet og tro) og det ventende Hierarki. Når først en sådan kanal er permanent etableret, og et tilstrækkeligt stort antal tænkende mænd og kvinder indser dens funktion og muligheder, vil det være lettere for menneskeslægten's ledere at præge den offentlige bevidsthed og at påvirke den offentlige mening. På den måde kan menneskeheden ledes mere definitivt, da der i nogen grad vil opstå et bevidst samarbejde. *Det er muligt for verdens aspiranter at oprette en sådan kanal.*

Det er et videnskabeligt arbejdsprogram, jeg her præsenterer for jer. Det er mere end en stor menneskegruppes organiserede stræben og længsel. Det er et krævende mentalt projekt, og det indebærer, at der skal arbejdes med visse af det åndelige riges love, der først nu er ved at blive kendt.

Der eksisterer en lov, som kaldes loven om magnetisk impuls eller loven om polar forening, der her spiller en aktiv rolle. Denne lov styrer forbindelsen mellem en gruppes sjæl og andre grupper's sjæle. Den styrer samspillet, den vitale, men hidtil ikke-erkendte kraft, mellem det fjerde naturriges sjæl, menneskeriget, og de tre undermenneskelige rigers sjæl og ligeledes de tre overmenneskelige rigers. Den lov vil på grund af den store rolle, menneskeheden spiller i Guds store system eller Plan, blive den bestemmende lov for menneskeslægten. Dette vil imidlertid ikke blive tilfældet, før den største del af menneskeheden i nogen grad forstår, hvad det betyder at fungere som sjæl. Da vil menneskeheden i lydighed over for denne lov virke som formidler af lys, energi og åndelig kraft til de undermenneskelige riger og vil udgøre en forbindelseskanal mellem »det der er over og det der er under«. Således er den

høje bestemmelse, der ligger foran menneskeslægten.

Måske kan jeg netop her bedst illustrere denne lov og lette vort arbejde under den kommende Wesakfest.

Ganske som visse mennesker gennem meditation, disciplin og tjeneste helt tydeligt har opnået kontakt med deres egen sjæl og derfor kan blive kanal for sjælsudtryk og formidlere til udbredelse af sjælsenergi, således kan de samme mænd og kvinder i fællesskab *danne en sjælsgruppe*, som står i forbindelse med tilstrømningens åndelige kilde. De har som gruppe og fra Hierarkiets synsvinkel etableret kontakt med og er i »berøring« med de åndelige realiteters verden. Ganske som den enkelte discipel stabiliserer denne kontakt og hurtigt lærer at skabe samklang og da - først da - kan komme i kontakt med sin gruppes mester og intelligent respondere på Planen, således kommer denne gruppe af koordinerede sjæle i forbindelse med visse større livs- og lyskræfter, såsom Kristus og Buddha. Gruppens samlede aspiration, viede og intelligente hengivenhed fører de enkeltpersoner, den er sammensat af, til større højder, end de kunne nå alene. Gruppestimuleringen og den forende anstrengelse bringer hele gruppen til en intensiv erkendelse, der ellers ikke havde været mulig. Nøjagtigt som loven om tiltrækning, der virker på det fysiske plan, bragte dem sammen som mænd og kvinder i én gruppebestræbelse, således kan loven om magnetisk impuls begynde at beherske dem, når de igen som gruppe, og kun som gruppe, samlet gør sig til kanal for tjeneste i ren selvforglemmelse.

Denne tanke indeholder den mulighed, der umiddelbart venter alle aspirantgrupper og forbundne mennesker af god vilje i verden i dag. Hvis de på tidspunktet for fuldmånen i maj arbejder sammen som en gruppe af sjæle, vil de kunne udrette meget. Denne tanke viser også betydningen af denne lov, der *virkelig skaber polar forening*. Det, der nødvendigvis må forstås er, at personlig ambition (selv af åndelig art) må udelukkes i dette arbejde, og at personlig forening ikke må

søges. Dette er ikke den mystiske forening, som den hellige skrift eller den mystiske tradition beskriver. Der er ikke tale om samklang eller forening med en mesters gruppe eller sammensmeltning med ens indre skare af forpligtede disciple, end ikke med ens eget stråleliv. Alle disse faktorer udgør forberedende forudsætninger, som gælder for den enkelte. Denne sætning beder jeg jer at overveje. Denne forening, er noget, der er større og mere vital, *eftersom den er en gruppeforening*.

Det vi forsøger at gøre er at tilvejebringe en gruppebestræbelse af en sådan betydning, at den på det rette tidspunkt og med sin tiltagende kraft vil fremkalde en så stærk magnetisk impuls, at den kan nå de store liv, der våger over menneskeheden og vor civilisation, og som arbejder gennem visdommens mestre og det samlede Hierarki. Denne gruppebestræbelse vil fremkalde en magnetisk impuls fra dem, der vil sammenføre de overskyggende velgørende *kræfter* ved hjælp af den aspirerende gruppe. Gennem disse gruppers koncentrerede anstrengelse i verden i dag (de udgør subjektivt *en* gruppe) kan lys, inspiration og åndelig åbenbaring udløses i en sådan strøm af kraft, at den vil forårsage afgjorte forandringer i den menneskelige bevidsthed, og forbedre tilstandene i denne nødlidende verden. Menneskenes øjne vil åbnes for de grundlæggende realiteter, der endnu kun svagt fornemmes af den tænkende offentlighed. Da vil menneskeheden selv foretage de nødvendige forbedringer, som den i tillid til egen visdom og styrke tror, kan gennemføres. Men, bag kulisserne står dog hele tiden grupperne af verdens aspiranter, som arbejder i stilhed og i samklang med hinanden og Hierarkiet og holder således den kanal åben, hvorigennem den fornødne visdom, styrke og kærlighed kan strømme.

I denne store opgave findes følgende relationer og grupperinger som må tages i betragtning:

1. Lysets kræfter og Fredens Ånd, legemliggjorte væsener af uhyre stor gruppekraft.
2. Det planetariske Hierarki.
3. Buddha.
4. Kristus.
5. Den nye gruppe af verdenstjenere.
6. Menneskeheden.

I vil bemærke, at Buddha i sig selv fokuserer de nedstrømmende kræfter, medens Kristus i sig selv fokuserer de krav og den åndelige aspiration der udgår fra hele planeten. Derved skabes en planetarisk samklang af stor kraft. Skulle det nødvendige arbejde blive fuldbyrdet ved Wesakfesten, kan de vigtige tilpasninger i verden gennemføres. Om det lykkes eller mislykkes beror for en stor del på den nye gruppe af verdenstjenere.

I denne oversigt har jeg skildret lidt af det, der ligger i ordene »loven om polar forening«. Hele processen drejer sig om bevidsthed, og resultaterne skal udarbejdes i bevidstheden med de efterfølgende hændelser på det fysiske plan, der er afhængige af den bevidste indsigt hos mennesker af god vilje inden for eller uden for den nye gruppe af verdenstjenere.

Gennemføres processen fremgangsrigt og intelligent, skulle det være muligt at indlede en ny relation mellem Hierarkiet og menneskeheden. Denne indsats kunne, og lad os håbe den vil, markere begyndelsen til en ny type formidlende virke - et arbejde, der denne gang udføres af en reddende gruppe af tjenere, der er ved at blive skolet i at kunne danne en gruppe, der efterhånden kan redde verden. Dette formidlende arbejde indebærer at loven om magnetisk impuls erkendes, at der er et ønske om at forstå den og at samarbejde med dem, som udøver den. Med hjælp af og med den rette forståelse af loven skulle det være muligt at skabe den nødvendige sammenslutning af sjæle, som i sig symboliserer sjælen i alle former og sjæle i fængsel. Om denne indsats skal lykkes vil afhænge af, om

medlemmerne af den nye gruppe af verdenstjenere intellektuelt forstår den fremgangsmåde, der antydes. Yderligere vil det være afhængig af gruppens beredvillighed til at acceptere ideen om den mulighed, der er til stede ved hver fuldmåneperiode, og også af om de er rede til at arbejde efter de givne retningslinjer. Endnu har de ingen garanti for, at påstanden om fuldmåneperiodens betydning er rigtig, ligesom de ikke har nogen personlig viden om den beskrevne situation. Nogle ved end ikke, at der eksisterer et overvågende Hierarki, men de er hengivne og uselviske sjæle og som sådanne tilhører de den nye gruppe af verdenstjenere. Såfremt de på tidspunktet for fuldmånen i maj er i stand til en sand aspiration, til at bede, meditere og tjene, idet de fokuserer sig i samklang med alle andre tjenere, da vil arbejdet for at redde menneskeheden kunne gå fremad hurtigere end hidtil, og resultaterne vil være åbenbare.

For den enkelte discipel kan betydningen af denne lov om magnetisk impuls og de tilsvarende relationer i hans eget liv også kunne angives i en tabel:

1. Sjælens verden på de højere mentale niveauer.
2. Mesteren for hans gruppe.
3. Solenglen.
4. Den aspirerende discipel på de lavere mentale niveauer.
5. Den integrerede og ofte besværlige personlighed.
6. Medarbejderne i aspirantens omgivelser.

For den studerende er det af betydning at huske disse analogier, da han ofte kan frigøre sig fra sit livs begrænsninger og bedre kan forstå de større spørgsmål, når han ser, at hans lille betydningsløse liv blot genspejler større og mere betydningsfulde faktorer.

Det er klogt altid at erindre, at der på sjællivets plan ikke består adskillelse, idet der ikke findes »min sjæl og din sjæl«. Kun i de tre verdener for illusion og maya tænker vi i begreber

som sjæle og legemer. Dette er en okkult frase, der er velkendt for jer, men gentages denne velkendte sandhed på ny, kan I måske til sidst blive overbevist om dens nøjagtighed.

3. De store tilnærmelser (Den kommende nye religion)

a. Menneskehedens sjæl

Det ses tydeligt, at verden i dag befinder sig i en meget vanskelig mellempriode. Det er en periode, hvor menneskeheden gennemgår en proces, der ligner det, der så ofte finder sted i den enkeltes liv. Verdens sjæl er ved at blive bevidst om de ydre omstændigheder som forberedelse til at få greb om verdenssituationen. I en aspirants liv forekommer der ofte sådanne mellemspill. Personligheden er bevidst om de vanskelige og kaotiske tilstande. Imidlertid har den i fortiden haft øjeblikke af høj, åndelig åbenbaring og guddommelig tilskyndelse og har forbigående været sikker på sit foreløbige mål. Da det blev den forundt at opfatte en eller anden vag forestilling om de mål og formål, der ligger til grund for impulserne fra sjælen, har den vidst, at sjælen er den styrende faktor. Men, i øjeblikket hører alt dette til fortiden. Det synes, som om sjælen har trukket sig tilbage, som om perioden med kontakt og sikkerhed er forbi, og som om der kun er vanskeligheder tilbage, en følelse af formålsløshed og en indre trang til at blive befriet fra tilstanden. Denne følelse er ofte så intensiv, at alle andre interesser forekommer ubetydelige i sammenligning dermed.

Men sjælen har *ikke* trukket sig tilbage, og de indre åndelige tilstande er i det væsentlige uændrede. De guddommelige impulser er der stadig, og sjælen er blot ved at samle sig til en ny indsats og til stærkere og mere beslutsomt at beskæftige sig med sin skygges, - sin svage genspejlings, personlighedens anliggender.

Det, som gælder for den enkelte aspirant, gælder ligeledes menneskeheden, verdensaspiranten. I maj 1936 foretog verdenssjælen en stor, fremadrettet indsats, og der skete

afgørende og ubestridelige fremskridt. Denne indsats havde en tredobbelt virkning:

1. Alle virkelige aspiranternes og disciples liv blev udsat for en stimuleringsproces, der førte til konkrete og bestemte resultater i den ønskede retning.
2. Der skete også en stimulering af menneskemasserne, således at de lettere og mere rigtigt kunne respondere på ideernes indflydelse. Dette var enestående fremgangsrigt.
3. Hierarkiet af sjæle, der har opnået frihed, og som I kalder det planetariske Hierarki, var i stand til at nærme sig menneskeheden og skabe en mere afgjort relation og en nærmere kontakt, end det havde været muligt siden midt i den atlantiske tid. Dette resultat blev mere universelt end forventet. Det var den tredje af de »store tilnærmelser«, som Hierarkiet foretog over for menneskeheden. Det fremgangsrigt i disse tilnærmelser er for en stor del baseret på ønskets intensitet hos verdens aspiranter og hos dem, som gennem meditation og tjeneste har etableret en »tilnærmelsesvej«. Eftersom deres antal var meget større end på noget tidligere tidspunkt, tog Hierarkiet i 1936 et skridt fremad, som var uden fortilfælde (jeg havde nær sagt uventet). Det skyldtes den nye verdenstjenergruppes verdensomspændende aktivitet.

Her vil jeg gøre jer opmærksom på det udtryk, jeg har anvendt tidligere: »Hierarkiet af sjæle, der har opnået frihed«. Jeg anvender ikke dette udtryk i den almindelige betydning. Verdensaspiranter og -disciple anvender disse ord for at betegne opnåelse af den frihed, der vil frigøre dem fra den menneskelige bestræbelses tre verdener og gøre dem til frie borgere i Guds rige. Dette synspunkt er I helt fortrolige med, og I vil erkende, at det indeholder et stort selvisk mål. Det er uundgåeligt, og det vil en dag forsvinde, men på nuværende tidspunkt er det absolut til stede og er måske også ønskeligt, for

derved tilvejebringes en hensigtsmæssig drivkraft med hensyn til den nødvendige indsats. Imidlertid er den frihed, jeg refererer til, den opnåede evne, sjælen har til at bevæge sig, handle og manifestere sig frit i de tre verdener, såvel som på sit eget høje plan. Dette punkt fremhæves sjældent, om overhovedet. Selve sjælen, egoet, har sin egen opgave at varetage, der måske kan beskrives som en modsætning til den, personligheden er fortrolig med. Sjælen må lære at være hjemme i menneskenes verden og her effektivt kunne gennemføre Planen. Dette er Hierarkiets opgave, og jeg tænkte, at en fremstilling af deres specielle problem og vanskelighed med hensyn til den frie aktivitet, som dette nødvendigvis indebærer, ville vise sig at være interessant og oplysende for dem, som læser denne bog.

Fra dette højeste udgangspunkt var Hierarkiet i stand til at tage et afgjort skridt fremad i 1936 som følge af det arbejde, der var gennemført i løbet af de sidste halvtreds år. Da dette skridt var taget, blev det nødvendigt for Hierarkiet at stabilisere sin stilling og fra det da opnåede niveau at lægge planer for det næste skridt, der skulle tages på menneskehedens vegne.

Derfor har vi nu det mellemstadium, som vi desværre kender alt for godt. I havde måske forventet et eller andet stort fremstød, fordi tiden var inde til at høste, eller en eller anden opsigtsvækkende hændelse. Da alt, hvad der hændte var en mellempriode af forholdsvis stilhed, hvor intet syntes at foregå, da var det naturligt, at langt de fleste oplevede en følelse af skuffelse, en reaktion, der i nogle tilfælde næsten svarede til at miste troen og en fornemmelse af følelsesmæssig armod og mental formålsløshed, der stillede mange på en uhyre stor prøve. Det er klogt at huske, at sådanne reaktioner ikke påvirker udfaldet og på ingen måde forsinker resultatet, selvom de kan gøre opgaven vanskeligere for de hjælpere, der er i gang med arbejdet, og samtidig trække unødigt på deres åndelige ressourcer.

Disse mellemstil af tilsyneladende stilhed, inertie og inaktivitet er en del af Hierarkiets store, bevarende og konstruktive aktivitet. De er både af individuel, gruppemæssig og planetarisk natur. Aspiranter må lære at arbejde med cyklernes lov, intelligent og med dømmekraft. De må ikke glemme, at de lever i en skinverden, og at de ikke har nogen egentlig frihed i virkelighedens verden.

I maj 1938, på tidspunktet for fuldmåne, trådte Hierarkiets råd sammen (jeg har flere gange tidligere omtalt det), og planerne for den umiddelbare fremtid blev fastlagt. Jeg vil gerne minde jer om noget, som vi er tilbøjelige til at glemme. Der lægges ikke konkrete planer for menneskeheden, da menneskeheden bestemmer sin egen skæbne. Der blev udarbejdet planer til at imødegå menneskeheden's øjeblikkelige krise og til at tilvejebringe nærmere forbindelse mellem menneskeheden og Hierarkiet. Det problem, mestrenes Hierarki står overfor (i bred og almen forstand), er at intensivere denne skjulte magtfaktors aktivitet og ledsagende styrke. Ved at bringe den i forgrunden i menneskenes liv kan der skabes den nødvendige ændring i vor civilisation. Det almindelige menneske arbejder ud fra en organisatorisk synsvinkel, og når han som i en vision har fået en eller anden lysende idé, begynder han at opbygge den ydre fysiske form, der kan huse den og give udtryk for den. Det planetariske Hierarki, der arbejder under inspiration af den guddommelige vision, således som den kommer til udtryk i Planen, søger i alle menneskehjerner at fremkalde respons på denne Plan, og ved at støtte og stimulere denne respons vil der fremkaldes ikke blot mental forståelse, men også længselsfuld aspiration. Tilsammen vil disse bevirke, at Planen til sidst kommer til syne på jorden og på den måde bliver en betingende faktor i menneskelige forhold.

Når der er et tilstrækkeligt stort antal mennesker i bevidst kontakt med deres sjæl, da vil alene deres antal, klarheden i

deres intentioner og deres udbredelse over hele jorden, nødvendigvis få en virkning. Disse mennesker vil da tilvejebringe forandringer af så vidtrækkende karakter, at fremtidens kultur vil være lige så fjern fra vor kultur, som vor kultur er fjern fra de røde indianeres kultur, da disse gennemstrefede det amerikanske kontinent for århundreder siden, og hvis besiddelser den hvide race tog til sig.

Opgaven for arbejderne inden for området for menneskelige forhold er: at vække og styrke sjælsstrålen i alle mennesker, begyndende med dem, hvis mentale udrustning og opnåede integration berettiger til at tro, at de - når de engang er vågnet - vil bruge de nye kræfter, der er til deres rådighed, med klogskab og med konstruktiv hensigt.

De spørgsmål, vi først skal behandle, er: Hvilke psykologiske fordele har det at kunne forstå den egoiske stråles natur i nogen grad? Hvilken intelligent nytte drager psykologen af den kendsgerning, at sjælsstrålen er erkendt og bestemt?

Tidligere i denne afhandling beskæftigede vi os med det generelle spørgsmål, hvilken betydning en viden om strålerne kunne have for psykologien. Vi har overvejet muligheden, om der kunne eksistere en videnskabelig accept af hypotesen om deres eksistens, omend denne anerkendelse måske blot var foreløbig. Vi må ikke glemme, at antallet af aspiranter øges over hele verden. Måske vil den mest enkle måde at fortsætte på være, at jeg angiver nogle af de udviklingsforløb, der vil følge, når sjælsstrålen anerkendes, forstås og udvikles. Disse aspekter vil være:

1. *Løsning af den nuværende verdenskonflikt.* I materiel forstand er denne konflikt næsten en stilstand. Resultaterne af menneskers sjælkontakt og de virkninger, den får for personlighedslivet, er følgende:
 - a. *Konflikt, oprør, modstridende loyalitet, indre kamp og*

- sammenstød mellem divergerende synspunkter.
- b. *Sensitivitet over for ideer.* Dette indebærer i de tidlige stadier en fleksibilitet i respons, der næsten grænser til ustabilitet, og som forårsager, at der stadigt skiftes standpunkt. Til sidst fører dette til sensitivitet over for den intuition, der vil sætte mennesket i stand til umiddelbart at skelne mellem det uvirkelige og det virkelige.
 - c. *En adskillende proces.* Dette er en vanskelig og smertelig proces, hvorved grænselinjerne mellem sjæl og personlighed fastlægges. Derved skabes først uundgåeligt adskillelse og delte interesser, der senere fører til, at personlighedens interesser underordnes en interesse for Planen, og at personlige begær absorberes af sjælens aspekt.
 - d. *En skabende periode,* der skyldes sjælens tredje aspekt, skaberaspektet. Denne udvikling frembringer tydelige ændringer i aspirantens vaner på det fysiske plan. Den fører til, at disciplen udfolder sine bestræbelser, der kan sammenfattes i ordene »kunstnerisk karriere«.

Disse fire virkninger af sjælsaktivitet, der i virkeligheden blot er indstrømning af sjælskraft gennem den kontaktkanal, mennesket har åbnet, vil vise psykologien de fire hovedårsager til den nuværende verdenskrise. Hver og en af disse årsager indeholder latent sin egen løsning. Den nuværende konflikt, den udbredte respons på vidt forskellige ideologier, det økonomiske pres, der fører til materiel udplyndring, en ubestridelig kreativitet inden for alle kunstarter i verden i dag og nye værdinormer er altså problemer, som den skolede tænker og psykolog står overfor. Alle disse betingende virkninger forekommer blandt mennesker i dag.

2. *Tilsynekomsten af en verdensregering.* Denne tilsynekomst

vil være en følge af disse »fem problemområder« og af en mere almen forståelse af:

- a. Årsagerne til uro.
 - e. Det udviklingstrin, menneskeheden har nået.
 - c. De kriser, der uomgængeligt må opstå, når mennesket, det integrerede menneskelige væsen, møder mennesket, den åndelige virkelighed.
 - d. Den gunstige lejlighed, der nu byder sig. Det er et resultat af visse astronomiske hændelser, såsom indstrømning af energi fra et nyt tegn i zodiakken, og ændringen af jordens pol.
3. *Udviklingen af den nye kunst.* Denne vil give udtryk for en sensitiv respons på ideer. Fortidens kunst udtrykte i det store og hele menneskets forståelse af skønheden i den af Gud skabte verden, hvad enten det var naturens enestående under eller den menneskelige forms skønhed. Nutidens kunst er endnu et næsten barnligt forsøg på at udtrykke følelserverdenen, de indre stemninger og de følelsesmæssigt psykologiske reaktioner, der behersker den største del af menneskeslægten. De står i samme forhold til følelsesudtrykkets verden, som hulemenneskets tegninger gør i forhold til Leonardo da Vincis kunst. I dag er det i litteraturens verden, at denne nye kunst bedst kommer til udtryk. Tonekunsten vil blive den næste, som vil nærme sig sandheden og åbenbaringen af den fremvoksende skønhed; maler- og billedhuggerkunsten vil følge senere. Ingen af disse former for kunst giver imidlertid skabende udtryk for de ideer, der vil blive Vandbærertidsalderens storhed.
4. *Forståelsen af mystikernes sygdomme* eller de fysiske sygdomme hos verdens højt udviklede mennesker. Disse sygdomme er overvejende af psykologisk karakter og kan forblive skjulte i tankens og følelsernes verden, eller de kan få fysisk virkning med en afgjort psykologisk årsag. Disse

former for fysisk sygdom er de vanskeligste at behandle og finder for tiden kun ringe forståelse. Men moderne, videnskabelige forskere kender forskellen mellem de neurotiske og psykologiske vanskeligheder, der skyldes personlighedsintegration eller overdreven sjælsstimulering, og de vanskeligheder, der er en følge af forkeret polarisering? Disse spørgsmål kan vi ikke uddybe her, da temaet er for omfattende. Det kan dog bemærkes, at en erkendelse af sjælsstrålen (efterhånden som den gør sin nærværelse gældende i personligheden) meget ofte vil føre til bestemte psykologiske problemer. Her kunne det være på sin plads at tilføje et advarende ord. Vi må passe på, at vort ønske om at opnå sjælskontakt ikke narrer os til at tro, at vore øjeblikkelige fysiske vanskeligheder (hvis der er sådanne) skyldes denne sjælskontakt. Det ville være aldeles overraskende, om det var tilfældet. Langt snarere er de en følge af astral polarisering, af fysisk ufornuft og eksperimenteren og måske for hurtig integration af personlighedens tre aspekter.

Disse fire punkter indeholder formodentligt tilstrækkeligt til at gøre det klart eller i det mindste at antyde to vigtige forhold. For det første, at meget, om ikke alt, hvad der sker i verden i dag, forårsages af en stærkt øget sjælsstimulering, som hele den menneskelige familie reagerer på, selvom de enkelte mennesker ikke har opnået sjælskontakt. Denne øgede stimulering skyldes to forhold:

1. Et stort antal mennesker, og antallet øges hurtigt, opnår kontakt med deres sjæl gennem intens aspiration og - i mange tilfælde - som følge af virkelig fortvivlelse.
2. Hierarkiet af mestre er i dag overmåde aktivt, hvilket skyldes to forhold:

- a. De krav fra menneskeheden, der gennem de seneste årtier uophørligt har nået deres opmærksomhed, og som uvægerligt fremkalder en respons.
- b. En stimulering af selve det planetariske Hierarki. Dette medfører, at mange inden for Hierarkiets rækker gennemgår en af de højere indvielser. De bliver derfor meget mere magtfulde, og deres indflydelse er langt mere magnetisk og udstrålende.

Forstår vi de fire nævnte punkter, og anvender vi dem både i forhold til det enkelte menneske og til hele menneskeslægten, vil vi finde svar på mange spørgsmål, og vi vil kunne se, hvor stærke virkningerne er.

Et studium af den egoiske stråle vil, hvis den er rigtigt forstået, give nøglen til alt det, der hænder i dag. Det bør nævnes, at i begyndelsen af dette studium bør man nærme sig temaet på denne måde: Verdensaspiranternes liv, deres kvalitet og karakteristika bør undersøges og nærmere analyseres ud fra en moderne, akademisk, psykologisk synsvinkel, men kendsgerningen om sjælen bør accepteres som en hypotetisk mulighed. Ud fra denne forudsætning kan forskeren søge at forstå kompleksiteten i de mænds og kvinders natur, der undersøges.

Nogle studier af mystikerens psykologi (for det meste middelalderens mystikere og således fortidens) er foretaget og nogen forståelse af de fænomener, de oplevede, er opnået. Imidlertid har man næsten ikke foretaget studier i forbindelse med den moderne tids mystikere med deres højere mentale udrustning og deres større kendskab til verden. Slet ingen studier er der i virkeligheden indtil nu foretaget i forbindelse med den psykologi, der omhandler okkultisten, som blot er en mystiker, der fungerer på et højere plan - tankens plan. Det drejer sig om fremragende mennesker, som virker helt normalt i de fleste af deres livs udtryk, men som besidder dette noget,

der adskiller dem fra flertallet af deres medmennesker. De er blandt de bedste inden for deres fag, hvilket det end er, de ejer en enestående skabende evne i en eller anden retning inden for skabende kunst. De er overordentlig magnetiske og øver stor indflydelse på andre, og de forener, samler og sammenkæder grupper af mennesker omkring sig.

Denne gruppe fremskredne mennesker kommer mere og mere under indflydelse af deres sjæl og responderer på dens energi. Det sker enten bevidst gennem aspiration, meditation og tjeneste eller ubevidst, idet de ganske enkelt giver udtryk for deres evolutionstrin og tilkendegiver det, der er opnået i tidligere liv. Denne gruppe kunne på mange måder betragtes som overnormal. Dens medlemmer misforstås ofte, og det er vanskeligt at gøre rede for alt, hvad de er og gør. De er dominerende inden for verdens anliggender, inden for kunst og i forretningsverdenen, og de er den ledende gruppe i verden i dag. De er aktive inden for regeringer og kirker. De viser et udpræget ansvar eller tilkendegiver en sans for syntese, en fornemmelse af Gud, eller en sans for skønhed, og den moderne psykologi må besvare spørgsmålet: Hvad er det, der adskiller disse mennesker fra deres medmennesker? Arv, muligheder, omgivelser og kirtelsystemets tilstand er nogle af de årsager, der fremføres i dag, men i virkeligheden forbliver spørgsmålet ubesvaret og vil være det, indtil der er opnået en vis forståelse af den egoiske udvikling og af sjælskontakt med dens følger: stimulering, integration, indstrømning af energi og brugen af denne energi i overensstemmelse med menneskets forudsætninger og grupperespons.

I denne *Afhandling om de syv stråler* er der blevet givet mange oplysninger, der skulle bidrage til at belyse problemet. En persons sjælsstråle, en nations sjælsstråle, kraften fra en ind- og udgående stråle i tid og rum - alle er de hentydninger og nøgler til forståelse af problemet, og skulle med tiden føre til, at mennesket og hans udrustning håndteres bedre, både af

ham selv og af dem, som søger at lede ham.

Undertiden spørger jeg mig selv, hvilken virkelig nytte der kan drages af denne lære, og hvorvidt denne rigdom af oplysninger virkelig anvendes. En viden, som er modtaget, må anvendes; den må finde praktisk anvendelse i dagliglivet. Der påhviler alle jer, som læser disse ord, som kommer direkte fra mit hjerte, mit sind og mine læber, en pligt til at gøre tre ting, som *jeg nævner efter deres betydning*:

1. At forme jeres dagligliv på grundlag af den meddelte sandhed, hvis den for jer virkelig er en sandhed. Måske er det hele kun interessant, et fascinerende studium ved siden af, måske finder I behag i læren på grund af det nye, den indeholder, og fordi den adskiller sig lidt fra den almindelige undervisning; måske tiltaler det jer at få oplysningerne lidt før den øvrige menneskehed. Alle disse reaktioner har mindre betydning, eftersom det drejer sig om personlighedens måde at reagere på. Flertallet vil højst sandsynligt reagere på denne måde. Hvis der i jeres reaktion ikke er noget dybere end det, jeg har nævnt, er denne undervisning ikke for jer, eftersom det ansvar, der derved ville hvile på jeres skuldre ville være meget stort, men om I forsøger, omend kun i ringe grad, at anvende sandheden, som I ser den, i jeres eget liv, da er den bestemt for jer.
2. Opbygning af den tankestruktur, der vil indeholde denne nyere undervisning. I kan - om I ønsker - hjælpe med til at konstruere tankeformen af den nye tidsalders undervisning. Dette gør I frem for alt ved tankens hjælp, ved i praksis i jeres personlige liv, for enhver pris, at anvende enhver sandhed, I har forstået, gennem offer og tjeneste over for jeres medmennesker og ved bestandigt at udbrede al den viden, I måtte besidde.
3. Udbredelse af læren over en længere tidsperiode. Har I

foretaget jer noget i denne retning og således påtaget jer et ansvar?

b. Fremskyndelse af krisen

De af Hierarkiet udarbejdede planer drejer sig frem for alt om to forhold: for det første at tilvejebringe en stabilisering i verden. Dette er væsentligt, hvis mennesket skal kunne finde den fornødne tid til at udvikle sin bevidsthed og erkende sin sjæl. Disse to sidste krav dækker hele det fremgangsrige hierarkiske arbejde, med hensyn til menneskeheden. For det andet, programmet for den nærmeste fremtid med dets bestemte tilpasninger på det fysiske plan og dets foreløbige forslag om verdenssamarbejde. Hvorfor benyttes ordet »foreløbig«? Vi anvender det (som ofte sagt), fordi selv de fremskredne medlemmer af Hierarkiet ikke ved, hvorledes menneskeheden sluttelig vil reagere, ej heller kender de kvaliteten eller det, menneskeheden endeligt opnår.

Jeg har forsøgt på en grundig og enkel måde at give udtryk for det umiddelbare formål med den hierarkiske indsats, da rådet mødtes for at lægge planer for fremtiden. Er det muligt for os at fatte betydningen af ordene »for fremtiden«? Fortiden er forbi, kan ikke kaldes tilbage, og det flygtige øjeblik, vi kalder nutid, bestemmes af den fortid, som det i et glimt af et sekund bliver en del af. Det var forberedelsen af fremtiden og udarbejdelsen af de planer, der skal dække menneskehedens skæbne gennem de nærmeste ti år, der var af største betydning, og som optog de forsamlede mestre. Endvidere havde planerne grundlæggende interesse for alle, som studerer den tidløse visdom, og for de stores disciple.

Kun det har betydning for os, der giver den nødvendige impuls til handling, og som også vil give den arbejdende discipel i verden en vision, der er tilstrækkelig klar og opmuntrende til at sætte ham i stand til at arbejde med

oprigtighed og forståelse. Dette glemmes ofte. I vore dage siges og skrives der så meget, som siges at komme fra de store, og som siges at udtrykke deres vilje og hensigt. Det skyldes astral sensitivitet og astral reaktion over for de mange tankeformer, der findes på astralplanet, og som inkluderer mange tankeformer af de store. Alle disse tankeformer eksisterer nødvendigvis, de er opbygget af verdensaspiranternes hengivenhed og deres selviske, åndelige ambition. De er ikke udviklet af verdensdisciplene, da intet menneske kan opnå en accepteret discipels rang, før han i det mindste har overvundet de værste aspekter af sin personlige ambition. Denne frihed for ambition viser sig eller kommer til udtryk som personlig tilbageholdenhed og som afstandtagen fra publicity-skabende virksomhed som verdensaspirant og ligeledes ved at afholde sig fra udtalelser om egne forbindelser eller egen stilling. Det ville være rigtigt at tænke over disse ord.

De foreløbige planer, som medlemmerne af det hierarkiske råd har overvejet, kan angives som følger, idet planerne skal betragtes som områder for samarbejde for de implicerede mestre og for de mennesker, som er villige til samarbejde:

1. En formindskelse af det pres, der hviler på menneskeheden, gennem den vedholdende stabilisering af verdens tænkning. I dag er det menneskets frygt - der udtrykkes i tanker og derfor ofte følges op af handling - som fører mennesket ind i krigens dødvande og i alle former for tilintetgørende aktivitet. Dette pres forårsages af menneskets ønske om forbedringer såvel som af den åndelige strøm fra sjælen. Denne dobbeltaktivitet af det højere og det lavere fremkalder krisen. Når disse to mødes, er der naturligvis ingen konflikt; alligevel er der en følelse af spænding, et pres der synes næsten uudholdeligt, og et dødvande, tilsyneladende uden udvej. Denne sandhed kan være vanskelig at forstå, men den nuværende verdenskrise er i det store og hele opstået ved, at disse to energityper blev ført

sammen. Det er dette problem, mestrene i dag forsøger at løse. Den menneskelige aspiration og en tilstand af kamp for forbedringer skaber en periode, hvori menneskemassernes åndelige længsel viser sig på tre måder:

- a. Den allerede konstaterede trang til forbedringer.
- b. En nyordning af menneskers tænkning, således at nye ideer kan fastholdes og forstås.
- c. De åndeligt orienteredes erkendelse af, at *i dag er mulighedens dag*.

Vil det være til nogen hjælp eller en spore til fornyet anstrengelse, om vi siger »*i dag*« og ikke »*en dag*«? Det er en periode, der har umådelig cyklisk betydning.

2. Den fornyede organisering af den nye gruppe af verdenstjenere. I hvilken udstrækning har vi i grunden forstået opgaven og betydningen af et medlemskab i denne gruppe? Det drejer sig om en gruppe mænd og kvinder, som befinder sig på discipelskabets eller på prøvestadiets vej, og den er inddelt i to hovedafdelinger:

- a. En gruppe, der består af disciple, som bevidst arbejder med Planen, samt af dem, som samarbejder bevidst og frivilligt under vejledning af disse disciple. Inden for sidstnævnte kategori kan vi, om vi ønsker det, finde os selv, hvis vi er villige til at bringe de nødvendige ofre.
- b. En gruppe, som består af aspiranter og verdensbevidste mænd og kvinder, som ubevidst arbejder under det planetariske Hierarkis ledelse. Der findes mange sådanne mænd og kvinder i dag, især i høje stillinger, som udfører den opgave at tilintetgøre de gamle former eller opbygge de nye. De er ikke bevidst om en indre synteseskabende plan, men er uselvvisk optaget af at afhjælpe verdens nød, så godt

de kan, ved at spille deres rolle i det nationale drama eller ved ihærdigt at arbejde inden for uddannelsesområdet. Den første gruppe er i forbindelse med det planetariske Hierarki, og den arbejder, om vi kan udtrykke det således, under hierarkisk inspiration. Den anden gruppe er i nærmere kontakt med menneskemasserne og arbejder mere udtalt under inspiration af ideer.

Den første gruppe er optaget af *Planen*, således som dens medlemmer i det væsentlige kan se og opfatte den, medens den anden gruppe arbejder decideret med *de ideer*, der i dag langsomt dukker op i bevidstheden hos de mere sensitive medlemmer af den menneskelige familie. Disse ideer indpræges gradvis i menneskeheden af Hierarkiet og de ældre arbejdere i den første gruppe. Den første gruppe er relativt lille, og da der første gang blev givet oplysning om den nye gruppe af verdenstjenere (disse oplysninger indgik senere i brochuren »*The Next Three Years*«), blev antallet af bevidste disciple opgivet til at ligge under to hundrede. Siden da er antallet af to årsager øget væsentligt. For det første har visse mænd og kvinder nået større modenhed. Det har hos dem udviklet en erkendelse af deres hierarkiske status som disciple. For det andet udvikles mange mennesker åndeligt som en følge af stimuleringen og det relativt fremgangsrige arbejde i de forudgående tre år. Antallet af bevidste disciple i verden i dag (1939) er næsten et tusind. Her tænker vi kun på de disciple, som definitivt arbejder i de mestres grupper, som har forpligtet sig til det nuværende eksperiment.

Det bør måske her bemærkes, at ikke hele det planetariske Hierarki er beskæftiget med menneskehedens problemer i den nuværende kritesituation, skønt det er vidende om den igangværende bestræbelse og derfor deltager i rådets planlægning. Der er mange andre aktivitetsretninger, evolutionære hensyn og forpligtelser, som må løbe parallelt

med den nuværende bestræbelse. Arbejdet i forbindelse med andre naturriger (både under- og overmenneskelige) og arbejdet med at forberede den periode, der må følge efter den nuværende krisetid, må fortsætte som sædvanligt. På højere trin inden for den nye gruppe af verdenstjenere repræsenteres de mange afdelinger af hierarkisk virke, men ikke desto mindre er der et stort antal disciple i verden i dag, som på ingen måde er knyttet til de nuværende planer. Dette bør man erindre.

3. Intelligentsiaens vågnende erkendelse af i alle lande, at *menneskeheden* er optakten til virkeliggørelsen af broderskab. Den menneskelige families enhed erkendes af mange, men før denne enhed kan komme konstruktivt til udtryk, er det væsentligt, at stadigt flere tænkende mænd og kvinder over hele verden nedbryder de mentale barrierer, der eksisterer mellem racer, nationer og klasser, og at den nye gruppe af verdenstjenere i den ydre verden gentager den samme type aktivitet, som Hierarkiet gav til kende, da gruppen blev udviklet og materialiseret. Igennem at udtrykke og indprente visse store ideer må mennesket overalt bringes til at forstå de grundlæggende idealer, der vil styre den nye tidsalder. Dette er hovedopgaven for den nye gruppe af verdenstjenere.

Et af de mål, rådet behandlede i maj 1937, var metoden til at styrke det greb, som disse nye ideer skulle have om medlemmer af den nye gruppe af verdenstjenere. Det blev bestemt, at stimuleringen af gruppemedlemmernes åndelige liv og følgelig deres sensitivitet over for Planen skulle fortsætte. De vil da ikke blot bevidst have kontakt med planerne, men vil okkult set gennemsyres deraf, og på denne måde vil gruppens udstrålende indflydelse i høj grad forøges. Dette vil være af stor betydning for gruppens ydre tilkendegivelse og en virkelig nødvendighed, således at de nye ideer i løbet af de nærmeste få år kan blive et ideal for den tænkende del af menneskeslægten. Sker dette ikke, må menneskehedens umiddelbare redning udsættes, og

resultatet vil uomgængeligt blive en yderligere periode af uro og omfattende disciplinering. Det er denne krisesituation, der behandles på disse sider, og det er denne umiddelbare nød og denne skæbnesvangre krise, som Hierarkiet måtte befatte sig med i deres rådsforsamling i maj 1937.

4. Det sidste aspekt i situationen, som de pågældende mestre behandlede, er at fremskynde en nært forestående krise. En sådan fremskyndelse er uundgåelig, og virkningerne må forudses og behandles på en sådan måde, at de katastrofale følger modvirkes, og den subjektive betydning fuldt og helt udnyttes.

Efter at have beskrevet de fire hovedpunkter (der blev behandlet i rådet i maj 1937, og som alle havde relation til den truende verdenskrise), er det nødvendigt at gøre opmærksom på to forhold:

1. At denne krise er overhængende og af to grunde har skelsættende virkning:
 - a. Arbejdet på det åndelige område i løbet af de foregående fem år har absolut været fremgangsrigt. Dette har i alle lande medført en vital, åndelig opvågnen og har været et resultat af den aktivitet og det arbejde, den første afdeling af den nye gruppe af verdenstjenere havde udført.
 - b. Den anden afdeling af den nye gruppe af verdenstjeneres ihærdige anstrengelser er også lykkedes. Disse mennesker er i højere grad instrumenter for guddommelig aktivitet, end de er bevidste medarbejdere af Planen.

2. At mestrene ikke primært beskæftiger sig med at afværge katastrofer for menneskeheden *formaspekt*, hvor ønskværdigt menneskene end måtte finde dette. At redde formen er blot noget, der følger med Planen. Hierarkiets arbejde går ud på at udvide og vække den menneskelige bevidsthed, og det har på sin side en virkning på formen. Det er muligt (og således betragter mestrene det) at lægge en sådan følelsesmæssig spænding og et mentalt pres på den menneskelige mekanismes udtryk på det fysiske plan, at lektionerne ikke i tilstrækkelig grad kan læres, fordi den umiddelbare fysiske belastning er for stor til, at begivenhedens betydning kan opfattes og erkendes. Derfor måtte mestrene, da de mødtes til rådsforsamlingen i maj 1937, overveje, hvorledes denne spændingstilstand kunne lattes. Menneskeheden kan blive for træt til at reagere, og denne kendsgerning var et virkeligt problem, som Hierarkiet var nødt til at befatte sig med.

Hvis vi har læst ovenstående på en intelligent måde og har bestræbt os for at forbinde det med tilstanden i verden, så vidt vi er orienteret, vil vi være klar over, at det samlede råd havde tre problemer at behandle. Flere end disse tre kan menneskene ikke fatte, og heller ikke de kendsgerninger, der ligger bag. Nødvendigtvis var der mange andre problemer, men de var af en sådan art, at vi ikke kunne forstå dem, og det ville ikke være muligt at udtrykke dem i ord, der kunne formidle os et forståeligt indhold. De tre problemer, der blev behandlet, var:

1. Den rette løsning på den nuværende krise, således at ligevægten kunne genoprettes.
2. Stimuleringen af den nye gruppe af verdenstjenere, således at de ville være i stand til at
 - a. erkende krisesituationen,

- b. definere Planen tydeligere,
 - c. blive mere sensitiv over for indre, subjektive, og åndelige indtryk,
 - d. bringe de fornødne ofre, der kræves, for at Planen skal lykkes,
 - e. udfolde en større udstråling i menneskehedens verden.
3. Hvorledes kan de kræfter, der siden 1914 har været sat i bevægelse, holdes inden for visse bestemte grænser?

Disse kræfter er mange, og karakteren af nogle af dem kan angives. Det gøres imidlertid mere med henblik på den fremtidige forståelse og rationelle opfattelse, end fordi vi kan foretage os noget specielt i forbindelse med dem. Lad mig ganske enkelt opregne dem, og læser vi med den indre visions øje åbent og med årvågen intuition, da vil måske nogen forståelse af de problemer, rådet står overfor, dæmre i vore sind. Det er ikke muligt at gå nærmere ind på disse kræfter, ej heller at fortolke dem. Vi kan helt enkelt redegøre for det, der er kendsgerninger for Hierarkiet, men for os kan der kun være tale om interessante formodninger, hypoteser eller fantasi:

1. *De kumulative kræfter fra den store Fisketidsalder* - magtfulde, fundamentale og, på dette tidspunkt, destruktive. På disse kræfter reagerer de uoplyste masser; for dem er de den mindste modstands vej. Når vi siger masser, henviser vi til alle dem, som ikke virkeligt tænker, men som tror og accepterer alt på bevidsthedens lavere eller almindelige niveauer.
2. *De indstrømmende kræfter fra Vandbærerens tidsalder.* Disse har en stor og almen virkning på æterne rundt omkring jorden, på vegetationen overalt, på planetens vande og på alle mennesker i verden i dag, som lærer at tænke. Inspirationen fra Vandbærerens tidsalder opfattes af

alle, som kommer under indflydelse af de såkaldt nye »tankeretninger«. Udlægningen af de opfattede idealer kan være fejlagtig, men evnen til at reagere på de nye kræfter er til stede, og virkningen på sindet og hjernen er reel og varig. En af de første virkninger er stabiliseringen af den emotionelle reaktion.

3. *Indflydelsesrige og stærke kræfter*, der på dette tidspunkt strømmer ind fra de store stjerner Betelgeuse og Sirius. På disse to indflydelser reagerer definitivt verdens disciple af de højere grader i den nye verdenstjenergruppe, og de skaber en stimulering af hjertecentret (Betelgeuse) og centret i hovedet (Sirius). Disse energier har en sekundær virkning på mineralriget, i særdeleshed på det særlige produkt, guld, og gåden penge.
4. *Venuskræfter af stor styrke* indvirker også på vor planet. I denne forbindelse vil jeg henstille, at astrologer er mere opmærksomme på aktivitet og indflydelse fra Venus. Der har været lagt megen vægt på Saturn og Mars i de horoskoper, der nu stilles. I fremtiden må planeten Venus få samme opmærksomhed, idet Venus i Vandbærerens tidsalder vil fortrænge Mars som grundlæggende indflydelse.
5. *Kræfterne fra jordens entitet*, der er ved at røre på sig under sin lange søvn og derfor forårsager mange af vor tids naturkatastrofer. Med dette har vi intet at gøre, ud over at acceptere kendsgerningen.
6. *Energien fra planetens forenede Hierarki*, som i den sidste tid har foretaget en af sine »store tilnærmelser« til det fysiske plan. Dertil kræves nødvendigvis en stærkere, mere signifikant og hurtigere udstrømning af hierarkisk kraft med dens efterfølgende stimulering af de højere centre hos de menneskesønner, som har nået det udviklingstrin, hvor de er tilstrækkeligt nær deres sjæl til at kunne påvirkes. De er da mentalt polariserede og reagerer følgelig stærkt på

denne indflydelse.

7. *Den nye verdenstjenergruppes energi*, der (indtil for ti år siden) var en forholdsvis ubetydelig, omend tilstedeværende, faktor, men som nu mere og mere er en kraft, der må regnes med. Fra visse synsvinkler er denne gruppes energi det, verden håber på, og den opgave, der i dag forestår, er at forøge denne kraft.
8. Yderligere er der *den magtfulde, vibrerende indflydelse fra betydningsfulde mænd og kvinder*, der i dag er aktive inden for verdens anliggender. Fra Hierarkiets side og ud fra anvendelsen af åndelig energi betragtes disse mænd og kvinder som porte til menneskelivet, idet energien fra visse store verdenssjæle, verdenskræfter og mestre kan udtrykkes gennem dem. Der eksisterer mange sådanne mennesker, og det er rådets opgave at afbalancere disse kræfter, således at de ikke forstyrrer ligevægten i verden ud over det punkt, hvor det er muligt at genoprette den. De studerende må huske, at en mester uundgåeligt løber visse risici, når han »okkult inspirerer« en sjæl og driver et menneske til *et ubevidst samarbejde* med Planen. Imidlertid må vi huske, at end ikke en mester på nogen måde krænker et menneskes frihed. Undertiden vil en discipel eller et medlem af den nye gruppe af verdenstjenere (billedligt talt) løbe løbsk, hvilket vil få katastrofale virkninger og ofte midlertidigt tilintetgøre den del af Planen, der er blevet ham betroet.
9. *Visse kræfter, som vi (i vor uvidenhed og som følge af manglende perspektiv) kan kalde onde eller mørke kræfter*. I verdslig sprogbrug er disse kræfter forbundet med det, vi betragter som naturens og energiens mørke side. Disse kræfter håndteres af store og magtfulde mennesker, som for størstedelens vedkommende ikke er i fysisk inkarnation. De virker fra astralplanet og først og fremmest igennem grupper af uvidende, ustabile, selviske og ambitiøse mennesker, som villigt danner grobund for deres anstrengelser. Dette såkaldt ondes virke er det almindelige

medlem i gruppen ikke ansvarlig for, selvom der i gruppen sædvanligvis findes dem, som bevidst er ambitiøse og selviske. Omend den individuelle straf herfor er ubetydelig, og det personlige ansvar er ringe, er virkningen derimod meget effektiv. Resultatet er en form for gruppebesættelse, der er noget forholdsvis nyt, men som i vor tid vil forekomme i stigende grad.

Her er nævnt nogle af de kræfter, der tilvejebringer og udgør verdens problem, og rådet må befatte sig med dem. Alle disse kræfter påvirker menneskeheden i dag. Denne malstrøm af energier styrter menneskeheden ind i en periode af udtalt kaotisk tilintetgørelse, med mindre visdommens mestre, som virker gennem begge afdelinger af den nye verdenstjenergruppe, kan standse processen og skabe orden i den nødlidende og hjemsøgte verden.

Derfor var rådsmødet ved maj måneds fuldmåne i 1937 så vigtigt og af vital betydning. På samme måde, som der ved fuldmånen i maj 1936 blev gjort en indsats af mestrene og verdensdisciplene for at nærme sig hinanden og på den måde skabe en tættere kontakt, således blev der ved fuldmånen i maj 1937 givet visse retningslinjer for den aktivitet, der, om de blev opfattet rigtigt og gennemført på det fysiske plan, absolut kunne ændre den nuværende eksoteriske verdenssituation. Ligeledes stimuleredes den nye gruppe af verdenstjenere på ny, således at deres gruppeintegration fortsat kunne blive mere effektiv, og gruppemedlemmerne i deres personlige liv i større grad kunne hellige sig menneskeheden og øve større indflydelse igennem tjeneste. Ved fuldmånen i maj 1936 kunne iagttages en indre, subjektiv, åndelig stræben. Det var så afgjort en succes. Ved fuldmånen i maj 1937 fuldførtes etableringen og stabiliseringen af den eksoteriske, ydre virkning, der var en naturlig og automatisk følge af den tidligere indsats. Problemet forbliver dog stadig det samme: Kan den indre, åndelige, potentielle, idealistiske, subjektive og *fornemmede* tilstand iagttages og formuleres så klart, at intet overhovedet kan

forhindre, at den materialiseres gennem en konstruktiv og levende form på det fysiske plan? Kan den indre integration af den nye verdenstjenergruppe eksoterisk komme til udtryk?

En længere periode af sådanne faremomenter kan ikke desto mindre i sig selv udgøre en skæbnesvanger krise. At opflamme de ulmende gløder vil (hvis der fortsættes længe nok) til sidst medføre en storbrand. Hvad kan der så gøres for at iværksætte de aktiviteter og den ydre forståelse (baseret på indre inspiration), der vil gøre en ende på denne cyklus af faremomenter og åbne mulighed for, at menneskeheden bringes ind i en periode af ro og frihed?

Hierarkiet gør alt, hvad der er muligt, men ifølge udviklingsplanen for den ariske race må den nødvendige aktivitet for det skabende arbejde indledes og gennemføres af disciple, som arbejder i den ydre verden, og af aspiranter til discipelskabets vej, og begge må have erkendt verdens nød og oprigtigt søge at samarbejde. Dette er derfor faktorer, som vi må overveje, og som kræver en klar og sikker handling i den nærmeste tid.

Betragter vi den nye gruppe af verdenstjenere i dens mange forgreninger som, spredt over hele verden, omfatter sande og oprigtigt søgende inden for alle nationer, kan vi møde en gruppe mænd og kvinder, hvis antal og indflydelsessfære fuldt og helt vil være kompetent til at tilvejebringe de ønskede forandringer, *hvis de er tilstrækkeligt interesseret, rede til at bringe de nødvendige ofre* og er villige til at glemme deres organisationers forskellighed for den aktivitet, der kræves for at redde verden, hvis de vil lære menneskeslægten nogle få enkle grundlæggende retningslinjer og vil samarbejde med hinanden på den måde, at der kan opstå en forenet, indre bevægelse, der vil kunne virke gennem forskellige, ydre grupper.

Hierarkiet holdt sin rådsforsamling i løbet af fuldmåneugen i maj 1937. Det kunne da lægge planer for at hjælpe

menneskeheden. Det mobiliserede og samlede alle mulige subjektive kræfter og former for tilgængelig energi for at stimulere den menneskelige bevidsthed i den rigtige retning. Det kunne indpræge disciplene og aspiranterne overalt nødvendigheden af en fornyet indsats og friske bestræbelser. Men at udvikle de udkastede planer og at få dem til at fungere og blive detaljeret udformet og gennemført, det er opgaven for den nye gruppe af verdenstjenere og mennesker af god vilje over hele verden. Kun ved forenede anstrengelser fra mennesker, som har fredelige hensigter, og som er helt fri for had, kan der dannes en modvægt til de destruktive kræfter. Disse kræfter har været nødvendige og nyttige, men den opgave, de var udset til, er fuldført, og det, der ikke længere er behov for, bliver en trussel og en kilde til besvær.

c. Hierarkiske metoder tilpasses den fysiske verden

En af de første ting, der skal udrettes, er på det fysiske plan at virkeliggøre noget af det, Hierarkiet har opnået på livets indre side. For eksempel arbejder alle Hierarkiets afdelinger og sektioner i dag sammen som en enhed. Selvom ikke alle mestre og deres grupper - som tidligere nævnt - er beskæftiget med den menneskelige krises aktuelle problem, er de dog alle subjektivt optaget af at bringe orden i kaos, og de arbejder *sammen* (enhver på sit eget område og i den dybeste mentale forståelse), således at der i grunden ingen divergerende interesser er, ingen adskilte grupper og ingen meningsmodsætninger - uanset deres forskellige aktiviteter eller deres specielle forehavender. Denne tilstand *skal* om muligt genskabes på det fysiske plan.

En fuldstændig enstemmighed er ikke mulig, idet der endnu ikke kan opnås en fuldstændig underordning af individuelle interesser og gruppeinteresser under den generelle udvikling hen imod verdensforståelse og -stabilitet som følge af

gruppeledernes selviske ambitioner og de separatistiske instinkter, som de ældre arbejdere i alle grupper udviser, og som på urimelig måde påvirker de almindelige medlemmer. Dog er en tilnærmelse i dag langt mere mulig end på noget tidligere tidspunkt, og der kunne ske et eller andet virkeligt fremskridt hen imod gensidig forståelse, hvis et tilstrækkeligt stort antal af verdens aspiranter og disciple ønskede det, hvis de var villige til at deltage i en sådan indsats og forsøgte at organisere en sådan tilnærmelse og udvikling hen imod åndelig forståelse. Dette ville nødvendiggøre, at hver enkelt aspirant og discipel fornyede deres stillingtagen til idealet. Det ville yderligere indebære, at hver af dem på ny helligede sig Planens aktuelle presserende problem og de krav, der kommer fra en verden i nød. Det ville kræve, at hver enkelt formulerede idealerne - svagt eller tydeligt opfattet - i vendinger, som offer og den deraf følgende aktivitet. Disse sidste få ord angiver den holdning, der kræves, og det, der nødvendigvis bliver konsekvenserne.

Derfor må noget af det første, der kunne blive en umiddelbar hjælp til mestrenes Hierarki (hvilket siger det samme som en hjælp til menneskeheden) være en vidt udbredt indsats for at komme i kontakt med alle gruppeledere i de forskellige mindre og større byer, lande og kontinenter. Her tænkes på alle de gruppeledere, som er sensitive over for det, vi kunne kalde »den gode viljes doktrin«, og som ser et ideal i gruppernes samhørighed, uden noget som helst forsøg på at forstyrre den normale, ydre gruppeaktivitet. Dette vil indebære en anerkendelse af et fælles ideal og en villighed til (omend blot midlertidigt) at tilsidesætte meningsforskelle og lægge vægt på de fælles berøringspunkter. Mange kunne være villige til at gennemføre dette i den nuværende krisesituation, og som et interessant eksperiment, og på den måde inden for en begrænset og fastlagt tidsperiode gøre en fælles indsats for at udbrede god vilje og forståelse i et forsøg på at gøre en ende på

hadet i verden. Dette vil også kræve en villighed til at samarbejde med alle grupper inden for et givet kontaktområde, og at der midlertidigt gives afkald på personlige ambitioner og metoder for at kunne mestre den alvorlige krisesituation, som menneskeheden står overfor. Forudsætningen for en sådan fremgangsrig bestræbelse består i den kendsgerning, at der inden for hver gruppe altid findes mennesker, der er medlem af den nye gruppe af verdenstjenere. Dette kan vi forlade os på, og vi kan have tillid til styrken i den indre integration, som opstår gennem disse synteseskabende »kontaktpunkter«.

En grund mere til at forvente fremgang er den kendsgerning, at sådan en indsats blot vil være det normale fysiske udtryk for det, visdommens mestre allerede har etableret - inden for deres specielle tjenesteområde, og med deres specifikke metoder, der er vidt forskellige med hensyn til stråle og udviklingsbaggrund. Dette forsøg fra vor side vil derfor blive en kopi af eller et sideløbende udtryk for en indre subjektiv kendsgerning. Et af spørgsmålene på dagsordenen for rådsforsamlingen var, hvorledes de mere effektivt kunne stimulere den nye gruppe af verdenstjenere, således at de på deres side tydeligt kunne se denne vision, arbejde med fornyet optimisme og på den måde på jorden kunne tilvejebringe en modsvarighed til den indre åndelige organisation.

Det problem, disciple og aspiranter står over for i dag er, hvorledes de igennem en organiseret aktivitet og en mere specifik og bestemt »kraftindsats« kunne komme i forbindelse med alle gruppelederne. Det ville være rigtigt at diskutere veje og midler for at bringe disse ledere til en fælles virksomhed uden at blande sig i deres individuelle gruppes mål, loyalitet eller forpligtelser.

Der må arbejdes omhyggeligt med dette spørgsmål. Der tænkes her på velovervejet, mentalt arbejde, subjektiv refleksion, systematisk fremsyn og betydelig offervilje. Der er allerede påbegyndt noget i denne retning, og samme generelle

idé kan udvikles med omhu og udvides til at gælde overalt. Gruppeintegritet, loyalitet og mål skal bevares, men grupperne må være i stand til at samarbejde om udbredelsen af den gode viljes helbredende energi, der med rette kaldes det aktive princip for fred. Og fred - ikke uvirksom pacifisme - er det, vi behøver i dag.

Dernæst skulle der også udarbejdes en plan, der går ud på, at de forskellige fredsorganisationer, i det mindste midlertidigt, kunne forenes i en sideløbende virksomhed. Der kunne rettes henvendelse til fredsorganisationernes ledere med et bestemt og tidsbegrænset program og anmodes om deres medvirken.

Et sådant program til en forenet indsats af de mere fremskredne grupper i verden vil, både fra vor side og fra gruppeledernes, kræve ofre og tilfredsstillende kompromiser, men er der en oprigtig hensigt med målet (og det er ofte tilfældet), og en beredvillighed til at erkende nødvendigheden af at ændre metoder og terminologi, kan der afgjort gøres fremskridt, og antallet af mennesker af god vilje, modtagelig for hierarkisk impuls, kan forøges væsentligt. Det er unødvendigt i enkeltheder at diskutere de nødvendige fremgangsmåder. De, som reagerer på denne appel, vil vide, hvilke metoder de skal følge. For dem af os, som erkender værdien af denne appel, gælder det om at samarbejde og støtte, eller *klart og tydeligt at vide, hvorfor vi ikke vil.*

Hierarkiet vil inden for de nærmeste få år frem for alt arbejde gennem tre grupper af mestre, som befinder sig på første, anden og tredje stråle. Mestrene på første stråle beskæftiger sig med indflydelsesrige personer i verdens regeringer, der alle er under indtryk fra deres sjæl, og som alle fuldbyrder deres individuelle skæbne og påvirker deres respektive nationer i overensstemmelse med den nationale skæbne. Den intensive og tilsyneladende destruktive omstillingsperiode har været drastisk, men nødvendig. Dette må man ikke glemme. Nødvendigvis er der forekommet fejltagelser ved

fremgangsmåden, og loven om kærlighed er ofte blevet krænkede. Imidlertid har kritikere af de anvendte metoder undertiden fortolket kærligheden til bevidsthedens formaspekt, som om den var synkron og lig med loven om kærlighed. Det er forståeligt. Men de store, nationale tilpasningers tid må snart være forbi, og de nødvendige omstillingsprocesser fuldført. Dermed skulle over hele verden i større målestok indledes en periode med fornyede kontakter og forbindelser, og kunne ses etableringen af venskaber og begyndelsen til en ny æra af rette og konstruktive kontakter i verden. Hidtil har dette aldrig været muligt i større udstrækning som følge af den kendsgerning, at menneskeheden ikke havde lidt tilstrækkeligt og derfor ikke var tilstrækkeligt sensitiv over for andre. Den havde ingen indre integration, som det nu er muligt at opnå, på grund af vore udviklede kommunikationsmidler og den øgede telepatiske sensitivitet. Misbrug af livets lov som sådan erkendtes ikke generelt og blev heller ikke forstået af tilstrækkeligt mange mennesker. De stærke første stråle indflydelser ændrer hurtigt og væsentligt alt dette, og ud fra de allerede lærte lektier kan opbygningen af den nye civilisation blive mulig.

Aktiviteten af mestrene på anden stråle intensiveres nu, og den nye civilisations bygmestre - der arbejder gennem de religiøse organisationer, alle landes uddannelsessystemer og den store hær af tænkende mænd og kvinder overalt - kan afgjort begynde deres virke. Det er først og fremmest i denne afdeling, at den nye verdenstjenergruppes arbejde kan iagttages og udvikles.

Det spørgsmål kan stilles, hvorvidt vi undlader at erkende tilstedeværelsen af de uoplyste massers store milliontal, som hænger som en tung møllesten om halsen på menneskeslægtens ledere, og som holdes nede enten gennem frygt, pålagt fattigdom (jo, det er det rette udtryk) eller gennem ensretning. Disse masser udgør (som det let erkendes) en tøjlet trussel, men seletøjet slides hurtigt, og løsnes eller sprænges tøjlerne, er det

vanskeligt at forudse, hvilke skrækkelige resultater der bliver følgen. De uoplyste - og derfor uskyldige - mennesker, som arbejder uden at have midler til fornøjelse eller fritid, som er underernærede og som udnyttes, er som indespærrede vilddyr der ikke for altid kan holdes nede. Verden nærer det ene håb, at de oplyste og ansvarsbevidste mennesker vil forbedre relationerne, vilkårene og den økonomiske situation i verden, således at alle mislige forhold ryddes af vejen, og menneskene kan blive tilfredse, idet grundlaget for den nuværende sydende elendighed, der hurtigt kan nå kogepunktet, er fjernet. Lad os dog ikke glemme, hvis dette forekommer alt for optimistisk, at ét lys, selvom det er lille, kan oplyse et stort område.

Anden stråle indflydelserne strømmer derfor gennem uddannelsesinstitutioner og -grupper, gennem religiøse grupper og gennem alle mænd og kvinder, som er i stand til at se de højere muligheder og de åndelige værdiers og betydningens verden. Dette sker i håb om at skabe et fælles grundlag, som frembringer en synteseskabende indsats, som på sin side vil forårsage en virkelig stabilisering i verden.

Tredje stråles mestre arbejder ihærdigt i forretnings- og finansverdenen gennem dem, som er besjælet af en ånd af uselvisk tjeneste - og der eksisterer mange sådanne mennesker. Det er et nyt område for åndelig stræben. Det er umuligt kort at nævne de metoder og planer, som Hierarkiet har i denne krise- og nødsituation i forbindelse med penges betydning og rette anvendelse. Den alment anvendte metode er inspiration og *præsentation af krisefaktorerne*. Disse faktorer giver lejlighed til aktivitet for visse disciple, og på den måde bliver det muligt for grupperne eller de implicerede nationer at lære en nødvendig lektie. Den teknik, disse tredje stråle mestre anvender, er at udvikle sindet hos aspiranter og tænkere inden for forretningsområdet, således at de kan tænke i større begreber end i deres egne, selviske forretningsinteresser. Der åbnes også for kontaktmuligheder mellem medlemmer af den

nye gruppe af verdenstjenere, og de fremstående personer, som arbejder inden for det økonomiske område, og på den måde skabes der mulighed for visse erkendelser og et vist samarbejde. Det er disse metoder, der er af interesse for os. Der anvendes andre subjektive og åndelige metoder, som ikke vedrører os. Hvis de blev beskrevet i detaljer, ville de kun skabe forvirring.

Lad mig her udtrykkeligt påpege, at den vigtigste metode, vi kan befatte os med, og som er det stærkeste redskab i hænderne på det åndelige Hierarki, er at udbrede den gode vilje med dens sluttelige fusion til en forenet og brugbar kraft. Dette udtryk bør foretrækkes frem for ordene »organisering af god vilje«. God vilje er i dag en drøm, en teori, en negativ kraft. Den skal udvikles til en kendsgerning, et fungerende ideal og en positiv energi. Det vil være vor opgave, og vi opfordres udtrykkeligt til at medvirke til at dette gennemføres.

Opgaven, der forestår den nye verdenstjenergruppe, er stor, men ikke umulig. Det er en krævende opgave, men da der er tale om et pålagt livsmønster, kan det virkeliggøres i ethvert aspekt i en mands eller kvindes daglige liv. Vi opfordres nu til *at tjene intenst i en årrække*, til at føre et helt usædvanligt liv og til at påtage os det ansvar, vi har været vidende om gennem flere år, men som vi ikke har villet påtage os. Vor interesse blev udtrykkeligt vakt, men er ikke kommet til udtryk, som det burde have været tilfældet. Kravet om samarbejde har lydt klart fra den indre side og gennem ledere og arbejdere i den nye gruppe af verdenstjenere. Vi har responderet med nogen hjælp, men ikke med offer, vi har ydet nogen støtte, men den var minimal og slet ikke det mulige maksimum (undtagen i ganske få tilfælde, hvor hjælpen var helhjertet og blev erkendt som nødvendig). Det har været nævnt, at medlemmerne i den nye gruppe af verdenstjenere virker i alle lande for at udbrede god vilje, verdensforståelse og religiøs enhed. Tanken har virket beroligende, og vi har forladt os på deres anstrengelser - et

hårdt presset fåtals anstrengelser.

d. Det akutte behov og hvorledes det afhjælpes

Lad os endnu en gang erkende det - behovet er stort. Krisen er en kendsgerning, og kun en forenet, åndelig indsats, båret frem ved bøn, klogt tilpasset den omgivende nød, forenet i et bredt samvirke med alle lignende bestræbelser, der samarbejder med alle landes konstruktive kræfter - nationale, religiøse og økonomiske - kan inden for nogle få år ændre karakteren af forholdene i verden. Sker der ikke en mærkbar ændring i de menneskelige relationer, vil der ikke umiddelbart kunne håbes på at skabe en sådan forenet bestræbelse, der kan lede til stabilisering i verden, indbyrdes forståelse mellem racer og nationer, indbyrdes økonomisk afhængighed og universel god vilje. For det er de magtfulde gruppers gode vilje i forhold til menneskeheden og derfor i forhold til masserne, samt intelligentsiaens og den indflydelsesrige middelklasses gode vilje, der vil tilvejebringe de nødvendige intelligente ændringer, der kan få virkning for alle mennesker. Verdens håb er i dag at udvikle den gode vilje - ikke fred, som ordet sædvanligvis udlægges, det vil sige fred som en påtvunget frihed for krig og en hensigtsmæssigt påtvunget pacifisme, men en kultivering af en ånd af god vilje, som anvendes intelligent og formålstjenligt til opbygning af det individuelle og nationale liv.

Her har vi fået forelagt to måder, vi kan nærme os problemet på, og vi opfordrer alle nuværende arbejdere eller ledere i den nye gruppe af verdenstjenere eller de, som ønsker at blive en af dem, at tænke over problemet. Dernæst skal det overvejes, hvorledes vi kan forstå disse tanker på en intelligent måde. Hvorledes kan disse tanker vække aspiranter og disciple over hele verden til samarbejde?

Lad mig forklare, hvad jeg synes er muligt, og hvad der kan

gøres, hvis vi - hver og én - ser problemet i øjnene, og ansvarsfuldt benytter den lejlighed, der er tilbudt os, og vil betragte vor verdenstjeneste i denne krise som en nødvendig del af vort åndelige liv; ikke desto mindre kræves der af os, at vi giver alt, hvad vi kan, samt den sidste ekstra anstrengelse, der under alle forhold vil betyde succes. Denne ekstra indsats og denne respons på kravet om fuldt samarbejde har kun ganske få af os endnu ydet. Hvis det, der her er fremsat, gælder, og hvis det, vi kender til verdens anliggender, på nogen måde giver et sandt billede af den nuværende verdenssituation (og der er snarere sagt for lidt), da vil enhver intelligent mand eller kvinde sikkert kunne se, at situationen kræver, at enhver enhed i hele den samlede bevægelse ofrer sig for at fremme den gode vilje som en helbredende faktor for menneskeheden (måske den eneste helbredende faktor).

De følgende forslag tilbydes dem, som ønsker at deltage i denne tjeneste:

Meditationsgrupper kunne fremmes i deres meditation på en sådan måde, at en indre fusion kan finde sted, der kan føre til, at medlemmernes *hjertecenter* vækkes, og derved fremkaldes en indre tilskyndelse til at gå ud i hverdagslivet for at elske, give og stimulere.

Enkeltvis og samlet i grupper kunne Den store invokation fremsiges med følgende afsluttende ord:

*»Lad det være så, og hjælp os til at yde vor del.« **

Nogle har lært at udtale disse ord med intensiv følelse, idet de løfter de foldede hænder op over hovedet og derefter - ved det sidste ord - fører dem ned til panden og siden til hjertet. At løfte hænderne op over hovedet og lade dem

* Dette er sidste linje i Den store invokations første version.

vende tilbage og berøre panden og hjerteregionen er et symbol på, at hjerte, liv og bevidsthed hæves til guddommen, og på den følgende nedstrømning af åndeligt liv i personligheden - det instrument, hvorigennem den kærlighedsfulde sjæl skal bringe den gode vilje til udtryk.

Der lægges vægt på *hjertercentret* og på nødvendigheden af at fastholde kræfterne dér (symboliseret ved de foldede hænder, der hviler på hjertet), fordi hjertet er centret for den kærlige, givende energi og er fordeleren af liv.

Det skulle ikke være nødvendigt yderligere at gentage, hvad der bør gøres, hvorledes enhver bør give af sig selv, eller på hvilken måde han kan bidrage til at hjælpe menneskeheden. Sagen er fremstillet klart og tydeligt. Ansvarer hviler nu på dem, som har modtaget budskabet. Der kan kun føjes til, at før de, som ved, og som har fået vist vejen, uden forbehold og med alt, hvad de har, vier sig til at hjælpe verden i nødens time, før kan arbejdet ikke gennemføres, og Hierarkiets planer kan ikke virkeliggøres. Skulle det ikke ske inden for den nærmeste fremtid, må der måske findes andre og mere drastiske metoder.

Ved et af de stores møder for ikke så længe siden blev der stillet det spørgsmål: »Hvad kan vi gøre? - for denne krisesituation må afhjælpes«. Tavshed sænkede sig over gruppen. Den varede temmelig længe, og da udtalte alle på samme tid, som med én røst, dette svar: »Lad os på ny røre ved menneskers *hjerter* med kærlighed, således at de, som ved, vil elske og give. Lad os selv give kærlighed«. Ovennævnte kan bekræfte en kendsgerning, eller det kan ganske enkelt være en symbolsk og allegorisk måde at hjælpe os til at forstå selve behovet. Det må vi hver især afgøre. Imidlertid kan der være nogle, som hver morgen i deres meditation, eller når de samler tankerne midt på dagen, kunne ønske at fremsige disse ord:

»O Livets og Kærlighedens Herre, jeg kender nøden,

opfyld mit hjerte på ny med kærlighed
at også jeg kan elske og give.«

Lad os helt opgive vore personlige begær og ønsker, og tage del i den fælles opgave at lede menneskeheden ind på fredens mark.

Jeg henvender mig således til bevidste aspiranter, som jeg kan tale frit til uden omhyggeligt at skulle belægge mine ord, og stiller først og fremmest følgende to spørgsmål:

1. Accepterer I i sandhed den situation, som jeg her har beskrevet?
2. Hvor lægger I på dette tidspunkt betoningen i jeres liv?

Svaret på disse to spørgsmål, i lyset af jeres sjæl og jeres personlige oprigtighed, vil i høj grad afklare jeres tanker, levevis og arbejdsmåde. Det vil også vise dem, som tjener Guds Plan på livets subjektive side eller udelukkende efter den åndelige forståelses og betydnings principper, hvem der er tjenere, aspiranter og disciple, som der kan regnes med i den øjeblikkelige verdenskrise, for vi befinder os i en verdenskrise. Hvis situationen er som angivet, og hvis de nærmeste få år er afgørende og vil bestemme og betinge verdenssituationen indtil 1975, da er det nødvendigt, at enhver danner sig et skøn over sig selv, og ændrer sine åndelige teorier og forvandler sine medmenneskelige længsler til *kendsgerninger* og viser dem i dagliglivet.

Spaltningerne i verden viser sig tydeligere, og set fra livets subjektive side deler menneskeheden sig langsomt i tre lejre eller grupper. De er:

1. En gruppe, som består af dem, der voldsomt, aktivt og oprigtigt tager parti for visse grundlæggende og velkendte ideologier, som vi groft kan opdele i fascist-nazist gruppen, den demokratiske gruppe og den kommunistiske gruppe.

Det er de hovedideer, som de førende nationer i verden har forpligtet sig overfor, og som de er rede til, om nødvendigt, at kæmpe for.

2. De forholdsvis føjelige masser, som under de regimer, der repræsenterer de nævnte tre ideologier, lever, elsker og søger at forstå en smule af det, der sker med dem, og som passive og ofte på en helt uintelligent måde accepterer det velkendte eller for nyligt påtvungne styre, blot de kan spise, sove og forplante sig, og dagliglivet kan fortsætte som sædvanligt.
3. En hurtigt voksende gruppe af mennesker, som er bevidst om de andre grupper, og som værdsætter den første gruppes idealisme og stræben og også erkender massernes hjælpeløshed. De er parat til at gøre alt for at hjælpe med til at genoprette ligevægten i verden, således at forståelse, samarbejde og enhed kan gøre sig gældende i en verdensomspændende målestok. Det er disse mænd og kvinder af god vilje ud over verden, jeg så ofte har talt om.

Bag disse tre grupper står en anden gruppe, der ligeledes er interesseret i de tre nævnte grupper. Talmæssigt er gruppen mindre, men åndeligt er den stærk, og den er sammensat af mennesker, hvis opgave det er bevidst at fremme Guds planer på jorden; de virker i kontakt med Planen og besidder stor viden om den almindelige tendens i den evolutionære drivkraft; de leder verdens kræfter ind i de ønskede kanaler og får hjælp i deres bestræbelser af den nye verdenstjenergruppe. De har alle forpligtet sig til at oprette Guds rige på jorden, hvilket verden er moden til, og hvis komme alle de store religioner har forudsagt. Intet kan standse dette riges fremkomst.

Jeg har kort gentaget, hvilke kræfter der er fremherskende i menneskeheden i dag. En smule eftertanke vil vise, hvorledes praktisk taget ethvert menneske kan placeres i en af de nævnte grupperinger eller kategorier.

Her kunne det have betydning, om vi blot i få minutter forsøgte at forstå det synspunkt, som menneskeslægtens åndelige ledere, det planetariske Hierarki og Kristus og hans kirke indtager.

Disse arbejdere ser ud over en verden, der er nødlidende og fuld af smerte. Det økonomiske problem rejser sig truende og er i mange tilfælde en afgørende faktor. I en verden af overflod er der overalt mennesker, som er ved at dø af sult eller eksisterer på et beklageligt minimum, medens andre af deres medmennesker i samme land har for meget og holder fast ved det, ja, ofte begår forbrydelser for at bevare det. I en verden fuld af aktivitet tvinges mennesker gennem arbejdsløshed ud i en inert, de hader, og millioner af mænd og kvinder har intet andet at gøre end at leve på understøttelse, af velgørenhed eller ved at begå forbrydelser, - de lider i stilhed (bevidst eller ubevidst), fordi alle menneskers ret til at leve og arbejde og forsørge sig selv er nægtet dem. I en verden, hvor alle mennesker ønsker fred og mulighed for at leve lykkeligt, hjemme eller udenlands, opruster nationerne overalt eller befæster deres grænser i forsøg på at opnå den sikkerhed, der vil sætte dem i stand til inden for deres lands grænser at leve sikkert, fri for angreb eller for at skulle påtvinge deres medmennesker eller nationerne deres ideer. I de organiserede religioners verden oplever vi samme kaotiske tilstand. Kirkerne i alle lande tilstræber hektisk at bevare deres magt - åndeligt, mentalt og finansielt - over menneskene, men de spiller et spil, der er tabt på forhånd, eftersom præsteskabets magt er forbi på samme måde som også enevældens magt er forbi. De store religioners arbejde har været overordentlig vellykket og er blevet fuldbyrdet som ønsket, og nu er den nye verdensreligion, som er Guds riges religion, definitivt på vej.

Det er skyggesiden af billedet, og den er virkelig dystert, og menneskene er bekymrede og føler, at de intetsteds kan finde sikker grund. Den nuværende verdenssituation har i sig kimen

til frygtelig ulykke, og som tre gange tidligere står menneskeheden over for en katastrofe, omend i mindre grad. Imidlertid kan alt undgås, hvis de, som kender målet og ser visionen og de muligheder, der tegner sig, samler kræfterne og - gennem kærlighedens og opofrelsens styrke - skaber en modvægt til hadets og dødens kræfter. Når de, som leder og underviser på den indre side af livet, betragter verden, ser de i alle lande, i alle racer og i alle religioner grupper, som præger enhver ideologi eller tankeretning (økonomisk, politisk og religiøs), mennesker, som ledes af kærlighed til deres medmennesker og tilskyndes af et dybt alvorligt ønske om deres velfærd. Her vil jeg gerne fremhæve følgende:

Et menneskes politiske og religiøse tilknytning kan være nok så stærk og kalde på hans ægte loyalitet, uden at den behøver at forhindre ham i at udgøre en aktiv del af den nye gruppe af verdenstjenere. Tilknytningen behøver ikke afholde ham fra at være aktiv på den gode viljes side i verden eller være en hindring for den åndelige sensitivitet, der gør ham modtagelig over for højere, indre, åndelige indtryk.

Det åndelige Hierarkis tjenere og verdensdisciple kan findes i enhver nation; de er loyale over for den pågældende nations ideologi eller politiske tendens i tankeretning eller styreform; medlemmerne i den nye gruppe af verdenstjenere omfatter alle politiske retninger og anerkender alle tænkelige religioners autoritet. Mænd og kvinder af god vilje kan findes i alle grupper uden hensyn til ideologi, overbevisning eller tro. Hierarkiet søger ikke sine medarbejdere inden for én tankeretning, politisk overbevisning eller national regering. De finder dem overalt og samarbejder med alle. Dette har jeg ofte nævnt, og alligevel synes I, at det er vanskeligt at forstå, eftersom mange af jer er overbeviste om, at jeres tro og jeres specielle sandhedserkendelse uden tvivl er den bedste og mest sande. Det kan være tilfældet for jer, men behøver ikke at være det for jeres broder, som har en anden overbevisning og tilhører

en anden nation og religion.

Derfor kan vi finde medlemmer af den nye gruppe af verdenstjenere spredt overalt. De er de eneste hjælpere, som Hierarkiet på dette tidspunkt har valgt at anvende, og de har fået overdraget opgaven at gennemføre følgende:

1. Genoprette verdensbalancen gennem forståelse og god vilje.
2. Skabe harmoni og enhed blandt mennesker og nationer ved at åbenbare den vidt udbredte gode vilje, der findes overalt.
3. Fremkalde Guds rige på jorden gennem åndelig perception og korrekt udlægning.

Det er en gigantisk, men ikke umulig opgave, forudsat at følgende tre grupper forenes i aspiration, offer, samt indbyrdes relation:

1. Det planetariske Hierarki, som er det åndelige Hierarki, der i Vesten kaldes Guds rige.
2. Den nye gruppe af verdenstjenere eller verdens disciple, aspiranter og den åndelige intelligentsia i verden.
3. Mænd og kvinder af god vilje, som findes overalt.

Opgaven er således at træffe følgende forberedelser for det kommende år, som kan bringe kulminationen: For det første i stort omfang at oprette de indbyrdes relationer ved at finde frem til dem, som responderer på dette budskab og denne idé; for det andet at undervise disse mennesker i kærlighedens love og i den rette forståelse, der i sandhed er de love, der gælder for det Guds rige, som Kristus kom for at indføre; for det tredje at nå og vække mænd og kvinder af god vilje gennem udstrakt, klog og taktfuld brug af radioen, samt ved at anvende de rette ord og formuleringer; dernæst finde mennesker, med samme ideer og lede deres tanker, således, at enhver vil nærme sig

problemet på sin måde, men med det samme verdensomspændende mål: at udbrede forståelse og tilvejebringe harmoniske tilstande. Det vil blive gennemført ved hjælp af de vågne verdensaspiranter, de intelligente statsmænd, som elsker menneskeheden og arbejder selvopofrende for det almene vel, de mænd og kvinder af god vilje (som hver især arbejder inden for deres eget område, i deres by eller nation), og det arbejde, der i stilhed udføres af de tjenestemænd, der samarbejder med alle de oven for nævnte.

Programmet er enkelt, men har i praksis en sådan styrke, at der, hvis det blev gennemført, og det blev støttet med den nødvendige indsats, i 1942 ikke længere ville herske nogen tvivl om, at anstrengelserne er kronet med held. Guds komme betyder fremkomsten af det femte naturrige, hvis borgere altid bringer skønhed ind i verden og på den måde forherliger den intelligens, som vi giver navnet »Gud«, i mangel af et bedre ord, og hvis borgere er kendetegnet af den gode viljes kvalitet, der i det lange løb vil tilvejebringe den rette fred, men ikke pacifisme, på jorden. Programmet er så enkelt, at mange med deres overaktive tænkning vil afvise det som værende alt for enkelt, og dog er de store og styrende faktorer i verden altid enkle. Enkle ideer bliver resultatet, når indviklede og komplicerede ideer forfejler deres mål. Mestrenes Hierarki styres af enkelhed, og det må også kendetegne denne plan, som er en af deres planer. Hvad går planerne i dag ud på, og på hvilken måde kan I hjælpe med til at redde verden?

Denne opgave kan i høj grad understøttes ved at finde, registrere og uddanne mennesker af god vilje i verden. Det vil være hovedopgaven. Deres forenede gode vilje (der endnu er latent, ikke udnyttet og ikke organiseret) kan blive en verdenskraft, og disse mennesker kan blot ved deres antals størrelse gøre sig effektivt gældende. Det vil blive en kraft, der kan forme den offentlige mening ved at vise den intelligente kærlighed (med eftertryk på *intelligent*), men som ikke vil

anvende separatistiske valgsprog, våbenmagt, tvang og politisk intrige og manipulation. Skulle det ikke være muligt at fremkalde den ånd af god vilje, der er til stede i ethvert menneskes hjerte, men ofte er inaktiv? Hvis der er et så stort antal mænd og kvinder af god vilje i verden - som bevidst er i indbyrdes kontakt ud over hele planeten - skulle deres røst da kunne blive negligeret og deres udtrykte ønsker være uden magt? Det er denne særlige metode, det åndelige Hierarki nu har bestemt sig til at anvende for at bringe orden i verden. Metoden er tilsyneladende mere langsom efter jeres mening, men virkningen vil være længere, og metoden har dynamiske muligheder i sig. Den baserer sig på to forudsætninger: For det første kendsgerningen om det arbejde, Kristus indledte. Han kom for i egen person at give udtryk for Guds kærlighed. Før hans tid blev der kun i ringe grad givet udtryk for denne kærlighed, der var ikke megen filantropisk virksomhed eller ansvarsfølelse for medmenneskene. For det andet er det en metode, der i det lange løb er fremgangsrig, og som også umiddelbart kan give en reaktion. Fremgang og reaktion afhænger af alle jer, som er bevidst om disse kendsgerninger og *for alvor går i gang med det ønskede arbejde.*

Den nye gruppe af verdenstjenere udgør en kanal, igennem hvilken Guds magtfulde energi, der er fokuseret i det planetariske broderskab, kan strømme, og det er *ikke* hensigten, at denne magtfulde energi skal være tilintetgørende (som det undertiden er nødvendigt under evolutionsplanen). Planetens tilintetgørende kræfter gør deres styrede og nødvendige arbejde, men virkningerne må afbalanceres og udlignes af verdenstjenernes arbejde. Den kraft, der skal frigives, kan og vil hele menneskehedens sår og vil knytte alle mennesker sammen i en planlagt syntese.

Som I ved, har den nye gruppe af verdenstjenere medlemmer i alle lande. Et stort antal af dem er kendt. De er praktiske, intelligente mennesker, ikke visionære idealistiske mystikere,

der arbejder for et mål, som kan synes uopnåeligt, men for et mål, der let og umiddelbart kan finde praktisk anvendelse. De taler om forståelse og samarbejde inden for alle områder af menneskelig tænkning og liv, og de fremhæver det fremtidige og uundgåelige udtryk for en sådan kærlighed - uundgåelig ifølge evolutionens lov. Det er den næste store, menneskelige udvikling.

I menneskeslægtens fjerne fortid stod menneskeheden over for en lignende krise som den, vi nu oplever. Menneskeslægten blev da befrugt med intellektet, om jeg kan anvende en sådan formulering, og det menneskelige eller fjerde naturrige blev til. Den vigtige latente evne til selvbevidsthed fødtes, og menneskene blev individuelle væsener. Nu står menneskeslægten over for en ny befrugtning, denne gang med kærlighed, og det femte naturrige, Guds rige, kan fødes og fungere i den ydre manifestations verden. Gruppebevidsthed og en evne til at identificere sig med gruppen og ikke med sine egne selviske interesser vil træde frem. Den nye gruppe af verdenstjenere, som står mellem det åndelige Hierarki og menneskenes verden, formidler denne proces og kan lede menneskene ud af den krise, de har bragt sig i. Verdenstjernerne er udtryk for den tilsigtede gode vilje og udgør en kraft, der befrugter deres omgivelser. De gør og siger intet, der kunne forøge de bestående spaltninger mellem mennesker, racer og religioner. Lad det blive herved, det er blot en enkel måde at forklare, hvorledes grundlaget for nødvendige ændringer skabes.

e. Hierarkiets umiddelbare Plan.

Hvad søger Hierarkiet at foretage sig i dag? Lad mig kort angive den umiddelbare plan:

1. Skillelinjerne i de allerede eksisterende spaltninger må

gøres så tydelige, at problemet bliver klart. Dette kan I iagttage hver dag ved at læse verdensnyhederne på en intelligent måde, og derved sortere de iøjnefaldende og usande detaljer fra de generelle og virkelige problemer. Der findes tre generelle skillelinjer eller spaltninger:

- a. Mellem de tre hovedgrupper: fascister, kommunister og demokrater.
 - b. Mellem de reaktionære og fundamentalistiske grupper og de liberalt indstillede mennesker, som reagerer på de nye åndelige indtryk og de nye tilnærmelsesveje til Gud.
 - c. Mellem de gamle kulturer og civilisationer og de nye måder at leve og tænke på; mellem Fisketidsalderens liv og Vandbærertidsalderens liv og tænkemåde; mellem lovene for Guds rige, det femte rige, og menneskeheden, det fjerde rige; mellem det selvbevidste, individualistiske livs vej og broderskabets, kærlighedens og gruppebevidsthedens vej.
2. Disse splittelser må heles, og der må bygges bro over spaltningerne ved hjælp af verdensgruppen, som vi kalder den nye gruppe af verdenstjenere, og mennesker af god vilje. Disse tjenere og mennesker af god vilje tilhører alle nationer, grupper, ideologier og religioner på begge sider af de forskellige spaltninger, og dog holder de fast ved principperne for god vilje og forståelse. De er således upartiske og deltager ikke i den nuværende sondringsproces og separatistiske tendens. De rækker kærlighedens og forståelsens hænder ud mod hinanden over modsætningernes svælg. De mødes i tanken på de sande realiteters subjektive niveau - realiteter, der udtrykker syntese og er evige - og ignorerer alle ydre barrierer og

uoverensstemmelser med hensyn til ideer dvs. det mentale og det materielle liv.

3. At komme menneskeheden nærmere og blive en kendt og magtfuld faktor i deres disciples, verdensaspiranternes og den nye verdenstjenergruppes bevidsthed. Da vil disse kunne arbejde med større tillid, idet de, hævet over enhver tvivl, er overbeviste om, at Guds rige vil opstå på jorden, at den indre verden af lys, kærlighed og betydning på en mærkbar måde sammensmeltes med den objektive verden, og at de åndelige realiteters verden nu erkendes i så stor udstrækning, at det som er åndeligt nu opdages at være til stede i alt, som kan opfattes. Denne indsigt og denne *tilnærmelse til livet gennem Gud* indvarsler den nye verdensreligion. I disse instruktioner har jeg allerede meddelt jer meget herom, og hvis I vil læse det igen, vil I kunne forberede jer på den rette måde til at deltage i den kommende Wesakfest.
4. At frembringe den »krisens dag«, som jeg tidligere har omtalt. Gennem denne krise, hvor menneskehedens længsel efter fred, forståelse, god vilje og sandhed kan løftes til sit højest mulige udtryk, vil der ved tidspunktet for fusionen fremkaldes et nedstrømmende ønske fra Hierarkiets åndelige kræfter, fra Kristus og alle, som er forbundne med ham (uanset hvilket navn der må gives dem) og derved fremskyndes den åndelige stimulering og den helbredende kraft på jorden, der vil afslutte den nuværende strid og elendighed.

Det er denne »krisens dag«, vi opfordres til at arbejde for. Den kan komme i 1942, hvis vi alle sætter os selv og alle vore ressourcer - åndelige, mentale og materielle - ind på at møde den foreliggende mulighed og krise. Den kan fremkaldes, hvis den nye gruppe af verdenstjenere og alle mænd og kvinder af god vilje i alle lande anvender deres intelligens samt deres gode

forretningsmetoder (det vil sige åndelige evner, der endnu ikke i større udstrækning er viet til det, som hører Guds rige til). Nødvendigheden af at udnytte alle mulige midler - pressen, korrespondance, personlige kontakter og frem for alt radioen - og at undgå alle gamle metoder, såsom angreb på personer, folk og nationer samt ideologisk magt og tvang, såvel som separatistiske metoder, må ihærdigt indskærpes. De kræfter, som er til stede i dag og som ledes af de åndelige magter i den nye tidsalder, som er på vej ind, har beredt tjenesteområdet, det vil sige brobygningen over kløfterne og harmoniseringen af de stridende tankeretninger.

Arbejderne på den indre side og de disciple, som er ansvarlige for Planens virkeliggørelse, har gjort en stor indsats for at nå og stimulere den nye gruppe af verdensstjenere, og de har haft succes. En sådan succes er på ingen måde afhængig af, om de tjenende anerkender Hierarkiet. Hvis det er tilfældet, er det en hjælp, men en fremgang er afhængig af modtagelighed for åndelige indtryk, hvilket betyder modtagelighed over for de nye ideer, der udtrykker en ånd af syntese, enhed, forståelse og god vilje til samarbejde. Søg efter sådanne mennesker og søg at samarbejde med dem. Indtag ikke den almindelige holdning, at de skal arbejde med jer. Det tilkommer os, som måske kender lidt mere til Planen end dem, at tage det første skridt fremad. Det tilkommer os at vise intelligent forståelse og give det nødvendige eksempel ved at underordne vore egne ideer og personlige ønsker det bedste for helheden.

Hvis vi reagerer på alt dette, er det vor pligt inden for de nærmeste få år at foretage en omlægning af vort liv med henblik på de presserende opgaver, der skal gennemføres. Det vil nødvendigvis medføre, at vort liv må tilpasses de nye impulser, det vil kræve eliminering af alt det uvæsentlige, således at vi kan få tid til opgaven; det vil betyde udvikling af den åndelige sensitivitet, der vil medføre, at vi bliver bevidst om indtryk og impulser fra livets indre side, og endvidere, at vi

hurtigt vedkender os vore brødre, som har forpligtet sig til at leve samme liv som vi, præget af den gode vilje, og som erkender - som vi - det presserende menneskelige behov og den umiddelbart forestående mulighed. Det vil kræve, at der i alle udvikles en stilhedens ånd, thi stilhed er den bedste metode, hvorved åndelig kraft kan frembringes og oplagres, og den vil skole os til klart at se de problemer, der findes i enhver situation (personlig, national eller international), og til at blive i stand til at anvende det fortolkende lys med den gode viljes tilkendegivelse.

Hierarkiet af åndelige ledere har opstillet følgende regler for medlemmerne af den nye gruppe af verdenstjenere og for mennesker af god vilje:

1. De må tilstræbe at opnå fredelige relationer og harmonisk indvillige i, såvel som samarbejde med den regering eller stat, som de skylder troskab og loyalitet. Dette betyder ikke at skulle godkende alle politiske principper og alle aktiviteter, som disse regeringer står for, men det betyder at afholde sig fra alt det, der kan forårsage vanskeligheder. Der vil altid være spillerum for megen konstruktiv aktivitet inden for ethvert politisk system og regime, og det er disse konstruktive fredelige initiativer, som de stores og menneskehedens tjenere vil rette opmærksomheden imod.
2. De må afstå fra al indblanding i politiske eller religiøse gruppers anliggender.
3. De må tilstræbe at give udtryk for *praktisk* god vilje i de omgivelser, hvor deres skæbne nu har ført dem hen.
4. De må stræbe efter harmløshed i tale og i livets forhold, til deres familie, samfund, nation eller gruppe af nationer. Dette vil sige en konsekvent ikke-angrebspolitik. Ingen leder, nation eller race må angribes eller smædes.

Dette er et forhold, der har praktisk betydning, og som ikke er helt let at virkeliggøre. Det skaber grundlaget for den hurtige dannelse og definitive tilblivelse af den nye gruppe af verdenstjenere og for ud over verden at finde frem til mennesker af god vilje, hvor som helst de findes, og derefter organisere dem. Det åndelige Hierarki kan ikke samarbejde med mennesker, hvis tunge er kritisk, hvis ideer og holdninger er separatistiske, og som er meget fanatiske i deres meninger og kommentarer. Dette er en kendsgerning. Jeg søger at få jer til at skole jer selv til at handle på den rette måde og begynde med jeres eget liv og det, I personligt giver udtryk for i verden.

Med hensyn til det krævede fælles arbejde kan jeg kun antyde følgende aktivitetsretninger, og det er da hver enkelts opgave at følge dem, hvis I vil, eller gøre det muligt for andre at følge dem:

1. Finde frem til mænd og kvinder af god vilje. I kan ikke finde dem, hvis I er opfyldt af racemæssige, nationale eller religiøse fordomme.
2. Bringe disse mennesker i kontakt med tjenestehederne i de lande, de lever i.
3. Give dem undervisning i følgende ideer:
 - a. Den gode viljes principper og de midler og metoder, hvorved de kan udtrykkes rigtigt og sandt i det daglige liv.
 - b. Nødvendigheden af at være aktive, praktiske og konsekvente arbejdere ved udbredelsen af den gode vilje i verden.
 - c. Nyttens af at oprette aktuelle adresselister (jeg tror I udtrykker det således) over dem, som ser på livet ud fra de åndelige værdiers perspektiv, og som søger at bygge for fremtiden.

4. Myndighederne i enhver nation bør holdes underrettet om jeres aktiviteter, således at de er klar over alt, hvad I søger at gøre, og derfor forstår, at der intet nedbrydende er i de planlagte aktiviteter, og at de heller ikke indebærer noget, der vil føre til problemer for nogen regent eller national regering.
5. Hold stadig kontakt med tjenestehederne og vær forsigtig med valget af dem, der skal repræsentere det arbejde, I alle har påtaget jer.
6. Meditationsgrupperne må styres med omtanke, og der må i forbindelse med dem ikke være noget, der kan betragtes som hemmeligt, eller hvorved de kunne mistænkes for at være hemmelige organisationer. Det er de ikke. Det må fremhæves i forbindelse med alt arbejde, at det ikke er hemmeligt.
7. Med hensyn til udnyttelse af presse og radio, vær da så aktiv og seriøs som muligt med hensyn til at forberede det planlagte arbejde og dermed den store fælles indsats i 1942. Læg vægten på presse og radio, da de fleste mennesker kan nå derigennem.
8. Lad hver Wesak fuldmåne blive en periode af intensiv anstrengelse med forudgående personlig forberedelse og renselse og med en særlig betoning af:
 - a. En udvikling af sensitivitet over for de indre åndelige indtryk der udgår fra Hierarkiet og gruppen.
 - b. En opnåelse af intelligent værdsættelse af de skridt, der skal tages inden for de kommende tolv måneder og en forberedelse af planerne så omhyggeligt, at de virkelig kan gennemføres.
 - c. En korrekt inddeling af tid og ressourcer, således at I bliver aktive arbejdere for den gode viljes sag.
 - d. En bestræbelse for at samarbejde med alt, hvad der sker inden for de nævnte områder, hvilket vil kræve, at der

opnås forbindelse med alle grupper og personer, som har lignende mål.

- e. En kærlighed til menneskeheden, således at det bedste for helheden står over jeres egne interesser.

Mere vil jeg ikke sige i øjeblikket. Jeg har forsøgt at pege på det, der burde være muligt. Hvis mine forslag følges, og hvis alle arbejder omhyggeligt, tyder alt på, at Hierarkiets og Kristi arbejde vil blive stærkt fremskyndet. Behovet og den foreliggende mulighed forlanger den rette forståelse, og det kræver et samarbejde i glæde og opofrelse af jer selv, jeres tid og penge i forsøget på at gøre vort arbejde muligt.

Jeg retter ingen yderligere appel til jer om hjælp. Jeg har bestræbt mig for at oplære jer i de nye idealer og i den nye verdenstjenergruppes arbejde. Ansvar for den rette handlemåde og indsats for at nå offentligheden påhviler verdens aspiranter og de disciple, som læser mine ord. Der er intet, som jeg personligt kan gøre. Det er jeres tid (og I kan alle, uden undtagelse, afse nogen tid), som Kristus og Hierarkiet opfordrer jer til at give. Det, vi beder om, er jeres aktivitet og evne til at nå dem, I kan nå. Det er jeres penge, der er behov for, så vi kan blive i stand til at nå den interesserede offentlighed. Det er jeres meditation og stærke, indre samarbejde, der vil opbygge den kanal, igennem hvilken Fredens Ånd kan virke, og lysets kræfter strømme ind. *Hierarkiet venter.* Hierarkiet har gjort alt, hvad der var muligt inden for de givne rammer. Kristus står i tålmodig tavshed, opmærksom på den indsats, der vil virkeliggøre hans værk på jorden og sætte ham i stand til at fuldende den opgave, han indledte for 2.000 år siden i Palæstina. Buddha venter hævet over planeten, rede til at gøre sin del, hvis menneskeheden giver ham lejlighed dertil. Jeg beder jer bemærke, hvad jeg her har sagt. Nu er alt afhængigt af, om mennesker af god vilje handler på den rette måde.

Den store invokation

Fra lysets kilde i Guds sind
lad lys strømme ind i menneskers tanker
lad lyset komme til jorden.

Fra kærlighedens kilde i Guds hjerte
lad kærlighed strømme ind i menneskers hjerter
må Kristus komme til syne på jorden.

Fra centret hvor Guds vilje er kendt
lad hensigt lede menneskers små viljer
den hensigt mestrene kender og tjener.

Fra centret vi kalder menneskeheden
lad Planen for kærlighed og lys fuldbyrdes
må den forsegle døren til det onde.

Lad lys og kærlighed og kraft
genoprette Planen på jorden.

Denne invokation eller bøn tilhører ikke nogen person eller gruppe, men hele menneskeheden. Skønheden og styrken i denne påkaldelse ligger i dens enkelhed og deri, at den udtrykker visse centrale sandheder, som alle mennesker naturligt og normalt accepterer - eksistensen af en oprindelig intelligens, som vi vagt kalder *Gud*; at den bevægende kraft bag det synlige univers er *kærlighed*; at en stor individualitet, som de kristne kalder *Kristus*, kom til jorden og legemliggjorde denne kærlighed, så vi kunne forstå den; at både kærlighed og intelligens er virkninger af det, som kaldes *Guds vilje*; og endelig den selvindlysende sandhed, at det kun er gennem *menneskeheden* selv, at den guddommelige plan kan

virkeiggøres.

Alice A. Bailey

Register

A

- Abstraktion -
stråle og lov, 166
typer, 404
- Acceptens -
berøring, 263, 265, 272
teknik, 282
- Adept -
befriet, tilstand, 40
bevidsthed, 40-41, 207
clairvoyant syn på disciple, 561-562
led i kæde af påvirkning, 187
- Adskilthed, følelsen af, mindskes i disciplens liv, 59
- Afholdenhed, fuldstændig, formål, 302
- Afhængighed, indbyrdes, princip, må læres, 633
- Afvisning, af anvendte energier, 63-64
Se også: Loven om frastødning
- Agnostisk sindstilstand, af tidligere mystiker, 569
- Ajnacenter -
afslører menneskets historie, 562
aktiveres -
for tidligt, 570
resultater, 121, 328, 496, 499, 502
aktivitet, i fremtiden, 524
anvendelse, 231, 401, 551
aspekt, 371
dominerer, 499, 500, 550
energioverføring, 520
fokusering af energier, 501, 502, 543
funktioner, 497, 501, 502, 524
problemer der påvirker, 580
relationer, 294, 524, 580
samspil med centret ved issen, 524
stimulering, 496
stråle, 495
styrer personligheden, 550
vibration, synkroniseres med strubecenter, 574
vækkes, 297, 399, 508
- Alder -
4 til 7 år, krise, 62
14 til 21 år, mål, 261
21 til 25 år, krise, 63
35 år, betydning, 580-581
35 til 42 år, krise, 63
56 til 63 år, krise, 63
legemets, synlig for adept, 561
- Altomfattende fornuft, meditation på, 378-381, 384
- Ambition -
discipels eller aspirants, 574
frihed for, discipels, 669
frustration, resultater, 473
personlig, må forsvinde, 626-627
sublimering, 27, 323
uden sjælskontakt, 260
udviklingsstadier, 320-321, 321-322, 579
- Analysefaktoren, frembringer sjælsmanifestation, 222
- Ansamling af energi, i solar plexus center, 510
Se også: Blokering; Kongestion
- Ansvar -
disciples, for andre disciples handlinger, 111
for anerkendelse af tendenser, 233-234
relation til karma, 38
åbenbaring, 370
- Antahkarana -

- funktion, 153
- gruppe-, etablering, 191
- opbygning -
- anden halvdel, 77, 78
 - første halvdel, 77
 - metode, 79-81
- Antahkarana - fortsat
- opbygning -
- relation til enhedsskabelse, 429
 - resultater, 60-61, 82, 108, 137, 176, 344
- race-, opbygning, 75
- redskab til flugt fra smerte, 108
- vej, 162
- Se også:* Bro
- Antikrist, kræfter, 546-548
- Apokalypse, reference, 566
- Appel, 608
- Appeldag, 609
- Arbejde, formidlende, ny type, 119
- Arbejdsløshed, æra med, opdagelser vil
- afslutte, 146
- Arisk -
- bevidsthed -
- aspiranten, 32-33
 - definition, 365-366
 - kendetegn, 36, 328, 454, 476, 528
 - menneskeheden i dag, 206
 - måde til frigørelse fra, 553
 - overgang til, fra atlantisk bevidsthed, 551
- civilisation, begreber der styrer, 482
- psykisme, behandling, 556-559
- race -
- ansvar, for tilstande i dag, 486
 - folk, 549
 - integration, 338
 - koordination, 261
 - mål, 549, 550
 - sjælstilnærmelse, 264, 266-267
 - udvikling, 678
 - verden, tilegnelse, 62
- Arjuna -
- erfaring, 303, 322
 - indvielse, 27-28
 - vision, 374
- Se også:* Kurukshetra
- Arkanskole, arbejde, 564
- Arketyper, 481
- Se også:* Mønster
- Arkiver, mestrenes, uddrag, 41-43, 120-121
- Arvemæssige psykologiske problemer, 390
- Aspekt -
- af Kristus-aspekt, 149-150
 - andet, manifestation, 16
 - form- -
 - enhed med sjæl, 262
 - kvalitet, underkastes, 31 - første, manifestation, 16
 - Kristus-, fødsel, 296
 - livs- -
 - relation til hjerte, 513
 - sammensmeltning med, 334 - moder-, forbindelse til, 296
 - opbyggende, kvaliteter, 69, 70
 - sjæls-, i alle former, styrende lov, 153
 - tredje -
 - i menneskelig mekanisme, 304
 - manifestation, 16
 - udvikling, 16 - viljes- -
 - Logos', 242
 - nationers og enkeltpersoners, 588
 - åndens, 280
- Aspekter, tre -
- frigøres, på jorden, 323

- guddommelighedens og menneskets, 262
- Aspirant -
- aktiveres, 496, 659
 - ambition, åndelig, resultater, 669
 - anden stråle, problem, 344-345
 - arbejde, i verden, 118, 697
 - bevidstgørelse, 279, 528-529
 - bevidsthed, guddommelig hensigt indprentes, 150, 206, 697
 - deltagelse i Wesak, 643, 644, 647
 - dualitet ophører, 332
 - femte stråle, problem, 356-357
- Aspirant - fortsat
- fjerde stråle -
 - problem, 350-351
 - vigtigste opgave, 145
 - første stråle, opgave, 340, 341-342
 - integrationsteknik, 281, 330, 334-364, 365, 366, 376-377, 385-386
 - lov, virkning, reaktion og kvalitet, 199
 - netværk af lys, 142
 - nyorientering, 333
 - opgaver, 130, 261, 333
 - patologiske tilstande, 490
 - problemer -
 - opståen, 333-334
 - virksomheder, 333-334, 580
 - sjette stråle, problem, 360
 - tredje stråle, opgave, 349
 - undervisning, under søvn, 482
 - viet, bygger broen, 81
 - værnes mod for tidlig opnået viden, 143
 - åbenbaring af lys og kraft, medfølgende vanskeligheder, 573-580
 - åndelig udvikling, 241
- Aspiration -
- fra begær til, 323, 572
- generhvervelse, fra tidligere liv, 466-467
- menneskehedens, løftes, 698
 - natur, 319
 - transcendent, sjælstilegnelse, 322
 - åndelig, menneskehedens, 430, 432
- Astral -
- bevidsthed -
 - fokusering hos mystikeren, 567
 - mindre aktivt, resultater, 522
 - elemental, liv, 282-283
 - fænomener, 235
 - legeme -
 - definition, 20
 - funktion, i tjeneste, 126-127
 - funktioner, 418
 - imaginær drøms virkning, 374
 - kendetegn, 76
 - kontrol, 370
 - kvalitet, 32
 - nyorientering, 572
 - overstimulering, 307
 - sammensmeltes med fysisk, 312
 - stimuleres af egoisk lotus, 374
 - stråler der styrer, 280
 - tilegnelse, sjælens, 62-63
 - tredje stråle, 579
 - underordnes sjælen, 374
 - vehikler, 414-415
 - liv, menneskehedens, stille ind på, 474
 - natur, koordination med fysisk og mental natur, 261
 - plan -
 - acceptens berøring, 263, 264
 - at se på, 538
 - drømme relateret til, 477-479
 - dør -
 - lukkes, 555-558,
 - strøm gennem, 512

- åbnes, 538, 563
 frigørelse fra, 456-459
 fænomener -
 afsløres, 539, 540
 er dublet, 539
 højere niveauer, 541
 modsvarende fysisk plans fæno-
 mener, 540
 åbenbaring, 541
 kontakt med, i meditation, 464
 mørke kræfters arbejde, 677
 natur, 539, 542
 opholdssted under søvn, erin-
 dring, 477
 oplysning, 190
 perioder med virkelig fare, 465
 relation til centre ved nyrerne,
 5 0 3

 se og høre på, 538
 Astral - fortsat
 plan -
 »sommerland«, 483
 undervisning, drømme, 482
 vildledende, 453-456
 virkning på stilhedens røst, 139
 vildfarelse -
 frigørelse, 456-459
 pga. meditation, 454-456
Se også: Emotionel
 Astrologi -
 anvendelse, 294
 discipelskabets, 294
 studium, anbefaling, 398
 Astrologiske kræfter, relation til syv
 stråler, 493
 Atlantis -
 center, dominerende, 545
 individualisering, 210-211

 indvielse, 208
 integration, 338
 koordination, 261
 åbenbaring af astralplan, 548
 Atlantisk -
 bevidsthed -
 aspirant, 32, 453-454
 højeste aspekt, måde til frigørelse
 fra, 553
 kendetegn, 34-35, 474, 476, 528
 menneskeracer i dag, 205, 477,
 528, 590
 mystisk tilnærmelse, 573
 overgang til arisk bevidsthed, 551
 problemer, 580
 styret af drømme, 471
 civilisation -
 begreber der styrer, 482
 tilegnelse, 62
 discipel, regler, 555-556
 erfaring, lære af, 482
 krig, 546-547, 548
 magi, 538
 periode, domineret af astral kvalitet,
 32
 race -
 restgrupper, 549
 sjælstilnærmelse, 264, 266-267,
 272
 udvikling, 328
 udviklingsstadium, 572
 Atma -
 aktivitet, virkninger på fysisk plan,
 372-373
 definitioner, 372, 373
 energi -
 bevidst om, 280
 definition, 278
 indflydelse, 152-153, 239-240
 nedstrømning til egoisk lotus, 373

- relation til kundalini, 373
- Atma-buddhi-manas, natur, 77-78
- Atomer -
- død, 520
 - energi, 76-77, 78
 - fysiske legemes, 287, 506
 - grupper, vibrerer som respons på egoisk impuls, 61
 - permanente, natur, 305-306, 306-307
 - personlighedsvehiklers, vibrations-hastighed øges, 434
 - substansens, tiltrækning, 87
- Atrofi, for lavere psykiske evners mekanisme, 555
- Attributter -
- ikke definerede, 383
 - præsenterede -
 - definition, 382-383
 - kommer til udtryk, 383-384
 - manifestation, 383-384
 - meditation over, 382, 384-385
 - til udtryk kommende, definition, 382
- AUM, intonering -
- definition, 587
 - virksomheder, 587
- Aura -
- den nye gruppe af verdenstjeneres, 142
 - koordineres og illumineres, 74-75
- Avatar -
- arbejde, 383-384
 - det fysiske plans, 275
 - fremtidig, tilnærmelse, 273, 274, 275
 - problem, 384
- B**
- Balance -
- betydning og symbolik, 124
 - i verden, genoprettes, 690, 693
 - opnåelse, 356, 357-358
- Se også: Ligevægt*
- Basis center. *Se: Rygsøjle's basis, center*
- Beboer, guddommelig, definition, 331
- Befrielse -
- opnåelse, 44, 77, 159, 160-161
 - typer, 85-86
 - ved formens tilintetgørelse, 219-220
- Begær -
- betydning, 156-157
 - energi -
 - konkretisering, 193
 - ledes i rigtig retning, 35-36
 - erstattes af åndelig aspiration, 572
 - forvandling, 154, 323, 407
 - frustration, 474
 - gruppe-, 128-129
 - impulser, manglende, årsag, 403
 - kontinuitet, udtryk, 309-310
 - lov, 160
 - natur -
 - anvendelse, 240
 - situation i dag, 36
 - ophør, 91, 357
 - personligt -
 - absorberes af sjælens aspekt, 663
 - offer og død, 100
 - relation til loven om frastødning, 156-161
 - tilbageatrækning fra, stråle og lov, 166
 - tilfredsstillelse, under søvn, 478
- Behandling af -
- blændværk, 457-459
 - lavere psykisme, 554-566
 - overstimulering, 489
 - resultater af okkulte eksperimenter, 559
 - spaltning -
 - af patienten selv, 410-411

- som følge af begær, 407-408, 413, 414
ved anerkendelse af loven om genfødsel, 414
- sygdom, som følge af energioverføring, 517-518
- æterisk svaghed, 403
- Benægtelsens doktrin, 40, 43
- Berøring -
modsvarigheder, 531, 532, 534, 553, 554
natur, 553, 554
Se også: Følelse
- Besant, Annie, reference, 307
- Bestemmelse, sans for, i personligheden, 260-261
Se også: Skæbne
- Besvimelsesanfald, årsag, 402
- Besættelse -
fremkaldes, 552
gruppe-, 677
mystikers, 570
ved intens optagethed af egen personlighed, 442
årsag, 402-404, 438-439
- Betelgeuse, kræfter fra, reaktion, 676
- Betingende, og bestemmende, esoterisk
forskell, 258
- Betændelse i -
organer, årsag, 519, 522
væv, årsag, 511
- Bevidst -
aktivitet, i flere dimensioner, 36-37
erkendelse, hos den der bor i legemet, 399
om -
integreret aktivitet og styrke, årsag, 337
sjælen, 316-317, 323,
syv energiers eksistens, 278-280
- Bevidsthed -
dags-, fuld, tilbagetrækning under, 74-75
definitioner, 66, 230
den enkeltes, bliver indadrettet, 490, 491-492
flyttes -
fra -
atlantisk til arisk, 551
dyrestadiets til primitiv, 326
emotional til mental, 326
ét legeme til et andet, 325,
327, 331
lavere til integreret personlighed, 326
primitiv til emotional, 326
underbevidst, bevidst, til
overbevidst, 423
til -
den Ene, 321
højere legemer, virkninger, 306,
322, 325
sjælsudtryk, 308, 327
forankring, 402
frelser verden, 119
frembringes i menneskelig mekanisme, 75-76
frigørelse, 323
fusion af personlighed og sjæl, virkninger, 333
følelse, fokusering, 297
grublende, virkningsfuld, 296
integration, 336-337
involution, 317-321
koncentreret i sjælsform, og i

- åndeligt legeme, 378
 kontinuitet, 60-61, 309-310, 315, 350,
 480, 483
 lavere, skaber kontakt med højere,
 76
 livets, tyngdepunkt flyttes til højere
 niveauer, 555
 masse-, bliver udadrettet, 490
 menneskehedens, 465, 572-573
 menneskehedens, smelter sammen
 med helhedens bevidsthed, 105-
 106
 menneskelig -
 højnes, 614-615
 opfattelse af Guds skabende
 ideer, 375
 udfoldelse, 15-16, 32-33
 menneskets status, indikationer,
 561-562
 mystikers, 528-529
 og form, føres sammen, 332
 om -
 fortid og fremtid, 536
 helhed, vækkes, 393
 omgivelser, udvikling, 526, 534-
 535
 overmenneskelig, definition og
 redskaber, 231
 problem, 494
 påvirkes af Wesak, 655-656
 sansende, typer, 544
 sensitiv, betydning, 311
 spaltning. *Se*: Spaltning
 stadier, menneskets, rekapitulation,
 580-581
 styrende princip, 230
 større, indbefatter mindre bevidst-
 hedstrin, 41
 udvidelse -
 bevidst om fortid og fremtid, 536
 energier, 396-397
 gennem -
 følsomhed, 312
 integration, 325, 339
 stadigt større erfaringsområde,
 313-314
 Bevidsthed - fortsat
 udvidelse -
 gennem -
 tjeneste, 339
 hen imod enhed, 236-237
 kulmination, 313-314, 318
 metode, 559
 parallel forædling af vehiklerne,
 313-314
 problemer, 443-459
 seks stadier, 318-322
 tredobbelt, 30
 udfoldelse af guddommelig
 indsigt,
 236-237
 virkning, 580
Se også: Indvielse
 udvikling, 534-535
 udvikling, stadier, 318-321
 veje til højere, 535
 Bevidsthedstråd -
 adskilt fra legemet, 477-478
 forankring, 71, 506
 funktioner, 71
Bhagavad Gita -
 citat, 109-110, 336
 fortolkning, 109, 374
 Bibeskæftigelse, problem, 346-347
 Binyrerne, stimulering, virkninger, 503
 Biskjoldbruskirtler -
 center der styrer, 509
 forstyrrelser, 524
 Bjerget og bukken, symbolik, 177

- Bjergets top, videre horisont, 446-447
- Blavatsky, Helena P., citat, 233
- Blindhed, fysisk, årsag, 577
- Blod -
 funktion, 71
 strøm, hjertecenters og solar plexus
 centers virkning på, 510
 tryk, forhøjet, årsag, 489, 525
- Blokering, i strubecenter, 523
Se også: Ansamling; Kongestion
- Blændværk -
 afsløring, 435
 definition, 451, 452
 Fisketidsalderens, 101
 forstærkes 357, 547
 hadets, 44
 i hjælp til andre, 126-127, 129-130
 mysterium, 100
 oplevet under søvn, 477-478, 479
 problem, 452
 selvoptagethed, 536
 som -
 følge af for tidlig opvækkelse af
 centre, 551-552
 vejledning, 468-469
 sprede, midler, 180, 457-459, 579
 tjenestens, 139, 140
 tredje stråle menneskets, 347-348,
 349
 tåge, gennemtrænges af engel, 57
 underkastet, 451, 454-457
 undgå, resultat, 139-140
 ældgammelt, i drømme, 472-473
 åndeligt livs, 568
- Borgerskab, situation i dag, 597-599
- Bro -
 færdiggørelse, 78
 illumineret, 79
 opbygning på mentalplan, 75
 opbygningsproces, 77
- Se også:* Antahkarana
- Broderskab -
 det store hvide -
 alle som er tilknyttet, deltagelse
 i Wesak, 642
 arbejde med menneskeheden,
 255, 374-375
 praktisk, 635
 principper, må læres, 632-633, 635
 sandt, virkeliggørelse, 616-617, 623
 tendens, styrkes, 637, 647
 virkeliggørelse, optakt, 672
- Bryllup, himmelsk, 58
Se også: Ægteskab
- Brændende -
 busk, 563
 kvalitet, forårsaget af personlighe-
 dens lys, 577
- Bud, de fem, stråle og lov, 166
- Buddha, Herren -
 arbejde, 118-119, 271, 275, 383-384
 de fire ædle sandheder, 157
 deltagelse i Wesak, 642, 643, 644,
 648, 655
 den ædle middelvej, 162, 163
 forbindelse med subjektiv verdens-
 styrelse, 624
 inkarneredes fra månekæden, 209
 kontakt med, 117, 654
 lære om transcendent guddom, 229
 manifestation i maj, 42
 på prøvestadiets vej, 209
 se -
 i drømme, 478
 vision af, 541
 symbolsk drama, 100
 tilnærmelse, 271
 venter opmærksomt, 703
 viden, 39
- Buddhi -

- energi -
 definition, 278
 det fjerde skabende hierarkis,
 351
 indflydelse, gennem, 152-153, 240
 Buddhisk plan. *Se:* Plan, buddhisk
 Buddhistisk lære, om Gud, 227-229
 Bugspytkirtel, forstyrrelse, årsag, 512-
 513
 Busk, brændende, 563
 Bygmesterens udkast, respons på, 66
 Børn -
 alder 7 til 14, mål, 261
 fysisk legeme, tilegnelse, 62
 lidelser, 490
 pleje, 405, 493
 skoling, 393, 412
 syvende stråle, fremtidigt arbejde,
 363
- C**
- Cancer (sygdom) -
 ophører, 522
 årsager, 510
 Celler -
 hjerne. *Se:* Hjerneceller
 legems-, bevidst liv, 73
 Center -
 mellem øjenbrynene. *Se:* Ajnacenter
 modtagelighed over for magnetisk
 tiltrækning, 521
 skabende, 496, 497
Se også: Strubecenter
 udnyttelse, 511
 ved rygsøjls basis. *Se:* Rygsøjls
 basis
Se også: Ajnacenter; Hjertecenter;
 Hovedcenter; Rygsøjls basis;
 Sakralcenter; Solar plexus center;
 Strubecenter
- Central vej, mellem modsætningernes
 par, 162, 164
 Centre -
 afslører hele menneskets historie,
 561-562
 aktivitet -
 ordnet, 500-501
 på -
 discipelskabets vej, 299, 370-
 371, 496, 497
 indiviellsens vej, 299-300, 371,
 496, 497
 stadier, 299-300, 327-329, 370-
 371, 496-502
 anvendelse, 496, 506
 anvendt af Hierarkiet, 513
 astrale, syv, anvendelse, 155, 415
 bevirker individualisering, 212
 energioverføring, 496-506, 512, 514,
 519-522
 Centre - fortsat
 fokuserer kræfter, 564
 funktioner, 72, 73
 hjerte, hoved, strube, dyremen-
 neskets, 212
 hoved-, vækkes og anvendes, 506
 hoved-hjerte-strube, triangel, 198
 i hovedet -
 aktivere, virkninger, 121
 forbinde, betydning, 121
 forene, 160
 respons på sjælskraft, fremkalde,
 160
 indviedes, anvendelse, 299-300
 indviet, udtrykker sig igennem, 298
 kontrolleret af instinkt, 230-231
 lavere fem, syntese, 501
 lavere, energioverføring, 497

- legemets forside, advarsel, 557
- liv -
- fokuseret under mellemgulvet, 498
 - overføring fra under til over mellemgulvet, 498-499
- lotusblade -
- bringes i forøget aktivitet, 371
 - tilstand hos indviet, 298
- mentale, anvendelse, 415
- mindre, 502-503, 560
- over mellemgulvet, energimodtagelse, 555
- patients, studeres af behandler, 458
- rygsøjlen, forbindes med hovedcentre, 121
- stimulering -
- kilder, 507
 - problemer, 434, 469, 489-490, 495-525
- styrer udviklingsforløb, 550
- styret af fokuseret sjælsstråle, 28,
- syv -
- relation til -
 - elektriske fænomener, 89-90
 - endokrine system, 397-398, 417
 - integration, 398
 - syv guddommelige kvaliteter, 294-295
 - virksomheder, 493-494
- tilblivelse, 560
- tilstand -
- fremskreden mystiker, 500-501
 - integreret personlighed, 499-500
- ved -
- individualisering, 299
 - intellektualisering, 299, 499
- træge og halvsovende, 498
- udstråling, aktiv, 521
- udvikling, 545
- under mellemgulvet, dominans, 328
- udviklede, problemer, 307
- vekselspil, 521
- vækkes -
- energioverføring, resultater, 506-507
 - for tidligt, 551-552
 - stimulering, problemer, 495-525
- Chakra. *Se:* Lotus
- Chok, virkninger, 404
- Christian Science -
- illusion om vejledning, 462
 - lære, 451, 461-462
 - metafysisk tænkning, 106
- Civilisation, ny -
- forberedelser, 683
 - skabelse, 194-195, 231-232, 683-684
- Clairaudience -
- anvendt ved telepatisk registrering, 537-538
 - bliver vakt, 455
 - i trance, medium giver, 539-541
 - misfortolkes, 488-489
 - modsvarigheder, 530, 531-533, 553
 - reaktion på, 528
 - udvikling, 548
- Clairvoyance -
- anvendt ved telepatisk registrering, 537-538
 - bliver vakt, 455
 - eksempel, 537
 - misfortolkes i dag, 488-489
 - modsvarigheder, 530, 531-533
 - reaktion på, 528
- Clairvoyant -
- oplevelse, misfortolkning, 536
- syn -
- adepts, 561-562
 - mesters, 563
 - trancemedium, 539-541

Cosmic Fire, A Treatise on -
henvisninger, 21, 40, 59, 99, 203,
226, 280, 315, 373
tema, 16-17
uddrag, 531-534
Cyklernes lov, 276, 660
Cyklus, ni års, 239
Cølibat -
betoning, hensigt, 302
fanatisk, årsag, 505
tvunget, 509

D

Decentralisering -
disciplens, 179-180
evne, aktiveres, 162-163
i psykologisk behandling, 407, 442
Delirium, mystikerens, 570-571
Den Ene, om hvem intet kan siges -
legeme, 98
strålingsfære, 216-217
Den Ene, tilegnelse af, 321
Depression, problemer, 459, 487-488
»Der blive lys,« 372
Diagrammer, psykologisk studium,
289-292, 293
Diktator, udvikling og forsvinden, 22
Dimension -
femte, 36-37
fjerde, 36-37
Discipel -
ansporer æterisk mekanisme til
aktivitet, 562
behandling mod psykisme, 555-559
beskyttelse, 547
bevidst om gudsriget, 528
den enkelte, og loven om magnetisk
impuls, 120
legeme, fysisk, 561
møder andre, på sjælens plan, 110

relationer, under loven om magne-
tisk impuls, 656-657
sand, natur, 543
syn på sig selv, 381
åbenbaring af lys og kraft, opståen
og virkninger, 573-581
Discipelskab -
accepteret, krav, 669
astrologi, 294
centre, tilstand, 299
emotionel begærkontrol, 188-189
stråle konflikt, 300-301
Disciple - Disciples -
accepterede, stråle diagrammer,
289-292, 293
ambition i tjeneste, 137, 138, 139,
140, 148
anden stråle -
fusionsteknik, 373-374, 377
meditation, tema, 379-380
antal, stigende, 82
anvendelse af magtord, 147-148,
176,
atlantiske, regler, 555-556
bevidste, antal i dag, 671
bevidsthed, om lotuskronblade, 280
centre -
aktiviteter, 496-497
styrende, 496-497
deltagelse i Wesak, 643, 644, 650
erkendelse af deres hierarkiske
status, 671
fejl, 54
fejlslag, 23-24, 181, 604-605
femte stråle -
Disciple - Disciples - fortsat
femte stråle -
arbejde, 145-146
fusionsteknik, 372
fjerde stråle, fusionsteknik, 372

- fokuseret på mentale niveauer,
virkninger, 79
- forbindelse -
med mester, 116
mellem, 111
- forholdsregler, tre, 112-113
- forpligtet og accepteret, liv, 179
- forståelse, nødvendig, 82
- fra månekæden, 209
- fremskredne, nadier, 562
- fri af sansernes trældom, meditation,
382
- frigørelse fra begrænsninger, 120
- fusionsteknik, 365-386
- første -
lektion, 296
stråle, fusionsteknik, 372-373, 377
- gruppe-, auraer mødes og kontak-
tes, 142
- helhedsforståelse, 379
- holder sig tilbage, 82
- i pentagram, 363-364
- indvielse. *Se:* Indvielse
- integration, 280
- kendetegn, 163-164
- kontakt, med mester, 179-180
- krav på discipelskabets rettigheder,
falske, 335
- liv -
inspireres, 371
kendingsord, 160
- lov, virkning, reaktion, kvalitet, 199
- mulighed, 430
- mål, 20
- natur, aspekter forenes, 121
- nervereaktioner, 72
- netværk af lys, 142
- opgaver, 75, 80-81, 162, 333-334,
358
- overføring af kræfter, fremtvinges,
alvorlige følger, 514
- patologiske tilstande, 490
- polariseringskrise, 81
- problemer -
i forbindelse med -
fusion, 333
grupperforhold, 495, 581-587
nuværende stråleindflydelser,
495, 587-590
udvikling af psykiske evner,
495, 526-581
løsning, fejlslag i dag, og frem-
gang, 604-605
med at udtrykke dualiteten
kærlighed og vilje, 20
som følge af spaltning eller in-
tegration, 428
ved centrenes opvækkelse og
stimulering, 495-525
på fem stråler, ord til selvstudium,
358
respons på kræfter fra Betelgeuse
og Sirius, 676
samarbejde med Planen, 239
selv-skoling, 79, 80
selvdisciplin, 302-303
sensitivitet, 435
sjette stråle, fusionsteknik, 372
skolede, kendetegn, 80, 241
skoling -
behov for, 21-22
intensiv, 497
stimulering, 659
sygdomme, 496-590
syvende stråle -
arbejde, 363, 364
hovedopgave, 147-148
tilintetgørende arbejde, 143

- tjeneste, under tredje lov, 175-176
 tredje stråle, fusionsteknik, 374-376,
 377
 uafbalanceret tilstand, 23-24
 Disciple - Disciples - fortsat
 udvikling, proces, 33, 59
 undervisning, 482
 valgfrihed, 283
 vejledning, behov for, 21-22
 verdens- -
 angribes af mørke kræfter, 547-
 548
 arbejde, 187
 aspiration, 21-22, 23
 grundtone, 355
 mål, 261
 Disciplin -
 fysisk, formål, 302, 303
 i disciples liv, 162, 303
 Disintegration, lov, 154
 Divine Science, metafysisk tænkning,
 106
 Doktrin, benægtelsens, 40, 43
 Drømme -
 af intuitiv natur, 472
 betones for tiden af psykologer,
 471-472
 der -
 beror på hjerneaktivitet, 476-477
 er -
 dramatiseringer udvirket ved
 sjælen, 484-485
 vidnesbyrd om udført arbejde,
 482-484
 har forbindelse med verdenspla-
 nen, 485
 erindringens, 477-480
 geometriske, 481-482
 kilder, 473
 mentale, 480-482
 natur, 472
 problemer, 459, 470-486
 som følge af sjælsskontakt, 484-486
 symbolske -
 kommunikation, 484
 tilkendegiver undervisning, 482
 telepatiske, 484
 tilstande der fostrer, 472
 vedrørende gruppearbejde, 485
 videnskaben om, 471
 Drømmeliv -
 fremkalde, 477
 indre, undlade at behandle, 475
 virkelig forståelse, virkninger, 470-
 471
 Dualisme, i verden i dag, 93-94
 Dualitet -
 erkendes, 105, 304
 frembringer enhedsskabelse, 507
 grundlæggende, astral-fysisk, 312-
 313
 menneskets, 390
 modsatningernes par, stå overfor,
 304-305
 mystisk, centre, 580
 ophør, 330, 332
 oplevet, 332
 på indvielsens vej, 365, 367
 store, samspil, 251-252
 teknik -
 anvendelse, 365, 367, 371, 376,
 385-386
 definition, 282, 329-330
 studium, 365
 åndelig, 395
 årsag, 333
 Dyr -
 aktive centre, 544

- kamp, 302
- Dyreriget -
 individualisering, 211-212
 skabelse, 212
- Død -
 atomers, 520
 begreb, fortrænges, 420
 formens, 335
 mystikers, 571
 natur, 228, 229, 520
 som følge af -
 ekstase, 568
 vrangforestilling, 568
 udgange for tilbagetrækning, 74, 576
- Dør, til astralplanet, 538
- E**
- Egenvilje, integrerede personlighedens,
 258-259
- Egoer -
 fra -
 andre planeter, 202, 211
 månekæden, 202, 208-211
 virkelig jordisk menneskehed, 202
Se også: Sjæl
- Egomani, natur og modvirkning, 420
- Ekspanderende respons, lov, 153, 166,
 199-200
- Ekstase -
 kan resultere i død, 568
 årsag, 108
- Elektricitet, mysterium, 89-90
- Elementaler, personlighedens, 282-
 283,
 285, 296-297
- Emotion, maskeret som hengivenhed,
 568
Se også: Følelse
- Emotionel -
 begærkontrol, nødvendig, 188-189
- kontrol og anvendelse, 24-25
 styring, fri af, 543
- Endokrine system -
 relation til centre og integration,
 397-398
 tilstand, frembringelse, 71
Se også: Kirtler
- Energi -
 aktivitet, årsag til patologiske til-
 stande, 490
 ansamling, i solar plexus center, 510
 begær-, lede, ret styring, 36
 drives tilbage af den hengivnes
 tankekraft, 565
 enheder, små, kontakt med store
 energifelter, 64
 essentiel, natur, 30
 femdobbel, 560
 fordeling, rigtig, 564
 fra -
 egoisk lotus' ni kronblade og
 blomsterknop, 33
 syv centre, 287
 følelses-, vehikel, 20
 følger tanke, 564
 håndtering, for åbenbaring, stråle,
 50
 illusionens, 20
 intelligent, vehikel, 20
 legems-, afledes ved religiøs hengi-
 venhed, 564-565
 mestret, 91
 natur, 224-225
 omdannelse, 520
 overføring, 116, 118
 overføring, tre hovedpunkter, 520-
 521
 personligheds-, tre typer, 19-20
 prana-, vehikler, 560
 påtvinges formnatur, 21

- relation til lys, 578-579
 sjæls-, typer og genspejling, 399
 substansens, 76
 synteseskabende, kanal, 374
 trefoldig, indstrømmende, syv veje,
 virkninger, 212
 typer, manifestation, forsøg, 195
 uvant, indstrømning, 394
 virkning på kraft, 433-434
 vital, vehikel, 20
 åndens, 77, 191, 278
- Energier -
 benyttet under livserfaring, 76-77
 fem, anvendes af monade, 366
 fra zodiaktegn, virkninger, 196-197
 indordning, efter stråletype, 329-330
 konflikt mellem, korrektion, 426
 løftes -
 til centre over mellemgulv, 555-
 556
 ved hjælp af viljeskraft, 564
 menneskets, relationer, 408-409
 nedstrømning, fra monade til centre,
 375-376
 overføring, 328, 496-525
 sammensmeltning, 75-76
 syntese, 77
 syv, menneskets, 277-278
- Enevældens magt, forbi, 691
- Engel. *Se:* Nærværelsens engel
- Englen, med flammesværdet, 149, 150,
 176
- Enhed -
 betoning, 106
 erkendt, 105
 gruppes, under loven om magnetisk
 impuls, 654
 guddommelig, opnåelse, 332
 Guds drivkraft, 229
 højt udviklet stadium, 40
- i verden, 621
- isoleret -
 definition, 377-378
 meditation på, resultater, 378,
 378-379
 opnåelse, 377
- lære, hemmelighed, 95
- menneskets, 20
- opnåelse af, 75-76, 98-99, 195, 233,
 429
- plan, undvigelse til, 108
- religiøs, 234, 633
- tendens til, 221
- virkninger, 92, 137, 429
- åbenbaring, 401
- åndelig, begreb, 420
- Enhedsskabelse -
 af højere og lavere natur, 419, 427
 energi, natur, 351
 stadium, tilstand af centre, 299-300
- Ensrettethed, dynamisk, 49
- Enstemmighed, søges blandt med-
 arbejdere om indsats, 680-681
- Epilepsi, årsag, 402
- Epistlen, til romerne, reference, 310
- Erhverv, problem, 347
- Erkendelse -
 den indviedes, 55-58
 egoisk, grundlag, 116
 fører til indsigt, 334
 monadisk, 18
 proces, 16-17
- Erotik, religiøs, årsag, 505
- Esoterikere, illusion om vejledning,
 462-463
- Esoterisk -
 aktivitet, indre, lov, 115
 katekismus, 138
 lære, udbredelse og fortolkning,
 486-487

- skole -
 undervisning, 463
 vægt på enhedsskabelse, 106
- Esoterisme -
 ABC, 177
 grundlag, 277
- Evne -
 intuitiv perceptions-, discipels, 564
 til -
 abstraktion, 343
 at gå ind i, fastholde og overføre,
 opøvelse af, faktorer, 245
- Evner -
 integreret personligheds, 25-26
 latente i menneskets udrustning, 529
 overnaturlige, 69
Se også: Psykiske evner
- Evokation, krise, 336, 341, 344-345
Se også: Fremkaldelse
- Evolution -
 bygmestre, 136-137
 definitioner, 19, 66
 eksperiment, 278
 energier, personlighed og sjæl, 329-
 330
 formens, 317, 331
 fra én realiseret integration til den
 næste, 338
- Evolution - fortsat
 fuldkommengøres, 534
 hensigt, for mennesket, 17-18
 historien bag, 102-103
 natur, 317-318
 plads, bestemmelse, 20
 proces, arketyper bestemmer, 481-
 482
 resultat af kosmisk offer, 96-97
 sanse-, mikrokosmisk, 531-533,
 553-554
 sjælens, 19, 20-21
- status, betydning for håndtering af
 loven om frastødning, 151
 strålefaktorer, 300-301
 åbenbaring, respons, 18
 årsag, 221
Se også: Udvikling
- F**
- Fakkelt, som symbol, 482
- Fanatiker -
 sjette stråle, 442
 voldsom, beskrivelse, 436-437
- Fanatisme -
 mystikers, 570
 religiøs, 389
 resultater, 588
 skabes, 356-357, 361-362
 stråle, 52, 360, 361-362, 442, 587-
 588
 undgå, 146-147
 ved hjælp til andre, 123, 124-125
- Fantasi -
 udvikling, 412
 virkninger, 412
- Farve -
 gul, terapeutisk værdi, 558
 set clairvoyant, 539
- Fiks idé -
 som følge af -
 meditation, 447
 mental stimulering, 435
 stråler, 286, 426
Se også: Idée fixe
- Fiksering, lov, 154
- Finansverdenen, arbejdsområde for
 mestre, 684-685
- Fiskenes tidsalder -
 blændværk, 101
 energi, modtagelig for, vejledning,
 469

- indflydelse på grupper i dag, 589, 590
 kumulative kræfter, 675
 måde at leve på, i forhold til
 Vandbærertidsalderens, 697
 udtryk for loven om -
 offer, 94, 95
 tjeneste, 123
- Flokinstinkt, relation til gruppebevidsthed, 535
- Forbindelse -
 gruppemedlemmers, med indre grupper, 194
 magnetisk, mellem mester og gruppe, eller disciple, 116
 solar plexus-, under seance, 552
Se også: Kontakt
- Fordomme, må undgås, 626-627
- Fordøjelse -
 dårlig, årsag, 517
 vanskeligheder, årsag, 511-512, 587
- Forene, opgave, 221
- Forening -
 menneskets, med Gud, 232
 mystisk og okkult, 515-516
 polar, opnå, 121, 653, 654
 sjælskræfter og legemlige kræfter, involverede centre, 502
- Forestillingsevne -
 skabende -
 anvendelse -
 guddommelig, 385
 i psykologisk behandling, 411, 412, 413
 frembringes, 370
- Forestillingsevne - fortsat
 skabende -
 følelsesmæssig frigørelse, 441
 kræfter, kilder, 110, 136, 374, 375, 496, 663
 relation til kærlighed, 370
 stimulering, 370-371
 tjenesteområde, 385
 udtryk, 441
 udvikling, 373-374, 412
 vækkes, 378
Se også: Imagination
- Form -
 afvises af sjæl, 322
 aspekt, kvalitet, underkastes egoisk stråles kvalitet, 31
 bestemmelse, 65
 bevidsthed om sjæl, 263
 død, 335
 erfaring i, 327
 erfaringens greb, frigørelse, 358
 faktor, der konstruerer og opbygger, 373
 forenes med -
 bevidsthed, 322
 mønster, 65-66
 formål, 208
 frastødning, 150
 frembringes, 226
 følsom, 312
 genopbygning, reabsorbering og erkendelse, 335
 iboende evne til fremskridt hen imod inklusivitet, 526
 kohæsion, under inkarnation, faktor, 335
 liv -
 afståelse fra, 85
 aspekter, spredning, 149
 begrænsninger, unddrage sig, 60
 fremskridt, faktorer, 255
 identifikation. *Se:* Identifikation
 ikke til nytte i fremtiden, 40
 menneskets, bestemmelse, 65
 natur -

- anvendelse af sjæl, 20-21
 - dominerer, 312
- nedbrydning, forsigtighed, 356
- og tjeneste, 36-37
- relation til -
 - guddommen, 19
 - liv, 18
 - sjæl, åbenbaring, 358
- set clairvoyant, betydning, 539
- skabelse, 15, 16, 363, 364
- studium og kærlighed til, 355-356
- tilegnelse -
 - krisepunkter, 61-62
 - sjælens, 310-311, 315, 331
- tilpasning, til forårsagende faktorer, 244
- Former -
 - astrale, i seancerum, 540
 - elektrificerede, 89
 - guddommelighed skjules i, 244
 - manifestation, 16-17
 - materialiseres, astral og æterisk aktivitet, 539
 - menneskets -
 - funktioner, 331, 332
 - udvikling, 331
 - prægede, til Herrens tempel, 67
 - samling og indbyrdes forbindelse, 534
 - syntese, tilgrundliggende, 115
 - tilintetgørelse og befrielse, 219-220
 - udfoldelse, 36, 37
- Formidlende arbejde, ny type, 119
- Formålsløshed, følelse, opvejes, 632
Se også: Meningsløshed; Tomhed
- Fornuft -
 - altomfattende, meditation på, 378-381, 384
 - ren, planet for, kommunikation med astralplan, 190
 - vækkes, 59
- Forretningsverden, arbejdsområde for mestre, 684-685
- Forsagelsens lektie, lært, 110
- Forsigtighed -
 - for ikke at nedbryde form, 356
 - ved anvendelse af nøgleord for stråler, 355
 - vedrørende syvende stråle arbejde, 363, 364
- Forståelse -
 - mellem racer og nationer, 686-696
 - nødvendig for disciple, 82
 - relation til lys, 349
 - vises, 77, 144, 447
- Fortjenestens frugt, afståelse, 109-114
- Fortolker, af nye holdninger og aktiviteter, 629
- Forudsigelse om -
 - ajnacenter, 524, 545
 - arbejdsløshed, 146
 - arisk bevidsthed, 545-546
 - astrologi, 458, 493
 - atlantisk bevidsthed, 545
 - avatar, 273, 274
 - begreber, i ny tidsalder, 420
 - betydningens indre verden, 243
 - broderskab, 616-617, 618
 - børn, 363
 - civilisation, 231
 - død, 520
 - eksperter, 323-324
 - elektricitetens mysterium, 89-90, 273
 - forbedringer og opdagelser, 145-146
 - forståelse af guddommen, 226
 - forsyning, højnelse af massernes forhold, 616
 - fred, 201, 617
 - grupper, 93-94, 181-182, 586, 589
 - historien, 226

ideer, 251
 intuition, 231, 545-546
 koordination, i Skyttens tegn, 261
 kultur, 661
 lemurisk bevidsthed, 545
 loven om genfødsel, 324
 lære, esoterisk, 486-487
 menneskets fusion med Hierarkiet, 430
 mental polarisering, 436
 mystisk erfaring, 573
 nervesystem, 523
 ny verdenstjenergruppe, 488
 opdagelse af sjælen, 323-324, 409, 422
 personlighedsproblem, 438
 Planen, 661
 psykiske evner, anerkendelse, 543-544
 psykoanalyse, 413
 psykologi, 293-294, 413, 443, 472, 480
 resultater ved Wesak, 656
 sakralcenter, 545
 sindet, 429
 sjette race, 328-329, 545
 skabende forestillingsevne, 389
 styrkereserver i mennesket, 488
 syv stråler, 90
 syvende race, 329
 thymuskirtel og pinealkirtel, 508-509
 tjeneste, 119-120, 133, 141, 493
 undervisning, 393, 412-413, 493, 581
 vagusnerve, 523
 Vandbærertidsalderens skabende udtryk, 664
 verdensidealisme, 93-94
 videnskaben om meditation, 561
 videnskaber, 122, 458-459
 vision, 218
 æra med åndelige resultater, 310
 æterlegeme, 90, 560
 åbenbaring, 244, 354, 389
 Forvandling -
 af -
 begær, 154, 323, 407
 det onde, 241
 første stråle kvaliteter, 86-87
 lavere instinkter, 232
 personlighedsenergier, 78, 323, 367
 indre, skabe, 18
 Se også: Omdanne; Transmutation
 Forældre -
 karma, 440
 opgave i dag, 22
 problem, 110
 Fred -
 fremtidig, forudsigelse, 201
 i mennesket, opnå, 429-430
 oprette, 22
 verdens-, fremkalde, 617
 æra, forudsigelse, 146
 Fredens Ånd -
 anvendelse af lavere natur, 132
 styrke, 118
 Frelse, arbejde, 102-109
 Fremkaldelse -
 af -
 dynamisk sjælsaktion, 443
 eksterne kræfter, Sollogos, 431, 432
 lys, 447
 personligheds vilje, 502
 reaktion fra hovedcentre på sjælskraft, 160
 vilje, kærlighed og intelligens, 370
 Se også: Evokation
 Fri vilje -
 fortabelse, 460

- problem, 38
- Frigørelse -
 af bevidsthed, 323
 nødvendig, med henblik på indvielse, 111
- Frihed -
 fra de tre verdener, opnå, 659-660
 vundet af sjæle, 258
- Frimureri -
 dramaers sande funktion tilpasses behovet, 58-59
 grader, overensstemmelse, 155
 lære, 154-155
 symbolsk arbejde, 84
- Frustration -
 forårsager drømme, 473-474
 i mystikers liv, 507
 spaltning, 405-406, 407, 409-410, 413
 udtryk, voldsomme og farlige, 441
 virkninger, 473-474
Se også: Skuffelse
- Frygt -
 befriet for, 520
 i verden, fjerne, 607
 kilde, 503
 menneskehedens, i dag, virkninger, 465-466, 669
 årsag, 511
- Fugl, gylden, med rosa kors, 94, 110
- Fuldkommengørelse -
 opnå, 333, 351
 udtryk, 329
- Fuldmåne -
 aktiviteter, 82
 juni, 646
 maj -
 1936, virkninger, 195
 og den nye verdenstjenergruppe, 642-657
- Se også:* Wesakfest
- Fusion -
 sjæl og personlighed, 333
 teknik, 282, 330, 365, 366-386
Se også: Sammensmeltning
- Fysisk -
 elemental, liv, 282-283
 legeme -
 adskilt fra højere evner, 552
 aktiviteter, bestemmelse, 71
 alder, afsløres, 561-562
 atomer, 287
 belives, 74
 energi, indstrømmende, 506
- Fysisk - fortsat
 legeme -
 etablering af relation til sjæl, 60
 forbindelses- og udgangskanaler, 60
 forædles, 314
 kontrol, 19, 370
 koordination mellem astral og mental natur, 261
 løs forbindelse med æterlegeme, 552
 mesterens, den indviedes, og disciplens, 561
 natur, 301
 sammensmeltning med astrallegeme, 312
 stråler der styrer, 280
 tilegnelse, sjælens, 62
- natur -
 center, 295
 modtagelighed, 312
- plan -
 aktiviteter, ledes, 71
 tilegnelsens berøring, 263, 264
 uovervindelig, opnå, 379
 problem, pga. opvækkelse af ajna-

center, 508
træning, virkninger, 303-304
Følelse -
center, 295
natur, 538
Se også: Berøring; Emotion
Følelsesnatur, gives konstruktive udfoldelsesmuligheder, 412

G

Galdeblære, problemer, årsag, 520
Genfødsel -
behov, fritagelse for yderligere, 154
betydning, 321, 414
fejlagtig fremstilling, 415-416
Se også: Inkarnation; Loven om genfødsel; Reinkarnation; Tilegnelse
Genialitet -
betydning og teknik, forståelse, 246-247
bringes i aktivitet, 577
natur, 247
opfindsom, center, 523
tilkendegivelse, 25
åbenbaring, 441
Glorie, viser sig, 576
Glæde -
ny tjeners, 135
talende, 136
årsag, 201
God vilje -
international, kultivering, 620
mænd og kvinder af -
holdning, 604
magt, 624-625
mulighed, 117
opgave, 632-638, 679
oplysning om, 640
skoling, 606-607, 633-634, 638

syntese, 629, 647
udbredelse -
forslag, 625, 632-633, 635, 647, 699-702
vigtighed, 685-686
udtrykke, 624
universel bestræbelse, 686-695
zodiakal hjælp, 196-197
Gruppe -
af -
koordinerede sjæle, i forbindelse med større liv, 654
sjæle drives mod befrielse, 60-61
afhængighed, 146
aktivitet -
bestemt form for tjeneste, 184
faktorer der påvirker, 93-94
ansvar, relation til hjerte, 513
antahkarana, oprettes, 191
begyndelse, 85
Gruppe - fortsat
arbejde -
drømme vedrørende, 485
forbundet med gamle tidsalders arbejde, 148
i dag, 589-590
politisk, 191-192
religiøst, 192
selvudslettende, 148-149
begær, 128
besættelse, 677
bevidst, 126
bevidsthed -
frembringelse, 75
fremkaldelse, 109
intuition, 231
relation til flokinstinkt, 535
skelnes fra selvbevidst individualisme, 697
udfoldelse, virkninger, 354

udvikling, 214, 393, 399-400, 618
 drivkraft, 61
 eksperimenter, 182, 187-195
 én, i bestræbelse og fuldførelse, 118
 enhed -
 i arbejde for god vilje, sikre,
 680-683, 700
 opnå, 183
 enheder, sammenhæng, 196
 erkendelse, forberedelse til, 21
 forbindelser, rette, fremgangsmåde,
 133
 forening, natur, 117-118
 forhold -
 overdrevent følelsesliv fremkal-
 des, årsag, 563
 sygdomme der har forbindelse
 med, 581-587
 forståelse, relation til loven om
 offer, 94
 fremskridt, lov, 153, 177-199
 fusion, med større hele, bevidsthed
 om, 352
 harmoni, virkning, 195
 helbredelse, arbejde, 190-191, 646
 hensigt, energi, 86
 holdning, relation til loven om offer,
 94
 idealisme, basis for mentale grup-
 per, 196
 ideen, udvikling, 616
 identifikation, 322
 impuls, 61
 indlemmelse i, 81
 indre modstykke, 194-195
 indtryk, 141-142
 integritet -
 Hierarkiets, 589
 må bevares, 111-112, 113
 vigtighed, 182-183, 184, 187
 kanaler til tjeneste, ved Wesak,
 644-645
 kraft, central, strømmer gennem
 grupper, 194
 kærlighed, relation til loven om
 offer, 94
 leder -
 anden stråle, 584
 »dræbes,« 581
 første stråle, 584
 kritiseres af medarbejdere, 583-
 584
 kvæles af hengivenhed, 585
 liv, gruppe tærer på, 585
 pompøse vildfarelser, årsag, 140
 samarbejde, opnå, 681
 lederskab, 147
 liv, syv love, 92-201
 meditation, 183-184, 628, 650-651,
 701
 medlem, sensitivt, reaktioner, 586
 medlemmer -
 i dag, 581
 opretholdelse af arbejde, krav,
 194
 udvalgt på fysisk plan, 148
 ofring af individualitet for, 21, 23
 Gruppe - fortsat
 opdage, 322
 på ni, definition, 198
 påvirkning, uge for, 197
 påvirkninger, solar plexus centers
 sensitivitet overfor, 73
 rednings-, af tjenere, 119
 relationer, loven om offer, 94
 respons på indtryk, 141-142
 sammenhold, betydning, 184
 sjæls-, står i forbindelse med til-
 strømningens åndelige kilde, 653
 skoling, 23, 188

- stimulering -
 middel til generhvervelse af tidligere inkarnationers tendenser, 466-467
 opnå, 653-654
 sygdomme, 581-587
 tanke, målrettet, fremkaldte sygdomme, 582, 583-587
 tanker, oplyses af formidlere, 192
 tilnærmelser, relation, 320
 tilskyndelse, 61
 tjeneste -
 frembringelse, 497
 på mentale plan, 182, 183-184, 188, 189
 vej, 121, 351
 vejledning, fejlagtigt anvendt, 469
 verdens-, fremtidig, arbejde, 616-617
 vibration, resultat, 60-61
Se også: Verdenstjenergruppe, den nye
 Grupper - Grupper -
 af -
 kontemplative, tjeneste, 385
 nedbrydere, 143-144
 angribes af mørke kræfter, 547-548
 atom-, vibrerer som respons på egoisk impuls, 61
 esoteriske, resultat af mesteren Moryas arbejde, 86-87
 fremkommer, 328-329
 integration i, 581
 i den nye tidsalder, opståen og funktion, 651-652
 kommunikation med grupper, 192-193
 mestres -
 kendetegn, 188
 magnetisk forbundet med mester, 116
 mønster-, 188
 ny tidsalders, medlemmer, 185
 nye -
 astrologiske aspekter, 195-199
 hensigt og samarbejde, 182-183
 kendetegn, 185-189
 nu og i fremtiden, 181-182, 187, 188
 ydre -
 forbindelse med indre, 197
 hensigt, 195
 psykologiske vanskeligheder, 586
 sammenkæder liv og form, i skabende henseende, 193
 skabende, giver udtryk for Guds idé, 376
 subjektiv forbindelse, 196
 subjektive forbindelser og arbejde, 187
 verdens-, forbindelse, 180-184
 ydre tilsynekomst af indre eksisterende tilstand, 194
 åndelige opgaver, 465
 Gud - Guds -
 attributter. *Se:* Attributter
 bevidsthed, forpost, oprette, 216
 energi, 279
 hensigt -
 begrænsning, 227
 og -
 plan, kundskab om, 17-18
 vilje, legemliggørelse, 16
 udtryk, 19
 Gud - Guds - fortsat
 hensigt -
 vision, 234-235
 hjernereaktion, 17
 immanens, 102
 instinkt, natur, 232
 isoleret i, 379

- kendetegn, fremherskende, 102
 kvalitet, 225
 kærlighed, 383
 liv, bevidst respons på, 64
 menneskets tilnærmelse, latterlig-
 gjort, 389
 motiverende drivkraft, 229
 natur, 159, 225-226, 227-229, 382-
 383
 Plan, vidende om, 16
 rige -
 fusion med menneskeriget, 492
 indræden, 339
 integration, 338-339
 tilnærmelse, 690
 vilje, 334
 åbenbaring, 328, 339
 »se,« 579
 selvbegrænsning, 136, 242
 stemme, illusion omkring, 462-470
 tanke, 16, 17
 vandring på jorden, 21
 vice-regenter, 647
 vilje. *Se:* Vilje
 Guddom -
 attributter, kategorier, 382-383
 makrokosmisk, tanke, 65-66
 opbyggende attributter, 373
 stråle, 115
 tilkendegivelse gennem mennesket,
 214-215
 Guddommelig -
 indsigt, udfoldelse, 237
 levende virkelighed, opnå, 78
 livsformål, legemliggørelse, 16
 tænker, greb om mekanismen, in-
 tensivering, 71
 Guddommelighed -
 aspekter, to, udtryk, 26
 definition, 69-70
 kendetegn, vigtigste, 70
 psykologiske kendetegn, 224-225
 tredje aspekt, udtryk, 26
 udtryk, 17-18, 19
 Gudesøn, inkarneret i fysisk form, 74
 »Guds ånd svævede over vandene«,
 374
 Gul farve, terapeutisk værdi, 558
 Guld, ekstraplanetariske indflydelser,
 676
- H**
- Had -
 frihed for, krav, 679
 virkninger, 519
 Hal -
 lærdommens, undervisning under
 søvnen, 482
 visdommens, undervisning under
 søvnen, 482
 Hallucination, mystikers, 568
 Harmløshed -
 over for gruppe, 134, 700
 positiv, indprentet, 640
 som samfundsborger, 700
 virkninger, 132-133
 Harmoni -
 frembringelse, 98-99
 oplæres i, 632-633
 stråle, 51
 Helbred, godt, frembringes, 561
 Helbredelse -
 gruppeindsats, 646
 kraft, 351
 personlighedens, 190-191
 typer, 530
 Helgener, problem, 567
 Helhed -
 anes, 229
 Helhed - fortsat

beskrivelse, fuldstændig, 383
 bevidsthed om, vækkes, 393
 ét med, 379
 gennemtrænges af stråler fra den
 store triangel, 57
 guddommelig -
 ikke erkendte kvaliteter, bevidst
 om, 382
 menneskets bevidsthed sam-
 menkædes med, 231
 iboende guddommelighed, glimt af,
 236
 identifikation med, 39
 kontakt med, midler, 376
 nærværelsen, 57
 på højt udviklet stadium, 40
 relation til menneskets fem aspek-
 ter, 494
 skues, 58
 tjeneste for, 55, 56
 vision om, 443
 åbenbares, 56, 57
 Hengiven tilhænger -
 patologisk, 437-438
 sjette stråle, beskrivelse, 358-362
 Herrer, Den uendelige hengivenheds,
 offer, 99
 Hierarkiet - Hierarkiets -
 af adepter, se, 541
 aflastning og hjælp, 121, 358, 680-
 683
 aktivitet, usædvanlig stor, årsager,
 665
 arbejde -
 med -
 bevidsthed, 601, 674
 disciple, 141, 513, 672, 679
 eksternalisering, 274-275
 enhed, 234
 ideer, 143-144, 601
 lys, 216
 mennesket, 215-216, 221-222,
 238, 492, 671
 menneskeslægten, 546
 Planen, 238-239
 rådets planer, 671-672
 sjette og syvende stråle, 588-
 589
 visions kvalitet, 220, 236
 planetarisk, 216-219
 samarbejde med, 118
 udstrækning, 123, 216-220, 601
 arbejder sammen som en enhed,
 680
 astral genspejling, 464
 centre, der anvendes, 513
 deltagelse i Wesak, 642-643, 654-
 655
 eksternalisering, 187, 275, 546, 547,
 617-618
 energi, stimulerer menneskehedens
 centre, 676
 fusion med menneskeheden, 430
 gruppeintegritet, 589
 hundredårsmøde i 1725, plan, 256
 ideal, 223
 koordination, med sjæl og rensset
 personlighed, 261-262
 led i evolution, 136-137
 ledere, 647
 medlemmer -
 fremskredne, 217-218
 indvielse, 665
 interesse i den enkelte, 215
 mål, 216-217
 søger at aktivere ved nuværende
 gunstige lejlighed, 215
 menneskehedens tilnærmelse til,
 430-431

- metoder, tilpasses, 680-686
mål, 594
natur, 217, 222, 242
og menneskeheden, ny forbindelse,
indledes, 119
opfordrer til tjeneste, 644, 652
opgaver, 82, 661-662
- Hierarkiet - Hierarkiets - fortsat
opnåede resultater på livets indre
side må materialiseres, 680
- planer -
for menneskeheden, 668-680
nye, 614
umiddelbare, 696-698
- problem, 214-215, 487-488, 661
- påkalder magter og ydre kræfter,
488
- påvirkninger, kontakt gennem me-
ditation, 449-450
- relation til menneskeheden, 302,
656, 665
- råd -
1937, 672-678, 679
1938, 661
arbejde, 668-669, 669-680
- samarbejde med Planen, metode,
661
- skridt fremad, 660
- stimulering, 665
- tilnærmelse til menneskeheden,
264-268, 697-698
- vejledning af ubevidste medarbej-
dere, 670-671
- vilje, 334
- vision af Planen, 238-239
- ønsker, 432
- åndelige kræfter, nedstrømmende,
698
- Se også:* Adepter; Broderskab, det
store hvide; Indviede; Mestre
- Himmeriget, indtages med magt, 87
- Historien -
ny, 251
om bevidsthedens frø i naturen, 251
sand betydning, 226
årsager der betinger, 214
- Hjerne -
abscesser, 438
aktivitet, drømme der beror på,
476-477
anvendes af tænkeevne, 393
betændelse, 508
bevidsthed -
discipels, 352
til sjælsbevidsthed, 329
bliver modtagelig og anvendes, 550
- celler -
aktivering, 434, 577
nedbrydning, 438, 446
forskellig fra tænkeevne, 393
forstyrrelser, årsag, 551-563
funktioner, 71, 76, 370, 373, 417,
463, 544, 550
instrument for astral natur, 570
område, relation til pinealkirtel, 525
oplysning, 579
problemer, årsag, 511, 524, 525
registrering af sjælens meddelelse,
196
solar plexus fortrænges som sty-
rende kraft, 550
spændinger, årsag, 489
sygdomme, 438
tumorer, 438, 508
type, frembringes, 71
- Hjerte -
center -
afslører menneskets historie, 561-
562
aktiveres, 499, 500

- aktivitet, samspil med solar plexus, 522-523
- anvendelse, 231, 506
- betones, i meditation, 688
- bevidsthed, 297
- energi -
 - afledes nedad, 524
 - modtages fra -
- hovedcenter, 507
- monade, 506
- sjæl, 506, 568
- solar plexus, 297, 328, 374,
 - 497, 499, 501, 502
 - overføring, 502, 507, 520
- Hjerte - fortsat
- center -
 - forbindelse med -
 - hovedcenter, 399-400
 - miltcenter, 73, 74
 - forbundet med otte andre menneskers hjertecentre, 198
 - fremkalder »okkult isolation«, 525
 - funktioner, 417, 497, 504
 - indflydelse fra Betelgeuse, 676
 - menneskehedens, opnår herredømme, resultater, 522
 - og strubecenter, aktiveres, mennesketype, 499
 - overstimulering, 563, 568
 - redskab i tjeneste, 127, 160, 558
 - relation til -
 - psykisk sensitivitet, 580
 - sjæl, 294
 - vagusnerve, 508, 523
 - stimuleres af personlighed, 524
 - stråle, 495
 - tiltrækker energier fra solar plexus, 522-523
 - virkning på nervesystem, 523
 - vækkes -
 - midler og metoder, 160, 370-371, 543
 - virkninger, 328-329, 506, 508-509, 510, 513, 545
- funktioner, 73, 76, 688
- overstimulering, 513
- problemer, årsag, 489, 508-509, 513
- sygdomme -
 - mystikers, årsag, 562
 - på Vejen, årsag, 563
- Holdning, stråle og lov, 166
- Homoseksualitet, årsag, 505
- Horoskop -
 - sjælens, 294
 - studerende rådfører sig med, 108
- Hoved -
 - center -
 - afslører menneskets historie, 561-562
 - aktiveres, virkninger, 121, 500-501, 506-507
 - aktivitet, 525, 543
 - anvendelse af hjerne, 544
 - anvendes af overmenneskelig bevidsthed, 231, 378-379
 - bevidsthed, 297
 - energimodtagelse, 297, 489
 - energioverføring, 496, 497, 507, 520
 - fokusering af energier, 496
 - funktioner, 73, 74, 329-330, 417, 500-501, 502
 - indflydelse fra Sirius, 676
 - overtager styring, 550

problemer der påvirker, 580
 relation til -
 basis center, 60, 297, 502, 588
 kundalini, 503
 magtproblem, 580
 monade, 294
 pinealkirtel, 525
 polaritetsproblemer, 588
 vagusnerve, 525
 respons på sjælskraft, fremkalde,
 160
 samspil med ajnacenter, 524
 stråle, 495
 vækkes, 198, 329, 400, 508
 pine, årsag, 508
 strukturelle defekter, 438
 ved issen, central åbning, anvendelse, 576
 Hududslæt, årsag, 512
 Humor, sans for, nødvendig, 436, 446
 Hunde, og andre dyrs respons på
 guddommelig impuls, 211-212
Hvid Magi, En afhandling om, referencer, 86, 90, 214, 280, 510
 Hyperthyreose, årsag og virkninger, 509
 Hypofyse -
 center, ydre kirtel, 121
 område -
 lys, 577
 relation til område omkring pinealkirtel, 574-575
 relation til ajnacenter, 524
 vanskeligheder, 508, 563
 Hørelse -
 højere modsvarigheder, 530, 531, 532, 533, 534, 553
 indre, forudsigelse, 90
 på astrale plan, 538

I

Iagttagelse -
 guddommelig, udforskning af form-
 livets natur, 332
 i legemet, giver problemer, 409
 Iboende, den, eksistens og funktioner, 526
 Ida kanal, anvendelse, 562
 Idealer -
 effektivitet, afhængig af stråle, 146-147
 erkendelse, 146
 konflikt i verden, 93-94
 Idealisme -
 iboende mennesket, 222-223, 250-251
 målrettet, altomfattende, stråle, 53
 Ideer -
 arbejde med, syvende stråle disciples, 147
 dynamisk magt, 622-623
 effektivitet, afhængig af stråle, 146
 erkendelse, 79, 146
 fremføring, mod menneskers sind, 143
 guddommelige -
 aktivitet, virkninger, 65-66
 opstår af subjektiv gruppebevidsthed, 65
 Guds, opfattes af disciple, 380
 modtagelighed overfor, 79, 664
 ny tidsalders, 143, 251
 nye, bliver menneskeslægtens idealer, 672-673
 plan, 25
 påtvinges med magt, 442
 rigtige, fremme og nære, 251
 skabende, kilde, 375
 tilpasning til behov, 145
 udtryk, 436

- under inspiration af, 671
verdenen af -
natur, 192-193
trænge ind til, 449
Se også: Idé
- Identifikation -
betydning, 36, 38-39
gennem indvielse, 515
med -
den absolutte Ene, 39
det formløse, 39
form, 36, 38-39, 39, 331
gruppe, 23, 322
helheden, 39
monade, 19, 29
selvet, 36
sjæl, 322
virkeligheden, 159
reaktion på, 44, 55
sjælens, 29, 34
ved tredje indvielse, stråletyper,
55-58
åndelig, 553, 554
- Ideologiske konflikter, årsag, 333
- Idé -
fiks, stråler, 286, 426
intuitivt opfattet, praktisk anvendelse, 282
Se også: Ideer
- Idée fixe, stråler, 286,
Se også: Fiks idé
- Idioti, 402, 439
- Ikke-selv -
fornægtelse, 159
trældom, befrielse fra, 160
åbenbaring, 533
- Ild -
tilintetgørelse ved, årsager, 563
tre, forenes og smelter sammen, 300
Se også: Kundalini-ild
- Ildkugler, to, og triangelen, 114, 121
- Illumination -
funktion og redskaber, 231
opnåelse, 236-237,
plan, kommunikation med illusionsplan, 190
Se også: Indre oplysning; Oplysning
- Illusion -
adskillelsens, 657
afsløring, 435
astral, frembringes, 220
befries for, 163
definition, 451, 452
den store -
befriet for, 159
dukker op fra, 235
offer for, 452-453
tankeformer, 481
energi, 20
i tjeneste, 127
mysterium, 100
om -
mester, 345
»min sjæl og din sjæl«, 120
tjeneste, 139-140
tærsklens vogter, 43-44
vejledning, 461-463
oplevet under søvn, 478, 479
problem, 451-452
sansernes, 21
skelnes fra virkeligheden, af mystiker, 543
udbredt i dag, 630
verdens-, fordrive, 190
- Imagination -
anvendelse, guddommelig, 243,
guddommelig, faktor i sjælskontrol,
221
skabende -
sjælens, 240

- udvikling, 244,
- værktøj for skabende kunstner, 245
- Se også:* Forestillingsevne, skabende
- Imaginær drøm, virkning på astral-
legeme, 374
- Indadvendt menneske, mentalt, arbej-
der hen imod krise, 441-442
- Indadvendthed, optaget af selvskabte
tankeformer, 441-443
- Indbyrdes afhængighed, princip, må
læres, 633
- Individ -
- arbejde, 26-27
- definition, 26
- Individualisering -
- af syv stråletyper, 45-54
- betydning, 36-37, 38-39
- centre, tilstand, 299
- definitioner, 20-21, 45, 208, 211
- forekomst, 31, 208-211
- fuldbyrdelse, 25-26
- på -
- Atlantis, 210-211
- Lemurien, 202, 208, 209, 210
- månekæden, 35, 202, 208, 209,
210-211
- resultater, 29, 44
- sjette race typer, 208-209
- sjælspåvirkning, 263
- stråler, fremherskende, 300
- Individualisme, intens, i vor tid, årsag,
493
- Individualitet -
- bekræftelse, 21
- brændpunkt for bevidsthed, 267
- offer, 21
- opnåelse, 20-21
- Individuelt liv, fem krisepunkter, 61-
63
- Indlæring, sammenligning af tre stråle
typer, 349
- Indre oplysning -
- frembringes, 220, 369-370, 378
- natur, 224-225,
- problemer, 443-459, 573-580
- tænkeevnens, ved evokation af vilje,
372
- Se også:* Illumination; Oplysning
- Indsigt, guddommelig, udfoldelse,
236-237
- Indviede -
- anden fusion, energi, 298
- angribes af mørke kræfter, 548
- anvendelse af -
- lavere psykiske evner, 550, 554
- personligheden, 367
- arbejde, 64-65, 78, 334
- befrielse, 60-61
- bestemmelse af monadestråle, 288
- bevidste, 280, 334
- bevidsthed, 206-207, 280
- centre, anvendelse, 299-300
- definition, 244
- deltagelse i Wesak, 644
- dualitetsteknik, 365, 367, 371, 376-
377, 385-386
- energioverføring, 520
- falske, 24
- fremskridt, 334
- fysisk legeme, 561
- første grad, bogen skrevet for, 29
- kontrol over iboende evner, 550-551
- lavere, grundprincip og mål, 502
- lov -
- der styrer, 153-154
- virkning, reaktion, kvalitet, 199
- monadestråle, 288
- mulighed, 430
- mål, 20, 261-262
- opfattelse, 200

- samarbejde med Planen, 239
- sind, påvirkes, 187
- stimuleres, 496
- telepati, 187
- tjeneste for Planen, 36-37, 334
- transfigurerede, 28
- tredje grad, 25, 28, 30, 36-37, 58, 288, 334
- udtryk for Guds vilje, 323
- åndeligt liv, udtryk, 241
- Indvielse -
 - anden -
 - betydning, 36, 38-39, 265
 - det hellige sted, 275
 - forudsigelse, 275
 - megen tid til forberedelse, 25
 - natur, 275
 - sjælspåvirkning, natur, 264
 - definitioner, 23-24, 208, 302, 313, 377
 - evnen til at tage, stråle, 52
 - femte, virkninger, 330
 - fjerde -
 - forberedelse, 28-29, 154
 - fritager for genfødsel, 154
 - forberedelse -
 - disciple, 21-22, 179
 - monadestrålen en faktor, 288
 - ny gruppe af verdenstjenere, 23
 - solengel, 18
 - ved -
 - frigørelse fra form, 358
 - fuldmåne, 82
 - tredje, 376
 - vej mellem dualiteter, 251-252
 - forudgående begivenheder, 24-25, 27-28, 65-66, 297, 303, 304
 - forældres, 110-111
 - fuldbyrdelse, 27
 - første -
 - forudsigelse, 275
 - personlighedsstråle, 372
 - tages, 28
 - tegn, 24-25
 - højere, mysterium, 322
- Indvielse - fortsat
 - i miskredit, årsag, 24
 - indikation, 24
 - indtræden, 176
 - kosmisk, 97
 - olympiader, 303
 - på Atlantis, 208
 - reaktion, 44
 - resultater, 29-30
 - stråle situation, 301
 - transfiguration. *Se:* Indvielse, tredje
 - tredje -
 - at tage, 28
 - betydning, 25, 36-37, 55-58, 66, 275
 - bevidsthed, 18
 - forberedelse, 376
 - identifikation, stråler, 55-58
 - koordination, 262
 - nærværelsens engel, 58
 - opdagelse af virkeliggørelse, 55
 - oplysningens berøring, 275
 - proces -
 - fuldbyrdes, 74-75, 339
 - hjælp, 275
 - virksomheder -
 - bevidsthed ændres, 108, 280, 308
 - dualitetsteknik, 376-377
 - integration, 334
 - loven om frastødning, 153, 162
 - mht. -
 - broen, 77, 78

- formen, 66
 monadestråle, 288, 330
 personlighed, 33, 275
 relation til Hierarki, 261-262
 tendens til syntese, 240
 vækst i sjælens evolution, 19
 årsag, 219, 313
Se også: Bevidsthed, udvidelse
Indvielse, menneskelig og solar, citat, 138
- Inkarnation -
 anden stråle sjæl, 87
 formers kohæsion under, 335
 fremskyndes, 256-257
 fremtidig, umulig, 322
 fysisk, af selvbevidst entitet, 21
 føres ind og ud af, 86
 første stråle sjæl, 86, 87
 krisepunkter, 59-60, 61
 mennesker der afventer, vejledning fra, 467
 modvilje mod, virkninger, 404
 sjælens forberedende skridt, 60, 318-319
 styrter ind i, 86, 87
 tidsfaktor, 255
 tilbagevendende nirvanier, 99
 tilegnelse af legemer, 263, 281-282, 317, 319-320
 tredje stråle metode, 88
 ved -
 »selektiv manipulation«, 88
 tiltrækning, 87
 årsager, 255-256
Se også: Genfødsel; Loven om genfødsel; Reinkarnation; Tilegnelse
- Inklusivitet -
 psykometrisk, 538
 udvikling, 526-527
- åndens, udvikling, 543
- Inkvisition, spansk, 437
- Inkvisitionen, sadistisk stræben, 570
- Inspiration -
 af ideer, 671
 forberedelse, 304
 frembringe, 370
 hierarkisk, 671
 inden for finansverdenen, 685
 kilde, 313, 375, 422
 lysglimt, kunstnerens, 244-245
 mekanisme, 537
 modsvarigheder, 530
 okkult, af mesteren, 677
 udløses ved Wesak, 655
 Vandbærerens, opfattes, 675-676
- Instinkt -
 for forbedring, 106
 funktion og redskaber, 230-231, 401
 natur, sublimering, 392
 til -
 at udforme en plan, faktor i sjælskontrol, 220-221
 syntese, 230, 232, 233
 udfald, 534-535
 udtryk for menneskets tre sjæle, 529-530
- Instinktiv tilskyndelse til bevidsthed, 220
- Integration -
 af -
 alle aspekter, 393
 bevidsthed, 336-337
 former, 332
 gruppe, 183, 184, 187, 354-355
 hele mennesket, 75
 lavere vehikler, virkning på drømme, 479
 lille livsaktivitet i verdens aktivitet, 447

- mennesket, 323
- personlighed -
 anvendelse af fjerde stråle
- energi, 281
 aspekter, 391
 forudsætning, 198
 højt stadium, virkninger, 321-322
 opnåelse, 137, 190, 333, 338,
- 413
 pånødet af sjæl, 339-364
 relation til lotuskronblade, 328
 stråle situation, 300
 virkninger -
- fanatisme, 421
- følelse af magt, 420
- kontrolleres af sjæl, 368-369
- overudvikling, 421
- psykologiske, 664
- på -
- bevidsthed, 325
- nadier, 562
 strålefaktorer, 425
 vilje-til-magt, 396
 personlighed og sjæl -
 energiudtryk, 280
 fortidige integrationer, 391
 fremkalde, 236
 strålefaktor, 419
 virkninger, 325, 352, 393, 419
 sjæl og legeme, 329
 tre legemer, 336
 verdens kræfter, hjælp, 628
 definition, 336-337, 366
 formel, 336
 fortidig, nutidig og fremtidig, 391-393
 forudgående indlæring, 349
 guddommelig-menneskelig, 302
 i -
 gruppe, 581
 Guds rige, 338-339
 omgivelser, 314-315
 sjælenes rige, 339
 tiden, 314
 kriser, 423
 med monade, 334
 opnåelse, virkninger, 394, 420-421, 424
 proces, relation til centre, 398
 psykologiske problemer, 333, 390, 394, 420-430, 580
 på tre niveauer, 354
 stadier, 338-339
 teknikker -
 anvendelse, 335, 335-336, 339, 365
 relation til fusionsteknik, 366-367
 resultater, 367, 376-377
- Integration - fortsat
 teknikker -
 syv, 282, 329-330, 334-364
 æterisk, svaghed, virkninger, 403
- Integrations- og konstruktionskræfter, 629-655
- Integritet, personlig, sans for, udvikles, 21
- Intellekt -
 afbalanceres af kærlighed, 546

- funktion og redskaber, 231
 menneskehedens, stimuleres, 144
 relation til intuition, 76
 synker under bevidsthedstærskel, 423
- Intellektualisering -
 centre, tilstand, 299
 fremherskende stråle, 300
- Intellektuelle, stadium i evolution, 35
Se også: Intelligentsia
- Intelligens -
 aktiv, egoer -
 individualiserede på månekæden, 210
 inkarnerer for tiden, 212-213
 anvendes af -
 discipel, 371
 indviet, 20
 fremkaldes, 370
 funktioner og organer, 401
 mønster, 77-78
 skabende, sjælens, 20
- Intelligent -
 aktivitet, natur, 224-225
 menneske, meningsløshed, tomhed, 449-450
- Intelligentsia -
 stråle diagnose, 324
 vågnende erkendelse, 672
Se også: Intellektuelle
- Intensivering, af alle reaktioner, pga.
 okkult stimulering, 433
- International -
 god vilje, 620
 situation, præciseres, 615-616
- Internationalisme, lære principperne, 633
- Internationalt venskab, etablering, 683
- Interstellar aktivitet, skabe, 216
- Introspektion, udvikling, 464
- Intuition -
 energi, 77
 erstatter intellekt, 423
 forbindelse med sindet, 79
 funktioner og redskaber, 231, 401-402
 hos medlemmer af ny gruppe af verdensstjenere, 142
 kilde, 422
 modsvarigheder i mennesket, 530, 531
 modtagelig for, 313
 relation til intellekt, 76
 sand, 145
 tilskynder til, 142
 udvikling, 392
 vehikel, 278
 vække, 372
 vågnende, 59, 76, 80, 280
- Intuitiv -
 aktivitet, årsag, 220
 arbejde med mønster, 68
 bevidsthed, fjerde skabende hierarki, 351
 energi, plan, gruppers formidling, 191
 erkendelse, af virkeligheden, 401
 forståelse, ufejlbarlig, 380
 indtryk, sensitivitet, 25
 perception, evne, 564
 respons -
 definition, 178
 på guddommeligt formål, 385
 tænkning, 181
 viden, refleksion, 436
 åndelig perception (opfattelsesevne), 327, 622
- Intuitive -
 aner og værdsætter den nye tidsalders ideer, 630

- erkendelser, redskaber, udvikling, 327
sande, 145
Invokation -
Den store, anvendelse og udbredelse, 608-609, 628, 650, 651
meditation over, forslag, 687-688
Se også: Påkaldelse
Involution, natur, 317
Isolationskompleks, 353
Issecenter. *Se:* Hovedcenter
- J**
Johannes-evangeliet 17, citat, 229-230
Jorden -
betydning, 98
evolution, grundprincip, 554
Logos, udtryk, 17-18
personlighed for strålevæsen, 104-105
Planen for, 17-18
Saturn og Mars, bevidsthed, overskrides, 106
Juni fuldmåne, hjælp til menneskeheden, 647
Jupiter, relation til Uranus og Venus, 105
Juvet, i lotus, betydning, 155, 328, 500, 503
Se også: Lotus
Jøder, natur, 549-550
- K**
Kald, erkendelse, overudvikling, 421
Kamp, forvirret, stråle, 51
Karakter, definition, 424
Karma -
begrænsning, af uudviklet legeme, 64
familie, 518
forældres, 440
lov, 64, 276
relation til ansvar, 38
ved ulykker, 519
Se også: Loven om årsag og virkning
Katekismus, esoterisk, 138
Kausallegeme -
bevidsthed for gudesøn, 74-75
forsvinder, 66
Se også: Sjælslegeme
Kirker -
forkert udlægning af Guds vilje, 461
situation i dag, 691
Kirtler -
behandling, 407
endokrine. *Se:* Endokrine system
lymfatiske, besvær, årsag, 522
patients, undersøges af behandler, 458
system -
faktorer der betinger, 72, 314
natur, 417
problem, 578
relation til centre, 325
ufuldstændigt, 307
Se også: Endokrine system
syv vigtigste, relation til centre, 397
underlivets, sygdom, årsag, 522
Se også: Binyrerne; Biskjoldbrusk-kirtler; Bugspytkirtel; Hypofyse; Pinealkirtel; Skjoldbruskkirtel; Thymuskirtel; Kønskirtler
Kohærens, princip, 232, 238
Kohæsion, lov, 154
Kommentar, Den gamle, citater, 41-43, 104, 144, 151, 257, 283, 341, 344
Komplekser, opstår i forbindelse med integration, 394

- Kompromis, retfærdigt, skabe, 145
- Kongestion, i organer, årsager, 519, 522
- Se også:* Ansamling; Blokering
- Kontakt -
- discipel, med andre disciple, 463
 - indviet, med andre indviede, 463-464
 - mester, med andre mestre, 464
 - sjæl, med sjæle, 463
 - Se også:* Forbindelse
- Kontemplation -
- anvendelse af fusionsteknikken, 378
 - og ubundethed, 166
- Koordination -
- af -
 - emotionelt legeme med fysisk legeme, 261
 - fysisk, astral og mental natur, 261
 - integrerede personligheder, stadier, 258-259, 261-262
 - personlighed, 260-262, 282, 321, 330, 331-386
 - sjæl -
 - og personlighed, med fokusering på begærnatur, 261
 - personlighed og ånd, 262
 - renset personlighed og Hierarkiet, 261-262
 - sind og hjerne, for at udelukke astrallegeme, 261
 - trede og andet aspekt, 327
 - dårlig, blokerer udstråling, 260
- Koordinering -
- behov for, i psykologisk behandling, 427, 480-481
 - forberedelse, 193
 - forudsættes hos disciple, 198
 - fysisk, 407
 - manglende, behandling, 407, 411
 - proces, 324-325, 327
 - udvikling, faktor i drømme, 480-481, 483
 - Se også:* Samklang
- Kors -
- materiens, i menneskelegemet, 74
 - rosa, med gylden fugl, 94, 110
 - symbol, 481-482
- Kosmisk -
- hensigt, udtryk, 15-16, 97-98
 - sind, plan, 66
 - Kosmisk Ild, En afhandling om. Se: Cosmic Fire, A Treatise on*
- Kost, afbalancering, 403, 405, 407
- Kraft -
- felter, bringes i kontakt med energienheder, 64
 - gennemstrømning og organisation, i den enkelte, 191
 - helbredende, den gode viljes, umådelig stor, 488
 - ledere af, kloge, 579
 - manipulation, gennem selvisk begær, stråle, 50
 - overføring, centres, 496-506, 512, 514, 519-522
 - problem, kategorier, 574
 - sansende, vehikel,
 - station, grundlægges, 216, 273, 274, 275
 - åbenbaring -
 - stadium i udvikling, 544
 - vanskeligheder, 573, 577, 577-578
- Krig -
- afskaffelse, 22
 - forhindre, fejlslag og fremgang, 604-605
 - mellem lysets og mørkets kræfter, 546-547, 548
 - verdens-, betydning, 303

- årsager, 669
- Kriger, den indre, erkendelse, og enhed, 354
- Krise - Kriser -
- anden stråle, 344
 - dag, krisens, 698
 - de syv strålers, 335-336
 - evokations-, 336, 341, 344-345
 - fremskyndelse, 673
 - i ny verdenstjenergruppes arbejde, 354
- Krise - Kriser - fortsat
- i sjælens liv, 61-64, 67-68
 - integrations-, 423
 - femte stråle, 357-358
 - fjerde stråle, 352-353
 - første stråle, 341
 - natur, 411
 - nuværende -
 - natur, 431
 - ret løsning behandlet, 674
 - opvågningens, fem, 328-329
 - periode, 318
 - polariserings-, definition, 81
 - psykologisk, natur, 411, 413
 - punkt -
 - erkendelse, 411, 414
 - i mystikers liv, 516
 - ikke erkendt, 413
 - punkter -
 - typer, forekomst, 59-60
 - ved at tage form, 61
 - sjette stråle, 360
 - som følge af åbenbaring, 447
 - syvende stråle, 363-364
 - tilnærmelses-, 320
 - tredje stråle, 348-349
 - verdens-, nuværende, årsag, 669-670
- Kristendommen, betoner enheds-skabelse, 106
- Kristus - Kristi -
- arbejde, som avatar, 383, 384
 - attributter, 383
 - besidder embede for gruppearbejde, 192
 - bevidsthed, vækkes, 327
 - brud, 504
 - citater, 229-230, 646
 - deltagelse i -
 - indvielser, 275
 - »krisens dag«, 698
 - Wesak, 642, 648, 649, 655
 - død, 584
 - efterligne, eksempel, resultater, 129
 - fokuserer i sig selv, 119
 - forbindelse, med subjektiv verdensstyrelse, 624
 - indledte god vilje, 596
 - indsats, planetarisk, 429
 - komme, andet, 618
 - kontakt med, 117, 653-654
 - korsfæstelsen, 175
 - kosmisk, 226, 236
 - lære, 157, 162, 166-167
 - menneske i, fuldvoksnet, 25
 - opfordring til syntese, 229-230
 - opførte drama, 100, 298
 - præsentation af kærlighedens betydning, 383
 - se, i drømme, 478
 - støtte til ærkeengle, 647
 - symbolsk aktivitet, 95-96, 298
 - tankeformer af, 536, 541
 - tjeneste, 123, 126
 - udvikling, 209
 - venter opmærksomt, 703
 - viden, 39
 - åndelige kræfter, nedstrømmende, 698
- Kritik -

- hindring for arbejde, 113
 natur, 583-584
 nedbrydende, undgå, 132
 Krystallisering, frembringer nedbrydning, 335
 Kræft. *Se:* Cancer
 Kræfter -
 integrations- og konstruktionskræfter, 629-655
 latente i menneskets udrustning, 529
 lavere menneskes, 19-20
 mørke, aktiviteter, 546-548
 nye indstrømmende, virkninger på menneskets nuværende mekanisme, 492-494
 opbyggende, arbejde, 193
 overføring -
 tvunget, farligt, 514
 Kræfter - fortsat
 overføring -
 virkninger, 517
 overnaturlige, 69, 423
 overvitaliserede, kan rettes nedad, 524-525
 sammenstød, sygdom resultat, 516-517
 sjælens, 423
 Kundalini-ild -
 løftes, 74, 502, 511
 opstigninger, tre tidligere, 503
 vækkes, 295, 329, 373,
 Kundskab. *Se:* Viden
 Kunst -
 ny, udvikling, 664
 skabende, natur, 246
 Kunstner -
 fejlslag, årsag, 246-247
 skabende -
 forudsætninger, 245
 opgave, 246
 stråler, 51, 246, 285
 udholdenhed nødvendig, 245-246
 Kurukshetra -
 aspiranternes, 134, 292, 302
 planetarisk, 310
Se også: Arjuna
 Kvalitet -
 bestemmelse, 15-16
 den skjulte visions, 220, 234-238
 evolutionens, 32
 formens, underkastes egoisk stråles kvalitet, 31
 guddommens, 32
 Guds, 225
 iboende, til at idealisere, 222-223
 menneskets -
 bestemmes, 20
 betydning, 20
 og tilsynekomst, forenes, 332
 relation til liv, 18
 udtryk, 16
 Kvinde -
 mystiker, seksuelle forstyrrelser, 505
 nervøse forstyrrelser, årsag, 510
 Kærlighed -
 anden stråle menneskets, 55-56, 342-343, 359, 373
 arbejdets, 144
 energi, opstår i mennesket, 20
 femte stråle menneskets, 57, 355-356
 fjerde stråle menneskets, 56-57, 350-351
 fremkaldes, 370, 373
 frustreret, 473-474
 første stråle menneskets, 55, 339, 340, 341, 342
 guddommelig, træde ind i hjertet, 90
 Guds, 383

- i den nye tidsalders grupper, 182-184
- indviet af tredje grad, stråleerken-
delser, 55-58
- kosmisk princip, anvendes af Hie-
rarkiet, 546
- kraft -
fokusering, 278
virkning på centre, 500-501
- relation til -
forestillingsevne, 370
magnetisme, 224-225
stimulering, energier, 647
vilje, 225-226
åbenbaring, regler, 225-226
- sjette stråle menneskets, 57-58, 359,
361
- syvende stråle menneskets, 58, 362
- til -
alle væsener, nødvendig, 162
sjæle og personligheder, 110
tiltrækkende, anvendelse, 144
tredje stråle menneskets, 56, 347-
348, 375
- Kærlighed - fortsat
udtrykt af -
disciple, 20, 370-371, 375
indviede, 20
verdens, fokuseres, 258
Se også: Loven om kærlighed
- Kærlighed-visdom -
egoer -
individualiserede på Lemurien,
210
inkarnerer for tiden, 212-213
energi, 77
- Kætteri, separatismens, ophæves, 233
- Kønskirtler, 397
- Kønssygdomme, 405
- L**
- »Lad jorden frembringe overflod,« 375
- Lavere fire, lov. *Se:* Loven om de
lavere fire
- Leadbeater, C.W., fejllopfattelse, 295
- Ledere, af grupper, pompøse vildfa-
relser, årsag, 140
- Lederskab, ved en gruppe, 147
- Ledertyper, problemer, 435-436
- Legeme -
af lys og herlighed, tilegnelse, 322
belivet, levende, men sjælsløst, 440
fysisk, vital-, forbindelsesled, 401
kontrol, 24-25
natur, sammensætning, 390-391
tilpasning, 71
Se også: Astrallegeme; Fysisk lege-
me; Kausallegeme; Mentallegeme;
Vitallegeme; Æterisk legeme
- Legemer -
erfaringscentre, 316
lavere, natur, 306
opbygning og fortolkning, 282-305
samordning, 305
tilegnelse af, sjælens, 263, 281-282,
317, 318-319, 319-320
udvikling, 305
- Lemurien -
begreber der styrede, 482
center, dominerende, 545
civilisation, tilegnelse, 62
individualisering, 202, 208, 210-211
integration, 338
- Lemurisk -
bevidsthed -
aftager, 545
aspirants, 32
kendetegn, 33-34, 328, 454, 476,
528
racers i dag, 205

- epoke, fysisk dominans, 32, 328
 race, sjælstilnærmelse, 264, 267, 272
 Leonardo da Vinci, stråler, 285
Letters on Occult Meditation, refer-
 ence,
 184
 Levende virkelighed, udviklingstil-
 stand, 39
 Leverlidelser, årsager, 510, 511-512,
 512-513, 517
 Libra -
 styrer lov, 175
 symbol, 123-124, 175
 Lidenskabsløshed -
 aktiveres, 162-163
 det hårde hjertes, 161
 forudsætning, 160
 lektie, 110
 metode, 163
 Ligevægt, i verden, genoprettes, 690,
 693
Se også: Balance
 Lincoln, Abraham, forbindelse med
 verdensstyrelse, 624
 Liv -
 arbejder på formløse plan, samar-
 bejde med, 48
 Det Ene -
 absorption, 40
 identifikation, 25
 det ene store, udtryk, 16
 ekstraplanetariske, deltagelse i
 Wesak, 647, 648, 649, 654
 Liv - fortsat
 guddommeligt, vilje, plan eller
 hensigt, 151-152
 i hvem vi lever, røres og har vor
 væren, 217
 kvalitet, tilsynekomst -
 betydning, 31
 symbolsk fremstilling, 19
 makrokosmisk, opfattes, 40
 manifesteret -
 i mennesket, aspekter, 294-295
 meditation på syntese, 381
 natur, 30
 planetariske, virker gennem Hie-
 rarkiet, 118
 redskab, 286-287
 relation af form og kvalitet til, 18
 subjektivt, viden om, 115
 tidligere, generhvervelse af tenden-
 ser, 466-467, 474, 475
 to typer, 37
 Livs -
 energi -
 forankring, 402, 513
 indvirker på bevidsthed, 30
 natur, 278
 udtryk, 77
 kræfter -
 ny-ordning, oplysning og stimu-
 lering, 578-579
 strømmer gennem nadier, 562-
 563
 princip -
 basis for aktivitet, 71
 forankring, 76
 sammenkædning med bevidst-
 hedssystem, 73
 tråd -
 forankring, 71, 506
 kvaliteter, 19-20
 Loge, den store hvide. *Se: Broderskab,*
 det store hvide
 Logoi -
 »død«, rekapituleres af sjælen,
 174-175
 planetariske, lyksalighed og offer,
 108

- syv planetariske, arbejde, 17
- Logos -
- anden, manifestation, 534
 - drøm, 573
 - første -
 - den Ene i de mange, erkendelse, 534
 - manifestation, 534
 - planetarisk -
 - bevidsthed, 18, 37
 - hjertercenter, absorberer grupper på ni, 198
 - smerte, 105
 - tilegnelse, 277
 - udtryk, 17-18
 - ved at blive bevidst, 383
 - Sol- -
 - hensigt og plan, 17
 - lyksalighed og offer, 108
 - påkaldelse af eksterne kræfter, 431
 - tredje, manifestation, 534
 - viljesaspekt, 242
- Lotus -
- betydning som symbol, 482
 - blade -
 - bliver vibrerende og levende, 328
 - egoets, stimulering, 116
 - kundskabs-, 33, 279, 375-376
 - kærligheds-, 33, 278, 280, 374
 - ni egoiske, aktivitet, 33
 - offer-, 33, 278, 280
 - indvielsesvejen, 298
 - prøvestadiets vej, 33
 - tilstand, i uudviklet menneske, 298
 - tre vakte, 299
 - viljes-, 373, 575
 - vitaliseres, 287
- Lotus - fortsat
- blomster, typer af sjæle, 203-207
 - centrum, energi, 287, 297, 298, 299
 - dele, aktivitet, intensiveres, 371
 - egoisk -
 - funktion, 153
 - hjertet, lukket knop, energi, 33
 - kronblade, indflydelser, 152, 155
 - tusindbladet, aspekt, 371
 - åbnes, 328
 - Se også: Juvel*
- Lov -
- anden, tanker, 175
 - definition, 194
 - femte, 177-199
 - fjerde, indvielse, 176
 - første, tanker, 174-175
 - sjette, 199-200
 - sjælens, 150
 - syvende, idé, 199-201
 - tredje, tanker, 175-176
- Love -
- atten, overensstemmelse, 155
 - højere åndelige, genspejling, 153
 - naturens, 225-226
 - seks, indflydelse fra tre lag kronblade, 152-153
 - sjælens -
 - logoi under, 174-175
 - virksomheder, 129-130
 - som styrer åndelig triade, 152
 - syv -
 - for sjæls- eller gruppeliv, 92-201
 - mindre, forårsager evolutionær udvikling, 154
 - nøgle til psykologisk problem, 153
 - universets -
 - funktion, 225
 - natur, 225
 - relationer, 232

- tre store, 153-154, 155
- Loven -
for dem der vælger at dø, 94, 98
om -
begær, overvindelse, 160
cykler -
arbejde med, 660
virke, 276
de lavere fire -
manifestation, 201
meditation og stråle, 166
symbolsk stanze, 201
disintegration, 154
ekspanderende respons -
orientering og stråle, 166
plan, attribut og kilde, 153
symbolske stanzer, 200
virkning, 199-200
fiksering, definition, 154
frastødning -
abstraktion og stråle, 166
aktivering, 159, 162, 163
esoterisk navn og stråleenergi,
- 149
forståelse af, 161-162
funktioner, 149-150, 151
indgang til indvielse, 176
indvielse, 176
manifestation, 149-176
natur, 149-150
og pilgrimmen, 165-176
plan, attribut og kilde, 153
relation til begær, 156-161
samarbejde med, 161
styrer reaktioner, 158
symbol, 149, 150
syv retninger, 166-176
virkning, reaktion og kvalitet,
- 199
virkninger, 149-150, 160-161,
- 199
Se også: Loven om tilintetgø-
- rende engle
genfødsel -
hovedopgave, 192
- Loven - fortsat
om -
genfødsel -
manglende erkendelse, 314
relationer, 314-315
sjælens behov, 158
studere, 192
styrende instinkt, 102
troen på, 324, 414
Se også: Genfødsel; Inkarna-
- tion; Reinkarnation; Tileg-
- nelse
gruppefremskridt -
esoterisk navn, symbol og
- stråleenergi, 177
funktion, 198
magtfuld virkning, 180
manifestation, 177-199
natur, 196
plan, attribut og kilde, 153
rytme og lov, 166
virkning, reaktion og kvalitet,
- 199
karma -
arbejde med, 64
virke, 276
Se også: Karma; Loven om

- årsag og virkning
kohæsi on, 154
kærlighed -
anvendelse, 634
aspekt, 149-150, 151
definition, 154
opfylde, 624
Se også: Kærlighed
magnetisk -
impuls -
- afbalancerer kræfter, 175
- anerkendelse og samarbej-
de, 119, 656
- behersker gruppe, 654
- betydning for discipel, 656-
657
bud, 166
esoterisk navn, 114
forståelse, 124
funktion, 653
manifestation, 114-121
natur, 115-116
relationer, 115-116, 120
sammenhænge og betydning,
115-116
stråle, 114, 166
symbol, 114, 120-121
virkning, reaktion og kvali-
tet, 199
virksomme kronblade, 152
Se også: Loven om polar
- forening
kontrol, definition, 154
modsvarighed, studium, 291
modsvaregheder, 291
nødvendighed, virke, 276
offer -
automatisk underkastelse, 130
betydning, 95-102
definition, 95
esoterisk navn og stråleenergi,
94
kan spores i riger under
menneskeriget, 101-102
kronblade, virksomme, 152
manifestation, 94-114
regler og stråle, 166
symbol, 94, 110
tre vigtige tanker, 174-175
virkning, reaktion og kvalitet,
199
Se også: Offer
offer og død, 154
opløftelse, definition, 181
polar forening, 114, 116, 119,
124, 653, 655
Se også: Loven om magnetisk
impuls
syntese -
funktion, 153-154, 277
Loven - fortsat
om -
syntese -
virke, 534
Se også: Syntese
tilintetgørende engle, 166
Se også: Loven om frastødning
tiltrækning -
forener gruppemedlemmer, 654
funktioner, 153, 276, 277

- kosmisk, 150
- mellem selv og ikke-selv, 534
- relationer, 150, 232
- Se også:* Tiltrækning
- tjeneste -
 - esoterisk navn, 122, 123
 - holdning og stråle, 166
 - integration, 338
 - kronblade, virksomme, 152
 - manifestation, 122-149
 - respons, 122-126
 - symbol, 122, 123-124
 - underkastes, 131
 - virker lidt efter lidt, 175-176
 - virkning, reaktion og kvalitet,
- 199
- Se også:* Tjeneste
- vibration, definition, 154
- Se også:* Vibrationer
- økonomi -
 - funktioner, 153, 278
 - relationer, 239
 - årsag og virkning, anerkendelse, fordel, 461, 462
- Lugt, højere modsvarigheder, 531, 532, 533, 534
- Lunare herrer, definition, 282
- Lydighed -
 - betydning, 160-161
 - over for -
 - forskrifter, 188
 - loven om gruppefremskridt, 179
 - lys, 159
 - Planen, 80
 - pligt, 80
 - sjælen, 159, 160
 - relation til hovedcentre, 160
- Lymfatiske kirtler, besvær, årsag, 522
- Lys -
 - anden stråle, 50, 335, 336, 345, 347
 - aspekter, 447
 - betydning, virkelige, erkendelse, 381
 - bringer, 116, 118
 - bærer -
 - arbejde, 347
 - bliver, til sidst, 335, 381
 - fase, indtræden, 336
 - femte stråle, 335-336, 358
 - fjerde stråle, 335-336, 353
 - fremkaldelse af, 447
 - første stråle, 335-336, 341, 347
 - i hovedet -
 - fysisk opfattelse, 574-577
 - registrering, stadier, 575-576
 - indre, oversensitivitet, 435
 - kundskabens, bringe, 381
 - ledere af, kloge, 579
 - livets, bringe, 381
 - natur, 224-225
 - netværk, 142
 - personlighedens -
 - aktivitet, 577
 - øje, 577
 - plan, kommunikation med illusionens plan, 190
 - problem, to grupper vanskeligheder, 574-580
 - relation til energi, 578-579
 - set i lyset, 335, 381
 - sjette stråle, 335, 336, 361
 - sjælens -
 - aktivitet, 577
 - kanal, øje, 577
 - natur, 577
 - skaberens, strømmer ned, 372-373
 - skabt ved sammenføring af sjæl og personlighed, 264
- Lys - fortsat
 - station på jorden, etablering, 216,

- 273, 275
 stråle forbundet med, 580
 syvende stråle, 335, 336, 364
 tredje stråle, 335, 336, 349
 udløses, ved Wesak, 655
 åbenbaring -
 stadium i udvikling, 544
 stråle, 50, 336, 345
 vanskeligheder, 573
 Lysets kræfter -
 arbejde, 546, 547, 548
 deltagelse i Wesak, 647, 648, 649, 655
 indstrømning, virkning, 132-133
 kontakt, 117, 118
 Lyster, hemmelige, årsag, 505
Lære, Den hemmelige, referencer, 21, 99, 289
 Lære, den tibetanske mesters, anvendelse, 667-668
 Løvens tegn, samspil med Vandbærens tegn, indflydelse i dag, 493
- M**
- Magi -
 arbejdende med, uskoledede, 588-589
 hvid, udøvelse, 559-560
 sort, anvendelse, af syvende stråle mennesket, 362, 364
 stråle, 53, 364
 typer, skelne mellem, 374
 Magnetisk -
 aktivitetsfelt, til etablering af vibrationshastigheder, 63
 aura, ny verdenstjenergruppes, 142
 center i universet, oprette, 216-217
 felt -
 dobbelt, mellem to centre, 121
 forenet, i hovedet, 575
 mellem sjæl og personlighed, 77
 under mellemgulvet, 498-499
 impuls. *Se:* Loven om magnetisk impuls
 kontrol, lov, 154
 Magnetisme, guddommelig, genspejling, 224-225
 Magt -
 afsløring, stråle, 580
 anvendelse, intelligent, 86-87
 følelse, årsag og afhjælpning, 420, 438
 kærlighed til, 339-342
 ord -
 anvendelse, 147-148, 176
 nye, kilde, 625
 til at opbygge for selviske formål, 49
 udtryk, problem -
 center, 580
 relation til hovedcenter, 580
 åbenbaring, problemer, 580
 Magter, uden for solsystemet, påkaldelse, 431
 Mahachohan, arbejde, 187
 Maitreya, Herren, deltagelse i Wesak, 642, 643-644
 Se også: Kristus
 Maj fuldmåne, deltagelse, den nye verdenstjenergruppes, 642-657
 Manas, indflydelse, 153
 Manifestationsperiode, set som en helhed, 315
 Manipulation, selektiv, stråle og metode, 88
 Mantra, indledende, for indkommende syvende stråle, 148
 Manuen -
 afdeling, gruppearbejde, 191-192
 arbejde, 187
 Mareridt, natur, 478-479

- Mars -
 betingelser, 104
 evolution, 554
 indflydelse -
 fortrænges af Venus, 676
 ophør, 109
 loven om offer, 108
 udtryk for strålevæsen, 105
- Maske, for sjælen, 262
- Massepsykologi, 22
- Masser -
 domineret af astrallegeme, 32
 emotionel solar plexus kontakt, 525
 ensretning, 123
 forsyning af tilstrækkelige fødevarer,
 klæder og boliger, 616
 ledelse, 35-36
 lov, virkning og reaktion, 199
 opgave i dag, 21
 uvidende, tilstand i dag, 596-597,
 618-619
 åndelig længsel, manifestation, 670
- Materialisationens princip, udtryk, 239
- Materialisationsmedium, forklaring,
 552-553
- Materialisering, af ting, 193
- Materie -
 aktivitet, 534
 betingelser, 65-68
 energi, påvirker bevidsthed, 29
 fornyelse, 61
 frelse, 61
 højere mental, 313
 løftes op til sjælens positive krav,
 314
 mennesket -
 baner sig vej ud, 321-323
 stiger ned, 318-321
 mestres, 16
 respons på mønster, 65
 syntese med sjæl, 230
 tæt, energi, natur, 278
 viden om, 16
- Materie-substans, Herrens tempel, 67
- Mave -
 besvær, årsager, 505, 511-512
 sygdomme, årsag, 510, 511-512
- Maya -
 adskillelsens, 657
 definition, 451, 452
 problem, 303, 452
 sjæle og legemer, 120
 sprede, 190
 verdens-, devitalisering, 303
- Medarbejdere, mulighed, 431
- Medier -
 massebevidsthed, 259
 materialisering, arbejde og tilstand,
 552-553
 registreringer, 539-541
- Meditation -
 anden stråle disciples, tema, 378-380
 anvendelse af hovedcenter, 378
 disciples, fri af sanser, 382
 fusionsteknik, 378-386
 grundtemaer for -
 fusionsteknik, 378-386
 tre stråler, 378-386
 grupper -
 dannes, 628
 forslag, 687-688, 689, 701
 grupper, i ny tidsalder, 183,
 183-184
 indre oplysning, natur, 372
 kontakt med astralplan, 464
 mål, 561
 nødvendig for skabende kunstner,
 245-246
 okkult, resultater, 79-80, 430, 435
 problemer, 443-459

- proces, ved sjælskontakt, 196
- på -
- altomfattende fornuft, 379-381, 384
 - isoleret enhed, resultater, 377-378, 378-379
 - præsenterede attributter, 382, 384-386
 - syntese af manifesteret livs detaljer, resultater, 381-382
- Meditation - fortsat
- raja yoga systemets, formål, 344
 - resultater, 538-539, 541-542, 622
 - sjælens, 378, 380-381
 - stråle og lov, 166
 - stråle-, anvendelse, 281
 - talrige måder, 446
 - tilstand, skader, afhjælpning, 556-557
 - ved tidspunktet for fuldmåne, 650-651
- Meditativt liv, uddybning, årsag, 138
- Mediumisme -
- råd vedrørende, 554-559
 - stadier, 551-552
- Meningsløshed -
- intelligente menneskers, 449-450
 - pga. nederlag, årsag, 443
 - Se også:* Formålsløshed; Tomhed
- Menneskeheden -
- astral bevidsthed mindskes, resultater, 522
 - befrielse, fejlslag i dag, årsager og afhjælpning, 604-605
 - bevidsthedsudvidelse, problem, 214
 - eksperter, hjælp og samarbejde, 323-324
 - fem grupper, 202-213
 - formaspekt, betydning, 674
 - fremskridt gennem integration, 338-339
- fuldendt, forudsigelse, 329
 - inklusivitet, udvikling, 526
 - intellekt, stimulering, 144
 - kraftoverføring, 523
 - mål, 43, 126
 - mål, næste store, 124
 - nutidens, størstedelen, bevidsthed, 205-206, 210-211
 - oplyses ved Wesak, 654-656
 - opløftelse, fejlslag og nye forsøg, 181-182
 - opmærksomhed, flytter fokusering, 441
 - problem, 20
 - psykologiske typer, i relation til tredje stråle monader, 106-107
 - relation til -
 - dyr, 302
 - guddommelig plan, 351
 - råbet, må skænkes opmærksomhed, 625
 - situation, før 1929, 593-703
 - sjæl, samspil med de tre undermenneskelige rigers sjæl, 653
 - sjælsbevidsthed, 309
 - skæbne. *Se:* Skæbne
 - status i dag (30'erne), 201, 205-206, 211, 524
 - stimulering, 432
 - tre grupper, 689-690
 - åbenbaring ved tidsalderens slutning, 354
- Mennesket - Menneskets -
- af god vilje. *Se:* God vilje, mænd og kvinder af
 - afvises af verden, 322
 - afvisning af anvendte energier, 63-64
 - aktivitet, 320-321

- altomfattende ånd, 218
- ambition, to sidste stadier, 320-321
- bevidstheds -
- udfoldelse, symboler, 481-482
 - udtryk, angives på mesters diagram, 291-292
- bliver en »Guds mand«, 28
- det fuldendte, frembringelse, 19-20
- dualitet, natur, 390
- elementært, centres tilstand, 298
- energier, syv, 277-278
- evolutionære stadier, 297-302
- fem aspekter, relation til større hele, 494
- forening med Gud, 232
- fusion med Hierarki, 430
- gruppeaktivitet, faktorer der påvirker, 548
- Mennesket - Menneskets - fortsat
- hypotetisk, opstilling af stråler, studium, 288-291
 - indre struktur, anerkendelse, 414-415, 416
 - indviet, lov der styrer, 153-154
 - instinktiv natur, lov der styrer, 153
 - integreret, to typer, sammenligning, 337-338
 - kategorier, 255
 - kendskab til guddommens plan, 16
 - krafttilkendegivelse, 329
 - lever under mellemgulvet, 498-499
 - mindre udviklet, beskrivelse, 399
 - mystikeren, seksuelle forstyrrelser, 505
 - mål, 20, 462
 - natur, 329
 - problem, 20
 - respons på anvendte energier, 63-64
 - sjælsaspekt, lov der styrer, 153
 - som tænker -
 - baner sig vej ud af materien, 321-323
 - stiger ned i materien, 318-321
 - stimuleres og opildnes, midler, 496
 - styrkereserver, latente, 488
 - trænger ind i åbenbaring, faktorer der muliggør, 243-245
 - typer, 316-317
 - udvikling, 391
 - udviklingsforløb, styrende faktorer, 550
 - underplan, atten, overensstemmelser, 155
 - uudviklet, fremskridt, 158-159
 - Se også: Menneskeheden*
- Mental -
- adskillelse, 52
 - bevidsthed -
 - fokusering, 297
 - udvikling, 326 - elemental, liv, 283
 - enhed, natur, 305
 - evner, udvikling, 551
 - integrationsproblemer, 394
 - legeme -
 - anvendelse, 239-240
 - definition, 20
 - femte stråle, kendetegn, 286
 - fjerde stråle, kendetegn, 284-285
 - frembringelse, 283-284
 - fungerer i verden i dag, 36
 - funktioner, 373
 - første stråle, kendetegn, 284
 - krisepunkter, 59-60
 - kvalitet, 32
 - opbygges, 283-284
 - på Vejen, styrende stråler, 347
 - stråle, aktiv, 300
 - stråler der styrer, 280
 - tilegnelse, af sjæl, 63

- vehikler, 415
- materie, højere, 313
- natur -
 - koordineres med fysisk og astral natur, 261
 - vehikler, 414-415, 418
 - yder effektiv beskyttelse, 548
- overaktivitet, 435, 448-450
- plan -
 - drømme, 480-482
 - gruppetjeneste, 182-183, 183-184, 188, 189
 - oplysningens berøring, 264
 - sjælsudvikling erkendes, 463
 - undervisning under søvn, 482
- sammenbrud, 413, 570
- skoling, virkning på psykisme, 555
- stimuleringsproblemer, 434
- udviklings stadium, 550
- Mental Science, illusion om vejledning, 462
- Mentalitet, begrænser og befrier, 21
- Messias-kompleks, afvisning, 543
- Mesteren -
- Mesteren - fortsat
 - beskytter disciple, 547
 - K.H., relation til mesteren M., 347
- Morya -
 - arbejde, 87
 - relation til mesteren K.H., 347
- Tibetaneren, hensigt med at skrive *Esoterisk Psykologi II*, 29, 214, 239, 317
- træder frem, 419
- Mestre -
 - aktivitet, øget, 82
 - arbejde -
 - gruppe-, 126, 148, 463, 464, 678
 - med -
 - disciple, 141, 148, 485, 677
 - ideer, 143-144, 251
 - mysterier, 618
 - plan, 463
 - stråle-, 141, 148
 - under loven om tjeneste, 123
 - arbejder sammen som en enhed, 680
 - arkiver, uddrag, 41-43, 120-121
 - bevidsthed, 207
 - budskaber, falske, basis, 669
 - clairvoyance, 563
 - del af helhed, 138
 - deltagelse i Wesak, 642, 643-648
 - diagrammer for accepterede disciple, 291, 292, 293
 - evner, anvendelse, 550-551
 - forbindelse med -
 - disciple, 179-180
 - gruppe eller discipel, 116
 - forundring over tillagt betydning, 217-218
 - fremskyndelse af krise, 673
 - fysisk legeme, 561
 - glimt af, 345
 - grupper -
 - arbejde registreret som drøm, 485
 - kendetegn, 188
 - indvielse, 665
 - instruktion til disciple under søvn, 485
 - kommunikation til sjæl, 485
 - kontaktes af disciple, 653-654
 - loge, opgave og mulighed, 182
 - menneskets kontakt til, 117, 179-180
 - okkult inspiration, af arbejder, 677
 - problem, 670
 - risici ved at inspirere sjæle til samarbejde, 677

ritual, pålægges, 364
 se, i drømme, 478
 tankeformer af, 139, 345, 536, 541
 tilsynekomst, 617-618
 vink til discipel, vejledning, 469
 vision af Planen, 239
 æterisk legeme, energi, 287
Se også: Broderskab, det store
 hvide; Hierarkiet
 Middelklassen, situation i dag, 597-
 599
 Migræne, årsag, 508
 Miltcenter -
 energimodtagelse, 503
 forbindelse med solar plexus og
 hjerte, 73
 funktioner, 73, 74
 Milten, funktion, 60
 Mindreværdskompleks, 408, 423, 424,
 446
 Mineralriget, påvirkes af Betelgeuse
 og
 Sirius, 676
 Mirakler, natur, 69
 Mod, og styret vilje, fysisk årsag, 503
 Modsvarigheder -
 lov, 291
 sansers, 530-533
 Modsætningernes par -
 dominans ophører, 108
 forening, 116
 højere modsvarighed, 251-252
 konflikt, 301, 304-305, 310, 322
 skelne mellem, 164
 strålefaktor, 588
 viden om, 161
 Monade -
 anvendelse af fem energier, 366
 arbejde, 16
 bevidsthed -
 definition, 16
 virke i, 239
 center, og aspekt, 294
 definition, 19, 313
 energi, 287, 506
 forbundet med hjerte, 513
 funktioner, 313
 fusion, 334
 indflydelse, 240
 inspiration, 375
 liv, første kvalificerede differentie-
 ring, 372
 manifestation, 357
 modtagelig for, 313
 nedstrømning til -
 egoisk lotus, 374
 højere sind, 375
 relation til -
 sjæl, 357
 æterlegeme, 295
 stråle. *Se:* Stråle, monade
 tredje stråle, 106-107
 typer, tre store, oprindelse, 210
 udtryk, 25, 152, 280, 306
 udånding og indånding, 313
 vilje, 323, 375
 Motiv, betydning, 159, 162, 374
 Mulighedens dag, er i dag, 670
 Musik, udvikling, 664
 Mysterier -
 genindførelse, 82, 184, 273, 618
 templer, 274, 275
 Mysticisme, definition, 544
 Mystiker -
 abstraktion, 404
 arbejde, stadier, 501-502
 asocial holdning, 570
 beskyttelse, mod vildfarelser og
 fejltagelser, 542-543
 bevidsthed, 351-352

- centre, vækkes og anvendes, 499-501
definition, 516
delirium, 570-571
dualitet, 504, 507, 515, 569
fanatisme, 570
fejlslag, 568
fremtræder, 326, 419
grundprincipper, 514-515
hører stemmer, 465
leger med ilden, 564
liv, uro, årsag, 503
middelalderens, 504
mål, 511
nervesvækkelse, 567
nutidens, vildfarelser, årsag, 579
overføring af kræfter, fare, 514
praktisk -
 nutidens, 206
 spaltning, 410
problemer i forbindelse med -
 centre, 495-525
 gruppeforhold, 581-587
 nuværende stråleindflydelser, 587-590
 udvikling af psykiske evner, 526-581
på visionens vej, åbner dør til astralplan, 538
sammenlignet med okkultist, 515-516
seksuelle vanskeligheder, 505, 510-511
sindssyge, 570
sygdomme -
 forståelse, 664-665
 i åndedrætsorganer, 586-587
 årsager, 333, 509
tvangstanke, 570
ubundethed, forkert slags, 571
udmattelse, 567, 569
upraktisk visionær, årsag, 448
Mystiker - fortsat
 vanskeligheder, 488-489, 567-571
 vrangforestilling, 567-570
Mystisk -
 bevidsthed, 506-507, 528-529
 cyklus, 573
 liv -
 begynder, 506
 forberedende udvikling, 499
 skrifter, kilde, 485
 tendens, menneskehedens, resultater, 430
 tilnærmelse, forstås, 514
 vej, fordele og ulemper, 572
Mønster - Mønstre
 aktivt, intelligent reaktion, 66
 arbejde med, 66, 68
 definition, 65, 481
 forening med præget form, 66
 grundlæggende, relation til arketyper, 481
 ideen, implikationer, 64
 kan ses, 67
 ordets okkulte betydning, 292
 virkninger, 65-66
Mørke kræfter, aktiviteter, 546-548
Mål, menneskehedens, 43
Månekæde, individualisering, 35, 202, 208, 209, 210-211
N
Nadier -
 definitioner, 72, 417, 560
 den fremskredne discipels, 562
 påvirkes af åndedrætsøvelser, 563
 strøm af kræfter igennem, 562-563
National syntese, 234
Nationer, eksperimenter, 620
Natur, lavere -

- fremtrædende kendetegn, 128
 konstitution og kontrol, 282
 Naturrige, nyt, skabelse, 212
 Nedbrydere, nøglepersoner, 258
Se også: Tilintetgørelse
 Nerve -
 betændelse, årsag, 489
 forstyrrelser, årsager, 525-548
 problemer, som følge af -
 ajacentrets opvækkelse, 508
 kundalinkrafts opstigning, 511
 overaktivt solar plexus center,
 511, 512
 overstimulering, 430-525
 spænding, fordi centre vækkes for
 tidligt, 551-552
 svækkelse, mystikers, 567
 sygdomme, relation til syntese, 396
 syns-, lys i hovedet indvirker på, 577
 system -
 det autonome, virkning på hjer-
 tecenter, 523
 drivkraft, 72
 funktioner, 71
 indstrømmende energier påvirker
 magtfuldt, 506
 stimuleres, 434
 udvikling, 325
 Net, æterisk, brændes bort, 74, 503,
 511, 562, 563, 564
 Netværk, af lys, 142
 Neuritis, årsag, 489, 508
 Neuroser, der skyldes -
 forkert polarisering, 664
 overdreven sjælsstimulering, 664
 personlighedsintegration, 664
 New Thought, illusion om vejledning,
 462
 Nightingale, Florence, forbindelse med
 subjektiv verdensstyrelse, 624
 Nirmanakayaer, tjeneste, 385
 Nirvana -
 definition, 60
 indtræden, 60, 109
 vej til, 214
 vision, 236
 Nirvanier, tilbagevendende, inkarna-
 tion, 99
 Nirvanisk -
 bevidsthed, genspejling, 352
 erkendelse, 74-75
 Nye tidsalder. *Se:* Tidsalder, den nye
 Nye verdenstjenergruppe. *Se:* Ver-
 denstjenergruppe, den nye.
 Nyorientering -
 aspirantens, 331, 333
 frembringes, 116, 136, 333
 skabende, 136
 som behandling mod spaltning, 407
 Nyrer -
 besvær, årsag, 520
 centre forbundet med, 503
 Nærværelsens -
 bevidsthed, udvikling, 27
 engel -
 behersker disciples liv, 59
 forsvinder, 58
 funktion ved tredje indvielse,
 55-58
 glimt, 345
 kommer til hjælp, 59
 konflikt med vogteren, 304-305
 konfronteres af den indviede, 58
Se også: Sjæl; Solengel
 Nødvendighedens lov, 276
- O**
 Offentlig mening, oplyse, 23
 Offentligt arbejde, den nye verdens-

- tjenergruppens, 650
- Offer -
- af -
 - det ikke-væsentlige, 114
 - individualitet, for gruppen, 21, 23
 - begreb, fortrænges, 420
 - instinkt, udtryk, 102
 - tjenestens, 131
 - verdensfrelser, 100
 - Se også:* Loven om offer
- Okkult -
- isolation, 525
 - liv -
 - begyndelse, 506
 - grundprincipper, 515
 - regel, 563
 - studerende, behandling mod psykisme, 554-559
- Okkultisme -
- definition, 308, 544
 - lære om sjæl, 203-207
- Okkultist -
- bevidsthed, 206, 352
 - definition, 666
 - leger med ilden, 564
 - sammenlignet med mystiker, 515-516
- Omdannelse -
- energi, 520
 - viden til visdom, 315
 - Se også:* Forvandling; Transmutation
- Omgivelser -
- accepteres, 410, 412-413
 - integration, 336-338
 - tiltagende respons, 373
- Omvendelse, metode til frigørelse, 443
- Onde -
- kræfter -
 - arbejde, 677
 - definition, 594
 - opgave, 679-680
 - natur, 233
 - Opbyggere, sjæle, 258
 - Opdagelser, vil afslutte æra med arbejdsløshed, 146
 - Opfindelser, forudsigelser om, 145-146
 - Ophøjethed, årsag, 201
 - Oplysning -
 - af -
 - gruppetanker, 192-193
 - hjernen, uhindret, tilvejebringelse, 579
 - sindet, gennem sjælens lys, 138
 - Oplysning - fortsat
 - frembringes, 369-370
 - lavere naturs kræfter, kommer til udtryk forud for, 304
 - opnåelse af, 78, 378, 401
 - problemer som følge af, 573-580
 - proces, 245
 - sindets -
 - to typer, 372
 - ved meditation, 381
 - tænkeevnens, ved meditation, 372
 - åbenbaringer, 401, 445
 - Se også:* Illumination; Indre oplysning
 - Oplysningens -
 - berøring, 264, 265, 273, 275
 - teknik, 282
 - Opløftelse -
 - lov, 181
 - årsag, 108
 - Opmærksomhed, stråle og lov, 166
 - Oprør -
 - ophører, 108
 - virksomheder, 103-104, 105
 - Opstandelsesbegreb, 420
 - Opvækst -

- astrallegeme, tilegnelse, 62-63
 krise, 62-63
- Ord -
 inkarneret, 100
- magt- -
 anvendelse, 147-148, 176
 nye, kilde, 625
 manifestation, 58
 nytteløse, 58
 respons, modsvarigheder, 530
- Organer -
 forplantnings-, sygdomme, årsag, 521-522
 overaktivitet, årsag og virkninger, 519
 stimulering, 434
- Organisation, undgå tilknytning, 624, 627
- Orientering -
 hen imod sjælens ledelse, 140, 148
 korrekt, stråle og lov, 166
- Overbetoning, tendens, afhjælpning, 421
- Overensstemmelser, atten, 155
- Overfølsomhed -
 kirtlers, 522
 årsag, 511
- Oversensitivitet, årsag, 511
- Oversjæl -
 aktiviteter, 64-65
 bevidsthed, 163
 liv, 242
 manifestation, 224
- Overskygning, substansens, 87
- Overstimulering -
 behandling, 489
 hjertes, 513
- Oxford-bevægelsen, misforståelse af vejledning, 465
- P**
- Partitroskab, undgå af den nye verdensstjernergruppe, 605-606, 634, 635, 639-640, 696-700
- Patanjali, Yoga Sutras, reference, 379
- Patient, åndelig status, erkendelse, 480
- Paulus, apostlen -
 citat, 395, 429
 passage i epistlen til romerne, 310
- Penge -
 dirigeres til arbejde for opbyggende kræfter, 193
 guddommeligt aspekt, middel, 193
- Pentagon, symbol, erkendelse, 481-482
- Pentagram -
 centrum, stå i, 363, 364
 fare, 364
 omdannelse, 364
- Periodiske vehikler, tre, 289
- Personlighed - Personligheds -
 aktivitet, som reaktion på integrationssteknik, 367
 anmodning om ledelse, 263
 arbejde og karma, 111
 aspekter, underkastes, 33
 bevidsthed, definition, 16
 bliver »betingende sjæl«, 258
 brændpunkt for bevidsthed, 266-267
 center og aspekt, 294
 definitioner, 19, 75-76, 259-262, 263, 315, 366
 dualistisk, 309-310, 404, 429-430, 439
 død, 420
 elementaler, tre, 296-297
 energi -
 kvaliteter, omdannes, 78, 323, 367

- strømmer opad, 578
 typer, 277-278
- faktorer, på discipelskabets vej, 241
- forbindelse, med sjæl, 76, 78
- frastødes, af discipel, 162
- fungerende, aktiv og stærk, 76
- fungerer koordineret, 260
- hindring i tjeneste, 132
- ikke rede til indvielse, 24
- integration. *Se:* Integration af personlighed
- integreret -
- aktivitet, styring, 231
 - anvendelse, 339
 - behov for, 275
 - betydning, 335
 - brobygning til sjæl, 419
 - center der styrer, 499, 500, 501, 524
 - frembringes, 328, 332
 - fusion med sjæl, 333
 - indviede, 206-207
 - integrationsmetoder, 339-364
 - koordinationsstadier, 258-259, 2 6 1 - 2 6 2
 - magtfuld, vejledning, 469
 - periode, grundprincip og mål, 502
 - typer, 258-259, 261-262
 - udtryk, 25-26
 - udvikling, 221, 326
- kommer til udtryk, tilbøjelighed, 139
- konflikt med sjæl, 352
- konstitution, 282-283
- kontrol, 154, 329, 340, 402
- koordination, 260-262, 282, 321, 330, 331-386
- kraft, sæde, 524
- liv -
- i nye grupper, 182-183, 183-184
 - indbyrdes relationer, 316
 - ophør, 81
 - underordnes gruppeliv, 183-184
- magnetisk, nødvendig, 198
- med sans for bestemmelse, 260-261
- multiple, 404, 439
- mål, 22
- natur, stimuleres, 364
- og sjæl, spaltning mellem, løses, 401
- omdannet og rensset, anvendes af indviet, 367
- renset, koordination med sjæl og Hierarki, 261-262
- respons på sjælsimpuls, 63
- sammensmeltning eller syntese. *Se:* Integration af personlighed
- selvisk, materiel, udvikling, 337
 - sjæl giver afkald på, 109
 - som fungerer koordineret, 260
 - splittelse, 309-310, 404, 430, 439
 - strålevæsens, 104-105
 - styring og vejledning, 501
 - succes. *Se:* Succes, personlighedens tredje stråle, 145
 - type, frembringende faktor, 71
 - typer, 258-259
- Personlighed - Personligheds - fortsat
- udtryk for disciple, 20
 - udvikling, 314-315
 - virkning af -
 - energi der udgår fra egoisk lotus, 33
 - sjælens indstrømmende kraft, 137, 140
 - vision om bestemmelse, 313
 - vital, frembringelse, 20-27
 - vågnende, 255, 259
- Se også:* Selv, lavere personlige

- Perversioner, seksuelle, årsager, 505, 510
- Petit mal, årsag, 402
- Pilgrim, på livets vej, 165-166
- Pinealkirtel -
center, 121, 525
området omkring -
funktioner, 71, 508, 550, 577
relation til område omkring hy-
pofyse, 574-575, 575
relation til hovedcenter og ajna-
center, 524
- Pingala kanal, anvendelse, 562
- Plan -
astral og æterisk, forenet aktivitet, 539
buddhisk, kommunikation med
astralplan, 190
definition, 64
fem, mikrokosmisk sanseevolution, 531-533
femte, engel og sammensmeltning på, 57
for åndelig energi, helbredelse, 191
Hierarkiets, nye idealer og mål, 614
indre trang til at formulere, 238-242
instinkt til at udforme, faktor i
sjælskontrol, 220-221
kosmisk fysisk, underplan, 17
sjælens, 364
sjæls, enhed, 657
- Planen - Planens -
bevidst om, 470
definition, 354
drømme om, 485-486
erkendelse, 138
forståelse, resultater, 18
fuldbyrdelse og virkeliggørelse, 218
gruppes erkendelse, 613
Hierarkiets nye mål, 614
ideal, for Hierarkiet, 223
kendsgerning, 38, 637
kommer til syne på jorden, 661
lydighed mod, 80
manifestation, 223-224, 364
materialisering, 241, 481
menneskehedens rolle, 116, 653
mål, 614-616, 617-618
natur, 322-323, 573
nye ideer, 143-144
opfattes, 38, 66
personlighedens interesser un-
derordnes, 663
præsentation, træder i stedet for
vision, 572-573
refleksion over, 571, 572
respons, 117, 142, 257, 463, 653-
654,
661
samarbejde -
den nye verdenstjenergruppes,
612-622, 670, 671
disciples, 38, 54, 138-139, 147,
148-149, 364, 612-613
efter forståelse, 502
evne til, 370
for helhed og syntese, 141
før tredje indvielse, 376
gruppelederes, 681
indviedes, 36, 280, 334, 367
om umiddelbar anvendelse, 80
relation til gennemgåede kriser,
68
skabende, 378
ubevidst, inspireret, 677
ved Wesak, 643
- Planen - Planens - fortsat
samarbejde -
voksende, 66
åbenbaring, 349

- samstemmes med, 16
 skelnes fra vision, 568, 571
 succes, 222
 tilintetgørende formidlere, 342
 tjenes frit, 113
 tjeneste, strålemetoder, 55-58
 verden fungerer mere i overens-
 stemmelse med, 82
 virkeliggørelse i vor tid, relation til
 sjæl, 242
 vogtere af, 378, 618, 626
 åbenbares, 138, 354, 364
 Planeter, liv på, spekulationer, 80
 Platon -
 arbejde, 383-384
 forbindelse med subjektiv verdens-
 styrelse, 624
 Polar forening, lov, 114, 116, 119,
 124,
 653, 655
 Polarisering -
 forkert, resulterende psykologiske
 vanskeligheder, 664
 mental, 543
 Polariseringskrise, definition, 81
 Politik -
 idealer, 595
 nye, mål, 596
 undgås af den nye verdenstjener-
 gruppe, 634
 Politisk arbejde, gruppeaktivitet, 191-
 192
 Prana -
 energier, fem vigtigste, 560
 kanaler, afslører alder, 561
 modtagelse, 73
 Pranayama, stråle og lov, 166
 Pratyahara, stråle og lov, 166
 Pressen, udnytte, forslag, 698, 701-702
 Proletariat, situation i dag, 596-597
 Prænatal omsorg, 405
 Prøve -
 gruppemedlemmers, 188
 menneskehedens, 303
 Prøvestadiets vej -
 bevidsthed, 206
 lov, virkning, reaktion, kvalitet, 199
Se også: Vej, prøvestadiets
 Psykisk -
 fænomen, lavere, underordne sig,
 551-552
 interesse, decentralisering, 558
 modtagelig, overgang fra atlantisk
 bevidsthedsstadium til arisk, 551
 udviklingsstadium, 550
 vanskeligheder -
 afhjælpning, 555-559
 natur, 551-555
Se også: Psykiske evner; Psykisme
 Psykiske evner -
 højere -
 forskellig fra intuition, 80
 udvikling, 435, 490, 550
 lavere -
 anvendelse -
 den indviedes, 550, 554
 mediums, 550-551
 mentale typers, 456
 virkninger, 457, 548-549, 551-
 552, 554, 558-559
 benyttes af tre grupper menne-
 sker, 538-539, 550-551
 for tidlig udvikling, 490
 fremkomst, stråle, 579
 genvinde, 536
 herredømme, 453-454
 under kontrol af den indviede, 550
 misbrug, standse, 554-566
 natur, 453-454, 535
 ophør, 551

- stimuleres af mørke kræfter,
547-549
- udvikling, 435, 455, 548-549
- menneskets tre sjæle, 530
- Psykiske evner - fortsat
- udvikling, 526-581
- Se også:* Evner; Psykisk; Psykisme
- Psykisme -
- arisk, behandling, 556-559
- definition, 544
- Se også:* Evner; Psykisk; Psykiske evner
- Psykoanalyse -
- fejl, årsager, 474-475
- i fremtiden, 413
- Psykologer -
- accept af østerlandsk lære, virkninger, 398
- dilemma i dag, 314
- fejltagelser, 344, 474-481, 559
- forsømmelser, 320
- ideer om ønskeliv, 309
- materialistisk retning, 71-72, 287
- nødvendig viden, 580
- vanskeligheder, 480-481
- Psykologi -
- behavioristisk retning, 287
- esoterisk -
- anvendelse, 294
- basis, 297-298, 311
- tema, 108-109
- forudsigelse, 293-294
- guddommeligt, 224-225, 226, 227, 229, 232-233
- introspektiv retning, 72
- masse- -
- bliver synlig, 545
- korrigeres, 22
- moderne -
- eksoterisk, anvendelse, 293-294, 475-476
- fejlopfattelse, 20, 476
- grundmønstre og påvirkning, 64
- mangler, i dag, 388-389
- om sjælen, 202-203
- ny -
- grundtone, 45
- opgave, 247
- videnskab, grundlag, 226
- nytte, 388
- Psykologisk -
- betoning af drømme, 471-472
- forståelse, grundlag, 154
- krise, natur, 411, 413
- problem -
- behandling, 293, 305
- bevidsthed, 494
- depression, 459, 487-488
- drømme, 459, 471-486
- for alle mennesker, nøgle, 153
- mangel på løsninger, årsager, 388-389
- mentale komplekser, 394
- moderne, basis, 333
- mystikers sygdomme, 394-395, 495-590
- personlighedsspaltning, 309-310
- råd om -
- drømme, 477-478, 479-480, 485
- regler og forudsætninger, 410-411
- stråleenergi, spørgsmål, 427-429
- studium af stråleenergi, 426-428
- sande væsen, løsning, 281
- som følge af -
- for tidlig psykisme, 490
- grupperforhold, 581-587

- indre oplysning, 443-459
- indstrømmende kræfter, 492-493
- integration, 394, 420-430
- meditation, 443-459
- mental stimulering, 434-443
- opvækkelse og stimulering af centre, 495-525
- sensitivitet, 311-313
- spaltning, 394, 400-420
- stimulering, 394, 467-494
- Psykologisk - fortsat
- problem -
 - som følge af -
 - stråleindflydelser, 587-590
 - to modsat rettede kraftstrømme, 491
 - udvikling af -
 - mystisk vision, 566-573
 - psykiske evner, 526-581
 - åbenbaring af lys og kraft, 573-581
 - syv centre, 493-494
 - tilpasning til omgivelser, 387
 - typer, 307, 389-390
 - utilstrækkeligheder i fysisk udrustning, 314
 - vejledning, 459-470
 - »ønskeliv«, religiøse menneskers, 309
 - årsager, 282, 330
 - støtte, tre metoder i dag, 475-476
 - udfoldelse, vej, 20
 - vejledning, spørgsmål, 427-429
- Psykologiske -
 - dilemmaer, aspirant og discipel, 333
 - fejltagelser, årsager, 474-475
 - kriser, syv stråler, 341, 344-345, 348-349, 352
 - love i sjælens liv, 240
 - problemer -
 - arvemæssige, 390
 - disciples sygdomme, 495-590
 - pga. ajnacenteres opvækkelse, 508
 - sygdomme, mystikernes, forståelse, 664-665
 - Psykometri -
 - definition, 538, 553-554
 - modsvarigheder, 531, 532
 - Psykometriker, definition, 193
 - Psykometriske arbejdere, 193
 - Psykopatiske vanskeligheder, som følge
 - af overstimulering, 430-525
 - Pubertet, skoling, 443
 - Se også:* Skoling; Uddannelse; Undervisning; Unge
 - Puranaer, reference, 566
 - Påkaldelse -
 - ekstraplanetariske væsener, 647
 - magter og ydre kræfter, Hierarkiet, 488
 - Se også:* Invokation
 - Påvirkning, ideen om, implikationer, 64-65
- R**
- Race - Racens -
 - begær, gammelt, kommer til syne i drømme, 472
 - grupper, 549
 - had, neutraliseres, 628, 639
 - onde, fremdrages i drømme, 474
 - prøve, discipelskab, indvielse, 266
 - »selvmord«, årsag, 521
 - sjette -
 - bevidsthed, 328-329
 - mål, 261
 - tilegnelse, 62
 - typer, individualisering, 208-209

- udvikling, 545
- syvende -
 - natur, 329
 - tilegnelse, 62
- udfoldelse, kriser, 61-62
- uønskede metoder og fremgangs-
måder, 620
- Radio, anvendt i arbejdet, forslag, 698,
701-702
- Realiteter, grundlæggende, menne-
skenes øjne åbnes for, 655
- Regering, verdens-, tilsynekomst, år-
sager, 663
- Se også:* Styre, åndeligt
- Regler -
 - for atlantiske disciple, 555-556
 - til selvskoling, stråle og lov, 166
- »Regnskyen af ting, der kan vides,«
423
- Reinkarnation -
 - kendsgerning, relation til drømme,
471, 475
 - sjælserfaring, 68
 - udvikling gennem, 26-27, 329
 - undervisning, 321
 - Se også:* Inkarnation; Genfødsel;
Loven om genfødsel; Tilegnelse
- Relationer, rette menneskelige, for-
tolkning, 635
- Religion -
 - eksperimenter, 620
 - ny -
 - kommende, 658-703
 - mål, 596
 - verdens- -
 - fundament, 192
 - indvarsles, 698
 - organiseret, fanatisme, 389
 - ret, definition, 389
- Religiøs -
 - enhed, 234
 - erotik, årsag, 505
- Reservoir af -
 - levende kraft, 191
 - styrke, latent til stede i mennesket,
488
 - æterisk kraft, 487
- Respons, bevidst, opnåelse, 18
- Rige, Guds. *Se:* Gud, rige
- Robot, negativ letpåvirkelig, menne-
sket
 - kunne forvandles til, 460
- Rodcenter. *Se:* Rygsøjlels basis
- Rosenkreuzere, illusion om vejledning,
462-463
- Rygrad, sygdom, årsag, 511
- Rygsøjlels -
 - basis -
 - afslører alder, 561
 - aktivering, strålefaktor, 588
 - center -
 - elementalliv overføres, 297
 - forbindelse med centre, 297
 - relationer, 295, 373
 - stråle, 495,
 - vækkes, 370, 500, 511
 - energier, opløftes, proces, 74,
497, 502
 - funktioner, 73, 417-418, 500-501,
588
 - kommunikationslinje mellem
hovedet og basis, 60
 - rytmisk liv, 503
 - stråle, 588
 - system, fem centre -
 - forbindelse med hovedcentre, 121
 - vækkes og sammensmeltes, 74
- Rytme -
 - det psykiske livs, 561-562
 - for loven om tjeneste, 130

- manifestationens, 561
 planetarisk, energier fra Vandbæ-
 reren, 123
 sjælens, 364
 som led i psykologisk behandling,
 413
 ældgammel, brydes ved etablering
 af ny, 652
 Rytmer, grundfæstet af discipel, 179
 Rytmask -
 levevis, stråle og lov, 166
 liv, centres, 503
 samspil, centres, 521
 udtryk, for det guddommelige liv i
 formen, 561
 øvelse, efter formler, resultater, 587
- S**
- Sadisme, i mystiker, 570
 Sakralcenter -
 aktivitet, virkninger, 521-522, 544
 bevidsthedsudvidelse, virkning, 580
 elementalliv, 297
 energi løftes, 295
 energimodtagelse fra strubecenter,
 376
 Sakralcenter - fortsat
 energioverføring, 297, 497, 499, 504,
 514, 520, 521
 evolutionær udvikling, 503-504
 funktioner, 376, 497
 natur, 295, 297
 stråle, 495
 styrende faktor, 328, 499
 sygdomme, 521-522
 udnyttes ikke, 509
 vækkes, 510-511
 Saligprisningerne, forbundet med syv
 love, 165
 Salomons højsang, reference, 504, 566
- Samadhi -
 sammenlignet med uønsket tilba-
 getrækning, 404
 teknik, 74
 Samarbejde -
 disciples, 111-114, 239
 grundlæggende årsag, 223
 grupper, 182, 682
 Hierarkiets, 239
 indviedes, 239
 med -
 helheden, stråle, 53
 Hierarkiet, 593
 Planen, 38, 54, 141, 142, 238-239
 selvet, formens, 332
 tjeneste, 135, 139
 Samklang -
 anden stråle, 336, 344, 349-350
 behov for, i psykologisk behandling,
 427, 480-481
 femte stråle, 336, 357
 fjerde stråle, 336, 351-352
 frembringes, 329-330
 første stråle, 336, 342, 350
 legemernes, 305, 332, 335, 336, 338
 natur, 338
 planetarisk, 119, 644
 problem, løsning, 346-347
 sjette stråle, 336, 360
 sjæl-sind-hjerne, 190
 syvende stråle, 336, 363
 tre grupper, ved Wesak, virkninger,
 648
 tredje stråle, 336, 348, 349-350
 virkning på tjeneste, 137
 virkninger, 92, 201, 329-330, 338-
 339, 363-364
Se også: Koordinering
 Sammenbrud -
 mentalt, 413, 570

- nervøst, 413
- Sammensmeltning, fem energiers, 366
Se også: Fusion
- Sandhed -
 begrænses, 359
 benægtes, 389
 kærlighed til, 359
 relativ, 30-31
 åbenbaring, 56
- Sandheder, fire ædle, 157
- Sang, sunget i templerne forhal, 176
- Sans, fintskelnende -
 betydning, 161
 forudsætning, 161
- Sanse -
 evne, energi, natur, 277
 evolution, 530-533, 553-554
 opfattelse, årsag, 220
- Sanser, for menneskets tre sjæle, 530
- Sansernes -
 okkulte formål, 533
 perception, overskredet, 108
- Saturn -
 betingelser, 104
 indflydelse, 109
 loven om offer, 108
 Mars og Jorden, personlighed for
 strålevæsen, 104
 vehikel for strålevæsen, 105
- Schweizere, struma, årsag, 509
- Seance -
 fænomener forklares, 539-541
 materialisations-, proces, 552
- Seksual -
 kompleks, årsag, 525
- liv -
 fysisk udfoldelse, 233
 overstimulering, 563
 styring, 544
 åndeliggjort, 504
- magi, syvende stråle menneskets,
 364
- symbolik, 504
- Seksualitet -
 beherskelse, 510-511
 frustration, virkninger, 473
 instinkt, udvikling, 504
 mysterium, 400
 problemer, mystikers, 505, 510-511
- Sekterisme, snæver, stivnet, 435
- Selv -
 analyse, 293, 296
 beherskelse, proces, 332
- bevidsthed -
 definition, 422
 og andre selv, skelne mellem,
 422
 opnås, 21, 75, 300
 opstår, 21
 stræben efter, 331
 tilstrømning, fra det overbevidste,
 423
- destruktion, mystikerens, 579
- det adskilte, beder ikke om noget
 for, 179
- disciplin, 302, 303
- erkendelse -
 forudsætning, 150
 nødvendighed, 154,
 hævde, opnå, 21-22
- højere -
 eksistens og funktioner, 526
 forbindelse med lavere selv, 75
- indvielse, disciples, 179-180
- lavere -
 forbindelse med højere selv, 75
 lydighed over for loven om tje-
 neste, resultater, 131
- personlige -
 anvendelse, sjælens, 109

- energityper, 76
Se også: Personlighed
- lille, underordnes arbejdet for helheden, 81
- overbevidst -
 definition, 422, 423
 skelne fra andre selv, 422
- skoling -
 disciples, 79, 80
 regler, stråle og lov, 166
- tre, skelne mellem, 422
- udvikling, 233
- underbevidst -
 definition, 422
 oplyses af sindet efter ønske, 429
 skelnes fra andre selv, 422
 tilstrømning, fra overbevidst natur, 423
- Selviskhed, åndelig, 180
- Selvmord -
 som følge af tankeformers tilintetgørelse, 443
 tendens, mindske, 414
- Selvoptagethed, overudvikling, 563
- Semitisk race, natur, 549
- Sensitiv evne, 311
- Sensitivitet -
 anvendes i guddommelig manifestation, 385
 astral, frigørelse, 457
 astrallegemes, 77
 natur og mål, 553, 554
 over-, med hensyn til indre lys registreret i æterlegeme, 435
 psykisk, 106, 580
 som følge af højere psykisk udvikling, 435
- Shakespeare, stråler, 285
- Shamballa, fire porte, 44
- Shekinah, forstærke, 68
- Shri Krishna, vision af, 541
- Siddhis, lavere. *Se:* Evner, lavere psykiske
- Sind -
 anvendelse -
 i to retninger, 180, 463
 intelligent, 401
 energi, natur, 277
 energiaspekter, 279
 Guds, 279-280
 højere, skabende ideer -
 modtages fra monade, 375-376
 strømmer til centre, 375-376
 illumination. *Se:* Illumination
 lavere, modtager energi fra kundskabsblade, 376
 redskab i tjeneste, 127
 kommunikerer med sind, 190,
 menneskers, indprægning af ideer, 143
 natur, relation til fjerde stråle, 280, 281
 stimuleres til koordinering, 193
 styrer lavere natur, 154
 tredobbelt formål, 436
 universelle -
 ét med, 378
 reaktion, 186
 vilje præges af, 242
Se også: Tanke; Tanken; Tænkeevne
- Sindssyge -
 astral, årsag og patientpleje, 439-440
 problemer, 438-440, 441-442
 stråle påvirkning, 426
 stråle, 442
 årsager, 505, 508, 551-552, 570
- Sirius, kræfter, reaktion, 676
- Sjæl - Sjæls -
 accept af personlighedens krav, 263

- adskillelse, illusion, 120
- afviser form, 322
- aktion, middel til frigørelse fra
tankeformer, 443
- aktiviteter, 76, 229-252
- alder -
definition, 71
genspejling, 71
indikation, 64
tages i betragtning af psykolog,
480
- alle formers, 226
- anvendelse af -
fusionsteknik, 368, 369-370, 378
personligheden, 109, 315, 332
- arbejde, 16, 61, 67, 151, 463
- aspekt -
i alle former, styrende lov, 153
laveste, 20
tredje, slører, 26
- befrielsesproces, 60, 61, 162-163
- begær, efter at inkarnere, 319
- behov, 158, 447
- besat af idé om, 447
- betingende indflydelse, 256-257, 258
- bevidst, 33-35, 36-37, 204-207, 470
- bevidsthed -
beskrivelse, 240, 470
definition, 16
faktorer, 307-308
menneskeheden, 310
udfoldelse, stadier, 318-323
udvikling, 18, 19, 36-37
- bevidsthedscentrum, 316
- center og aspekt, 294
- definitioner, 305, 308, 331, 418, 497
- den ene -
aspekter, kontakt, 115
kræfter, evner og færdigheder,
529
- energi -
bevidst om, 279
bringes ind, resultat, 538
dominerer, 24
- Sjæl - Sjæls - fortsat
- energi -
fremskredne menneskers re-
spons, 666
indstrømning, 577
misledt, 510
natur, 75-76, 399
nedadstrømmende, virkninger,
329, 506
overføring, 496, 497, 500
passerer ned til sakralcenter, 510
påvirkning, stadier, 263-264
standsnes i strubecenter, 510
strømmer ud i vehikler, 30
typer, 277, 278
- energier, forstærkning, 78
- enhedsskabelse med mennesket, 32
- erfaren, 315
- erfaringer, 309, 317-323
- erkendelse, 33-35, 37, 160,
- evner -
anvendelse, 423
embryoniske tegn, 535
manifestation, 92, 240, 315
vibrationer, kategorier, 178
- evolution, 18, 19, 20, 311, 321
- fem grupper, 202-213
- forankring, 76, 399
- forbindelse -
med personligheden, 76, 77-78
mellem sjæle, 111
- forenet med, 332
- forening, med personlighed, de to
er ét, 77
- formidler kommunikation fra me-
steren, 485

- fraværende, tilfælde, 438-439
 frigjorte, energier, 23
 fungerende, 92, 312, 334
 fusion med personlighed, virkninger, 333
 giver afkald på -
 ansvar for andres handlinger, 111, 112-113
 binding, 110
 personlighed, 109-110
 greb om vehikler, 71, 72, 327
 gruppe- -
 drivkraft hen imod befrielse, 60-61
 i forbindelse med kilde til åndelig energitilførsel, 117, 118
 relation til andre gruppers sjæle, 116, 653
 står i forbindelse med tilstrømningens åndelige kilde, 653
 hensigt -
 udfoldelse, 28-29
 viden, 17, 257-258
 herredømme -
 og anerkendelse, virkeliggjort, resultater, 178
 oprette, forårsaget af fusion, 297, 298
 stadium, 550
 holdes fangen, 39, 77, 320
 horoskop, 294
 iboende, liv, fokusering, 297
 identifikation med -
 menneskets, 16
 personligheden, 109
 indflydelse -
 fremmes ved meditation, 281
 vækst gennem -
 bevidsthedsudvidelser, 313
 egoisk tilegnelse, 59-91
 energinedstrømning, 29-30, 44, 329
 indvielse, 23-25, 28-29
 reinkarnation, 26-27, 37
 samklang, 329-330, 332
 stråleaktivitet, 28-29, 31, 32-33, 45-59, 332, 335
 tjeneste, 306
 individuel, aktiviteter, 63-64
 indstrømmende kraft, virkning på personlighed, 137, 139-140
 Sjæl - Sjæls - fortsat
 indstrømning, for tidlig, 508
 inkarnation, forberedende skridt, 318-319
 inkarneret, arbejde, 315
 instinktive liv, 178
 kendetegn, fremtrædende, 128
 kendsgerning, accept, psykologers, 323-324, 665-667
 kommunikation -
 efter død, 540
 kanal til mekanisme, 73
 med sjæl, 190, 537
 konflikt med personlighed, 27-28, 352
 kontakt -
 etableres, 63, 77, 561
 i drømme, 484-486
 mekanisme, tilvænnens øget vibration, 246
 ny æra, 310
 nødvendig i tjeneste, 129, 135
 opnået, resulterende problemer, 573-581
 stræben efter, 578-579
 virkninger, 128-129, 130, 138
 kontrol -
 over -
 astrallegeme, 374
 personlighed, 401-402

- tænkeevne, 368
- regler til fremme af, 214, 219-252
- koordination med -
- Hierarkiet, 262
 - personligheden, 261, 261-262
 - sind og hjerne, for at udelukke
 - astrallegeme, 261
 - ånd, 262
- korsfæstes i tid og rum, 99
- kraft, 373, 475-476
- kraft, indstrømning, uden hindring, 562
- krav om befrielse fra begær, 157-158
- kriser, 62-63, 67-68
- legeme. *Se:* Kausallegeme; Sjælslegeme
- liv -
- erfaring, faktorer, 72
 - flodbølge, 378
 - historie, kortlagt, 63
 - i nye grupper, 182-183
 - kriser, fem punkter, 61-63
 - styrkes, resultater, 121
 - syv love, 92-201
 - udtryk, 306
 - vinder erfaring, 316-317, 318-323, 325-330
- lov, 150
- love, virkninger, 129
- lydighed overfor, 159, 160
- lys. *Se:* Lys, sjælens
- manglende mulighed for at påvirke personlighed, resultater, 473-474
- manifestation på fysisk plan, faktorer, 72
- meditation, 378, 380
- menneskehedens, samspil med de tre undermenneskelige rigers sjæl, 653
- menneskets, kommunikation med
- enhver forms sjæl, 193
 - mestring af sit vehikel, 16
 - natur, åbenbares, 133, 429
 - nøglepersoner, pionerarbejde, 258
 - og personlighed, spaltning mellem - følger, 410, 420
 - og personlighed, spaltning mellem - løses, 401
 - opbyggende funktioner, 283, 308
 - opbygning, af mentallegeme, 283
 - oprindelse, 202
 - plan, møde andre, 110
 - problem, 282
 - projicerer energitråd, 79
 - på -
 - eget plan, faktorer der styrer, 242
- Sjæl - Sjæls - fortsat
- på -
- vej til inkarnation, skaber kontakt, 540
- pånøder integrationens stråleteknikker, 339
- reaktion, naturlig, automatisk, 201
- rekapitulerer logois død, 174
- relation til -
- form, 357
 - monade, 306, 357
 - personlighed, 408
 - tæt fysisk legeme, etablering, 60
 - vehikler, 62-64, 68
- relation, lov der styrer, 115
- relationer, tre grundlæggende, 241-242
- rige -
- integration i, 339
 - kommunikation med menneskenes verden, 191
 - manifestation, 18
- ritual, 364
- rytme, 364

- samspil, i form og uden for form, 116
 skabende kraft, 315
 skaber alle former, 245-246
 stimulering -
 overdreven, følgelige psykologiske
 vanskeligheder, 664
 årsager, 665
 stræben, tema, 110
 strålenatur, aktiv, 312
 styrer omstændigheder og omgi-
 velser, 315
 subjektive liv, kriser, 67-68
 syn på -
 moderne psykologi, 202-203
 okkult, 203-207
 synonymer, 203-204
 syntese med ånd og materie, 230
 tidsbevidst, 315
 tilbagetrækning -
 fra form, 151
 i fuld dagsbevidsthed, 74
 tilblivelse, 313
 tilegnelse -
 af -
 form, 310, 315-316, 331
 hylster, 65-66
 »legeme af lys og herlighed,«
 322
 legemer, 62-63, 64, 65, 66, 68,
 263
 substans, 312, 313-314
 to cykler, 59-91
 tilnærmelse til, proces, 322
 tilskyndelse, grundlæggende, 160
 tiltrækning af materiale, tredje
 stråle metoder, 88-89
 tjeneste, 306
 transcendent, natur, 228
 tre, i mennesket, instinkter, sanser
 og evner, 530
 udtryk, 85-86, 128-129, 131-132,
 152, 502
 udvikling, sidste stadier, 28-29
 udånding, 313
 under skoling, virkning på omgi-
 velser, 256
 universel, 470
 vehikler, 414-415
 vejledet af, 422, 469-470
 verdens- -
 bliver bevidst om ydre omstæn-
 digheder, 658
 indsats og fremskridt, i 1936,
 658-659
 respons på, 373
 vilje. *Se:* Vilje, sjæl
 virkning på form, 433
 vækst, tre stadier, 19, 20
 værdinorm, underordnes, 470
 ønsker, 309, 310-311
 åndedrag, 587
 Skabelse -
 formens, 16, 240
 grupper, der er i forbindelse med
 Guds sind, 376
 ideers, nyttige og smukke, 375
 kunstnerisk eller litterær, 376
 udtrykt af sjæl, 16, 240
 Skabelsesprocessen, virkeliggjort hen-
 sigt, 16
 Skabende -
 akt, resultat, 212
 aktivitet, nødvendig for ny gruppes
 medlemmer, 198
 bevidsthed, fokus, 297
 evne -
 guddommelig, fuld aktivitet, 374
 kilde, 663
 udvikling, 408
 forestillingsevne. *Se:* Forestillings-

- evne, skabende
- hierarki, fjerde stråle, 351
- kraft -
 - sjælens, 315
 - tankens, 436
- kræfter, kilder, 110, 136, 374, 375, 496, 663
- kvalitet, tjenestens, 133, 136
- liv, trang, 221-222, 243-247
- samarbejde med Planen, 378
- spænding, virkning på astrallegeme, 374
- Skaberens befaling: »Der blive lys«, nedstrømning, 372-373
- Skelne -
 - i tjeneste, 132
 - manasisk princip, 534
 - mellem -
 - det virkelige og uvirkelige, 139-140
 - tre selv, 422
- Skelneevne -
 - aktiveres, 162-163
 - belæring, 110, 177-178
 - virksomheder, 43-44, 177-178
- Skjoldbruskkirtel -
 - behandling, 407
 - center der styrer, 509
 - forstyrrelse, 524, 563, 574
 - funktioner, 489
 - overstimulering, 489, 509
 - overudvikling, 509
 - ustabilitet, årsag, 307
- Skoler -
 - esoteriske -
 - moderne, arbejde, 564
 - stråler, 347
 - undervisning, 463
 - selv finde vej til, 563
- Skoling -
 - af -
 - børn og voksne, 261
 - de unge, 22,
 - enkeltindivider i gruppehensigt, 23
 - mænd og kvinder, 389
 - i god vilje, 635-636
 - Se også:* Træning; Uddannelse; Undervisning
 - Skuffelse, undgå, 406
 - Se også:* Frustration
 - Skytsengel, definition, 345
 - Skæbne -
 - menneskeheden, 116-117, 218, 661
 - redegørelse, 461-462
 - udvalgt af, 595
 - verdens, må styres af mennesker af god vilje, 617
 - Se også:* Bestemmelse
 - Skønhed -
 - erkendelse, åbenbaring medfører, 226
 - glimt i nirvana, 236
 - opnå, 98
 - ægte, frembringe, 244
 - Smag, højere modsvarigheder, 531, 532, 533, 534
 - Smerte -
 - begrænsninger, frihed, 108
 - fornægtelse, 109
 - mekanisme, overskrides, 108
 - planetsystemers, 105
 - problem, 281
 - undvigelse, via antahkarana, 108
 - årsag, 100, 105
 - Social -
 - eksperimenter, 620
 - orden, ny -
 - mål, 596
 - oprettes, 600

- Solar plexus -
center -
afslører menneskets historie,
561-562
aktiveret, af sjæl, 140
aktivitet -
aftager, 522, 545
i forbindelse med psykiske
evner, 536, 539, 544
anvendelse, 401, 512-513, 539,
551
bevidsthedsudvidelse, virkning,
580
dominans, 499, 550
elementalliv, 297
emotional kontakt med masserne,
525
energi -
afledes, 499, 558
håndtering, trefoldig proces,
499
løftes, 295
modtage, fra astrallegeme, 374
modtagelse fra -
astralplan, 517
hjertecenter, 507
mindre centre, 520
omgivelser, 523
plan -
over, 523
under, 499, 501, 502,
504, 505, 506, 517,
519-520, 523
sakralcenter, 514, 520, 521
modtagelse, virkninger, 519-
520, 522
overføring -
og afvisning, 519-520
til -
hjertet, 497, 501, 504
højere centre, 499
samspil med hjertecenter, 523
tiltrækkes af hjertecenter, 523
forstyrrelse, kvinders, 505
funktioner, 328, 417, 489, 496,
496-497, 499, 544, 550
indtryk påvirker, 536-537
kontrollerer kræfter, 328, 550
lukke, 555-559
mystikers, 504-505, 506, 517-518,
519-520, 567
overfører astralt elementalliv, 297
oversensitivitet, årsag, 307
overstimulering -
virkninger, 469, 510, 512, 517,
541
årsager, 512, 541
planetens, 587
påvirkes af tjeneste, 558
relationer, 230-231, 295, 347
sensitivitet over for gruppepå-
virkninger, 73
stimulering, 522, 524-525, 538
stråle, 495
udvekslingssted, 328
vildledning, fri for, 543
virken i tjeneste, 126-127
vækkes, virkninger, 510
forbindelse, ved seancer, 552
funktion, 417
Solengel -
aktivitet, 18, 26-27
bevidsthed, 18, 100
bevidsthedsområde, 100
definition, 16, 19, 20
energier, 20, 30

- iboende, 32
 lov, 116
 offer, 99
 tilegnelse af hylstre, 21
Se også: Nærværelsens engel; Sjæl
 Solen -
 bevæger sig nordpå, 646
 hjerte -
 betydning, åbenbaring, 381
 vejen til, 384
 Solgud, offer, 96
 Solsystem -
 første, 277, 287
 nuværende, 287-288
 stråle, 114, 373
 »Sommerland,« astralplanets, 483
 Spaltning -
 behandling -
 metoder, 407-408, 413, 418-419
 virkninger, 420-421
 der eksisterer i mennesket selv,
 418-419
 erkendt -
 patient bygger selv bro over,
 410-411
 virkninger, 418-419, 423-424
 fornemmelse af, årsager, 405-406
 gøre ende på, 629
 i -
 astrallegeme, 419
 mennesket, vigtigste, 410
 ikke erkendt, 418
 mellem -
 menneske og -
 livsopgave, 419
 omgivelser, 410, 419
 personlighed og sjæl, 410, 420,
 429-430
 sind og -
 astral natur, 410, 419, 424,
 429-430
 lavere natur, 410
 nedarvede relationer, 418-420
 personlighed, 309, 404
 problemer, 390, 394, 400-420
 skillelinjer, gøres tydelige af Hie-
 rarkiet, 696
 store, bygge bro over, 429-430
 tendens, modvirke, 492, 628
 virkning, syvende stråles, 588
 æterisk, typer og afhjælpning, 403
 ånd, grupper nærer, 628
 Spinoza, forbindelse med verdens-
 styrelse, 624
 Sprog, utilstrækkeligt, 408-409
 Spændinger -
 forårsaget af kræfters sammenstød,
 517
 årsager og resultater, 522
 Spørgsmål, til brug i psykologisk ar-
 bejde, 427-429
 Stedfortrædende forening, begreb,
 fortrænges, 420
 Stemme, Guds, illusorisk, 463-470
 Stemmer, høres, 465
 Stenbukken -
 energier forøget, 196-197
 indflydelse hvert syvende år, 196-
 197
 Stilhed -
 behov for, 54
 levemådens fremtvungne, 348, 349
 talende, 136
 Se også: Tavshedspunkt
 Stilhedens røst, astralplans virkning,
 139
 Stimulering -
 mental, følgelige problemer, 434-443
 okkult, definition, 433
 problemer, 394, 430-525

åndelig i dag, farer, 465-466
 Stofskifte, ubalance, årsag, 489
 Store hvide loge. *Se:* Broderskab, det store hvide
 Store illusion. *Se:* Illusion, den store
 Store invokation. *Se:* Invokation, den store
 Storhedsvanvid, 442
 Strubecenter -
 anvendelse, 231, 402, 496-497
 anvendes ikke, 509
 bevidsthed, 297
 bevidsthedsudvidelse, virkning, 580
 dominerende, 545
 energi -
 lavere, modtages, 328, 496, 501, 507
 modtages fra -
 hjertecenter, 502, 504, 507
 konkret sind, 376
 sakralcenter, 497, 499
 sjæl, 496
 overføring, 496, 520
 funktioner, 307, 496-497, 509
 indstrømning, uden skabende arbejde, 574
 optagelse af elementalliv, 297
 oversensitivitet, årsag, 307
 overstimulering, 489, 509
 relationer, 295
 sjælsenergi standses ikke, 510
 stimulering, 371, 499, 500, 523-524, 525, 538
 stråle, 495
 synkroniseres med ajnacenter, 574
 vækkes, 328, 509
 Struma, årsag, 509
 Stråle -
 anden -
 betegnelser, 379
 center, 495
 disciple -
 frembringer tredje stråle
 egenskaber, 373
 krise og åbenbaring, 344-346
 tredje indvielse, 55-56
 enhedsskabelse, 349-350
 gruppeteater, 584
 kraft, 166
 lov, 114, 168-169
 lysbærer, 347
 meditation, nøgleord til fusions-
 teknik, 378-381
 mestre, arbejde, 683, 684
 mystisk vision, 580
 personlighed, kritisk punkt, 441-442
 relation til første stråle, 347, 360
 sjæl -
 arbejde, religiøst, 192
 fusionsteknik, 373-374
 integrationsteknik, 342-347
 reaktion på individualiseringsproces, 45-46
 teknik på vejen tilbage, 90
 tilegnelsesmetode, 87, 88, 89
 udtryk for individualiseret ånd, 49-50
 sjæle, individualisering, 210
 tjenere, arbejde, 144
 energier, sammenholde med moderne videnskab, 296
 energityper, motiverer og vækker centre til aktivitet, 329-330
 faktor ved -
 beskrivelse af sjælsaktiviteter, 408
 enhedsskabelsens resultater, 419
 femte -
 center, 495
 disciple -

- krise og åbenbaring, 357-358
 tredje indvielse, 57
 kraft, 166
 lov, 170-171
 mentallegeme, kendetegn, 286
 personlighed, kritisk tilstand, 442
 sjæl -
 fusionsteknik, 372
 integrationsmetode, 355-358
 reaktion på individualiseringsproces, 47
 teknik på vejen tilbage, 91
 tilegnelsesmetode, 88, 89
 Stråle - fortsat
 femte -
 sjæl -
 udtryk for individualiseret ånd, 52
 tjenere, arbejde, 145-146
 fjerde -
 betydning, 281
 center, 495
 disciple -
 krise og åbenbaring, 352-353
 tredje indvielse, 56-57
 fuldbyrdelse, 353
 funktioner, 51
 kraft, 166
 lov, 94, 170
 mentallegeme, kendetegn, 284-285
 personlighed, kritisk punkt, 441-442
 personligheder, 145
 relationer, 98
 sjæl -
 fusionsteknik, 372
 integrationsmetode, 350-355
 reaktion på individualiseringsproces, 46-47
 tilegnelsesmetode, 89
 udtryk for individualiseret ånd, 89
 sjæle, kun få til rådighed, 145
 skabende, 221
 teknik på vejen tilbage, 90
 tjenere, arbejde, 145
 første -
 afsløring af magt, 580
 arbejde, politisk, 191-192
 baner vej for lyset, 347
 center, 495
 disciple -
 fremkalder anden stråle egenskaber, 373
 krise og åbenbaring, 341
 tredje indvielse, 55
 enhedsskabelse, 349-350
 gruppeleder, 584
 kraft, 166
 lov, 150, 167-168
 meditation, nøgleord for fusionsteknik, 377-379
 mentallegeme, kendetegn, 284
 mestre, arbejde, 683
 personlighed, kritisk tilstand, 442
 relationer til andre stråler, 347, 360
 sjæl -
 fusionsteknik, 372-373
 integrationsmetoder, 335-336, 339-342, 343-347
 med fjerde stråle personlighed, 425-426
 reaktion på individualiseringsproces, 45
 teknik på vejen tilbage, 90
 tilegnelsesmetode, 86-87, 88, 89
 udtryk for individualiseret ånd, 89

sjæle, individualisering, 210
 tilbagevisende energi, 149
 tjenere, arbejde, 143-144, 146-147
 udtryk, 221
 gruppe-, identifikation med, 322
 guddommens og solsystemets, 115
 herrer, udtryk, 103
 indflydelser, nuværende, mystiker-
 nes problemer, 587-590
 karakteristik, tone, kvalitet og vi-
 bration, relation til sindets energi,
 312
 konflikt, 300-301
 kraft, udtryk, to måder, 49-53
 kvalitet, 44-45
 kærlighedens, kosmisk attribut og
 understråler, 237
 meditationer, anvendelse, 281
 mentallegemets, begynder at do-
 minere, 36
 Stråle - fortsat
 metoder til integration. *Se: Inte-
 gration*
 monade- -
 behersker sjælsstråle, 28, 330
 bestemmes, 288
 funktioner, 289
 relation til æterlegeme, 288
 smelter sammen med sjælsstrå-
 len, 28
 natur, sjælens, aktiveres, 312
 personligheds- -
 anvendelse, sjælens, 31, 332
 diagnose, 324
 dominans, mindskes, 31
 forenes med sjælsstråle, 332, 376
 fremkommer, 376
 funktioner, 289
 højere aspekter, transmutation,

kommer til fuldt udtryk, 321
 konflikt med egoisk stråle, 27-28,
 324, 378
 kvalitet, levende udtryk, 367
 relation til egoisk stråle, 346-347
 sammensvejses i, 376
 sindets, forbindelse til solengel, 32
 sjette -
 aspirant, problem, 360, 361-362
 center, 495
 disciple -
 krise og åbenbaring, 360-361
 problem, 361
 tredje indvielse, 57-58
 energi, aftager, 587
 kan være destruktiv, 147
 kraft, 166
 lov, 122, 171-173
 personlighed -
 kritisk punkt, 441-442
 vejledning, 469
 relation til tredje stråle, 360
 sjæl -
 fusionsteknik, 372
 integrationsmetode, 358-362
 reaktion på individualise-
 ringsproces, 47-48
 teknik på vejen tilbage, 91
 tilegnelsesmetode, 88, 89
 udtryk for individualiseret ånd,
 52-53
 vejledning under påvirkning af
 personlighed, 469
 tjenere, arbejde, 146-147
 sjæls- -
 anerkendelse og udvikling, re-
 sultater, 662-665
 anvendelse af integrationsteknik,
 335

- diagnose, 324
- dominans, 28
- forenes med personlighedsstråle, 332, 354
- funktioner, 289
- gruppens, 28
- konflikt med personlighedsstrålen, 27-28, 352
- orienteres mod monadestrålen, 28
- sammensmeltet med monadens stråle, 28
- studium, 665-666
- tredje, og anden stråle personlighed, studium, 346-347
- viden om, psykologisk nyttigt, 662
- vække og styrke, 662
- solsystemets, 114-115, 373
- syvende -
 - center, 495
 - disciple -
 - arbejde, 364
 - krise og åbenbaring, 364
 - motiverende kraft, 364
 - tredje indvielse, 58
 - indledende arbejde, 147-148
 - kraft, 166
 - lov, 173-174
- Stråle - fortsat
- syvende -
 - sjæl -
 - integrationsmetode, 362-364
 - reaktion på individualiseringsproces, 48
 - teknik på vejen tilbage, 91
 - tilegnelsesmetode, 88, 89
 - tjenere, arbejde, 147-148
 - udtryk for individualiseret ånd, 53
 - virksomheder -
 - fysiologiske, 588
 - psykologiske, 588-589
- tjeneste, karakteristiske metoder, 141
- tredje -
 - aktivitet, nu fokuseret i syvende stråle, 220
 - aspiranter, aforisme, 349
 - center, 495
 - disciple -
 - krise og åbenbaring, 349
 - tredje indvielse, 56
 - udvikler første stråle egenskaber, 373
 - enheder, passerer gennem Jordens, Saturns og Mars' system, 106
 - enhedsskabelse, 349-350
 - kraft, 166
 - liv, Saturn, Mars, Jorden, 104-105
 - lov, 169
 - meditation, bærende princip til fusionsteknik, 382-386
 - mennesket, psykiske evner, 579
 - mestre, arbejde, 683, 684-685
 - monader, 106-107
 - relation til sjette stråle, 360
 - sindssyge, 442
 - sjæl -
 - fusionsteknik, 374-376
 - integrationsmetoder, 347-350
 - reaktion på individualiseringsproces, 46
 - teknik på vejen tilbage, 90
 - tilegnelsesmetode, 88, 89
 - udtryk for individualiseret ånd, 50
 - sjæle, individualisering, 210
 - tjenere, arbejde, 144-145
 - udtryk, vanskeligheder, 579-580
- Stråler -
 - attribut -
 - fire, funktion, 274

- personlighedselementaler, 282-285
 definition, 227
 den skabende kunstners, 51, 245-246, 285
 der -
 forårsager fiks idé, 286
 styrer -
 astrallegeme, 280
 fysisk legeme, 280
 mentallegeme, 280, 283
 det lavere menneskes, smelter sammen, 28
 dominerende, 330
 fem, nøgleord, 358
 patients, studeres af behandler, 458
 personlighedens, blandes og underordnes, 28
 personligheds, egos og monades, forenes og sammensmeltes, 385-386
 relation til det individuelle menneskes vanskeligheder, 426-427
 sammensmeltes og blandes, 28-29
 seks, for et menneske, 107
 situation, på evolutionære stadier, 300
 studium, anbefalinger, 296, 355
 styrende, viden om, betydning, 564
 styrer lavere triplicitet, 27
 syv -
 definition, 90
 forudsigelse, 89-90
 funktioner, generelle, 86
 Stråler - fortsat
 syv -
 identifikation ved tredje indvielse, 55-58
 og indvielse, 54-61
 relation til astrologiske kræfter, 493
 styrke, 227
 teknikker på vejen tilbage, 90-91
 tilegnelsesmetoder, 83, 86
 tjeneste for Planen, metoder, 55-58
 typer -
 første indvielses betydning, 55
 reaktion på individualisering, 45-54
 æteriske centre, 287
 Studerende -
 anvendelse af okkulte vendinger, 86
 esoterisk, sjælsrepons, 129
 selvanalyse, 132, 293
Study in Consciousness, af Annie Besant, reference, 307
 Styre, åndeligt, skabe, 432
 Se også: Verdensregering
 Styret eller kaldet, overudviklet følelse af at være, 421
 Stå, i åndelig væren, 106, 130, 135, 349
 Sublimering af -
 ambition, 27
 følelse, 108
 Substans -
 atomar, energi, 301
 atomer, tiltrækning, 87
 energi, 75-76
 fysisk, hovedkvalitet, 32
 kategorier, 88
 overskygning, 87
 respons på mønster, 66-67
 viden om, 16
 Substitution, af psykisme, 555-556
 Substitutionens processer, problem, 347
 Succes, personlighedens -
 betydning, 26, 26-27
 faktorer, 25-26, 525

Sushumna kanal, anvendelse, 562-563

Syfilis, 405

Syfilitiske sygdomme, forsvinder gradvis, 522

Sygdom - Sygdomme -
 der har forbindelse med gruppeforhold, 581-587
 disciples, 495-
 erhvervede, 519
 forårsaget af -
 masseoverføring af energi, 517
 overføring af energi i den enkelte, 519-520
 hjerne, 438
 hovedkategorier, fem, 518-519
 langvarige, som følge af tilintetgørelse af tankeformer, 443
 mystikeres -
 der -
 er forbundet med stråleindflydelser, 587-590
 har forbindelse med gruppeforhold, 581-587
 opstår ved -
 at centre vækkes og stimuleres, 495-521
 udvikling af psykiske evner, 526-581
 forståelse, 664-665
 i åndedrætsorganer, 586-587
 årsag, 333, 394-395
 nedarvede, typer, 518
 psykologiske, forståelse af, 664
 smitsom, natur, 519
 som følge af energioverføring, behandling, 517-518
 styret af astrologiske aspekter, 519

Symboler, for menneskets bevidsthed under udfoldelse, 481-482

Symbolik -
 anvendelse, 15, 17, 334
 form, indiviets reaktioner på identifikation, 55
 seksual-, 504

Symbolske former, udvikling og anvendelse, 375

Syn -
 højere, modsvarigheder, 531, 532, 533, 534, 553
 indre, forudsigelse, 90
 æterisk, forårsagelse, 575

Syndflod, legende, 547

Syns -
 forladelse, 95
 fornemmelse -
 eliminerings, 408
 virkninger, 389

Synsnerve, lys i hovedet indvirker på, 577

Syntese -
 af -
 energier, 77-78, 280
 fem lavere centre, 501
 guddommens intelligente kraft, 279
 manifesteret livs detaljer, meditation på, 381
 mennesker af god vilje, 629
 menneskeriget og det åndelige rige, 397
 mystiker og okkultist, 515, 516
 personligheden, 338
 sjæl og -
 legeme,
 materie, 230
 ånd, 230
 Østens og Vestens lære, 229
 ånd og materie, 376-377
 appel om anerkendelse, 383-384
 faktor til fremme af sjælskontrol,

- 219-220
 gruppe, 22-23
 indre -
 mangler, i livet, 314
 sans for, opnå, 315
 ingen, i esoterisk forstand, 314
 Kristi opfordring til, 229-230
 kærlighed til, 199
 laveste aspekt, 278
 ligger til grund for formerne, 115
 mangler inden for psykologien, 406
 opnå, 527
 opnået, resultater, 394
 periode, 397
 relation til -
 hjerte, 513
 nervøse sygdomme og hæm-
 ninger, 396
 sjælens sans for, 315
 tendens -
 kultiveres, 233, 240
 til, 219-220, 229-234, 236
 tilskyndelsen til, 285
 vidende om højere, 334
Se også: Loven om syntese
 Syntesens kunst, de arbejdendes evne
 for, 145
 Synteseskabende energi, kanal, 374
 Syntetisk hele, i tjeneste, 141
 Syv ånder, foran Guds trone, 17-18
 Søgelys, der trænger ind i det over-
 bevidste, 429
 Søn, den fortabte, 84, 85, 102, 166-167
 Søvn, undervisning af disciple, 482
- T**
 Talende glæde, 136
 Talens brug, sætte sig ud over, 190
 Talenter, tilkendegivelse, 25
 Tanke -
 Guds, 16, 17
 kraft, imaginationens, udvikling, 374
 mure, nedbrydning, 443
 perception, konkretisering og vita-
 lisering, 436
 skabende, 436
Se også: Sind, Guds
 Tankeformer -
 af den nye tidsalders undervisning,
 konstruere, 668
 de stores, kontakte, 139
 gamle, spredes af grupper, 190
 Hierarkiets, 449
 i seancerum, 539, 540
 ikklædes intuitiv viden, 79
 misforståelse, 452
 mystikeres, på astralplan, 569, 572
 om mål, leve i, 568
 opbygning -
 disciples, 79
 problemer, 435-436
 selvisk, 84-85
 sjælens, 240
 opfattes af medium, 539
 optaget af, 441
 på astralplan, kilde til budskaber,
 669
 set under søvn, 478
 tilføres skønhed, 436
 tilintetgørelse, virkninger, 443
 vejledning, 468
 verden, drømme baseret på, 481
 vision, misfortolkes, 536
 åbenbaret under meditation, 450
 Tanken -
 anvendelse, fri, 25
 holde vedvarende i lyset, 198
 kraft og anvendelse, selvskoling, 79
 Se også: Sind; Tænkeevne
 Tanker, gruppens, oplyses af grupper,

- 192-193
- Tarmsygdomme, årsager, 511-512, 512-513, 517, 520
- Tavshedspunkt, på astralplanet, 140
Se også: Stilhed
- Teknik -
integrations-, fusions-, og dualitets-, 330
tilegnelsens, acceptens, og oplysningens, 282
- Telepati -
drømme, 484
i psykoanalyse, 474-475
indbyrdes forhold, mellem nye grupper, 185
kommunikation, mestres, 185, 187
mediums, 539
modsvarigheder, 530, 531
ordet, anvendelse, 536
registrering, typer, 537-538
sensitivitet, øget, 683
typer, forudsigtelse, 189-190
ubevidst, vejledning gennem, 468, 469
udvikling og mål, 553
- Tempel -
Herrens, bygning af, 67
mysteriernes, 274, 275
til kontemplation, 91
- Teolog, udadvendt, 442
- Teosoffer, illusion om vejledning, 462-463
- Teosofisk Selskab, esoterisk afdeling, 564
- The Yoga Sutras of Patanjali*, reference, 423
- Thymuskirtel -
forbundet med hjertecentret, 508
relation til vagusnerve, 523
- Tibetansk mester, forslag til aktivitetsretninger, 700-702
- Tid -
integration i, 314-315
ret anvendelse, 315
- Tids -
bevidsthed, sjælens, 315
faktor -
arbejde med, 315
misfortolkes i verden i dag, 623
processer, koordineres i, 315
punkt, til ret handling, 626
- Tidsalder, den nye -
ansvar, 225
- Tidsalder, den nye - fortsat
aspirant, skoling, 72
begreber, 420
forbindelse til gamle tidsalder, 81
gruppe -
arbejde -
i dag, 589
mål, 183-184
samarbejde, 182-183
vanskeligheder, kan modvirkes, 587
medlemmers samhørighedsforhold, 585-586
opståen og virke, 651-652
- grupper -
og mennesker, dukker op, 589
lederskab, 585
- ideer, 143, 251
krav, 594-595
manifestation, krav, 593
metoder, forskellige fra fortidens, 191
nye holdninger og aktiviteter, fortolkning, 629
problem, 251
skabelse, 195

- styrke, gør sig gældende, 637
 tendens, 187
 undervisning, 581
 undervisning, tankeformen af, konstruere, 668
 videnskaber, forudsigelse, 122
 Tilbageblik, hvert syvende år, 81
 Tilbageholdenhed, personlig, krav, 669
 Tilbagetrækning, af bevidsthedsstrøm eller bevidsthedstråd fra hovedet, typer, 402
 Tilegnelse -
 af -
 den Ene, 322
 form -
 sjælens, 310, 315, 331
 til tilegnelse af guddommelighed, 317-322
 legeme af lys og herlighed, 322
 legemer, 62-63, 263, 281-282, 305, 317, 318, 319-320
 berøring, 263, 264, 265, 272-273, 275
 evolutionær, 317
 involutionær, 317
 menneskets, som tænker, aktiviteter, 318-319
 sjælens, 318-319, 319-320
 stadier, 84-85, 318-322
 syv strålers metoder, 83, 86
 teknik, 282
 tiltrækkende, af kvalificeret materie, 313
 udført af planetarisk Logos, 277
Se også: Genfødsel; Inkarnation; Loven om genfødsel; Reinkarnation
 Tilgivelsesdag, tilgive og glemme, 609
 Tilintetgørelse -
 af former, befrielse, 219-220
 beståen efter, 90
 udført af første stråle mennesker, 49, 143, 339-342
 ved krystallisering, 335
Se også: Nedbrydere
 Tilnærmelse -
 Buddha, 271
 fremtidig avatar, 273, 274, 275
 Kristi, 272
 til sjæl, proces, 322
 tredje store, til menneskeheden, 659
 Tilnærmelser -
 forskellige, forbindelse, 320
 sjælens, til personligheden, 263-271, 272-273
 store, 658-703
 Tilskyndelse, til syntese, 285
 Tilsynskomst og kvalitet, enhed, 332
 Tiltrækning -
 guddommelig, fortrænger tre verdens tiltrækning, 331-332
 magnetisk, benyttes ved inkarnation, 88
Se også: Loven om tiltrækning
 Ting, materialisering, 193
 Tjenere -
 anden stråle, arbejde, 144
 femte stråle, arbejde, 145-146
 fjerde stråle, arbejde, 145
 første stråle, arbejde, 143-144
 ny type, 135
 sande, kendetegn, 134-136
 sjette stråle, arbejde, 146-147
 syvende stråle, arbejde, 147-148
 tredje stråle, arbejde, 144-145
 Tjeneste -
 begreb, i ny tidsalder, 420
 begrebet, vigtigt, 126, 130-131
 betydning i esoterisk liv, 160-161
 Buddhas, 118-119

definitioner, 128-129, 133
 den gamle tidsalders, 148
 emotionel og mental, 126-127
 enheder, mål, 640-641
 for -
 menneskeheden, 339, 376, 378
 Planen, 36, 59, 339
 forkert, motiver, 125, 129-130
 gruppe-. *Se:* Gruppetjeneste
 i denne tid, natur, 126-127, 129-130,
 132
 individuel, vejen til, 121
 instinktiv, 180
 kald til, 119-120, 149
 Kristi, 118-119, 123, 126
 leder til tilnærmelse, 322
 liv i, årsag, 130
 lysets kræfter og Fredens Ånd,
 118-119
 menneskehedens, 351
 mestres, 118-119, 123, 126
 metode til frigørelse, 159
 natur, 124
 Nirmanakayaers, 385
 ny verdenstjenergruppes. *Se:*
 Verdenstjenergruppe, den nye,
 arbejde
 område, 130, 347
 områder, større, mystikers, 507
 personlighedens, 339
 på -
 astralplan, 480
 prøvestadiets vej, 339
 relation til hjertecenter, 160
 resultater, lære at give afkald på,
 111
 ridderslag, virkninger, 543
 sjælens, 306
 skabelsens, 375
 skabende -
 aktivitet, 133, 136
 forestillingsevnes, 385
 spild af kræfter, 135, 141
 stråle-, karakteristiske metoder, 141
 tilskyndelse, 160
 ubundethed i, 111
 under -
 søvn, 480
 tredje lov, 175-176
 ved hjælp af astrologi, 492-493
 verdens- -
 redskab, 332
 tendens, bestemme, 141
 virkning på -
 følelser, 136, 139, 140
 sindet, 136, 138, 139,
 solar plexus center, 558
 æterisk legeme, 136, 140
 virkningsfuld, 141
 Se også: Loven om tjeneste; Vi-
 denskaben om tjeneste
 Tolerance, i tjeneste for andre, 134-
 135
 Tomhed, fortvivlende, følelse, 353
 Se også: Formålsløshed; Menings-
 løshed
 Trance -
 medium, 539-541
 tilstande, fremkaldelse, 552, 567
 Trang til -
 at formulere en plan, 238
 skabende liv, 221-222, 243-247
 Se også: Tilskyndelse
 Transfiguration, ved indvielse, 66
 Transmutation -
 af begær, 497
 alkymi, problem, 347
 Se også: Forvandling; Omdannelse
 Treenighedens -
 natur, 228

- personer, overensstemmelse, 88
 Triade, åndelig -
 energier, 280
 forbindelse med personligheden,
 77-78
 love der styrer, 152-153
 relation til monade, 152
 udtryk, 152
 Triangel -
 af -
 flammende lys, 198
 lys i magnetfelt, 121
 og to ildkugler, 114, 121
 Triangler af energi i -
 den enkelte, 198
 menneskeheden, 198
 Triplicitet, lavere menneskes, bliver
 modtagelig, 313
 Træning -
 fysisk, virkninger, 303
 intellektuel, vigtig for de psykisk
 modtagelige, 555
 Se også: Skoling
 Tuberkulose, forsvinder gradvist, 522
 Tumorer, i hjernen, 438, 508
 Tænkeevne -
 anvendelse -
 i to retninger, 180
 intelligent, 393
 center, 295
 disciplinering, 79, 80
 energi, natur, 277
 forbindelse med intuition, 79-80
 højere -
 funktioner, 76
 skabende ideer -
 modtages fra monade, 375-376
 strømmer til centre, 375-376
 udvikling, forudgående, 76
 kanal for loven om frastødning, 150,
- 151
 kontrolleret af -
 sjæl, 368
 vilje, 370
 lavere -
 herredømme, befrielse, 86
 modtager energi fra kundskabs-
 blade, 376
 og hjerne, skelne mellem, 393
 stabiliserer lavere natur, 154
 åndelig, genspejling, 77
 Se også: Sind
 Tænkner -
 ambitiøs, forvrænger idealer, 630
 kosmisk, 66
 skabende, magtfuld og selvisk, 525
 verdens, betydning i dag, 599
 Tænkning -
 i vendinger som bevidsthed og be-
 vidst erkendelse, 334
 konkret, højeste udtryk, måde til at
 frigøre sig fra, 553
 verdens, største bidrag til, 590
 Tærskelens vogter -
 definition, 304
 kamp mod, 43-44, 304
 vej og plan, 305
- U**
 Ubalance, i disciple, 23-24
 Ubeslutsomhed, årsag, 403
 Ubundethed -
 belæringer om, 109-114
 fuldstændig, virkninger, 43-44
 mystikers, forkert art, 571
 og kontemplation, 166
 opnåelse af, 344
 strålemetoder, 83
 virkninger, 86
 Udadvendt, teolog, 442

- Uddannelse -
 fremtidig, 617
 ret, definition, 389
Se også: Skoling; Undervisning
- Udgang -
 under søvn, 576
 ved -
 død, 74, 576
 samadhi, 74
- Udholdenhed, nødvendig for skabende kunstner, 245-246
- Udmattelse, mystikers, 567, 569
- Udstrålende aktivitet, af den nye verdenstjenergruppe, 142
- Udsyn, fysisk, frembringelse, 220
- Udvalgte, skæbnens, 595
- Udvekslingssted -
 centre, udgør, 347, 512, 524
 for guddommelig energi, 351
 stråle, 347
- Udvikling -
 af -
 bevidsthed, 318-321, 534-535
 energi i mennesket, 277-278, 409, 550
 fysisk redskab, 314, 325, 327, 331, 332, 553-554, 562-563
 kvalitet, 32
 levende hensigt, 37
 planetarisk Logos, 18, 37
 sjæl, 19, 20-21, 310-312, 315
 centres, 298-300, 328-329, 544-545
 gennem reinkarnation, 27-28, 331
 iboende liv, 317, 327, 331-332
Se også: Evolution
- Udviklings- -
 teknik, hovedimpuls, medfødt kvalitet, 45-54
 trin, problemer relateret til, 282, 307
- Udødelighed -
 fornemmelse af, grundlag, 232
 kendsgerning om, accept, 637-638
- Uge, for gruppepåvirkning, 197
- Ulykker, årsag, 519
- Umodenhed, årsag, 403
- Underbevidsthed, natur. *Se:* Selv, underbevidst
- Underplan -
 atten, 155
 fem fysiske, 531
- Undervisning -
 af -
 aspiranter under søvn, 482, 483
 disciple under søvn, 482
 menneskeheden, nødvendig, 436
 den nye tidsalders, konstruere tankeformen, 668
 fra højere astrale plan, 542
 fremtidig, 493
 højere, 334
 i pubertetsalderen, forslag, 443
 massers, af grupper, 191
 moderne, 393, 412
 regler, til at skelne virkelighed fra illusion, 542-543
 udført af den nye verdenstjenergruppe, 627, 637
Se også: Skoling; Uddannelse
- Unge -
 astrallegeme, tilegnelse, 62-63
 problemer, 580
 skoling, 22, 505
- Unity (bevægelse), metafysisk tænkning, 106
- Universelle sind. *Se:* Sind, universelle
- Universet -
 lokalisering, på kosmisk fysisk plans syv underplan, 17
 skabelse, 228-229

- Uovervindelighed, på det fysiske plan, opnåelse, 379
- Uranus, Jupiter og Venus, udtryk for strålevæsen, 105
- Uselviskhed, krav, 179
- Utilfredshed, guddommelig, opståen og virkninger, 326-327
- V**
- Vagusnerve -
 fremtidig forskning, 523
 påvirkes af hjertecenter, 523
 relation til -
 hjertecenter, 508, 523
 hovedcenter, 525
 nervesystem, 523
 solar plexus, 522
 thymuskirtel, 523
- Vandbærerens -
 tegn -
 indflydelse, respons, 126-127, 148
 samspil, med Løvens tegn, 493
 virkninger, 493
- tidsalder -
 fuldendelse, 195
 indkommende, 258, 675-676
 lov, 135
 storhed, 664
 symbol, 123-124
 tænkemåde, forskellig fra Fisketidsalderens, 697
- Vandkrukke, en mand med, 122, 123-124
- Vedholdenhed, princip, 237-238
- Vegetarisme, formål, 302
- Vej -
 befrielsens, fremskridt, 41, 43
 central, mellem modsætningernes par, 162, 164
- den oplyste, 79
- discipelskabets -
 bevidsthed, 206
 centre -
 aktiveres, 299, 370-371
 tilstand, 299
- egoisk lotus' kronblade, 33
- forberedelse, 26-27
- forældre, problem, 110
- fuldendelse, 371
- fusionsteknik, 365
- grundprincipper og mål, 501-502
- indtræden, 158, 161
- integration, 339
- lektier, en af vigtigste, 539
- loven om frastødning, 149-150, 151, 159-164
- mange enheder, betydning, 82
- menneskeheden, 430-431
- opgave, 162
- personlighedssyntese, 338
- sjælshandling, 283
- underkastelse af astrallegeme, 33
- enhedsskabens, 349
- ensomhedens, 43
- erfaringens, sjælspåvirkning, natur, 263
- evolutionens -
 bevidsthed, 310, 311
 tilnærmelser, 320
- fjerde stråle energi, 281
- for guddommelig afvisning, 149
- forsagelsens, 84
- frastødningens, definition, 165
- fremskridt, 150
- gruppefremskridtets, 198
- indvielsens -
 centre -
 aktiveres, 299-300, 371
 udvikling, 299-300

- dualitet, 365, 367
- dualitetsteknik, 365
- forberedelse, 26-27
- fuldendelse, 371
- kontakt med liv på formløse niveauer, 382
- loven om frastødning, 151, 161-164
- Vej - fortsat
- indvielsens -
 - stråle, underkastes, 33
 - underkastelse af vehikel, 33
 - åbenbaring, 339
- integrationens, 113
- involutionens, tilnærmelse, 320
- knivskarpe, 251-252
- kærlighedens, 56
- lysets, opbygning, 162
- oplysningens, fremskridt, 41
- opstigningens, 275
- prøvestadiets -
 - aktiviteter, resultater, 77, 333
 - aspirant, kendetegn, 279
 - bevidsthed, 206
 - centre, tilstand, 299
 - egoisk lotus' kronblade, 33
 - fremskridt, 177, 371
 - grundprincip og mål, 501
 - indtræden, 297, 303
 - integration, 338
 - integrationsteknik, 365
 - stråle domineres, 33
 - tjeneste, 339
 - udvikling, 80
- renselsens -
 - forberedelse, 303
 - fremskridt, 44, 158
- sidste stadier, 328-329
- skelneevnens, 163
- stræbens, fremskridt, 331
- til -
 - isolationens bjergtop, 43
 - psykologisk udfoldelse, 20
- tilbage -
 - antahkarana, 60
 - begyndelse til gruppeaktivitet, 85
 - første -
 - skridt, 337
 - store forening, 77
 - indtræden, 331
 - stadier, 321-322
 - stråleteknikker, syv, 89-91
- udadgående, 77
- virkelighedens, påbegyndes, 108
- ædle -
 - middel- -
 - isolere, 162
 - opnåelse, 162-163
 - ottefoldige, stadier, forbindelse med sjælskræfter, 165
- Veje, syv, foran adepten, 40
- Vejledning -
 - kilder, 466-470
 - problemer, 459-470
- Velsignede, den -
 - definition, 44-45
 - liv, 42
 - skildring, 42, 43
 - syv stråletyper, reaktion på individualisering, 45-48
- Venus -
 - evolution, 554
 - indflydelse i Vandbærerens tidsalder, 676
 - relation til Uranus, Jupiter og Jorden, 105
- Verden -
 - af mønstre, 65
 - betydningens -
 - historie, 251

- interesse i, virkninger, 244
 natur, 244
 i dag, bevidsthed, 36, 310, 459,
 465-466, 590
 Verdens -
 afbalancering, 629, 636
 frelse -
 faktor, 82
 resultat af Wesak, 656
 frelser -
 arbejde, 223
 begreb, 101
 offer, 100
 grupper, forbindelse mellem, 180-184
 Verdens - fortsat
 Herre, disciple, 44
 konflikt, nuværende, løsning, 662-
 663
 krise, årsag, 492, 669-670
 ligevægt, genoprette, 628
 læreren, afdeling af gruppearbejde,
 192
 omvæltning, nuværende, årsag, 333
 orden, ud af kaos, 629
 regering, tilsynekømt, årsager, 663
 regeringer, arbejde for mestre, 683
 religion. *Se:* Religion
 situation i dag, 490-492, 511-512,
 514, 521, 622-623, 630-632, 634-
 635, 669-670, 689-693
 stabilisering, planer, 668, 684, 686-
 695
 styrelse, indre, 620, 624
 udfoldelse, nøgle, 67, 93-94
 Verdenstjernergruppe, den nye -
 aktivitet -
 aktuelle retningslinjer, 621, 622
 ved maj fuldmåne, 642-657
 anser partitroskab som værende
 forældet, 600, 605-606, 634-635,
 639-640
 ansvar, 233-234
 arbejde -
 esoterisk aspekt, 275
 for god vilje, 197, 488,
 forslag, 632-634
 fremtidige, 619
 krise, 354
 med -
 ideer, 143-144, 616
 Planen, 142, 626, 628
 offentliggøres, 650
 udstrækning, 612, 618, 627
 zodiakalsk stimulering, 196-197
 auraer, 142
 beskrivelse, 600, 605-606, 607
 bevidsthed om Hierarkiet, 697
 bygger -
 bro over spaltninger, 697
 menneskeracens antahkarana, 75
 deltagelse i Wesak, 644, 648, 650,
 652, 655, 656
 energi, forøges, 676-677
 farer der bør undgås, 626-627,
 639-640
 formidler ekstraplanetariske ener-
 gier, 644
 fremgangsmådens regler, 638-642
 fremme og udvide, 628
 funktioner, 274, 594, 629-638
 gruppearbejde, 354, 608, 616, 618
 hierarkisk arbejde, 613, 614, 618
 idealer, 616, 619-620
 inden for økonomi, 685
 indflydelse, udstrålende, forøges,
 672
 indtage plads, 81
 indvielse, 23
 kanal til Hierarkiet, oprettes, 652-
 653

- kvalifikationer, nødvendige, 119-120
 kærlighed til syntese, 199
 magt, kilder, 624-625
 medlemmer -
 forudsætninger, 197-198, 622
 individuel arbejde, 142
 lærer ved at lytte, 625-626
 udvælgelse, grundlag, 148, 633
 medlemskab, 605, 606-607, 613, 671, 681
 metoder, 621, 623-624, 625
 modtage indtryk, 142
 mål, 600, 602, 605
 natur, 354-355
 opbygger ny civilisation, 684
 opgaver, 22-23, 118-119, 182, 606, 672, 679, 684, 685, 685-686, 687
 opnåelse af enhed i verden, 621, 627
 reaktion på Betelgeuse og Sirius, 676
 Verdenstjernergruppe, den nye - fortsat
 rehabilitering af menneskeheden, 488, 614
 relation til Hierarkiet og menneskeheden, 276
 respons på vibrationer ved Wesak, 656
 resultat, 659
 samarbejde med, 606-607, 621
 sammensætning, 75, 142
 sensitivitet, over for Planen, udvikling, 672-673
 skoling, 23, 274, 633-634
 stimulering, aspekter, 674-675
 styrke, faktorer, 601
 støtter -
 den nye tidsalders idealer og mål, 614-615
 nye grupper, 197
 succes, 673
 tilblivelse, 148, 257
 tillader ikke hemmelighedskræmmeri, 641
 udbredelse af den gode vilje, 488, 606-611, 616-618, 627
 udelukker ethvert politisk fjendskab, 595
 udvikling af gruppeideen, 616
 »uge for gruppepåvirkning«, 197
 uorganiserede, 627-628
 vigtigste opgave, 145
 åndelige liv, stimulering, 672, 682
Se også: Gruppe
 Vibrationer, skelne mellem, 177-178
Se også: Loven om vibration
 Viden -
 bevidst, opnå, 18
 formidlet af grupper, 191
 konkret, frembringelse, 220
 modtaget, som Kristus modtager indtryk, 553
 om -
 menneskets natur, resultater, 579
 virkelighed, stråle, 52
 omdanne, til visdom, 315
 opnåelse, 314-315
 åndelig, 553
 Videnskabelig -
 udforskning, femte stråles, 145-146
 udvikling, korrekt vurdering, 389
 Videnskaben om -
 antahkaranaen, 122
 astrologi, 458
 centrene, 458
 Se også: Yoga, laya
 drømme, 471
 døden, 520
 energi, definition, 559-560
 forening, 176
 meditation, 122

- overføring af energi, 520
 psykometri, definition, 538
 strålerne, 458
 tjeneste, 122, 130, 133, 141
 åndedrættet, definition, 559
 Videnskaber, i den nye tidsalder, for-
 udsigelse, 122
 Viktoriansk tidsalder, kultur, årsag,
 256-257
 Vildfarelse -
 astral, beskytte mod, 542
 egoistisk, 140, 536
Se også: Vrangforestilling
 Vilje -
 akt, 219
 beslutning, til fremkaldelse af
 drømmeliv, 477
 egoer -
 individualiserede på Atlantis, 210
 inkarnerer i dag, 212
 energi, frembringe i mennesket, 20
 fremkalde, 370, 372-373
 guddommelig -
 fremkalde, 370, 372-373
 manifestation i racer og nationer,
 191-192
 Vilje - fortsat
 Guds -
 indprægning i menneskers sind,
 143
 kanaler, 192
 konflikt med personlighedens
 vilje, 334
 manifestation, 274
 misfortolkes, 461-462
 udtryk, 20, 225
 Hierarkiets, 334
 indviede af tredje grad, stråle, 55,
 kraft -
 latent, tre opstigninger, 503
 virkning på centre, 500-501
 manifestation i dag, strålefaktor, 588
 menneskets, opstår i sindet, 403
 målrettet, 564
 personligheds- -
 fremkalde, 502
 og sjæls-, konflikt, 334
 sjæl -
 konflikt med personlighedens
 vilje, 334
 legemliggørelser, 331
 styrke, relation til karma, 64
 svag, årsag, 403
 udtrykkes af disciple, 20
 åndelig -
 akt, 322
 forening med, 502
Se også: Fri vilje
 Viljen-til-at-arbejde, 55
 Viljen-til-at-cirkulere, 588
 Viljen-til-at-leve, 81, 561
 Viljen-til-at-relatere, 588
 Viljen-til-at-skabe, 242
 Viljen-til-at-tjene og frelse, 55
 Viljen-til-at-udtrykke, 588
 Viljen-til-at-vide, 242
 Viljen-til-at-være -
 stråle, 55
 udtryk, 38
 Viljen-til-det-gode, 242, 430
 Viljen-til-kærlighed, 55, 242
 Viljen-til-magt, 55, 396
 Virkelighed -
 identifikation med, 159
 og syntese, den højeste, absorbe-
 res i, 29
 skelnes fra illusion, af mystiker,
 542-543
 Visdom -
 definitioner, 224-225, 225, 447

- erhvervelse, 315, 579
 formidles af grupper, 191
 fra viden til, 90
 opstod, 383
 Vishnu aspekt. *Se*: Aspekt, Kristus-.
- Vision -
 Arjunas, 374
 betydning, 161
 helhedens, 339
 indre, udvikling, 236, 237
 materialiseres i astral materie, 568, 572
 mystisk -
 modsvarigheder i mennesket, 530, 531, 532
 registrering, strålefaktor, 580
 udvikling, 544
 udvikling, problemet der har forbindelse med, 566-573
 om virkeligheden, 236
 sand, definition, 572
 skelnes fra Planen, 568, 571
 skjult, kvalitet, 220, 234-238
 sjette stråle menneskets, 358-362
 strålefaktor, 580
 åndelig, 553, 554
 Visualisering, udvikling, 374
 Vitalitet, lav -
 racernes, 487
 årsag, 403
 Vitallegeme -
 betinger endokrine og lymfatiske systemer, 506
 definition, 417
 eller æterlegeme, reorganisering, 563
Se også: Æterisk legeme
 Vitaminer, opbygger æterlegemet, 403, 405
 Vogtere, Planens, 378, 618, 626
 Voksen, tankeformer -
 frigørelse, metoder, 443
 tilintetgørelse, virkninger, 443
 Vrangforestilling, mystikers, 567-570
Se også: Vildfarelse
 Væren, ren, natur, 41
 Væv, æterisk, brændes bort, 74, 503, 511, 562, 563, 564
- W**
 Wesak -
 fest -
 betydning, 42
 deltagelse, 644-648, 655
 forberedelse, 649-651
 helligholdes i fem dage, 645, 646
 i -
 1936, 642, 645, 658, 659, 678
 1937, 678, 679
 1938, 661
 mål, 647-648
 offentliggørelse, 650
 vigtighed, 642-655
 virkning på bevidsthed, 653-656
Se også: Hierarkiet, råd
 fuldmåne -
 helligholdelse, 698, 702
 tilnærmelse, 320
- Y**
 Ydmyghed, sand, opdyrke, 542
 Yoga -
 hatha, øvelser, 454
 laya, videnskaben om, 559-565
 otte veje, forbindelse til syvfoldighed af indflydelser, 165
 raja, formål, 344
- Z**
 Zodiak -
 indflydelser, nye, virkninger, 493

overgangsperiode, 490
større, 196-197
tegn -
 samspil med syv stråler, 493
 virkninger, 196-197

Æ

Ædle middelvej. *Se:* Vej, ædle middel-

Ædle ottefoldige vej. *Se:* Vej, ædle
 ottefoldige

Ægteskab, symbolik, 430

Se også: Bryllup

Æterisk -

 barriere, beskyttende, nedbrydes i
 dag, 466

 energi, stadier, 301-302

 legeme -

 beskrivelse, 286-287, 417-418,
 560-561

 definition, 20, 72

 forudsigelse, 90

 harmonisk funktion, 297

 kraft, 278

 kundalini-ilds virkning på, 295,
 503, 562, 563, 564

 mekanisme, vækkes til aktivitet,
 297, 562-563

 mesterens, 287

 nære og belive, 487

 og fysisk legeme, løs forbindelse
 mellem, 552

 relation til -

 jordens og solsystemets
 æterlegeme, 186

 monade, 295

 syv centre, stråler, 287

 underplans materie indbygges, 60

 vitaliseres, 60, 74

Se også: Vitallegeme

 net, brændes bort, 74, 503, 511, 562,
 563, 564
 syn, udvikling, 192

Ø

Øje -

 besvær, årsag, 508, 524

 højre, okkult funktion, 577

 venstre, okkult funktion, 577

 æterisk syn, 575

Økonomi -

 lov, 153, 239, 278

 verdens-, videnskaben om, 193

Økonomisk -

 afhængighed, opnå, 686-695

 gensidigt samspil, 615

 problem, løsning, fejlslag og frem-
 gang, 604-605

 stabilitet, 621

Ønskeliv -

 genspejles i drømme, 472

 i seance, 539

 ideer, diskussion, 309

 menneskehedens, tankeformer le-
 gemliggør, 478

 mystikeres, 566, 569, 571

 udvikling, 326

 vejledning, 466

Å

Åbenbaring -

 af -

 begrebet »solens hjertes« betyd-
 ning, 381

 enhed, 401

 for meget, 448-449

 Guds planer og veje, 378, 380

 ideernes verden, 449-450

 kraft, 544, 573-574, 577

 lys, 544, 573-580

- magt, 575, 577, 580
 Planen og tjeneste, 336
 sansernes maya, 450
 sjæls- og personlighedsudtryk,
 507
 anden stråle, 336, 345-346
 betydningens, 221
 evne, kultivering, faktorer, 245-246
 evolutionær, 18
 femte stråle, 336, 358
 fjerde stråle, 336, 354
 fra meditation -
 fænomener, ny verden af, 445,
 446-450
 respons på, 444-459
 første stråle, 336, 341-342
 ny tidsalders, 243
 opgave, 19
 sjette stråle, 336, 361
 syvende stråle, 336, 364
 tredje stråle, 336, 349
 åndelig, udløses ved Wesak, 655
Ånd -
 energi, 77, 191, 278
 individualiseret, udtryk gennem
 stråletyper, 49-53
 koordination med sjæl og per-
 sonlighed, 262
 og materie -
 arbejde med, indviedes, 368
 syntese, frembringes, 376-377
 sjæl og legeme, synonymmer, 31
 udtryk, ren, 17
 viljesaspekt, 280
Åndedrag, sjælens, 587
Åndedræts -
 mekanisme, problemer, 523-524
 organer, sygdomme, 523-524, 582
 øvelser -
 skader, behandling, 556-557
 virkning på nadier, 563
Åndelig -
 arrogance, 542
 aspiration og modtagelighed, 553
 dømmekraft, modsvarigheder, 530,
 531
Åndelig - fortsat
 entiteter, ekstraplanetariske, op-
 mærksomme på menneskeheden,
 643, 647, 649
 identifikation, opnå, 553, 554
 kraft, overføre, 116
 perception, opnå, 78
 resultater, i ny æra, forudsigelse,
 310
 stimulering i dag, farer, 465-466
 viden, opnå, 553
 vilje, frembringe, 372-373
 vision, 553, 554
 væren, stå i, 106, 130, 135, 349
Åndeligt -
 aristokrati, kan træde frem, 598
 begær, selvisk, 160-161
 legeme -
 fokuseret i, 27
 liv, dynamisk indstrømning, på
 fysisk plan, 375
 vitalisering, 25
År -
 1725, plan, 256-257
 1925, ny verdenstjenergruppes fød-
 sel, 257
 1933, betydning, 239
 1942, betydning, 239, 694
 1975, verdenssituationen indtil, af-
 gørende og bestemmende pe-
 riode, 689
Årsag og virkning. *Se:* Karma; Loven
 om årsag og virkning

Arkanskolen giver interesserede mulighed for at uddanne sig til disciple, som opfylder den nye tids krav.

Den tidløse visdoms principper tilegnes gennem esoterisk meditation, studium og tjeneste som livsform.

Arkanskolens studiemateriale foreligger ikke på dansk, men forefindes på hovedsprogene.

Skriv til en af nedenstående adresser efter nærmere oplysning.

Arcane School
Suite 54
3 Whitehall Court
London SW1A 2EF
England

Ecole Arcane
1 Rue de Varembé (3e)
Case Postale 31
1211 Genève 20
Schweiz

www.lucistrust.org/arcane_school/

Alice A. Bailey bøger på engelsk

The Consciousness of the Atom
The Destiny of the Nations
Discipleship in the New Age, Vol. I
Discipleship in the New Age, Vol. II
Education in the New Age
The Externalisation of the Hierarchy
From Bethlehem to Calvary
From Intellect to Intuition
Glamour: A World Problem
Initiation, Human and Solar
Letters on Occult Meditation
The Light of the Soul
Problems of Humanity
The Reappearance of the Christ
The Soul and Its Mechanism
Telepathy and the Etheric Vehicle
A Treatise on Cosmic Fire
A Treatise on the Seven Rays:
 Vol. I Esoteric Psychology
 Vol. II Esoteric Psychology
 Vol. II Esoteric Astrology
 Vol. IV Esoteric Healing
 Vol. V The Rays and the Initiations
A Treatise on White Magic
The Unfinished Autobiography
The Labours of Hercules
A Compilation on Sex
The Animal Kingdom (A compilation)
Death: The Great Adventure (A compilation)
Ponder on This (A compilation)
The Seven Rays of Life (A compilation)
The Seventh Ray – Revealer of the New Age (A compilation)
Serving Humanity (A compilation)
The Soul, the Quality of Life (A compilation)
Master Index of the Books of Alice A. Bailey

www.lucistrust.org